

Hoàng Hải Thủy

Sài Gòn Đêm Ba Mươi Tết

“Ngũ đệ... Anh em ta tình thân hơn cốt nhục!...”

Đó là một câu tôi nhớ trong số những câu tôi nhớ của tiểu thuyết Đờ Long Ý Thiên Kiếm của Kim Dung, tác phẩm tiểu thuyết tôi đọc ở Sài Gòn những năm 1960, thời gian tôi ba mươi tuổi. Đó là câu Dư Liên Châu nói với Trương Thúy Sơn trên chiếc thuyền lênh đênh giữa biển khi hai anh em đồng môn gặp lại nhau sau mười năm xa cách, khi Trương Thúy Sơn đưa vợ con: Hân Tố Tố và Vô Kỵ, từ Băng Hỏa Đảo trở về trung thổ, Thúy Sơn sợ Trương Tam Phong, sư phụ của chàng, không cho chàng kết hôn với con gái của Giáo Chủ Bạch Mi Giáo. Chàng được Dư Liên Châu trấn tĩnh

“Ngũ đệ... Anh em ta tình thân hơn cốt nhục...!”

Một câu nói rất thường trong một truyện kiếm hiệp – truyện kiếm hiệp hay nhất trong đời tôi – làm cho tôi xúc động mãi. Khi ngồi trong Nhà Hàng Pagode đêm cuối năm, quanh chúng tôi chỉ còn những chiếc ghế da nâu không người ngồi và nhà hàng sắp đóng cửa – lúc ấy là mười một giờ đêm 28 Tết, còn hai đêm nữa là đêm Giao Thừa – người ta, những người Sài Gòn đi chơi đêm, giờ này đến các tiệm nhẩy, tôi và Quang còn ngồi buồn ở đây.

Nhìn nét mặt đăm chiêu và những nếp nhăn hằn trên trán Quang, tôi chợt nhớ đến lời Dư Liên Châu nói với Trương Thúy Sơn – “Ngũ đệ... Anh em ta tình thân hơn cốt nhục” và tôi xúc động. Tôi muốn nói một lời để an ủi Quang, nhưng tôi im lặng, vì tôi nghĩ trong lúc này, và trong nhiều trường hợp, yên lặng là tiếng nói của Trái Tim.

Tôi tuổi Dậu, Quang cũng tuổi Dậu, nhưng anh sinh trước tôi mười hai năm, tức là một giáp. Như vậy là tôi “ẩn tuổi” Quang; theo kinh nghiệm, các cụ ngày xưa cho rằng những người ẩn tuổi nhau thường hợp nhau, thương mến nhau. Các cụ nói đúng trong trường hợp “ẩn tuổi nhau” của Quang và tôi. Chúng tôi thân mến nhau, thông cảm nhau. Tôi thường đoán trước, biết trước được những điều Quang sắp nói, những việc Quang sắp làm. Ngược lại, Quang cũng biết trước về tôi như tôi biết về anh.

Quang là luật sư. Năm 1950, tôi từ Hà Nội vào Sài Gòn, tôi đi làm phóng viên nhà báo và tới ngụ tại nhà anh trong một thời gian. Ngày ấy, anh đang kiếm ra tiền. Gia đình anh sống trong một vi-la đường Mayer. Tôi sống nhờ trong nhà anh, với gia đình. Vợ chồng anh coi tôi như người trong gia đình. Anh đưa tôi đi ăn chơi, anh là người mở đầu cuộc sống “trăng hoa” của tôi tại Sài Gòn. Vợ anh là gái Hà Nội, hiền, khá đẹp nhưng không có gì xuất sắc. Chị là người không gây thiện cảm mà cũng không gây ác cảm. Năm đó Ngọc lên năm tuổi. Cô bé xinh xắn, nước da hơi nâu, mạnh khỏe, thông minh, có đôi mắt tròn, đen láy, năm ấy cô bắt đầu cắp sách đi học Mẫu giáo. Trường gần nhà, đi bộ qua một con phố. Có những buổi chiều tôi đến trường đón Ngọc về. Thanh niên chưa có vợ, chưa có con thường thích trẻ con và muốn gần bọn trẻ con kháu khỉnh, xinh xắn, sạch sẽ và thông minh. Ngọc là một đứa bé có đủ nét ấy.

Rồi thời gian qua, Quang thành công với nhiều “áp phe” lớn. Địa vị của anh ngày một vững, tên tuổi anh nổi sáng. Rồi chiến tranh Đông Dương kết thúc. Năm 1954, đất nước chia đôi, Quang trở thành một nhân vật lý tài quan trọng, cỡ quốc tế. Đó là những năm tôi sống trong quân ngũ. Xa Sài Gòn, tôi xa gia đình Quang, cho tới ngày tôi được tin anh gặp tai họa. Những nhân vật của chế độ mới – tức chính quyền Ngô Đình Diệm – những người cộng tác mật thiết với ông Diệm, ông Nhu, đã giương một cái bẫy để hại Quang và hất anh ra khỏi cái địa vị chuyên gia kinh tế tài chính quốc gia mà anh đang giữ.

Quang bị tù hai năm. Ở tù ra, anh trắng tay. Những người hại anh đã củng cố được một địa vị và thế lực quá vững. Họ tiếp tục làm hại anh bằng cách ngăn cản không cho anh ra mặt làm bất cứ công việc gì. Họ phá không cho anh hành nghề luật sư. Các công ty ngoại quốc không dám mướn anh. Anh phải kiếm sống bằng cách nhận làm riêng cho vài ông luật sư bạn. Những ông này giúp anh bằng cách giao việc cho anh đem về nhà làm.

Và những tai họa theo nhau đến với Quang. Vợ anh bỏ đi – người vợ hiền thực của anh – bỏ chồng con, bỏ nhà đi chung sống với một người đàn ông khác. Hai đứa con được để lại cho Quang nuôi. Quang sống những ngày dài buồn nản trong thất vọng và túng thiếu. Người hào phóng tự tin ở tài năng của mình và thành công ngay từ ngày bước vào đời như Quang, nổi thất vọng và buồn nản càng nặng nề khi anh đã ngoài bốn mươi tuổi, số tuổi mà những người đàn ông có tài bắt buộc phải có địa vị. Không được phép xuất ngoại, Quang đi lén ra ngoại quốc mấy lần, nhưng không thoát. Bọn mật vụ theo dõi anh, ngăn cản không cho anh đi. Có lần anh đã trốn được xuống một chiếc tàu buôn của Pháp, khi tàu sắp rời bến Sài Gòn, bọn mật vụ mới biết tin và ập xuống tàu lùng xét. Chúng không tìm ra chỗ nấp của anh, nhưng sau đó, ông Thuyền Trưởng đích thân gặp anh, xin anh trở lên bờ để tránh cho tàu của ông gặp khó khăn trong những chuyến sau tàu ghé bến Sài Gòn.

Đó là những tin, những chuyện về Quang và gia đình của anh tôi được biết trong những năm tôi sống trong quân ngũ. Rồi một người đàn bà khác xuất hiện trong đời Quang. Người đàn bà này đẹp – rất đẹp, nổi tiếng hoa khôi tại Sài Gòn – Nàng thuộc loại “chơi bời quí phái” và nàng có một tài sản đủ cho nàng sống phong lưu suốt đời.

Người đàn bà ấy yêu Quang, nàng chấm dứt cuộc sống cũ để chung sống với Quang, để làm vợ Quang. Họ yêu nhau, họ sống đầy đủ về vật chất nhưng không được hạnh phúc lắm về tinh thần, cả hai người cùng yêu nồng nàn và cùng ghen tuông dữ dội. Quang bị cuộc sống cũ của vợ ám ảnh. Vợ Quang biết nỗi ám ảnh ấy của Quang, nàng sợ một ngày nào đó Quang sẽ khinh nàng, sẽ chán nàng, sẽ yêu một người đàn bà khác trẻ, đẹp, có dĩ vãng trong sạch hơn nàng. Nhưng cả hai người cùng cần có nhau để sống. Theo tôi, Quang là người cần vợ hơn và yếu thế hơn vợ. Người vợ thứ hai của anh – đẹp, sang, được đàn ông say mê, giàu tiền – là một bằng chứng thành công của anh. Ít nhất anh cũng còn thành công với đàn bà. Người vợ trước để lại cho Quang hai đứa con. Một gái, một trai. Thằng bé hãy còn nhỏ được anh gửi bà Nội nó nuôi. Ngọc, đứa con gái lớn được anh gửi vào một trường Nữ Học.

- Tôi đang bối rối không biết phải làm sao thì cậu đến. Có cậu thay tôi lo cho nó mấy ngày Tết này tôi yên tâm. Chắc nó cũng buồn, cũng giận tôi, nhưng nhẹ thôi. Cậu cố giúp tôi. Nói cho nó hiểu. Tôi biết. Cậu từ xa về đây cần phải du hí mấy ngày Tết. Bị vướng cẳng vì một

con bé chắc cậu bực mình lắm.

Người cha khổ sở vì không thể đón được đứa con gái yêu từ nhà nội trú của trường ra ăn Tết với mình nhờ tôi lo cho con anh trong mấy ngày Tết. Anh lên Đà Lạt ăn Tết với vợ. Vợ anh muốn thế, anh không đi không được. Nhưng nếu sáng mai anh đi, chiều mai, không có ai đến trường đón Ngọc, con gái anh, ra trường. Mẹ đi lấy chồng khác, bố có vợ, bố ăn Tết với bà vợ, người thiếu nữ ấy bị bỏ rơi trong ba ngày Tết. Tôi là người thay mặt bố nó để làm cho nó bớt cô đơn, đỡ tủ thân trong mấy ngày đầu năm.

Trước nét mặt khổ não của Quang tôi phải quay mặt đi. Quanh chúng tôi, nhà hàng vắng tanh chỉ còn một cặp Tây Đầm già đang ngồi như chờ đợi ai ở góc phòng. Tôi cảm thấy thương Quang và lại nhớ đến câu nói của Dư Liên Châu! “Ngũ đệ... Anh em ta tình thân hơn cốt nhục...” Tôi hiểu nỗi khổ tâm của Quang. Anh thương con anh nhưng cùng một lúc, anh cũng yêu vợ. Ngọc là con riêng của anh. Anh không thể “bỏ vợ, hy sinh vợ” trong mấy ngày Tết để gần, để sống với đứa con riêng của anh. Tôi nhận lời giúp anh.

Tôi đã được nghe nói về những nữ sinh của trường nữ trung học

này, những chuyện được xếp vào loại “ly kỳ”.

Những chuyện đồn đại, không có bằng chứng. Đại khái cuộc sống của nhiều nữ sinh trong Internal trường này rất loạn, nhiều nàng chơi trò đồng tính ân ái, nhiều nàng đêm đêm vẫn trốn ra đi chơi, đi nhẩy đêm, bọn vương tôn công tử Sài Gòn đêm đến đậu xe trong một con đường ngách bên trường, đợi các nàng ra, rước đi chơi.. v.v.. Tôi nghe qua những chuyện ấy rồi bỏ ra ngoài tai.

Chiều Ba Mươi Tết, tiếng xe ô tô ngoài đường làm ồn cả phòng đợi. Vào những ngày lễ hội, ngày nghỉ, thủ đô Sài Gòn đông xe hơn ngày thường, đông nhất là buổi chiều gần tối. Ở đây, phụ huynh tập nập đến đón con ra trường. Nữ sinh người Pháp không còn là bao nhiêu. Nhìn quanh tôi chỉ thấy toàn người Việt Nam.

Tôi trình Thẻ Phụ Huynh, giấy phép được nhân lãnh học sinh. Một bà đầm trung niên – có vẻ là giám thị – ghi mấy dòng chữ vào quyển sổ, rồi nhắc điện thoại gọi vào trong. Bà nói tiếng Pháp.

Tôi ra hiên nhà, đứng hút thuốc lá.

- Chú...!

Tôi quay lại. Năm năm đã qua:

“Chú gặp cháu lần cuối năm 1964. Bố cháu bị bắt... chú đang ở lính. Chắc chú đâu có nhớ cháu, gặp nhau ngoài đường chắc chú không nhận ra cháu, phải không chú?”

Trong phòng lạnh của Restaurant Choeng Nam, trên bát “consommé chaud”, Ngọc mở rộng đôi mắt đen và trong, nói với tôi câu nói gợi lại kỷ niệm. Nàng hỏi:

“Chú có thấy cháu thay đổi nhiều không? Cháu chóng lớn quá, phải không chú...?”

Nàng dơ tay khoát nhẹ nửa vòng trong không khí, điệu bộ nhí nhảnh như cô đào điện ảnh Sandra Dee trong vai thiếu nữ dậy thì, con nhà giàu, ngây thơ, gợi tình. nàng nhắc lại:

“Chú gặp cháu ngoài đường chắc chú không nhận ra cháu. Nếu có ngờ ngợ chắc chú không dám hỏi. Phải không chú? Nhưng cháu nhận ra chú ngay!”

Nàng nheo mắt nhìn tôi đăm đăm như cô giáo nhìn anh học trò quấy phá

“Cháu nhận ra chú ngay! Chú có già đi chút chút, nhưng khuôn mặt, nét mặt vẫn không khác”.

Ánh mắt nàng long lanh, vành môi nàng cười mỉm.

“Tóc chú bạc nhiều rồi.” Tôi nói.

Trong năm năm, Ngọc thay đổi nhiều. Lần tôi đến nhà Ngọc lần cuối, Quang đang nằm trong khám Chí Hòa. Hôm ấy tôi chỉ thấy loáng thoáng bóng hai chị em Ngọc rồi tôi đi ngay, cho tới nay cô cháu ngồi trước mặt tôi giờ đây là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, tóc để theo kiểu tóc Jacqueline Kennedy, mặt trái soan, mắt to và sáng, môi hồng mông và hai bên mép sa xuống. Đôi khi, tôi thoáng thấy Ngọc có vẻ chán đời, ngạo đời – vì đôi môi sa xuống hai bên mép. Những người phụ nữ có đôi môi hai bên mép sếch lên, cũng như đuôi mắt sếch lên, thường có vẻ tươi vui – Ngọc bận đầm, đúng thời trang, không hoa hòe, hoa sói mà đẹp, trang trọng và gọn . Áo sơ mi trắng dài tay, váy Tergal xám, có hai dây vắt qua vai, ngực áo thêu hai chữ

HN: Hồng Ngọc, bằng chỉ xanh. Một thiếu nữ đang đứng trên ngưỡng cửa cuộc đời. Đời nàng xấu hay đẹp, mai sau nàng khổ sở hay sung sướng – suốt những năm còn lại, đó mới là cuộc đời, ba mươi năm, bốn mươi năm nữa – tùy thuộc vào vài năm sống sắp tới của nàng. Tôi thấy tôi lo sợ một cách chánh đáng: ai sẽ dẫn dắt cô gái này đi trong mấy năm trời quyết định ấy? Mẹ nàng đi lấy chồng khác, cha nàng có vợ và con riêng, cuộc đời nàng có biết bao nhiêu là cạm bẫy.

Nàng ngược lên, nét buồn vừa qua biến mất:

“Tại tóc chú bạc sớm chớ có phải tại nhiều tuổi đâu? Phải không chú? “

Hàm răng trắng của nàng lộ ra dưới vành môi mỏng.

” Chú kém ba cháu những mười hai tuổi. Năm nay, chú mới ba mươi ba tuổi. Ba cháu bốn mươi năm rồi. Tóc ba cháu đã bạc đầu. Có bạc, nhưng không nhiều bằng tóc chú. Hồi này, không hiểu ba cháu có nhuộm tóc không? Sao chú không nhuộm tóc, chú?”

“Chú không thích nhuộm. Chú thích tóc trắng?”

“Sao thế?”

Tôi nhún vai:

“Tại chú thích.”

Nàng cười thành tiếng:

“Tóc bạc như Jeff Chandler...! Cháu biết tại sao chú lại thích rồi!”

“Tại sao?”

” Chú muốn cho các cô phải để ý đến chú vì mái tóc của chú chứ gì? Chú khôn lắm. Cô nào thấy chú hãy còn trẻ măng mà tóc đã bạc trắng thì cũng phải để ý! Chú thấy không... Đến cháu quen với chú là thế mà vẫn còn phải hỏi nữa là.”.

Tôi làm bộ ngượng vì bị nói trúng tim đen, nàng cười sung sướng.

” Đã có cô nào nói với chú là... yêu chú vì mái tóc của chú chưa!”

Tôi cau mày:

” Đừng hỏi bậy!”

” Cháu có hỏi gì quá lố đâu?”

Mặt nàng cũng nghiêm lại.

” Chú vẫn... cho là cháu còn con nít? Chú là văn sĩ mà chú chẳng biết tâm lý chút nào! Cháu không dám nói là cháu đã yêu nhưng... cháu có đủ tư cách để nói chuyện về Tình Yêu với chú, với bất cứ ai...!”

Tôi muốn khuyên nàng vài câu. Tôi biết những điều mà nàng biết về tình yêu đó chỉ là những điều nàng đọc được trong tiểu thuyết, nàng nhìn thấy trên màn bạc xi-nê và nàng nghe vài cô bạn thuật lại. Tôi muốn nói cho nàng biết nàng chưa đủ tư cách để nói về bất cứ một

chuyện gì, nhất là về Tình Yêu. Nhưng tôi chưa kịp mở miệng. Nàng đã tiếp:

” Cháu học hết năm nay thôi. Sang năm, chú sẽ không còn gặp cháu ở Sài Gòn nữa đâu.”

“Ngọc đi đâu?”

” Cháu đi xa.”

” Xa là tận đâu?”

” Bên kia biển.”

Đôi mắt nàng mơ màng. Tôi thấy sợ – tôi biết là nàng nói thật – tôi hỏi:

” Ba cháu có biết chuyện cháu sắp đi xa không?”

Nàng lắc đầu:

” Ba cháu chưa biết. Nhưng có biết, chắc ba cháu cũng không ngăn cản cháu được, cháu hy vọng ba cháu sẽ không ngăn. Và cháu tin rằng ba cháu sẽ không ngăn cháu đâu..”

Giọng nàng chợt đổi khác, rất già dặn, đứng đắn:

” Đến đúng lúc, cháu sẽ cho ba cháu biết chuyện.”

” Ngọc đừng có dại!”

” Không đâu, chú ơi. Chú sẽ thấy là cháu rất khôn. Cháu sẽ có tiền gửi về cho ba cháu, em cháu và cả mẹ cháu nữa. Ở đời này, tiền trên hết chú ạ! Tiền là tất cả. Chú viết truyện ca ngợi tình yêu, nhưng nếu nhà báo không trả tiền chú, chú ngưng viết ngay. Chẳng tình yêu thì đừng. Chú có thể viết truyện ca ngợi tình yêu rất hay, rất... ra rít, với điều kiện là truyện đó chú phải bán được ra tiền...”

Tôi trừng mắt:

” Đừng nói lắm nhảm. Tôi không muốn nghe Ngọc nói nhảm. Ngọc chưa đến tuổi nói đến tiền, đến tình yêu.”

Nàng xịu mặt và có vẻ sợ:

” Cháu xin lỗi chú.”

Bữa ăn trôi qua trong tẻ nhạt. Chúng tôi trao đổi với nhau những câu hỏi đáp thông thường. Tôi suy nghĩ về những câu Ngọc vừa nói và thấy nàng có lý. Tôi thắc mắc muốn biết rõ về chuyện sắp đi xa của nàng. Nàng sẽ đi đâu? Đi với ai? Nói thật hay quan trọng hóa một sự việc chưa có gì là quan trọng cả?

Nàng buồn và ủ dột một cách lạ thường. Ăn xong, tôi cảm thấy hối hận nên vui vẻ:

” Chú thay mặt ba cháu cho cháu đi chơi đêm Giao Thừa. Cháu muốn đi đâu, chú đưa đi.”

” Cháu muốn chú cho cháu đi coi xi nê, rồi cho vào Dancing nghe

nhạc...!”

” Cũng được. Nhưng đi Dancing thì khuya quá. Sau đó, cháu về trên bà nội có tiện không?”

” Được chú. Nếu không đi quá nửa đêm sao gọi là đi chơi đêm Giao Thừa được! Vội lại... cháu thỉnh thoảng vẫn về bà nội cháu khuya quá nửa đêm, không sao đâu. Nhất là có chú đưa về, “suya” quá rồi!”

Nàng tươi lên khi tôi nhận lời. Ngồi trong rạp xi-nê, nàng chăm chú theo dõi những hình ảnh trên màn bạc, thỉnh thoảng mới thốt ra một câu phê bình truyện phim và lời đóng của các diễn viên, nàng phê bình rất sành, rất đúng.

Vào Dancing, nàng đòi uống Champagne. Đêm Tất Niên, Grand Monde chật người, hết bàn, không khí thật vui. Tiếng nhạc và người nhảy thật hào hứng. Nhìn quanh thấy những bộ mặt thỏa mãn ẩn hiện trong bóng tối lơ mờ, tôi chợt nghĩ lắm cảm rằng trong số những người ở đây, chắc không có một ai nhớ rằng đất nước này đang có chiến tranh, đang bị tấn công ngày đêm, giờ này, đang có những đồng bào của họ đổ máu và chết.

Tôi gọi Champagne. Chị Cai Gà thấy tôi vào, nhân lúc bồi đến mời uống, chị ghé đến bàn chúng tôi. Chị tummy cười, ra cái điều thông cảm và ngằm nói với tôi :”Đêm nay ông anh đưa trẻ đi ăn, đi chơi”, chị kín đáo hỏi nhỏ tôi:

“Anh có cần em nào ngồi bàn, để gọi?”

Tôi lắc đầu:

” Đêm nay tôi đi với cô cháu, chỉ đến nghe nhạc thôi, cảm ơn chị.”

Chị ta nhắc lại:

” Dạ... anh đi mí cô cháu...!”

Không nhìn theo, chị Cai Gà, Ngọc hỏi tôi:

” Bà nào đấy chú? Có phải bà “Chef-Taxi-girl” không chú?”

Tôi gật đầu.

” Bà ấy có vẻ... bỏ với chú lắm? Chắc là chú đi nhảy nhiều nên bà ấy biết chú chứ gì?”

Thời gian càng trôi qua, đêm cuối cùng của năm nay càng gần giờ Giao Thừa, tôi càng thấy khó khăn trong việc trò chuyện với Ngọc. Nàng không còn trẻ con, nhưng cũng chưa hẳn là người lớn Nàng không thuộc loại Nymphet, nữ nhân vật Lolita của Vladimi Nabokov. Tiểu thuyết Lolita của Vladimir Nabokov được người đọc khắp thế giới nhắc đến và đọc từ năm ngoái, năm kia nhưng qua đến giữa năm nay, một vài cuốn tiểu thuyết này mới lọt vào Việt Nam. Chính quyền Ngô Đình Diệm giữa thời cực thịnh, kiểm soát và cấm đoán gắt gao các loại sách báo và phim ảnh ngoại quốc bị mang tiếng là khiêu dâm. Ngọc không giống Lolita vì thân thể nàng nảy nở, tròn và đầy hơn là Lolita thon và dài.

Khi nhận lời đến trường đón Ngọc cho đến lúc gặp Ngọc trong trường, tôi vẫn nghĩ rằng Ngọc hãy còn nhỏ, hãy còn là một đứa con gái sợ sệt mà tôi có thể đưa đi ăn kem, đi mua sách vở, mua quà con búp bê. Tôi nghĩ việc tôi đưa cô cháu ấy đi chơi sẽ không gây ra một sự hiểu lầm nào, kể cả những tên bạn lưu manh nhất của tôi cũng không có lý do để nghĩ bậy khi thấy tôi đi với cô cháu. Nhưng trong bữa ăn ở Choeng-Nam tôi thấy tôi nghĩ lầm. Nhìn tôi với Ngọc, chắc

không ai cho rằng nàng là cháu tôi.

Và giờ đây, trong vầng ánh sáng mờ mờ của Dancing, rượu Champagne làm đôi mắt Ngọc sáng long lanh, tôi thấy nàng hoàn toàn khác hẳn với cái hình ảnh cháu Ngọc mà tôi vẫn có. Nhìn nàng, tôi hiểu tại sao cõi đời này có những người con gái thích lấy chồng già và chỉ có thể lấy – hoặc chung sống – được với những người đàn ông gấp đôi – hoặc gần gấp đôi tuổi các nàng – như người thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi đang ngồi trước mặt tôi đây chẳng hạn. Bọn con trai mười sáu, mười bảy, kể cả hai mươi tuổi, ngọc nghịch như gà tò, chưa biết tý gì về đời, chưa biết suy nghĩ – như tôi năm tôi mười bảy tuổi chẳng hạn. Nếu đem xếp Ngọc đứng gần một anh hai mươi tuổi, nàng sẽ phải khóc thét lên vì bực mình.

Thấy tôi không trả lời câu nàng hỏi về chị Cai Gà, nàng mỉm cười.

” Chú có muốn gọi Cave thì cứ gọi, chú nhá – Nhưng nếu chú gọi thì chú gọi cô nào trông “élégante” một chút, nghe chú. Và chú phải nhẩy với cô ấy. Chia ra, với cháu một bản, với người ta một bản..

Tiếng trống vang rền, đèn điện mờ dần rồi tắt. Giờ Giao Thừa. Năm mới đã đến. Trong bóng tối người ta ôm nhau, hôn nhau, chúc tụng nhau năm mới. Tiếng cười, tiếng í e xen tiếng trống rền. Sau một

phút như vậy, đèn sáng trở lại; Ngọc lấy được một trái bong bóng màu xanh. Nàng buộc dây bóng vào thành ghế rồi vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau:

“Vui quá. Năm nay, cháu sẽ được sống những ngày thật đẹp và có nhiều thay đổi.”

Tôi đứng dậy đưa nàng ra “pít”.

” Cháu chúc chú năm nay viết được truyện hay, kiếm được nhiều tiền và... chú gặp một người đàn bà yêu chú đủ để chú yêu lại và lấy làm vợ.”

Ban nhạc trình tấu bốn bản liền. Tango rồi Rumba rồi Mambo và Cha Cha Cha. Nhiều cặp phải bỏ cuộc đi vào lúc tiếng nhạc chưa ngừng. Ngọc nhảy giỏi và đẹp như một vũ nữ nhà nghề. Nàng học nhảy từ bao giờ? Nàng học nhảy ở đâu? Với ai? Những câu hỏi ấy chỉ thoáng đến với tôi rồi biến đi ngay. Tôi không còn ngạc nhiên nữa. Tôi biết Ngọc còn dành cho tôi nhiều ngạc nhiên khác nếu tôi muốn tìm ngạc nhiên và việc tập nhảy đầm không phải là một việc làm lén lút của nàng. Có lẽ trong cái trường Nữ Học nổi tiếng ấy, chỉ có Di Phước và những nữ sinh thọt chân mới không biết nhảy đầm. Hai nữa, chất rượu đã bắt đầu ngấm trong cơ thể tôi. Tôi chưa say,

nhưng tôi đã nhìn đời bằng một đôi mắt khác.

” Chú với cháu đẹp đôi nhất Dancing đêm nay. “.

Nàng nói bằng một giọng nghiêm trang, đôi mắt nàng nhìn vào mắt tôi. Nếu lúc đó, tôi mỉm cười và gật đầu đồng ý cũng chẳng sao nhưng vì một mặc cảm, tôi nhú mày:

” Đừng nói bậy! “

Nàng dẩu môi :

” Nếu không biết rõ chú, cháu đã cho chú là đạo đức giả và... giả dối nữa là khác! “

Như người đàn bà trưởng thành nói chuyện với tất cả sự bình tĩnh, nàng tiếp:

” Nếu chú với cháu đẹp đôi, và biết là chúng ta đẹp đôi, có gì là xấu?... Chúng ta kiêu hãnh vì chúng ta hơn người . Nếu chú lờ khờ,

nhà quê, cháu không được hãnh diện vì chú. Cũng như nếu cháu luộm thuộm bê bối, chú cũng không hăng hái lắm khi phải đưa cháu đến những nơi đông người. “

Nàng nói tiếp:

” Cháu không thích những người con trai ngang tuổi cháu hoặc hơn cháu chút ít, cả tụi bạn của cháu cũng vậy. Cháu chỉ có thể yêu được những người đàn ông nhiều tuổi hơn cháu. “

Tôi hỏi:

” Cháu đã yêu bao giờ chưa? “

Nàng cười, đôi mắt sáng lộ rõ vẻ tinh nghịch, hàm răng trắng lấp lánh. Trong bóng tối tôi chỉ trông thấy rõ đôi mắt và hàm răng của nàng:

” Nếu chú thấy cháu có thể nói chuyện với chú về Tình Yêu, cháu sẽ kể chú nghe truyện tình của cháu, người sắp mang cháu đi... đi xa, là một người bằng tuổi chú... “

Tôi nhớ lời nàng nói với tôi khi chúng tôi ăn ở Nhà Hàng Choeng Nam – “Cháu chỉ học hết năm nay thôi. Sang năm cháu sẽ đi xa...”
Bây giờ nàng không nói hết lời tôi cũng biết người đàn ông bằng tuổi tôi mà nàng nói là người sẽ mang nàng đi đó là một người Hoa Kỳ.

Chúng tôi trở lại bàn, Ngọc nâng ly chạm ly tôi:

” Năm mới, chúc chú vạn sự như ý, chúc chú gặp người yêu chú đủ để chú cưới về làm vợ. “

Tôi đáp:

” Năm mới, chúc Ngọc vui vẻ, học giỏi và không làm điều gì để những người thương yêu Ngọc phải buồn. “

Nàng uống hết ly rượu:

” Cháu chỉ có ba và em cháu. Má cháu đã đi lấy chồng. Nếu thương cháu, bà đã chẳng bỏ đi như thế, nhất là bỏ đi trong lúc ba cháu gặp

tai họa. Ba cháu đã làm lại cuộc đời. Em cháu còn nhỏ chưa biết gì, cháu ra đi nhẹ nhàng. Chú yên trí đi, cuộc đời của cháu – ít nhất trong năm nay – đã được sắp đặt sẵn rồi, chú khỏi phải chóc . “

Tôi gọi chuyện:

” Chú đoán người đàn ông bằng tuổi chú Ngọc nói đó là một người Mỹ? “

Nàng gật đầu:

” Chú nói đúng. “

” Cháu yêu người đó? “

” Cháu chưa biết, phải mười năm nữa cháu mới trả lời được chú câu ấy. Nghĩa là phải mười năm nữa cháu mới biết chắc là cháu có yêu anh ấy hay không. Tình yêu phải được thời gian thử thách. “

” Tên hắn là gì? “

” Sang đến Mỹ, cháu sẽ cho chú sẽ biết tên chồng cháu. Cháu không sợ chú phá cháu đâu, nhưng chú cũng chẳng nên biết sớm. “

Tôi cười:

” Ngọc quên là Ngọc mới mười bảy tuổi, người Mỹ trọng pháp luật... “

” Chú muốn nói cháu hãy còn là gái vị thành niên và có yêu cháu đến điên cuồng người ta cũng không dám mang cháu đi chứ gì? “

Nàng ngắt lời tôi :

” Chú chưa biết cháu đi sang Mỹ học và cháu có học bổng, hai chánh phủ Mỹ-Việt bằng lòng cho cháu sang bên đó du học, cháu đi do chánh phủ và nhân dân Mỹ quốc đài thọ!

Tôi nhìn nàng và tôi nhớ tới lời nói của một anh bạn. Anh bạn tôi bốn mươi năm tuổi, dục sĩ, có tiền, vẫn còn độc thân mặc dầu đã

nhiều lần yêu. Mới đây anh nói với tôi :

” Toa phải viết về tình trạng: những cô gái Việt thích lấy chồng Mỹ. Những cuộc hôn nhân ấy không thể bền đẹp. Hiện giờ có quá nhiều gái Việt Nam con nhà tử tế, lấy Mỹ và đi theo chồng sang Hoa Kỳ. Toa nên nhớ trước kia thời Pháp... đa số me Tây đều là bọn gái hạ cấp. Nhưng bây giờ khác, bây giờ có cả con gái nhà tử tế, có thể nói là thượng lưu... cũng ham lấy chồng Mỹ.”

Anh bạn tôi cho rằng người Mỹ gần gái Việt là chỉ để chơi, để giải sầu. Nhưng tôi thấy đa số người Mỹ đến đây khi giao thiệp với gái bản xứ đều yêu và cố kết. Họ kết hôn cả với những cô gái điểm hạ cấp nhất. Tôi thấy tận mắt nhiều em điểm một trăm, sáu chục, hành nghề ở An Nhơn, Gò Vấp trở thành những cô vợ Mỹ rồi thành công dân Hoa Kỳ. Những cuộc hôn nhân ấy có bền và có hạnh phúc hay không ? Đó là một chuyện khác. Những chuyện đã xảy ra ở Đại Hàn, ở Nhật Bản, giờ đây không có gì lạ đang xảy ra ở Việt Nam.

Bỗng dưng tôi thấy buồn. Buồn và nản một cách lạ thường. Tôi nghĩ đến Quang. Anh sẽ nghĩ sao, sẽ nói gì khi con gái anh báo tin nó lấy chồng Mỹ và nó sang ở luôn bên Mỹ. Tôi sẽ không biết nói sao nếu con gái tôi nói với tôi như vậy.

” Nhảy với cháu nữa đi chú. Sao chú buồn thế? Cháu đã đi mất ngay đâu. Cháu còn ở đây những gần mười hai tháng nữa kia mà! “

Hai giờ sáng, chúng tôi ra khỏi Grand Monde. Nàng say và yêu cầu tôi lái xe đưa nàng ra Cấp. Tôi không thể đưa nàng về nhà bà nội nàng trong lúc nàng say rượu.

Đêm trên xa lộ, trời tối om. Đêm Ba Mười Tết. Nhiều chiếc xe, cũng như xe chúng tôi, vun vút chạy xa Sài Gòn. Trên xe nào cũng có một cặp nhân tình.

Gần hết xa lộ, tôi dừng xe gần một vườn cao su. Tôi xuống xe theo nàng, sương đêm xuống lạnh hai vai áo. Nàng đi vài bước trên con đường vắng, rộng thênh thang, rồi nàng dơ tay thả trái bong bóng bay lên trời. Nàng đứng nghiêng nghiêng, trong chiếc áo lạnh màu trắng sữa, ngửa mặt nhìn theo trái bong bóng bay lên trời cao.

Viết cuối năm 1969 ở Sài Gòn.

Hoàng Hải Thủy

Định mệnh đã an bài

Chương 1

Hoàng Hoa là một nơi ăn chơi có hạng ở thủ đô này. Về ngôn ngữ Việt Nam. Hoàng Hoa chỉ được gọi là nhà hàng. Về tiếng ngoại quốc, nó có những Restaurant-Dancing và Boite de Nuit hoặc tối tân và có vẻ ăn chơi hơn, Night Club. Hoàng Hoa có ăn, có rượu, có nhảy và lễ tất nhiên, có nhiều đàn bà đẹp, những em gái nhảy được gọi là Taxi-girl ở đó toàn là những em gái nhảy hạng nhất được tuyển lựa kỹ ở khắp các tiệm nhảy đêm ở Sài Gòn. Đó là nơi lui tới của giới ăn chơi, thanh lịch nhất thủ đô. Những màn attraction của Hoàng Hoa cũng nổi tiếng nhất. Chủ nhân chịu chi tiền, mời những vũ nữ ngoại quốc tới trình diễn từ Hồng Kông, Manila, từ Tokyo. Vào những đêm thứ bảy, chủ nhật, hoặc đêm ăn chơi trước và sau màn vũ striptease. Những đêm ấy, những vũ nữ đẹp có những tấm thân “núi lửa” đặc biệt biểu diễn những màn nhảy thoát y y hệt như trên màn ảnh. Lễ tất nhiên là vì bị chế độ cấm chỉ, những màn vũ đặc biệt này không có ghi trong chương trình và không hề được quảng cáo. Tôi là một kẻ đêm nào cũng có mặt trong bầu không khí ăn chơi sang và giàu có, thứ tiền thơm tho, kích động, quyến rũ của nhà hàng

Hoàng Hoa.

Nhưng, không phải vì đêm nào tôi cũng có mặt trong nơi ăn chơi đắt tiền nhất Sài Gòn này mà các bạn tưởng tôi là một công tử con nhà giàu hoặc một ông chủ bự. Sự thực, tôi không có lấy trăm bạc dính túi và tôi đang ở trong một chu kỳ xui xẻo mà những thanh niên tay chơi thuộc tuổi tôi thường gọi là “se'rie noire”. Tôi không có nghề ngỗng và cũng chưa từng bao giờ chịu làm công, làm thợ, làm thư ký cho nên không thể nói là tôi đang thất nghiệp. Người ta phải chịu khó làm một nghề gì đó nhưng không được làm mới có thể tự nhận là mình thất nghiệp. Công việc kiếm tiền của tôi chỉ là những “áp phe” vì xui tôi không kiếm được “áp phe” nào ra tiền mà thôi.

Vậy thì tôi lấy tiền đâu ra mà đêm nào cũng có mặt trong nhà hàng ăn chơi sang nhất Sài Gòn này?

Nguyên do không có gì rắc rối lắm. Chủ nhân nhà Hoàng Hoa là một ông Tàu lai. Y năm mươi tuổi. Vợ Y mới chết và từ lâu, Y có lấy một người vợ Việt. Cô này là một cô gái chơi hạng sang, một “poile de luxe” có tâm hồn. Lucie Hoa. Cũng như đa số những người đàn bà đẹp, đa tình, sống với nhan sắc trời cho của mình- Những nàng Kiều tân thời vào thời nào cũng có-Lucie cũng có những ngày đen tối và giàu sang trong đời nàng.

Tôi có cái may mắn được quen biết với Lucie trong một thời gian đời nàng đi vào chu kỳ đen. Và tôi có dịp được giúp đỡ nàng vài chuyện. Sự giúp đỡ chẳng có gì đáng kể nhưng vào lúc đó, hành động của tôi đã đem lại cho Lucie khá nhiều an ủi. Là một người đàn bà chơi bời giàu tình cảm, Lucie không quên ơn tôi. Tôi còn nghi nàng quan trọng hóa sự giúp đỡ của tôi thời ấy nữa là khác. Đàn bà đẹp như Lucie thường thích tưởng tượng rằng không phải ở đời này bất cứ thằng

đàn ông nào gần nàng, giúp nàng, cũng chỉ với cái mục đích là đưa nàng vào nằm chung một giường, để hưởng thụ xác thịt nàng...tôi trẻ hơn Lucie đến năm tuổi nên tôi được nàng coi như em.

Lucie “coller” với Antoine Sinh, chủ nhân Hoàng Hoa từ mấy năm nay- Antoine Sinh là dân Tàu quốc tịch Pháp, giao du toàn với quan to Tây, Việt, Huê Kỳ- nhưng chỉ mới từ năm ngoái đây sau khi bà vợ chánh thức của Antoine Sinh đi về thế giới bên kia, nàng mới được dịp công khai sống chung với Antoine và ra mặt làm chủ nhà hàng lờn này.

Nàng nhận tôi là em họ. Nhà hàng Hoàng Hoa cũng như là nhà tôi vậy. Tôi tới đó ăn chơi không phải trả tiền và thỉnh thoảng, những khi Lucie biết tôi không có “áp phe” nào ra tiền, nàng còn dúi cho tôi vài ngàn đồng. Nhưng vì là một tay chơi đã có những thời oanh liệt lại mang tiếng là cậu Năm em bà chủ, tôi không thể hạ mình xuống làm một thứ nhân viên làm công lãnh lương còm của chú Sinh. Hai nữa, nếu có muối mặt mà làm công cho chú Sinh, số tiền lương nhân viên nhà hàng nếu không ăn cắp cũng chẳng đủ cho tôi chi dụng. Và nếu đã “xuống” đến cái độ phải làm bồi và chia tiền khách cho với bồi, đời tôi kể như bế mạc rồi. Đã làm bồi, người ta khó còn có thể làm được cái gì khác.

Tôi vẫn còn nhiều hy vọng làm nhiều cái gì khác.

Việc trở thành một chủ nhân ông như Antoine Sinh, có vợ đẹp như Lucie, đi xe Huê Kỳ mới nhất Sài Gòn, nay đi Hồng Kông, mai đi chơi Tokyo...với tôi không phải là một việc quá khó. Chỉ cần tôi gặp thời và khi thời đến, tôi có đôi chút may mắn giúp sức để thành công.

Trong khi chờ đợi dịp may tới, tôi vẫn ăn diện đúng một tối tân và đêm đêm xuất hiện trong nhà hàng Hoàng Hoa.

Hắn là một ông khách quen của nhà hàng Hoàng Hoa.

Tôi không quen hắn nhưng tôi quen mặt hắn, cũng như tôi không hề quen biết mà vẫn quen mặt những thân chủ của nhà hàng này.

Với tôi, hắn không gây thiện cảm mà cũng không gây ác cảm. Hắn trạc bốn mươi tuổi. Nhiều lắm là bốn mươi lăm. Cuộc đời phong lưu làm cho hắn có cái vẻ trẻ trung, khoẻ mạnh, tươi và lẽ cố nhiên, lịch sự, hào hoa hơn những người khác đồng tuổi. Nếu hắn là một tiểu công chức lương ba cọc, ba đồng và có năm bảy đứa con, vào tuổi này chắc người ngượng hấn đã nát, rách lắm. Nhưng hấn ăn chơi và hấn có vẻ có tiền.

Tôi chỉ mới năng lui tới nhà Hoàng Hoa từ ba tháng nay và chắc hấn cũng chỉ mới xuất hiện đều cùng trong thời gian đó. Hắn tới đây không phải như người thừa tiền lâu lâu đi giải trí, hấn tới như một kẻ tới để vui chơi cho quên sầu. Qua cái vẻ vui vẻ, vô tư của hấn, kẻ nhận xét đều thấy con người hấn có giấu một phiền muộn, một âu lo thật lớn.

Tôi để ý thấy đêm nào hấn cũng say mèm.

Đêm đó hấn cũng say....

Và đêm đó, nếu không có tôi cứu hấn, hấn đã chết.

Lúc đó vào 11 giờ đêm mùa mưa.

Đêm mùa mưa, những rạp hát bóng, hát cải lương, những nơi ăn uống lộ thiên bình dân có thể bị vắng khách.

Nhưng đêm mùa mưa với những nhà hàng lớn như nhà hàng Hoàng Hoa, khách vẫn đông, vẫn vui. Vì khách của những nơi ăn chơi sang trọng, đất tiền này toàn là người giàu tiền, họ có xe hơi, sự di chuyển của họ vẫn như những ngày thường. Và mưa đêm làm cho không khí trong những nơi này như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Mười một giờ đêm là giờ đông khách nhất của những vũ trường như Hoàng Hoa. Khách chơi thuận túy, chơi đúng kiêu chỉ nhập cuộc chơi từ mười một giờ đêm.

Hoàng Hoa chia làm ba khu. Khu lớn nhất có sàn nhảy, dàn nhạc và sân khấu trình diễn các vũ điệu. Khu thứ hai cũng lớn không kém là khu những phòng ăn riêng. Khu thứ ba là nhỏ hơn là Bar rượu.

Những ai chỉ muốn ngồi tĩnh uống rượu hoặc nói chuyện, những ai không muốn nhìn người khác nhảy nhót, không muốn nghe nhạc có chỗ ngồi ở đây.

Cửa vào là một hành lang đèn sáng và có nhiều tấm kiếng lớn. Vách hành lang có những tấm hình vũ nữ, nghệ sĩ trang hoàng giữa những tấm kiếng lớn. Hành lang chia làm hai: một cửa đi vào phòng khiêu vũ, cửa kia đi vào Bar. Khu phòng ăn riêng nằm bên phòng khiêu vũ. Ở bên trong cùng, giữa Bar và phòng khiêu vũ có một lối đi ra một khu vườn nhỏ. Trong khu vườn nhỏ đó có bồn nước, có lối đi trải đá và có kê vài cái ghế đá, vài cái bàn đá. Những đêm trời không mưa, vài cặp nhân tình vụng trộm cũng như hợp pháp, có thể đưa nhau ra đó ngồi tình tự, hôn hít vật nhau dưới bóng vài vòm cây gầy guộc. Đêm đó, tôi ngồi sau cái bàn kê gần lối ra vườn nhất.

Vì tôi luôn luôn ngồi một mình-với tư cách (cậu em bà chủ) ăn uống không phải chi tiền của tôi nhưng tôi cũng biết rằng tất cả mọi người làm trong nhà hàng này đều biết tôi chỉ là cậu em hờ-Tôi cũng còn đủ tự trọng để không mời bạn vào đây nhậu gỡ. Tôi cũng không bao giờ mời em gái nhảy nào ngồi bàn vì không lẽ mời các em ngồi mà cậu lại không chịu chi tích kê cho các em. Do đó, tôi thấy tôi chỉ nên ngồi ở cái bàn nhỏ nhất, kê tít ngoài này là tiện nhất. Ngồi đó, tôi vẫn nhìn thấy rõ sân khấu, vẫn nghe rõ tiếng kèn đồng của ban nhạc Phi Líp

Pin.

Vụ phá hoại khủng bố bằng mìn nổ chậm xảy ra đêm đó trong nhà hàng Hoàng Hoa bắt đầu trở thành nơi lui tới của một số sĩ quan ngoại quốc trú ngụ ở bin-đình gần đó đến không báo trước cũng như tất cả những vụ nổ mìn khác đang liên tiếp theo nhau xảy ra ở thủ đô...

Đêm đó bên ngoài trời đang mưa lớn. Mưa đêm, ngồi trong tiệm nháy ám áp thơm mùi đàn bà và nước hoa đất tiền này, tai đầy những tiếng nhạc, huyết quản có rượu mạnh lưu thông cùng với những món ăn thịt cá...khoan khoái nhất đời. Tôi đang chú ý nhìn em nữ ca sĩ Lan Vi đứng hát. Lan Vi là một em ca sĩ mới bước chân vào nghề ca hát ban đêm. Tôi không biết em có phải là con gái nhà lành không hay em cũng như đa số các em khác: bố nghiện hút hoặc làm nghề hót tót, thất nghiệp, mẹ chứa thổ, đổ hồ...nhưng cứ trông bề ngoài của em, Lan Vi có vẻ là con nhà lành: bố tiểu công chức không có cơ hội ăn hối lộ hoặc ăn cắp của công, mẹ làm nội trợ, tức là ở nhà đi chợ, nấu cơm, nhà có một lũ em hồn láo như quỳ.vv.. Em trạc độ mười bảy, mười tám tuổi và nhìn em với bộ mặt còn ngây thơ của em, tôi nghĩ rằng em này mà lọt vào bàn tay uốn nắn của tôi thì phải biết...

Lan Vi đang hát thì tiếng nổ phát ra...

Đúng ra...có lẽ vì tiếng nổ quá gần, quá lớn, tôi cũng như tất cả mọi người có mặt trong nhà hàng đang ăn uống, ôm nhau nhẩy nhót, đang thổi kèn, đang ca hát đang tán tỉnh nhau hoặc đang ngồi buồn, điều không nghe thấy tiếng nổ..Tôi chỉ thấy một vầng sáng loé lên rồi làn hơi do mìn nổ phát ra đẩy tôi ngã ngửa ra đằng sau...Tai tôi ù đi. Mắt tôi mờ đi. Dễ đến năm sáu giây đồng hồ sau khi bị đẩy ngã ngửa

mạnh như đang ngồi bị kẻ nào đập mạnh vào ngực, tôi không biết gì hết...

Khi tôi tỉnh lại và nhận biết và lồm cồm bò dậy, tôi thấy quanh tôi một cảnh tượng khác hẳn..

Bàn ghế đổ lổng chổng. Một mảng tường lớn trên vách và trên trần nhà chỗ Bar Rượu đổ xuống, cát bụi và khói thi nhau bốc lên...Mùi khói khét lẹt. Tiếng kèn trống đã im bật. Thiên hạ nháo nhào chạy ra đường. Có tiếng đàn bà kêu thét lên như phát điên....

Lúc đó hai mắt tôi vẫn còn như trông thấy ánh lửa nháng lên. Lửa mình giống hết như lửa của một tia chớp nổ sát trên đầu mình nhưng cũng ngay lúc đó, tâm trí đã hoàn toàn tỉnh táo. Tôi nghĩ " A. Các anh Vixi chiếu cố nhà hàng của chị Lucie rồi...Cóc hiểu đến mấy mạng què tay, cụt chân, đui con mắt đây...Mình chẳng hề hấn gì hết" Tôi có cái tật không thích làm theo thiên hạ vì biết rằng sau tiếng nổ, thiên hạ đang tranh nhau, xô đẩy nhau chạy như vịt ra ngoài đường, tôi bỗng nảy ra ý muốn không chạy. Tôi nghĩ: "chết thì đã chết rồi..chạy làm gì nữa? chạy nó hèn người đi.."

Vì vậy, tôi đứng lên, lưng khùng phúi bụi trên bộ quần áo sộp cuối cùng và nhìn quanh. Mìn nổ ở chỗ đặt máy điện thoại đầu quầy rượu. Cả cái đầu Bar rượu đã nổ tan, chị đầm sinh két-se ngồi đó chắc chỉ còn lại nửa người ở dưới...

Trước tiếng nổ, quanh tôi đầy nhóc những đàn ông, đàn bà..Bây giờ vắng tanh..Dù không muốn chạy như tất cả mọi người, tôi cũng chẳng còn lý do gì để ở lại trong nhà này...

Chợt..ý nghĩ các chú Vixi ác ôn cho nổ một quả mìn để giết bọn ăn chơi chưa đã, có thể các chú còn đặt ở đâu đây một quả thứ hai nữa cho ăn chắc, cho thật nhiều thằng chết banh xác, đến với tôi làm tôi

lạnh người...Các chú Vixi là đám chơi hai quả mìn nổ liên tiếp nhau
lắm. Vài vụ nổ mìn trước đây đã xảy ra như thế...quả mìn thứ hai
được đặt cho nổ sau quả trước năm, mười phút...quả mìn thứ hai
thường được đặt với nhã ý chào mừng những ông cò cảnh sát sắp
kéo tới đây đen nghịt...

Ý nghĩ về quả mìn thứ hai có thể sắp nổ ở đây làm cho tôi hết cả
hách xì xằng. Tôi nghĩ: "Mình đi ra bây giờ cũng được đi..Miễn là
mình đi đứng đàng hoàng, không chạy như vịt như họ thôi chứ gì"
Tôi nghĩ vậy và tôi chậm chậm đi ra.

Trên đường đi tôi nhìn thấy mấy xác người nằm ngổn ngang...Và tôi
nhìn thấy hắn

Hắn ngã ngay trên lối tôi đi ra. Nếu hắn nằm ở xa, có lẽ tôi đã bỏ mặc
cho hắn nằm đó với số phận của hắn, nhưng hắn lại nằm ngay trên
đường tôi đi...Trông hắn không có vẻ gì là bị thương hết. Hắn chỉ quá
say nên ngã nằm xuống là không dậy nổi nữa.

Tự nhiên, tôi cúi xuống nâng hắn dậy....

Định mệnh đã dàn xếp cho hắn nằm trên đường đi của tôi đêm đó.
Và định mệnh đã sai khiến hành động của tôi, đã bắt tôi cứu hắn
thoát chết.

Tôi dìu hắn đi ra ngoài.

Hắn chỉ quá say thôi. Khi ngã xuống, chắc trán hắn đập vào đâu đó
nên chảy máu. Nếu tôi không nâng hắn dậy, chắc hắn cứ nằm đó
mãi. Nhưng khi tôi dìu hắn đi, hắn ngoan ngoãn bước theo tôi, vai
tựa vào vai tôi.

Hắn hỏi tôi:

-Cái gì đó? Mìn hả?

tôi hỏi lại hắn:

-Có sao không?

Hắn lắc đầu. Rồi hắn như muốn dừng bước lại để nắm chân tay, mặt mũi coi có sứt mẻ gì không, tôi giục hắn:

-Đi ra ngoài hãy hay. Ở đây lỡ nó nổ phát nữa, chết tươi...

Hắn thều thào:

-Cái gì? còn nổ à?

Nhưng hắn cũng tiếp tục đi theo tôi.

Người đứng trước cửa nhà hàng Hoàng Hoa thật đông nhưng tất cả đều đứng tuốt tận bên kia đường. Thiên hạ đã có kinh nghiệm về những vụ phá hoại như vậy, chẳng ai còn dại dột đến nơi nổ mìn nữa tất cả đều như chờ đợi phát nổ thứ hai...

Khi tôi dìu hắn bước ra khỏi cửa, một tiếng reo lớn phát ra từ bên kia đường chào đón chúng tôi. Thiên hạ như ngạc nhiên khi thấy hai đứa tôi còn lành lặn, còn nguyên chân tay và vẫn còn có thể dìu nhau đi ra được.

Nếu họ thấy tôi bò ra, lết ra, hai tay cụt đến cùi chỏ, hai chân còn ngắn tới đầu gối, chắc họ ít ngạc nhiên hơn là thấy tôi lành lặn như vậy...

Đàn bà là một sinh vật đi hai chân, có khả năng chữa đẽ, tiêu tiền, ghen tuông và tò mò nhất trong những sinh vật ở cõi đời này, lý do: trong số người đứng xúm xít bên kia đường nhìn sang, tôi thấy quá nửa là đàn bà.

Có những em ca-ve, tức là gái nhảy, những bà khách đi ăn, đi chơi với chồng và nhân tình trong nhà hàng Hoàng Hoa, chạy qua bên kia đường, tuy sợ, vẫn cứ đứng đó, nhìn coi, chưa chịu đi nơi khác.

Tiếng nổ mới phát ra tới lúc tôi ra khỏi nhà hàng với hắn chắc chưa đầy năm phút. Cảnh sát chưa kịp tới. Nhưng tôi đã nghe thấy tiếng

còi hụ rền rĩ từ đằng xa. Chỉ vài phút nữa thôi, quanh đây sẽ đầy nghẹt cảnh sát. Cảnh sát sẽ đông hơn thường dân ở nơi này... Và đúng như sự tiên đoán của tôi về hành động tham hiểm của những anh đặc công ác ôn, khi tôi dìu hấn đi tới gốc cây me lớn xé cửa nhà hàng thì trái mìn thứ hai phát nổ...

Trái mìn thứ hai này cũng được đặt bên trong nhà hàng Hoàng Hoa. Nếu nó được đặt ở bên ngoài, tôi chắc con số người chết ít lắm là phải tới vài chục.

Áp lực của trái mìn nổ từ trong nhà kín lùa ra làm cho hai chúng tôi cùng ngã sấp mặt xuống gốc cây....

Có tiếng la hét ở bên kia đường và bọn người tò mò đứng coi chạy như vịt...

Trái mìn nổ chậm thứ hai này dường như làm cho hấn tỉnh bớt cơn say. Vì sau khi gượng ngồi dậy, ngồi ngả lưng vào thân cây, hấn bảo tôi:

-Mẹ kiếp...Chú mày cứu sống tao. Tao mà còn nằm ở tròng thì cú này tao tan xác rồi...

Hấn còn tỉnh trí trước tôi. Tôi chưa nói gì được là vì tôi đang sợ, tôi nhớ lại cái gàn bướng láo của tôi hồi trước đó mấy phút khi tôi định ở lại một mình trong nhà hàng. Nếu không đi ra, chắc xác tôi đã nát bầy hoặc chân tay tôi đã làm một cuộc chia ly khỏi thân mình tôi.

Tôi vất vả nuốt mước miếng. Cơn sợ làm cho cổ họng tôi khô như ngói.

Tôi khó khăn nói với hấn:

-Mình nên đi xa nơi đây. Ở lại lỡ nó nổ phát thứ ba...Cảnh sát sắp tới hỏi han mình lời thôi lắm...

Hấn muốn đứng dậy nhưng không nổi. Tôi lại đưa tay cho hấn vịn và

nâng cho hắn đứng lên. Tôi biết tôi hãy còn khỏe hơn hắn nhiều, vì tôi trẻ hơn hắn. Lúc thường, có thể hắn cũng chẳng đến nỗi yếu đuối như lúc này, song hắn đang say khướt. Từ lúc vào ngồi trong nhà hàng tới khi trái mìn thứ nhất nổ, có thể hắn đã tiêu thụ gần một chai Courvoisier.

-Đồng ý...-Hắn lè nhè nói-Ở đây đâu có còn vui nữa. Tao cũng không khoái nói chuyện lảm cẩm với cảnh sát..Đi là hơn...

Tôi hoàn toàn không quen biết gì hắn. Tôi chỉ biết mặt hắn vì gặp mặt hắn trong nhà hàng mà thôi, tôi chưa từng nói chuyện với hắn lần nào. Lẽ ra, hắn không có quyền thân mật gọi tôi là "chú mày" như hắn vừa gọi. Xong có một cái gì đó làm cho tôi không phản đối. Cái đó có thể là hắn nhiều tuổi hơn tôi, hắn có cái vẻ ăn chơi hào hoa mà tôi rất thích. Trước sau gì hắn cũng gọi tôi là chú, tôi bằng lòng cho gã gọi tôi như vậy ngay bây giờ, chẳng gì thì tôi cũng đã cứu mạng hắn. Không có tôi, chắc chắn là hắn chết. Kẻ ngoan cố tới đâu cũng phải nhận điều đó.

Và việc tôi bằng lòng cho hắn gọi tôi thân mật bằng "chú mày" còn có một nguyên nhân khác. Nguyên nhân đó không tiện nói ra: tôi hy vọng hắn sẽ biếu tôi một khoản tiền đền ơn cứu tử. Tiền biếu thì chắc chắn có rồi, nhiều hoặc ít mà thôi.

Tôi dìu hắn ra phía đầu phố-tới lúc này tôi vẫn chưa biết tên hắn và hắn cũng chưa biết tên tôi- Hắn chỉ tay vào dãy xe hơi đậu trước nhà hàng:

-Tao có xe, mình lấy xe đi...

Tôi vì mất bình tĩnh nên không nhớ ra: người ăn chơi sang như hắn chắc chắn là phải có xe hơi, Tôi hỏi:

-Xe gì?

Tôi chưa biết nên gọi hắn là ông hay anh nên trong khi chờ đợi, tôi cứ dùng lối nói buông xõng.

-Xe tao..Mercury...Xanh...số bao nhiêu tao cóc nhớ...

Tôi không cho là hắn xạo. Ở đời này có nhiều người đăng trí có xe hơi mà không bao giờ nhớ số xe, không nhớ số điện thoại của sở hoặc của nhà riêng. Đó là bọn giàu tiền lúc nào cũng có người hầu, kể cả người nhớ dùm họ những con số đó.

Tôi dìu hắn đi ngang qua chỗ đậu xe của nhà hàng, hắn chỉ tay về một chiếc xe lớn và mới, đẹp nhất, nổi bật lên trong cả trăm chiếc xe mới, đẹp đậu ở đó:

-Xe tao đó...

Chiếc Mercury thật đẹp, quá đẹp. Quá mới. Tôi vẫn khoái đi xe Huê Kỳ lớn, hơi công kênh so với đường xá ở Sài Gòn, song nó đủ tiện nghi, nó to mà tay lái nhẹ. Người ta có thể lái xe hơi Huê kỳ lớn như chiếc Mercury này bằng một ngón tay. Nó êm ái và mạnh. Nếu tôi có tiền, tôi cũng chơi một cái xe như cái Mercury này.

Tới bên xe, tôi buông hắn ra. Hắn đứng vịn vào cửa xe, nói:

-Chú mày lái xe được chứ? Lái dùm tao đi...Hôm nay thằng tài xế của tao vừa mới xin nghỉ...Tao cứ tưởng là tao có thể lái xe được chứ....

Tôi đang thềm lái cái xe mới gần như tinh hảo này:

-Chìa khóa đâu? Đưa đây tôi đưa về nhà cho...

Tôi chìa tay ra đỡ lấy chùm chìa khóa do hắn móc trong túi ra. Đúng là chìa khóa xe hơi nhà giàu. Tôi biết chùm chìa khóa này chỉ có toàn là chìa khóa chiếc xe hơi này, vậy mà cũng nhiều tới năm bảy chìa.

Tôi mở cửa xe và đỡ cho hắn vào trong xe trước. Vừa vào xe hắn nằm dài, ngã đầu lên ghế và hai mắt nhắm lại.

Tôi đi vòng qua bên kia để mở cửa ngòi sau tay lái. Ngồi vào xe tôi thấy chiếc Mercury này còn đẹp và tối tân hơn nhìn nó bên ngoài gấp bội, ghế bọc da màu nâu "origine" tiết ra một thứ mùi đặc biệt của loại da ngoại quốc tốt. Bên trong những chiếc xe Huê Kỳ mới, không khí vẫn có cái mùi đặc biệt bạc triệu này.

Tôi lại hỏi buồng xống:

-Nhà ở đâu? Về đâu đây?

Hai mắt vẫn nhắm, hấn không đáp lời tôi, hấn chỉ đưa ngón tay trở lên, gõ gõ vào chỗ có cái bảng tên chủ xe bằng kèn sáng choang ngăn đưng đồ trên tableau de bord

Tôi bật đèn trong xe và ghé mắt đọc dòng chữ khắc trên đó:

Vũ Minh Văn

22 Hoàng Tử Cảnh Saigon

Đường Hoàng Tử Cảnh là một con đường ngắn ở Sài Gòn, ngắn nhưng toàn là vi-la, một đường của giới nhà giàu, nó nằm trong khu vực trước nhà thương Grall, bên đường Hai Bà Trưng và trước trại Hải Quân Ba Sơn. Một khu thật vắng, thật tĩnh và nhiều cây cao, bóng mát.

Khi chiếc Mercury chuyển bánh, thấy có tới cả chục chiếc Jeep xanh trắng chạy tới thẳng kết trước cửa nhà hàng Hoàng Hoa.

Tôi nghĩ tới bà chị hờ Lucie của tôi. Văn phòng và nơi thu cát tiền của nàng nằm sau Bar Rượu. Đêm nay chắc cũng như mọi đêm.

Lucie chắc phải có mặt trong văn phòng để thanh toán tiền bạc. Tôi hy vọng là nàng không hề gì. Dù chẳng có tình ý gì với Lucie, nàng cũng là một trong số rất ít đàn bà mà tôi có cảm tình thực sự và không muốn thấy bị đau đớn ở cõi đời này.

Nhưng tâm trí tôi không có dịp nghĩ tới Lucie lâu. Tôi quên hết để chú

tâm vào cái xe tôi đang lái.

Lái xe, nhất là lái xe mới, là một thú có thể làm cho người ta mê, nhất là khi người ta lại ao ước thêm muốn có xe hơi mà người ta chưa có. Tôi mê cái Mercury này. Máy nổ thật êm mà đồng thời thật khoẻ. Tôi chỉ cần tra chìa khóa công tắc, nhấn nhẹ nút si-tác-tơ là máy chạy. Máy chạy mà xe vẫn êm ru như chưa hề có máy chạy. Tôi chỉ cần đạp nhẹ chân ga là xe lướt đi. Xe lại có số tự động, nghĩa là tôi không cần phải sang số. Cứ việc đạp ga, máy xe chạy nhanh đủ vòng là cần số tự động đổi số, máy xe chạy chậm lại là số cũng tự đổi. Đúng là tôi có thể lái cái Mercury này là bằng một ngón tay. Tuyệt diệu, ghế xe đã được điều chỉnh và vì một sự ngẫu nhiên của định mệnh, khoảng cách từ thành ghế đến chân ga, chân thắng lại thật vừa với tôi. Y như cái Mercury này được làm ra để cho tôi lái vậy.

Tôi cho xe chạy ra đường Trần Hưng Đạo và hướng về Sài Gòn. Bây giờ là 12 giờ đêm. Xe hơi từ Chợ Lớn chạy ra Sài Gòn đông hơn dòng xe từ Sài Gòn chạy xuống Chợ Lớn. Chiếc Mercury do tôi lái đi tới đâu những chiếc xe khác dạt ra tới đó. Chiếc Mercury như một ông Chúa Sơn Lâm, một con sư tử oai vệ, đầy đủ dư thừa sức mạnh, đi giữa một bầy dê cáo. Hình ảnh so sánh thật quả không ngoa: những chiếc Renault, Simca kia chạy bên chiếc Mercury này không khác những con dê, con cáo chạy quanh con sư tử.

tôi muốn lái chiếc này mãi, chạy thẳng ra xa lộ, đi một lèo ra Cấp. Đường tốt như xa lộ, chiếc Mercury này có thể chạy tới 150 mà xe vẫn êm ru, không một tiếng động, đàn bà ngồi trong xe vẫn có thể đánh phấn, thoa môi mà không run tay, vẫn viết được thành chữ. Tôi mê cái xe này quá.

Xe có bộ phận quạt gió đủ hơi lạnh, hơi nóng. Xe chạy giữa phố đông của Sài Gòn nóng nực, người lái xe này có thể lên kín hết cửa kính và mở máy lạnh. Bất chấp hơi nóng của trời đất, trong xe lúc nào cũng mát dịu. Một máy radio vừa lớn vừa dài, cần (ăng-ten) tự động, chỉ cần nhấn một nút điện là nó từ từ trôi lên. Hơn thế nữa, lắp cạnh radio là một cái máy hát chạy băng, một thứ magnetophone hoặc tape-recorder tối tân, nhất vừa mới được phát minh cho xe hơi. Rất có thể chiếc Mercury này có hai mui-mui sắt, mui vải- và có hệ thống thay mui tự động: cũng chỉ cần nhấn một cái nút là dù xe có đang chạy hay đang đậu chỉ cần có máy chạy là cả cái mui sắt nặng nề của xe sẽ dựng đứng lên. Xếp vào thùng xe và xe trở thành xe mui trần chỉ trong vài giây đồng hồ.

Con đường đi quá ngắn với tôi. Đèn pha của xe chiếu lên con phố vắng nhiều cây cao cho tôi biết là xe đã về tới đường Hoàng Tử Cảnh.

Vì có nhiều cây cao, vườn rộng con đường này ban đêm có một vẻ âm u đầy liêu trai.

Tòa nhà số 22 của con đường vắng này là một vi-la lớn. Có lầu, có vườn cây đằng trước. Cổng sắt lớn gần bằng cổng dinh Tổng Thống. Từ cổng sắt qua vườn vào đến nhà xa tới một trăm thước. Tôi dừng xe trước cánh cổng sắt và thấy trong vi la có ánh đèn sáng, nghĩ rằng vi la lớn này phải có chó bẹc giê, có quản gia, có đông bồi bếp, chị vú, em sen và chỉ cần tôi nhấn còi pin pin là năm bảy người sẽ thi nhau chạy ra mở cổng cho xe ông chủ vào, tôi nhấn còi xe.

Tiếng còi làm cho Vũ Minh Văn tỉnh giấc:

-Về tới nhà rồi à?-Y hỏi bằng quơ, nhìn ra thấy cánh cổng sắt đóng im ỉm và trong vườn chẳng thấy có bóng người nào, y cũng nói bằng

quơ- Nhà chẳng có ai đâu, phải xuống mở cổng lấy
Vi la lớn như vậy mà không có người hầu sao? Tôi hơi lấy làm lạ
nhưng thấy rằng đó là điều tôi chưa nên hỏi Văn, tôi để máy chạy và
mở cửa xe bước xuống mở cổng.

Tôi cho xe chạy vào vườn dừng lại ngay trước cổng chính vi la. Nơi
đây có vẻ là nhà ở của một ông tổng trưởng chính phủ hoặc của loại
giám đốc bự.

Văn bước ra ngoài xe. Y đứng phưỡn ngực thở hít không khí đêm.
Giác ngủ ngán trong xe trên đường về có vẻ như làm cho Y tỉnh táo.
Y cười nhẹ:

-Mẹ kiếp...Chỉ thiếu chút nữa là giờ này mình đã thành cái xác không
hồn, máu me bê bết nằm đó... Sống chết thật khó mà cũng thật
dễ...Khi số con người ta chưa chết thì không có gì có thể làm cho
người ta chết, còn khi cố chết thì ôi thôi, chạy đằng trời cũng không
thoát...Mình vừa có thể chết...Vậy mà giờ này mình vẫn có thể đứng
phây phây ở đây...

Tôi xoay nhẹ khóa công tắc, máy xe ngừng êm. Máy chạy hay
ngừng, thân xe vẫn không có sự rung động nào khác nhau. Xe thật
cừ. Người đứng ngay bên cạnh xe này cũng có thể không biết là máy
xe đang chạy, êm tuyệt.

Vẫn còn tiếc rẻ-Tôi muốn lái chiếc Mercury này chạy suốt đêm nay,
chạy xe không ngủ, không biết mỏi-tôi cũng bắt buộc phải ra khỏi xe.
Tôi tới đứng bên cạnh Văn, Y đặt tay lên vai tôi như y với tôi đã thân
nhau từ lâu lắm:

-Xe được không? Y hỏi tôi

-Được quá-Tôi đáp-Nhất...chưa bao giờ tôi được lái cái bốn bánh
nào hay đến như nó....

Tôi đặt câu hỏi trong khi tay tôi vờn nhẹ trên đèn xe:-Bao nhiêu? triệu mấy?

-Triệu tám.-y vỗ nhẹ vai tôi-Vô đây, tôi cần mời cậu ly rượu...Cậu là ân nhân của tôi. Có điều là giá cậu cứu người khác, có thể cậu được biết ơn nhiều hơn...Cậu cứu tôi vô ích...Vì cậu biết không...

-Vấn đảy cánh cửa sắt khép hờ và bước vào nhà trước. Y đi vào nhà trước. Tôi đi theo. Nghĩ rằng y nói nhằm vì say-y vừa gọi tôi bằng chú, bây giờ y đổi tôi ra cậu-Y vẫn còn say, tôi để mặc cho y muốn nói gì thì nói.

-Tôi cóc muốn sống,...-Y nói tiếp, tiếng nói của y oang oang trong tòa nhà vắng-Việc sống chết với tôi không còn là việc quan trọng nữa...Tôi biết chắc có một người sẽ bắt mẫn với cậu lắm nếu hẳn biết rằng đêm nay tôi sắp chết mà cậu lại cứu tôi...Người đó là ai. Cậu biết không? Đoán thử coi...

Tôi theo Văn vào phòng khách rộng, những chiếc ghế salon lớn hai người ngồi vừa bọc bằng thú vãi đặc biệt màu vàng nhạt. Phòng này có dàn máy radio-Phono dài tới 4 thước và có vẻ được trang hoàng bởi một nhà trang trí nào đó. Tủ rượu lớn kê ở cuối phòng và Văn đi thẳng tới đó.

Tôi đứng im nhìn quanh. Làm sao tôi biết được ai là kẻ muốn cho Vũ Minh Văn chết?

Văn lấy chai Vat 69 rót vào 2 ly đem tới cho tôi một

-Người đó là..... vợ tôi.

Đột ngột, Văn nhìn về phía cầu thang lên lầu và đổi chuyện:

-Chắc vợ tôi nó ngủ say. Nó khoái nằm đọc tiểu thuyết...cậu có thích đọc truyện không?

Tôi đỡ ly rượu gần đây:

-Vừa vừa thôi-tôi đáp-Cũng có đọc truyện nhưng không thích lắm...

Như chợt nhớ ra, y nghiêm giọng nói:

-Á..Chú tên gì nhỉ?

-Tôi....Quang...

-Uống đi Quang...Chú làm nghề gì! Công tư chức buôn bán hay là...?

Với hy vọng sẽ được cầm tiền của hắn, tôi thấy tôi không nên lừa bịp hắn bằng cách tự xưng mình làm một cái nghề mà thực sự tôi không làm, nếu tôi là một công chức, hay một quân nhân, hắn sẽ không dám nhẹ nhàng móc túi lấy tiền công cho tôi. Hai nữa, cái nghề làm "áp phe" có những hào quang riêng của nó. Kẻ làm "áp phe" có thể đêm nay không có một trăm bạc ăn phở trừ cơm nhưng sáng mai có thể đi lãnh ngân phiếu cả triệu bạc. Người làm "áp phe" có thể nhận tiền giúp mà không có mặc cảm xấu hổ, nhục nhã như người có lương tháng đều đặn. vì vậy tôi đáp:

-Tôi làm "áp phe"...

-Áp phe?-Văn nhìn tôi từ đầu đến chân, bộ y phục của tôi lúc đó đã nhàu nát lại bị thêm hai cái ngã dài trên đất, trông không còn có vẻ gì là hào hoa hoặc đúng một. Cái nhìn của Văn với tôi, không phải là một cái nhìn soi mói, mỉa mai hoặc chế riễu. Tôi không cảm thấy bị sỉ nhục vì cái nhìn ấy. Trái lại nữa là đằng khác, tôi cần y nhìn kỹ tôi như thế, nhìn để biết là tôi đang rách, để tôi khỏi phải tả oán là tôi rách, tôi cần tiền. Y tiếp-Có lẽ hồi này "áp phe" của chú không được khá lắm, phải không?

Hắn đưa ly lên uống một hơi cạn ly. Tôi nghĩ thầm: "anh chàng này uống rượu kinh quá. Sâu rượu. Cứ cái kiểu này mà uống, chẳng mấy lúc mà chết vì cháy gan. Khỏi cần phải tự tử dần mỗi ngày. Không biết mỗi tháng, hắn chỉ tiêu hết bao nhiêu tiền về khoản rượu..?" và

tôi gạt đầu:

Ông nói đúng. hồi này "áp phe" của tôi không được khá lắm...

Văn móc trong túi áo veste ra một cái hộp thuốc lá bằng vàng. Y mở hộp. Thuốc lá bên trong là thuốc Abdullah thứ dẹt, một loại thuốc lá quý phái không bày bán ở Saigon. Chắc Văn gửi mua loại thuốc lá đặc biệt này từ bên pháp gửi về. Văn đưa hộp thuốc ra mời tôi y lịch sự chờ tôi lấy thuốc trước rồi y mới lấy. Cái bật lửa y xài là bật lửa hiệu Dunhill bằng vàng. Tôi vẫn khoái có 1 cái bật lửa Dunhill như thế này nhưng tôi biết rằng chắc chắn còn phải nhiều năm tháng trôi qua, phải nhiều mùa lá rụng, nhiều nước chảy qua cầu xa lộ lắm tôi mới có thể làm chủ được một cái bật lửa như thế. Bật lửa hiệu Dunhill của Æng Lê đắt ngang với bật lửa dupont của Pháp, nghĩa là đắt nhất thế giới. Bằng vàng khối, nó trị giá từ 10 tới 15.000 đồng bạc Việt Nam.

Văn đánh lửa châm thuốc cho tôi. Cái ly rượu được đặt xuống trên bàn, cạnh chai Vat. Y thở ra vài hơi khói, rót ly mới và có vẻ suy nghĩ:

-Tao muốn làm một cái gì cho chú...dù sao chú cũng đã cứu tao. Dù có chán đời, tao cũng không thể vô ơn được, nếu không có chú, đêm nay tao đã chết...Tao thấy chú có cảm tình..Vừa mới gặp, không hiểu sao tao đã thấy mến...Không phải tao mến vì chú đã cứu tao đâu...Nhất là lúc này..

Tôi cầm ly rượu trong tay, đưa lên một hớp cho hấn vui. Tôi biết tâm lý những anh nghiện rượu: mấy ảnh rất khoái những kẻ bắt chước ảnh uống rượu. Tôi nghĩ thầm đây là lúc hấn sắp sửa đền ơn tôi bằng tiền.

-Quang...

Văn quay lại nhìn tôi và đột ngột nói:

-Chú mày chịu không? Chú mày làm thư ký riêng cho tao. Tao đang cần một thư ký riêng... Nhà tao rộng, lại vắng người, nếu chú mày chưa có vợ con...chú mày ăn ở đây với tao cùng đi làm với tao...Chú lái xe giúp tao...Tao thấy chú mày có vẻ khoái lái xe nên tao mới đề nghị chú mày lái chứ không phải là tao muốn mượn chú làm tài xế cho tao đâu...

Y nói bằng một giọng thật đàng hoàng, tôi vốn giàu tự ái. Mọi lần gặp anh nhà giàu nào ăn nói hơi kiêu kỳ, trịch thượng với tôi, tôi sửa lưng liền, nhưng không hiểu tại sao với Vũ Minh Văn, tôi lại im lặng. Tôi chấp nhận y coi tôi là đàn em...

Tại sao vậy?

Bây giờ hồi tưởng lại, tôi thấy rõ đó là “định mệnh”

Định mệnh đã an bài cuộc đời tôi như thế.

Nếu đêm đó, sau khi cứu sống Vũ Minh Văn, tôi không chịu làm đàn em của y, tôi nói lại y vài câu như- “Anh bất lịch sự lắm...tôi cứu mạng anh mà anh chỉ đền ơn tôi bằng cách...cho tôi làm tài xế...”

Rất có thể Văn cũng nổi giận và sự liên lạc giữa Y và tôi đã chấm dứt ở đó.

Danh từ “thư ký riêng” chỉ là ba tiếng nói cho đẹp sự thực, tôi biết rõ là Văn muốn mượn tôi làm tài xế cho y.

Tôi khoái xe hơi thật, nhưng từ việc lái xe hơi rong chơi tới việc làm tài xế ăn lương tháng, lái xe hơi cho chủ, có một khoảng cách thật xa. Xa lắm nữa là khác.

Tôi vừa mở miệng để nói lời từ chối thì một giọng nói đàng hoàng vang lên sau lưng tôi:

-Mình lại tính bậy rồi...Mình đâu có cần...thư ký riêng!

Tôi quay lại

Đôi khi trong đời, chúng ta sờ mó một cái máy điện vì bất ngờ, choáng người vì bị điện giật. Bạn đã có lần nào bị điện giật chưa? nếu có, bạn sẽ biết cái choáng người của tôi lúc tôi nhìn thấy Nàng ra sao.

Tôi bàng hoàng cả người. Cảm giác bàng hoàng đó chỉ thoáng qua, không để lại dấu vết gì trên thân xác bạn.. chỉ một cái rùng mình do bắp thịt co lại gây ra, một vài giây ghệt thờ, một vài cái đứng tim. Tức là trái tim ta ngừng đập. Rồi thôi...Đó là cái cảm giác của tôi khi lần thứ nhất, tôi nhìn thấy người đàn bà ấy.

Nàng trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Nàng hơi cao, người mảnh mai. Loại đàn bà mình mẩy như nàng thường được gọi là “mình dầy”. Tròn rấn và lẳn. Da thịt chắc và mát. Ngực nàng đầy và bụng nàng thon, mông nàng tròn, căng làn vải dày của chiếc quần jean ngoại quốc, nàng bận chiếc áo sơ mi trắng, vạt áo bỏ ngoài quần.

Và mái tóc đen tuyền sỏa trên vai. Mái tóc đen hung và làn da trắng mát của nàng tương phản nhau cả hai cùng nổi bật.

Khuôn mặt nàng dài, giống như mặt cô đào điện ảnh đẹp nổi tiếng khắp thế giới Ava Gardner.

Đôi mắt nàng lớn đen và hơi sếch nơi đôi mắt. Đôi gò má nàng nhô cao. Chiều cao của đôi gò má làm dịu bớt cái mũi cao. Kiểu như mũi đàn bà Âu Tây của nàng cũng giống như cái cằm của cô đào Ava Gardner, cằm nàng cũng có một vết xẻ rãnh. Cái cằm nhọn cùng sống mũi cao của nàng làm cho tôi có cảm nghĩ là nàng có thể là một người đàn bà lai đằm, một người có hai dòng máu Âu Á trong huyết quản.

Và đôi mắt mơ màng, ướt ướt, đôi môi hơi trề ra của người đàn bà vừa mới xuất hiện đó cho tôi biết rằng nàng là người đàn bà đa tình. Rất đa tình nữa là khác.

Ở nàng có một vẻ gì đó làm cho tôi biết nàng là một người đàn bà khác thường.

Nàng đứng trên những bậc cuối cùng của thang lầu, đôi mắt đắm đắm nhìn vào căn phòng rộng. Nàng như không nhìn chồng nàng mà cũng không nhìn tôi. Mắt nàng như nhìn một hình ảnh gì mà chỉ riêng nàng mới thấy.

Văn đặt ly rượu xuống mặt bàn, y đi tới gần vợ:

-Hồng Loan...Em vẫn chưa ngủ sao? Văn nói, giọng y cố làm ra vui..-

Anh giới thiệu em chú Quang, ân nhân cứu tử của anh. Chú Quang vừa cứu anh thoát chết trong Restaurant Hoàng Hoa. Nhà đó bị đặt mìn...Hai trái mìn nổ trước sau chỉ năm mươi phút...Phát nổ thứ nhất làm anh té xuống đất nằm chết ngất. Chú Quang dìu anh ra. Nếu không ra khỏi đó mau, trái mìn thứ hai phát nổ thì anh và chú Quang cùng tan xác. Không có chú ấy, giờ này chắc anh đã khô hết máu rồi, có khi mặt mũi anh nát ngầu, em có tới cũng không còn nhìn ra được anh, anh mời chú Quang về nhà mình vì anh biết rằng em sẽ cảm ơn chú ấy rất nhiều...

Hồng Loan có vẻ không tin lời chồng nàng.

Nàng không tin là phải vì Văn đã say rượu và đang say rượu. Đôi mắt mở lớn, đen và hơi sếch của nàng chuyển động, nhìn vào mặt tôi. Có lẽ đây là lần đầu nàng nhìn kỹ tôi.

-Tôi chắc nhà tôi nói quá đi cho vui...

-Có thật ông cứu sống nhà tôi không? Nàng hỏi tôi.

Văn cười và nói trước khi tôi kịp đáp:

-Kể cho vợ tôi nghe vụ nổ đi, Quang!!! Em không tin tôi đâu...

Tôi nhìn vào đôi mắt Hồng Loan và ngực tôi như bị chẹt giữa hai gọng kìm lớn:

-Thưa bà..Tôi run giọng đáp...vụ nổ mìn trong nhà hàng Hoàng Hoa là chuyện có thật. Ngày mai, bà coi báo sẽ thấy...Tôi không muốn kể công nhưng sự thực là tôi có dìu ông Văn ra khỏi đó. Tôi không thể biết là cứ để cho ông Văn nằm ở đó trái mìn hai nổ ông có hề hấn gì không. Chỉ biết là hai chúng tôi vừa ra khỏi cửa thì trái mìn thứ hai đặt trong đó phát nổ. Đã ra tới đường rồi mà hai chúng tôi còn ngã nhào xuống đất...

Tôi dừng lại. Tôi không sao kể tiếp được nữa vì tôi thấy đôi mắt nàng sáng lên như ánh lửa.

Kỳ dị, đó là ánh lửa căm thù, tàn nhẫn không xót thương. Không phải là tôi tưởng tượng khi thấy như thế. Hồng Loan muốn cho chồng nàng chết và nàng căm thù tôi, kẻ đã cứu cho chồng nàng thoát chết. Sự căm thù ấy làm cho tôi lạnh xương sống.

Nhưng ngay sau đó, tôi thấy rằng tôi nghĩ như vậy là vô lý! Làm gì có người vợ nào lại thù cả kẻ đã cứu sống chồng mình!!Tình trạng ấy làm cho tôi khó hiểu...

Bây giờ, tôi không còn khó hiểu nữa.

Ánh lửa thù hận rục lên trong đôi mắt nhưng của Hồng Loan tắt đi ngay. Rồi đôi mắt nàng và cả khuôn mặt nàng chỉ biểu lộ sự lạnh lùng thản nhiên, bất cần.

Làn môi nàng nở một nụ cười cũng lạnh lùng không kém nét mặt nàng:

-Ông đã làm một việc thiện...

Nàng chỉ nói có vậy rồi quay lưng đi.

-Em không thể nói mấy câu cảm ơn chú Quang hoặc tiếp chú ấy niềm nở hơn được sao? Giọng nói Văn có những âm thanh chế riễu thích thú. Văn như khoái chí khi thấy vợ bất mãn thất vọng nhưng cũng không sao...Mình anh cảm ơn chú ấy là đủ.

Anh biết ơn, anh muốn đền ơn...Chú Quang lái xe cừ lắm, chú ấy lại khoái cái Mercury của anh. Anh đang thiếu tài xế, thiếu cả thư ký riêng. Chú Quang có thể làm thư ký riêng cho anh nếu chú ấy bằng lòng nhận việc, chú ấy có quyền lái Mercury đi ăn chơi chờ mèo..Tha hồ

Văn quay lại tôi:

-Sao? Quang? Chú nhận lời không?

Lúc đó, Hồng Loan đã đi tới trước tủ rượu. Nơi nàng đứng chan hòa ánh đèn sáng. Tôi nhìn rõ nàng có những nét đẹp lồ lộ và ẩn nấp điều đó làm cho máu tôi chạy nhanh hơn, người đã nóng lên.

Nếu tôi nhận lời làm với Văn-Dù là thư ký riêng hay là tài xế cũng không sao-Tôi sẽ có thể ở gần Hồng Loan suốt ngày. Suốt đêm nữa. Ngoài chiếc xe Mercury tối tân mà tôi mê ra, tôi còn được gần gũi người đàn bà này.

Đột nhiên tôi thấy ngay trong lúc này, cuộc đời tôi không còn có gì quan trọng bằng việc được sống gần người đàn bà này.

Tôi cố gắng bắt mắt tôi rời thân thể Hồng Loan khi tôi trả lời chồng nàng:

-Lúc này, tôi đang không có nhiều “áp phe” Tôi nhận làm với....anh...

Định mệnh đã dàn xếp cho tôi đi vào một đoạn đường mới. Tôi vừa nhận lời gập gở. Tình yêu và tử thần.

Tôi cố ý dùng tiếng “anh” để cho vợ chồng y hiểu rằng tuy tôi nhận lời

làm việc cho họ, lãnh lương của họ phát, tôi vẫn không chấp nhận họ là “ông chủ bà chủ”.

Vũ Minh Văn dường như không chú ý tới tiếng “anh” thay vì tiếng “ông” đó. Nhưng y không chú ý là phải. Y đã gọi tôi bằng chú và có vẻ coi tôi thân như em.

Trái lại, Hồng Loan để ý

Làn môi hồng hơi trề ra của nàng thoáng hiện một nụ cười mỉa mai.

Tôi hiểu nàng muốn nói-“đã đói rách, đã túng tiền...phải nhận lời đi làm công cho người ta. Mừng thấy mỏ còn làm bộ...” và tôi cảm thấy hai má tôi nóng lên vì ngượng.

Nàng rót cho nàng một ly rượu gì đó màu hồng. Chất rượu trong cái ly thủy tinh trong vắt, nhỏ xíu như một bông hồng trên đầu ngón tay nàng.

Nàng đứng dựa lưng vào thành Bar Rượu. Kiểu đứng đó làm cho gò ngực nàng nhô lên, nhọn và làm căng làn vải áo sơ mi.

Văn tỏ ra vui vẻ thực sự y lại hỏi tôi?

-Bao giờ chú mày bắt đầu được?

-Ngay bây giờ cũng được, Tôi đáp.

-Tốt. Vậy thì việc làm đầu tiên của chú mày là đưa xe vào ga-ra dùm tao. Sở bông đồ xăng và giấy tờ xe để hết trong cốp xe. Chìa khóa xe chú mày còn cầm đó....Chờ tao chút.

Y đi vào phòng trong.

Tôi và Hồng Loan đối diện nhau trong căn phòng vắng. Tôi cũng cầm ly rượu trên tay và trên tay nàng có một ly rượu. Nàng có vẻ thoải mái, lạnh lùng, khinh thường tôi, như tôi không có mặt ở đó, như tôi là một cái gì không đáng cho nàng phải để mắt tới. Còn tôi, tôi bối rối như một gã con trai mới lớn lần đầu tiên đứng gần một người đàn bà

đẹp.

Giây phút đó không dài.

Văn trở ra, tay cầm một chùm chìa khóa khác trao cho tôi.

-Đây là chìa khóa phòng riêng của chú. Chú ngủ trên căn phòng ở trên ga ra. Ở đây có đủ tiện nghi...Chú đừng lấy làm lạ khi thấy nhà không có ai cả. Nhà tao vừa cho nghỉ một lô người làm cũ để thay một lô mới. Trong khi chờ đợi, hiện giờ nhà này không có người làm, đi ăn cơm tiệm hết. Chú có thể nấu ăn cho một mình chú được nếu chú muốn. Trên phòng chú có đủ cả bếp ga với nồi niêu, soong chảo...Tùy chú lo liệu đời sống của chú.

Ngày mai tôi sẽ tính lương với chú...Thôi bây giờ chú cho xe vào ga ra rồi lên làm quen với phòng riêng của chú đi. Tôi buồn ngủ lắm rồi...

Y vổ vai tôi:

-Mẹ kiếp, sau một chầu chết hụt mình cần phải uống..trả thù và ngủ cho lại sức...

Tôi cười gượng:

-Vâng, xin chào

Tôi nhìn Hồng Loan:

-Xin chào.....

Nàng không thèm trả lời, không thèm gật đầu và không thèm cả nhìn tôi! Nàng lạnh nhạt ra mặt để phản đối sự có mặt của tôi trong nhà này. Xong tôi bất chấp. Cái thù ghét của đàn bà không khác mấy tình yêu mê đắm của họ. Đàn bà thù ghét đấy rồi yêu mê ngay đấy.

Ngược lại đang yêu mê, đang sẵn sàng chết vì yêu, đàn bà có thể trở mặt thù ghét, lạnh lùng ngay.

Tôi đi ra khỏi phòng khách, bỏ lại đó một bầu không khí im lặng nặng

nề và “nhọn hoắc”, một nhà tiểu thuyết thuộc loại sáng chế ra ngôn ngữ mới có thể gọi đó là một bầu không khí “sắc như dao” hoặc “có thể cắt được bằng dao nhọn”. Cặp vợ chồng này quả có một cái gì lạ lùng. Họ là một cặp vợ chồng giàu tiền. Chắc chắn Vũ Minh Văn phải có địa vị trong xã hội. Hắn lại có tiền. Hắn còn trẻ. Vợ chồng họ có vẻ như chưa có con. Họ có đủ điều kiện để vui sống. Vậy mà họ vẫn không vui vẻ, không hài lòng. Hình như họ còn mong ước một cái gì khác. Nhất là người đàn bà....

Chỉ nhìn qua người đàn bà ấy tôi cũng biết ngay nàng là người có nhiều bí ẩn trong đời tư. Ở đời này có nhiều người đàn bà cuộc đời phẳng lặng và nhẹ nhàng, chuyện trọn đời kể ra ghi chưa đầy một trang giấy. Có những người đàn bà khác cuộc đời có những bí ẩn sâu như biển khơi, không ai có thể đoán hết. Người đàn bà tôi vừa gặp là người có cuộc sống bí ẩn. Tôi tin rằng với thời gian tôi có thể điều tra và tìm biết được sự thật trong cuộc đời của nàng.

Tôi lại ngồi vào chiếc Mercury, mở máy cho xe chạy vòng tòa nhà lớn ra phía sau. Đằng sau nhà cũng có vườn cây rộng thênh thang. Sài Gòn thật lạ. Nơi này có những căn nhà ổ chuột, có những căn nhà làm trên mồ mả và cũng có những tòa nhà quá rộng, quá thừa đất như tòa nhà này.

Đằng sau này có một dãy nhà bồi bếp nằm ngang với ga ra. Tất cả đều đóng kín cửa. Văn nói đúng, nhà này không có người làm, không có ai hết ngoài vợ chồng hắn và bây giờ, có thêm tôi.

Và bây giờ, tôi đã là người làm trong nhà này. Sự kiện mới này chỉ làm cho tôi thêm thấy thân với chiếc Mercury hơn.

Ga-ra thật rộng, có thể chứa được ít nhất là ba cái xe. Trong đó đã có đậu một chiếc Dauphine trắng. Dauphine là loại xe của đàn bà.

Chẳng cần hỏi tôi cũng biết chiếc Dauphine đó là của nàng.
Bên cửa vào ga ra là cầu thang lên lầu. Một căn lầu trên nhà để xe hơi dành cho tài xế nhưng còn rộng, sạch và đầy đủ tiện nghi hơn căn phòng nhỏ xíu như chuồng chim câu của tôi ở bin đình nhiều. Tôi ở phòng bin đình đã gần một năm nay không trả tiền phòng hàng tháng. Chủ bin đình đã kiện tôi ra tòa và tòa đã xử tôi phải dọn đi khỏi đó. Tuy nhiên, vì muốn tỏ ra bảo vệ người mướn nhà, tòa có cho tôi một thời hạn là ba tháng nữa. Vừa gặp dịp, ngày mai tôi có thể về bin đình đem nốt số quần áo còn cả tôi ở đó đi và quảng trả phòng lại cho lão chủ ba Tàu.

Căn phòng này có phòng tắm, cầu tiêu, điện nước và một góc nhỏ để có thể nấu ăn. Cái giường ngủ bừa bộn mền gối do tên tài xế trước ra đi bỏ lại và sẵn phòng có nhiều rác rưởi. Nhưng không sao, tôi sống một mình dơ dáy đã quen. Ngày mai tôi có thừa thì giờ dọn dẹp. Bây giờ, cũng như Văn, tôi cần ngủ.

Vũ Minh Văn vừa chết hụt và cần say, cần ngủ. Tôi cũng vừa mới chết hụt, tôi không cần say. Tôi chỉ cần ngủ.

Tôi vào phòng tắm rửa mặt. Bồn sứ đầy bụi. Tên tài xế trước ở đây chắc chắn phải là một tên lười biếng và dơ dáy nhất đời. Nhưng cũng không sao, có nước chảy là đủ rồi.

Rửa mặt xong, tôi lo đến giường ngủ, khăn trải giường và áo gối dơ dáy này là hôi mùi người ở hẳn của tên tài xế trước, tôi lột cả áo gối lẫn khăn trải giường quăng xuống sàn. Tôi vừa định ngả lưng lên giường với điều thuốc lá cuối cùng trong ngày-nói là điều thuốc cuối cùng nửa đêm về sáng thì đúng hơn-Tôi bỗng nghe có tiếng chân người đi lên cầu thang.

Tiếng dép đàn bà xiết nhẹ trên mặt xi măng trong đêm vắng đó làm

tôi nghĩ ngay đến nàng.

Tôi vội xỏ tay vào chiếc áo sơ mi vừa cởi ra và đi ra mở cửa.

Nàng đứng đó. Đối diện với tôi, nàng cao gần bằng tôi. Môi nàng chỉ ở dưới môi tôi chừng nửa gang, nếu đứng như vậy mà chúng tôi ôm nhau, hôn môi nhau, thật vừa.

Như sợ đêm lạnh, nàng khoác thêm chiếc áo len mỏng lên vai. Chỉ khoác áo thôi chứ không xỏ tay. Nàng đứng đó, nhìn tôi bằng đôi mắt nhung, mở lớn nhưng như không để lộ chút tình cảm nào. Tôi có cảm giác nàng lạnh như băng tuyết mặc dầu nàng rất đa tình. Tôi biết ngay đêm nay, nàng tới đây tìm tôi như vậy là vì nàng muốn nói với tôi một chuyện gì đó chứ không phải vì nàng đã xúc động vì sự có mặt và sức hấp dẫn của tôi. Dù có mê tôi đi chăng nữa. Chính tôi, tôi cũng không tin là nàng có thể đến cho tôi yêu ngay đêm nay.

Tôi vừa gọi Văn bằng “anh” nhưng với nàng, tôi cố ý long trọng:

-Thưa bà chủ, bà chủ cần gì tôi?

Người ta có thể lễ phép một cách hỗn xược. Lễ phép thái quá cũng là một thái độ “hỗn láo một cách lễ phép” đó là của tôi. Dường như nàng cố ý thản nhiên coi tôi như là một tên gia nhân “đầy tớ trong nhà” thật sự vậy.

Nàng nói bằng một giọng lạnh hơn nước đá:

-Chú Quang...Tôi tới đây để nói cho chú hay rằng chú không nên ở lại đây làm chi. Hôm nay ông Văn quá say...Ông ấy không cần thư ký riêng cũng như ông không cần cả tài xế. Lễ tự nhiên là ông ấy cảm ơn chú nhiều về việc đêm nay...nhưng để chú ở lại đây có khi làm hỏng việc khác của chú...

Tôi đứng dựa vào thành cửa, với điều thuốc lá vắt vẻo trên môi, tôi tỏ ra thản nhiên khi nghe nàng nói như thế:

-Thưa bà...-Tôi đáp-ông Văn đã mượn tôi làm cho ông...Nếu ông không cần đến tôi, chắc ông sẽ nói cho tôi biết...

Nàng có vẻ bực mình như một người lớn phải nói với một anh bé con cứng đầu, bướng bỉnh:

-Tôi đã nói với chú là ông say...

-Sáng mai, ông sẽ tỉnh...Khi tỉnh, chắc ông sẽ nói rõ là ông có cần mượn tôi hay không...

Đôi mắt hung của nàng như thoáng có ánh lửa:

-Tôi nói đây là muốn tốt cho chú.Nếu chú đang có việc làm ở đâu đó, chú bỏ để làm cho ông thì thiệt hại cho chú...Chú có biết tại sao nhà này lại vắng tanh, vắng ngắt như vậy không? Chú có biết tại sao anh tài xế trước ở căn phòng này phải bỏ đi không? Là vì Ông Văn không có tiền trả công cho người làm...

Trước sự bực dọc của nàng, tôi cười mỉm. Cái cười của tôi nở ra cốt làm cho Hồng Loan bực tức:

-Thưa bà...ngay giờ phút này tôi đang thất nghiệp. Cả một cái phòng nhỏ để ở tôi cũng không có. Được ông nhà trao cho cái việc này tôi mừng quá lắm...Và nếu không có gì trở ngại lắm, xin bà cho phép tôi được ngủ lại đây đêm nay, sáng mai, thế nào ông Văn cũng tỉnh rượu. Ông sẽ cho tôi biết là ông có mượn tôi làm hay không. Chỉ cần ông nói một tiếng là..không, tôi xin đi ngay.

Tôi hy vọng nụ cười của tôi làm cho Hồng Loan bực tức, nhưng ngay sau đó nét mặt nàng vẫn lạnh lùng, tôi đã gần khá nhiều đàn bà xong tôi chưa gặp ai có cái vẻ lạnh lùng, tự chủ đến như nàng, dù đó có chỉ là cái vẻ lạnh lùng bề ngoài đi chăng nữa, nàng đột ngột hỏi tôi:

-Chú cần tiền ?

Tôi nở nụ cười cố ý làm ra vẻ thật đều:

-Thưa bà, ở đời này, ai mà chẳng cần tiền? Không có tiền làm sao chúng ta sống được?

Tôi cố tình dùng hai tiếng “chúng ta” với Hồng Loan. Hai tiếng đó ngụ ý: “em cũng như tôi, em cũng cần tiền thấy mờ.Đừng có làm mặt bảnh”

Nàng lắc đầu:

-Nếu chú hy vọng ông Văn sẽ đưa tiền cho chú, chú làm to. Tôi nói lại một lần nữa: Ông Văn đã khánh kiệt tài sản...Ông Văn sắp vỡ nợ...

Giọng nói của nàng làm cho tôi chướng tai. Dù sao. Vũ Minh Văn cũng là chồng nàng. Nàng chuyên dùng hai tiếng “Ông Văn” để gọi chồng thay vì dùng hai tiếng “nhà tôi” hoặc “chồng tôi”.

-Tôi không muốn chú ở đây...Đây, cầm lấy số tiền này và đi ngay. Trên những ngón tay búp măng của nàng. Hồng Loan đưa ra trước mặt tôi một tập giấy bạc năm trăm. Tôi ước đoán số tiền là 10.000 đồng.

Lẽ ra, tôi nên cầm số bạc đó và lẳng lặng ra khỏi cái vila này. Nhưng tôi nhất định không chịu cầm. Nguyên do có thể vì tôi không muốn tỏ ra chịu thua Hồng Loan, điều thứ hai: tôi nghĩ rằng nếu chỉ chân ướt chân ráo bước vào vi la này có chưa đầy một tiếng đồng hồ, tôi đã được người ta đưa biếu mười ngàn đồng. Tôi có thể được biếu bao nhiêu tiền nếu tôi ở đây lâu chừng mười ngày?

-Cám ơn bà-Tôi đáp-Tôi không quen nhận tiền cho như thế. Tôi là người lành chân mạnh tay, tôi làm lấy miếng ăn. Tôi chưa đến nỗi phải đi ăn xin.

Tôi không đưa tay cầm tập giấy bạc mặc dù lý trí tôi thúc dục tôi cầm tiền và mau mau đi khỏi nơi này.

Đôi mắt nhung của nàng lại sáng lên tia lửa. Nàng như không tin tôi có thể từ chối tập bạc của nàng. Nhưng ngay sau đó tia lửa đó lại mất đi ngay, môi nàng cũng nở một nụ cười vừa khinh thường vừa chế nhạo:

-Tôi tưởng chú là người thông minh, không ngờ chú còn ngu đần hơn nhiều kẻ khác. Tôi đã nói nếu chú hy vọng ông Văn cho chú hết số bạc này, chú sẽ thất vọng lớn...

Tôi muốn làm cho Hồng Loan bực tức nhưng trái lại nàng làm cho tôi bực tức nhiều và dễ hơn.

Tôi gằn giọng:-Thưa...không sao. Tôi đã gặp nhiều thất vọng, có bị thất vọng thêm vài lần nữa cũng không hại gì. Ông Văn cho phép tôi vô đây. Không phải tự nhiên mà tôi có mặt ở đây. Tôi chỉ cần ông Văn nói với tôi một tiếng...mà có cái gì ở trong nhà này làm bà sợ sợ có mặt của tôi đến thế? Bộ bà không thể để cho tôi ngủ lại đây một đêm được sao?

Nàng ném cho tôi một cái nhìn khinh bỉ:

-Được rồi. Nếu chú muốn bám lấy ông Văn, chú cứ việc, nhưng sau này nếu có gì xảy ra thiệt hại đến quyền lợi của chú, đừng có khóc lóc kể lể với tôi.

Nàng chưa bỏ ra khỏi phòng ngay như tôi tưởng. Vài giây sau, nàng dụi giọng:

-Có thật là chú đã cứu sống ông Văn đêm nay không?

-Bà đã nghi quá. Chuyện đó là chuyện thật.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Giữa lúc nàng không ngờ nhất, tôi hạ một đòn:

-Nếu biết trước rằng...bà muốn cho ông Văn chết, tôi đã chẳng cứu ông....

Nét mặt nàng vẫn lạnh, xong tôi thấy ánh mắt nàng lại thoáng sáng lên ánh lửa:

-Thật ư?

Câu hỏi của nàng nhẹ như tiếng hỏi thăm. Rồi trước khi tôi chưa kịp nói gì thêm, nàng quay gót đi.

Tiếng dép nhẹ đặt trên nền xi măng rập rờì làm lạo xạo rất nhẹ những viên sỏi dưới lối đi. Nàng đi lâu rồi tôi vẫn còn nghe thấy tiếng dép của nàng. Hai tiếng rất nhỏ: “thật ư?” do nàng thốt ra như vẫn văng vẳng bên tai tôi. Tôi tắt đèn, vào giường nằm và trong đêm khuya vắng, tôi có cảm giác như nàng là một người con gái Liêu Trai đêm đêm hiện về dương thế. Tôi không có máu sợ ma. Tôi không phải là thằng nhát sợ, nhưng đêm đầu tiên nằm trong cái vi la vắng này, tôi phải cố lấy hết can đảm để khỏi sợ, để ngủ yên cho tới sáng...

Người đàn bà tôi vừa gặp và nói chuyện đó có một cái vẻ gì làm cho xương sống tôi lạnh và máu tôi như đông lại.

Tôi đã sống trong quân đội một thời gian và một thói quen tốt trong số rất ít thói quen mà tôi học được nhờ quân đội, là thói quen không bao giờ khinh thường địch thủ.

Năm năm trời sau ngày giã từ vũ khí, tôi vẫn còn giữ nguyên vẹn cái thói quen hữu ích ấy.

Hồng Loan là địch thủ của tôi ở đây. Tôi ngờ rằng nàng đang âm mưu một việc gì ám muội ở đây, người đàn bà như nàng không dễ dàng bỏ ra 10,000 đồng cho một kẻ lạ đó là người nàng không ưa ra mặt. Tôi không nghĩ là Hồng Loan không đưa tiền vì hà tiện, nàng không chịu đưa tiền là vì nàng không chịu thua thì đúng hơn. Nàng muốn đuổi tôi đi khỏi vi la này, tại sao?

Tôi muốn tìm biết để trả lời câu hỏi đó.

Có thật Hồng Loan thù ghét chồng nàng có thể mong cho chồng chết? và tại sao nàng lại thù ghét chồng nàng đến thế?

Tôi quyết định chỉ làm thư ký kiêm tài xế riêng cho Vũ Minh Văn nữa tháng mà thôi. Thời gian đó đủ để tôi có thể chinh phục được Hồng Loan và tìm hiểu được bí ẩn của nàng. Tuy nhiên, trong thâm tâm, tôi cũng phải nhìn nhận với chính tôi là sở dĩ tôi ở lại đây, sở dĩ tôi nhận lời làm mướn cho Vũ Minh Văn chính là vì Hồng Loan, từ ngày nào biết đàn bà tới giờ, tôi chưa từng được yêu người nào như Hồng Loan. Chỉ một việc được sống chung một nhà với nàng đã là một kích thích đối với tôi.

Qua một đêm ngủ không lấy gì làm ngon lành, sáng hôm sau tôi dậy sớm. Có tiếng chim đánh thức tôi dậy, khu vườn đằng sau này vắng vẻ nên có chim làm tổ dưới mái nhà. Sài Gòn thật ít chim. Nằm giữa Sài Gòn mà được nghe tiếng chim ríu rít buổi sáng là một điều thú vị. Tôi dọn dẹp căn phòng. Trong cái áo vest trắng-áo đặt biệt của các anh tài xế nhà giàu- bỏ lại đó tôi tìm thấy một bức thư đã được người nhận xé coi. Bì thư đề tên người nhận: Nguyễn Văn Bé số nhà 45 trên một lô ngõ ở đường Bàn Cờ. Tôi chắc Bé là tên người tài xế trước đã ngụ trong phòng này, tôi bỏ bì thư đó vào túi tôi, định bụng sẽ tìm tới địa chỉ nhiều “suyệt” đặc biệt của nhà cửa vùng Bàn Cờ này tìm hấn. Tôi muốn hỏi thăm hấn vài điều về vợ chồng Vũ Minh Văn.

Tòa vi la vắng vào 7 giờ sáng vẫn hoàn toàn bất động.

Nhưng dường như Hồng Loan cũng đã dậy. Thấy cánh cửa sắt tòa nhà trên đã mở hé, tôi bước qua sân xi măng và vào tòa nhà trên qua lối cửa sắt đó. Tôi thấy tôi ở trong một gian phòng dùng làm bếp

tối tân: bếp ga bằng sứ làm thức ăn soong chảo treo trên vách nhiều như trong một hàng ăn. Đặc biệt đáng kể ở đây là cái tủ lạnh.

Cái “phi-dilđe” lợi tới 500 lít. Nói đúng ra, nó là một cái friger. Dài tới hai thước rưỡi và cao ngang ngực tôi, cái friger này có thể chứa thức ăn đủ dùng cho cả một gia đình năm người trong nửa năm.

Bếp rộng nhưng sạch bóng, không có qua dầu vết gì chứng tỏ có sự nấu nướng thức ăn ở đây từ nhiều ngày. Tôi mở hai cánh cửa friger: bên trong đó trống không. Băng đá đóng đầy các ngăn và hơi lạnh tỏa ra lạnh giá.....

Tôi đang cúi nhìn vào lòng tủ friger trống trơn thì cửa bếp mở và Hồng Loan bước vào.

Sáng nay, nàng mặc chiếc áo Montagut dài tay màu đỏ, thứ màu đỏ thường được gọi bằng cái tên tây là lie de vin: cặn rượu, hoặc màu bordeau một thứ màu đỏ sậm rất hợp với người đàn bà da trắng mà tôi rất thích. Trên thân thể Hồng Loan, chiếc montagut màu đỏ chát này trị giá bạc triệu.

Cái quần jean của nàng sáng nay màu beige. Màu áo, màu quần và màu da thịt nàng hòa hợp với nhau. Đôi gò ngực nàng căng nhọn dưới làn áo. Tôi biết rằng với phụ nữ, nhất là người có da thịt, ngực lớn, việc bận corset là một cực hình, ở nhà, nhiều người không mang corset để cho thân thể dễ chịu. Tôi nghĩ sáng nay Hồng Loan cũng không bận corset.

Và sáng nay tôi thấy nàng còn đẹp, kích thích tôi hơn đêm qua nhiều. Nhìn nàng tôi lại cảm thấy ngực tôi như bị kẹp chặt giữa hai gọng kìm lớn.

-Nàng nhú đôi lông mày:

-Tìm cái chi vậy?

Tôi vẫn lễ phép:-Tôi lên coi có cà phê xin bà một ly....

-Tôi không muốn có mặt anh ở đây.....

Tôi ghi nhận một điều:nàng không gọi tôi là “chú” như đêm qua, nàng gọi tôi là “anh” và bây giờ nàng đành chấp nhận sự có mặt của tôi ở trong căn phòng trên ga ra nhưng không chịu cho tôi vào tòa nhà trên này, ít nhất nàng cũng đã phải nhìn nhận tôi làm việc cho chồng nàng. Tôi coi đó là một nhượng bộ đáng kể.

Nàng tiếp, đôi lông mày vẫn cau lại:

-Việc của anh là đưa ông Văn tới sở làm và ở đó với ông. Anh có thể chờ ở bên ngoài xe.

-Có việc gì tôi có thể làm giúp bà trong nhà, xin bà cứ cho biết.

-Không có gì phải nhờ đến anh cả. Tôi chỉ cần không thấy mặt anh.

Nói xong, nàng bỏ ra. Tôi cũng đi trở xuống ga-ra làm đúng công việc của một anh tài xế, tôi lau chùi cái Mercury cho thật bóng loáng. Vẫn còn thì giờ, tôi lau chùi luôn cả cái Dauphine cho bà chủ.

Xong, tôi sang xe Mercury tới cửa trước chờ ông chủ. Lúc đó là 8 giờ 30.

9 giờ thiếu 10 phút, Vũ Minh Văn bước ra khỏi nhà. Y ăn bận chỉnh tề trông rõ ra là một business man: complet hàng tweed thứ mỏng màu sẫm nhạt, tay xách cặp Samsonite, giày đen da Thụy sĩ bóng mờ. Y ăn diện bánh bao, mày râu nhẵn nhụi nhưng trong buổi sáng nắng vàng chan hòa này, trông sắc diện y cũng không khá hơn được đêm qua bao nhiêu. Làn da mặt Y xanh xao, cái xanh của kẻ đau gan. Hai mắt y sâu xuống giữ hai tròng mắt có quầng đen. Trán y có quá nhiều vết nhăn. Hai bên miệng y cũng có vết nhăn. Y mỉm cười khi thấy tôi:

-Quang....Đêm qua ngủ ngon chứ?

Tôi bước xuống mở cửa xe cho y vào xe:

-Thưa khá...

-Cà phê gì chưa?

Tôi lắc đầu.

-Đưa tôi tới sở rồi chú tha hồ đi ăn. Chú đưa tôi đến bin-đình Ong Tích. Chú có biết bin- đình Ong Tích ở đâu không?

-ở đầu đường Nguyễn Huệ, Channer cũ...?

-Đúng văn phòng tôi ở đó.

Tới trước bin-đình, tôi ra khỏi xe để đi theo Văn lên văn phòng. Bin đình Ong Tích toàn là văn phòng xuất nhập cảng, đại diện thương mại, công ty xuất nhập cảng Pacific Trading Co chiếm một khu lớn trên lầu hai của bin đình này. Vũ Minh Văn là giám đốc Pacific Trading Co. Y có vẻ được kính nể nhiều, Từ anh Chà hộ pháp, tới chú nhỏ giữ thang máy đều cúi chào Y khi y đi ngang.

Nhân viên văn phòng của Công Ty Pacific Trading đã có đủ mặt khi tôi theo ông Giám Đốc vào đó. Chừng hai mươi em nữ thư ký đang chăm chỉ hoặc giả vờ, làm việc. Tiếng máy chữ, máy tính chạy rào rào hòa với tiếng chuông điện thoại kêu reng reng. Cơ sở thương mại tư này có vẻ hoạt động mạnh.

Định mệnh đã an bài

Chương 2

Khi trở lại ga-ra, tôi thấy chiếc Dauphine vắng mặt trong đó. Không có gì khó lắm để đoán rằng Hồng Loan lái xe đi ăn trưa. Lúc đó là 1 giờ trưa. Toà nhà vắng làm cho tôi nảy ra ý nghĩ lén vào nhà trên làm một cuộc kiểm soát. Tôi không biết là Hồng Loan đi ăn trưa ở đâu nhưng tôi tin rằng nàng sẽ không trở về nhà ngay. Tôi tha hồ

lục soát.

Cho chiếc Mercury vào ga-ra, tôi khép cánh cửa sắt lại cẩn thận rồi đi lên nhà trên. Cánh cửa vào nhà bếp, nơi tôi gặp Hồng Loan hồi sáng nay, đóng có khóa. Tôi cẩn thận tìm chuông điện nhấn chuông gọi.

Lỡ ra Hồng Loan còn ở nhà thì nguy. Chiếc Dauphine tuy không có đây nhưng biết đâu nàng lại chẳng nằm yên trong nhà.

Sau mấy hồi chuông điện reo lanh lảnh mà không thấy động tĩnh gì trong tòa nhà lớn, tôi yên trí cách xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Trên thành tường cao có một khung cửa nhỏ. Tôi đoán đó là cửa phòng tắm. Khung cửa không có chấn song. Nếu khéo uống mình một chút, tôi có thể luồn mình qua khung cửa đó vào nhà.

Một cái thang ngắn dựng ở góc vườn, tôi vác thang tới đặt dưới khung cửa và trèo lên. Bên trong đúng là phòng tắm. Tôi trườn mình qua khung cửa đó và vào được bên trong nhà dễ dàng.

Tầng dưới có hai phòng lớn, một là phòng khách, nơi tôi gặp Hồng Loan đêm qua, một là phòng ăn. Phòng nào cũng rộng thênh thang. Bàn ghế phần nhiều được phủ vải cho đỡ bụi và đỡ phải lau chùi, đỡ việc quét dọn. Một căn bếp, một phòng tắm, một hành lang và một cầu thang xi măng lên lầu.

Tôi lên lầu. Trên này những căn phòng được chia ra nhỏ hơn tầng dưới. Có ba phòng lớn và hai phòng nhỏ, phòng riêng của Văn ở ngay đầu thang. Phòng riêng của Hồng Loan ở cuối dãy.

Tôi không bước vào một phòng nào cả. Tôi chỉ mở cửa đứng ngoài nhìn vào.

Phòng ngủ của Hồng Loan lớn hơn tất cả. Đồ đạc trong phòng và cách trang hoàng đã được chủ nhân chi thật nhiều tiền cốt làm cho có vẻ thật sang và lịch sự, đẹp. Cái giường ngủ lớn tới năm người có thể nằm vừa. Khăn trải giường bằng sa tanh hồng. Lại một dàn máy Radio-Phono tối tân, một Ti Vi Motorola 23 inch, bàn phấn với tấm kiến lớn có thể soi được cả người, tủ áo lẩn trong tường và đèn được bắt theo một hệ thống tối tân chỉ thấy có ánh sáng hắt ra mà không thấy bóng đèn. Cửa lưới, máy lạnh, bàn ghế không một hạt bụi, không khí thơm chỉ có mùi nước hoa đắt tiền và mùi đàn bà. Không cần nhìn kỹ tôi cũng biết là từ lâu lắm không có anh đàn ông nào bước chân vào căn phòng này.

Phòng ngủ của Văn nhỏ hơn nhưng cũng sang và trang hoàng lịch sự đắt tiền không kém. Nhưng tôi thấy rõ những nét bừa bộn, bê bối của căn phòng lâu rồi không có bàn tay đàn bà sửa soạn. Người đàn ông ở trong căn phòng này chỉ dùng để ngủ chứ không là việc gì khác. Mặt bàn có phủ một lớp bụi mỏng. Những đĩa gạt tàn thuốc lác

đầy ắp. Đặc biệt là trong phòng này có tới năm, sáu chai rượu không
nằm lẫn lóc dưới chân giường, chân bàn.

Chỉ trong năm phút, tôi đã thấy những gì tôi cần thấy trong nhà này.
Tài Bé nói đúng, vợ chồng Văn ngủ riêng. Người đưa ra tình trạng
ngủ riêng này chắc chắn phải là Hồng Loan chứ không phải Văn. Tôi
cảm thấy thương hại Văn. Đặt tôi vào hoàn cảnh y: có một người vợ
đa tình, gọi dục như hấn mà không được ngủ chung chắc chắn tôi
còn điên sớm hơn y, tôi sẽ trở thành sát nhân chứ không chỉ trở
thành bọm nhậu như y.

Đúng là Vũ Minh Văn sắp vỡ nợ tới nơi rồi. Tòa nhà này trông bề
ngoài vẫn còn hách, còn nguyên vẻ sang giàu nhưng bên trong, với
những căn phòng khóa cửa, những bộ bàn ghế trải vải như nhà có
tang, báo hiệu một sự đổ vỡ không thể tránh được.

Tôi ra khỏi nhà cũng bằng lối cửa sổ phòng tắm. Tôi mang đồ và
quần áo lên phòng tôi. Tôi tắm và thay đồ. ở đây, dường như vật có
sẵn là điện và nước.

Xong, tôi lại cho xe ra khỏi ga-ra để đi ăn cơm. Diện bộ đồ mới với số
bạc bốn ngàn đồng trong túi, lái chiếc Mercury đi trong những thành
phố sang, đẹp của Sài Gòn, để tới tiệm cơm Tây ở Đa Kao, tôi cảm
giác như tôi là một anh nhà giàu chính cống Ba Lang Trọc, một thứ
Herri, Pierre con cháu chú Hạnh ngày xưa đi mua ve chai sau trở
thành tỷ phú để lại cho con cháu mấy dãy nhà cho thuê ngay giữa
trung tâm Sài Gòn.

Ăn xong, tôi lái xe đi vòng vòng chỉ để hưởng cái thú được lái xe mới,
xe đẹp rồi tôi tới văn phòng của Phi Đen.

Nơi làm ăn của Đặng Văn Phi, tức Phi Đen, vì y đen như Miên, đen
như Tây Ma Rốc – có tin đồn rằng Đặng Văn Phi là dòng dõi của Tây
Ma Rốc: bà thân mẫu của y ba mươi năm về trước đi làm công trong
một quán rượu có nhảy đầm ở Cửa Đông Hà Nội, một đêm đẹp trời
bị lính Tây Đen hiếp và thụ thai sanh ra y. Y là một chàng Tây Đen
không có gia phả - nơi làm ăn của Phi Đen có cái tên long trọng là
“Đại Nam Địa ốc Cục” chỉ là một góc nhà rất nhỏ và bần ở đường
D’Ormay. Dân lao động và cả trí thức của Sài Gòn vẫn quen gọi con
phố này là Đọt Me. Phi Đen mượn gian phòng của một nhà Tàu để
mở văn phòng. Y muốn làm ăn lớn nhưng không có vốn, không có
tài, lại tham lam và nhiều ngu đần hơn khôn ngoan, nhiều gian tham
hơn lương thiện, cơ sở y chỉ là một trò khôi hài rẻ tiền. Y mở địa ốc,
cho mượn nhà, cho mượn xe, nghĩa là y chuyên làm trung gian cho
thiên hạ, nhưng cái nghề trung gian ở Sài Gòn đã có quá nhiều

người làm, Phi Đen sống với nghề một cách khổ sở, túng thiếu. Ở văn phòng Đại Nam Địa ốc Cục có ông Giám Đốc, tức là ông Phi Đen, và một em nữ thư ký. Em này đi làm nhưng bị ông chủ thiếu tiền lương tháng quá nhiều, đã phải đem thân làm bé cho một anh Tàu bụng phệ để lấy tiền sống ngày.

Tôi và Phi Đen biết nhau đã từ quá lâu. Thời gian sau này vì áp phe quá hiểm – như đã nói, tôi đang đi vào một “chu kỳ đen” – tôi đành phải tới làm với Phi Đen. Y là Giám Đốc, còn tôi là đại diện của “Cục”, tức là của Công Ty.

Trước cửa nhà địa ốc không có qua cái nhà nào cho sang, cho mượn lúc đó cho đậu đầy xe xích lô đợi chờ khách nữ chiêu đãi ở mấy cái Bar quanh đó dẫn Mỹ về nhà nên tôi không có dịp đậu cái Mercury ngay trước cửa để cho em thư ký của Phi Đen lé mắt. Khi tôi vào tới văn phòng tối om, Giám Đốc Phi Đen mặt bí xị, hằm hằm lên mặt ông Chủ hạch tôi:

– Anh đi đâu mát mặt mấy ngày hôm nay? Mẹ kiếp... Làm ăn cái khi khô gì mà kỳ cục quá vậy? Bao nhiêu công việc chờ anh... Anh không làm thì cho tôi biết để tôi mượn người khác... Tôi cho anh biết là tôi cóc thiếu gì người tôi có thể dùng được, nhưng vì đã nhận lời để anh làm, nên tôi cứ phải chờ anh...

Phi Đen vừa lưu manh vừa quê. Ngay lúc này y quê nhiều hơn là lưu manh. Tôi có vài lần nhận tiền của y nên từ ngày về đây cộng tác trong việc đi bịp thiên hạ tới nay, tôi vẫn phải nhũn với y. Xong trước cái vẻ quê kệch hách xì xằng của y hôm nay, tôi cố nhịn nữa, tôi cười mũi:

– Nếu anh có nhiều người dùng được, anh còn đợi gì nữa? Kêu họ tới mần đi... Công việc anh nhiều quá mà, không có cả chục nhân viên cừ, nói tiếng Ảng Lê, tiếng Pháp nhanh như gió, làm sao cho xuể?

Tuy ngu nhưng vì lưu manh, khi nghe câu nói của tôi, Phi Đen cũng nghi được rằng tôi nói vậy là có ý cho y biết tôi không còn làm với y nữa và y nên tự tiện mượn người khác. Đôi mắt đã trở sẵn của y càng trở ra:

– Anh nói vậy là nghĩa lý ra làm sao?

Tôi cười khẩy:

– Chẳng có... nghĩa lý... ra nàm thao hết. Tôi thôi không làm với anh nữa. Vậy thôi.

Mọi khi, vì cần tiền, tôi cứ phải ăn nói gượng nhẹ với Phi Đen và do đó tôi trở thành kém về y. Bây giờ, không cần tiền của y nữa, tôi bắt cần. Tôi ăn nói tự do và vì vậy, Phi Đen thua tôi ngay.

Em nữ thư ký mọi ngày vẫn đứng đưng với những trận cãi lộn thường trực giữa tôi và Phi Đen, hôm nay cũng phải lắng tai nghe.

Phi Đen ú ớ:

– Nghĩa là cậu đã có chỗ làm khác?

Tôi gật đầu. Rồi tôi kéo Phi Đen sang quán nước trước cửa đái y một châu La Ve 33. Có ăn nhậu là y tươi tỉnh ngay. Khi tôi chỉ cho y coi chiếc Mercury tôi đi tới, mắt y trở thành bên tròn, bên dẹt.

Sau khi uống chai ba chai 33, mặt Phi Đen trở thành đen kịt, y say và cứ nhất định đòi tôi phải cho y và em nữ thư ký của y lên xe, chở đi một vòng xa lộ. Y lè nhè, năn nỉ nghe thật thương tâm: “Tao lạy mày. Tao chưa được ngồi xe Huê Kỳ chạy trên xa lộ bao giờ... Mày làm ơn, làm phúc cho tao mí em đi chơi một vòng... Tội nghiệp em... Từ ngày em làm mí tao đến nay chưa có tháng nào tao trả được em đủ tiền ương..” Tôi phải xử dụng hết can đảm để từ chối. Hẹn y một ngày đẹp trời gần đây tôi sẽ trở lại chở cả y lẫn em thư ký hãm tài của y đi chơi ra tận Cáp.

Hôm nay, tôi còn cần gặp một người nữa trước giờ mang xe về đón Văn.

Người tôi cần gặp hôm nay là một ông ký giả nhà báo.

Muốn gặp ký giả Minh Tâm, tôi có hai nơi để tới tìm anh: nhà báo và tiệm hút thuốc phiện.

Tới tòa soạn tờ báo anh làm nhiều khi còn không được gặp anh, nhưng đến tiệm anh nằm hút thì chắc chắn 10 phần trăm là gặp.

Tôi tới tiệm hút.

Minh Tâm đã đưa tôi tới đây vài lần nên tuy không phải là khách hút quen, nhà chủ vẫn mở cửa cho tôi vào.

Phải qua hai lần cửa đóng, then cài tôi mới lên tới được căn gác nhỏ bày bàn đèn. Minh Tâm đang nằm lơ mơ nửa thức, nửa ngủ bên bàn đèn, điếu thuốc lá cháy dở gắn trên môi đen. Tôi lên tới mà anh vẫn không biết.

Tôi đứng nhìn Minh Tâm vài giây trước khi lên tiếng.

Tôi không biết tên cúng cơm của Minh Tâm là gì, chỉ biết anh có cái vẻ bề ngoài rất không tương xứng với cái tên hiệu của anh, nghĩa là trông Minh Tâm không sáng sủa chút nào: Anh trạc năm mươi tuổi. Và ba mươi năm nghiện hút làm cho người anh gầy và khô như một cái cây không có nhựa. Mái tóc anh đã bạc trắng. Y phục anh vẫn sạch tuy rằng người anh hơi dơ. Có điều đáng kể là anh nói chuyện rất có duyên và anh là người biết nhiều nhất về mọi thứ chuyện, nhất là về chuyện riêng tư của người khác mà tôi đã gặp.

Tôi ngồi xuống dưới chân anh và đập nhẹ anh dậy:

– Ê. Dậy.. Dậy.. Có khách..

Đang lơ mơ, Minh Tâm cau có mở mắt nhìn kẻ tới phá đám anh.

Tôi vội tiếp theo ngay.

– Cây hút. Đàn em có tí tiền đến chi cho đàn anh hít đây..

Tôi nói với Ông chủ nhà ông này cũng nghiện lâu năm như Minh Tâm và cũng gầy nhom như Minh Tâm – Nằm kia phía bên bàn đèn:

– Xin cụ đừng cho tôi hai “đê xê”.

“Đê xê” là tiếng Pháp của đơn vị một chỉ thuốc phiện. Thay vì gọi một chỉ, tôi có thể gọi là một “đê xê” hoặc một cối. Mỗi ngày ký giả Minh Tâm tiêu thụ chừng ba chỉ. Nhưng nếu có ai mời hút không phải trả tiền, anh có thể hút được 10 chỉ, tức là một lạng.

Bộ mặt hom hèm của Minh Tâm tươi hẳn lên khi anh nghe tôi đồng dạc như thế. Muốn cho bầu không khí vui hơn, tôi móc túi lấy tiền trả ngay hai chỉ thuốc cho ông chủ.

Minh Tâm tỉnh ngủ hẳn, anh với tay lấy cái gói sành đặt xuống bên dưới chỗ anh nằm và bảo tôi:

– Nằm xuống đây..

Theo đúng thông lệ đã đến bàn đèn là phải nằm, phải hút dù hút ít, tôi sốt sắng nằm xuống dưới Minh Tâm. Như vậy là ông chủ nằm một bên bàn đèn và tiêm thuốc, Minh Tâm và tôi nằm một bên.

Với tư cách là người chi tiền, tôi có quyền và có bổn phận phải hút trước một cặp. Xong, đến lượt Minh Tâm. Cùng với khói thuốc tỏa ra thơm lừng căn gác hẹp, câu chuyện quanh bàn đèn nở như bắp rang.

– Chú mày còn làm cho thằng Phi Đen không? Minh Tâm hỏi tôi bằng cái giọng ưu ái của thằng anh hỏi thằng em.

– Bỏ thằng đó là phải. Nó còn cóc đủ ăn làm sao mày có ăn cho được. Thế bây giờ mày làm gì? Bộ mới với được chị nạ dòng giàu tiền nào chẳng?

– Chưa. Nếu có mụ nào thiên hạ để xống ra là vợ ngay, không nề hà gì. Vồ để lấy tiền đến bao đàn anh ăn hít chứ!

– Đúng... Mày nói đúng... ở đời chẳng có cái cho gì quý bằng tiền, cứ có tiền là có hết, cóc có tiền là chẳng có cái chó gì cả. Sự thực đơn giản như vậy mà nhiều khi mình phải để cả đời người ra sống mới thấy, mới nhận là đúng. Bọn đàn bà nếu nó có tiền thì dù cho nó có già, có xấu đi chẳng nữa, mình cũng cho nó có cái quyền được yêu. Còn đàn bà muốn được yêu mà không có tiền thì bắt buộc phải có sắc đẹp. Chú mày có đồng ý với tao như thế không?

Lẽ tất nhiên là tôi đồng ý với anh. Tôi để cho anh vừa hút vừa ba hoa

một lúc lâu mới hỏi như tình cờ:

– Anh có biết gì về thằng cha Vũ Minh Văn không nhỉ?

Tôi hy vọng Minh Tâm biết khá rõ về Vũ Minh Văn để tôi khỏi phải đi hỏi người khác, anh hỏi lại.

– Vũ Minh Văn nào? Vũ Minh Văn, Pacific Trading Co à?

Sau xác nhận của tôi, anh tiếp:

– Biết chứ. Toa có chuyện gì với hắn thế?

Tôi nói cho qua:

– Có tí áp phe còn cần giao thiệp với hắn. Nhưng không phải là áp phe của tôi. Có người muốn nhờ tôi giao dịch với hắn.

– Thằng đó chết đến nơi rồi.. Nó sắp vỡ nợ đấy. Toa nên khuyên cáo người quen của toa đừng nên giao thiệp với hắn nữa.

Minh Tâm cũng nói về Vũ Minh Văn đại khái như những gì tôi đã biết. Nhưng chi tiết anh nói về cô vợ của Vũ Minh Văn làm cho tôi lắng tai:

– Thằng đó nó xuống từ ngày nó lấy phải con vợ này. Con đó tên Loan.. Còn tên Tây nữa kia Hélène Loan thì phải.. Đẹp lắm.. Séch-xy lắm.. Nhưng mà cóc hiểu em có cái tướng gì mà thằng đàn ông nào lấy phải em cũng tán gia, bại sản. Thằng nào làm trong chánh quyền mà lấy em thì vào tù, thằng nhà buôn thì vỡ nợ. Em có vẻ cao số.

Tên Vũ Minh Văn này là chồng thứ ba của em đấy. Mới lấy nhau được đâu chừng hơn hai năm nay. Tên Văn vừa làm chồng em là xuống dốc ngay. Trước tên Văn, chồng em tên là Hồ Mậu. Mẹ kiếp. Cũng giàu lắm. Nhưng chẳng hiểu làm ăn thế nào, khánh kiệt... Toa có biết cuộc đời tên Hồ Mậu ấy chấm dứt ra làm sao không?

Tôi và ông chủ bàn đèn cùng không biết. Sau khi rít một điếu thuốc phiện ngon lành, ròn tan, hãm bằng một ngụm nước trà nóng, Minh Tâm mới tiếp:

– Hắn tự tử. Chết bằng cách nhảy từ trên ban công nhà 6 tầng xuống vỉa hè chết. Hắn nhảy ở cái bin-đinh đường Hàm Nghi đó,.. Hồ Mậu là anh chồng thứ nhất của Hélène Loan. Sau Hồ Mậu là Vũ Minh Văn. Có lẽ rồi thằng Văn cũng đến tự tử chết nốt. Còn trước nhất, Hélène Loan “côn lê” với một anh Tổng Trưởng. Anh này có vợ con rồi nên không dám công khai lấy em làm vợ, chỉ bao em thôi.

Vậy mà, anh Tổng Trưởng cũng bị mất chức, tí xíu nữa thì đi tù vì tội tham nhũng. Đó là thành tích của em Hélène Loan mà moa biết.

Nói xong câu đó, Minh Tâm im tiếng để hút điếu thuốc vừa được tiêm xong. Tôi nằm im chờ anh kể tiếp. Trong tiếng kêu ro ro của điếu thuốc chui tọt qua nhĩ tử, tôi suy nghĩ về những người đàn bà đẹp mà cao số ở cõi đời này. Tôi vẫn thường nghe nói đến những người như thế, những người đàn bà đẹp nhưng chuyên làm hại chồng. Đàn

ông vô phúc thì yêu mê họ và lấy họ làm vợ. Điều đáng kể là những người đàn bà ấy lại không vô duyên, họ lại đẹp hơn ai và đa tình cũng hơn ai hết.

Hút xong một điếu, Minh Tâm nhồm dậy uống ly nước trà nóng bỏng, thở ra một làn khói trắng rồi tiếp:

– Hồi ấy, sau cái chết của Hồ Mậu... hình như có xảy ra một vụ kiện. Kiện tranh gia tài giữa Hélène Loan với bọn con riêng của Hồ Mậu. Rồi lại có một vụ kiện đòi tiền bảo hiểm nhân mạng nữa... Hồ Mậu có bảo hiểm nhân mạng... Dù y có tự tử, hãng bảo hiểm cũng phải trả cho người thừa kế của y một số tiền bồi thường lớn... Hélène là người thừa hưởng gia sản của Hồ Mậu, Nàng được lãnh một số tiền bảo hiểm khá lớn.

Tôi đặt câu hỏi:

– Tại sao hãng bảo hiểm lại không chịu trả tiền cho nàng?

– Vì họ nghi Hồ Mậu chết là vì bị giết chứ không phải vì tự tử – Minh Tâm đáp – Như vậy có nghĩa là họ nghi ngờ chính Hélène đã giết chồng để hưởng gia tài. Nhưng sau đó vì không có đủ bằng cứ buộc tội, họ đành chịu thua.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Tôi nhờ anh việc này. Anh có thể tìm lại cho tôi đủ chi tiết vụ Hồ Mậu chết và vai trò của Hélène Loan trong vụ đó được không?

Mỗi lần nhờ vả đến đàn anh việc gì, tôi đều đài thọ đàn anh hậu hĩ, vì vậy Minh Tâm sốt sắng nhận lời.

– Được chứ, tao tới tòa báo mở tập báo cũ, tìm thấy ngay. Cùng lắm tao sẽ thư viện tìm cho mày. Nhưng mày tìm biết về Hélène Loan làm chi?

Không muốn nói rõ, tôi nói đùa:

– Có thể là trong thời gian sắp tới đây, không lâu nữa đâu, tôi sẽ lấy Hélène làm vợ. Tôi vừa được hưởng gia tài của ông cậu tôi. Gia tài lớn ghê lắm, nhưng ở tận bên An Dê Ri. Ông cậu tôi sang lập nghiệp bên đó từ mấy chục năm nay. Ông không có con nên khi ông chết chúc thư để cả gia sản cho tôi. Tôi sắp hưởng một khách sạn một trăm phòng với rất nhiều nhà đất, tiền bạc ở bên.

Minh Tâm cười cầu tài:

– Vậy thì to tiền rồi...

Tôi lảng chuyện:

– Bao giờ tôi tới lấy tài liệu về Hélène Loan được?

– Mày cho tao ngày mai đi tìm. Chiều mốt mày tới đây đi...

– Xong rồi.

Tôi để lại cho Minh Tâm một ngàn bạc để anh chi tiêu. Con người

làm báo rất trải đời, rất sành sỏi, rất khôn lanh nhưng mà cũng rất ngây thơ, khờ khạo, dễ tin ấy rất có thể tin câu chuyện thừa hưởng gia tài dựng đứng của tôi là chuyện thật. Tôi biết Minh Tâm thường tin tất cả những chuyện gì không gây thiệt hại hoặc có lợi cho anh và nghi ngờ tất cả những chuyện có thể làm anh bị thiệt hại dù là thiệt hại nhỏ.

Tôi mang xe trở lại nhà Pacific Trading vào lúc bốn giờ chiều. Cơ sở tư này làm việc theo giờ Hoa Kỳ, buổi trưa không nghỉ, nên vào bốn giờ chiều, các em thư ký đã lục đục sắp xếp bàn giấy để ra về. Tôi ngồi chờ ở phòng ngoài với bác tổng văn thư. Tôi mượn tờ báo của bác ta đọc cho qua thì giờ. Nhân viên ra về gần hết, cửa phòng làm việc riêng của Giám Đốc Vũ Minh Văn vẫn đóng im ỉm. Sau cùng một anh có vẻ là sếp nhân viên, ăn bận khá bảnh bao, tay cũng xách cặp Samsonite, trên đường ra khỏi văn phòng, dừng lại hỏi tôi:

– Anh tới đón ông Giám Đốc?

Tôi gật. Anh tiếp, giọng hạ thấp, mắt liếc nhìn phía căn phòng đóng cửa kín bên trong có Vũ Minh Văn:

– Anh nên vô trông mời ông về. Có khi ông say nằm trong đó.... Anh có chờ ngoài này đến tối cũng không thấy ông ra đâu...

Anh ta đi. Nghe lời anh, tôi đi tới cánh cửa. Gõ nhẹ lên đó vài tiếng cho đúng phép, tôi đẩy cửa nhìn vào. Đúng như lời anh sếp ngoài kia nói, ông Giám Đốc Công Ty Pacific sắp bị đòi cho ra cửa, đã say và đang say rượu. Có lẽ từ sáng, nghĩa là từ lúc bước chân vào phòng này, y không làm việc gì khác ngoài việc uống rượu.

Văn nằm trong chiếc ghế da có trục xoay, đầu ngẹo qua một bên, hai chân gác lên cạnh bàn. Nhưng hai mắt y vẫn mở thao láo, y đã ngủ. Nói y ngủ không đúng lắm, y chỉ vô cảm giác vì quá say. Rượu mạnh đã đưa y vào một tình trạng đờ đẫn. Mắt y mở nhưng tròng mắt không cử động. Nét mặt y cũng cứng như gỗ. Y nằm đó hoàn toàn bất động. Trong thùng đựng giấy sau lưng y tôi thấy một vỏ chai Cognac không, trên mặt bàn chai Cognac Vourvoisier thứ hai cạnh gần tới đấy.

Tôi nói lớn hơn:

– Đã năm giờ rồi...

Y vẫn không nghe tiếng. Tôi có cảm giác như vừa nói với một pho tượng. Tôi đập nhẹ vào vai y, Văn vẫn không nhúc nhích. Tôi đã từng thấy nhiều người say nhưng chưa thấy ai say khùng khiếp như tên này.

Y đang say, tôi không thể cố y lên vai mà đưa y ra xe. đành chờ y tỉnh lại vậy. Nhân dịp này, tôi nên lợi dụng để xem xét qua văn phòng này. Để tránh sự nhòm ngó bất ngờ của người ngoài, tôi trở ra, đóng cửa văn phòng và gài khóa cẩn thận.

Bên trái bàn giấy, dựa lưng vào vách là một tủ tài liệu bằng sắt cao gần bằng đầu người. Tầng trên của tủ hé mở. Tôi tới mở coi. Rất nhiều hồ sơ được xếp trong đó. Tôi đọc thấy những hàng chữ ghi đậm trên gáy hồ sơ: Duyệt ký, Cứu Xét, Thanh Toán..v. v.. Hồ sơ nào cũng đẹp, toàn là thứ hồ sơ được nhập cảng từ ngoại quốc. Tôi lấy một hồ sơ ra mở coi sau khi nhìn lại Văn, y vẫn ngồi trơ trơ bất động.

Sự thực mĩa mai hiện ra trước mắt tôi: bên trong tập hồ sơ đẹp đó chẳng có gì hết, một vài tờ thư cũ bằng tiếng Anh, tiếng Pháp. Tôi mở tập hồ sơ thứ hai, cũng vậy. Có tập còn chẳng có qua một tờ giấy nào: Tình trạng một doanh thương của Công Ty Pacific coi bộ không được khá lắm. Trong ngăn tủ thứ hai, tôi tìm thấy một phong bì dày màu vàng. Tôi mở phong bì này ra coi.

Bên trong có một tờ thư mang hàng chữ tên:

Công Ty Bảo Hiểm Trung Tín.

Một bức thư của hãng bảo hiểm? Những lời nói của ký giả Minh Tâm về chuyện người chồng cũ của Hồng Loan đã bảo hiểm nhân mạng trước khi tự tử hãy còn văng vẳng bên tai tôi, có thể nào Vũ Minh Văn cũng đã đóng tiền bảo hiểm được chẳng? Tôi đọc kỹ lá thư:

Công Ty Bảo Hiểm Trung Tín qua chứng nhận này sẽ:

– Trả đủ số tiền 16.750.000 đồng bạc (Mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc VN) cho người thực hiện chúc thư hoặc cho người thụ hưởng chúc thư gia sản của ông Vũ Minh Văn, thân chủ bảo hiểm nhân mạng của bốn công ty, ba mươi ngày sau ngày ông Vũ Minh Văn tạ thế, người hưởng thụ phải trưng đủ bằng chứng là có quyền được thụ hưởng tài sản của ông Vũ Minh Văn.,

.....
.....

Tài liệu trên làm tôi ngây người ra một lúc khá lâu sau khi đọc và hiểu ý nghĩa nó. Rất chậm, tôi thở ra tất cả làn hơi chất chứa trong lồng ngực trước khi đọc lại tờ chứng thư lần thứ hai. Sau đó, tôi đọc lần thứ ba.

Tôi hiểu tại sao Hồng Loan muốn thấy Vũ Minh Văn, chồng nàng chết. Chuyện đó với tôi không còn là một cái gì khó hiểu nữa.

Nguyên do thái độ của Hồng Loan nằm trên tờ giấy này. Mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc. Số tiền thật lớn. Với tôi, nó

quá lớn, Hồng Loan giận hờn tôi vì tôi đã cứu sống chồng nàng đêm vừa rồi là phải lắm. Nếu không có tôi, hôm nay nàng đã yên trí được hưởng số bạc đó do hãng bảo hiểm trả cho nàng. Tôi đã phá hoại nàng.

Một làn hơi lạnh buốt lại chạy qua xương sống tôi. Tôi rùng mình kinh sợ như đêm nào mới gặp Hồng Loan tôi đã cảm thấy. Đêm đó tôi không hiểu tại sao, hôm nay tôi hiểu...

Đó là làn hơi của Thần Chết.

Để có mười sáu triệu đồng bạc, người ta – trong đó có Hồng Loan, có tôi – có thể làm được tất cả mọi tội ác.

Vũ Minh Văn, gã đàn ông ngồi kia, với tôi, không còn là một gã say rượu đáng thương và tôi có cảm tình nữa, y đã trở thành cái gì tượng trưng cho cả một cuộc đời giàu sang. Trước sau, sớm hay muộn gì y cũng phải chết. Nếu y không chết vì mìn, vì lạc đạn, y cũng chết vì rượu hoặc vì lao đầu nhảy qua cửa sổ một tầng lầu cao nào đó. Không ai có thể nốc nhiều rượu mạnh đến như y mà không chết. Nhưng người khác chết thì chỉ đem chôn, y chết cái xác chết của y còn trị giá mười sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc.

Tôi bỗng hiểu tại sao Hồng Loan không muốn chồng nàng có tài xé. Không phải vì Văn không có tiền trả. Hồng Loan hy vọng sau những buổi uống say, Văn lái xe và vì say, sẽ gặp tai nạn. Vũ Minh Văn mà chết trong xe hơi là cơ hội đẹp nhất để nàng lãnh số bạc bảo hiểm lớn đó. Bây giờ tôi đã hiểu quá rõ lý do làm cho Hồng Loan phải đưa cho tôi số bạc 10.000 đồng để tôi lặng lẽ ra khỏi nhà nàng.

Một tiếng động ở phòng ngoài cùng tiếng người nói ngoài đó làm tôi tỉnh cơn suy nghĩ. Tôi bỏ tờ chứng thư vào hồ sơ và đóng tủ, quay lại. Trên ghế, Vũ Minh Văn đã hồi tỉnh. Những ngón tay cứng ngắc của y đặt trên bàn bắt đầu chuyển động. Hai mắt y mất dần vẻ vô hồn.

Tôi trở lại đứng trước bàn, hỏi lớn:

– Ông Văn, mời ông về...

Y chớp mắt, lắc đầu rồi nhìn thấy tôi:

– Quang... Chú đấy à? Máy giờ rồi?

– Đã năm giờ rồi. Văn phòng đã đóng cửa.

Sự nhanh nhẹn của Văn sau khi tỉnh lại làm tôi ngạc nhiên. Y đứng ngay dậy và nhìn đồng hồ tay:

– Năm giờ rồi kia à? Tao bận nhiều việc quá nên quên cả thì giờ..

Y tưởng là tôi không trông thấy y ngủ ngồi trên ghế vì say,

– Xe đâu?

– Xe để ngay ở cửa.

Văn muốn đi nhưng y đi không vững, y phải vịn tay vào mép bàn:

– Tao bị tê chân...

Tôi đến gần cho y vịn lên vai tôi. Y không muốn thế nhưng sợ nếu không vịn, y sẽ té lăn đùng trên đường đi. Y đành vịn vậy. Tôi đưa y ra cửa. Cũng may, giờ đó nhân viên của hãng đã ra về hết, chỉ còn có người tổng văn thư chờ đóng cửa, tắt đèn.

Nhưng ngồi vào xe, Văn lại ngủ. Lần này, y ngủ thật sự, ngáy đều.

Xe về đến nhà, y vẫn ngủ. Tôi không thể đánh thức y dậy. Tôi đành mở cửa xe, xuống trước, nắm ve áo kéo Văn ra khỏi xe và xốc y vào nhà.

Văn khá nặng nhưng tôi còn đủ khỏe để xốc y lên lầu.

Vào nhà, tôi nghe tiếng Hồng Loan hỏi lớn:

– Văn, mình đã về đó à?

Tôi nghe giọng nói và biết là nàng hỏi mĩa mai, Hồng Loan dư biết là Văn lại say khướt đi không nổi.

Hồng Loan ngồi trong chiếc ghế da trong phòng khách tờ báo Pháp mở trên lòng. Nàng bận bộ quần áo bằng một thứ vải mỏng màu xanh hờ cổ, ngắn tay, ống quần chên và ngắn gần tới đầu gối. Lúc thường, trông nàng đã quyến rũ và gợi tình rồi. Lúc này nàng còn gợi tình kinh khủng trong bộ quần áo nửa kín, nửa hở đó. Làn da trắng ngần bên màu xanh của áo. Nhìn xa, tôi cũng biết da thịt nàng đang mát rượi và thơm phức. Dường như nàng vừa tắm mình. Tôi đã nhìn thấy bồn tắm bằng sứ trong phòng tắm trên lầu của riêng nàng. Đàn bà Việt Nam đa số tắm đứng, tắm bằng gáo múc nước dội lên người không sao sạch và thơm bằng đàn bà Tây Phương hoặc đàn bà nhà giàu, tắm nằm cả thân mình trong bồn sứ đầy nước.

Chiều nay, Hồng Loan có vẻ thoải mái. Từ lúc đặt chân vào nhà này, chiều nay tôi mới thấy nàng có vẻ thoải mái và vui vui.

Tôi muốn quăng gã chồng say của nàng vào lòng nàng nhưng tôi tự ngăn kịp hành động đó. Lúc này, tôi cần đóng vai hiền lành, gọi dạ, bảo vâng để nàng không có lý do nào tống cổ tôi ra khỏi nhà.

– Thưa bà... Ông Văn hơi khó ở – tôi lẽ phép – bà để tôi dìu ông lên phòng cho ông nằm nghỉ...

– Anh được việc lắm – nàng gật đầu – anh biết phòng riêng của ông chưa? Cứ đưa ông lên lầu, anh sẽ thấy phòng của ông mở cửa. Anh đặt ông vào nằm yên trong giường rồi xuống đây, tôi có chuyện cần nói với anh.

– Thưa bà vâng.

Trên đường dìu Văn lên lầu, tôi nghĩ thầm: “Lại định gây sự gì đây? Đuổi mình nữa chẳng? Giọng nói hôm nay có vẻ ngọt lắm..” Nhưng

dù Hồng Loan có dở trò gì đi nữa, tôi cũng không ngán nàng. Bây giờ tôi đã biết lý do vì sao nàng không muốn tôi có mặt trong nhà này, có mặt bên Vũ Minh Văn. Muốn cho tôi đi nàng phải dùng thủ đoạn gì khác làm tôi vừa lòng chứ không thể vu cho tôi ăn cắp được.

Đưa Văn vào phòng y, tôi cởi áo veston cho y, tháo giày cho y. Vừa ngã lưng vào giường, y đã ngáy ròn.

Tôi trở xuống phòng khách.

Hồng Loan đang mãi đọc tờ báo, một điếu Craven'A gắn trên môi, nàng tảng lờ như không biết có tôi xuống tới.

Tôi ho khan một tiếng:

– Bà cho gọi tôi..?

Nàng vẫn làm lơ như đang mãi đọc một chuyện gì hay trong trang báo. Tôi nhìn đôi môi thâm dục của nàng mím trên điếu thuốc. Bộ ngực đầy của nàng căng nẩy làn áo mỏng. Ở nhà, nàng không bận nịt vú, tôi lờ mờ thấy làn da ngực nàng hồng hồng. Trên cánh tay trần của nàng có làn lông măng phơn phớt. Tôi nhìn kỹ và thấy lông tay nàng có màu vàng vàng như màu lúa chín màu lông tơ của phụ nữ Tây Phương. Tôi tự nghĩ không biết nàng sẽ có phản ứng ra sao nếu tôi bước tới dằng tờ báo trong tay nàng quăng ra xa và dằng ngựa nàng xuống hôn lên môi nàng...

Có thể lúc đó nàng cảm thấy tôi nghĩ như thế – đàn bà thường có cảm giác nhạy bén, kể đàn ông nào thèm muốn họ, chưa cần gã đó nói, họ có thể biết. Có khi họ còn biết chuyện đó trước cả gã đàn ông – tôi thấy làn má nàng ửng hồng...

Đột nhiên nàng bực tức vứt tờ báo xuống bàn và quay lại nhìn tôi ánh mắt nháng lửa giận:

– Sao dám nhìn người ta như vậy?

Đôi mắt trừng trừng của nàng chửi tôi nặng hơn lời nói, nhưng không sao, tôi đã gặp khá đủ đàn bà để hiểu rằng đàn bà chỉ chịu khuất phục hay tử tế với người đàn ông khi nào người đàn ông đó đã ăn nằm với họ, và nếu ăn nằm không ra gì, vẫn cứ bị đàn bà khinh bỉ như thường. Càng loại đàn bà kiêu căng như Hồng Loan lại càng đa tình, tôi vẫn tưởng bở:

– Xin lỗi bà. Hồi nãy bà có dặn tôi là hầu ông xong xuống để bà dạy việc...

Tôi dùng ngôn ngữ học được của cải lương, tôi như một anh kép hát và tôi tủm tỉm cười thâm vì hai tiếng “dạy việc” dùng lúc này thật đắt.

Đôi mắt nàng vẫn rục lửa:

– Đêm qua tôi có nói cho anh biết là nhà này không cần đến anh...

Hôm nay, tôi nhắc lại với anh điều đó. Bây giờ anh đã rõ công việc

của anh rồi chứ? Anh đâu phải là thư ký riêng của ông Văn? Anh có vẻ là người có học, anh nên đi tìm việc khác xứng đáng với anh hơn. Anh.. mạnh chân, khỏe tay... ở Sài Gòn này thiếu gì công việc hợp với anh.. Tôi tin rằng anh không hèn hạ đến nỗi người ta đã đuổi anh năm bẩy lượt mà cứ bám lấy... Tôi biếu anh 20.000 đồng để anh đi tìm việc chỗ khác. Tiền đây, anh đi ngay đi...

Tôi không nói gì cả.

Nàng đi tới mở ngăn kéo cái bàn nhỏ, nơi nàng để sẵn tiền, đem hai tập giấy năm trăm trở lại. Hãy còn thù tôi, nàng không cầm tiền đưa tôi như đêm qua mà liệng xuống mặt cái bàn nhỏ trước mặt tôi:

– Đây... tiền đây. Đi đi,...

Một lần nữa, lẽ ra tôi cầm tiền và đi thẳng không ngoái cổ nhìn lại. Nhưng khốn thay, định mệnh đã an bài, tôi đã được biết lý do tại sao nàng phải đưa tiền cho tôi để tôi ra đi, tại sao nàng muốn chỉ có nàng ở bên Vũ Minh Văn, tôi đã biết Vũ Minh Văn có bảo hiểm nhân mạng trị giá 16 triệu đồng. So với 16 triệu đồng, hai mươi ngàn đồng là nghĩa lý gì?

Cổ họng tôi khô lại, tôi phải nuốt nước miếng trước khi đáp:

– Tôi cũng xin thưa với bà lần nữa: Ông Văn mượn tôi làm cho ông, tôi chỉ đi khi nào ông biếu tôi nghỉ...

Và tôi qua lưng đi...

Sau lưng tôi vang lên tiếng nàng gọi:

– Quang... Tôi bảo đã,..

Nhưng tôi không quay lại, tôi đi thẳng ra ngoài vườn.

Định mệnh đã an bài

Chương 3

Bạn bộ quần áo ngủ mới lấy từ tiệm giặt ủi về, chiếc Lucky gắn trên môi, tôi nằm dài trên giường, suy nghĩ...

Căn phòng riêng trên ga-ra này có cửa sổ mở ra vườn cửa sổ ở ngay trên đầu tôi. Không gian mát và tĩnh mịch. Phòng này mà có một dàn máy quay băng Akai, một cô vợ trẻ, không cần là vợ, chỉ cần là một cô tình nhân, một thiếu nữ xinh, thơm...là nhất. Tôi nằm lơ mơ, khói thuốc tỏa bay lên trần, mơ đến những gì tôi được hưởng nếu tôi làm chủ 16 triệu đồng.

Từ lúc được đọc qua tờ thư của Công Ty bảo hiểm trong tủ của Vũ

Minh Văn, số tiền 16 triệu cứ lờn vờn trong óc tôi. Tôi đã bị số tiền đó ám ảnh mặc dù đó không phải là tiền của tôi, tôi biết chắc là tôi sẽ không bao giờ được chạm tay vào số tiền ấy dù cho Vũ Minh Văn có chết.

Tôi không thể được hưởng số tiền bồi thường nhân mạng đó nếu Vũ Minh Văn chết đi, nhưng tôi biết Hồng Loan, với tư cách là vợ chính thức có hôn thú hợp pháp của Văn, sẽ được lãnh số tiền đó.

Từ vài năm nay, xã hội Việt Nam ta đổi mới theo Âu Mỹ rất nhanh. Cùng với những tiện nghi vật chất của văn minh như thang máy, máy khâu băng, điện thoại, TiVi, máy giặt, xà bông bột, thuốc xịt muỗi, thuốc trừ hôi nách và thuốc ngừa thai..., một số người Việt có tiền đã biết đến chuyện bảo hiểm. Người ta mất tiền bảo hiểm xe hơi, nhà, hàng hóa và người ta bảo hiểm cả tính mạng. Tuy chưa được hiểu rành lắm về vấn đề bảo hiểm và cũng chưa bao giờ mất đồng bạc nhỏ nào đóng cho các hãng bảo hiểm, tôi cũng biết rằng chuyện bảo hiểm cũng như việc mua đồ chịu, trả tiền dần – là một chuyện rất quen thuộc với người Âu Mỹ. Người Âu Mỹ khi còn sống, còn làm ra tiền, nghĩ trước đến chuyện để dành tiền cho vợ con, họ mua bảo hiểm. Khi họ chết, hãng bảo hiểm sẽ lại đóng trả cho vợ những số tiền lớn nhỏ tùy theo số tiền họ đóng hàng năm trước đây. Vũ Minh Văn cũng làm như thế. Chắc số tiền hán đóng phải lớn lắm nên hợp đồng bảo hiểm mới chịu trả số bạc 16 triệu đồng cho thân nhân hán khi hán chết.

Có một sự trùng hợp mà tôi cần khai thác: đó là chuyện Hồ Mậu, anh chồng cũ của Hồng Loan, cũng có bảo kê nhân mạng. Hồng Loan đã được bồi thường một lần. Nay nàng kết hôn với Vũ Minh Văn, anh chồng thứ hai cũng có bảo kê nhân mạng và anh ta đang sa vào một cuộc say sưa dài, chưa biết anh ta sẽ chết lúc nào. Lẽ tự nhiên anh ta phải chết vì tai nạn, vợ anh mới được hãng bảo hiểm đền tiền.

Chết vì tai nạn?

Say sưa như Vũ Minh Văn hiện nay, việc hán chết vì tai nạn quá dễ. Hồng Loan có thể giết hán rồi hóa trang cho vụ ám sát đó trở thành tai nạn. Nhưng tôi biết nghĩ vậy thì cảnh sát, nhất là nhân viên bảo hiểm, cũng biết như thế. Họ còn biết nhiều hơn tôi nữa, vì đó là nghề của họ. Nếu Vũ Minh Văn ngã lăn ra chết bây giờ dù cho hán chết vì tai nạn hán hơi đi nữa, người bị nghi ngờ trước nhất vẫn là Hồng Loan. Vì nàng được lợi vì cái chết đó. Nếu không khéo, nàng có thể bị tù chung thân thay vì được lãnh tiền bồi thường.

Hồng Loan không thể giết được chồng, nhưng nếu nàng có người giúp. Một người như tôi chẳng hạn.

Khi suy nghĩ hoặc gặp chuyện gì lo âu, tôi vẫn quen hút thuốc lá liên miên, hết điếu này đến điếu khác.

Bỗng dưng, tôi choàng tỉnh. Y như tôi tỉnh lại từ một cơn mê, tôi nhồm dậy. Tôi tự hỏi tại sao tôi lại suy nghĩ đến một chuyện không hề dính líu gì tới tôi? Hồng Loan là vợ của Vũ Minh Văn, nếu chồng nàng chết, nàng có quyền lãnh tiền bồi thường. Việc Văn đóng bảo hiểm chỉ cốt để khi hắn chết, vợ hắn có tiền sống. Từ lâu rồi, có một lần, tôi đọc thấy một câu trong một cuốn tiểu thuyết loại truyện có án mạng, có cướp trộm, có những hàng động hung dữ được gọi là roman noir của Pháp thường chứa đựng nhiều luân lý, nhiều và rõ hơn cả những bộ sách dày cộm dạy về luân lý - một câu mà tôi cho là chí lý: đừng bao giờ thèm muốn cái gì không phải là của mình. Đồng tiền của Vũ Minh Văn không phải là tiền của tôi, tại sao tôi lại ước ao, xây mộng về nó?

Nhưng sự tỉnh thức ấy chỉ thoáng hiện rồi mất đi ngay. Vì tôi biết Hồng Loan đang muốn làm cho chồng nàng chết để nàng hưởng số tiền bồi thường, và tôi biết dư rằng cứ để một mình Hồng Loan thực hiện âm mưu nàng sẽ thất bại. Bọn bảo hiểm sẽ lật trần thủ đoạn của nàng ngay lập tức dù cho nàng có khôn khéo đến đâu. Nhưng nếu nàng có tôi giúp thì may ra.

Tôi suy nghĩ đến vai trò của tôi trong vụ này.

Mười sáu triệu đồng bạc. Chia đôi ra, tôi sẽ có 8 triệu đồng.

Tám triệu đồng bạc! Cuộc đời tôi sẽ thay đổi hoàn toàn. Số vốn đó sẽ là cái đà đẩy tôi đi trên đường thành công. Tôi có đủ cả điều kiện thành công với đời, để giàu sang, tôi chỉ thiếu có mỗi một điều kiện tiền. Với số tiền 8 triệu bạc làm vốn, tôi sẽ có nhà lầu, có xe hơi, những chiếc xe đẹp như chiếc Mercury của Vũ Minh Văn. Ngồi lái chiếc xe đó với tư cách là ông chủ trẻ tuổi, tôi sẽ làm cho nhiều kẻ xám mặt đi vì ghen tức. Tôi sẽ mở hãng xuất nhập cảng riêng, sẽ có những em nữ thư kí con nhà lành, có tú tài toàn phần, thơm như mít làm việc cho tôi, kính cẩn gọi tôi là ông chủ, xưng em và em nào cũng sẵn sàng cho tôi hưởng tất cả những gì quý nhất của em với hi vọng được tôi yêu thương và trở thành bà chủ.

Hoặc không cần tôi phải giúp đỡ Hồng Loan, chỉ cần tôi chú ý nắm giữ được một hai bằng cứ có thể kết tội được nàng giết chồng, tôi cũng có thể bắt buộc nàng phải chia cho tôi một nửa số tiền nàng được hưởng.

Sự náo nức của tôi dịu dịu đi nhiều khi tôi nghĩ đến quý anh cảnh sát. Nếu Văn chết vì bị ám sát, một cuộc điều tra sẽ được mở ngay và bị nghi ngờ trước nhất là Hồng Loan. Các anh cảnh sát sẽ dư thông

minh để hiểu rằng một mình Hồng Loan không thể giết chồng êm thấm và hóa trang vụ ám sát đó bằng tai nạn được, nàng phải có đồng lõa giúp sức. Từ điều phán đoán đó tới việc tìm ra tôi và nghi ngờ tôi không mấy xa. Nạn nhân càng giàu tiền, cảnh sát càng ra sức tìm thủ phạm. Nhưng tôi vẫn không nản lòng. Nếu khôn ngoan, người ta vẫn có thể qua mặt được cảnh sát. Lẽ tất nhiên là việc này sẽ có nhiều khó khăn nhưng số bạc lớn đó xứng đáng để tôi liều. Nếu không liều, không chịu chạm trán với nguy hiểm làm sao tôi có thể làm chủ được bảy, tám triệu bạc?

Tôi ngủ thiếp đi trong ý nghĩ lạc quan đó.

Tôi trở lại tiệm thuốc phiện tìm Minh Tâm. Lần này, quanh bàn đèn có nhiều người. Khi bước chân lên cầu thang, tôi đã nghe thấy tiếng người đang nói, đang cãi và đang cười.

Đúng hẹn – Minh Tâm bao giờ cũng đúng hẹn nếu anh hẹn ai gặp anh ở bàn đèn – Minh Tâm đang nằm đó. Người bị đời công kích, chế giễu là một ông già, lẽ tự nhiên ông già này cũng là một khách hút, trông ông đen như cái cột nhà cháy và gầy khảnh khiu như cái cây khô. Bao nhiêu nhựa sống và năng lực của ông đều được đốt cháy trên đầu đèn dầu lạc. Tôi chưa từng gặp ông già này bao giờ nhưng chỉ ngồi dưới chân Minh Tâm, nghe lỏm câu chuyện, tôi cũng biết ông là người đang bị đời chỉ trích, chế nhạo. Số là ông già - một tay chơi ba mươi năm về trước ở Hà Nội, giao du với đoàn Công Sứ Tây, Tổng Đốc, Tuần Vũ Ta, nhảy đầm và ăn ngủ với đầm chính cống, lái xe tu bin đít vịt, bận quần gôn cầm súng hai nòng đi bắn vịt trời... Ông là bố đẻ của năm anh con trai. Nhờ ông nuôi dạy, năm anh con bây giờ đều đã đỗ đạt, thành những ông lớn giữ những địa vị cao trong xã hội này. Năm nay hai anh con ông đã làm bác sĩ, hai anh là kĩ sư – kĩ sư điện tử đảng hoàng, chỉ còn anh con út là còn đang đi học. Trong số hai anh con lớn làm bác sĩ, một anh làm giám đốc bệnh viện công lớn nhất của nhà nước, một anh làm chủ một dưỡng đường tư, hai anh kĩ sư đều làm lớn, lương bạc trăm ngàn cho những nhà Shell, Esso.. Các anh xe hơi, nhà lầu, vợ đẹp, con khôn, bổng lộc vào như nước, nhưng ông bố già của các anh thì nghiện, rách và di chuyển trong Sài Gòn-Chợ lớn đều bằng xe lam và xe buýt. Khổ một nỗi là bị các con khinh rẻ, bỏ dối, ông bố vẫn kiêu hãnh vì lũ con, vẫn cứ hay mang con ra khoe. “Nhà tôi có hai bác sĩ, hai kĩ sư. Thành nhỏ sắp ra được sư. Các con tôi thành nào cũng thông minh. Cũng brilliant. Thành tài hết.” Điều đáng kể là ông già không nói dóc, lũ con trai ông ta quả thật đều đã đỗ đạt cao, đều giàu tiền như vậy.

- Khổ lắm! Cụ cứ lôi các ông quý tử của cụ ra khoe làm cái quái gì. Người nào không biết rõ cụ, người ta yên trí là cụ nói phét. Khi Minh Tâm đã kích ai, anh nói rất đau, phũ phàng và tàn nhẫn. Tôi chưa thấy ai phũ phàng một cách tinh táo như Minh Tâm. Tôi tưởng tượng nếu tôi làm anh phật ý điều gì đều bị anh đá kích, chắc tôi sẽ bỏ chạy ngay không dám ngồi nghe.

- Cụ khoe các con cụ giàu có, sang trọng, sao các ông ấy lại nỡ để cho cụ vất vả thế? Các ông ấy thừa tiền, các ông dư sức tậu cho cụ cái ô tô cũ cho cụ đi hít. Đàng này chúng tôi thấy cụ quanh năm đi buýt với xe lam. Thấy cụ vất vả như vậy, các ông ấy phải biết chứ? Ông già có con bác sĩ, kĩ sư thộn mặt ra:

- Tôi có nhờ vả gì chúng nó đâu. Tôi vẫn còn sức kiếm đủ ăn.

- Khổ lắm! Ai bảo cụ không kiếm được đủ ăn. Cụ ăn hít thì bao nhiêu. Nhưng cái luật chung không cho phép các ông con cụ đối xử tàn tệ với cụ như thế.

Các ông ấy xe hơi, nhà lầu mà để cụ đứng chờ xe buýt, dầm mưa dãi nắng, đến tuổi này cụ còn phải đi làm thêm, đi làm công cho người ta để kiếm miếng ăn là bậy. Tôi hỏi cụ chứ mình vất vả nuôi con cho chúng nó ăn học làm cái gì? Đến khi mình già yếu, hết lộc, chúng nó thành người chúng nó có bổn phận phải phụng dưỡng mình chứ.

- Chúng nó còn vợ con chúng nó.

- Ai ở đời này mà lại không có vợ con? Bộ chỉ có mấy ông quý tử của cụ là mới có vợ con nuôi thôi hay sao? Phải chi như cụ có tiền nhiều kia thì không sao đàng này cụ lại rách. Các ông ấy có bổn phận phải biết là cụ hằng ngày đứng chờ xe buýt, phải đi bộ nắng mưa chứ? Đúng là các ông ấy coi cụ như người dưng rồi còn gì.

Ông già tàn nhẫn:

- Tại mình mang cái tật nghiện. Các con tôi chúng không muốn tôi hút.

Bực quá. Minh Tâm ngồi nhồm dậy, nước miếng của anh văng ra cả bàn đèn:

- Không muốn kệ mẹ chúng nó chứ. Mình làm ra tiền mình ăn hút, chúng nó là con chúng nó có cái quyền gì? Mẹ kiếp. Không có mình ăn hút, kiếm tiền nuôi chúng nó ăn học thì bây giờ chúng nó đi đẩy xe rác, đi làm bồi. Đâu chúng nó có thành được ông nọ, ông kia.

Minh Tâm nằm xuống và phang câu cuối cùng:

- Xin lỗi cụ, tôi mạn phép cụ mà nói một câu rằng... bọn con trai cụ là bọn bất hiếu. Chúng nó có bố già mà không biết thương, để bố phải vất vả. Tôi chắc chúng nó mắc cỡ vì bố chúng nó nghiện hút. Cụ

chẳng nên đem các con cụ ra khoe. Người ta thấy con cụ là bác sĩ, kĩ sư mà để cụ đói rách, vất vả như thế người ta cười cụ, người ta cho gia đình cụ vô phúc.

Mặt ông già có nhiều con làm lớn cứ dài ra. Trông thật tội nghiệp nhưng rồi sau khi thấy ông ta không nói gì, người ta cũng tha cho ông ta. Cái lỗi của ông là thỉnh thoảng lại đem con làm lớn ra khoe làm cho thiên hạ ngứa tai.

Đã kích chán ông già nọ rồi, kí giả Minh Tâm mới nói chuyện với tôi:

- Quang! Tao đã tìm được đủ tài liệu mày cần rồi đây.

Anh trao cho tôi mấy tờ giấy có ghi những hàng viết bằng bút nguyên tử lớn như những con gà mái của anh. Anh có tật hay quên nên anh quen ghi chép. Những dòng chữ gà mái đó cho tôi biết gần hết vai trò của Hồng Loan tức người đẹp Hélène Loan, trong cái chết của nha doanh thương Hồ Mậu.

Buổi trưa, sau khi đưa Văn từ văn phòng Pacific về nhà, tôi được phép để chiếc Mercury lại nhà và đi ăn. Văn hẹn tôi tới ba giờ trở lại đưa y đi làm.

Hai giờ ba mươi phút, về đến vi la vắng, tôi không thấy chiếc Dauphine nằm bên chiếc Mercury trong nhà xe. Hồng Loan vắng nhà. Nghĩ rằng Văn có thể hã còn ngủ say, tôi lên nhà trên.

Tới trước cửa phòng riêng của Văn, tôi ghé tai vào cửa, lắng nghe. Im lặng. Một lúc lâu không nghe thấy tiếng động gì, tôi khẽ đẩy thử cánh cửa. Chỉ khép hờ. Tôi thò đầu nhìn vào.

Văn nằm dài trên giường. Y bận áo sơ mi, quần tây, chân còn đi nguyên đôi giày. Trên mặt bàn ngủ bên giường, có một chai rượu Courvoisier chỉ còn một nửa rượu trong chai, một cái ly đầy rượu.

Văn ngoảnh mặt nhìn tôi. Mặt y nặng và hai mắt y đỏ rực.

Y cầm trên tay một khẩu súng lục. Y đang mân mê, nâng niu khẩu súng đó như một vật gì thật đẹp. Không ngờ có tôi đột ngột mở cửa phòng nhìn vào, Văn bỡ ngỡ mất vài giây mới giấu khẩu súng xuống dưới gối.

Y gắt, giọng hằn học:

- Mày không biết gõ cửa sao, mày?

Lần đầu tiên tôi thấy Vũ Minh Văn tỏ ra thô lỗ cục cằn.

Tôi cũng bỡ ngỡ vì tôi không ngờ lại thấy y cầm súng nằm trên giường. Phải chăng y cũng biết là Hồng Loan đang muốn cho y chết, đang tìm cách cho y chết để hưởng tiền bồi thường, nên y đề phòng? Phải chăng y để sẵn khẩu súng ở đó để tự vệ khi cần đến?

Những ý nghĩ đó dồn dập tới làm tôi đứng ngây ra tới vài giây mới áp

úng trả lời được:

- Tôi xin lỗi. Tôi tưởng ông ngủ nên tôi chỉ hé cửa nhìn vào. Nếu thấy ông còn ngủ, tôi không muốn làm ông thức.

Câu trả lời của tôi có vẻ làm Văn hài lòng. Vẻ bực tức của y biến đi.

Y dịu giọng:

- Hôm nay, tôi không đi làm. Hơi mệt.

Và y nhồm dậy, gật đầu:

- Quang, vô đây. Chúng mình nói chuyện chơi một lúc.

Con người cô đơn nào cũng cần nói chuyện, đặc biệt là nói với người cùng giống với mình, đàn ông cô đơn thích nói, thích tâm sự với đàn ông. Tôi không rõ đàn bà phản ứng làm sao khi họ bị cô đơn, chắc cũng thế. Điều đó chứng minh tại sao có những cặp bạn gái giang hồ rất thân yêu nhau.

Tôi vào phòng, khép cửa lại và tới gần giường Văn nằm. Bây giờ con người của Vũ Minh Văn trước mắt tôi như có một hình thể khác hẳn. Bây giờ y có giá trị tới 16 triệu sáu bảy trăm năm mươi ngàn đồng bạc VN.

Văn giơ tay chỉ cái ghế cho tôi và cầm ly rượu:

- Bà vợ moa đi vắng, phải không?

Y xưng hô “toa moa” với tôi. Y đã trở lại thành người bạn tôi đã cứu cho thoát chết vì mìn đêm nào trong nhà hàng Hoàng Hoa.

- Tôi chắc thế - tôi đáp, giọng nói của tôi vẫn lễ độ, y có thể thân mật với tôi vì bây giờ y đã là ông chủ của tôi. Dù sao, trên nhiều phương diện, tôi vẫn là người làm công cho y. Nhất là lúc này, tôi cần lấy cảm tình của y nhiều hơn trước – Vì tôi không thấy xe Dauphine ở nhà.

- Toa có biết em đi đâu không?

- Thừa không. Tôi cũng vừa mới đi ăn về. Về đến nhà đã không thấy xe của bà ở nhà.

Y cười khẩy:

- Toa cứ gọi en là en...Bà chủ, bà chiếc mẹ gì. Toa nên luôn luôn nhớ rằng toa ở trong nhà này với tư cách là bạn moa. Moa không muốn nhắc nhiều đến chuyện toa cứu moa, nhưng thực sự là moa không coi toa như một thằng người làm tầm thường của moa. Moa không bảo toa suồng sã với vợ moa nhưng đừng coi nàng là bà chủ. Toa có quyền coi Hồng Loan là bạn của một thằng bạn toa.

Tôi nghĩ thầm: “Hay lắm! Thế thì còn gì bằng nữa. Nhưng bà vợ anh ác liệt, hắc búa bỏ mẹ. Tôi coi nàng là bà chủ nàng còn chưa chịu, bây giờ tôi lại nghe lời anh, “toa, toa, moa, moa” với nàng, để nàng có lí do đuổi tôi ra khỏi nhà này gấp. Tôi chưa muốn đi khỏi nhà này. Tôi còn muốn ở lại để coi nàng cho anh “đi suốt” ra sao.

Vẫn lễ độ tuy giọng nói có vẻ thân mật hơn, tôi nói:

- Không biết anh có biết không. Bà Hồng Loan không muốn tôi ở đây. Bà ấy đã công khai đuổi tôi hai lần từ ngày anh đưa tôi về nhà này.

- Hai lần rồi kia à?

Tôi gật:

- Hai lần. Lần đầu, en đưa cho moa 10 ngàn đồng, nói là tiền...

Tôi muốn nói đến “tiền bồi thường” nhưng hai tiếng “bồi thường” bỗng dưng làm cho lưỡi tôi cứng lại. Hai tiếng đó đối với tôi đã trở thành hai tiếng cấm kỵ, hai tiếng mà tôi phải tránh nói đến. Tôi vội tìm tiếng khác:

- Nói là tiền trả ơn tôi đã cứu mạng anh và tiền giúp tôi sống được ít ngày để đi tìm việc làm nơi khác. Lần thứ hai, nàng đưa cho tôi 20 ngàn.

- En tặng giá lẹ như vậy ư?

Y cố gắng nói như đùa nhưng vẻ mặt y lộ rõ sự suy nghĩ nội tâm:

- Cứ kể thì việc làm của nàng cũng chẳng có gì lạ lùng lắm đâu. Moa hiểu. Nhưng moa vẫn còn là chủ nhà này.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Đừng để ý gì đến những lời nàng nói cả, có gì lời thôi nữa, Quang cứ nói cho tôi biết. Tôi muốn Quang ở đây, Quang đã có vợ con chưa?

Tôi lắc đầu:

- Nhân tình thì có nhưng chưa lần nào sống chung với chị đàn bà nào tới quá nửa năm. Với chị đẹp nhất, đa tình nhất cũng vậy.

- Vậy là khôn.

Y uống một hớp rượu và nằm dài trên giường:

- Uống không? Chịu khó đi lấy ly rót rượu mà uống.

- Anh mặc tôi.

Y “đi một đường” tâm sự:

- Toa đừng bao giờ lấy vợ cả. Đàn bà nó hại mình. Đàn bà càng đẹp, càng đa tình chừng nào nó càng hại mình nặng chừng ấy. Cậu cứ trông tôi đây thì thấy. – Y phát một cử chỉ mơ hồ bằng tay – Nàng đẹp, nàng đẹp lắm phải không cậu? Đẹp như nàng là đẹp nhất Saigon này rồi. Nàng có đủ đức tính và đặc tính để một thằng đàn ông như chúng mình có thể mơ ước. Nhưng chắc cậu chẳng thể tưởng tượng được rằng một người đàn bà đẹp, trông đa tình như nàng lại có thể lạnh lùng như đá với chồng? Há... Lạnh như một băng sơn. Có một danh từ mới được phát minh để gọi loài đàn bà như nàng: loại thạch nữ, phụ nữ lạnh như đá. Lạ thật. Người như nàng mà lại không thích ái tình thật là lạ. Khó hiểu. Nàng chỉ chú ý đến có

một vật trên đời.

Y nói huyền thuyên như người say nói chuyện một mình. Đột ngột, y hỏi:

- Quang. Toa có thích tiền không?

- Tôi thì cũng thích tiền như tất cả mọi người. Tôi đáp.

- Lẽ tự nhiên là như vậy rồi. Ở đời này ai mà chẳng thích tiền, nhưng có người thích nhiều người thích ít. Vì không có tiền, chúng ta khổ. Vì chúng ta không muốn khổ hoặc vì chúng ta sợ khổ nên chúng ta thích có tiền. Xong, có kẻ thích tiền đến độ dám làm tất cả mọi việc, những việc mà người khác không thể làm được để ra tiền. Chẳng hạn như chuyện giết người. Toa có dám giết người với mục đích để ra tiền không?

Tôi thận trọng lắc đầu.

Văn uống một hớp rượu lớn.

- Hồng Loan. Nàng dám giết người nếu việc giết người có thể làm nàng có tiền, ít nhất trong lúc này, nàng cũng đang muốn cho moa chết. Vì moa chết nàng sẽ có tiền, có nhiều tiền.

Y cười khẩy như chuyện y vừa nói là một cái gì khôi hài, mỉa mai và không thể là sự thật:

- Nàng tưởng, nàng yên chí rằng moa chết, nàng sẽ có tiền.

Tôi không thể tưởng tượng Hồng Loan nghĩ sao, có phản ứng gì khi nàng nghe tiếng cười khẩy chế nhạo đó của Văn, riêng tôi, tôi cảm thấy ngượng.

- Nhưng nàng sẽ thất vọng – Văn nói tiếp – Nàng sẽ ngạc nhiên, ngạc nhiên đến không ai còn có thể ngạc nhiên đến như nàng. Cứ tưởng bờ. Ước gì moa còn đó để nhìn bộ mặt nàng khi nàng thất vọng. Nhưng không sao, moa có thể tưởng tượng được. Biết rằng nàng sẽ thất vọng lắm là đủ rồi. Cười ra nước mắt. Moa tịch đi rồi, moa đi tàu suốt, tất cả những gì mà nàng được thừa hưởng ở moa sẽ là một lô giấy nợ. Giấy nợ với những tên chủ nợ tàn nhẫn nhất thiên hạ. Chỉ có nợ là nợ. Không có một xu teng.

Tôi không nói gì hết, tôi chỉ lắng nghe. Những gì Văn đang nói đến đây đều có liên hệ quan trọng đến Hồng Loan và đến thái độ của tôi trong vụ này. Văn đã chủ tâm đánh lừa vợ y về khoản bảo hiểm nhân mạng chẳng? Sau khi y chết sẽ chẳng có hãng bảo hiểm nào tới trình diện và đề nghị trả tiền chẳng? Có thể lắm. Những tờ giấy về bảo hiểm của Văn có thể chỉ là những giấy giả, do y chế ra để đánh lừa vợ, để thử lòng vợ? Hoặc cũng có thể là Văn đã không đóng đủ tiền bảo hiểm như hợp đồng và hợp đồng bảo hiểm của y đã bị hủy bỏ? Đột nhiên, Văn chợt hiểu rằng y đã nói với tôi quá nhiều. Và những gì

lỡ nói đó có hại cho y, y nghiêm mặt:

- Đi ra. Không có việc làm thì đi chùi cái xe cho sạch đi. Lần sau, có vào phòng người ta thì phải nhớ gõ cửa.

Làm theo lời y, tôi lúi ngay ra cửa:

- Sáng mai, ông đi tới sở như thường lệ?

Ừ, mai hãy hay.

Những lời Văn thổ lộ trong cơn say và buồn phiền này giúp cho tôi có chất liệu suy nghĩ nhiều về thái độ tôi phải có trong thời gian tới.

8 giờ 30, Vũ Minh Văn xách cặp ra khỏi nhà.

Sáng nay, y ăn bận chỉnh tề: complet xám nhạt, cravate màu đỏ cặn rượu trông nổi bật, giày daim nâu nhạt, trông y như một nhà kinh doanh trẻ tuổi chịu chơi, một businessman – playboy trong những phim Mỹ. Tôi chịu Văn nhất ở khoản y ăn diện được lắm. Nếu tôi có tiền, tôi cũng chỉ ăn diện đến bằng y là cùng.

Trông y sáng nay không có vẻ say hay còn khó chịu vì cơn say như chết đêm qua, y chỉ có vẻ mặt mệt mỏi và tiều tụy. Mặt y hốc hác, đôi gò má nhô cao, đôi mắt trũng sâu, hai quầng đen hằn rõ quanh mắt. Tôi đánh chiếc Mercury tới trước cửa và đứng trong cửa chờ y đúng điệu một chú tài chờ ông chủ đưa cặp cho xách ra xe và mở cửa xe cho ông chủ.

Văn đi chậm chậm. Y như người mệt đến nỗi đi không vững. Ngồi vào xe, y bảo tôi:

- Tôi không đến sở, chú đưa tôi ra phi trường.

Y sắp đáp phi cơ đi đâu kia? Tôi chỉ thấy xách theo cái cặp Samsonite ngày thường. Nếu y không mang theo valy, chắc là y đi đâu không lâu. Từ đó lên tới phi trường, y không nói với tôi tiếng nào. Và tôi cũng cố giữ không hỏi y đi đâu.

Tới phi trường, khi xe ngừng, y mới bảo tôi:

- Chiều nay, tôi về thẳng văn phòng. Năm giờ chú tới văn phòng đón tôi về.

Y chưa xuống xe ngay, đặt cái cặp lên đùi, y hỏi:

- Hôm nọ, tôi mới đưa cho chú có mấy ngàn, phải không nhỉ?

- Thừa vâng – Tôi đáp – Năm ngàn.

Không nói gì, y mở cặp, lấy ra tập ngân phiếu đặt lên cặp và rút cây viết Parker 75 vàng óng ánh ra viết, ký. Sau khi xé tờ ngân phiếu, y còn cầm trên tay, giơ lên chưa đưa cho tôi ngay. Nụ cười nở trên môi y tràn đầy cay đắng:

- Chú ra bằng lãnh tiền ngay đi. Chắc còn đủ số tiền trả chú đó. Để chậm hết ráng chịu, đừng có kêu ghen. Tôi trả tiền chú 4 tháng

lượng đầy. Ba tháng chú làm cho tôi, một tháng đưa thêm để chú đi tìm việc khác.

Trao tờ phiếu cho tôi y dặn tôi một câu đầy mơ hồ:

- Chú cố ở lại với tôi cho tới ngày cuối cùng nhé. Chắc không còn lâu nữa đâu. Tôi không muốn chú bỏ rơi tôi.

Lịch sự, tôi gập ngay tám ngàn phiếu bỏ vào túi. Văn lại mở cặp lấy ra tám giấy máy bay đưa cho tôi:

- Tôi vào Bar ngồi, chú đem vào ghi chỗ cho tôi rồi đem ra Bar cho tôi.

Tôi đưa vé vào quầy Hàng Không Việt Nam. Những em tiếp viên bay trên phi cơ đa số đều dễ thương và những em tiếp viên chuyên tiếp khách dưới đất đa số đều khó thương. Em tiếp viên ngồi quầy sáng nay cũng không ra ngoài thông lệ ấy. Tám vé cho tôi biết Văn đi Đà Nẵng. Đi về ngay trong ngày.

Văn ngồi trong Bar trên lầu tòa nhà phi cảng. Khi tôi đến trao trả y tám vé, y đang ngồi trầm tư trước ly cà phê. Y gật đầu:

- Cám ơn. Ngồi đây Quang. Uống với moa ly cà phê.

Tôi và y giây phút này lại thành bạn. Tôi biết y đang buồn thật buồn, buồn đến nỗi không còn muốn ngồi một mình nữa. Tôi cũng gọi cà phê. Tôi thấy thương hại Văn, tôi muốn nói lời gì, làm cử chỉ gì cho y nguôi bớt buồn phiền mặc dầu tôi biết rằng tôi không có khả năng làm cho y bớt buồn phiền.

Tôi giả vờ vui:

- Từ đây về, tôi sẽ đến bằng lãnh "séc" của anh ngay, nhưng chắc anh nói chơi thế chứ? Anh làm gì đã đến nỗi bi lảm?

Không cười, y đáp:

- Bịp toa làm chi? Bi đến cùng rồi, không còn ai có thể bi hơn được nữa. Moa vỡ nợ rồi. Để moa nói cho nghe. Chỉ còn có mấy ngày nữa thôi, moa không còn là giám đốc công ty Pacific nữa. Moa vừa phạm một lỗi lớn, nói cho đúng ra thì không hẳn là lỗi của moa, tên nào gặp trường hợp của moa cũng chết. Chắc toa cũng biết sơ qua việc làm ăn của những hãng xuất nhập cảnh như Pacific muốn khá được là phải có tay chân trong chánh quyền. Chánh phủ moa có nhiều kẻ cộng tác làm ăn từ lâu vừa mới đổ. Một nhóm khác lên thay, họ bắt buộc phải vỡ quyền lợi về phe nhóm họ. Một vụ chuyển ngân phi pháp do moa chủ động bị khám phá. Vụ này chỉ được im đi và moa tránh đi tù với điều kiện là moa phải nhường chức giám đốc lại cho người khác. Một số người khác bỏ tiền ra mua lại cổ phần của công ty và moa ra khỏi đó tay trắng. Nếu còn làm giám đốc, moa vẫn còn có thể xoay sở được. Mất chức đó là moa mất hết. Moa nợ nhiều

lắm. Nợ ngập đầu, ngập cổ. Cái nhà, cái xe Mercury mà toa thích đó sẽ bị chủ nợ tịch biên nếu moa không kịp bán nó trước. Khi moa còn làm giám đốc công ty Pacific, bọn chủ nợ của moa còn yên trí là moa sẽ có áp phe lớn ra tiền trả chúng. Khi thấy moa mất chức, bọn chúng sẽ ào tới và moa sẽ vỡ nợ.

Một nụ cười mỉm, loại cười người ta gọi là cười nửa miệng, nở trên làn môi khô của Văn. Tôi thấy y có vẻ kiêu ngạo và chửi đời:

- Moa đã từng đi Tây, đi Đức, đi Nhật. Những thủ đô lớn nhất thế giới, những nơi ăn chơi cừ nhất thế giới moa đều đã được đặt chân tới. Moa ở nhà lớn hơn nhà Tổng trưởng, moa đi xe hơi hách hơn ông Tướng, moa lấy người đàn bà đẹp nhất Saigon làm vợ. Nhiều tên làm lớn tranh nhau Hồng Loan với moa nhưng moa là kẻ thắng. Moa đã hưởng thụ nhiều. Đủ rồi. Bây giờ đến lúc moa phải trả nợ. Nợ thì trả, có sao. Moa chẳng ăn bận gì hết.

Y nhún vai:

- Nhưng nói trả nợ là một chuyện mà trả được bao nhiêu nợ lại là một chuyện khác. Thiên hạ cứ việc chạy theo moa mà hy vọng lấy được tiền của moa, Héléne sẽ là một trong số những kẻ chạy theo đó.

Chưa bao giờ tôi nghe thấy Văn gọi Hồng Loan bằng cái tên Héléne. Y nói với tôi nhưng tôi có cảm giác y đang nói chuyện một mình:

- Cho nàng chạy. Nàng làm khổ moa nhiều, moa chỉ có cách ấy để trả thù nàng. Nàng thích có tiền, moa làm cho nàng không có tiền. Đáng lẽ ra nàng có tiền khi moa chết, moa làm cho nàng mất hết mặc dầu moa vẫn chết. Bây giờ moa mới tin hẳn là nàng không yêu moa. Khi đàn bà không yêu ai, họ hoàn toàn dừng dưng với người đó, nhất là khi kẻ đàn ông khốn nạn, đáng thương đó lại sống gần họ là chồng họ và có quyền trên đời tư họ. Moa đã thử hết cách rồi. Moa không làm sao có thể làm nàng rung động, dù chỉ là một rung động nhỏ. Vậy mà moa biết chắc nếu nàng yêu ai, nàng sẽ rung động kinh khủng lắm. Người như nàng đa tình ra mặt. Nói nàng lạnh lùng, không thích tình yêu là vô lý. Nàng chỉ lạnh lùng vì nàng không yêu. Nếu yêu, nàng khác. Khi lấy nàng, moa hy vọng làm nàng thay đổi. Moa cũng dại dột và ngu đần như tất cả những thằng đàn ông vô duyên đáng thương ở trên cõi đời này. Những thằng yêu, biết đàn bà không yêu mình nhưng cứ lấy làm vợ, hy vọng họ sẽ yêu mình sau. Tình yêu đến là đến ngay, không cần phải có thời gian. Tình yêu không đến là không bao giờ đến. Những thằng đàn ông như moa, yêu vợ mà không được vợ yêu lại, thật đáng thương.

Văn trầm ngâm. Tôi cũng yên lặng. Những lời Văn vừa nói làm tôi

bàng hoàng, mặc dầu trước đó tôi đã biết rằng Hồng Loan không yêu y. Có thể là nàng chưa bao giờ yêu ai. Nàng chỉ yêu có tiền. Có tiếng loa phóng thanh mời hành khách đáp phi cơ đi Đà Nẵng ra cổng phi cảng để lên phi cơ. Không nói với tôi một tiếng nào nữa, Văn đứng lên, xách cặp đi về phía có em tiếp viên áo xanh đứng chờ.

Tôi lên xe. Tôi rút tám ngàn phiếu ra coi. Tôi được trả một tháng 10.000 đồng. Ngân phiếu đề con số 40.000 đồng. Vũ Minh Văn chi tiền thật bảnh. Nếu y có tiền chắc chắn y là một chủ nhân ông hào phóng nhất đời.

Việc làm đầu tiên của tôi khi về đến trung tâm Sài Gòn hôm nay là việc đến ngân hàng lãnh tiền. Nét mặt u buồn của Văn ám ảnh tôi, làm cho tôi mất vui. Tôi cố nghĩ đến số bạc 16 triệu đồng nhưng tôi không còn thấy hào hứng như trước nữa.

Về đến trung tâm thủ đô. Những đường phố đông vui, những tà áo màu, những chiếc minijupe làm cho tôi vui hơn. Tôi tạm quên được bộ mặt u sầu của Văn, ít nhất việc tôi từ chối số tiền của Hồng Loan cũng đã đem lại cho tôi một mối lợi. Nhờ từ chối, hôm nay tôi có gấp đôi số tiền Hồng Loan đưa cho tôi.

Trong lúc chờ đợi kiểm ngân phiếu, tôi hơi lo một chút. Nếu trương mục của Vũ Minh Văn còn ít hơn số tiền y trả tôi thì hơi phiền, nhưng tôi còn nhiều may mắn - mấy ngày gần đây, kể từ đêm cứu sống được Vũ Minh Văn, tôi nhận thấy là “serie noire” của tôi đã bắt đầu giảm dần và may mắn đã từ từ trở lại với tôi.

Lấy được số bạc 40 ngàn đồng rồi, tôi mang tiền sang một nhà băng khác cũng ở gần đó. Trước kia, tôi có mở trương mục ở đây nhưng vì tiêu hết tiền nên trương mục đã bị đóng. Việc tôi mở lại trương mục ở đây không có gì khó khăn. Nhờ quen với người thư ký giữ việc phát số ngân phiếu, tôi lấy ngay được một tập phiếu mới toanh đề tên tôi. Việc có tập chi phiếu trong túi làm cho tôi thích thú. Đã lâu rồi tôi không có chi phiếu để mà ký trả tiền cho thiên hạ.

Vào lúc 1 giờ trưa, tôi mang xe về nhà sau khi đã ăn cơm trưa. Tôi về phòng nằm ngủ. Trước đây tôi thường có tạt ngủ trưa thẳng một giấc đến tối. Nhưng đó là thời gian tôi hay thức đêm đánh bạc kia. Từ ngày về làm tài xế cho Vũ Minh Văn, vì ăn đều, ngủ đều nên tôi không ngủ trưa được lâu hơn hai tiếng đồng hồ.

Tôi trở dậy, đun nước pha cà phê uống cho tỉnh. Rồi ngồi buồn, tôi đẩy cái máy xén cỏ trong ga-ra ra xén cỏ trong vườn. Công việc này chẳng có gì nặng nhọc. Chỉ đẩy cái máy đi trên cỏ như đẩy cái xe trẻ con là những lưỡi kéo tự động xén cỏ, đều, nhanh và đẹp. Tôi vẫn

khoái làm vườn, trồng hoa. Nếu có tiền, tôi sẽ mua một miếng đất ở Đà Lạt làm thành một vườn trồng hoa.

Tôi cởi trần, bận quần Jean bạc màu. Mồ hôi toát ra trên lưng, trên ngực làm tôi cảm thấy khỏe và dễ chịu. Vừa xén cỏ tôi vừa nghĩ đến chuyện đi ăn chơi đêm nay. Tôi sẽ chia một khoản tiền vào việc đi nhẩy. Tôi sẽ chọn gặp lại một em ca-ve có cảm tình trước với tôi. Cần em có nhà riêng có thể đưa tôi về ngủ đêm. Đưa em về đây không tiện. Hồng Loan có thể vịn vào cơ thể tôi mang gái điếm về nhà để đuổi tôi. Hai nữa, tôi không muốn để cho nàng thấy tôi gần một em rẻ tiền.

Trong lúc tôi đang tưởng tượng trước đến cuộc ái ân đêm nay, trong khi ghì chặt em ca-ve rẻ tiền trong vòng tay, tôi sẽ tưởng tượng ra em là Hồng Loan, Hồng Loan hiện ra trên.

Như sợ nàng đoán được ý nghĩ của tôi, tôi chăm chú cúi mặt xuống máy xén và đẩy máy xén đi ra góc vườn xa. Có lẽ nàng đứng đó nhìn tôi hơi lâu vì một lúc lâu sau, tôi mới thấy nàng bước tới chỗ tôi.

- Tối nay nhờ Quang lái xe đưa tôi đến nhà hàng Phượng Hoàng, được không?

Tôi sốt sắng:

- Thưa được chứ ạ. Nhưng nếu tối nay ông Văn không đi đâu.

- Nếu ông Văn không đi chơi đêm nay, Quang đưa tôi đi nhẩy nhé?

Giọng nói của nàng đêm nay có một âm thanh lạ - âm thanh tôi chưa hề bao giờ nghe thấy phát ra từ miệng nàng - làm tôi phải ngước lên nhìn. Nàng cười duyên. Như một sự lạ lùng, một chuyện khó tin nhưng có thật, Hồng Loan đang cười. Từ ngày nhìn thấy nàng, tôi chỉ thấy mặt nàng lạnh lùng, tôi đã tưởng là nàng không biết cười, tôi tin rằng ít nhất, nàng cũng sẽ không bao giờ cười với tôi.

Nhưng hôm nay, nàng cười. Nàng đứng đó: áo sơ mi xanh nhạt, quần chần xanh đậm, chân đi dép da. Mái tóc nàng chải vén gọn lên sau đầu để lộ cằm cổ trắng ngần. Tôi vẫn ưa đàn bà vén tóc để lộ cái ót không vướng vít tóc như thế. Nhất là trong những cuộc ái ân, tôi thích sờ tay vào những cái ót đàn bà gọn và trắng ngần.

Nhìn nụ cười nở trên môi Hồng Loan, tôi hiểu tại sao đàn ông lại dễ chết vì đàn bà. Đàn ông sẵn sàng làm đủ mọi chuyện tai hại để được thấy nụ cười nở trên môi người đàn bà mình yêu. Tôi biết chuyện nàng Bao Tự ngày xưa trong chuyện cổ Trung Hoa cả năm không cười đến nỗi ông vua yêu nàng phải bày ra trò bắt cung nữ xé lụa để nàng cười là có thật. Dù đó chỉ là nụ cười giả tạo. Dù ta biết rõ người đàn bà đó chỉ giả vờ vui, ta cũng cứ hài lòng như thường.

Hồng Loan thay đổi thái độ với tôi. Về hẳn học, ghét bỏ đã biến đi

hết. Nàng vui tươi, dịu dàng với tôi như với một người bạn mà nàng có cảm tình.

Nàng cố tình muốn đi chơi với tôi đêm nay hay sao đây? Nàng có chiếc Dauphine và nàng vẫn lái xe kia mà? Nàng cần gì đến tài lái xe là tôi?

Như biết tôi nghĩ như vậy, nàng tiếp:

- Nhà hàng Phượng Hoàng mới khai trương. Nghe nói nhạc ở đó hay lắm. Ở đó có nhiều giới trẻ tới nhảy. Đêm nay Loan muốn đi nhảy. Rõ ràng quá rồi, nàng muốn đi nhảy với tôi đêm nay. Nàng toan tính chuyện gì đây, tôi chắc chắn cuộc đi chơi đêm nay phải có một âm mưu gì, nhưng không sao. Cứ để nàng giở thủ đoạn. Tôi thừa sức đối phó với nàng. Tôi đã gần đàn bà đủ để biết mỗi khi đàn bà muốn giở thủ đoạn. Nàng xưng “Loan” với tôi, nàng cười với tôi. Ít nhất, tôi cũng đã tiến đến gần nàng hơn nhiều bước.

Nàng đi trở vào nhà, tới gần cửa, nàng dừng lại và quay đầu nhìn tôi. Trái tim tôi đập mạnh khi thấy nàng vừa liếc tình vừa cười tình. Vũ Minh Văn nói rằng nàng là “thạch nữ” nàng lạnh như một cây nước đá, nhưng nhìn nụ cười tình nở trên môi nàng, nhìn tấm thân thiếu phụ trên đầy nhựa sống của nàng, tôi không tin nàng là “thạch nữ”.

Định mệnh đã an bài

Chương 4

Tôi không phải là thằng cù lần đối với đàn bà.

Tôi đã gần khá nhiều đàn bà khó tánh và đều đã chế ngự được họ. Tôi có tài riêng với đàn bà. Tôi có thể kích thích họ trong ái ân đến độ tột cùng để rồi sau đó bắt họ phải làm theo ý tôi, dù họ có không muốn. Không phải bất cứ anh đàn ông nào cũng có cái tài ấy. Không phải bất cứ ả nằm với đàn bà là sau đó được họ kính nể. Có nhiều anh đàn ông sau khi ái ân còn bị chính những người đàn bà đã ái ân với các ả coi thường, coi khinh hơn. Trời cho. Gã đàn ông nào có cái tài đó là có ngay từ tuổi bắt đầu biết gần đàn bà. Và anh nào không có là không có. Cái tài đó không thể học mà có được.

Và tôi có cái tài đó.

Chỉ cần tôi chiếm được thể xác Hồng Loan một lần, một lần thôi, tôi tin chắc tôi sẽ làm nàng phải mê tôi, phải phục tùng tôi. Tôi chưa thành công trong bất cứ lãnh vực nào khác, nhưng tôi đã nhiều lần

thành công với đàn bà.

Sự thay đổi thái độ của Hồng Loan không làm cho tôi ngạc nhiên. Tôi chỉ không ngờ nó lại đến quá sớm. Tôi vẫn tin chắc rằng sẽ có ngày nàng dễ dãi với tôi dù muốn hay không muốn. Sự tin tưởng của tôi đặt căn bản trên kinh nghiệm. Trước Hồng Loan, tôi đã gặp vài người khó khăn với tôi như nàng, có người còn khó và ác cảm với tôi hơn nàng nhiều, xong tất cả đều đổi thái độ vào những lúc bất ngờ nhất. Miễn là tôi có dịp được ở gần họ. Sự chung đụng, gần gũi giữa người đàn ông, đàn bà có những nhân điện phát ra ảnh hưởng mạnh đến nhau. Ngay cả khi chưa ăn nằm với nhau, chưa một cái hôn, chưa một cái chạm tay, sự có mặt và nhân điện của tôi cũng kích thích họ. Kích thích cho đến độ họ chịu không nổi và họ phải thay đổi thái độ thù nghịch đối với tôi. Với Hồng Loan, tôi biết trước nếu tôi ở xa nàng, không bao giờ tôi có thể “được” nàng. Vì vậy, tôi bỏ mặc nàng cho đến bây giờ. Tôi chờ nàng đi bước trước trên con đường dẫn đến cuộc tình, nhưng sau những bước trước của nàng, tôi sẽ hướng dẫn nàng đi, tôi sẽ nắm quyền chủ động và bắt nàng đi theo tôi.

Sau cuộc hẹn hò với Hồng Loan, tôi đẩy cái máy xén cỏ vào nhà để xe, lên lầu đi tắm rồi lái xe đi. Tôi tới tiệm may quen, nơi tôi đặt may hai bộ đồ đắt tiền mấy tháng trước nhưng chưa đến lấy vì chưa có tiền. Tôi may quen ở đây. Lúc nào tạt qua thấy tiệm có hàng tốt về là bảo chủ cứ việc may để sẵn đó, tới lấy sau.

Anh chủ mắt tròn mắt dẹt khi thấy tôi lái chiếc xe Huê Kỳ mới toanh tới dừng ở cửa tiệm, kiêu hãnh một cách lạnh lùng và khiêm nhượng trước những đôi mắt thèm thuồng của đám thanh niên choai choai tới đó may quần áo. Anh chủ tiếp tôi niềm nở ra mặt:

- Lấy bộ đồ lớn cho cậu Hai thử, em,.. - Anh sốt sáng gọi vợ - Bộ ma-rông cốt-tuym anh treo trong tủ đó.

Tôi có dáng người ăn bận đẹp. Dáng người là trời cho, không phải cứ có tiền và chịu ăn bận là đẹp. Ở đời, có những thằng đàn ông dát vàng vào người cũng không đẹp và có những người bận gì cũng đẹp, cũng trọi, cũng nổi bật. Tôi thuộc loại người hơn người đó.

Người ăn bận sang nhất ở cõi đời này là người bận đồ đẹp mà không cho người khác cái cảm giác mình là một thằng “ma nơ canh” vừa được móc trong hộp ra. Bộ “com lê” màu nâu gụ cắt theo kiểu mới nhất tuyệt đẹp trên thân hình tôi. Anh chủ tiệm may đứng sau tôi trước tấm kiếng lớn, vẻ thỏa mãn hiện ra mặt. Như để khuyến khích anh chồng ho lao dờ ra công việc làm thêm, chị vợ trẻ măng của anh đi một đường “tâm lý chiến” bằng mồm. Chị cũng đứng nhìn bộ “com

lê” trên người tôi và suýt soa khen may đẹp.

Tôi long trọng nói với vợ chồng anh:

- Xong rồi! Anh chị phải biết có những thằng khách đến may, anh chị phải xua đi. Vì những thằng đó bận đồ xấu. Có may đẹp cho chúng nó, chúng nó bận lên vẫn xấu. Người ta nhìn thấy xấu là tiệm sẽ mất khách. Còn tôi, anh chị phải may cho tôi không lấy tiền “pha xong”. Vì tôi bận đẹp. Tôi làm quảng cáo cho tiệm. Khi tôi bận bộ này đi ăn chơi, sẽ có một triệu thằng thấy đẹp, hỏi địa chỉ nhà may. Tôi sẽ nói và chúng sẽ đổ xô tới đây nhờ may. Hiểu chưa?

Anh chủ nhà may gầy ốm, cổ lộ hầu, ngày mười tám tiếng đồng hồ đứng cắt tiếp khách, đo, kẻ vạch. Vài tiếng đồng hồ còn lại bận phục vụ chị vợ, cười cầu tài:

- Được cậu may cho là nhất rồi.

Trước những cặp mắt khâm phục, thêm muốn của bọn con trai choai choai xúm xít chiêm ngưỡng tôi, tôi bèn lên lớp giảng về nghệ thuật ăn diện:

- Ăn diện thật khó mà cũng thật dễ. Phải có tiền mới ăn diện được, mà chỉ có tiền không mà thôi vẫn chưa đủ để ăn diện. Muốn ăn diện, người ta phải có một cuộc sống nhàn nhã, ăn chơi. Đi làm cu li cho Mẽo, làm quần quật suốt ngày, phơi thân ngoài mưa nắng, sáng đi từ mờ đất, tối mịt mới bò về đến nhà, trưa ăn cơm tay cầm, không thể diện đẹp được. Một anh thư kí đánh máy không thể diện sang hơn thằng trưởng phòng, diện sang hơn nó, nó ghét. Bởi vậy, nói tóm lại, muốn ăn diện đẹp, ta phải có một cuộc sống ăn chơi. Điều quan hệ thứ hai là phải có tiền. Muốn diện đẹp, tất cả mọi thứ phụ tùng đều phải đẹp. Không phải chỉ có một cái vét mới là đủ diện. Một bộ com lê muốn đẹp phải có nhiều phụ tùng đẹp kèm theo. Chẳng hạn như phải có đôi giày đẹp, cái ca vát sang. Cả bộ đẹp hết mà choàng cái ca vát năm chục hay đi cái dây lưng cũ là vứt đi rồi, ấy là chưa kể đến đôi “bu tong măng xét”, đến cái khăn mùi xoa, đến cái đồng hồ. Như một bộ com lê này chẳng hạn, ở đây ra, tôi phải đi ngay qua tiệm giày Gia, bắt lẹ đôi giày da nâu gan gà. Đôi giày là vật tối quan trọng trong một bộ y phục. Ta có thể bận một bộ y phục hơi cũ nhưng vẫn làm cho người khác có cảm tưởng ta ăn diện sang nếu ta đi một đôi hia mới. Nhưng nếu ta bận cả một bộ đồ mới toanh mà ta lê đôi hia cũ, mòn gót, người ta vẫn thấy là ta diện cổ.

Các chú há hốc mồm ra nghe tôi lên lớp. Tôi tin chắc rằng sau này, trong bọn, sẽ có vài thằng nhập tâm được lời dạy của tôi hôm nay và theo được tôi trên đường ăn diện.

Tôi làm đúng lời tôi nói. Từ nhà may ra, tôi tạt qua Eden, vào tiệm

Montgomery lựa một đôi vớ lụa màu nâu, một đôi khăn mùi soa Thụy Sĩ “đét sanh” tốt.

Tôi qua nhà isana ở bin-đỉnh Tax lựa một chiếc cravate màu đỏ sậm, một đôi khuy gài tay áo bằng bạc. Đồng hồ đã chỉ 5 giờ chiều, tôi lái xe về Pacific đón Văn.

Văn đã có mặt trong văn phòng. Y cũng đã say đến bất tỉnh như hôm nọ. Y gật đầu gọi tôi vào phòng:

- Vô đây. Có những món này nhờ chú mang ra xe đem về nhà.

Trong góc phòng xếp sẵn hai tập hồ sơ, hai cái cặp da căng phồng giấy tờ, vài cuốn sách tiếng Anh, vài tấm hình. Tôi đi tìm dây buộc gọn tất cả những vật đó lại để xách ra xe. Trong khi đó, tôi liếc nhìn và thấy Văn rút tờ giấy của Công Ty Bảo Hiểm ra coi lại, rồi y gập tờ giấy đó, bỏ vào túi áo ngực.

Tôi mang hết đồ ra xe và hỏi Văn:

- Còn gì nữa không, ạ ?

- Từng đó thôi.

Y đáp trong lúc y đứng mở cánh tủ sắt. Tôi thấy trong đó còn tới 10 chai rượu chưa khui. Những hàng tủ khác đựng tới ba, bốn vỏ chai đã hết rượu.

Y cầm một chai uýt-ki nước vàng óng như mật ong giơ lên, vuốt ve:

- Còn một ngày mai nữa – Y nói – Tao sẽ mang những chai rượu này theo tao ra khỏi đây. Những chai không kia bỏ lại. Tao như một ông Tướng khi ra đi bỏ lại chiến trường xác những tên quân đã trở thành vô ích. Quang...

Những cái chai này đều là những chìa khóa giúp tao mở cánh cửa mộng mơ. Rõng không, chúng vô tích sự nhưng đầy, chúng hữu ích vô cùng. Chúng có khả năng làm bừng sáng cuộc đời. Đi tới đây một chai này, cuộc đời tăm tối nhất cũng trở thành huy hoàng. Chị đàn bà lạnh nhất cũng trở thành bốc lửa..Kỳ diệu...

Đặt chai rượu vào tủ, y đi trở lại ghế ngoài. Bước y đi đã loạng choạng không vững:

- Tao sẽ nhớ cái văn phòng này. Tao đã sống ở đây năm năm. Năm năm đẹp. Nhờ nó, tao mới lấy được Hồng Loan. Tao còn có mặt ở đây một ngày nữa. Có buồn cũng chẳng níu lại được. Vậy thì chẳng nên buồn. Nếu buồn quá không thể gượng vui được thì lấy rượu làm vui. Trời sinh ra rượu là có ý để loài người dùng vào những lúc buồn phiền...Thôi, về.

Khi Văn đã ngồi trong xe, trước khi mở máy, y hỏi tôi:

- Sao, lãnh tiền chưa?

- Tôi lãnh rồi..

Tôi đáp và nhân tiện y hỏi, tôi nói luôn:

- Tối nay anh có đi đâu không, ạ?

- Hỏi làm chi vậy?

Y nhú mày.

- Bà Hồng Loan có bảo tôi tối nay lái xe đưa bà ấy đi có việc. Nếu anh đi, tôi đi với anh.

- Em đi đâu?

Tôi nói dối:

- Không thấy em nói. Em chỉ bảo là tối nay tôi lấy xe này đưa bà đi.

- Xe Dauphine hư hay sao?- Y nhún vai- Em muốn đi xe này thì chú đưa em đi. Tối nay tao không đi đâu hết. Tao có việc phải làm ở nhà đêm nay..Viết cho xong mấy trang giấy...

Về đến nhà, Văn lên phòng riêng trước. Tôi mang tập hồ sơ lên sau.

Khi lên tới chân thang, tôi thấy Hồng Loan từ căn phòng nhỏ đi ra. Nụ cười và giọng nói nàng nói với tôi lúc đó nhiều âm thanh và màu sắc của một cuộc hẹn hò vụng trộm:

- Tối nay, tám giờ mình đi nhé..

Trái tim tôi đập mạnh hơn khi mắt tôi chạm mắt nàng. Tôi đã nhìn thấy nhiều ánh mắt hứa hẹn ái ân như thế:

- Vâng. Tám giờ..

Vẫn mỉm cười, nàng đi vào phòng khách.

Tám giờ thiếu năm phút, tôi xuống nhà để xe.

Tôi vừa mắt gần một tiếng đồng hồ dùng vào những việc sửa soạn con người: tắm, cạo râu, bận quần áo, thắt ca-vát. Tôi mới toanh từ đầu đến chân nhưng trông cũng không đến nỗi nào cứng lắm. Dù quen ăn diện đến đâu, người ta cũng hơi mất tự nhiên khi bận bộ đồ mới lần đầu. Tôi không lấy làm lạ khi nghe ký giả Minh Tâm nằm bên đèn luận về sự ăn diện và kể rằng những chàng công tử hào hoa nhất ở Luân Đôn không bao giờ chịu cởi quần áo, cởi tay lần đầu vào quần áo mới tinh. Họ có người hầu bận giùm họ quần áo mới vài lần cho mất màu sắc mới tinh đi rồi họ mới mặc.

Như đã chờ sẵn tôi trên nhà trên, tôi vừa vào nhà để xe thì Hồng Loan đã tới bên xe. Tối nay, nàng bận áo dài Việt, màu xanh lá cây, cổ hở, kiểu cổ áo do bà Nhu “lăng xê”. Lúc đầu, người ta ai cũng chê kiểu áo dài Việt hở cổ như thế này là xấu, mất cân đối - những em chơi bời rẻ tiền là những người theo kiểu áo này trước nhất, nhưng bây giờ cả những cô, những nàng tử tế, đều chấp nhận – trên thân thể mảnh mai của Hồng Loan, chiếc áo dài không làm nàng già đi hoặc trẻ hơn, tôi chỉ thấy nàng có vẻ trang trọng và sang hơn khi nàng bận đồ “zazou”. Nàng bận quần nylon trắng, đi giày da trắng,

tay cầm cái xách trắng. Trang phục như thế này tôi thấy nàng nên đi dự dạ vũ ở lầu 10 nhà Caravelle hợp hơn là đi ăn chơi ở nơi thường thường bậc trung như nhà Phượng Hoàng.

Từ nàng, một mùi hương thơm thoảng bay. Mùi nước hoa thượng hảo hạng của Pháp. Người sang như Hồng Loan chắc chắn không thể nào xài loại nước hoa Intimate rẻ tiền mà các em chiêu đãi hồi này đang thích. Tôi không thể đoán được nàng dùng nước hoa gì, tôi chỉ biết chắc là thứ nước hoa đó sẽ thơm lâu. Tới nửa đêm, nếu tôi được ôm ghì nàng trong vòng tay, tôi tin rằng mùi thơm đó còn ngạt ngào hơn nữa.

Tôi mở cửa để nàng ngồi vào xe. Tôi định mở cửa bằng sau nhưng nàng lắc đầu. Tôi mở cửa bằng trước, nàng mỉm cười và ngồi vào xe sát bên tôi.

Trong lòng chiếc xe kín, mùi nước hoa thơm với mùi da mới của ghế đệm làm tôi ngây ngất.

Xe lướt êm ra khỏi vi-la. Hồng Loan và tôi đều không nhìn lại xong hai chúng tôi cùng biết rằng cả vi-la rộng vắng giờ này chỉ còn có một căn phòng có đèn sáng. Đó là phòng riêng của Vũ Minh Văn.

Văn nói với tôi là đêm nay, y phải thức để làm việc. Xong, tôi tin là vào giờ này y đang uống rượu và có thể y đã say mèm.

Hồng Loan nhấn nút radio. Kim đài tự động chạy và tiếng nhạc Jazz bập bùng vang lên trong xe.

Tôi cảm thấy lưỡi tôi như cứng lại trong miệng, tôi phải nuốt nước miếng mấy lần mới nói được thành tiếng:

- Chúng ta thẳng đường tới Phượng Hoàng?

- Loan đổi ý rồi. Chúng mình đi La Plage. Đêm nay ở đó có bar. Mình nên đổi không khí. Loan muốn đi xa Saigon...

La Plage là một hàng ăn chủ Tây, vợ Việt ở bên bờ sông Biên Hòa.

Tôi có đến đó mấy lần. Hồng Loan nói đúng. Thỉnh thoảng La Plage mở bar và trai thanh, gái lịch có xe hơi từ Sài Gòn lên đó chơi hơi đông. Nếu có người đẹp, có xe hơi, gặp đêm La Plage mở dạ vũ, lên đó chơi là nhất.

Chưa đầy năm phút sau, chiếc Mercury đã lướt mau trên xa lộ. Tôi có thể qua mặt dễ dàng tất cả những xe chạy cùng đường nhưng tôi không muốn chạy nhanh. Trăng vừa lên, trời đất sáng vàng vạc. Tôi muốn lái xe có Hồng Loan ngồi bên chạy thẳng ra Cấp hoặc lên Đà Lạt. Tôi muốn cùng nàng đi thật xa..

Trong khi đó, Hồng Loan cũng muốn đưa tôi thật xa vi-la. Nàng đã âm mưu đưa tôi đi xa từ lâu mà tôi vẫn không nghi ngờ gì. Khi hẹn đi chơi, nàng nói đi quán Phượng Hoàng để tôi khỏi nghi. Nhưng nàng

đã tính đi La Plage từ trước. Nàng chỉ nói đến La Plage khi chúng tôi đã trên đường đi, lẽ ra, tôi phải nghi ngờ nàng có âm mưu gì trong chuyến đi chơi đêm nay. Vì tự ái, vì yên trí đây là một cuộc hẹn hò tình ái, tôi đã mù quáng quên cả đề phòng. Có thể tôi quên đề phòng vì nàng ngồi quá gần tôi, vì mũi tôi ngửi quá kĩ mùi thơm của da thịt nàng, vì đùi nàng thon, căng dưới làn nylon mỏng, đặt quá sát đùi tôi. Tất cả những cái đó làm cho tôi mê mẩn.

La Plage đêm nay có giăng đèn màu. Sông Đồng Nai về đêm, nước đầy mênh mang, trắng hòa với mặt nước, không còn gì thơ mộng hơn. Một số xe hơi đậu trong sân. Hàng ăn đêm nay vừa đủ khách để đông vui và vừa đủ vắng để không phải chen lấn.

Khi chúng tôi ngồi vào một bàn bên thành gỗ sát dòng sông, Hồng Loan đột ngột hỏi:

- Chắc Quang nhảy giỏi lắm, hả?
- Thưa bà, cũng vừa đủ dùng.

Nàng mỉm cười và bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi trên mặt bàn:

- Loan yêu cầu Quang đừng gọi Loan là bà bữa. Được không?
- Được chứ.
- Quang cứ gọi Loan là ...Loan.

Nàng đổi chuyện:

- Loan muốn nhảy mấy bản vui nên mới rủ Quang lên đây. – Nàng nhìn quanh như thể tìm lại những hình ảnh cũ - ...Lâu lắm rồi, Loan có nhảy với một người ở đây. Một người Loan yêu, yêu lắm, nhưng người đó không yêu Loan đủ để ở lại chung sống với Loan... Đôi mắt nàng đang vui, trở thành mơ màng. Và như một anh con trai mới lớn cù lần ở cõi đời này, tôi tưởng tượng ngay ra một cuộc tình đẹp: họ yêu nhau tha thiết, nồng nàn, nàng trao cả cho chàng nhưng chàng là một thanh niên nặng lòng yêu nước, dù yêu nàng, chàng cũng không thể quên được tiếng gọi của non sông, chàng xếp tình riêng để lên đường phụng sự... Có một lần nào tôi được nghe một em gái nhảy – sau cuộc ái ân, nằm buồn – tâm sự với tôi bằng một giọng ảo não rằng – “Em chỉ có số làm tình nhân những người em yêu, không bao giờ em được làm vợ”. Khi nghe câu đó, tôi buồn cười và muốn nói với em rằng: “Số mạng cái con khỉ gì. Làm gì có số mạng trong đời em. Tại em chứ. Vì bạ gặp thằng đàn ông nào em cũng cho nó ăn nằm liền tù tì tụt suýt rồi, còn có thằng ma nào nó tính chuyện cưới em làm vợ nữa”. Đêm nay, ngồi với Hồng Loan trong nhà hàng ven sông trăng sáng này, đột nhiên tôi nhớ đến chuyện ở đời có những người đàn bà đẹp không bao giờ được làm

vợ người họ yêu. Nhưng tôi nghĩ đến chuyện đó với tất cả trang trọng, tôi không nghĩ đến để đùa cợt như tôi đã nghĩ với cô gái nhảy năm xưa. Tôi muốn lựa lời an ủi Hồng Loan...

Sau vài phút yên lặng, nàng bỗng hỏi tôi:

- Quang biết trước là đêm nay, Loan muốn nhảy với Quang, phải không?

Không muốn để nàng biết là tôi biết trước sự thua trận của nàng, tôi nói mơ hồ:

- Đi với Hồng Loan tôi cần thấy phải ăn bận đàng hoàng...

Sau khi gọi nước uống, cuộc nói chuyện của chúng tôi tiếp tục. Đây là lần đầu chúng tôi “nói chuyện” với nhau. Những lần trao đổi tiếng nói trước đây chỉ là sự hằn học chống đối nhau.

- Nói cho Loan biết. Tại sao một người như Quang lại chịu nhận chân tài xế?

- Tôi chưa bao giờ làm tài xế cả. Cũng chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện có ngày tôi sẽ nhận chân tài xế.

- Loan tin anh về chuyện đó. Người như anh có thể thất nghiệp, có thể túng tiền, có thể làm đủ thứ nghề nhưng nhất định không thể là tài xế xe nhà. Anh có một mục đích gì khi chịu làm cho hắn?

- Tôi nhận làm chính vì Hồng Loan.

Nàng ngạc nhiên:

- Vì Loan? Loan làm gì mà...?

- Tôi cứu sống Văn. Đó là chuyện thật. Tôi đưa hắn về nhà, nghĩ là hắn sẽ mời tôi ly rượu, đền ơn tôi khoản tiền. Tôi đang thiếu mà hắn thừa tiền, tôi có nhận khoản tiền hắn đưa cũng chẳng hại gì ai.

Không ngờ hắn đưa ra đề nghị muốn tôi làm cho hắn. Tôi vừa định từ chối thì Hồng Loan hiện ra. Nếu đêm hôm đó Loan đã ngủ say, hoặc Loan đi vắng để tôi đừng trông thấy, chắc chúng ta đã không có đêm nay...

Sau câu nói đó, tôi sợ nàng có phản ứng bất lợi. Phản ứng của đàn bà, đẹp cũng như xấu, đều nhiều khi mâu thuẫn, phi lí và không thể nào ngờ trước được. Hồng Loan có thể vui vì thấy tôi bị nàng cám dỗ, hấp dẫn đi không nổi ngay từ phút đầu tiên, nhưng nàng cũng có thể bực dọc vì nàng đã làm đúng những gì tôi muốn nàng làm. Tôi hỏi hờ hững nhưng một lúc sau ban nhạc chơi nhạc mambo, nàng đột ngột bảo tôi:

- Mời Loan nhảy đi.

Nàng nhảy hay, đẹp, kiểu người thanh và sang. Tôi đã ôm được nàng trong vòng tay, ngực và đùi nàng chạm vào người tôi, tôi đã được hít thở gần mùi da thịt của nàng. Tuy chỉ mới được ôm nàng

giữa đám đông, tôi đã thấy ngậy ngát đến một độ không thể nào tả được.

Sau đó, nàng trở nên vui và tôi vui lây. Nàng vui như một cô gái rất trẻ. Nàng thích nhảy những bản nhộn và nàng là người đẹp nhất tối vui ở đây. Những cô gái trẻ hơn nàng cả chục tuổi chỉ là những cái bóng nhạt mờ dù các nàng có ăn diện “gồ ghề” đến là chừng nào bên cạnh Hồng Loan. Mỗi lần Hồng Loan ra sàn nhảy, tất cả những cặp mắt đàn ông đều như dán chặt vào người nàng. Chẳng mấy lúc sau, đã có những cậu đến bàn tôi lịch sự xin phép được mời người đẹp của tôi nhảy. Sau khi nhảy liền hai bản Twist với hai cậu trẻ, nàng trở về bàn, cười với tôi:

- Quang không mời cô nào đẹp nhảy đi? Ngồi một mình buồn chết.

Tôi cũng cười:

- Ở đây không có ai đẹp bằng Hồng Loan.

Tôi tiếp bằng một câu mơ hồ:

- Loan thích nhảy cứ việc nhảy cho đã đi. Chúng ta còn cả một đêm dài. Vội gì...

Bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi, nàng nhắc lại:

- Phải đó. Vội gì...

Tôi được nhảy với nàng một bản Tango nữa. Sau đó, các cậu trẻ chỉ đáng tuổi em Hồng Loan, xô nhau tới mời nàng nhảy. Rồi họ mời bằng được người đẹp về ngồi bàn với họ. Những cô bạn gái của các cậu ức lắm nhưng chẳng phản ứng được gì. Vì không muốn để họ níu kéo, Hồng Loan phải chiều họ, về ngồi bàn với họ. Nàng cười và giơ tay ra hiệu với tôi. Tôi hài lòng khi thấy nàng vui. Nàng vui là được rồi. Muộn lắm là 1 giờ đêm, dạ vũ này phải bế mạc. Các cậu trẻ kia không thể dành được Hồng Loan của tôi suốt đêm nay.

Hồng Loan ra nhảy rồi lại bị các cậu khác mời bàn khác. Cứ cái kiểu tranh dành này, không khéo rồi đi tới đập lộn nhau giữa các cậu trẻ hăng tiết vịt kia. Tôi mỉm cười tưởng tượng đến cuộc đập lộn có thể xảy ra làm năm bảy cậu bêu đầu, sứt trán trong khi tôi mang người đẹp đi mất. Rồi tôi tưởng tượng đến những gì sắp xảy ra giữa tôi và Hồng Loan lát nữa đây...

Khi tôi tỉnh cơn mơ mộng để nhìn lại, tôi không thấy Hồng Loan đâu.

Trên sàn nhảy lúc đó cũng không có nàng. Tôi cho là nàng đi vào phòng rửa tay nên vẫn bình tĩnh ngồi chờ. Đồng hồ tay của tôi lúc đó chỉ 11 giờ. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện đưa nàng trở về.

Năm phút rồi mười phút trôi qua, vẫn không thấy bóng Hồng Loan đâu hết. Chợt nghĩ ra, tôi đứng bật dậy chạy bộ ra khu để xe hơi.

Chiếc Mercury không còn đấy nữa...

Như người bị dội một thùng nước lạnh giá từ đầu ướt đến chân, tôi chợt tỉnh... Tâm trí tôi sáng suốt trở lại... Tôi đã bị Hồng Loan đánh lừa... Nàng đã lấy được chìa khóa công tắc trong túi tôi từ lúc nào. Và nàng đã lấy xe bon bon chạy về nhà trong lúc như một thằng ngốc, tôi cứ ngồi hút thuốc lá chờ nàng.

Làm sao trở về nhà gấp bây giờ?

Từ đây về tới vi la, xe có chạy nhanh cũng phải mất nửa tiếng. Với điều kiện là tôi phải có xe. Tôi chạy vội ra đường...

Một chiếc tắc xi hiện ra. Xe chở một cặp nhân tình lên đây muộn và đang rà rà chạy kiếm mồi khác về Sài Gòn. Tôi vẫy vội anh tài và ngồi vào xe, tôi đưa ra trước mặt anh tờ giấy bạc 500:

- Chạy gấp về Sài Gòn trong vòng nửa tiếng. Anh lấy tờ giấy này, được không?

Anh tài cười nhe hàm răng vàng:

- Được chứ cậu. Tin tôi đi.

Anh rồ ga, sang số, cho xe chạy hết cỡ máy.

Tôi từ từ lấy lại bình tĩnh. Dù cho có về nhà trước, Hồng Loan cũng chỉ hơn tôi nhiều lắm là 15 phút. Nàng chưa đủ thì giờ để làm xong cái việc nàng muốn làm. Tôi tin chắc rằng nàng đã sửa soạn cho tôi đi xa để nàng một mình có mặt đêm nay bên Vũ Minh Văn và đêm nay, nàng quyết định làm Văn chết. Tôi chưa biết nàng định giết Văn bằng cách nào, ý nghĩ nàng có thể phạm nhiều lỗi lầm trong việc hạ sát chồng nàng, rồi để cảnh sát và nhân viên điều tra bảo hiểm tìm ra và kết tội nàng, số tiền bảo hiểm của Văn sẽ không ai được hưởng, làm người tôi lạnh toát mồ hôi. Tôi phải ngăn không cho nàng phạm cái lầm lỗi ấy đêm nay.

Ba mươi tám phút sau, chiếc tắc xi lọc xọc đưa tôi về tới con phố vắng. Tôi bảo xe dừng ở đầu phố và xuống xe, tôi chạy bộ về nhà.

Bóng đêm bao trùm vi la, nhưng tôi thấy trong nhà để xe có đèn sáng. Lại có bóng đèn thấp thoáng trong đó. Hai cánh cửa sắt vi la mở rộng, tôi nhẹ bước đi vào vườn cây. Đứng sau một giàn hoa, tôi trông thấy rõ bên trong nhà để xe.

Chiếc Mercury nằm một nửa trong, một nửa ngoài ga-ra. Mũi xe hướng ra cổng, Hồng Loan còn định đi đâu nữa chẳng? Nàng đang làm gì trong đó? Tôi thấy nàng đứng bên cửa xe mở.

Nhẹ bước tới gần hơn nữa, tôi thấy Vũ Văn Minh ngồi bệt dưới sàn xi măng, lưng dựa vào thành xe, Văn đã say như chết.

Hồng Loan tới bên cạnh Văn. Trong một giây đồng hồ, tôi nghĩ là nàng đã giết Văn rồi. Nhưng tôi thấy nàng cúi xuống xúc áo Văn và Văn vẫn còn cử động.

Rồi tôi thấy Hồng Loan xốc nách chồng, nhấc chồng nàng đứng dậy. Nàng làm việc đó dễ dàng. Tôi đã xốc nách Văn và thấy y nặng đến mức nào. Sức khỏe của Hồng Loan làm cho tôi kinh ngạc.

Khi thấy nàng dìu Văn vào xe Mercury, nơi ghế có tay lái, tôi hiểu âm mưu thâm độc của nàng đêm nay.

Tôi không thể để cho nàng giết Văn đêm nay. Ít nhất tôi chưa thể để cho nàng làm Văn chết.

Tôi đột ngột bước vào. Nàng cảm thấy có tôi về trước khi nàng trông thấy tôi.

Nhưng..có một sự lạ xảy ra: Tôi xúc động nhiều hơn là Hồng Loan. Vì tôi là một gã thanh niên tầm thường, còn nàng, nàng không phải là đàn bà thường, thấy tôi bất ngờ hiện ra - chắc chắn nàng nghĩ là tôi không thể về nhà nhanh đến thế - nàng vẫn thản nhiên. Dưới ánh đèn sáng, tôi chỉ thấy vành môi nàng mím chặt lại. Ngoài ra, không có vẻ gì khác.

Nàng nhún vai rồi nói:

- Tôi đưa ông Văn đi ăn đêm ở Caravelle.

Nàng làm như giữa tôi với nàng không hề xảy ra cuộc đi chơi ở tận Biên Hòa và nàng vừa bỏ rơi tôi để lên một mình về đây.

- Ông Văn đòi đi ăn. Anh đã về tới, anh đưa ông đi ăn thay tôi.

Tôi tự giận chính tôi vì tôi không sao có thể thản nhiên được như nàng. Không những là không thể thản nhiên được, người tôi còn run lên vì giận.

Cổ họng tôi như nghẹn lại. Tôi đang định nói với nàng một câu gì thật nặng...nhưng nàng đã bỏ ra khỏi ga-ra. Bỗng tôi rùng mình. Sau lưng tôi, tiếng nói của Vũ Minh Văn vang lên...

- Không có đi đâu hết.

Giọng nói đó vững vàng không có vẻ gì là giọng nói của người đang say rượu. Tôi trở mắt nhìn Văn. Y vừa vờ say rượu để đánh lừa vợ hay y say thật nhưng vừa mới tỉnh lại?

Trong lúc tôi đứng ngây nhìn Văn, y lại nói:

- Nàng không muốn có mặt chú ở đây. Làm sao chú về được đây lạ vậy?

Mồ hôi lạnh toát ra trong lưng tôi. Vũ Minh Văn không phải là một ông chồng cù lằn. Y cũng có quá nhiều thủ đoạn. Y biết vợ y định giết y nên y giả vờ say coi nàng giở trò gì, tôi vẫn còn nhiều may mắn, tôi chưa nói một tiếng nào để Văn biết rằng tôi đồng ý với vợ y trong việc âm mưu giết y. Sau vụ này, y còn tin cậy tôi nhiều nữa. Y cho là tôi trở lại đây để cứu y vì có cảm tình với y, vì tôi phản đối hành động của vợ y. Y chưa biết là tôi cũng thích chiếm được một phần trong số

bạc bồi thường nhân mạng y, tôi chỉ không bằng lòng Hồng Loan giết y một cách đại dột.

- Tao dư biết nàng định giết tao – Y cười khẩy – Nàng muốn được lãnh tiền bảo hiểm. Không thể ngờ được một người đàn bà đẹp đến như nàng mà lại có thể tàn nhẫn đến thế. Mẹ kiếp, đàn bà càng đẹp lại càng tàn nhẫn. Các cụ mình từ ngàn xưa đã biết như thế rồi, xong bọn đàn ông mình đều ngu dại không tin. Chuyện cứ phải xảy ra với chính mình rồi mới tin là thật.

Y tỉnh táo hoàn toàn, tỉnh hơn cả tôi trong lúc này nữa. Rút trong túi ra gói thuốc lá, y bảo tôi:

- Cho anh cái lửa. Sao, nàng dắt chú đi chơi tận đâu?

Như một anh bé con bị người lớn hỏi tội, tôi vừa bực vừa xấu hổ:

- Biên Hòa.

- Đi xa vậy? Làm sao chú về được đây?

- Tôi gặp được cái tắc xi...

Y hít một hơi thuốc và ngửa cổ thở khói lên trần nhà cao:

- Bây giờ tao đã biết chắc lòng nàng. Trước đây, tao chỉ mới nghi cho nàng. Bây giờ, tao biết chắc rồi. Tao sẽ có biện pháp đối phó.

Rồi như đó là một chuyện thường, y lại nói:

- Bây giờ, tao đi ngủ.

Tôi đáp ứng:

- Anh...anh...không làm gì hết sao?

- Làm gì?

- Báo cảnh sát?

Y vỗ nhẹ vai tôi và cười nhẹ:

- Báo cảnh sát? Để làm gì? Chú ngây thơ quá. Nàng chỉ muốn tao chết để hưởng tiền bồi thường thôi mà. Muôn sự tại tiền. Vì tiền mà ra hết. Bảo loài người không thù ghét đồng tiền làm sao được. Thù ghét nó nhưng ai cũng cần nó. Mẹ kiếp. Tiền. Tao sẽ làm cho nàng hiểu rằng dù tao có chết nàng cũng vẫn không có tiền. Nàng sẽ buông tha cho tao yên ngay. Có gì đâu mà báo cảnh sát. Thôi lên ngủ đi Quang.

Chỉ còn mình tôi đứng đó trơ trẽn như một anh Tây gố trong bộ “com lê” mới. Rồi tôi cũng bắt chước vợ chồng Văn, nghĩa là đi ngủ.

Chẳng còn gì khác để thức. Tôi tắt đèn trong ga-ra. Khi tôi ra tới sân, tòa nhà nằm im trong đêm vắng. Chỉ còn ánh đèn ngủ mờ trong phòng của hai người – căn phòng vợ chồng thù hằn và lạ lùng nhất mà tôi đã gặp – trên lầu.

Chợt, tôi thấy cánh cửa sổ trên phòng Văn mở ra. Rồi Văn từ đó nhìn xuống, gọi tôi:

- Quang. Mang quần áo với mền gối lên đây. Chú mày ngủ trên này. Khi tôi lên nhà trên, Văn đứng chờ tôi ở đầu cầu thang. Rồi Hồng Loan hiện ra trên ngưỡng cửa phòng nàng. Thấy tôi bận pajama, tay ôm mền gối đứng đó, nàng có vẻ xúc động. Một bàn tay nàng đưa lên chặn ngực. Nàng cũng đã thay quần áo. Nàng đang bận bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, mái tóc xõa trên vai.

Văn nói bang quơ:

- Từ đêm nay, chú Quang ngủ ở phòng bên này.

Chú ngủ gần tôi. Đêm nếu tôi quá say, có chuyện gì lạ xảy ra, chú có bồn phận làm chứng cho tôi.

Y mở cửa một căn phòng bên phòng riêng của y và ra hiệu cho tôi vào đó. Tôi nghĩ đến khẩu súng lục của Văn, khẩu súng y giấu dưới gối. Y cũng nghĩ đến chuyện Hồng Loan có thể giết y khi y đang ngủ như chết vì say rượu. Y muốn tôi kiên luôn cả việc làm “gac-đờ-co” cho y.

Y vào phòng, đóng cửa lại. Tôi đứng ở cửa phòng mới của tôi, Hồng Loan đứng ở khung cửa phòng nàng. Chúng tôi nhìn nhau một lúc. Trong mắt nàng tôi thấy hiện rõ ý thù hằn cao độ. Nàng đã thù ghét tôi gần bằng nàng thù ghét Vũ Minh Văn.

Sau đêm đi chơi Biên Hòa nhiều chuyện hồi hộp, giật gân đó, đêm sau là một đêm yên lặng.

Suốt đêm rồi tôi nằm trần trọc trong căn phòng có cửa thông sang phòng Văn. Tôi nằm gần như suốt đêm không ngủ, nghe tiếng thở không đều của Văn, tâm trí bận rộn vì Hồng Loan, vì số bạc 16 triệu đồng bảo hiểm và đến chuyện bây giờ tôi lại là người canh giữ cho Văn khỏi chết bất ngờ. Sự đời thật mỉa mai vì tôi là một kẻ chỉ mong cho Văn chết.

Tôi còn bận trí nhiều đến những lời nói mơ hồ đêm trước của Văn, sau khi Hồng Loan đi khỏi và chỉ còn có y và tôi trong ga-ra. Y đã có và sẽ có biện pháp làm cho dù y có chết, Hồng Loan cũng không thể lãnh tiền được. Biện pháp gì? Dù không thành thạo lắm về vấn đề thừa tự và di chúc, tôi cũng biết rằng chỉ cần Văn thay đổi tên người được hưởng gia sản của y trong chúc thư là Hồng Loan sẽ có thể bị bồi rôi. Nàng là vợ chính thức của Văn, Văn bắt buộc phải để gia sản cho nàng. Luật pháp bắt buộc như vậy, Văn không thể làm chúc thư để của cho người khác. Xong, y có thể hủy hợp đồng bảo hiểm. Chỉ cần y gửi một lá thư, báo cho công ty bảo hiểm biết từ ngày giờ nào đó, y không chịu bảo hiểm nữa. Là thôi. Là xong.

Nhưng không biết Văn đã gửi bức thư đó chưa?

Nếu giết y để rồi ngã ngựa ra là y đã hủy hợp đồng bảo hiểm. Đó là

một sự tẽn tò cay đắng, một việc làm ngu dại, vô ích nhất đời. Tôi suy nghĩ không biết tôi có nên nói thật hết với Hồng Loan hay không? Nàng có thể biết nhiều hơn tôi về đời tư và việc bảo hiểm nhân mạng của Văn. Nhưng chắc gì nếu tôi nói thật ý muốn của tôi, nàng đã bằng lòng cộng tác với tôi? Người tham lam như nàng tất muốn được ăn cả, ngã về không. Hơn nữa, chắc chắn nàng coi vụ này là của riêng nàng, không dính dáng gì đến tôi cả, chẳng có lí do gì để tôi nhảy vào ăn cả.

Sau cùng, tôi quyết định chưa nên cho Hồng Loan biết rõ “tây” của tôi. Nói thật với nàng lúc này chưa có lợi.

Hôm sau, tôi lái xe đưa Văn tới sở như mọi ngày. Y không nói gì hết đến vụ xảy ra đêm qua. Khi xe ngưng trước cửa văn phòng, y mới bảo tôi trước khi xuống xe:

- Chú về thu xếp mang hết đồ lên ở nhà trên trong phòng chú ngủ đêm qua. Từ giờ, chú ngủ luôn ở đó.

Tôi không gặp Hồng Loan buổi sáng đó. Tới chiều, tôi trở lại đón Văn. Y có vẻ uống nhiều, say và bần gất. Y xách cặp lên xe và suốt từ sở về đến nhà y không nói một tiếng.

Khi lên cầu thang, y mới cho tôi biết là tối nay y đi ăn ngoài và tới tám giờ tối, tôi đưa y đi.

Không thấy bóng dáng Hồng Loan đâu cả. Tôi nằm dài hút thuốc lá chờ tới tối. Gần tới tám giờ tối, tôi qua gõ cửa phòng Văn, báo cho y biết tôi chờ y dưới xe.

Từ nhà bước chân đi, Văn đã say rồi, nhưng y vẫn diện sang, trông y vẫn có vẻ “quí phái”:

- Đưa tao tới Grande Monde. Hôm nay tao ăn mừng.

Y không nói là ăn mừng gì và tôi cũng không hỏi.

Tới nơi, y đưa cho tôi hai tờ giấy năm trăm:

- Đi đâu chơi. Đến 1 giờ đêm mang xe lại đón tao.

Tôi đã chán nhảy nhót, chán nắm những bàn tay lúc nào cũng ướt đơm đớp mồ hôi của những chị gái nhảy sặc mùi mari sến, nhất là trong lúc này. Tôi cần nằm yên một chỗ để suy nghĩ. Còn nơi nào để cho tôi, hoặc cho tất cả mọi người cần suy nghĩ ở cõi đời này, nằm yên? Ngoài tiệm hút? Tôi tìm đến nơi ký giả Minh Tâm vẫn thường nằm.

Minh Tâm vẫn còn nằm ở đó. Thấy tôi tới, mắt anh sáng lên. Sự hiện diện của tôi cho phép anh có quyền nằm lại hai tiếng đồng hồ và hút thêm hai chỉ thuốc phiện nữa do tôi chi tiền. Anh vừa hút vừa nói chuyện thật vui. Khi tôi hỏi anh tại sao những ông nghiện lúc chưa được hút thì cạu cọ, bần gất, khó tánh – ông chú ruột tôi nghiện nên

tôi biết rõ chuyện này – còn khi hút no rồi thì ông nào cũng vui vẻ, hay nói, dễ dãi? Anh trả lời tôi nửa đùa nửa thật rằng thuốc phiện được nấu thêm với cao xương khiếu, khiếu là loài chim hót líu lo nhất trong số những giống chim người ta thường nuôi ngoài Bắc, các cụ ta có câu “hót như khiếu” vì vậy, người nghiện nào sau khi hút xong, bị ảnh hưởng bởi chất cao xương khiếu nấu với thuốc phiện, cũng nói như khiếu.

Sau một châu hút và nói đủ các thứ chuyện vui vẻ, tôi đưa Minh Tâm về nhà anh ở Đakao trong chiếc Mercury. Đáng chùng đây là chiếc xe Huê Kỳ tối tân nhất mà Minh Tâm được ngồi trong đời, anh tấm tắc khen ngợi đủ thứ.

Tôi cùng với chiếc Mercury trở lại bãi đậu xe của Grande Monde vào lúc 12 giờ 30. Tôi ngồi chờ mãi tới hơn một giờ sáng, khách ăn chơi bên trong đã ra về gần hết, bãi đậu xe chỉ còn lơ thơ vài chiếc xe.

Gió đêm thổi lạnh và dường như có sương xuống, anh gác cửa ăn bận áo đồ theo lối tuồng cải lương La Mã, tới tận bên xe tôi. Anh hỏi: - Có phải chú là tài xế của ông Văn Pacific không?

Sau khi tôi nhận, chú tiếp:

- Chú vô đưa ông chủ của chú ra xe. Ông say nằm trong đó.

Tôi và anh gác cửa vũ trường phải hợp lực mới dìu được Văn ra tới xe. Y say đứng không vững. Tôi đưa Văn về vi la vắng và đầy bóng đêm. Phòng riêng của Hồng Loan không có ánh đèn. Không thấy bóng dáng chiếc Dauphine đâu cả. Tôi đoán là sau cơn bực dọc của đêm qua, nàng đã bỏ đi đâu đó không về nhà.

Tôi dìu Văn lên giường. Vừa đặt lưng xuống giường, Văn đã ngủ say như chết.

Sự vắng mặt của Hồng Loan ở nhà đêm nay làm tôi nghĩ đến việc lục lọi trong phòng riêng của Văn để tìm những tài liệu tôi cần biết về việc bảo hiểm. Đêm đã khuya và tôi buồn ngủ suốt đêm qua tôi không được ngủ. Máy điều thuốc phiện vừa hút với Minh Tâm làm cho thần trí tôi lâng lâng bay bổng và tôi chỉ thích nằm lơ mơ nhưng tôi vẫn hăng hái tìm tòi. Tôi biết rằng đêm nay là cơ hội hiếm có để tôi được tự do lục soát căn phòng này. Nếu có Hồng Loan ở nhà, không đời nào nàng chịu để tôi soát bất cứ chỗ nào ở nhà này.

Phòng riêng của Văn có một cái két sắt đặt lẩn vào trong tường, bên ngoài két có một tấm hình treo che. Két sắt có khóa. Tôi không thể mở cái két này dù có tìm thấy chìa khóa, vì két còn có hai núm khóa số và chữ. Chỉ có Văn, và có thể Hồng Loan, biết số chữ để mở két.

Tôi lúi húi lục tìm rất lâu các ngăn tủ trong phòng. Tôi mở cả cặp da của Văn, nhưng không tìm thấy gì đáng kể. Sau chùng nửa tiếng mất

công vô ích, tôi về phòng nằm.

Nhưng tuy buồn ngủ, tôi vẫn không thể ngủ say được. Ảnh hưởng chông chất ma túy chạy trong máu tôi làm tôi cứ lơ mơ nửa thức, nửa ngủ. Tôi nằm gần đến sáng trong tình trạng thức không ra thức mà ngủ không hẳn ngủ đó. Tới gần sáng thì tôi thiếp đi.

Thiếp đi vì mệt, tôi nằm mơ. Mơ dài và có nhiều hình ảnh đẹp: tôi nằm trên một cái giường đầy tiền, tiền phủ lên chân tay tôi, toàn là giấy bạc mới. Tôi nghe rõ tiếng xào xạc của những tờ giấy bạc mới cứng chạm vào nhau khi tôi cựa mình. Và bên tôi có một người đàn bà. Tôi lơ mơ biết rằng người đàn bà đó là Hồng Loan. Ít ra, đó cũng là một người đàn bà mà tôi đang mơ ước.

Và mùi giấy bạc cùng mùi da thịt người đàn bà trong giấc mơ của tôi có mùi thơm giống nhau.

Định mệnh đã an bài

Chương 5

Trước khi ngồi vào xe, Vũ Minh Văn rút điều thuốc lá trong cái hộp đựng thuốc bằng vàng dẹt gắn lên môi. Chiếc bạc lửa Dunhill- thứ hộp quẹt máy mà từ lâu tôi vẫn ao ước mà chưa có - vàng óng ánh trên những ngón tay dài như ngón tay nghệ sỹ của y. Văn đứng trong ánh nắng buổi sáng nên chiếc hộp quẹt sáng lên như phát ra tia điện. Y hít vào một hơi khói dài, thở ra không gian và bảo tôi :

- Hôm nay là ngày cuối cùng chú đưa tôi tới văn phòng Pacific.

Tôi không nói gì. Ngồi vào xe, Văn lại nói :

-Hạ mui xuống Quang. Sáng nay trời nắng đẹp, moi muốn sưởi nắng cho đời tươi.

Chiếc Mercury, ngoài nhiều máy móc tối tân, có một hệ thống tự động bỏ mui, gương mui rất hiếm có. Xe mui sắt nhưng chỉ cần nhấn một nút điện, cả cái mui sắt thép nặng đó từ từ gương lên cao rồi êm ái xếp vào thùng xe sau. Dễ dàng và giản tiện. Xe đang chạy cũng có thể gương mui. Đã mấy lần kể từ ngày được lái nó, tôi đã biểu diễn trò gương mui khi xe đang chạy giữa phố đông cho bà con đi đường lé mắt chơi.

Tôi làm theo lời Văn, mui xe được gương lên và xe ra khỏi vila.

Hôm nay là ngày cuối cùng Vũ Minh Văn còn là Giám đốc Pacific Trading Co. Mọi việc bàn giao đã xong. Từ sáu giờ tối nay, Văn

không còn có chức vụ gì nữa. Tôi nhìn mặt y trong kiếng chiếu hậu. Y bình thản như không. Tôi thán thán phục y vì sự bình thản ấy. Tuy mất chức và sắp vỡ nợ, sắp nhà tan, cửa nát, sắp mất người đàn bà mà y yêu dấu nhất đời, Văn vẫn thản nhiên. Về mặt "phot angle", tôi phải công nhận y là sự phục.

Văn phòng Pacific hôm nay cũng có một vẻ khác lạ. Nhân viên ở đây lẽ tất nhiên cũng biết rằng ông Giám Đốc Vũ Minh Văn của họ chỉ còn tới đây ngày hôm nay nữa mà thôi. Bộ mặt cả mấy em nữ thư ký mỗi ngày vẫn tươi hơn hơn hôm nay cũng ỉu xìu xìu. Tôi thấy quang cảnh văn phòng này giống như cảnh một nhà có đám ma.

Tôi đưa Văn vào tới văn phòng riêng của y. Y bảo tôi:

-Chiều này khi Quang đến đón tôi, nhớ mang theo một cái thùng sữa. Tôi hiểu. Cái thùng đó để đựng những chai rượu chưa uống của Văn. Tôi trở về Vila..

Chiếc Dauphine trắng đã nằm trong nhà để xe. Sự có mặt của chiếc xe này ở đây có nghĩa là Hồng Loan đã về nhà.

Tôi cần gặp nàng sáng này để nói chuyện nhiều với nàng.

Tôi lên nhà trên. Bây giờ, tôi đã có quyền đi lại tự do trong ngôi nhà nàng, vị phòng riêng của tôi cũng ở đây. Tôi vào nhà và lắng tai nghe. Nhà không có một tiếng động nhỏ. Tôi đi tới trước cửa phòng riêng của Hồng Loan. Trong phòng cũng êm vắng. Tôi xoay nhẹ nắm đấm cửa. Cửa không khoá. Tôi mở cửa nhìn vào.

Giường ngủ của nàng hiện ra ngay trước mặt tôi. Khăn trải giường nhàu nát. Bộ đồ bằng nylon, cái soutien, cái slip màu trắng hồng bỏ nằm trên giường. Và cửa phòng tắm hé mở. Có tiếng nước chảy từ từ trong đó vọng ra. Hồng Loan đang tắm.

Tôi vào phòng, đàng hoàng tới ngồi trên chiếc ghế mây nơi chân giường, lấy thuốc ra hút. Tôi ngồi đó và nghĩ đến Hồ Mậu, người chồng tự tử của nàng. Mấy năm trước đây, có một buổi sáng nào đó, Hồ Mậu cùng ngồi hút thuốc là chờ Hồng Loan tắm như tôi hôm nay. Những tài liệu đó ký giả Minh Tâm tìm dùm cho tôi biết rằng nhà chức trách khi điều tra về cái chết của Hồ Mậu, có nghĩ rằng Hồ Mậu bị vợ giết chết bằng cách đẩy té ra ngoài cửa sổ lầu. Nghi ngờ nhưng vì không có bằng cứ nên đành bó tay. Khi thoạt đọc những bài báo đã động xa xôi đến sự nghi ngờ đó, tôi đã không tin, nhưng bây giờ tôi ngã về phần tin nhiều hơn là không. Vì tôi đã được chứng kiến cảnh Hồng Loan xóc Văn đứng dậy. Tuy tiều tụy vì rượu, Văn hãy còn nặng lắm. Tôi đã phải xóc y lên lầu, tôi biết. Nếu Hồng Loan có đức sức để xóc Văn lên, nàng cũng có thừa sức để đẩy Hồ Mậu qua cửa sổ.

Và tôi nghĩ đến chuyện nàng có thể đẩy tôi qua cửa sổ. Tất nhiên nàng cũng muốn tôi chết lắm. Tôi đã cản chân nàng. Nhưng nếu nàng đẩy tôi qua cửa sổ, tôi sẽ không chịu rút một mình. Sẽ có nàng cùng rút xuống đất với tôi.

Sau chừng năm, sáu phút, tiếng nước chảy ngưng. Tôi nghe tiếng nàng khẽ hát trong phòng tắm. Có tiếng thủy tinh chạm nhau; không nhìn trộm, tôi cũng biết nàng đang mở nút chai eau de cologne trong đó. Rồi nàng bước ra.

Nàng chưa bận quần áo. Người nàng được quấn trong chiếc khăn tắm lớn màu hồng.

Mắt chúng tôi chạm nhau.

Nàng đứng yên, một tay chặn nút khăn tắm trên ngực, tay kia còn đặt trên nắm đấm cửa phòng tắm. Chưa điểm trang, không son phấn, trông nàng trắng hơn nhưng vẫn đẹp, vẫn quyến rũ. Tôi tưởng tượng lúc đó làn da nàng thơm mát đến là chừng nào. Tôi mỉm cười trong khi đôi mắt nàng nhìn tôi lạnh như đá:

-Hê lô...!

Tôi bắt chước người Huê Ky chào nàng bằng tiếng "hê lô" vô nghĩa và có vẻ khinh thường, hỗn xược, hoặc ít nhất, cũng bất lịch sự.

-Ai cho phép anh vô đây?- Nàng trừng mắt- Đi ra ngay.

-Tôi cần nói chuyện với cô. Chuyện quan trọng.

Người thiếu phụ lạnh lùng, gay gắt với tôi hôm nay khác hẳn với người thiếu phụ đa tình, nồng nàn rủ tôi đi ngày hôm qua.

-Tôi không nói chuyện với anh. Đi ra. Mau...

Tôi vẫn cười:

-Tôi chắc cô cũng đã nói những lời cô vừa nói với Hồ Mậu. Cô còn nhớ Hồ Mậu là ai không? Nếu tôi không chịu ra, cô sẽ làm gì tôi? Cô sẽ đẩy tôi qua cửa sổ chẳng?

Nàng cũng bình tĩnh không kém gì Văn, một khả năng trấn tĩnh ít người có. Hồi này tôi vẫn thán phục sự "phớt tỉnh" của Văn, giờ đây tôi lại có dịp thán phục Hồng Loan.

Nét mặt nàng không đổi thay khi tôi nói đến người chồng đã chết bí mật của nàng, nhưng làn môi dường như mím chặt hơn. Tôi hiểu rằng dù nàng bình thản khi nói đến Hồ Mậu, tôi cũng đã chạm vào nhược điểm của nàng.

Nàng đi tới ngồi vào bàn phấn. Nàng quay lưng lại tôi nhưng nàng vẫn trông thấy tôi trong tấm kiếng bàn phấn và ngược lại, tôi cũng vẫn nhìn rõ mặt nàng.

Nàng cầm bàn chải chải tóc.

-Tôi yêu cầu anh đi ra-Nàng nhắc lại- Nếu anh không chịu...tôi sẽ la

lên, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát.

Tôi đã thắng điểm nàng. Giờ đây, nàng không còn đàn áp được tôi nữa. Khi nàng đã phải ngổ ỷ nhờ cảnh sát can thiệp tức là trước sự tấn công của tôi, nàng đã yếu thế rất nhiều.

Tôi cười khẩy:

-Cô còn chờ gì nữa mà không la lên đi? Nhà có điện thoại, cô gọi cảnh sát tới đi chứ? Cảnh sát sẽ khoá lăm khi họ được nghe chuyện cô định giết Vũ Minh Văn đêm qua. Họ thích nghe những chuyện loại đó lắm. Thích nghe như trẻ con thích truyện cổ tích vậy.

Nàng đặt bàn chải xuống bàn và từ từ quay lại nhìn tôi. Bây giờ, tôi thấy mặt nàng trắng bệch.

-Anh nói chi ?

Nàng làm như không nghe rõ.

-Cô cần tôi nhắc lại ư? Tại cô thính lăm kia mà?- Tôi cười khẩy và mỉa mai. Không sao, tôi vẫn nhắc lại để cô nghe lần nữa. Tôi nói đến vụ cô âm mưu giết Vũ Minh Văn đêm qua. Nếu cô gọi cảnh sát tới đây và tố cáo tôi vô phòng này để...hiếp cô, tôi sẽ kể cho họ nghe chuyện đêm qua.

Nàng giả vờ như thật:

-Anh nói cái chi tôi không hiểu. Bộ anh say rượu sao?

-Thôi đừng giả vờ nữa.- Tôi nghiêm mặt.-Cô không phải là con nít, tôi cũng vậy. Tôi vô đây hôm nay không phải là cốt để nhìn trộm cô lúc cô tắm, tôi muốn nói với cô về một chuyện quan trọng đến cả cô và tôi: chuyện Vũ Minh Văn và số bạc bảo hiểm nhân mạng của hắn. Cô muốn hắn chết để cô hưởng tiền bồi thường. Vì hắn không đau ốm gì cả nên hắn còn sống lâu và vì thế, đêm qua cô định giết hắn.

Nàng lác lác đầu:

-Anh mơ ngủ hay anh điên? Anh bày đặt gì mà kỳ cục vậy? Ai mà tin nổi anh cái chuyện đó?

-Rất nhiều người tin tôi. Cô đã một lần hưởng tiền bảo hiểm nhân thọ của một người đàn ông yêu mê cô, người ấy là Hồ Mậu. Cảnh sát cũng như nhân viên điều tra của hãng bảo hiểm hãy còn nhớ cô, tên cô đã nằm trong sổ đen của họ, bây giờ nếu người chồng thứ hai của cô cũng lại chết một cách bí mật và cô lại đòi hưởng tiền bảo hiểm, người ta sẽ không để cho cô yên đâu. Tin đi...

Lần này, Hồng Loan mất vẻ bình thản. Mặt nàng trắng xanh và tôi thấy bàn tay nàng run run. Nàng ngồi im. Tôi tiếp:

-Cô lại định bốn cũ soạn lại với Vũ Minh Văn. Vì vậy, cô đuổi hết người làm. Cô không làm. Cô không thể để cho ai chứng kiến cuộc

giết chồng của cô...

-Anh bày đặt. Tôi chẳng hiểu anh nói chuyện gì...

Tuy miệng nói vậy, tôi đủ thấy là tâm can nàng đã bị xao động mạnh.

Tôi cười gằn:

-Cô không hiểu, cảnh sát sẽ hiểu. Không phải cứ làm rồi chối biến đi là xong đâu. Đêm qua, vì quá sốt ruột, cô muốn cho chồng cô chết nhưng vì có tôi suốt ngày đêm ở bên hấn, cô giá vờ thân tình với tôi, rủ tôi đi chơi để rồi bỏ rơi tôi ở mãi tận bờ sông Biên Hòa. Cô đã mang theo sẵn chìa khóa "công tắc" xe. Cô yên trí là tôi không sao về kịp. Nhưng số hấn chưa chết. Tôi phát giác kịp thời mưu định của cô. Nhưng việc tôi về kịp đêm qua là một cái may mắn lớn cho cô. Cô hãy vãnh tai ra mà nghe cho rõ. Cô tưởng hấn say khướt? Cô tưởng hấn say nên không biết gì ? Cô làm. Hấn tỉnh như sáo. Hấn chỉ giá vờ say để dò xét cô, để biết về lòng dạ cô. Hai nữa, dù cho đêm qua hấn có say thật đi chăng nữa, dù cho hấn có lái xe đi và bị đụng chết, mưu cơ của cô cũng chưa được hoàn hảo lắm đâu.

Nàng quay lại kiễng tay cầm bàn chải và tiếp tục chải mái tóc dài :

-Thấy mặt anh, tôi đã biết ngay là anh sẽ đem lại cho tôi nhiều rắc rối- nàng nói nhỏ như nói một mình-Bây giờ anh định làm gì ? Báo cho cảnh sát biết chẳng ?

Khá rồi. Tôi nghĩ thầm. Như vậy là nàng đã không chối nữa và từ bây giờ, tôi đã có thể nói vào chuyện tôi muốn nói với nàng.

- Không. Tôi sẽ không nói gì với cảnh sát, tôi cũng sẽ không nói gì hết với Vũ Minh Văn. Tôi muốn cộng tác với cô thực hiện vụ này. Cô phải nhận rằng đây là một vụ quá lớn đối với cô. Một cô nhìn nhận điều đó rồi, chúng ta sẽ thảo luận kỹ với nhau để đặt một kế hoạch. Làm hấn chết thì dễ rồi nhưng hấn chết mà cảnh sát không sao buộc tội được mình, mà mình được hưởng số bạc bồi thường mới là điều quan trọng.

Nàng có vẻ thắm lời tôi nói. Nhìn mặt nàng trong kiến, tôi thấy nàng đã dần mất vẻ lo sợ, bây giờ nàng tò mò muốn biết tôi sẽ còn nói những gì nữa nhiều hơn là bực bội và sợ hãi.

Tôi chậm rãi tiếp :

- Tôi biết cô nóng ruột , nhưng nóng ruột không được. Cố nhân đã dạy : dục tốc bất đạt. Cô hiểu nghĩa là gì không ? Nghĩa là cái gì làm vội là hỏng. Phải có kế hoạch mới được. Tôi hiểu rõ tâm trạng cô. Cô là vợ hấn. Hấn chết cô sẽ được hưởng số bạc 16 triệu bảo hiểm nhân mạng của hấn. Xong, nếu cứ cho hấn chết, có thể hấn sẽ chết sau cô. Cô muốn hấn chết ngay bây giờ...nhưng không đâu . Ngoài những anh cảnh sát điều hâu còn có bọn nhân viên điều tra của hăng

bảo hiểm nữa. Bọn đó còn tinh ma và ác ôn hơn cả cảnh sát. Tôi cố trấn tĩnh để có thể bình thản giảng giải và thắng nàng bằng lời nói. Đây là lần đầu tiên tôi thuyết phục nàng, nếu tôi thất bại, tôi khó có dịp nào tốt hơn để thắng nàng :

-Tôi đã có thời công tác với bọn bảo hiểm. Họ ác ôn và tàn nhẫn lắm. Với người đàn bà nào khác thì may ra còn có thể nhưng cô thì khác, đã một lần có rắc rối với Hồ Mậu. Nếu lần này cô lại cho Vũ Minh Văn đi tàu suốt, họ sẽ lôi vụ án Hồ Mậu và cô chắc chắn sẽ bị toà án tình nghi. Từ nghi ngờ họ sẽ tìm ra sự thật không khó.

Nàng dụi điều thuốc lá lên đĩa gạt tàn :

- Anh đã nói xong chưa ?

-Gần xong. Điều tôi cần nói nhất với cô là cô không thể giết Văn lúc này được. Cô nên tử tế với hắn. Hắn sẽ chết, không lâu đâu. Hắn sẽ chết vì tai nạn. Nếu cô tử tế với hắn, hắn có thể cảm động và để cho cô hưởng bảo hiểm của hắn...tôi khuyên cô.

Nàng ngắt lời :-Bao giờ tôi cần khuyên, tôi sẽ cho mời anh. Còn bây giờ anh đi ra khỏi đây.

Nàng đứng dậy và đứng trước mặt tôi. Tôi cũng đứng dậy :

- Văn nói với tôi rằng Loan lạnh như một cây nước đá. Tôi không tin. Tôi muốn thử xem Loan lạnh hay nóng

Nàng không nói gì nhưng tôi thấy đôi mắt nàng sáng lên.

-Chỉ có hai chúng ta trong tòa nhà rộng, tôi nghĩ đây là một dịp tốt để tôi thử.

Tôi đứng sát nàng, tôi vòng tay ôm ngang mình nàng. Bàn tay phải của nàng bay lên má tôi nhưng đã đề phòng trước, tôi vung tay trái ra nắm chặt cổ tay nàng. Tôi vừa bẻ quặt tay nàng ra sau lưng vừa kéo nàng vào tôi. Tôi hôn mạnh lên môi nàng

Trong một lúc rất lâu, toàn thân nàng bất động, cũng như khúc gỗ, làn môi cũng lạnh và cứng. Rồi nàng thay đổi đột ngột và rất nhanh, thân mình nàng chọt mềm dịu trong vòng tay tôi, miệng nàng hé ra và nàng dựa tay lên ôm ghì tôi

Hai mươi phút đồng hồ sau đó, tôi vào phòng tắm và mở nước hương sen đứng tắm. Tôi cảm thấy thoải mái và lạc quan. Những gì tôi tiên liệu đều tỏ ra đúng với sự thật. Hồng Loan không phải là một thạch nữ. Nàng rất đa tình và thèm khát tình yêu. Chỉ vì nàng không yêu cũng không ưa Văn nên nàng mới lạnh với hắn.

Tôi bận y phục trong phòng tắm và khi tôi trở ra, nàng nằm dài trên giường, trên thân nàng phủ tấm mền mỏng màu vàng, tóc nàng xõa trên gối. Làn da trên hai má nàng có vẻ hồng hơn. Sau cơn ân ái, trông nàng trẻ hơn và tươi hơn trước đó nhiều.

Tôi đứng yên một lúc ngắm nàng. Nàng chuyển động thân mình như một con mèo lười biếng, mở mắt nhìn và hỏi tôi :

-Như vậy nghĩa là anh tin rằng tôi không có hy vọng nhỏ nào có thể chạm tay được vào số tiền bảo hiểm nhân mạng của hắn ư ?- Loan không thể nào nói đến chuyện khác sao ?

Tôi bỗng nhiên bất mãn vì sau cuộc ân ái với tôi, lời nói đầu tiên của nàng vẫn là chuyện tiền, từ lúc tôi ôm nàng, nàng không nói với tôi tiếng nào hết.

-Tại sao lại không nói đến tiền ? Nàng hỏi lại tôi- Tiền quan trọng lắm chứ ? Anh thử nghĩ coi mình có thể làm được bao nhiêu chuyện nếu mình có số bạc 10 triệu đồng ?

Tôi ngồi xuống bên nàng :

-Hắn có nói với tôi rằng hắn sẽ không để cho Loan đồng nào đâu. Có lẽ hắn đã đổi di chúc khác rồi, Loan đừng mơ mộng gì nữa.

Nàng cầm điếu thuốc lá, tôi đánh lửa cho nàng, nàng nói qua khói thuốc xanh :

-Hôm nay, hợp đồng của hắn với Công Ty hết hạn. Từ mai, hắn sẽ ở nhà suốt ngày. Hắn sẽ suốt ngày say sưa. Nhưng rồi rượu cũng hết. Sẽ không còn ai bán chịu cho hắn nữa. Bọn chủ nợ sẽ tới. Tôi chỉ còn có nước xách valy đi ra khỏi nhà này trước khi nhà bị tịch thu.

- Loan sẽ đi đâu ?

-Tôi cũng có ít tiền để dành, với một số nữ trang. Không nhiều nhưng cũng đủ cho tôi sống chờ bắt được một thằng giàu khác. Vũ Minh Văn vỡ nợ, nhưng đời này còn thiếu gì thằng giàu tiền chỉ muốn có đàn bà để cung phụng.

- Chẳng nên bỏ đi sớm quá, Loan nên ở đây đến phút đồ vỡ cuối cùng. Biết đâu hắn lại chẳng có lối thoát nào mà chúng ta không biết ?

Nàng thốt ra một tiếng thở dài nhiều khinh thị hơn là buồn rầu :

- Lối thoát gì nữa ? Hắn chỉ còn có một lối thoát : chết. Không, tôi đã mất nhiều thì giờ với hắn quá rồi. Tôi không còn trẻ trung gì nữa.

Thời gian đối với tôi bây giờ rất quý. Tôi phải đi trước. Tôi lo thân tôi được mà. Không có Vũ Minh Văn, tôi cũng không đến nỗi đói.

- Chưa chắc đâu. Tôi thấy Loan hành động còn nhiều sơ hở lắm.

Loan đã làm hư vụ Vũ Minh Văn. Loan cũng không khéo léo gì lắm với vụ Hồ Mậu. Nói thật đi...Loan giết Hồ Mậu ? Chính Loan đẩy Hồ Mậu qua cửa sổ ?

Nàng nhắm mắt lại và nàng lắc đầu như chuyện đó làm cho nàng khó chịu :

- Không ...không...hắn say rượu. Hắn té nhào qua cửa sổ mà. Tôi có

thể cứu hấn khỏi chết nhưng vì chán nản quá, tôi để mặc. Nếu tôi có tội, chỉ là tôi đã không cứu hấn.

Tôi nghĩ nàng nói dối, nhưng tôi thấy không nên dồn nàng đến chân tường làm gì. Nàng có giết Hồ Mậu, anh chồng cũ của nàng hay không, với tôi chẳng có gì là quan trọng.

Nàng mở mắt, ngồi dậy và nói, giọng quả quyết :

- Tôi đi trước khi hấn về đến nhà chiều nay...

- Đừng, nên ở lại vài ngày nữa. Tôi ngừng lại vì tôi thấy tôi vừa nản nỉ nàng. Tôi muốn nàng ở lại vì tôi nhiều hơn là vì Văn.

Nàng ngồi lên, tấm mền tuột xuống, nàng lắc mạnh cho mái tóc bay hết lên vai :

- Được rồi. Sáng mai tôi sẽ đi sớm.

Tôi lại thấy thèm muốn nàng. Tôi ôm lấy nàng đầy mạnh :

-Làm cái gì vậy ?

Tôi muốn tát vào mặt nàng. Bởi vì tôi thấy nàng không hề nể nang gì tôi hết. Với nàng, cuộc ái ân vừa qua không để lại một chút ảnh hưởng nào.

* *

*

Bốn giờ đúng, tôi đẩy cửa văn phòng riêng của VMV.

Văn đang ngồi viết, Y ngược lên nhìn tôi :

- Xếp những chai rượu đem ra xe trước đi. Sắp xong rồi.

- Tôi đem theo hai cái thùng giấy. Tôi xếp xong mấy chục chai rượu vào đó thì Văn cũng viết xong. Y bỏ tờ giấy vừa viết vào một bì thư, dán lại và bỏ thư vào túi. Xong, Y đứng dậy, xoa tay, nhìn quanh :

- Xong cả rồi. Đi là vừa.

Có tiếng người gõ nhẹ lên cửa phòng rồi cánh cửa mở, một em thư ký hiện ra giữa khung cửa, đó là một thiếu nữ cao và gầy, người ngực dẹp lép như một tấm gỗ- loại ngực dẹp mà người ta gọi là ngực «đồng hồ Omega »-em trạc hai mươi lăm tuổi và có vẻ vẫn còn chưa chồng. Trên bộ ngực và khổ người cá mấu của em cũng chẳng cần hỏi nghề nghiệp của em, người kém thông minh nhất cũng biết ngay là em nghề nữ thư ký đã cơ khí từ, tức là thư ký đánh máy. Em còn có vẻ đặc biệt thư ký nhà nghề ở điểm có một cặp kiến trắng cận thị nằm chình ình trên sống mũi. Tôi nhìn em bước vào và nghĩ rằng em chỉ suốt đời làm nữ thư ký đánh máy và em chẳng có hy vọng gì có thể lấy được chồng bảnh trai.

Em bẽn lẽn, ngượng ngịu với một bó hoa trên tay. Em còn cầm một cái hộp nhỏ tôi đoán em là đại diện cho nhân viên công ty Pacific vào ngỏ lời chào tạm biệt ông cựu giám đốc.

Em đến gần bàn, đặt bó hoa và cái hộp giấy lên bàn trước mặt Vũ Minh Văn.

- Thưa...thưa ông Giám Đốc- em lí nhí nói- tất cả anh chị em chúng em đều rất buồn khi thấy ông giám đốc sẽ..không còn tới đây nữa...chúng em thành thật kính chúc ông được vạn sự như ý với chức vụ mới.

Chắc em nữ thư ký đã học thuộc lòng câu nói đó và em cũng chỉ nói được có thế. Em xúc động thực tình, Vũ Minh Văn nhìn ngây người nữ thư ký. Có thể y không ngờ đến phút cuối cùng, y còn được nhân viên cử người vào chào. Từ ngày làm giám đốc cái hãng buôn tư này, chắc y chẳng thân mến gì lắm với nhân viên.

Em nữ thư ký xúc động và Vũ Minh Văn cũng xúc động, Văn cầm bó hoa tươi lên. Y muốn nói một lời cảm ơn gì đó với em nữ thư ký nhưng y nghẹn lời. Y và em nữ thư ký đứng trân trân nhìn nhau một lúc lâu rồi em nữ thư ký bắt đầu sụt sịt khóc.

Văn lượm cái hộp giấy bỏ vào túi, tay cầm bó hoa, tay xách cặp, bước vội ra khỏi văn phòng. Mặt y lúc đó có cái vẻ thê lương mà tôi không bao giờ có thể quên được.

Tôi xách hai thùng rượu theo y vào xe.

Đặt bó hoa lên nệm xe, Văn bảo tôi:

-Về nhà trước đã.

Tôi làm theo lời.

Khi về tới nhà, con xúc động của Văn đã qua, Y xuống xe, tay cầm bó hoa, miệng cười buồn ;

- Kể cũng lạ. Ở đời có những kẻ mình không chú ý tới nhất thì lại chú ý nhiều tới mình và coi trọng mình. Bọn nhân viên văn phòng nào cũng bạc bẽo. Nhiều thằng nhiều con ở đó được tao che chở, cứu cho khỏi bị mất việc, cho tăng lương...nhưng đến khi tao mất chỗ thì không thấy mặt đứa nào hết. Cô gái tặng hoa tao lại là người mà tao không biết tên khô hài mỉa mai thật.

Y đặt bó hoa tươi lên ngắm rồi như gạt bỏ những ý nghĩ đen tối ra khỏi óc, y bảo tôi :

- Mang rượu lên phòng cho tao. Ít nhất tao cũng còn có rượu. Đi đâu thì đi, đến tám giờ tối nay lên phòng. Có việc nhờ chú. Chắc đó sẽ là việc cuối cùng tao nhờ chú.

Khi tôi ra khỏi phòng, Văn đang bận cắm hóa vào cái bình, y gọi với :

- Quang...tí xíu nữa quên.

Y móc phong thư trong túi ra đưa cho tôi, phong thư tôi vừa thấy y viết trong văn phòng :

- Đem ngay thứ này tới địa chỉ ghi trên thư đưa dùm tôi. Đi đưa ngay

đi. Nếu văn phòng họ đóng cửa rồi thì bỏ ngay vào thùng thư của họ. Nhớ nhé....

Tôi nhận thư và đi xuống xe, định đi đưa ngay thư cho Văn. Vào xe, tôi tò mò coi địa chỉ ghi trên bì thư và thấy đó là thư gửi cho Luật sư Lê Qui Thanh, Văn Phòng Luật Sư ở đường Gia Long.

Cái tên luật sư Lê Qui Thanh làm tôi thay đổi ý kiến. Tôi cần gặp Hồng Loan trước để hỏi về luật sư Lê Qui Thanh. Tôi chưa từng nghe nói đến tên luật sư Thanh trong gia đình này nhưng rất có thể ông ta là luật sư riêng của Vũ Minh Văn. Rất có thể bức thư này có liên can đến vấn đề gia sản của Văn. Tôi cần mở ra coi trộm trước khi gửi đi.

Nhưng từ đó tới tám giờ tối, giờ Văn hẹn tôi lên phòng y, tôi không có dịp gặp riêng Hồng Loan. Tôi cũng quên mất chuyện bóc thư ra coi trộm.

Đúng tám giờ tối, tôi vào phòng riêng của Văn. Y ngồi trước cái bàn con, trên bàn có chai rượu đỏ, một cái ly. Đĩa gạt tàn thuốc là đầy ắp tàn thuốc, Văn có vẻ say. Dường như từ sau lúc về nhà, y chỉ ngồi uống rượu và ngắm bó hoa cắm trong bình, bó hoa đầu tiên y được người khác tặng trong đời.

Tôi biết là y say khi thấy mặt y tái mét và hai tay y run run. Nhiều giọt mồ hôi lấm tấm trên trán y và hai mắt y đục ngầu. Mắt y lóe lên một ánh sáng : kỳ dị. Chưa bao giờ tôi thấy một đôi mắt nào lạ đến thế.

- Vào đây, Quang,- Y nói hơi lớn tiếng- Ngồi đây

Y chỉ cho tôi ngồi sát cái ghế kê sát tường. Bên cạnh bàn, trước mặt y còn có một cái ghế đá nữa, tôi đoán y để dành cái ghế đó cho Hồng Loan.

- Toa đã đưa dùm moi cái thư tới văn phòng luật sư rồi chứ ?

Tôi trả lời ngay :

- Dạ. Tôi đã đi đưa thư ngay từ chiều.

- Cảm ơn. Toa uống rượu không ? Muốn uống cứ việc lấy, rót dùm.

Y đưa ly lên uống một hớp lớn rồi chậm rãi nói như thầy giáo giảng bài:

- Hôm nay sở dĩ mời toa vô đây là vì toa muốn toa sẽ là người làm chứng cho cuộc nói chuyện cuối cùng giữa toa và vợ toa. Rất có thể sau này toa sẽ được mời ra làm chứng trước tòa. Vì vậy, toa yêu cầu toa chăm chú nghe cho rõ có những lời gì được nói trong cuộc nói chuyện cuối cùng của toa. Toi chỉ cần nghe và nói lại đúng như sự thực thôi. Sẽ không có gì liên lụy hay làm phiền toa hết.

Tôi ngạc nhiên không hiểu y định làm gì, nói gì... Tại sao y lại nhấn mạnh ở câu « đây là cuộc nói chuyện cuối cùng giữa y và Hồng Loan

» ? Y định trả lại tự do cho nàng chăng ? Nhưng tại sao tôi không hỏi. Dù y định làm gì đi nữa, tôi cũng sắp được biết rõ.

- Toa cứ ngồi yên. Nghe thôi. Không cần toa phải nói gì hết.

Dặn lại tôi như vậy. Y đứng dưng, loạng choạng đi tới cánh cửa phòng thông sang phòng riêng của Hồng Loan, Y đẩy cánh cửa mở hé, lớn tiếng:

- Loan.... Mời em sang đây.

Rồi Y trở lại ngồi xuống ghế.

Im lặng nặng nề một lúc khá lâu rồi có tiếng dép của Hồng Loan đi tới. Nàng có vẻ không sốt sắng đáp ứng tiếng gọi của Văn. Nàng vào phòng và đứng sững lại khi thấy đã có tôi ngồi đó.

Nàng hỏi cộc lốc :

- Chi nữa vậy ?

- Em hãy bước vào và ngồi xuống đây- Văn chỉ cái ghế da- Tôi có chuyện cần nói với em.

Văn đứng yên bên cửa, HL hát hàm về phía tôi :

- Anh cần nói với tôi ? Tại sao lại có mặt anh này ?

- Chú Quang là người chứng của anh. Anh yêu cầu chú ấy dự thính cuộc nói chuyện này. Anh xin em lần cuối...em hãy vào ngồi đây nghe anh nói. Đây là lần cuối cùng em phải nghe chuyện anh. Sau đây, anh thề danh dự với em là anh sẽ không còn bao giờ làm phiền em nữa.

Môi Văn nở một nụ cười cay đắng :

- Ít nhất, anh cũng không còn bao giờ nói gì với em nữa. Tin đi..

Y nói một câu tiếng Pháp :

- Les mots ne parlent pas...

Giọng nói của y cho tôi cái cảm nghĩ là y nói câu đó một mình chứ không cốt nói cho Hồng Loan nghe.

Hồng Loan nhún vai. Nàng chậm chậm đi tới ngồi xuống ghế.

Văn đẩy hộp thuốc lá Abdulah tới gần nàng :

- Em có thể tự do hút thuốc...chuyện anh nói với em sẽ hơi dài.

Nàng có vẻ sốt ruột và khó chịu :

- Có chuyện gì cần nói anh nói đi. Mặc tôi.

Văn đốt một điếu thuốc là mới, Y nhìn nàng rất lâu. Nàng thản nhiên nhìn đi nơi khác, mắt nàng cố tình tránh gặp mắt chồng.

Tôi ngồi nhìn cặp vợ chồng kỳ dị ấy. Hồng Loan để lộ vẻ khinh bỉ và coi thường chồng không cần giấu giếm. Sau cùng, Văn nhìn tôi, nói với tôi :

- Tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền Quang. Chú chẳng liên can gì đến chuyện riêng của chúng tôi nhưng chú vẫn cứ phải nghe những

chuyện không mấy đẹp riêng tư của chúng tôi.

Tôi nhận thấy Văn nói nhanh. Y như cố gắng nói thật rõ và dễ hiểu.

- Nhưng chú cần biết một vài chi tiết để có thể hiểu rõ câu chuyện tôi sắp nói với nàng...cách đây ba năm, tôi gặp Hồng Loan ...ngày mới gặp nàng , tôi nghĩ rằng nàng là người đàn bà đẹp nhất Sài Gòn. Đẹp nhất thế giới nữa là khác và để được làm chồng một người đàn bà như nàng, tôi có thể hy sinh, chịu đựng tất cả...tôi yêu nàng. Yêu như điên dại, yêu như không còn ai có thể yêu được bằng tôi. Và tôi đã cưới nàng làm vợ mặc dầu tôi có được nghe thiên hạ đồn đại nhiều chuyện không hay về nàng...Lấy được nàng làm vợ rồi, tôi vẫn còn yêu nàng. Tình yêu của tôi chỉ tăng lên chứ không giảm đi. Tôi lo ngại tôi có thể không sống mãi được với nàng và nếu tôi chết đi, nàng có thể khổ sở vì không có tiền. Trong cơn yêu mù quáng, tôi bỏ ra rất nhiều tiền để mua một bảo hiểm nhân mạng, có thể nói tiền bảo hiểm của tôi đắt giá nhất Việt Nam. Nếu tôi chết, nàng sẽ được công ty bảo hiểm trả một số tiền là 16 triệu đồng. Tôi nói chuyện đó với nàng để cho nàng yên trí dù cuộc đời nàng không còn tôi, nàng cũng sẽ không bao giờ bị khổ sở vì tiền.

Có điều đáng tiếc cho tôi là...sau khi nàng biết rằng nếu tôi chết đi, nàng có nhiều tiền hơn khi tôi sống, nàng bắt đầu để lộ bộ mặt thật và những ước muốn thật của nàng. Nói thẳng ra là nàng muốn tôi chết ngay để nàng được hưởng số tiền mười mấy triệu đồng đó. Nàng không thể chờ được vài chục năm nữa...nàng muốn tôi chết ngay. Nhưng vì tôi không thể chết ngay như nàng muốn cho nên nàng trở thành thù hằn tôi. Nàng lạnh lùng với tôi. Nàng không thể ân ái với tôi nữa. Tôi chắc Quang hiểu nên tôi thấy chẳng cần phải nói dài dòng về chuyện lạnh nhạt này. Chú chỉ cần biết rằng tôi đau khổ nhiều khi thấy nàng thay đổi. Nếu chú yêu và chú ở vào hoàn cảnh của tôi, chú mới biết là tôi buồn đau đến chừng nào. Vì buồn, tôi đâm ra uống rượu. Tôi đã dùng rượu để giải sầu như người khác dùng thuốc phiện...thật là dại dột...khi tôi biết là dại thì đã muộn rồi, tôi không sao bỏ rượu được nữa. Và càng ngày nàng càng xa tôi, càng thù ghét tôi...tôi không còn tinh thần để làm việc nữa. Khi chưa uống rượu, tôi không làm việc được, uống rượu rồi, tôi lại càng không làm việc được. Khi say, tôi tiêu tiền không biết tiếc. Và trong thời gian đó, tôi dần dần mất hết tín nhiệm. Thiên hạ thấy tôi say sưa bê bết dần dần bỏ rơi tôi, xa lánh tôi. Họ không còn tin cần để công tác làm ăn với tôi nữa. Nói tóm lại, tôi thất bại, tôi sa đọa...tôi mất hết cả vì nàng.

Văn dừng lại để thở. Đột ngột, Hồng Loan nói một câu lạnh lạnh :

- Thật là khủng. Kể những chuyện dấm dớ đó cho hắn nghe làm gì ? Bộ kể cho hắn thương hại sao ? Khủng.

Văn nhìn nàng :

- Thì anh đã nhận là anh khủng mà ? Nhưng anh sắp nói đến chuyện mình đây. Đừng sốt ruột...không sợ phải nghe lại đến lần thứ hai đâu. Chính em đã làm cho đời anh tàn tạ như thế này, em phải nghe..dù em không muốn...

Y lại hướng về tôi :

- Sau cùng, vì quá nóng ruột muốn có tiền, nàng tính chuyện giết tôi. Tôi không cần phải đi vào chi tiết hoặc đưa ra bằng chứng, tôi chắc Quang cũng đã có dịp thấy tận mắt là nàng muốn giết tôi. Như lần mà nàng đưa tôi lên xe hơi trong lúc tôi đang say khướt mà Quang thấy đó.

Nàng ngắt lời, giọng khinh bỉ :

- Anh tồi tàn và tầm thường quá. Vì anh bắt tài, người ta đuổi anh ra khỏi công ty. Không biết đổ lỗi cho ai, anh về đổ lỗi cho tôi. Anh có biết người ta gọi những thằng đàn ông đổ lỗi như anh là thằng gì không ?

- Những thằng hèn ? – Không nhìn nàng, Văn vẫn nói với tôi- Tự nhiên rồi. Nhưng tôi chỉ hèn từ ngày tôi lấy nàng. Nói cho đúng ra là từ ngày tôi yêu nàng...đêm nay, tôi không muốn cãi nhau với ai hết. Chúng ta đã cãi nhau nhiều lần quá rồi. Nhiều và không đi tới đâu, Quang đã thấy, đã biết sự thực. Đêm nay, tôi không muốn đổ lỗi nữa. Tôi muốn lãnh trách nhiệm...tôi sẽ chết trong đêm nay. Tôi có đủ lý do để tự tử. Tôi bị vỡ nợ, phá sản, mất hết sự nghiệp. Nợ nần không trả nổi. Vợ thù ghét. Tôi say sưa, sa đọa, khổ sở...vụ tự tử của tôi sẽ không làm ngạc nhiên ai hết. Trái lại, có nhiều người còn chờ đợi tôi tự tử nữa là khác

Y nhìn vào mặt nàng :

- Tại sao em muốn tôi chết mà lại không nghĩ đến chuyện hoá trang vụ giết tôi thành ra vụ tôi tự tử ?

Một phần vì bất ngờ, phần vì không cần phải giấu giếm

-Nếu anh tự tử, đời nào công ty bảo hiểm người ta chịu trả tiền ?

Văn cười khẩy ;

- Thật em hãy còn khờ quá. Em cứ ngỡ là em khôn nhưng sự thực em chưa hẳn là khôn đâu. Em không chịu đọc kỹ những điều khoản quan trọng bản hợp đồng bảo hiểm của anh. Có nhiều người bảo hiểm nhân mạng khi tự tử không được bồi thường, nhưng hợp đồng của anh khác. Hợp đồng của anh đặc biệt có khoản : nếu anh tự tử, công ty bảo hiểm vẫn trả tiền bồi thường cho người nào thừa hưởng

gia sản chính thức, hợp pháp của anh...

Đôi mắt nàng những hằn thù của Hồng Loan nhìn Văn lúc đó làm cho tôi cảm thấy ớn lạnh ở xương sống. Thật là rùng rợn nếu chẳng may mình bị một người đàn bà như Hồng Loan thù hằn. Thà làm như Hồng Loan mà thù nữa thì cuộc đời mình quả là địa ngục. Chẳng thà chết đi còn sướng hơn. Tôi nghĩ vậy và tôi hiểu tại sao Vũ Minh Văn lại say sưa suốt ngày và bây giờ đây dường như y muốn tự vẫn. Văn lại cười khẩy, dường như những cảm nghĩ của Hồng Loan bây giờ không còn ảnh hưởng gì đến y nữa :

- Nhưng đó là chuyện trước kia, không phải chuyện bây giờ đâu.

Đừng làm mà hờ...khi tôi còn tưởng lầm rằng em yêu tôi, tôi cố đòi cho bằng được ghi điều kiện nếu tôi chết vì tự tử, em vẫn được công ty bảo hiểm đền tiền. Nhưng từ đêm tôi thấy rõ em định giết tôi, tôi đã đổi ý...tôi đã gặp Trần Tiến Vinh.. hấn là đại diện chi nhánh của Công Ty bảo hiểm Tín Nghĩa. Trần Tiến Vinh là một nhân vật cừ khôi lắm. Tuy không còn cảm tình gì với em nhiều và tuy tôi đã biết rõ lòng dạ em, tôi vẫn còn đủ lòng thương hại em để khuyên em là em đừng dại dột mà trêu vào tên Trần Tiến Vinh, nghĩa là em đừng có tham lam đòi lấy tiền của công ty hấn.

Trần Tiến Vinh đã điều tra ra nhiều vụ giết người để lấy tiền bảo hiểm và hấn đã cho khá nhiều tên gian manh đi tù chung thân...tôi đã gặp hấn và nói chuyện lại với hấn về điều khoản tự tử trong hợp đồng bảo hiểm. Tôi đã yêu cầu hấn hủy điều kiện đó rồi...hấn quá mừng nên hấn bằng lòng ngay...

Văn dần mạnh từng tiếng :

-Nghĩa là nếu bây giờ tôi chết vì tự tử hoặc em giết tôi rồi hoá trang vụ án mạng thành một vụ tự tử, em cũng chẳng được họ trả đồng nào đâu. Có họ còn tìm ra bằng cứ là em đã giết tôi và họ đưa em vào Chí Hòa, đi Côn Đảo nữa là khác...em đã chưa ?

Hồng Loan không nói gì hết. Nàng nhìn ngây ra trước mặt tôi. Tôi cảm thấy rõ rằng nàng đã hối hận vì không chịu đọc kỹ bản hợp đồng bảo hiểm. Rõ ràng nàng không hay biết gì về khoản Văn tự tử công ty bảo hiểm vẫn trả tiền. Nếu nàng biết điều khoản đó, tôi sợ Văn đã chết từ lâu.

Văn lại bình thản tiếp :

- Về phần tôi, tôi đã nghĩ đến chuyện tự tử từ lâu. Tôi đã mất hết sự nghiệp, hết tương lai, tuyệt vọng...đời tôi đến đây là hết rồi...toi không còn muốn sống nữa...đêm nay, tôi sẽ chết

Hồng Loan lắc đầu :

-Tôi không tin anh. Anh không có cả can đảm để tự tử.

Rồi nàng nhún vai :

- Mà chuyện anh sống hay chết chẳng còn can dự gì đến tôi. Tình của chúng ta đã hết từ lâu... sáng mai tôi sẽ xa anh...

- Đó là quyền của em nhưng lát nữa đây, một phát súng sẽ nổ trong căn nhà này. Tôi chắc rằng ngoài em và chú Quang ra, không có ai nghe được tiếng nổ...tôi chết nhưng chưa chết...em nghe kỹ tôi nói đây...tôi tự tử chết nhưng em vẫn có thể được lấy tiền bồi thường nhân mạng tôi.

Y định nói gì vậy ? Hồng Loan lắng tai nghe và tôi cũng lắng tai.

- Nếu tôi bị người khác giết...Văn bình thản tiếp...như tôi bị kẻ thù, bị kẻ cướp giết chết chẳng hạn...em vẫn được trả tiền bồi thường đủ...vậy thì tôi chết nhưng tôi giúp em một cơ hội để em có thể làm giàu...nếu em khôn khéo để có thể đánh lừa được nhà chức trách , nhất là đánh lừa được Trần Tiến Vinh. Tôi cần phải nhắc lại là tôi không tin em có thể đánh lừa được Trần Tiến Vinh ... Một lần nữa tôi nhắc lại là hãn nguy hiểm lắm. Em hãy suy nghĩ kỹ đi trước khi bắt tay vào việc. Nếu em có thể hóa vụ tự tử của tôi thành vụ tôi bị kẻ thù hay kẻ cướp giết chết, em vẫn có thể làm chủ được số tiền mười mấy triệu. Em nghe rõ chưa ? Công ty bảo hiểm không trả tiền nếu tôi tự tử, nhưng nếu bị cướp giết, họ bắt buộc phải trả tiền em.

Hồng Loan lặng người đi và tôi cũng lặng người như nàng. Bây giờ tôi đã thấy rõ ác ý của Vũ Minh Văn. Y sắp tự tử, y sắp chết nhưng y đang cho Hồng Loan một cái bẫy...y biết rõ nàng tham tiền, nàng sẽ bày đặt cho được vụ tự tử của y thành một vụ án mạng. Và sau khi bày đặt như vậy rồi, nếu nàng không khéo léo, nếu nàng chỉ có gian mà không ngoan, nàng sẽ là người đầu tiên bị nhà chức trách buộc cho cái án giết chồng.

Tôi liếc nhìn Hồng Loan, nàng ngồi ngay như pho tượng. Trong khi đó, rất thoải mái và thản nhiên, Vũ Minh Văn châm một điếu thuốc lá, Y còn uống một hớp rượu trước khi ung dung nói tiếp :

- Tôi không thể biết chắc sẽ có những chuyện gì xảy ra sau khi tôi tự tử, tôi chỉ biết rằng sẽ có nhiều chuyện lạ và mỉa mai, rắc rối xảy ra. Rất có thể linh hồn tôi vẫn còn quanh quẩn đâu đó để chứng kiến những trò bày đặt, những dối trá của em...và chắc chắn lúc đó tôi sẽ thích thú lắm. Tôi tin rằng vì em tham tiền, em sẽ không bỏ qua việc thử thời vận, tức là thế nào em cũng sẽ sắp đặt sao cái chết của tôi thành án mạng. Nhưng tôi cũng tin rằng em sẽ không đủ tài đánh lừa được một người cừ khôi như Trần Tiến Vinh. Em sẽ phạm vài lỗi lầm và em sẽ tự buộc vào cổ em cái tội giết chồng. Nếu em có bị kết tội đó cũng chẳng oan uổng gì, vì thực sự là em đã định giết tôi nhiều

lần khi tôi còn sống. Tôi còn làm cho em thêm khổ thân với việc đem chú Quang vào làm chứng vụ này. Xong, tôi tin là em sẽ đối phó không khó với chú Quang. Quang hãy còn trẻ và nếu tôi không làm thì nó cũng yêu em như ngày xưa tôi đã yêu em vậy. Tôi không dùng tiếng có thể không dùng. Quang nó muốn em thì đúng hơn. Cái hại nào cũng có cái lợi và ngược lại nếu Quang nó có thể làm khổ em khi em thành công trong việc qua mặt nhà chức trách, nó cũng có thể làm chứng cho em là tôi tự tử chứ tôi không bị em giết trong thường hợp em bị nguy...

Hồng Loan đứng bật dậy, nàng nắm tay, hét lên :

- Tôi không thèm nghe anh. Anh sống hay chết mặc anh. Tôi không thèm tiền của anh...tôi đi ngay đêm nay...

Nàng bước mau ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Tôi cũng đứng dậy và tôi cũng nói như hét:

- Tôi không muốn nghe chuyện khốn nạn của các người Tôi cũng đi ngay đêm nay...

Và tôi bỏ mặt Vũ Minh Văn ngồi một mình ở đó để bước mau ra khỏi phòng. Tôi đi tới chân cầu thang thì tiếng nổ vang lên.

Tiếng súng nổ trong phòng kín làm rung rinh những khung kiếng cửa sổ và có âm vang ở khắp các góc nhà. Tiếng nổ làm tôi dừng lại như tôi chạm phải bức tường.

Tôi đứng im như vậy tới một phút, rồi tôi rảo bước đi trở lên.

Hồng Loan đã đứng ở cửa phòng nàng. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn cánh cửa phòng Vũ Minh Văn khép kín...một lúc sau, nàng nhìn tôi, đôi môi nhỏ nhất mấp máy :

-Quang...vô coi

Tôi đi tới mở nhẹ cánh cửa phòng Vũ Minh Văn.

Định mệnh đã an bài

Chương 6

Vũ Minh Văn gục mặt trên bàn...

Máu tươi từ vết thương nơi đầu y chảy chan hoà trên mặt bàn. Khi tôi mở cửa nhìn vào, máu đã bắt đầu chảy xuống sàn...

Tôi bước vào gần hơn và nhìn rõ hơn: Văn đã chĩa súng vào thái dương y và nổ cò. Viên đạn làm cho một mảnh trán y bị vỡ, máu và có cả chất gì trắng trắng bầy nhầy từ đó đổ ra...

Khẩu súng lục... - khẩu súng tôi đã trông thấy y cầm hôm qua – rơi nằm trên sàn, gần chân Văn.

Không cần phải nhìn rõ hơn nữa, tôi cũng biết là Văn đã chết ngay sau tiếng nổ. Và tôi đứng như trời trồng ở đó... Tôi thật không ngờ Vũ Minh Văn lại làm đúng như lời y nói. Máu và óc vỡ làm tôi buồn mửa, tôi quay ra:

Hồng Loan đứng chờ tôi ngoài hành lang:

- Hắn chết rồi ư? Nàng hỏi.

- Chết rồi.

Giọng nói của tôi cũng run như giọng nàng:

- Thăng khùng... Chết vì rượu... Tôi không ngờ hắn dám làm thế...

Nàng đi ngang mặt tôi để vào phòng.

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy đầy người... Trên mặt tôi cũng có mồ hôi, tay tôi thò vào túi tìm mùi soa và chạm vào một phong thư. Tôi rút phong thư ra. Đó là phong thư Văn đã nhờ tôi mang đi gửi hồi chiều. Tôi nhìn bì thư một lúc rồi xé bì lấy thư ra đọc.

Thư khá dài. Tôi đọc qua một lần, không hiểu, tôi phải đọc lại lần thứ hai.

Vũ Minh Văn,

Thân gửi anh Lê Quý Thanh,

Anh Thanh,

Với kinh nghiệm có sẵn của anh trong nghề luật sư, bức thư này của tôi chắc sẽ không làm anh ngạc nhiên mấy. Tôi viết thư này để vĩnh biệt anh, tôi đã đi đến đoạn tận cùng của tôi rồi. Đêm nay, tôi sẽ tự kết liễu cuộc đời tôi. Anh đã là luật sư riêng của tôi và hơn thế nữa, anh còn là một người bạn của tôi, một người bạn mà tôi có thể tin cậy được, anh dư biết về tôi đủ để chính anh, anh cũng phải nhìn nhận rằng đời tôi đến đây là hết, tôi chẳng còn tương lai gì nữa.

Và anh cũng biết rằng Hồng Loan, vợ tôi, đã đối xử tàn tệ với tôi đến thế nào. Tôi quyết định không cho nàng hưởng thụ về cái chết của tôi. Tôi đã gặp Trần Tiến Vinh ở Công ty Bảo hiểm Trung Tín và tôi cùng y huỷ bỏ điều khoản liên can đến việc tôi có thể tự tử trong hợp đồng bảo hiểm của tôi với Công ty Trung Tín. Bản hợp đồng mới hiện được cất tại ngăn kéo bàn giấy của tôi. Sau khi tôi chết, anh nên đến ngay nhà tôi để lấy bản hợp đồng đó.

Tôi cần nói ngay để anh rõ là theo tinh thần bản hợp đồng bảo hiểm mới, nếu tôi tự tử, công ty bảo hiểm sẽ không phải bồi thường tiền. Nhưng Hồng Loan rất tham tiền. Tôi nghĩ rằng rất có thể lòng tham của nàng sẽ thúc đẩy nàng làm cái việc rò rỉ là đánh lừa công ty bảo hiểm. Nàng có thể sẽ bày đặt làm vụ tự tử của tôi biến thành một

vụ án mạng. Có thể khi đọc thư này anh không tin là Hồng Loan có thể làm như tôi tiên đoán, nhưng anh không hiểu rõ lòng dạ nàng bằng tôi. Vì vậy tôi cần báo trước để anh đề phòng. Nếu nàng không làm gì cả, càng tốt, bằng không, anh là người đã được báo trước là tôi tự tử chứ không phải là tôi bị ai giết. Hiện giờ tôi có một thanh niên giúp việc tên là Quang. Hắn là một người tôi có cảm tình nhiều. Hắn đã cứu sống tôi một lần và tôi chẳng có gì để đền đáp hắn. Tôi sợ rằng Hồng Loan có thể bày đặt cho cái chết của tôi thành một vụ án mạng và buột ội cho Quang là thủ phạm. Hoặc cho một kẻ nào khác. Nhưng nếu nàng làm vậy, dù anh đã biết, tôi yêu cầu anh đừng can thiệp gì vội. Hãy để cho Trần Tiến Vinh lộ mặt nàng. Tôi tin chắc là nàng dù có khôn ngoan đến đâu cũng không thể đánh lừa được một người từng trải như Vinh. Anh chỉ can thiệp bằng cách xuất trình lá thư này của tôi với nhà chức trách khi nào Hồng Loan thành công trong việc đánh lừa mọi người. Nhất là tôi nhờ anh can thiệp nếu Quang, người thanh niên mà tôi mến, bị kết tội oan.

Nếu Hồng Loan phải sống trong nhà tù ít năm về tội lường gạt, tôi tin rằng việc ấy sẽ có lợi cho nàng và có lợi cho nhiều người khác nữa. Có thể anh cho tôi là bần tiện, đã chết rồi mà còn thù hằn. Nhưng mong anh nghĩ cho tôi rằng tôi có lý do để trả thù hằn.

Để dễ dàng cho công việc của anh, tôi nhờ cô Nhung, cô thư ký riêng của tôi, ký nhận là cô trông thấy chính tay tôi viết lá thư này và chính tôi nhờ cô ký nhận. Tôi nhắc lại là tôi sẽ tự tử. Cái chết của tôi là do tôi tự tử chứ tôi không bị ai giết.

Lẽ tự nhiên là cô Nhung không biết gì về nội dung bức thư này. Vĩnh biệt anh.

Vũ Minh Văn.

Người làm chứng: Nguyễn Thị Ngọc Nhung,
Nữ thư ký Công ty Pacific

.....

- Đọc cái chi vậy? Hồng Loan hỏi tôi. Tôi nhìn lên và thấy nàng đứng trên đầu thang lầu nhìn xuống. Nàng đã nhìn thấy bức thư trong tay rồi.

Chậm chậm, tôi bỏ lá thư vào túi.

Nàng nhắc lại:

- Đọc chi đó? Thư của ai đó?

Tôi gần như không hiểu nàng hỏi gì tôi. Tại tôi vẫn còn vẳng rõ lời nói của Văn hồi nãy: ...Nếu tôi bị người khác giết. Như tôi bị kẻ thù, kẻ cướp giết chẳng hạn, em vẫn được trả tiền bồi thường đủ... Nếu em khôn khéo đủ có thể lừa được nhà chức trách, nhất là lừa được Trần

Tiến Vinh... Nếu em có thể hoá vụ tự tử của tôi thành một vụ án mạng, em vẫn có thể làm chủ được số bạc mười mấy triệu đồng... Mười sáu triệu đồng...!

Rồi tôi nhận thấy là bức thư cả Văn, bức thư tuyệt mệnh của Văn, là một lá bùa hộ mạng của tôi. Nhờ đó, tôi không sợ bị nghi oan, bị kết tội oan là đã giết Vun dù tôi có làm cho vụ y tự tử hoá thành vụ án mạng. Nếu cuộc bày đặt của tôi có bị đổ bể, tôi chỉ cần xuất trình cái thư này là thoát nạn ngay.

- Anh...

Đây là lần đầu Hồng Loan gọi tôi bằng “anh”, một tiếng “anh” êm ái. “Anh” không thôi chứ không phải là “anh tài xế”.

Tôi đi tới bàn, ngồi xuống ghế, nàng đi xuống theo tôi, nàng muốn nói gì đó xong tôi dơ tay cản nàng:

- Im. Đừng nói cả, để tôi nghĩ...

- Mình phải báo cảnh sát – Nàng nói... - Tôi gọi điện thoại...

Tôi nhắc lại:

- Đừng gọi vội. Chờ chút đã...

- Nhưng mà...

Tôi gắt:

- Không có nhưng mà gì hết. Cô phải nghe tôi. Tôi cần suy nghĩ... Tôi sẽ nói ngay cho cô biết tôi nghĩ gì và chúng ta nên làm gì... Cô về phòng nằm đi. Đàng nào thi hán cũng đã chết rồi. Gọi cảnh sát tới ngay hay chậm một lúc nữa có hại gì đâu...

Giọng nói và vẻ mặt tôi lúc ấy có một cái gì đó làm nàng sợ, nàng im lặng làm theo lời tôi. Đây cũng là lần thứ nhất tôi chỉ huy được nàng. Nàng vào phòng riêng, tôi trở lên phòng của Văn. Tôi đứng nhìn xác chết. Nếu tôi có thể vặn lại kim đồng hồ, nếu tôi có đủ thì giờ để suy nghĩ và đặt một kế hoạch vụ tự tử của Văn thành một vụ án mạng. Nếu biết trước gã đàn ông ngu dại này sẽ tự tử, ít nhất tôi cũng sắp sẵn được vài việc.

Mười sáu triệu đồng!

Số tiền lớn đó xứng đáng để tôi liều... Nhiều người ở đời này còn chết, còn tù chung thân vì những số tiền ít hơn thế nhiều. Mà thật ra tôi cũng chẳng phải liều lắm. Làm cho vụ tự tử này trở thành án mạng, nguy tạo ra những bằng chứng để đánh lừa nhà chức trách nếu tôi có liều thì chỉ là vài năm tù vì tội nguy tạo bằng chứng và đánh lừa pháp luật mà thôi. Cái tội nặng nhất mà tôi có thể bị oan là tội sát nhân thì tôi đã không sợ, vì tôi đã có lá thư của Văn đây rồi... Hồng Loan, dù tham tiền, chẳng thể nào làm vụ tự tử này biến thành án mạng. Người có thể làm được việc đó là tôi chứ không phải nàng.

Tôi tin rằng tôi có thể biến được vụ tự tử của Văn thành án mạng, ít nhất tôi cũng có thể nguy tạo được một số bằng chứng để đánh lừa nhà chức trách, nhưng tôi cần phải có thì giờ để suy nghĩ, thì giờ để sắp đặt Chỉ một lát nữa thôi, xác Văn sẽ cứng lại. Cảnh sát bây giờ có nhiều phương pháp tối tân, khoa học và vô cùng chính xác để điều tra về một người chết. Bác sỹ luật y khám nghiệm sẽ biết ngay người chết vào lúc mấy giờ. Đúng tới 90 phần trăm. Cảnh sát sẽ biết là tôi và Hồng Loan cùng có mặt trong vila lúc Văn chết, tại sao chúng tôi không chịu báo ngay cho họ biết? Nếu tôi giấy khẩu súng và bức thư tuyệt mệnh gửi luật sư của Văn đi, cảnh sát sẽ biết ngay là hai chúng tôi định hoá vụ tự tử này thành án mạng, hoặc họ sẽ ngờ ngay cho chúng tôi là thủ phạm. Mục đích của tôi là đấu trí với cảnh sát để lấy 16 triệu bồi thường chứ không đấu trí để mà chơi. Rõn với pháp luật là một trò nguy hiểm đại dột.

Trước đây, tôi có quen một gã tự nhận là nhà thần bí học. Chẳng ai biết tên thật của hắn là gì, chỉ biết hắn có biệt hiệu khá long trọng là Dương Ngũ Hàng – chúng tôi vẫn gọi đùa hắn là Dương Ngũ Tỏi – Ngũ Hàng hay nói ba hoa về linh hồn, về cõi âm, về người chết, về thiên linh và các thứ bùa ngải. Hắn tự khoe là hắn có thể liên lạc được với người chết và vẫn mở những cuộc liên lạc đó về đêm khuya. Riêng tôi, tôi không tin lắm ở những chuyện ma quái, dị kỳ mà hắn thường kể. Xong quả thực là từ người ngọm hắn có tiết ra một vẻ ma quái làm tôi ngan ngán. Tôi vẫn nghĩ là tôi sẽ không bao giờ chịu ngu chung nhà ban đêm với Ngũ Hàng. Hắn thường quả quyết là có nhiều người chết trở về từ cõi âm nói chuyện tâm sự với hắn luôn...

Giờ đây, khi nhìn xác chết của Văn, tôi nhớ lại những chuyện ma quỷ mà Ngũ Hàng đã nói. Bỗng dưng tôi thấy lạnh gáy và bao nhiêu tóc gáy tôi như đứng dựng cả lên: hình như tôi vừa nghe thấy tiếng Văn nói nho nhỏ bên tai. Đó có thể là ý nghĩ của tôi nhưng không hiểu tại sao tôi lại thấy như chính Văn – bây giờ y đã chết, y đã biết rõ là tôi cần tiền – đã sai tôi làm vậy.

----- oOo -----

Chừng hơn một tiếng đồng hồ sau, tôi vào phòng Hồng Loan.

Phòng nàng chỉ còn ngọn đèn ngủ thấp sáng. Vàng sáng chan hoà trên nệm gối sa tanh hồng, trên mái tóc xoã trên vai nàng. Hồng Loan nằm trên giường, bộ áo ngủ màu xanh cẩm thạch nhạt, nét mặt nàng mệt mỏi và lo âu, một điệu Caraven giữa những ngón tay.

Tôi đứng dựa lưng vào cửa, ngắm nàng.

- Làm gì lâu quá vậy? – Nàng hỏi – Đã báo cảnh sát chưa?

Tôi đi tới đặt chai rượu vào hai cái ly lên mặt bàn ngủ và ngồi xuống chiếc ghế da bên giường nàng:

- Chưa báo.

- Tại sao? Còn chờ gì nữa? Bộ muốn để họ nghi ngờ mình giết hắn ư?

Tôi rót rượu vào hai ly, ra hiệu cho nàng uống và tôi đưa một ly lên môi, uống một hơi dài.

Sốt ruột, nàng nhắc lại câu hỏi bằng một giọng the thé:

- Tại sao chưa báo cho cảnh sát biết?

Chậm chậm, tôi đáp:

- Loan cũng nghe thấy Văn nói như tôi đã nghe trước khi hắn chết.

Hắn nói: nếu mình nguy tạo được bằng chứng để biến được vụ tự tử của hắn thành vụ án mạng, công ty bảo hiểm sẽ bắt buộc phải trả tiền bồi thường nhân mạng. Loan chắc cũng muốn có năm bảy triệu đồng để làm lại cuộc đời chứ?

Nàng tung chân ra khỏi giường và ngồi dậy, mắt nàng loé sáng:

- Ai mà không muốn? Nhưng muốn làm sao được? Hắn đã làm hết cách để ngăn mình rồi. Hắn cố tình gài bẫy mà? Có ngu mới lao đầu vào...

- Loan hãy bình tĩnh để nghe tôi nói... Chúng ta vẫn còn có thể đánh lừa được thiên hạ. Chúng ta vẫn còn có thể lãnh được tiền bồi thường...

Nàng trề môi:

- Bồi thường... bồi thường... Nói hoài... Lãnh bằng cách nào?

- Bằng cách biến vụ hắn tự tử thành án mạng...

- Luẩn quẩn, loanh quanh hoài.. Đã biết là biến không được thì còn nói làm cái gì nữa?

- Tôi có cách làm được.

Đôi mắt nàng mở to:

- Cách gì? Nói coi...

- Thì tôi chỉ cốt vào đây gặp Loan để nói. Hãy để tôi nói, Loan hãy chú ý lắng nghe. Trước hết, để mình có thì giờ sắp đặt, tạo ra bằng chứng, tôi đã cho xác của Văn nằm vào trong cái tủ lạnh lớn dưới nhà...

Nàng đứng bật dậy:

- Cái gì? Sao lại để hắn nằm trong đó?

Tôi cố trấn tĩnh để khỏi gất lớn:

- Đã bảo ngồi im nghe người ta nói mà lại. Cô cứ nghe tôi trình bày xong kế hoạch của tôi rồi hãy đưa ra những câu phản đối. Chúng ta có thừa thì giờ để thảo luận. Nếu cô bằng lòng, kế hoạch của tôi mới

được thực hiện. Nếu nghe xong kế hoạch của tôi, cô vẫn thấy là không ổn, hay cô nhất không dám làm, chúng ta vẫn kịp báo cho cảnh sát như thường. Xác Văn đã nằm trong tủ lạnh. Hơi lạnh giữ cho xác hần tươi nguyên. Cảnh sát không thể tìm ra được là hần đã chết cả năm bảy tiếng trước. Chúng ta chỉ biết mang xác hần ra, để nằm vào chỗ cũ, chờ cho hơi lạnh mất đi, báo cảnh sát tới là xong. Nàng ngồi xuống:

- Anh điên rồi.

- Chịu nghe trình bày kế hoạch chưa?

- Được rồi, tôi ngồi yên. Kể đi.

- Lý do làm cho Văn tin chắc rằng chúng mình không sao nguy tạo được bằng chứng hợp lý để đánh lừa thiên hạ là điều kiện thời gian. Hần chết, mình không có đủ thì giờ để làm bất cứ việc gì, trừ việc bó tay gọi cảnh sát tới đem hần đi. Hần chết lúc 8 giờ 45 phút tối nay và cảnh sát sẽ tìm ra một cách dễ dàng là cả hai ta cùng có mặt ở đây lúc đó. Hần tin chắc mình không thể nguy tạo thành án mạng mà lại không tự kết tội mình.

Nhưng hần quên là nhà này có một cái tủ lạnh quá lớn. Hần nằm trong đó vừa vặn. Nằm trong đó, những bắp thịt cứng lại, cả máu hần đông lại. Mình có thể để hần nằm trong đó cả tháng mà vẫn không sợ xác hần thối nát, Chỉ khi nào mình đem hần ra ngoài không khí thường này, xác hần mới lại.. tiếp tục hư nát mà thôi... Nửa tháng nữa, mình bỏ xác hần ra, mà bác sỹ khám nghiệm vẫn tìm ra hần mới chết có vài tiếng đồng hồ. Bây giờ Loan đã hiểu gì chưa?

Nàng lắc đầu:

- Không, không hiểu gì hết. Tôi không muốn hiểu. Việc anh làm nguy hiểm và liều lĩnh quá. Nếu anh không chịu báo ngay cho cảnh sát, khi họ tới tôi sẽ khai hết. Anh sẽ lãnh hết trách nhiệm...

- Làm gì mà sợ quá vậy? Cô chẳng đã giết Hồ Mậu để lãnh tiền bảo hiểm nhân mạng của hần là gì?

- Tôi không giết Hồ Mậu, tôi không giết ai hết... Tôi không muốn dây dưa với hạng người như anh...

Tôi thấy nàng có thể nổi cơn khùng hoảng thần kinh vì vậy tôi cần phải thuyết phục nàng thật nhanh:

- Để mất 16 triệu đồng trong lúc mình có thể có chúng là một việc uổng phí. Đòi làm gì còn cung cấp cho mình cơ hội thứ hai như thế này? Cô phải biết rằng tôi cũng không ngu dại gì chứ? Nếu làm để có thể bị kết tội sát nhân, đòi nào tôi dại? Tôi đã nói là nhờ may mắn, tôi nắm được đủ yếu tố để thành công. Chẳng hạn như Văn có viết thư tuyệt mệnh cho luật sư của hần là Lê Quý Thanh. Trong thư hần nói

rõ là hấn tự tử và nhờ luật sư lột mặt nạ cô khi cô thành công với việc đánh lừa nhà chức trách. Nhưng lá thư đó hiện tôi còn giữ đây, chưa gửi đi... Thư đó là bùa hộ mạng của chúng mình. Nếu chẳng may âm mưu của mình có bại lộ, mình chỉ cần đưa thư ra bức thư đó là cảnh sát chẳng làm gì được mình ngoài tội nguy tạo bằng chứng, lừa gạt, khai gian vớ vẩn mà thôi. Có bị kết tội giết người mới tù nặng chứ phạm vào những tội lảm cẩm đó mình có tù cũng không lâu...

Mắt nàng sáng lên:

- Thật không? Thư đâu?

Tôi móc túi lấy lá thư cho nàng coi. Vừa ghé tờ thư vào gần đèn để đọc, tôi thấy bàn tay nàng run run. Nàng đang xúc động mạnh. Tôi biết nàng bắt đầu tin tôi.

Đọc xong, nàng thờ ra một hơi dài:

- Thằng khốn nạn. Chết rồi mà nó vẫn còn thù tôi. Nó cố tình phá tôi...

Tôi để cho nàng yên lặng suy nghĩ một lúc mới nói tiếp:

- Hấn lo xa nhưng chưa đủ. Hấn chỉ ngờ có Loan thôi, hấn không hề ngờ tôi. Một mình Loan sẽ không làm nổi vụ này, một mình tôi lại càng làm không nổi. Nhưng nếu hai chúng ta hợp tác, chắc chắn là thành công... Vạn nhất mà thất bại, chúng ta đã có bức thư này...

Loan thấy tạm yên tâm chưa?

Tôi giật nhẹ lá thư trong tay nàng.

Nàng đưa tay ra muốn lấy lại:

- Tôi giữ lá thư này...

Tôi mỉm cười:

- Người giữ thư là tôi. Tôi sẽ cất nó ở một chỗ kín chỉ có tôi tìm được. Nói để Loan biết trước là nếu chẳng may tôi chết bất đắc, Loan sẽ không bao giờ tìm thấy nó đâu. Nó là bùa hộ mạng của tôi với pháp luật mà nó cũng hộ mạng tôi cả với Loan nữa...

Nàng bắt đầu giở thủ đoạn quyền rũ:

- Nếu cộng tác với nhau làm một việc nguy hiểm mà không tin nhau...

- Xin lỗi – tôi vẫn cười để cho lời nói nhẹ đi – Loan có thể đẹp, Loan có thể đáng yêu... nhưng về mặt tin cậy Loan thì xin lỗi, Loan cho tôi đề phòng... Chẳng hại gì. Nếu Loan không qua mặt tôi, tôi không thể qua mặt được Loan. Loan nhớ rằng Loan là người chính thức thừa hưởng gia sản của Vũ Minh Văn. Tôi không là gì cả. Không có Loan, tôi không thể sờ tay vào được tiền bồi thường. Sau khi lãnh được tiền, chúng ta chia tiền và chia tay, không ai bị phiền nhiễu vì ai hết...

Nàng đăm đăm nhìn tôi như muốn thôi miên tôi. Tôi chờ đợi nàng dở thêm thủ đoạn quyến rũ, xong một lúc sau nàng nhún vai:

- Được rồi. Bây giờ nói cho tôi rõ anh định làm những gì?

- Biến vụ Văn tự tử thành án mạng. Kế hoạch chỉ mới có những nét đại cương, tôi cần thì giờ để đặt ra những chi tiết, bằng chứng.

Chúng ta sẽ bày ra một vụ cướp, Văn chống cự bọn cướp nên bị chúng bắn chết. Hoặc ta sẽ bày ra một cuộc Văn bị bắt cóc...

Trong khi tôi nói, Hồng Loan tới ngồi ở bàn phần. Nàng cầm bàn chải lên chải tóc. Tôi ngồi như nằm dài trong cái ghế da êm ái, tay cầm ly rượu, tay cầm điếu thuốc lá...

Vì vậy, tôi không tránh kịp khi nàng quay quắt lại và đập mạnh cái bàn chải vào đầu tôi... Tôi dơ bàn tay có ly rượu lên đỡ. Rượu toé lên mặt nàng nhưng tôi đã lãnh một cú bàn chải vào trán. Óc tôi choáng lên... Mắt tôi hoa và tôi trông thấy trước mặt tôi có những ngôi sao sáng loé lên. Nàng thật khoẻ. Cú đập bất ngờ đó có thể làm tôi ngất đi...

Nhưng may mắn, tôi chưa đến nỗi ngất. Chân tôi tự động đập mạnh vào bụng nàng làm nàng ngã nhào ra giường... Khi nàng nhồm dậy được, tôi cũng đã đứng lên được. Tuy mắt tôi vẫn còn hoa nhưng ý chí tôi tỉnh hoàn toàn. Tôi biết nếu để mất bức thư vào tay Loan, đời tôi sẽ khôn nạn lắm.

Bây giờ thì đến lượt nàng lãnh đòn... Tôi giả vờ chóng mặt gục xuống tay ghế...

Tay nàng vẫn cầm chặt cái bàn chải. Nàng không còn phải vội vã nữa, nàng dơ cao bàn chải lên để đập xuống ót tôi cái thứ hai. Trúng cái đập này thì sớm lắm sáng mai tôi mới tỉnh lại được...

Nhưng trước khi nàng kịp hạ tay, bàn tay tôi bay ngang. Tôi dùng cườm tay chặt mạnh vào bụng nàng theo một đòn karate mà tôi học lỏm được. Cú chặt đi ngọt... Hứ... Nàng thốt lên một tiếng khí trong phổi nàng theo nhau phào ra ngoài. Người nàng gập đôi lại, hai tay nàng ôm lấy bụng, miệng nàng hà lớn để thở.

Tôi nắm tóc nàng – mái tóc dày đầy một nắm tay của tôi – Tôi muốn giật mạnh, tôi cố dằn cơn giận... Tôi chỉ kéo tóc cho mặt nàng ngẩng lên. Trong vıla vắng lúc đó chỉ còn vang tiếng thở hổn hên của hai chúng tôi.

Tiếng thở của chúng tôi và xác chết nằm co quắp trong tủ lạnh.

Ý nghĩ về xác chết làm tôi tỉnh hơn và cơn giận của tôi nguội đi. Việc cần làm của tôi bây giờ không phải là việc đánh Hồng Loan hay là ân ái với nàng, tôi cần sắp đặt một vụ án mạng tưởng tượng. Tôi đã có xác chết, nhưng tôi vẫn còn thiếu án mạng.

Tôi đẩy mạnh Hồng Loan té sấp mặt xuống giường và đi ngay ra khỏi vila.

----- oOo -----

Đêm hôm đó, tôi nằm trần trọc thức gần suốt sáng. Tôi có quá nhiều vấn đề cần suy nghĩ, cân nhắc, lựa chọn một quyết định, tôi cần sắp sẵn quá nhiều việc để làm. Hiện giờ, tôi chưa cần nghĩ ngay cách biến hoá vụ tự tử của Vũ Minh Văn thành ra án mạng vội, tôi có thừa thì giờ để làm việc đó. Việc tôi cần làm ngay ngày mai là việc giải thích sao cho hợp lý sự vắng mặt của Văn.

Những chủ nợ của Văn chắc chắn sẽ kéo đến từ ngày mai. Nếu họ không được gặp kẻ nợ tiền họ, họ sẽ cho là Văn đã bỏ trốn, đã lánh mặt họ. Họ sẽ thừa Văn về tội trốn nợ, họ có thể nhờ thừa phát lại tới kiểm kê gia sản của Văn. Họ mà mở đến cái tủ lạnh thì lời thôi to.

Tôi suy nghĩ không hiểu tôi có nên mượn một căn nhà nào đó và cho rời cái tủ lạnh tới đó? Tôi quyết định không nên. Việc đó có nhiều nguy hiểm và tai hại hơn là cứ để tủ lạnh đựng xác Văn ở đây. Mình tôi và Hồng Loan không thể khiêng nổi cái tủ nặng đó đi nơi khác. Chúng tôi cần mượn phu và phải có xe vận tải để chuyên chở. Nếu biết rằng tôi cho rời cái tủ lạnh khỏi nhà, cảnh sát sẽ nghi ngờ, sẽ đặt nghi vấn và mọi sự sẽ vỡ lở rất sớm. Không, cái tủ lạnh phải nằm nguyên chỗ cũ của nó, trước mắt tất cả mọi người. Nhưng tôi phải nghĩ ra cách nào để đừng có ai tò mò mở tủ.

Khi mặt trời lên buổi sáng hôm sau, tôi đã sắp đặt xong hầu hết những gì tôi phải làm. Tôi trở dậy vào lúc 6 giờ 30 và vào phòng Hồng Loan lúc 7 giờ.

Ánh nắng ban mai chiếu qua rèm cửa vào phòng, Hồng Loan nằm ngửa trên giường, mái tóc đen huyền xoã trên gối, một tay nàng đặt vòng trên đầu. Tôi trông rõ hai đầu nhọn nhô lên ở ngực nàng dưới làn lụa mỏng. Nàng cũng đã thức dậy từ lâu. Nàng đang hút thuốc lá và nàng nằm im hút thuốc như không hề có tôi bước chân vào phòng. Tôi đóng cửa và tới ngồi lên chiếc ghế da gần giường, cái ghế tôi đã ngồi khi bị nàng bất thần đánh một bàn chải bào đầu đêm qua.

- Sao? – Tôi lấy giọng vui vẻ hỏi nàng - Vẫn còn giận ư?

Nàng hỏi lại tôi, mắt vẫn không nhìn tôi:

- Cái thư đâu rồi?

- Tôi đã cất nó ở một nơi thật kín chỉ có mình tôi biết chỗ mà thôi.

Loan nên quên chuyện cái thư đó đi. Chúng mình còn nhiều việc cần làm, chẳng nên tranh nhau giữ lá thư đó. Chúng ta bây giờ là hai người cộng tác làm một áp phe lớn, một áp phe trị giá 16 triệu...

Nhiều tiền lắm. Nếu thành công, sẽ có thừa tiền cho hai chúng mình...

Tôi cố tình nói đến tiền để gọi lòng tham của nàng. Nhưng nàng vẫn không chịu nói gì hết. Nàng vẫn nằm im. Sau cùng, tôi hỏi:

- Cô đã có một đêm để suy nghĩ rồi. Bây giờ tôi cần biết rõ ý định của cô: cô có bằng lòng làm vụ này với tôi không?

- Tôi cần biết anh sẽ làm những gì đã chú?

- Tôi chưa biết rõ tôi sẽ làm những gì. Tôi cần biết chắc cô có bằng lòng làm không đã trước khi tôi tiến tới. Hiện giờ tôi mới biết có một điều: chúng mình có tới 99 phần trăm thành công. Tôi có tin chắc là thành công tôi mới làm. Áp phe nào không chắc ăn là không có tôi. Cô cũng phải tin như tôi, tin ở tôi mới được. Tôi hỏi lại cô lần cuối: cô có bằng lòng cộng tác với tôi không?

Nàng gật đầu:

- Tôi bằng lòng.

Tôi thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm sau khi nghe nàng nói câu đó. Tôi cúi xuống hôn lên môi nàng. Tôi chờ đợi nàng né đầu hay có một nét mặt phản đối nào đó, nhưng không, nàng vẫn thản nhiên nằm ngửa nhìn lên trần. Tôi có cảm giác như nàng không biết là có tôi hôn nàng. Đúng ra là nàng biết nhưng nàng chẳng cần để ý. Việc tôi hôn nàng hay không, đối với nàng như chẳng có chút xíu quan trọng nào.

Tôi cảm thấy thất vọng. Và tôi hiểu rằng Vũ Minh Văn, hồi y còn sống cũng đã từng thất vọng như tôi. Chính vì sự lạnh nhạt quá rõ của nàng mà Văn đâm ra chán đời, say sưa be bét. Nhưng Văn có thể chịu thua Hồng Loan, tôi khác. Tôi không phải là thằng đàn ông có tuyệt vọng vì sự lạnh nhạt của một chị đàn bà, dù cho ả đó có đẹp như tiên nữ đi chăng nữa. Tôi chỉ mỉm cười.

- Chưa chắc tôi đã khoái hôn cô đâu. Vũ Minh Văn có thể yêu cô và chết vì cô, tôi thì không... Tôi chỉ thiếu có tiền chứ không thiếu đàn bà...

Nàng vẫn lặng yên nằm hút thuốc lá. Đúng là nàng lạnh như một băng sơn, như một người đàn bà bằng đá, Vũ Minh Văn gọi nàng là "thạch nữ" quả có đúng.

Tôi nói qua chuyện khác:

- Cô có thể nằm từ bây giờ cho đến Tết Công Gô, tôi cóc cần. Nhưng tôi thì có nhiều việc cần làm ngay. Việc trước hết là tôi cần có một khoản tiền vốn.

Nàng như người chợt tỉnh một cơn mê mộng:

- Tiền thì anh đừng hy vọng lấy ở tôi một xu nhỏ...

Tôi đặt bàn tay lên vai nàng và xiết chặt lại với ý làm cho nàng đau:

- Cô ngu vừa chứ. Tôi cần tiền đây không phải là cần tiền để đi ăn, đi chơi mà là cần tiền vốn để thực hiện vụ này. Tôi có 50 ngàn đồng, tôi bỏ hết cả vào làm tiền vốn. Cô phải góp số tiền tối đa mà cô có thể có. Tôi sẽ đem xe Dauphine đi bán ngay hôm nay.

- Xe Dauphine của tôi, anh không có quyền đụng tới nó...

Nàng biểu lộ một thái độ bất hợp tác ngoan cố ra mặt, tôi bực bội và sốt ruột nhưng tôi biết rằng chỉ cần tôi gắt bây giờ là mọi việc có thể hỏng hết. Tôi cần thuyết phục nàng tin rằng tôi có thể thành công trong việc này và làm nàng tin tôi hơn là chữi của nàng. Tôi cố trấn tĩnh để nói:

- Nếu cô không muốn cùng tôi làm áp phe này, cô cứ việc nói thẳng ra. Còn nếu cô bằng lòng cùng làm, nếu cô tin rằng tôi và cô có thể làm nổi một áp phe lấy của thiên hạ 16 triệu đồng bạc chia nhau, cô cần nghe tôi nói, và làm theo lời tôi bảo. Bây giờ là thứ bảy, ngày mai chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tới sáng thứ hai, chắc chắn bọn chủ nợ sẽ bò đến. Chúng ta phải sẵn sàng chờ đón bọn đó. Chúng ta phải làm cách nào để bọn đó tin rằng Văn đi vắng và chỉ đi vắng vài ngày mà thôi. Và Văn vẫn còn tiền, ít nhất cũng còn dư tiền để trả nợ chúng. Ta sẽ chọn lựa trong đám chủ nợ của Văn một hai tên khó chịu nhất, đòi nợ khủng khiếp nhất... để trả nợ. Mấy tên đó sẽ loan tin là Văn vẫn còn tiền và bọn kia sẽ tin là rồi cũng đến lượt chúng được trả tiền. Ngay từ bây giờ tôi giữ vai thư ký riêng của Văn, tôi có quyền và có bổn phận thanh toán tiền nợ thay cho Văn trong vài ngày Văn vắng mặt. Chúng ta nói với tất cả mọi người rằng Văn ra Huế vài ngày để chọn địa điểm thực hiện một cuốn phim lớn.

Nàng mở lớn đôi mắt nhìn tôi:

- Ai mà tin nổi chuyện đó?

- Tin chứ sao lại không? Tất cả mọi người sẽ tin nếu chúng ta khéo léo. Khéo léo và hợp lý, đó là hai yếu tố để lấy lòng tin của thiên hạ. Văn chẳng là một business man giao thiệp với nhiều ngoại nhân là gì? Từ công ty Pacific qua việc thực hiện điện ảnh không có bao xa. Cô chưa thấy tài của tôi.

Tuy miệng nói không tin nhưng đôi mắt mở lớn của Hồng Loan cho tôi biết là nàng đã bắt đầu tin ở tài bầy chuyện và tính trước mọi sự của tôi.

- Nhưng...- Tôi tiếp - muốn bịp được thiên hạ, muốn làm cho thiên hạ tin mình, mình phải có tiền. Không cần nhiều, nhưng cũng phải là một số tiền tối thiểu. Khi đã tin rằng Vũ Minh Văn được công ty điện ảnh Huê Kỳ mời cộng tác, bọn chủ nợ sẽ chốt bai bãi không tên nào dám

đòi tiền nữa. Mình có đòi trả chúng nó cũng không dám lấy... Tôi đã nghiên cứu và thấy tất cả bọn cho Văn nợ tiền đều là bọn cung cấp đồ ăn, nói đúng ra là rượu, may quần áo,..vv... cho Văn từ nhiều năm nay. Chúng đã được hưởng lợi nhiều vì Văn. Chúng sẽ sợ làm Văn giận, Văn giao thiệp với người khác và chúng sẽ mất món lợi đó. Đợi cho những lý lẽ của tôi thấm vào bộ óc tính toán của Hồng Loan tôi mới nói đến số tiền:

- Tôi cần ít nhất một ngân khoản là 500.000đồng.

Nàng dăm dăm nhìn tôi, dò xét:

- Năm trăm ngàn đồng? Đưa cho anh số tiền đó để anh vù đi thì sao? Đâu có lấy tiền dễ vậy được?

Tôi cười nhạt:

- Chuyện đó có thể xảy ra.. nếu không có số bạc mười sáu triệu đồng... Tôi có thể có số bạc 8 triệu đồng, đòi nào tôi lại đại dột chỉ hài lòng có 500 ngàn mà thôi? Cô thích tiền, tôi cũng thích tiền lắm chứ? Có thể tôi không thích tiền bằng cô nhưng ít nhất tôi cũng không chê tiền và không đại như cô nghi oan cho tôi.

Tôi vất vả nhiều mới thuyết phục được nàng để cho tôi đem bán gấp chiếc xe Dauphine. Tôi hy vọng có thể bán được xe với giá 300.000 đồng. Chiếc xe Dauphine trị giá hơn số bạc đó nhưng khi cần tiền, bất cứ ai cũng phải bán rẻ. Tôi quá cần tiền và tôi có quá ít thì giờ. Tôi cần bán xe lấy tiền ngay và đồng thời, bán giấu để cho thiên hạ, nhất là những người quen với Vũ Minh Văn, không biết việc bán xe. May mắn, tôi có quen với nhiều tên làm trung gian mua bán xe hơi. Tôi bán được chiếc xe với giá 280.000 đồng và lấy đủ tiền ngay lúc 3 giờ chiều chủ nhật. Tên mua được xe Dauphine này có thể bán ngay với giá 350.000 vào tuần lễ sau. Hồng Loan giao cho tôi một số nữ trang kim cương. Toàn là thứ đất tiền. Tôi đem cầm số nữ trang này được 150.000 đồng. Như vậy là cộng với số tiền của tôi, tôi có một số vốn gần 500.000 đồng. Không nhiều lắm nhưng tôi sẽ đủ dùng.

----- oOo -----

Sáng thứ hai, mới chín giờ sáng, đã có khách tới vila xin gặp chủ nhân.

Khách là một gã đàn ông to béo, mặt tròn có hai đôi má phị phị. Đầu y chải dầu láng bóng, y xách theo cái cặp da. Trông thấy y, tôi biết ngay y là một chủ nợ tới đòi nợ.

Tôi tiếp khách thay cho Hồng Loan. Tôi mời gã đàn ông mập bự vào phòng khách.

- Tôi chờ gặp ông Văn.Xin thầy báo với ông chủ dùm...

- Ông chủ tôi đi vắng vài ngày – Tôi đáp – Tôi là... Quang, thư ký của

ông Văn. Tôi thay mặt ông Văn trong thời gian ông vắng mặt ở Sài Gòn... Nếu việc ông cần là việc tôi có thể thanh toán được...?

Gã có vẻ khó chịu, đôi lông mày rậm nhíu lại:

- Ông Văn đi vắng? Ông đi đâu vậy, thầy?

- Ông chủ tôi đi miền Trung.

- Tôi cần gặp riêng ông... Đúng ra là ngày nào ông sẽ về Sài Gòn, thầy?

- Tôi chưa rõ là ngày nào ông về. Có thể ông chủ tôi sẽ từ Đà Nẵng đi phi cơ Huê Kỳ thẳng qua Hồng Kông. Ông đi với mấy ông Huê Kỳ...

- Tôi xin tự giới thiệu... - Gã rút trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho tôi - ... Tôi là Đại Thạch... Tôi cần gặp ông Văn về việc nhờ ông thanh toán cho mấy cái hoá đơn tiền rượu tôi gửi tới mà chưa thấy ông trả lời...

Tôi đọc trong danh thiếp: Đại Thạch công ty - Nhập cảng thực phẩm và các thứ rượu Pháp. Tôi nghĩ thầm: "Đây đúng là loại chủ nợ khó chịu đây. Mình chế ngự được tên này là sẽ chế ngự được tất cả bọn".

Tôi bỏ tấm danh thiếp của Đại Thạch xuống bàn và hỏi gã:

- Thanh toán hoá đơn? Bộ công ty của ông cần tiền quá hay sao?

Câu hỏi của tôi làm cho Đại Thạch đỏ gay mặt:

- Không phải là công ty tôi cần tiền... mà là... là vì số tiền rượu của ông Văn đã quá nhiều. Tôi đã nhiều lần cho người tới mà vẫn chưa được thanh toán...

- Ông Văn bận nhiều việc. Việc thanh toán tiền hoá đơn của ông chỉ là một việc nhỏ. Ông Văn có bảo tôi thanh toán nhưng tôi cũng bận nhiều việc nên chưa nhìn tới hoá đơn của ông. Sao? Nghĩa là ông cần trả tiền chứ gì? Ông cho tôi biết số tiền bao nhiêu, tôi sẽ làm sẽ trả liền cho ông, ông muốn lấy tiền mặt cũng được?

Giọng nói quả quyết, coi thường và thái độ sẵn sàng trả tiền của tôi đã làm cho Đại Thạch bắt đầu bối rối. Y có vẻ không còn sốt sắng lắm với việc đòi trả tiền ngay. Tôi nhắc lại:

- Số tiền bao nhiêu?

- Thưa... khoảng trên dưới 40.000 đồng.

Con số nợ tiền rượu làm tôi choáng váng. Vũ Minh Văn uống nhiều rượu, uống ở nhà cũng nhiều ngang với số rượu y uống ban đêm ở các nhà hàng, nhưng tôi không ngờ con số lại cao đến 40 ngàn đồng. Trong khi mở cặp lấy hoá đơn ra, Đại Thạch nổi giọng vồn vã thay cho bực dọc:

- Tôi vẫn cung cấp rượu cho ông Văn từ nhiều năm nay. Cứ sáu

tháng tôi tính tiền một lần. Lần này, có lẽ vì ông Văn quá bận nên tới nay đã chín tháng. Vì vậy, số tiền mới lên cao đến 40.000đồng. Đã gần một năm rồi còn gì...

- Trong thời gian tới, ông Văn chắc còn cần mua rượu nhiều nữa, ông sẽ có nhiều tân khách cần tiếp. Xong tôi sợ... ông sẽ nhờ một nhà lớn nào khác cung cấp rượu cho ông. Nhà nào lớn và sẵn có đủ các thứ rượu Âu Mỹ hiếm như nhà Thái Thạch chẳng hạn...

Cái tên nhà Thái Thạch làm cho Đại Thạch cuống lên. Y sợ hãi vì thấy món lời có thể mất nếu y để người tiêu thụ mà hôm nay y đến đòi tiền nổi giận, tới mua rượu ở nhà cung cấp thực phẩm khác. Y vội vã nói tía lia:

- Thưa... nhà tôi cũng có đủ rượu không kém gì nhà Thái Thạch. Tôi lại là người cung cấp quen cho ông chủ đây...

Tôi lắng lặng để y nói và hỏi:

- Thưa thầy... Ông Văn sẽ làm phim xi-nê?

Tôi gật đầu:

- Phải. Rất nhiều phim. Sài Gòn sắp có đài tivi. Ông Văn đã ký hợp đồng với Hoa Kỳ và Nhật Bản xây đài tivi trên khắp nước và làm phim chiếu trên tivi. Chính vì công việc mới này mà ông bỏ nhà Pacific... Tôi chắc trong thời gian tới nhà hàng sẽ phải tiếp nhiều khách lắm... Ông nói hoá đơn bao nhiêu?

Đại Thạch muốn bỏ vội hoá đơn vào cặp nhưng tôi đã cầm giấy hoá đơn. Tôi đọc con số ghi trong đó và mỉm cười:

- Với ông, số tiền rượu mới chỉ có chừng này mà ông đã chola quá lớn rồi. Làm sao ông có thể cung cấp cho ông Văn có mỗi tháng cả trăm ngàn bạc rượu? Việc đó quá sức ông, nhưng không sao, ông Văn có thể mua trả ông ngay bằng tiền mặt. Khỏi phải làm ngân phiếu lòi thoi? Chắc ông cần tiền lắm, hả?

Y nói líu cả lưỡi lại:

- Thưa không. Xin cứ để lúc nào ông Văn trả tôi cũng được. Tôi chỉ tạt qua để hỏi thăm ông Văn... Và sở dĩ tôi chỉ nhắc tới hoá đơn là vì tôi sợ bọn nhân viên của tôi không đưa hoá đơn tới tận đây...

Người đời chỉ chết vì lòng tham. Tôi đã đánh trúng vào nhược điểm của bọn lái buôn mà Đại Thạch là một tiêu biểu. Y hy vọng sẽ còn thu được tiền lời nhiều trong việc bán rượu cho Vũ Minh Văn. Y tưởng là Văn đã hết tiền nên đích thân tới đòi. Trước thái độ quả quyết của tôi, y tin ngay là Vũ Minh Văn đã có "áp phe" mới. Y lắc đầu quày quặt làm như việc tôi bảo y tới để đòi nợ là một việc làm y oan uổng nhất đời.

Y cuống quýt xin lại tờ hoá đơn để bỏ vội vào cặp như đó là một cái

gì dơ bẩn không đáng để thầy thư ký riêng của nhà sản xuất điện ảnh Vũ Minh Văn nhìn thấy. Y năn nỉ tôi đừng nói gì với ông Văn về việc y tới đây ngày hôm nay, y van nài tôi làm ơn nói với ông Văn cứ “com măng” rượu ở nhà ông y như cũ, y sẵn sàng cung cấp tất cả số lượng rượu mà ông Văn cần dùng và y sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện hoá đơn, bao giờ ông Văn thanh toán cũng được. Y không biết rằng trong khi y hy vọng như vậy về Vũ Minh Văn thì chính đương sự đang nằm co quắp, lạnh ngắt trong cái tủ lạnh khổng lồ trong vila, cái tủ lạnh nằm cách nơi y ngồi không xa lắm. Tôi phải đuổi Đại Thạch đi y mới chịu ra khỏi nhà. Y có thể cứ ngồi đó hỏi thăm tôi về việc sản xuất phim của Vũ Minh Văn tới tối. Khi y đi rồi, tôi đóng cửa lại và đứng dựa lưng vào thành cửa, tôi cười... Tôi cười ra nước mắt. Khi Hồng Loan từ trên lầu bước xuống tôi vẫn còn cười...

Định mệnh đã an bài

Chương 7

Đôi mắt nàng sáng long lanh, làn môi hồng hé cười nụ, nàng đến gần tôi:

- Làm gì mà vui vậy? Thành công rực rỡ nên khoái chí à?

Nàng không cần nói nhỏ và tôi có quyền nói lớn, vì vila chỉ có hai chúng tôi. Đúng ra là vila có ba người, nhưng một người không nghe, không nói gì được.

- Loan đã nghe thấy thằng cha đó nó năn nỉ tôi ra sao rồi chứ? Tôi đã nói là tôi dư tài bịp hết bọn nó mà. Bây giờ Loan đã tin tôi chưa?

- Đâu có phải chí có mình thằng cha đó là chủ nợ đâu? Còn nhiều kẻ khác mà, chưa chắc anh đã bịp được hết bọn nó...

Nàng nói bằng một giọng hoài nghi nhưng tôi thấy rõ là nàng đã bắt đầu tin tưởng ở tôi.

- Thằng cha này nó sẽ đem chuyện đi loan tin dùm mình. Chỉ từ giờ đến trưa là tất cả bọn chủ nợ của Văn đều biết chuyện. Mình chỉ cần bọn họ khoan đòi nợ nhiều lắm là 10 ngày là mình thực hiện xong kế hoạch...

Nàng đi tới ngồi xuống ghé trước mặt tôi:

- Bán xe và cầm nữ trang được tất cả bao nhiêu?

- Gần năm trăm ngàn đồng...

- Có từng ấy thôi sao? Một đôi bông hột xoàn của tôi đã trị giá hai trăm ngàn đồng rồi.

- Khi mình cần tiền, mình cảm được như vậy là cao giá lắm rồi. Tôi phải tìm người quen, người tin tôi mới cảm được đó. Thôi chuyện vốn như vậy là đã tạm xong. Bây giờ mình có thể bắt tay vào việc thực hiện kế hoạch...

Rồi tôi hỏi nàng:

- Đây là lúc để thử coi tinh thần của Loan cao đến chừng nào?

- Anh nói vậy là nghĩa lý gì? Nàng hỏi lại tôi.

- Khi thực hiện kế hoạch của mình, hai chúng ta sẽ phải đối phó với rất nhiều người. Họ cũng sẽ nghi ngờ tôi, nhưng trong thời gian đầu, họ sẽ chú ý nhiều đến Loan. Tất cả mọi mũi dùi tấn công của họ đánh bại được Loan. Vì vậy vai trò của Loan sẽ nặng lắm. Nặng đến kinh khủng. Muốn vượt qua cuộc thử thách này, tinh thần của Loan phải mạnh như sắt thép. Tôi và Loan sẽ không được gần nhau nữa, dù cả khi không có ai, chúng ta cũng không nên gần nhau. Họ sẽ rình mò từng cử động của mình ngày đêm. Tuy không được gần nhau nhưng chúng ta phải hành động cho thật ăn khớp, chỉ một sơ hở nhỏ là vô phương cứu vãn...

Hồng Loan có vẻ sốt ruột, nàng ngắt lời tôi:

- Anh nói nhiều quá đấy. Căn dặn mãi, tôi đâu có phải là trẻ con đâu mà phải dặn dò kỹ quá vậy?

- Tôi muốn chúng ta nói với nhau thật kỹ về kế hoạch để khỏi bị sơ hở. Vì sau khi mình cho cái xác chết của Vũ Minh Văn xuất hiện, thiên hạ sẽ bu kín như ruồi và chúng ta không còn dịp nào để thảo luận lại nữa. Hồng Loan hãy nhớ kỹ rằng đây là nước bài đầu tiên mà cũng là cuối cùng của hai ta, nước bài duy nhất. Chỉ có được hoặc thua, chúng ta trở thành triệu phú hoặc là chúng ta đi tù chung thân. Loan cần phải tỉnh trí lắm mới được. Và tôi chỉ yêu cầu Loan tỉnh trí thôi. Kế hoạch do tôi đặt ra, chắc chắn sẽ không có một sơ hở nào hết...

Nàng thần nhiên:

- Tôi tỉnh lắm mà. Sợ tôi còn tỉnh hơn anh nữa...

- Vậy thì tốt... Loan cứ tiếp tục tỉnh trí như vậy và Loan luôn nhớ rằng nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn còn có lá thư tuyệt mệnh của Văn làm bùa hộ mệnh. Còn lá thư đó chúng ta chẳng ngại gì hết...

Một lúc sau, tôi lại hỏi:

- Loan biết gì về Lê Quý Thanh?

- Hắn là luật sư riêng của Văn. Hắn ít khi tới đây lắm. Tôi có cảm

nghĩ là hẳn không mền trọng Văn mấy.

- Còn thân nhân của Văn? Văn còn ai không?

- Chẳng còn ai hết. Văn có một người chị ở Đà Nẵng, nhưng bà này già yếu và lại bị hư mắt. Bà ta không bao giờ ở Sài Gòn...

Tôi nhớ đến chuyến đi Đà Nẵng của Văn trước ngày y mất việc.

- Hôm nọ Văn đi Đà Nẵng một ngày. Chắc là để thăm bà chị lần cuối cùng. Mình có ngại bị bà đó đến làm phiền không?

- Không đâu. Bà ấy mù mà. Văn có mua một cái nhà cho bà ấy ở Đà Nẵng. Bà ấy cho mượn nhà đó lấy tiền sống hàng tháng.

- Mình đã tung cái tin Văn nhận làm phim xi nê cho công ty điện ảnh Hoa Kỳ. Nhưng cái tin đó chỉ đánh lừa được bọn con buôn như Đại Thạch chứ không thể đánh lừa được một người biết nhiều như luật sư Thanh. Với luật sư Thanh, mình phải có một câu chuyện khác về Văn. Loan cần gặp luật sư Thanh trước nhất và nói cho hẳn biết rằng sở dĩ Loan không cải chính nguồn tin Vũ Minh Văn làm điện ảnh là cốt có thì giờ chạy tiền trả nợ cho Văn.

- Tôi đã có sẵn câu trả lời đây rồi. Nhưng... tôi muốn biết... sự liên lạc giữa Loan và luật sư Thanh ra sao?

Nụ cười nở trên môi Loan cho tôi biết nhiều về sự liên lạc ấy không cần nài nỉ phải nói. Tôi hiểu rằng luật sư Thanh cũng không thoát khỏi thông lệ: Y đã bị Hồng Loan thu hút và có ác cảm với Vũ Minh Văn. Anh chàng sẽ dễ dàng tin lời Hồng Loan và sẽ hết mình bảo vệ nàng. Anh chàng sẽ cho rằng bốn phận của mình là phải bảo vệ Hồng Loan. Càng tốt.

- Thứ hai – tôi bảo nàng – Loan gọi điện thoại cho luật sư Thanh. Loan mời y tới đây để nói với y về một sự kiện quan trọng. Khi y tới, Loan làm bộ buồn rầu và lo âu nói với y là Văn vừa có một cơn khủng hoảng thần kinh. Y sẽ hiểu Loan muốn rằng Văn vừa lên cơn điên, những người nghiện rượu nặng gặp chuyện ưu phiền quá mức vẫn thường bị những cơn khủng hoảng thần kinh như vậy... Sẽ không ai lấy làm lạ khi nghe tin Vũ Minh Văn bị điên loạn, nhất là trong lúc này... Loan cũng nói cho anh chàng luật sư đó biết rằng có tin người ta đồn Văn đã được công ty điện ảnh Hoa Kỳ mời làm phim, nhưng đó chỉ là một tin đồn không có thực. Loan muốn đưa Văn vô nghĩ và điều trị trong một dưỡng đường nhưng Văn không chịu... Loan nói là Loan sẽ thuyết phục được Văn nhưng Loan muốn giữ bí mật chuyện đi dưỡng bệnh của Văn.. Giữ bí mật để tránh sự đòi tiền nợ của các chủ nợ... Với lý do đó, việc giữ bí mật sẽ hợp lý và luật sư Thanh sẽ tán thành ngay...

- Nếu hẳn hỏi cho Văn vào dưỡng đường nào thì sao?

Nàng chú ý nghe tôi, đôi mắt nàng gắn chặt vào mắt tôi.

- Đã có sẵn một đường tư cho bọn nhà giàu thượng lưu Việt Nam đây rồi – tôi đáp – Dưỡng đường ở Đà Lạt, do một bác sỹ Pháp làm chủ. Dưỡng đường Lanante của bác sỹ Armagd Lanante, đường Yersin Đà Lạt. Nhớ chưa? Bác sỹ Lananta, Đà Lạt.

- Nếu hấn hỏi dưỡng đường thì sao?

- Dù hấn có hỏi cũng không sao, mình đã nói là vì lý do muốn giữ không cho bọn chủ nợ của Văn biết chuyện, mình yêu cầu ban giám đốc dưỡng đường giữ bí mật, ai hỏi cũng trả lời là không có bệnh nhân Vũ Minh Văn nằm điều trị ở đó. Hai nữa, tôi tin là anh chàng luật sư đó sẽ không có thì giờ để hỏi. Và hấn cũng sẽ không có lý do để hỏi. Một khi hấn tin Hồng Loan, hấn còn dò hỏi làm chi? Chỉ khi nào nghi ngờ Hồng Loan bày đặt, nói dối, hấn mới điều tra mà thôi. Mà chỉ khi nào thấy chắc chắn là hấn tin Hồng Loan, Loan mới nói đến chuyện Văn đi chữa bệnh. Nếu thấy hấn tỏ ra nghi ngờ, Loan đừng nói. Mình sẽ tìm một chuyện khác để nói. Chỉ thật chắc chắn một việc gì chúng ta mới làm. Hồng Loan hãy nói với tôi về hấn. Cứ nói rằng tôi là một người bạn của Văn. Văn tự nhiên mến tôi và cho tôi làm thư ký riêng, tôi thay mặt Văn nhận thư từ, trả lời thư và đối phó với các chủ nợ. Sau đó, Hồng Loan cho gọi tôi vào để giới thiệu tôi với hấn.

Nàng suy nghĩ vài giây:

- Chúng ta có bắt buộc phải cho Lê Quý Thanh dính vào vụ này không?

- Bắt buộc - Nếu không, hấn sẽ là người đầu tiên làm mình phiền nhiễu. Với tư cách luật sư riêng của Vũ Minh Văn, là luật sư giữ chúc thư và thi hành chúc thư của Vũ Minh Văn, hấn có quyền được biết. Cảnh sát sẽ hỏi hấn trước và hấn cần phải khai giống mình.

- Được. Tôi sẽ làm theo lời Quang. Thứ hai, tôi sẽ mời Lê Quý Thanh tới đây. Thật sự, tôi không ngán anh chàng luật sư đó lắm. Tôi chỉ ngại cảnh sát sẽ mở cuộc điều tra và khi tìm được rằng Văn không hề tới dưỡng đường, họ sẽ có cơ nghi ngờ mình...

- Chuyện đó để tôi lo. Bây giờ mình tính chuyện khác. Ngày mai, mình cần có một thư ký. Một nữ thư ký thì tốt. Bọn đàn ông hay tò mò, nên tránh. Có nhiều thư từ, sổ sách của Văn cần người soạn lại. Tôi không thể làm được việc đó, tôi phải dành tâm trí để đối phó với những biến chuyển của tình thế... Loan có thể tìm đâu được một nữ thư ký không?

Nàng nhíu mày:

- Cần gì phải có một nữ thư ký?

- Cần lắm nữa là khác. Nữ thư ký đó phải ăn ở luôn trong nhà này. Loan hãy tưởng tượng một khi các anh cóm tới đây, khi các anh chỉ thấy Loan và tôi ở trong cái vila rộng này, họ sẽ nghi ngờ mình toa rập với nhau đến là chừng nào...? Mình không có quyền để họ nghi ngờ như vậy. Khi cảnh sát tới mở cuộc điều tra, họ sẽ thấy rằng Loan sống ở đây với Văn và một em nữ thư ký được tin cậy như người nhà. Còn tôi thì ngủ trên lầu ga-ra. Người nữ thư ký đó sẽ là bình phong để che mắt thiên hạ. Chúng ta cần gấp một nữ thư ký... Loan có thể gọi điện cho một phòng giới thiệu công nhân, họ có sẵn những em thư ký có thể tới làm ngay khi có người cần.

- Tôi thấy sự có mặt của người thứ ba ở bên chúng ta là một chuyện nguy hiểm... Mình có thể nào bỏ chuyện mượn thư ký đi không?

- Không được đâu. Sự có mặt của người thứ ba trong vila này là rất cần thiết. Các em nữ thư ký đa số đều ngu như ngỗng, các em chỉ khôn vặt thôi. Cảnh sát mình còn qua mặt được, xá gì một em nữ thư ký ngốc nghếch? Loan hãy tìm ngay một em tới. Khi em tới đây, Loan hãy tâm sự với em, hãy kể cho em biết rằng ông chủ đang đau, ông chủ hiện đang ở trong phòng kín trên lầu. Phải làm cho em thư ký đó tin rằng Vũ Minh Văn hiện đang ở trên lầu, trong phòng kín, không tiếp ai và không muốn ai vào phòng làm rộn. Và Loan dự định sẽ đưa ông chủ đi Đà Lạt dưỡng bệnh vài ngày nữa. Em thư ký đó sẽ là người làm chứng khai với cảnh sát là chính em trông thấy tận mắt Vũ Minh Văn ra khỏi nhà, lên xe đi Đà Lạt cùng với Loan...

Nàng tỏ vẻ không hiểu:

- Làm cách nào được như vậy? Cho nó thấy mình khiêng xác hẳn lên xe hay sao?

Tôi mỉm cười:

- Có điên mới làm vậy. Đây là một phần trong chương trình của mình. Tôi sẽ đóng giả làm Vũ Minh Văn. Loan sẽ dìu tôi ra khỏi căn nhà này vào buổi tối, đèn sáng lờ mờ. Tôi sẽ bận quần áo của Văn, sẽ đội mũ, sẽ đi dựa sát vào Loan đúng kiểu đi của người bệnh sắp chết. Em thư ký chưa từng được thấy mặt ông chủ bao giờ, đứng xa nhìn tôi, em sẽ yên trí em nhìn thấy ông chủ và em sẽ khai lại với cảnh sát những gì em thấy ở đây. Mình cung cấp cả chứng nhân cho cảnh sát.

Nàng nhìn tôi, mắt lộ vẻ thán phục. Tôi cảm thấy tự hào vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh thán phục trong mắt nàng.

- Anh đã tính trước tất cả?

- Chứ sao? Vì vậy, tôi mới yêu cầu Loan tin tưởng ở tôi mà.

- Nhưng... nếu mình cho một người thứ ba sống trong nhà với mình

cả đêm cả ngày, làm sao mình cho hắn ra khỏi tủ lạnh mà không sợ bị lộ?

- Đến lúc mình sẽ có cách. Chưa cần lo đến việc đó vội.

Tôi cố ý trả lời mập mờ để nàng hiểu ngầm rằng tôi đã có kế nhưng tôi chưa muốn nói ra vội.

- Lỡ có người mở tủ lạnh ra thì sao?

- Có thể nó mở, nhưng tôi đã có cách làm cho nó không mở. Đã bảo cứ tin ở tôi mà.

- Tối nay, Quang ngủ trên này chứ?

- Không, tôi ngủ dưới ga-ra. Chúng ta bắt đầu thực hiện đúng kế hoạch ngay từ bây giờ.

- Quang để tôi ngủ một mình trên này ư?

Lần đầu tiên tôi thấy nàng có vẻ sợ hãi và công nhận sự sợ hãi của mình. Thật kỳ, người đàn bà có thể có nhiều thủ đoạn khủng khiếp, có thể làm được nhiều việc rợn người mà vẫn thản nhiên nhưng vẫn cứ sợ phải nằm một mình trong một căn nhà có xác chết như thường.

Tôi mỉm cười:

- Yên trí ngủ đi. Nếu khó ngủ thì uống một viên thuốc an thần. Hắn sẽ nằm yên đó, hắn sẽ không đẩy nắp tủ để bước ra quầy rầy Loan đâu.

----- oOo -----

Bây giờ là 8 giờ sáng, tôi đứng trước cái tủ lạnh thì Hồng Loan vào. Nàng bận bộ quần áo ngủ bằng voan mỏng tanh, da thịt nàng lồ lộ dưới làn voan đó. Khi nàng đứng gần tôi, mùi thơm da thịt của đàn bà từ nàng tiết ra làm tôi bỗng cảm thấy thèm muốn. Nhưng tôi vội dẹp bỏ ước muốn của xác thịt đi. Tôi còn có nhiều việc cần làm.

- Nên bận quần áo đàng hoàng đi – tôi nói với nàng - lỡ có người đến... Mình có nhiều việc phải làm sáng nay...

Tôi đi vào phòng riêng của Văn. Tôi đem theo cái thùng giấy và mở tủ rượu, lấy tất cả những chai rượu còn trong đó bỏ vào thùng.

Hồng Loan đi theo tôi, nàng thò đầu vào phòng:

- Anh làm chi đó?

- Sửa soạn tủ lạnh để đừng ai mở tủ thì khoá ngay lại có hơn không? Tủ lạnh có chìa khoá mà...

- Không được. Mình không được khoá tủ lạnh. Nếu mình khoá, sẽ có người chú ý đến nó và thắc mắc trong tủ có gì mà mình khoá, mình cứ không hoá nó nhưng làm cách nào để không ai mở nó. Mình đem tất cả những chai rượu này bày lên trên nóc tủ. Muốn mở tủ, phải xê dịch tất cả số chai này đi chỗ khác. Việc đó sẽ làm ngừng tay những người tò mò...

Trong thời gian tôi bày xong chúng bốn mươi chai rượu lên nóc tủ lạnh, Hồng Loan đã bận chiếc áo Montagut và chiếc quần jean. Khi nàng nhìn thấy những hàng chai rượu xếp trên nắp tủ lạnh, nét mặt nàng dịu đi. Nàng đã thấy rằng tôi có lý. Với từng ấy chai rượu xếp lên đó, phải mất công dờ đi mới mở được nắp tủ, không ai rồi hơn làm thế để mở một cái tủ lạnh không có gì bên trong hết.

- Quang đã coi lại bên trong chưa? Nàng hạ giọng hỏi tôi.

- Rồi. Hắn nằm trong đó có gì đáng phải lo cho hắn. Bây giờ đến lượt Hồng Loan phải làm việc đôi chút. Phải dọn dẹp nhà cửa, tháo bỏ hết những tấm vải trên đồ đạc đi. Khi người thư ký tới, cô ả sẽ thấy nhà này không có điểm gì lạ. Nghĩa là nhà này vẫn có người ở như thường... Đừng cho cô ả có cảm tưởng là nhà này bỏ hoang...

Hai chúng tôi làm việc quần quật từ đó đến trưa. Chúng tôi lau bàn ghế, mở các cửa sổ cho các gian phòng được thoáng khí. Khi chúng tôi dừng tay và tôi sửa soạn đi mua bánh mì về ăn trưa, có tiếng chuông điện thoại reo.

Hồng Loan lo âu nhìn tôi, tôi bảo nàng:

- Cứ trả lời như bình thường. Có gì đâu mà phải sợ?

Nàng đến nhắc máy điện thoại trả lời. Khi trở lại, nàng nói:

- Có người ở báo Nghệ thuật gọi tới hỏi thăm. Họ muốn biết tin Vũ Minh Văn nhận làm phim xi-nê với Hoa Kỳ có đúng không. Loan trả lời là vì ông Văn đi vắng nên không biết rõ...

- Trả lời vậy đúng rồi...

Tôi suy nghĩ! Đại Thạch đã loan tin quá nhanh. Bắt đầu từ giây phút này, sẽ có người lạ lui tới nhà này và chúng tôi bắt đầu phải đối phó. Tôi bảo Hồng Loan:

- Rất có thể nhà báo sẽ cho người tới tận đây tìm phỏng vấn Vũ Minh Văn. Tôi không muốn họ gặp tôi trước khi gặp Loan. Tôi cần đi vắng nhà suốt ngày hôm nay. Việc của Loan phải làm hôm nay là tới Sở tìm việc của Tòa Đô chánh để tìm một nữ thư ký. Loan gọi điện thoại cho luật sư Thanh, mời y tới đây vào sáng mai. Loan gọi điện thoại lên đường Lanante, hỏi họ về việc mình muốn đưa một bệnh nhân tới. Nói cho họ biết tên người bệnh là Vũ Minh Văn và có thể người bệnh sẽ tới đường vào vài ngày nữa. Họ sẽ ghi tên Vũ Minh Văn vào sổ và đó sẽ là một bằng chứng của mình sau này.

Nàng gật đầu:

- Còn anh? Anh làm gì?

- Tôi có việc của tôi. Loan cứ làm trọn phần của Loan đi, để tôi làm phần việc của tôi. Khi cô thư ký tới, Loan nhớ nói ngay cho cô ta biết rằng Văn đang đau, nằm trong phòng... Đau nặng cần giấu không

cho ai biết. Loan nhớ đem thức ăn vào phòng Văn y như có Văn ở trong đó thật. Loan hiểu việc phải làm rồi chứ?

Nàng nhú mày:

- Anh làm gì anh phải cho Loan biết chứ? Tại sao lại có vẻ bí mật vậy?

Tôi cười:

- Giữ bí mật làm gì? Có điều chính tôi, tôi cũng chưa biết tôi sẽ làm những gì trong ngày hôm nay. Tôi cần phải ứng biến tại chỗ. Đến tối nay khi gặp nhau, tôi sẽ kể hết cho Loan nghe những việc tôi làm trong ngày.

Tôi vào ga-ra ngồi vào chiếc Mercury lái ra khỏi thành phố. Chiếc xe quá đẹp, nếu tôi đi chiếc Dauphine thì phải hơn, đỡ bị để ý nhưng làm sao được, chiếc Dauphine đã bán đi rồi. Nếu bên tôi có một em trẻ tuổi bạn mi ni màu hồng ngồi cạnh, thiên hạ có tưởng tôi là một công tử "playboy" đi ăn, đi chơi. Cũng không sao, dù có bị để ý, thiên hạ cũng quên tôi trong vài ngày nữa.

Tôi lái xe ra xa lộ. Buổi chiều chủ nhật, xa lộ đầy người trốn cái nóng bức của thành phố. Những dãy xe hơi đậu nối đuôi nhau dọc theo xa lộ. Xe hai bánh cũng thật nhiều. Những cặp tình nhân ngồi dựa vai nhau gần những đám vợ chồng, con cái trải chiếu ngồi hóng gió. Tôi cho xe chạy chậm chậm trên xa lộ.

Qua khổ Thủ Đức, xa lộ vắng đi. Tôi cho xe chạy nhanh hơn khi tới quốc lộ đi Đà Lạt.

Khi còn cách Định Quán chừng hơn trăm cây số, tôi cho xe chạy chậm chậm lại. Ở đây có những con đường đất rẽ vào rừng, đường xe be của những nhà làm cây. Tôi cho xe chạy vào những con đường đó, thăm thú. Tới con lộ đất thứ ba, tôi tìm được nơi tôi cần tìm.

Con đường đất có nhiều vết bánh xe be nhưng nhờ bây giờ chưa phải là mùa mưa nên khá dễ đi. Cách quốc lộ chừng một cây số ngàn, tôi tới trước một khu nhà tôn. Vách mấy căn nhà giữa rừng này cũng làm bằng tôn, chung quanh có rào dây thép gai. Khu nhà này có chừng năm trăm căn nhà. Chung quanh, người ta đã chặt hết cây cối để có một khoảng cách ngăn khu nhà với rừng cây nhưng cỏ dại mọc lên ở đây cao tới đầu người.

Tôi dừng xe trước khu nhà và rút thuốc lá ra hút. Tôi chờ coi trong khu nhà có ai không. Một lúc sau, hút tàn điếu thuốc, tôi vẫn không thấy một bóng người nào, tôi ra khỏi xe và chậm chậm đi vào khu nhà. Vùng sân đất trong khu này nhiều vết bánh xe hơi. Tôi đoán đây là văn phòng một xưởng làm cây lớn nào đó. Ban ngày, trong giờ

làm việc, nơi này có nhiều người ra vô nhưng vào ngày nghỉ và buổi tối, chắc không có một ai ở đây. Tôi bước lên thềm gỗ của căn nhà lớn nhất trong khu. Cửa ra vào căn nhà này khoá chặt nhưng nhìn qua khung cửa sổ vào bên trong, tôi thấy tôi đoán đúng. Đây đúng là văn phòng của một xưởng làm vây. Trong phòng có kê vài cái bàn gỗ, vài cái tủ gỗ. Đồ đạc đơn sơ chẳng có gì đánh giá để người ta phải đặt người gác tại đây.

Tôi nhìn quanh. Nơi đây đúng là địa điểm lý tưởng để thực hiện một phần kế hoạch của tôi. Một phần quan trọng.

Tôi trở ra xe, chậm chậm lái trở về Sài Gòn. Vừa lái xe về, tôi vừa suy nghĩ. Giờ đây, khi kế hoạch của tôi đã gần hoàn toàn, chỉ còn việc thực hiện, tôi suy nghĩ về nó lần chót, tìm xem có sơ hở gì cần phải sửa chữa hay không. Từ sáng mai, khi kế hoạch được thực hiện những phần đầu, sẽ có thể tôi không còn có thì giờ hay điều kiện để sửa chữa gì nữa.

Về tới Sài Gòn, không về ngay vila. Tôi đi ăn rồi đến tiệm hút tìm Minh Tâm. Tôi muốn nằm bên bàn đèn thuốc phiện với anh, bỏ tiền mua thuốc cho anh hút và nghe anh nói chuyện. Những chuyện của Minh Tâm đều là chuyện phiếm, nghe xong ta có thể quên ngay nhưng anh nói chuyện có duyên và việc nằm nghe anh nói phiếm có lợi cho tôi rất nhiều. Tôi đang cần nghe nói những chuyện phim vui vui, cần cười cợt cho thần kinh bớt căng thẳng.

Mười giờ tối, tôi mới về tới vila.

Trong phòng khách sáng đèn. Khi lái xe qua vườn để vào ga-ra, tôi thấy trong phòng khách thấp thoáng bóng người. Hồng Loan đang tiếp khách chẳng? Bóng người trong phòng có vẻ thấp nhỏ hơn Hồng Loan nhiều.

Tôi vào nhà trên theo lối cửa sau và khi tới gần cửa phòng khách, nơi có đèn sáng và có người ngồi, tôi nghe thấy tiếng mở trang sách. Một thiếu nữ ngồi trong phòng. Nàng ngồi ngay dưới ánh đèn, tay cầm cuốn sách. Tóc nàng dài, để xoã ngang vai. Thoạt nhìn, tôi biết ngay mái tóc nàng có những nếp dợn sóng tự nhiên chứ không phải do uốn điện. Màu tóc tự nhiên phản chiếu ánh đèn sáng lên như có hào quang.

Người thiếu nữ trạc hai mươi, hai mươi một tuổi. Tôi chợt nghĩ ra: nàng là người nữ thư ký cần thiết cho kế hoạch của chúng tôi mà Hồng Loan vừa mang về trong ngày hôm nay. Trông nàng có vẻ là một nữ sinh viên con nhà khá giả hơn là một em nữ thư ký chuyên nghiệp. Nàng nghe tiếng động và quay mặt lại nhìn tôi.

Khuôn mặt nàng trái xoan, cặp mắt lớn, tròn nổi bật trên khuôn mặt

thon dài đó. Đôi mắt của nàng là loại mắt mà người ta thường gọi là mắt bồ câu. Tôi thấy rõ làn da mặt nàng trắng ngần không chút phấn son.

Tôi bước vào phòng và mỉm cười với nàng:

- Chào cô. Tôi chắc cô là cô thư ký bà Văn mới đi mời về?

Nàng e lệ gật đầu:

- Thưa vâng.

Giọng nói của nàng có vẻ như giọng gái miền Trung nhưng sống lâu ở Sài Gòn. Giọng nói có vẻ ngoan và hiền dịu.

- Tôi là... Quang. Tôi là thư ký riêng của ông Văn. Chắc bà Văn đã có nói với cô qua về tôi rồi chứ?

- Dạ... – Nàng đặt cuốn sách đang đọc xuống bàn và lễ phép đứng dậy – Em mới tới hồi chiều nay... Em tên là Thuý.

Tôi lấy giọng vui vẻ để nói chuyện với nàng. Cần làm sao cho nàng đừng thấy bầu không khí trong vila này quá lạnh lùng, quá bí mật.

- Chào cô Thuý... Như vậy là tôi và cô sẽ cùng làm việc với nhau...

Cô đánh máy được chứ?

- Thưa biết.

Tôi nhìn cuốn sách và thấy đó là một cuốn sách bì cứng loại sách học chứ không phải tiểu thuyết:

- Cô vẫn còn học ư, cô Thuý?

- Thưa vâng. Em học thêm...

- Cô học ban gì?

- Em học Dựợc.

Tôi cầm cuốn sách lên xem. Có nhiều em nữ thư ký bỏ học từ năm mười lăm tuổi, chưa có bằng Trung học nhưng vẫn đều khỏe mình đang học Dựợc và vì nhà nghèo nên phải đi làm, vừa đi làm vừa đi học. Những em thư ký giả dối này cốt bịp thiên hạ tưởng là các em có chí và có một ngày nào đó đẹp trời các em sẽ trở thành bà dựợc sĩ, các em sẽ không phải làm nữ thư ký đánh máy suốt đời.

Nhưng Thuý có vẻ nói thật. Cuốn sách nàng đang đọc đúng là sách học. TỰ DƯNG, tôi cảm thấy nhẹ người khi biết nàng không nói dối.

Tôi để trả cuốn sách xuống bàn:

- Bà Văn có nhà không cô?

- Thưa có. Bà đang ở trên lầu với ông Văn.

- Cô vừa đi làm vừa đi học ư, cô Thuý? Như vậy có vất vả lắm không?

- Thưa, vất vả chứ ạ. Nhưng cố gắng thì có thể theo được.

- Cô nhất định trở thành bà dựợc sĩ à? Tôi cười.

Nàng có vẻ nghiêm trọng:

- Thừa vâng. Em hy vọng được sang Pháp.

Như sợ tôi không tin, nàng vội tiếp:

- Em có một ông bác ở bên Pháp. Bác em là dược sư có nhà thuốc ở bên, em có thể qua bên làm trong nhà thuốc của ông...

Tôi lo thầm. Thêm một khó khăn bất ngờ nữa. Người thiếu nữ này thông minh quá. Tôi đinh ninh là Hồng Loan sẽ mời được một cô thư ký ngốc và đần độn, cả ngày chỉ dúm mũi vào cuốn tiểu thuyết tình ba xu rẻ tiền. Thúy có thể không cần để ý mà cũng thấy những chuyện lạ, khănghi trong nhà này. Nhưng biết sao được? Không lẽ Hồng Loan lại đưa ra điều kiện chỉ muốn em nữ thư kỳnhào đần và ngốc, suốt ngày đọc tiểu thuyết?

Tôi đổi chuyện:

- Bà Văn đã nói gì cho cô biết về tình trạng ông Văn chưa?

- Thừa có. Bà có nói cho em biết là ông bị đau, cần tịnh dưỡng...

- Cô có biết mặt ông Văn không?

- Thừa không.

- Ông ấy làm việc nhiều quá nên bị khủng hoảng thần kinh. Bệnh đó chỉ dân nghèo mới sợ chứ nhà giàu thì chẳng có gì đáng lo. Chỉ cần tĩnh dưỡng hoàn toàn trong ít ngày là hết. Vì ông Văn phải nghỉ ngơi hoàn toàn nên tôi và cô phải lo thanh toán tất cả những gì liên can đến giấy tờ, sổ sách cho ông. Tôi chắc cũng chẳng có gì nhiều lắm đâu. Có lẽ bà Văn sắp đưa ông đi dưỡng bệnh ở một dưỡng đường dành riêng cho nhà giàu ở Đà Lạt.

Tôi liếc nhìn Thúy. Tôi cảm thấy thoải mái, dễ chịu và thích thú khi nói chuyện với nàng. Nàng ngây thơ và hồn nhiên, nàng không làm điệu, làm bộ như đa số các em nữ sinh viên mà tôi đã gặp. Nhìn gần, tôi thấy làn da mặt nàng trắng hồng. Làn da đó chưa hề bị phấn son ngụy trị và tàn phá. Hàng lông mi dài, cong làm cho đôi mắt nàng to hơn, đen hơn.

- Tôi lên thăm ông Văn – tôi cũng ở trong vila. Phòng tôi ở trên nhà để xe hơi dưới kia.

Nàng nhìn theo tôi khi tôi đi lên thang lầu. Đôi mắt nàng biểu lộ sự kính trọng y như tôi làmt ông bí thư quan trọng thật sự. Tôi vẫn có ác cảm với giới nữ thư ký. Tôi cũng không ưa cả những em nữ sinh viên ngây thơ cụ. Tôi nghiệm thấy chỉ có những người con gái kém về đường nhan sắc, tức là xấu hỉn, xấu đến nước chẳng có ma nào thèm nhìn tới, mới chịu khó học cao được. Những cô đẹp, quyn rũ lập tức có nhiều việc hấp dẫn hơn việc cặm cụi ngồi học. Theo tôi thấy, những cô thiếu nữ đẹp không thể học cao được, trừ một thiểu số rất ít, Thúy có thể được coi là một người thật hiếm có.

Vô tình, tôi so sánh cái đẹp của Thuý với cái đẹp của Hồng Loan. Không thể nói ai đẹp, ai quyến rũ hơn ai. Mỗi người có một vẻ đẹp khác. Hồng Loan như một viên kim cương trong khi Thuý đẹp như một hạt ngọc. Hồng Loan đẹp một vẻ sắc sảo, nổi bật, rực rỡ. Thuý có vẻ đẹp mềm dịu, êm mát và trong sáng.

Lên tới đầu thang lầu, tôi dừng lại và nhìn xuống. Thuý vẫn nhìn theo tôi. Nàng cúi mặt xuống và tuy xa nàng, tôi cũng thấy má nàng hồng lên. Với tôi đó là một chuyện lạ. Vì tất cả những người phụ nữ tôi đã gần đều không có ai biết đỏ mặt hoặc có thể đỏ mặt.

Hồng Loan ở trong phòng nàng. Nàng đang bận xem một đồng giấy tờ. Khi tôi bước vào, nàng ngược nhìn.

- Đang đọc lại những bức thư tình ngày cũ đó ư? Tôi hỏi đùa khi đóng cửa lại.

Nàng có vẻ phản đối:

- Hình như tôi đã nghe anh nhắc đi, nhắc lại nhiều lần là theo kế hoạch, tôi và anh không được gần nhau?

- Đúng. Nhưng thỉnh thoảng mình cũng phải gặp nhau để bàn định chứ? Thư từ gì vậy?

- Thư từ gì đâu? Toàn thư đòi tiền nợ. Tôi đang tìm xem hán nợ tiên hạ tất cả là bao nhiêu.

- Nếu hán có thiếu nợ nhiều cũng đừng ngại. Khi mình lãnh được tiền bồi thường, số tiền nợ đó sẽ chẳng có nghĩa lý gì. Tôi ước lượng hán nợ nhiều lắm là 2 triệu hoặc 3 triệu đồng.

- Con số có thể cao hơn. Tôi đã cộng tới hai triệu rồi mà vẫn còn nhiều hoá đơn chưa thanh toán và nhiều giấy nợ lắm.

- Hôm nay có chuyện gì lạ không?

Nàng hỏi lại tôi:

- Đã gặp cô nữ thư ký chưa?

Tôi gật đầu:

- Đã. Hồng Loan mượn được cô ta ở đâu vậy?

- Cháu một người quen. Hôm nay chủ nhật đâu có sở giới thiệu người làm nào mở cửa. Mình lại cần gấp. Sao? Cô ta có được không?

Không hiểu tại sao tôi dẫu không nói với Hồng Loan cảm nghĩ thật của tôi về Thuý. Nghĩa là tôi không nói tôi thấy nàng quá thông minh và tôi sợ sự thông minh đó có hại cho công việc của chúng tôi. Tôi chỉ nói mơ hồ:

- Được, mình có cần cô ta làm gì đâu...

- Luật sư Thanh sẽ tới đây gặp tôi chiều mai, lúc 3 giờ.

Tôi ngồi xuống ghế bên giường:

- Hồng Loan có gọi điện thoại đến dưỡng đường chưa?
- Rồi. Họ nói họ có sẵn phòng và họ có thể nhận bệnh nhân bất cứ lúc nào mình đưa tới trong tuần. Nhưng họ yêu cầu mình gọi lại cho họ chậm lắm là 6 tiếng đồng hồ trước khi mình đưa bệnh nhân tới họ.

Đôi mắt nàng mở lớn:
- Chiều chủ nhật? Sao lâu quá vậy!
Tôi lắc đầu:
- Không thể sớm hơn được.
- Tại sao?
- Tại vì mình còn cần làm nhiều việc khác. Tại vì tôi chưa sẵn sàng thực thi phần thứ hai của kế hoạch trước chủ nhật tới.
- Anh còn định làm những gì mà không muốn tôi biết?
- Không nên nói đến những gì tôi làm. Những gì Hồng Loan cần biết, tôi đều nói trước cả.

Tôi nhìn đồng hồ tay:
- Đêm nay, sau khi cô ta ngủ, Hồng Loan đến phòng tôi. Chúng ta cần nói chuyện thêm về những gì cần làm ngày mai. Nhà có bản đồ chi tiết nào về vùng Biên Hoà, Phan Thiết không nhỉ? Mình cần một tấm bản đồ vùng đó.
- Bản đồ thì có nhưng không biết có chi tiết không. Để tôi tìm và mang lên phòng anh.
- Yên trí. Tôi vẫn làm đều việc đó.
- Hồng Loan thanh toán làm sao những khay thức ăn mang lên lầu? Đồ đi hay là lại mang xuống còn nguyên?
- Đừng coi thường tôi quá. Đờn nào tôi lại ngu si đến mức mang cả khay còn nguyên thức ăn xuống?
Tôi cười dàn hoà:
- Làm sao thì làm. Đừng để cô ta nghĩ rằng mình bỏ đói người bệnh là được. Còn về cái tủ lạnh không có gì bên trong cả và không nên mở ra, Hồng Loan đã nói cho cô ta biết chưa?
- Chưa. Ngày mai, tôi sẽ lựa lúc nào cô ta đứng gần tủ lạnh mới nói. TỰ DUNG nói chuyện tủ lạnh, cô ta có thể nghi.

Vào lúc 1 giờ 30 đêm, Hồng Loan lên phòng tôi. Nàng bận bộ quần áo ngủ lụa xanh nhạt, mái tóc chải gọn lên sau ót, để lộ cái cổ và bờ vai trắng ngần. Tôi đang nằm dài trên giường, hút thuốc và suy nghĩ. Nàng quăng tấm bản đồ cầm theo lên mặt bàn và ngồi xuống cái ghế bên giường.
Nàng chờ tôi nói trước. Tôi nhìn nàng. Nàng vừa mới tắm xong, chỉ nhìn làn da mặt không phấn son của nàng, tôi cũng biết là nàng vừa

nằm thật lâu trong bồn nước nóng. Tôi dễ bị khêu gợi bởi da thịt của đàn bà vừa tắm xong. Hình ảnh Thuý thoáng hiện bên cạnh Hồng Loan bằng xương bằng thịt nhưng biến ngay. Ngay trong lúc này, tôi thấy kim cương khêu gợi, quyến rũ hơn là bạch ngọc. Tôi đưa tay về phía Hồng Loan:

- Lại đây.

Nàng rời ghế để tới ngồi lên cạnh giường, trong tầm tay tôi.

Nàng cũng hiểu tôi đang muốn gì. Sự thèm muốn nhục dục của con người như phát ra một luồng điện. Hồng Loan ghi nhận luồng nhân điện của tôi nhưng nàng thản nhiên và lơ đãng với nó. Tôi không trách nàng vì tôi biết nàng đang lo âu. Khi lo âu, người ta không còn thiết tha với nhục dục.

- Có chuyện gì cần nói – Nàng nói như người nói một mình - ... Nói đi đã...

- OK. Chuyện như vậy...

Tôi tạm đè nén nhục dục để nói chuyện. Tôi cần Hồng Loan cũng phải thèm muốn để làm cuộc ái ân. Tôi không muốn tôi sôi nổi mà nàng lạnh lùng băng đá. Tôi không phải là hạng đàn ông chỉ cần một mình thèm muốn là đủ.

-... Trong vài ngày sắp tới, cả làng sẽ biết là Vũ Minh Văn đã nhận quay phim xi nê dài cho Huê Kỳ. Mấy anh nhà báo luôn luôn tự nhận là người biết trước thiên hạ, biết nhiều hơn thiên hạ, sẽ loan tin này với những chi tiết do họ tự nghĩ ra. Vô tình, mấy ảnh làm đúng ý muốn của mình. Việc nhận làm phim đó sẽ làm cho giá trị của Vũ Minh Văn tăng lên và bọn chủ nợ sẽ không nghĩ đến chuyện phải gấp rút đòi nợ Vũ Minh Văn. Ai cũng cho rằng Vũ Minh Văn lại có nhiều tiền, hoặc ít nhất, y cũng được quyền sử dụng những số tiền lớn. Sự công nhận lắm tiền đó cần thiết cho kế hoạch của ta: vì lắm tiền, Vũ Minh Văn mới bị bắt cóc.

Nàng giật mình:

- Cái gì? Bắt cóc ư?

- Phải. Vũ Minh Văn sẽ bị bắt cóc. Chỉ những kẻ giàu tiền mới bị bắt cóc. Chẳng ai ngu dại đi bắt cóc kẻ khánh kiệt tài sản.

- Nghĩa làm sao chứ?

- Để tôi nói hết ý. Từ giờ đến chủ nhật, không ai gặp mặt Vũ Minh Văn. Tới tối chủ nhật, vào lúc 7 hoặc 8 giờ tối, Hồng Loan sẽ đưa Văn ra khỏi nhà để lên xe hơi đi Đà Lạt. Những người đi xe nhà vẫn đi đêm lên Đà Lạt cho mát và vắng xe. Tôi sẽ đóng vai Vũ Minh Văn đi cùng với Hồng Loan ra khỏi nhà này. Tôi sẽ bận quần áo của Văn, đội mũ nỉ và bận áo manteau của Văn. Với vành nón sụp xuống và

dáng đi lộm khộm của người đầu, tôi giả làm Vũ Minh Văn không có gì khó khăn. Lúc đó ánh đèn trong nhà sẽ vừa đủ tối để cô Thuý không nhìn rõ mặt tôi. Hồng Loan sẽ dặn cô ta đừng ra mặt vì Văn không muốn thấy người lạ. Cô ta sẽ đứng sau cửa phòng nhìn ra và sẽ yên trí trông thấy bà chủ dìu ông chủ ra xe vào giờ đó. Mình cần cô ta khai như vậy với cảnh sát.

Khi ra tới xe rồi, tôi ngồi bên, Hồng Loan lái xe đi. Trước đó, tôi để đèn sáng trong phòng tôi và mở radio khá lớn để cho cô ta tưởng là tôi vẫn ở trong phòng. Thế rồi... khi xe chạy hết xa lộ, xe bị một chiếc xe khác chặn đường. Hai tên đàn ông lạ mặt sẽ sang xe Hồng Loan, bắt Loan rời tay lái. Chúng lái xe tạt vào rừng. Đó là chuyện Hồng Loan khai báo với cảnh sát sau về vụ bắt cóc.. Tôi đã tìm được địa điểm thật tốt để thực hiện vụ bắt cóc ở trong rừng... Tới đây Hồng Loan có gì thắc mắc không?

Tôi nhờ nàng nhảm lại mọi việc. Vài giây sau, nàng hỏi:

- Bị hai tên đoạt xe, đưa vô rừng... Rồi sao nữa?
- Chúng đưa Loan và Văn vào một căn nhà ở trong rừng, căn nhà cách đường chừng hai cây số. Tới đây, chúng trói Loan lại và bỏ Loan nằm đó.

Nàng lắc đầu:

- Trói tôi lại? Tại sao lại phải trói?
- Đó là chuyện bắt buộc. Muốn có gần 10 triệu đồng bạc, mình phải chịu cực khổ một chút chứ...
- Căn nhà đó ở chỗ nào trong rừng?

Tôi mở tấm bản đồ, tìm đúng địa điểm, chỉ cho nàng thấy:

- Chỗ này. Một nơi lý tưởng. Chỗ đó là văn phòng của một xưởng làm cây. Ban đêm, nhất là đêm chủ nhật, không có ai ở đó. Loan chỉ phải chịu có vài tiếng đồng hồ khó chịu ở đó. Tới sáng sớm, nhân công sẽ tới đó và người ta sẽ tìm ra ngay Loan.

Nàng có vẻ khó chịu với cái viễn cảnh bị trói nằm trơ ở trong một căn nhà hoang vắng giữa rừng, nhưng là người có nghị lực mạnh, nàng chỉ khó chịu chứ không kinh sợ. Rồi nàng hỏi:

- Còn anh? Anh sẽ làm những gì?
- Tôi phải trở về Sài Gòn, đem dấu xe, thủ tiêu quần áo của Văn.

Việc quan trọng nhất là tôi phải trở về nhà ngay để cho không ai biết là tôi vắng mặt. Cần làm cho em thư ký tin rằng suốt đêm đó, từ tối, tôi vẫn nằm dài trong phòng không đi ra khỏi vila nửa bước. Rồi tới sáng hôm sau, tức là sáng sớm thứ hai, tôi gọi điện thoại lên đường, hỏi ông Văn đã tới nơi chưa. Khi được trả lời là chưa, tôi lo sợ gọi điện thoại báo tin cho cảnh sát. Phần ba của kế hoạch bắt đầu

từ đó.

Nàng tỏ vẻ ngần ngại:

- Nhưng tại sao lại phải bày ra chuyện hấn bị bắt cóc? Minh bày chuyện gì khác không được sao? Như gặp tai nạn giữa đường chẳng hạn? Đỡ nguy hiểm hơn?

- Làm sao giả thành tai nạn được? Loan phải nhớ rằng hấn bị vỡ sọ chết mà? Gặp tai nạn xe cộ mà có đạn bắn vào đầu ư? Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Chỉ có chuyện bị cướp bắt cóc mới giải thích được chuyện hấn bị bắn đạn vào đầu. Bọn bắt cóc nghe tin hấn nhiều tiền, tổ chức bắt cóc hấn, nhưng chưa kịp đòi tiền chuộc mạng thì một bất ngờ gì đó mà chỉ có bọn bắt cóc mới biết rõ xảy ra. Văn đánh chúng để bỏ chạy chẳng hạn. Chúng bắt buộc phải bắn hạ Văn rồi bỏ xác nạn nhân nằm đó cho cảnh sát tới lượm. Hoặc vì cảnh sát hoạt động quá hữu hiệu. Chỉ vài tiếng đồng hồ sau, bọn bắt lương đã thấy chúng bị vây chặt, chúng phải hạ sát nạn nhân để đào tẩu.

Nàng thở ra một hơi dài:

- Rắc rối, lồi thoi quá đi... Dù anh nói chi thì nói, tôi vẫn không ư chuyện bắt cóc này chút nào.

- Đừng lo. Mọi việc sẽ đâu vào đấy. Không có gì trục trặc đâu.

- Vì rắc rối quá nên tôi mới sợ sẽ có trục trặc...

- Loan nên nhớ là chúng mình còn những cả một tuần lễ nữa để tổ chức kia mà? Từ nay tới chủ nhật tới, Loan sẽ thuộc lòng từng chi tiết và Loan sẽ không còn thấy rắc rối nữa...

- Tôi cũng hy vọng như vậy...

- Cứ hy vọng đi. Không ai cấm chúng ta hy vọng.

Nàng làm một cử chỉ để đứng dậy.

Tôi nắm lấy tay nàng:

- Định đi đâu?

Nàng mở rộng đôi mắt nhìn tôi: mắt nàng hoàn toàn vô tình:

- Đi về ngủ chứ còn đi đâu nữa?

Tôi lắc đầu và nhồm dậy kéo nàng nằm xuống giường. Tôi ghé miệng vào miệng nàng nhưng nàng nghiêng mặt tránh cái hôn đầy nhục dục của tôi và đẩy mạnh vào ngực tôi làm tôi té ngửa xuống giường.

Tôi thở hổn hển như vừa chạy mau cả ngàn thước. Tim tôi đập loạn.

Nàng từ chối ư? Tôi nhồm dậy ôm lấy nàng:

- Chi vậy? Đừng làm bộ... Không muốn à?

Giọng của tôi lạc đi...

- Không muốn...

Nàng gằn giọng:

- Buông ngay tôi ra. Nếu không, anh sẽ hối hận...
Nếu lúc đó tôi không chịu buông nàng ra, rất có thể nàng sẽ kêu lớn và mọi việc sẽ đổ vỡ... Tôi như sắp nổi cơn điên loạn nhưng tôi không thể làm gì được nàng. Đánh nàng ư? Vô ích. Tôi muốn ân ái với nàng chứ không muốn đánh đập nàng... Tôi muốn cưỡng hiếp nàng cũng không được, vì nàng rất khỏe...
Sau cùng, tôi đành chịu thua. Cơn giận vẫn cuộn cuộn nổi trong tôi nhưng tôi vẫn chịu phép nằm yên chỉ có thể giương mắt nhìn nàng, thù hận.
Đôi mắt nàng nhìn tôi cũng nặng những thù hận. Trong một lúc khá lâu, hai chúng tôi nhìn nhau như hai kẻ tử thù...
Rồi nàng ra khỏi phòng.
Tay tôi tự động cầm chai rượu định rót rượu vào ly. Nhưng một ý nghĩ chợt đến làm tôi ngừng lại: cũng chỉ vì bị Hồng Loan cự tuyệt mà Vũ Minh Văn đã trở thành một tên nghiện rượu sa đoạ mất hết nghị lực và tư cách. Và bây giờ tôi cũng bước vào con đường khốn nạn mà hắn đã đi trước tôi...
Không được! Tôi có thể thất bại trong âm mưu này nhưng tôi nhất định không để tôi vì người đàn bà tàn nhẫn, ác ôn đó mà trở thành nghiện ngập như Vũ Minh Văn.
Phải đến một tiếng đồng hồ sau, cơn giận của tôi mới tạm nguôi. Nhưng tôi vẫn trần trọc mãi không sao ngủ được
Tới chừng 3 giờ sáng, tôi ngủ. Giấc ngủ chập chờn đầy ác mộng. Một cơn ác mộng rùng rợn nhưng mơ hồ làm tôi choàng tỉnh dậy. Lúc đó trời đã lờ mờ sáng. Rồi tôi lại ngủ tiếp. Lần này, tôi mơ thấy tôi cùng đi với Thuý trong một khu vườn đầy hoa. Tôi không nhớ chúng tôi nói với nhau những gì, tôi chỉ thấy là dường như chúng tôi yêu nhau, chúng tôi đi tay trong tay và chúng tôi sung sướng.

Định mệnh đã an bài

Chương 8

Luật sư Lê Quý Thanh tới vila vào buổi chiều thứ hai. Người y thấp nhỏ và gầy gò. Mặc dầu y ăn bận bảnh bảo với những đồ mang theo đắt tiền, đầu tóc chải chuốt nhưng trông y, người ta vẫn thấy hiện rõ quá xuất thân từ một gia đình bàn bách của y, y đã phải vất vả chịu nhiều thiếu thốn cay đắng lắm trong thời gian ăn học. Bây giờ thành

công, có địa vị, làm ra nhiều tiền, cổ chưng diện, Lê Quý Thanh vẫn không sao bỏ được cái cốt nghèo rách năm xưa chưa lâu đời của y. Y trạc ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi. Và y có vẻ bị Hồng Loan quyến rũ. Hồng Loan hướng dẫn y làm theo ý nàng một cách khéo léo. Lê Quý Thanh có thể không thấy không biết là y bị Hồng Loan sờ mũi dất đi, chắc chắn y vẫn nghĩ rằng Hồng Loan là một người đàn bà đẹp không biết gì về đời và cần y bảo vệ.

Hồng Loan tiếp Lê Quý Thanh trong phòng khách. Đứng sau khung cửa trên lầu, tôi nghe rõ những lời họ nói. Tôi nghe tiếng nức nở nhẹ của Loan khi nàng kể cho Thanh nghe cuộc sa đoạ của Vũ Minh Văn cùng những lo âu của nàng. Nàng kể rằng trong thời gian gần đây, Văn, ngoài những cơn say rượu la hét, đập phá hoặc bất tỉnh, còn bị thêm cái bệnh lạ là tưởng mình trông thấy những vật lạ.

Chẳng hạn trong cơn say, Văn trông thấy nhà có nhiều dơi và chuột, y nhìn thấy ban đêm có bà già mặt như cú mèo, nhòm y qua khung cửa sổ. Y phải uống thật say cho đến lúc nằm lăn ra ngủ như chết nếu không cả đêm y sẽ không sao chợp mắt.

Anh chàng luật sư đại gái có vẻ xúc động nhiều vì những lời người đẹp nói, anh tắc lưỡi:

- Khổ quá... Những ông nghiện rượu lâu năm thường bị chứng khủng hoảng thần kinh như thế. Đó là triệu chứng của bệnh điên. Nếu không điều trị ngay, tôi sợ có ngày anh Văn sẽ điên...

Hồng Loan chỉ chờ hắn ta nói câu đó. Nàng nói đến chuyện nàng đã khổ sở nhiều mới thuyết phục được chồng nàng chịu đi dưỡng bệnh ở Đà Lạt. Nàng tin rằng tình trạng khủng hoảng của Văn chỉ là do rượu, mà ra nếu ngăn được Văn uống rượu, hắn sẽ trở lại mạnh khỏe như xưa. Nàng nói thêm rằng vì tự ái, Văn không muốn ai biết chuyện hắn phải đi nằm dưỡng đường để bỏ rượu. Vì vậy, hắn chọn đi dưỡng đường LaSante ở Đà Lạt, Văn chỉ bằng lòng đi dưỡng bệnh nếu không một ai biết ngoài vợ hắn ra.

Tỏ ra vẻ sành tâm lý, Lê Quý Thanh không thắc mắc gì hết về sự đòi hỏi giữ bí mật đi dưỡng bệnh của Văn. Như vậy có nghĩa là y sẽ không đòi gặp mặt Văn trước khi Văn đi Đà Lạt.

Hồng Loan nói tiếp đến tình trạng nợ nần của Văn.

Nghe nàng nói, tôi thán phục nàng. Tuy là người biết rõ tất cả những gì nàng nói đó chỉ là giả dối, tôi cũng có cảm giác như đó là chuyện thực. Vì nàng đóng kịch khéo quá. Giọng nói của nàng có những âm thanh nghẹn ngào rung động vừa phải của một người vợ trẻ lo buồn vì chồng, vì chồng, vì tương lai.

- Tôi không muốn xa nhà tôi... Bây giờ là lúc ảnh cần tôi nhất... Chắc

anh cũng biết vợ chồng tôi không được hạnh phúc lắm trong cuộc sống chung và lúc này, tôi có đủ lý do để xin ly thân hoặc ly dị... Nhưng tôi không thể làm vậy...

Anh chàng luật sư đại gái an ủi người đẹp bằng những câu rỗng tuếch nói về tình nghĩa, về sự hy sinh, về bổn phận... Anh có vẻ thán phục người đẹp và anh cũng xúc động.

Hồng Loan im lặng một lúc để cho y an ủi nàng. Rồi sau khi như đã trấn tĩnh được, nàng nói đến tôi. Nàng kể chuyện tôi là người quen cũ của Văn và vì một sự tình cờ, tôi đã cứu sống Văn trong vụ nổ mìn ở nhà hàng Hoàng Hoa. Từ đó Văn mời tôi làm thư ký riêng và tôi tỏ ra làm việc đắc lực đáng được tin cậy.

Nàng lên lầu mời tôi xuống. Khi tôi bước vào phòng khách, Lê Quý Thanh nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi thấy ngay y không phải là con người dễ dãi dễ đánh lừa như tôi tưởng qua những lời y nói với Hồng Loan mà tôi vừa nghe trộm được. Y có thể dễ dãi với đàn bà đẹp như Hồng Loan nhưng y không dễ dãi với tôi. Mắt y thật sắc. Y có cái nhìn tìm hiểu và biết rõ mà không cần phải hỏi. Tôi thấy y là một địch thủ đáng sợ sau này nhưng tôi hy vọng Hồng Loan sẽ đánh lừa được y. Tôi sẽ để cho Hồng Loan đối phó hết với y.

Hồng Loan giới thiệu tôi với y và tôi có thái độ nhã nhặn lễ phép vừa phải. Nếu tôi tỏ ra sắc sảo, ngang hàng hoặc khúm núm quá, y sẽ nghi ngay. Tôi không muốn y có ác cảm hoặc nghi ngờ tôi ngay từ phút đầu. Sau này, y sẽ giữ một vai trò quan trọng trong kế hoạch của chúng tôi.

- Anh Quang ở ngay với chúng tôi trong nhà này – Hồng Loan nói... Vì nhà tôi say về ban đêm nên sự có mặt của anh Quang rất cần thiết. Phòng riêng của anh Quang ở trên nhà ga-ra. Dù đêm khuya, nếu cần săn sóc nhà tôi, anh có thể giúp tôi ngay được. Tôi và cô Thuý ở trên này... Tôi sợ nhất là những đêm nhà tôi say rượu và đập phá... Từ ngày có anh Quang, tôi bớt lo nhiều lắm...

- Ông Văn có giúp tôi nhiều – tôi nói – tôi thật chưa làm được gì để đáp lại lòng tốt của ông...

- Nhưng – Hồng Loan lại nói – Không thể làm cho anh Quang bị mất ngủ cả tháng được. Nhà tôi cần được điều trị và săn sóc bởi những người chuyên môn. Vì vậy, tôi cố nói với nhà tôi để anh bằng lòng lên Đà Lạt dưỡng bệnh.

Giọng nói của Thanh hơi trầm, trước mặt tôi là đàn ông, y cố ý tỏ ra bình thản:

- Chị có cần tôi thuyết phục anh Văn thêm không. Tôi muốn gặp anh. Anh có thể nghe tôi,...

- Cám ơn anh. Nhà tôi đang không muốn gặp ai. Tánh nết ảnh hồi này thật khó. Hai nữa, ngay lúc này, tôi chưa cần nhờ đến anh. Tôi chỉ lo có mỗi một việc: đó là việc đưa nhà tôi vào dưỡng đường. Ảnh đã bằng lòng rồi. Việc đó đã được giải quyết. Xin anh cho phép lúc nào có vấn đề gì khó giải quyết, tôi xin nhờ đến anh...

Thanh nhìn đồng hồ tay:

- Nếu chị cần gì đến tôi, xin chị cứ cho biết. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng...

- Thưa anh, tôi định tới thứ bảy hay chủ nhật tới sẽ đưa nhà tôi lên Đà Lạt. Tôi sẽ giữ được phòng trong dưỡng đường LaSante. Chắc anh cũng nghe nói tới dưỡng đường đó ở Đà Lạt?

- Thưa có. Tôi có vài người quen đã nằm đó. Họ đều nói rằng đó là dưỡng đường tốt nhất Việt Nam hiện nay.

Sau đó, luật sư Thanh hỏi qua chuyện khác:

- Chị đã biết rõ số tiền nợ của anh Văn lên đến bao nhiêu chưa?

Hồng Loan nhìn tôi:

- Tôi không được biết con số đích xác nhưng anh Quang chắc là biết? Anh Quang có thể nói số tiền nợ đó với luật sư Thanh...

Tôi lên tiếng:

- Thưa tôi cũng chưa được biết con số đích xác nhưng qua những giấy tờ và hoá đơn ông Văn đưa cho tôi tính, con số có thể trên dưới 4 triệu.

Hồng Loan thở dài và luật sư Thanh nói bằng một giọng ái ngại:

- Nếu không thanh toán được, anh Văn sẽ vỡ nợ và tất cả những gì anh chị hiện có, có thể bị tịch thu để bán đấu giá... Tình trạng đó sẽ rất khổ tâm cho chị...

Hồng Loan nói một câu làm cho máu tôi như đông cứng lại:

- Thưa anh, tôi không biết được gì nhiều về tình hình tài chánh của nhà tôi. Không biết nhà tôi có đóng bảo hiểm gì không anh? Tôi nghe nói dưỡng như nếu có bảo hiểm, người bảo hiểm có thể vay tiền công ty để trả nợ?

- Theo tôi biết thì anh Văn có một bảo hiểm nhân mạng - Luật sư Thanh đáp - Nhưng tôi cũng không biết rõ số tiền đích xác là bao nhiêu. Anh Văn có thể hỏi vay tiền của công ty bảo hiểm. Nếu anh cần tôi làm việc, tôi sẽ giúp anh chị ngay...

Hồng Loan thốt ra tiếng thở dài thứ hai.

- Nếu vậy tôi đỡ lo được phần nào. Để tôi sẽ nói đến chuyện vay tiền công ty bảo hiểm để trả nợ với nhà tôi. Chẳng thà nợ tiền công ty bảo hiểm còn hơn là nợ bọn chủ nợ bần tiện chỉ lo mất nợ hoặc bị vỡ nợ. Nhưng tôi phải chờ lúc nào nhà tôi dễ chịu, tỉnh táo mới dám nói

tới chuyện đó. Nếu ngay lúc này nhà tôi đang bị khủng hoảng thần kinh, tôi sợ chỉ càng làm cho nhà tôi thêm quần trí...

Thanh gật đầu:

- Chị nghĩ vậy rất phải. Xong, tôi thấy cần khuyên chị đừng nên quá hy vọng ở chuyện vay tiền của công ty bảo hiểm để trả nợ. Số tiền vay được, theo tôi sẽ chẳng nhiều lắm đâu. Vấn đề cần lo là anh Văn phải thay đổi lối sống... Nếu anh cứ sống bê bối, say sưa như thời gian vừa qua, tôi e rằng tình trạng sẽ nan giải nếu không nói là không sao có thể giải quyết êm thấm được...

Sau vài phút nữa nói về người bệnh vắng mặt, tức là nói về Vũ Minh Văn, luật sư Thanh cáo từ ra về. Y bắt tôi khá chặt. Hồng Loan tiễn y ra tới vườn. Luật sư Thanh đi một chiếc Peugeot 404 màu đen.

Khi nàng trở vào, chúng tôi nói nhỏ với nhau:

- Loan đóng kịch tuyệt cú. Tôi đã biết là Loan đóng kịch giỏi nhưng quả tình tôi không ngờ lại cừ đến thế... Đáng khen lắm... Nhưng lúc Loan nói tới chuyện bảo hiểm với hắn, tôi ngại quá...

Nàng nhún vai:

- Đó là chuyện bắt buộc... Tránh sao được chuyện đó?

- Đúng rồi. Mình đã vượt qua được chướng ngại thứ nhất... Mình cần có hắn khai rằng Loan không hề hay biết gì về chuyện bảo hiểm của Văn hết.

Tôi nhìn quanh:

- Cô Thuý đâu rồi?

- Hỏi làm gì vậy?

Nghe giọng nói của Hồng Loan, tôi cảm thấy dường như sắp có những rắc rối mới sắp xảy ra. Hồng Loan ghen ư? Nàng ghen vì tôi chú ý với Thuý hay sao? Tôi không tin rằng Loan ghen, vì nàng có yêu tôi bao giờ đâu mà ghen? Muốn ghen người ta phải yêu trước đã.

Tôi đứng sững nhìn nàng. Làn môi đầy của nàng trề ra như chế nhạo:

- Bỏ chuyện con bé đó đi – nàng nói – nó là cháu của người quen của tôi...

- Cô nói gì vậy? Tôi làm gì người ta mà...?

- Làm gì nữa? Tôi dư biết anh muốn làm gì con nhỏ đó. Chỉ cần nhìn mặt anh ghệt ra khi nhìn tới nói là tôi hiểu anh muốn làm gì nó rồi.

Xong, tôi cần nói rõ: con nhỏ đó có mặt ở đây là để thực hiện kế hoạch của tôi và anh, không phải là để anh quyến rũ, làm tình với nó. Đừng tưởng mình là hào hoa lịch sự. Tôi không bằng lòng anh đụng tới con nhỏ đó...

Nàng dùng hai tiếng "con nhỏ" để chỉ Thuý, và tôi phải cố trấn tĩnh để không sấn tới tát tai cho nàng mấy cái vì tiếng gọi "con nhỏ" khinh miệt đó. Nàng có quyền gì ngăn cản tôi không cho tôi gần Thuý? Có lẽ lúc đó thâm tâm tôi đã tự thú là tôi yêu người nữ sinh viên vừa mới gặp qua sự dun dủi của số mệnh đó, nhưng ngoài mặt chưa chịu nhìn nhận. Tự ái của tôi nổi lên:

- Tôi không thèm yêu ai bất cứ... ai trong nhà này...

Nàng cười khẩy, chế riếu:

- Anh không thèm yêu ai...? Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Và nàng bỏ lên lầu.

----- oOo -----

Ngày hôm sau, có một số nhật báo loan tin Nhà sản xuất điện ảnh Vũ Minh Văn đã nhận lời cộng tác với một công ty điện ảnh Hoa Kỳ để thực hiện nhiều cuốn phim lớn ở Việt Nam. Có báo còn loan tin có thể sẽ có tới nhiều ngôi sao điện ảnh của Mỹ như Marlon Brando, Gregory Peck, Connie Stevens sắp tới Sài Gòn để đóng phim. Tôi muốn các báo loan tin đó và lần này, tôi đã làm cho họ đăng tin riêng của tôi, tin có lợi cho tôi mà không mất một đồng bạc.

Tôi mang tập báo về vi-la định khoe với Hồng Loan. Nhưng lúc đó nàng đang ở trong phòng tắm. Tôi đi xuống nhà bếp. Thuý đang ở đó. Nàng đang sửa soạn nấu ăn. Bây giờ, Hồng Loan phải nấu ăn ở nhà. Vì nàng không thể bỏ đi khỏi nhà trong khi có Thuý và Thuý tin rằng có ông chủ đang đau yếu ở trong phòng trên lầu.

Thuý cũng bận quần jean, áo sơ mi như Hồng Loan, nhưng như tôi nhận thấy, Thuý có một vẻ đẹp riêng khác hẳn Hồng Loan. Cái đẹp của Thuý tươi mát, hồn nhiên. Nàng ngẩng lên nhìn khi tôi vào và mỉm cười với tôi.

Nụ cười của nàng bỗng làm tôi xao động một cách lạ lùng. Tôi vẫn tưởng tôi đã gần nhiều đàn bà, đã biết đàn bà đủ để không còn bao giờ bị xúc động vì họ nữa. Nhưng không, nụ cười của người thiếu nữ này có một vẻ e lệ mà tôi không mấy khi nhận thấy ở những người đàn bà tôi đã gần. Tôi xúc động chính là vì nàng e lệ.

Nàng đang bận lau chùi một số chén đĩa, muống, dao ăn.

Những thứ này vừa được lấy trong tủ ra. Muốn cho nàng bớt ngưng nghịu, tôi nói:

- Để tôi lau chén bát giúp Thuý. Cái gì thì tôi có thể làm đỡ chứ chén bát thì tôi lau chùi khéo lắm.

Nàng đưa cho tôi cái khăn lau và tôi ngồi đối diện với nàng trước cái bàn nhỏ. Vừa làm việc, tôi gọi chuyện nói về những cuốn phim xi nê đang chiếu ở Sài Gòn. Thuý biết khá nhiều về xi nê. Nàng thuộc tên

tài tử và đã coi nhiều phim ngang với tôi. Lẽ tất nhiên là nàng ưa coi loại phim tình cảm tô màu vui vẻ, loại phim do cô đào xinh xinh Sandra Dee đóng vai chính.

- Thuý không thích loại phim "suýt-păng" – nàng nói – coi phim "suýt-păng" hồi hộp đau tim lắm... Thuý có coi phim Psycho của đạo diễn Hít Cốc... Anh có coi phim Psycho rồi chứ?

Tôi gật đầu:

- Tất nhiên. Không có phim Hít Cốc nào được chiếu ở Sài Gòn mà không có tôi đi coi... Psycho là một phim nặng nề... đen tối...

Nàng đồng ý với tôi ngay:

- Dạ đúng. Anh nói phim đó nặng nề và đen tối thật đúng quá... Phim đó làm cho em có cái cảm giác... sợ cuộc đời... Người gì mà lại sống chung với xác chết? Dù cho xác chết đó là mẹ mình đi nữa... Cái cảnh gần cuối phim, lúc người chị đi tìm cô em gái mất tích, vào hầm căn nhà đó, bắt gặp cái xác khô queo của bà cụ già... làm em hét lên...

Nàng rùng mình như đến lúc đó nàng hãy còn sợ. Tôi nhớ lại cảnh phim nàng kể và nghĩ tới cái xác chết đang nằm co quắp trong cái tủ lạnh ở cách người thiếu nữ này không xa. Nàng sẽ có phản ứng gì nếu tình cờ nàng mở nắp tủ lạnh ra và thấy cái xác chết nằm trong đó? Nàng sẽ la hét, sẽ bỏ chạy, sẽ ngất đi?

Không muốn nghĩ tới những chuyện đen tối ghê rợn đó, tôi nói qua chuyện khác:

- Hít Cốc có một phim tình rất thơ mộng, không biết Thuý có coi không? Phim Vertigo? Do Kim Novak và James Steward đóng?

Mặt nàng tươi lên:

- Dạ có. Em thích Kim Novak lắm... Em cho Kim Novak là người đàn bà đẹp nhất của xi-nê Mỹ.

- Tôi cũng thấy thế. Và Kim Novak đẹp nhất trong phim Vertigo... Một chuyện tình thật đẹp, thật thơ mộng... Màu sắc của phim cũng đẹp nữa... Tôi thích và cảm động nhất là đoạn chàng và nàng đi chơi trong rừng cây... Thuý có nhớ đoạn đó không? Rừng cây mùa thu, lá đỏ ối... Có những thân cây thật lớn vừa được xẻ xuống... Mỗi một lớp vỏ cây là mấy chục năm. Nàng chỉ tay vào một thân gỗ trong lòng cây và mơ hồ nói với chàng: "Khi cây này mọc tới lần vên này là em đang sống cuộc đời trước của em..." Tuyệt thật...

Chúng tôi yên lặng một lúc.

- Bây giờ... Eden đang chiếu phim Les Canons de Navaronne... Thuý đi coi phim đó chưa? – Tôi hỏi và nàng lắc đầu – Tôi mời Thuý đi nhé?

Nàng ngần ngại:

- Em sợ bà Văn không bằng lòng em đi vắng?
- Thuý đâu có bắt buộc phải làm việc cho bà Văn suốt ngày suốt đêm đâu? Mình cũng phải có thì giờ giải trí chứ? Để tôi nói với bà Văn cho. Tối nay bây giờ chúng mình đi, đồng ý?

- Dạ...

Thuý còn nói vài tiếng gì đó về cuốn phim và tài tử đóng trong phim, nhưng tôi không nghe rõ tiếng nàng nữa. Tôi nhìn ngây vào cái tủ lạnh khổng lồ so với những cái tủ lạnh nhỏ xíu của những gia đình trung lưu Việt Nam, cái tủ lạnh bên trong đó có xác chết nằm co quắp... Cái tủ lạnh đó nằm cách chỗ tôi và Thuý ngồi không xa. Nắp tủ lạnh vẫn đóng và bên trên, dây chai rượu do tôi xếp lên đó vẫn còn nguyên vẹn, xong có một cái gì đó khác lạ vừa xảy ra. Tôi đứng dậy tới bên cạnh tủ lạnh và xương sống tôi bỗng dựng lạnh toát... Tủ lạnh không có điện...

.....
.....

- Chuyện chi vậy, anh Quang?

Tiếng nói của Thuý như từ một lòng hang đá rất sâu, rất lạnh vắng tới tai tôi.

Sau cùng cũng rời mắt tôi từ tủ lạnh để nhìn Thuý. Cổ họng tôi khô cứng như gỗ và trái tim tôi đập loạn làm cho tôi hoa mắt. Trong vài giây đồng hồ, tôi hoang mang và bàng hoàng đến nỗi cứ đứng ngây ra.

Nàng nhắc lại câu hỏi, nét mặt nàng lộ rõ vẻ lo âu:

- Anh? Sao vậy, anh?
- Không – tôi ấp úng – có sao đâu?
- Trông anh xanh quá đi.
- Có lẽ tôi bị chóng mặt. Tim tôi hơi yếu, đang ngồi mà đột ngột đứng dậy, tôi thường bị xây xẩm như vậy.

Nàng đến gần tôi và tôi phải đi xa nàng. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn tôi, chứa chan lo âu. Có lẽ lúc mà tôi bắt đầu cảm thấy yêu nàng. Chưa bao giờ tôi được một thiếu nữ nào nhìn với đôi mắt lo âu như thế. Nhưng ngay lúc này tôi cần tìm một lý do gì để làm nàng đi khỏi căn phòng này, tôi cần tìm biết tại sao tủ lạnh lại không có điện mặc dầu điện trong nhà vẫn không bị cúp. Có bàn tay nào đã đụng tới cái tủ lạnh này...

Tôi trở lại ngồi ghế, hai tay ôm lấy trán:

- Thuý có sẵn thuốc gì không? Tôi cần uống một viên Aspirine hay là Optalidon...

- Em có Optalidon. Để em lên lấy thuốc anh uống...

Nàng vừa ra khỏi phòng, tôi trở lại ngay bên cạnh tủ lạnh. Đúng như tôi đoán: có người đã tắt điện tủ lạnh. Tôi chỉ bẻ cái cần điện bên tủ lạnh là lại có điện chạy vào tủ, tiếng máy hút điện phát ra một tiếng rè thật êm cho tôi biết là máy không hư. Nhưng không biết ai đã kéo cái cần sắt này lên để tắt hơi vào tủ? Hồng Loan ư? Vô lý, Hồng Loan biết là trong tủ có xác Văn và cần có hơi điện giữ cho xác chết được lạnh để đánh lừa nhà chức trách kia mà?

Thuý trở xuống khi tôi đã trở về ghé ngồi. Nàng rót cho tôi một ly trà nóng để tôi uống thuốc. Như người tỉnh lại và như chuyện tình cờ, tôi hỏi nàng:

- Thuý tắt điện tủ lạnh kia đấy à?

- Dạ... em tắt – nàng có vẻ ngạc nhiên - tắt điện vậy có gì hại không ạ? Bà Văn có nói cho em biết là trong tủ không có gì nên ngỡ là nên tắt điện đi cho khỏi tốn điện...

Tôi cười gượng:

- Chẳng cần, loại máy lớn này của Hoa Kỳ cứ phải có điện chạy hoài mới bền. Tắt đi, mở điện lại hoài, máy chóng hư. Thuý tắt điện đi có lâu chưa?

- Em mới tắt hồi nãy... chừng mười mấy...

Nàng có vẻ ân hận:

- Tại em không biết. Em tưởng trong tủ không có gì thì tắt điện đi không sao...

- Cũng không sao. Người mình vẫn quen tiết kiệm nhưng chính ra Sài máy điện như người Hoa Kỳ mới đúng cách. Nhưng họ lại đi quá lố, đèn điện với quạt máy của họ để sáng và cho chạy suốt ngày suốt đêm. Vì họ nhiều đồ, hư là vứt đi thay ngay cái mới. Bên nước họ không có chuyện sửa lại đồ cũ bị hư... Mình nghèo nên chỉ bắt chước họ được phần nào thôi, đâu có bắt chước họ được tất cả...

Tôi nói hươu, nói vượn cho qua chuyện, nhưng Thuý cũng có vẻ tin và thán phục:

- Tôi về phòng nằm nghỉ. Tối nay, đúng bảy giờ mình đi. Đừng quên nghe Thuý...

Như người bị đau tim thật, tôi về phòng nằm dài suốt buổi chiều. Tôi hy vọng Thuý nói đúng về thời gian tủ lạnh bị tắt điện. Nếu nàng chỉ mới tắt điện tủ lạnh có mười mấy phút thì không sao, tủ lạnh có thể giữ được hơi lạnh trong bốn tiếng đồng hồ. Nếu nàng tắt điện từ tối hôm trước thì nguy. Tôi tin là Thuý không nói dối nhưng quả thật nàng có tắt điện từ tối hôm trước và xác Văn nằm trong tủ có bị hỏng vì không có hơi lạnh giữ cho tươi thì tôi cũng đành bó tay, chẳng làm

sao cứu vẫn được.

Thật không sao học được chữ ngờ. Các cụ đầy kinh nghiệm nói ra câu nào là đúng câu đó. Từ nay, tôi sẽ phải chú ý hơn nữa đến cái tử lạnh, tôi sẽ chú ý tới nó từng giờ.

Tối hôm đó, tôi đưa Thuý đi coi xi nê. Hồng Loan biết nhưng nàng không tỏ thái độ gì cả. Ban ngày, tôi tìm vài cuốn sổ kế toán của Văn đưa cho Thuý tính lại, Hồng Loan lên lên căn phòng nhỏ của tôi trên ga-ra để cùng tôi sắp đặt kế hoạch. Mỗi ngày, chúng tôi nghĩ thêm ra những chuyện để khai với nhà chức trách. Đồng thời, chúng tôi đặt thêm ra những trường hợp nguy hiểm mới để tìm câu trả lời. Câu chuyện chúng tôi cần thật ăn khớp. Khi nội vụ đã nổ ra, chúng tôi sẽ không còn dịp nào trò chuyện nhiều với nhau nữa.

Đến tối thứ năm, tôi lại hẹn đưa Thuý đi chơi. Hồng Loan lên phòng với tôi từ 3 giờ chiều và tới 6 giờ 30, nàng vẫn chịu ra khỏi phòng.

Tôi sốt ruột vì tôi hẹn với Thuý lúc 7 giờ.

Sau cùng, tôi nói:

- Hôm nay, mình đặt kế hoạch như vậy là đủ rồi. Cũng chẳng nên quan trọng hoá nó. Cũng nên dành một phần để tuỳ cơ ứng biến. Tôi cần tắm và đi chơi giải trí...

Tôi cốt nói vậy để đuổi nàng, nhưng Hồng Loan vẫn ngồi yên. Nàng ngồi thu mình trên chiếc ghế bên giường. Đôi mắt nàng nhìn tôi lúc đó có những ánh tinh quái và nét mặt nàng có vẻ chế nhạo:

- Nên lắm. Tối nay tôi đi với anh. Tôi đã bỏ rơi anh mấy ngày nay và tôi rất lấy làm ân hận...

Nàng mỉa mai tôi. Từ ngày có Thuý tới nhà này, tôi mới là người bỏ rơi nàng. Tôi nhìn kỹ mặt nàng và ngạc nhiên khi thấy tình cảm của tôi đối với nàng đã thay đổi khác hẳn. Trước đây, tôi không yêu nàng nhưng tôi phải nhận là tôi thèm muốn nàng. Chỉ cần nhìn thấy tấm thân khêu gợi tuyệt diệu của nàng, chỉ phát điên. Giờ đây, tôi cảm thấy lòng tôi hoàn toàn dửng dưng, nguội lạnh. Nàng có làm gì đi nữa, tôi cũng thản nhiên như thường. Tôi chưa hề hôn môi Thuý nhưng chỉ cần được gần Thuý, tôi đã không còn thèm ân ái với người đàn bà tuyệt đẹp này.

Trong giây phút đó, tôi thấy rõ là tôi đã thoát khỏi mãnh lực của Hồng Loan. Nhờ sự hiện diện của Thuý, sắc đẹp tàn phá của Hồng Loan không còn hấp dẫn được tôi nữa.

Giả vờ như tưởng rằng nàng nói thực, tôi đáp:

- Chúng mình chẳng nên xuất hiện với nhau trong lúc này. Đừng để cho thiên hạ chú ý tới mình...

Như đã tính trước câu nói, nàng tiếp ngay:

- Vậy càng tốt. Chúng mình ở đây với nhau đêm nay... suốt đêm...
 - Xin lỗi. Tôi có hẹn nên phải đi...
- Duỗi đôi chân dài ra, nàng mỉm cười:
- Cho phép Loan tò mò một chút... Anh có hẹn với ai tối nay đó?
 - Một người quen.
 - Loan hy vọng người quen của anh không phải là cô ả Thuý...
 - Tại sao Loan nói vậy?
 - Bởi vì tối nay cô ả đó có việc cần làm. Chắc chắn cô ả không thể bỏ đi chơi được đâu...
- Máu nóng bốc lên, tôi nói:
- Tại sao lại không? Tôi và Thuý sẽ đi chơi với nhau tối nay như chúng tôi đã định trước... Không ai có thể phá cuộc vui của chúng tôi.
 - Tôi không phá như vì không muốn để anh bị lỡ tàu, tôi báo trước việc đó cho anh biết để anh có thể chọn chương trình giải trí khác. Lịch sự và chiều anh đến vậy là nhất rồi còn gì? Anh nên nhớ rằng tôi chưa hề phải đề nghị với ai... Vậy mà tối nay tôi đã tự ý đề nghị ngủ lại với anh.
- Tôi muốn nói: Cám ơn cô. Tôi ngủ với con rắn độc còn đỡ lo hơn là ngủ với một người đàn bà nguy hiểm như cô...
- Nhưng thấy câu nói đó quá sỉ nhục, tôi nén được:
- Tôi đã hẹn đi chơi với Thuý...
 - Đừng hành động như con nít...
- Và nàng cười nhẹ y như tôi là một anh bé con thật sự.
- Quên Thuý đi – nàng nói tiếp, giọng nàng có nhiều âm thanh mỉa mai, vui hơn là giận dữ - Đừng quên rằng lúc này tôi và anh đang cộng tác với nhau để làm một “áp phe” ra tiền. Người con gái đó chẳng giúp cho anh được gì và anh cũng không phải là hạng người để cho cô ta yêu...
- Tôi đã thầm cảm thấy Hồng Loan ngăn cản tôi gần Thuý lúc này là có lý, xong tôi vẫn cố cãi.
- Dù cho tôi có yêu cô ta đi chăng nữa thì có hại gì đến việc làm của chúng mình?
 - Hại nhiều lắm chứ? Anh dự biết là có hại mà? Tỷ dụ như tôi yêu một gã đàn ông khác ngay lúc này anh có chịu không? Biết đâu chẳng vì quá yêu mà tôi lại chẳng thổ lộ cho gã đàn ông tình nhân của tôi biết... dù chỉ là biết sơ qua, về cái việc nguy hiểm mà tôi đang làm? Người ta vẫn bảo rằng tình yêu mù quáng mà?
- Tôi không thể cãi lý được với nàng, nhất là khi nàng có lý. Tôi lại gắt:
- Tôi cần nghỉ ngơi, yêu cầu cô ra khỏi đây...

Đôi lông mày vòng cung của nàng nhếch lên:

- Làm chi mà dữ vậy? Anh nên nhớ tôi vẫn còn là bà chủ của anh kia mà?

Tôi gằn giọng:

- Nếu cô không đi ngay...

Nàng từ từ đứng dậy và trước khi đi ra khỏi phòng, nàng còn đứng lại ở bên cửa, ném lại cho tôi một câu:

- Thì ra anh đã mê con nhỏ đó. Thật tội cho anh. Tôi không ngờ anh thèm khát đàn bà đến vậy. Cứ động ai là mê ngay người đó...

Tôi cảm thấy tôi thù ghét Hồng Loan như tôi chưa từng thù ai đến như vậy trong đời.

----- oOo -----

Tối đó, tôi không đưa Thúy đi chơi được. Tôi ngồi suốt từ tối đến khuya một mình trong phòng cùng với chai rượu. Tôi cay cú tưởng tượng ra cuộc vui mà tôi được hưởng tối nay với Thúy nếu không có sự “kỳ đà cản mũi” của Hồng Loan. Trong thâm tâm, tôi vẫn công nhận hành động của Hồng Loan là đúng, ở vào địa vị của nàng, tôi cũng làm như nàng. Xong tôi vẫn thù ghét nàng. Tôi vẫn cho nàng là nguyên do tất cả những bực dọc của tôi.

Tôi thắc mắc về chuyện Thúy sẽ nghĩ sao về cuộc đi chơi lỡ của tôi và nàng đêm nay. Nàng có bực bội hay không? Nàng nghĩ sao về tôi khi thấy tôi phải nghe lời Hồng Loan? Nàng có nghi ngờ gì tôi với Hồng Loan hay không? Đến 11 giờ đêm, ngồi uống rượu một mình mãi cũng chịu hết nổi, tôi xuống lầu đi lên nhà trên coi hai người đàn bà trên đó đang làm gì? Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hai nàng ngồi trong phòng khách.

Hồng Loan ngồi đọc báo và hút thuốc lá. Cách Hồng Loan không xa, Thúy ngồi cặm cụi cộng trừ một tập hoá đơn dày và ghi vào cuốn sổ những con số. Hồng Loan đã tìm thấy trong phòng làm việc của Vũ Minh Văn được tập hoá đơn và cuốn sổ vô thường vô phạt ấy để bắt Thúy làm việc.

Thúy có vẻ vui thích được làm việc. Từ ngày tới đây, nàng chẳng được trao công việc gì gọi là quan trọng để làm. Tình trạng đó có thể làm cho nàng nghi ngờ: Không có sổ sách gì để tính toán, không có văn thư gì cần đánh máy, nàng được mượn về đây để làm chi?

Máy quay đĩa phát ra tiếng nhạc dịu dịu, trầm bổng. Tôi đứng trong bóng tối nhìn Thúy cặm cụi làm việc. Trông nàng thật ngoan. Nàng đúng là hình ảnh người vợ hiền mà từ bao giờ tôi vẫn thường tưởng tượng nhưng không mơ ước vì tin rằng đời mình sẽ chẳng bao giờ được gặp một thiếu nữ như thế.

Tôi đứng đo cho tới lúc tê chân mới trở về phòng. Tôi vào giường ngủ lúc 12 giờ đêm.

Bây giờ, tôi biết rõ là tôi đã yêu Thuý. Tôi yêu Thuý. Tôi yêu nàng bằng một mối tình êm dịu nhưng sâu sa. Tôi cũng biết rằng không những tôi chỉ yêu Thuý mà thôi, tôi còn muốn cưới Thuý làm vợ. Tình yêu của tôi thật cao đẹp, tôi không cảm thấy náo nức muốn ân ái với Thuý như ngày nào tôi đã náo nức muốn được ân ái với Hồng Loan, tôi yêu và muốn sống chung vợ chồng êm đềm, lâu dài với Thuý. Đây là lần thứ nhất trong đời tôi có ý muốn lấy vợ. Trước đây tôi vẫn yên trí là đời tôi sẽ không bao giờ lấy vợ. Nhưng đây chỉ là chuyện trước kia, khi tôi chưa gặp Thuý. Từ giây phút gặp Thuý, đời tôi đổi khác hẳn.

Tôi nằm im trong giường, nghe tiếng gió đêm thổi qua khu vườn vắng. Tâm trí thắc mắc với chuyện không biết tôi có nên tiếp tục yêu nàng vì tính chuyện cưới nàng sau khi thành công trong vụ lừa đảo lớn để lấy bạc triệu của thiên hạ này không? Nếu tôi có 7 triệu đồng bạc, đời tôi sẽ đẹp biết là chừng nào nếu lấy được Thuý làm vợ. Sau khi lấy được tiền và chia tiền, tôi và Hồng Loan sẽ chia tay nhau. Tôi không yêu nàng và nàng cũng không yêu tôi. Sẽ không có ai ngăn cản tôi yêu Thuý và cưới Thuý để sống chung suốt đời với Thuý. Có tiền, tôi và Thuý có thể đưa nhau qua sống ở bên Pháp. Nàng sẽ dễ dàng học hết chương trình và trở thành nữ dược sĩ. Qua Pari, nàng đã có sở làm. Còn tôi có vốn đủ để mở một nghề thủ công nào đó. Cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ yêu thương nhau ở Pháp, có tiền, có tình yêu, có tuổi trẻ, sẽ đẹp như chuyện trong thần thoại!

Nhưng nếu Thuý tìm biết được sự thực trong đời sống của tôi?

Nếu Thuý khám phá được vụ tôi âm mưu cùng Hồng Loan đánh lừa thiên hạ để lấy tiền?

Chắc chắn nàng sẽ khinh bỉ tôi đến cùng. Nàng sẽ cho tôi là một gã lưu manh dám làm mọi việc bẩn thỉu, dơ dáy nhất để có tiền, người trong trắng ngây thơ như nàng không thể nào gần được một kẻ mà nàng biết là lưu manh, đều giả.

Chẳng thà tôi yêu nàng và xa nàng để nàng không bao giờ biết, thấy bộ mặt của tôi hơn là cứ nhất định gần gũi để rồi bị nàng khinh bỉ...

Trong hai đường đó, tôi chỉ đi được một con đường. Nhiều lúc tôi náo nức nghĩ rằng sẽ có thể không bao giờ Thuý biết được vụ này dù nàng và tôi có chung sống suốt đời với nhau như vợ chồng... Tôi tự bảo không có gì đáng sợ, tôi cứ yêu nàng, đây là dịp may có một không hai trong đời tôi. Có nàng làm vợ, tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ trở thành người đàng hoàng. Tôi không thể bỏ lỡ được dịp may ngàn

năm một thuở trời cho này...

Tôi cứ nằm trong bóng tối, hút thuốc là và suy nghĩ mãi như vậy gần suốt đêm. Suy nghĩ mà không sao tìm được một quyết định.

Nhiều lúc, tôi nghĩ đến chuyện bỏ tất cả... Bỏ tất cả có nghĩa là bỏ cuộc lương gạt lớn này với cái mục đích giữ cho tôi được lương thiện để xứng đáng với Thuý. Tôi sẽ cố gắng tìm việc làm ăn... Để làm gì? Để khỏi trở thành một lưu manh có hạng và để yêu Thuý, để lấy Thuý làm vợ...

Bỏ vụ này thì có thể được, nhưng tôi lại nghĩ: bỏ vụ này tôi có hy vọng gì để được yêu Thuý? Không có tiền, không có nghề nghiệp gì, làm sao tôi lấy được Thuý làm vợ? Vô hy vọng. Thuý sắp trở thành nữ dục sĩ. Nàng sẽ qua Pari, kinh thành hoa lệ nhất thế giới và sống ở bên đó. Không tiền, làm sao tôi có thể qua bên đó sống với nàng? Tính đến chuyện không tiền nuôi nàng mà bắt nàng ở lại Sài Gòn với tôi là cả một chuyện vô lý và ngây ngô.

Tôi nằm suốt đêm suy nghĩ và cứ quanh co đi trong những ngõ cụt. Làm bậy để có tiền thì sợ Thuý biết. Thuý khinh. Không làm bậy thì không có tiền đủ để cưới Thuý làm vợ.

Mệt quá, tôi ngủ thiếp khi trời mờ sáng.

Định mệnh đã an bài

Chương 9

Trong hai ngày thứ sáu và thứ bảy, tôi không có dịp nào được gần Thuý mà không có mặt Hồng Loan.

Hồng Loan cố tình làm “kỳ đà cản mũi”, ngăn không cho tôi được gần riêng Thuý. Và nàng đã thành công.

Tôi bực bội lắm nhưng không thể làm gì được.

Tối thứ sáu, tôi và Hồng Loan soát lại kế hoạch một lần cuối. Nàng có đủ thông minh để biết rằng tôi bực dọc và chán nản. Sự chán nản của tôi có thể có hại nhiều đến kế hoạch sắp đi vào giai đoạn quan trọng nhất. Nàng hỏi tôi bằng một giọng vừa dò xét vừa nặng những nghi ngờ:

- Anh muốn gì bây giờ?

Tôi lắc đầu không đáp.

- Có phải anh muốn hai điều... Một là lấy hết số tiền, hai là lấy luôn con Thuý? Tôi không tin là anh nản chí hoặc anh sợ nguy hiểm.

Bất giác tôi rùng mình...

- Đừng có nói tầm bậy, tầm bạ... Cô đừng gán cho tôi những cái việc mà chính cô muốn làm... Cô mới là người muốn vợ hết cả số tiền...

Nàng mỉm cười mỉa mai:

- Tôi nói trước, ... tôi không phải là hạnh đàn bà để anh lừa dối đâu... Anh mà qua mặt tôi, anh sẽ hối hận.

Mặc dù hai chúng tôi xung đột và thù ghét nhau, kế hoạch của chúng tôi có vẻ tiến hành trơn tru đúng như sự dự định của chúng tôi.

Không cần may mắn gì nhiều, chỉ cần đừng gặp xui xẻo bất ngờ, chúng tôi tin rằng chúng tôi sẽ thành công đúng như ý muốn.

Lần cuối cùng sau khi kiểm tra lại toàn bộ kế hoạch với nàng, tôi nói:

- Tôi tin là chúng mình sẽ thành công... cô đừng quên rằng cô sẽ khai trước cảnh sát sau tôi. Như vậy có nghĩa là cô phải khai đúng những gì mình đã qui định với nhau. Đừng có cao hứng bày đặt thêm chi tiết, dù là chi tiết nhỏ... Nhất là đừng có ngán sợ khi bị cảnh sát hỏi vặn. Họ có nghi ngờ cũng mặc họ. Họ có thể nói là tôi đã khai điều này, điều nọ để gài bẫy cô. Dù họ có làm có nói gì đi nữa mặc họ, cô cứ nhất định khai đúng như gì mình đã định.

Nàng ném cho tôi một cái nhìn lạnh băng như đá:

- Tin đi. Người có thể bị hoang mang và bối rối để rồi mất tinh thần khia bậy với cảnh sát không phải là tôi. Anh nên căn dặn anh và nên sợ... anh thì hơn.

Không muốn có sự xung đột với nàng làm cho tình trạng căng thẳng thêm trong khi cuộc thực hiện kế hoạch sắp đ vào giai đoạn nguy hiểm và quyết liệt nhất, tôi dàn hoà:

- Loan cũng có thể yên tâm về tôi. Tôi sẽ hết sức cẩn thận và cố gắng...

Nàng đứng dậy:

- Tôi ở nhà một mình buồn nên có biểu Thuý nó ở nhà với tôi. Anh đừng tính chuyện đưa nó đi chơi đêm nay mà mất công...

Nàng dừng lại ở cửa phòng để tiếp:

- ... Bỏ tôi một mình ở nhà với... người đau và... cái tủ lạnh, anh không thấy lương tâm cắn rứt ư? À, mà tôi thật ngớ ngẩn... Anh đâu còn có lương tâm nữa để mà bị lương tâm cắn rứt...

Tôi nhin thua nàng.

Sự thực thì dù cho đêm nay, tôi có không bị Hồng Loan phải quấy, dù tôi có thể đưa Thuý đi chơi, đi ăn, đi nhẩy được, tôi cũng không thấy sốt sắng gì. Tinh thần tôi đang bị căng thẳng tới tột độ. Tôi như một sợi dây đàn bị căng quá sức doạ đứt phăng bất cứ lúc nào.

Trong tình trạng thần kinh căng thẳng này, tôi không dám đi chơi với

Thuý, tôi có thể nói gì hoặc có thái độ gì đó làm cho Thuý nghi ngờ. Những ngày sắp tới làm cho tôi lo sợ. Cũng nghĩ đến ngày mai, tôi càng thêm kinh sợ nhưng không nghĩ tới không được. Tôi chỉ còn được tương đối yên thân một ngày chủ nhật nữa mà thôi. Tối mai, tôi sẽ đóng giả là Văn, theo Hồng Loan xuống lầu, đi ra xe hơi để lên Đà Lạt. Hồng Loan sẽ dàn xếp cho đèn trong nhà chỉ mờ sáng, cho Thuý đứng xa tận trong cửa phòng trông nhìn ra và Thuý sẽ thấp thoáng thấy một người đàn ông mà nàng yên trí là ông chủ đi cùng bà chủ ra khỏi vi-la. Thuý sẽ khai với nhà chức trách khi có cuộc điều tra là suốt tuần lễ Vũ Minh Văn bị đau nằm trong phòng và tối chủ nhật, chính mắt nàng trông thấy Văn ra khỏi vi-la.

Tôi biết là kể từ sáng thứ hai, vi-la sẽ chật ních những cảnh sát và tôi sẽ không có một phút nào được yên ổn. Tôi phải đương đầu với họ... Một mình tôi phải đương đầu với cả một tổ chức lớn gồm cả chục ngàn người, những người khôn, nhiều kinh nghiệm với nghề vạch mặt bọn định lừa gạt họ...

Tôi sẽ phải đương đầu với họ, phải lừa họ và tôi phải thắng họ. Nhân vật nguy hiểm nhất: là tôi – và cả Hồng Loan nữa - sẽ phải đối phó kể từ sáng thứ hai đây là Trần Tiến Vinh, Trưởng Ban Điều Tra của Công Ty Bảo Hiểm Tín Nghĩa. Bây giờ đây tôi có thể đi qua mặt năm bảy cảnh sát viên mà vẫn đứng vững như không, nhưng sau khi xác chết của Vũ Văn Minh được tìm thấy, tôi sẽ là kẻ bị họ nghi ngờ. Nhưng tôi nhất quyết không để bị thua. Tôi tin chắc ở kế hoạch của tôi. May mắn đã tới với tôi. Tôi không thể bỏ lỡ dịp may ngàn năm một thuở.

Tối thứ sáu, tôi đi chơi một mình. Tôi vào một dancing gọi hết em ca-ve nọ tới em ca-ve kia ngồi bàn. Sau này, nếu cảnh sát điều tra về cuộc sống của tôi trong thời gian vài ngày trước khi xảy ra án mạng, họ sẽ thấy tôi là một thanh niên bình thường. Thanh niên độc thân như tôi là phải thích đi nhảy. Nếu tôi ở rịt trong vi-la, không đi ra ngoài nửa bước, tôi sẽ bị họ nghi ngờ.

Chiều thứ bảy, tôi lại ngồi trong chiếc Mercury, lái lên Định Quán. Với tốc độ lái xe trung bình là 70 cây số một giờ. Tôi nhìn đồng hồ và ước lượng vào tối chủ nhật, tôi và Hồng Loan sẽ mất 1 giờ 45 phút để từ Sài Gòn tới trại cây trong rừng. Chúng tôi sẽ đi vào lúc 7 giờ 30 phút tối. Vào giờ đó, trời còn tranh tối tranh sáng, nghĩa là chưa tối hẳn để bật đèn sáng trong nhà.

Tối thứ bảy, tôi cũng đi nhảy. Tôi về nhà vào lúc 1 giờ sáng. Vi-la tắt đèn tối om. Tôi vào giường nằm nhưng - mắt cứ mở không sao ngủ được – Tôi hút thuốc lá liên tiếp. Khói thuốc quá nhiều trong mạch

máu càng làm tôi bị mất ngủ. Tôi tự hỏi không biết đêm nay Hồng Loan có ngủ được không? Hay nàng cũng nằm trong bong tối hút thuốc lá liên miên như tôi? Rồi tôi lan man nghĩ đến xác Văn nằm co quắp trong tủ lạnh. Tôi tự thán phục tôi đã nghĩ cách giữ xác Văn được tươi trong tủ lạnh một cách thần sầu...

Đêm nay tôi cũng nằm trần trọc gần sáng đêm. Để không bị ngủ muộn, tôi dậy ngay từ lúc 5 giờ sáng, giờ tôi ngủ thiếp đi. Tôi đi nước pha cà phê cho tỉnh và ngồi trước cửa sổ mở toang đón khí lạnh của ban mai.

Vào lúc 6 giờ 30, tôi trông thấy thoáng bóng đàn bà trong căn phòng nhỏ được dùng làm phòng nấu ăn trên nhà trên. Tôi nhìn kĩ hơn: người đó là Thuý. Chắc giờ này Hồng Loan đang còn ngủ, tôi vội lên nhà trên để nói chuyện với Thuý.

Thuý gọn ghẽ trong bộ quần áo trong nhà bằng nylon xanh trông thật đáng yêu. Muốn biết người con gái có sạch sẽ, có chăm chỉ hay không, chỉ cần quan sát nàng ta buổi sáng sớm sẽ thấy ngay. Đàn bà, con gái có thể che dấu con người thật của họ bằng phấn son, bằng y phục, nhưng họ phải có thì giờ để làm cái việc trang hoàng giả dối đó. Sáng sớm vừa ngủ dậy, họ không thể, họ chưa kịp che dấu những bê bối thật sự của họ.

Làn da mặt của Thuý không có qua một lớp phấn son nào, làn da đó trắng hồng đúng như các cụ vẫn nói “da trắng như trứng gà bóc”, tóc nàng chải gọn lên sau đầu để lộ cái ót trắng và thanh. Nàng bận cái áo hở cổ, hở trọn cánh tay. Tôi nhìn thấy những sợi lông măng mơn mướt trên cánh tay nàng.

Tôi nhận thấy ngay trong mắt nàng nhìn tôi hôm nay có một vẻ gì khác lạ, y như nàng mới nhìn thấy tôi sáng nay là lần đầu. Sau vài câu trao đổi thông thường, chợt nàng hỏi tôi:

- Anh có chuyện gì lo nghĩ, phải không anh?

Tôi vội chối:

- Có gì đâu. Sao Thuý lại nghĩ rằng tôi đang có chuyện gì lo nghĩ?

- Em... cảm thấy như vậy. Và... còn một chuyện này nữa.....

Nàng ngập ngừng:

- ... Nếu không phải, anh đừng giận em thì em mới nói....

- Tôi không giận Thuý đâu. Có chuyện gì làm Thuý thắc mắc về tôi, Thuý cứ nói đi...

- Em thấy dường như... - nàng hạ thấp giọng như sợ có người đứng ở phòng ngoài nghe tiếng ... - ... Bà Văn... yêu anh....

Tôi bàng hoàng cả người:

- Sao! ... Thuý nói bà Văn à? Bậy nào...

Về mặt giận dữ của tôi lúc đó làm cho nàng sợ hãi:

- Thuý đã xin anh đừng giận kia mà....

Nếu tôi nổi nóng lúc này, tôi sẽ làm một việc vô cùng dại dột. Tôi sẽ làm cho Thuý tin chắc rằng nàng đã đoán đúng. Nếu nàng khai với cảnh sát là nàng nghi Hồng Loan và tôi có tình với nhau, hoặc nàng chỉ cần khai rằng nàng thấy dường như Hồng Loan yêu tôi thôi, cảnh sát sẽ tin lời nàng ngay tức khắc. Tôi cần phải dịu dàng và khéo léo dung lời đánh tan hiềm nghi của Thuý.

Tôi gượng cười:

- Không giận nhưng bực mình... Không đời nào có chuyện đó. Ông Văn với tôi là bạn. Ông giúp đỡ tôi nhiều, đời nào tôi lại táng tận lương tâm...

Nàng khổ sở ngắt lời tôi:

- Thuý có nói rằng... anh có tình ý gì với bà Văn đâu? Thuý chỉ thấy là bà Văn dường như thâm yêu anh mà không để ý nên không thấy. Rõ ràng là bà ấy ngăn cản không cho em được gần anh... Việc đó rõ quá mà... Anh bình tĩnh lại sẽ thấy ngay... Sau mấy tối anh đưa em đi chơi, bà ấy biết... Bà tìm những sổ sách cũ rích từ đời nào ra cho em làm. Bà ở bên em suốt ngày. Bà chỉ rời em khi em vào giường ngủ. Rõ ràng là bà không muốn cho em được gần riêng anh... Có mù mới không thấy là bà... yêu anh...

Giá trị cá nhân tôi càng tăng trước mắt Thuý vì việc này nàng cho là Hồng Loan yêu tôi và nàng hãnh diện vì việc tôi không đáp ứng tình yêu của Hồng Loan, tôi lại yêu nàng.

Dù biết là mất công vô ích – Thuý không phải là người ngu đần để tôi có thể nói gì nàng cũng tin, tôi hi vọng rằng mai đây, khi vụ án mạng nổ bùng ra, nàng sẽ hiểu rằng, nếu nàng khai với cảnh sát là bà Văn có tình với tôi, nàng sẽ gây cho tôi nhiều phiền nhiễu – tôi vẫn phải cải chính:

- Thuý làm đấy. Không những là bà Văn không yêu tôi, bà còn ghét cay ghét đắng tôi nữa là khác. Nếu không có ông Văn nhất định giữ tôi ở lại, bà đã đuổi tôi ra khỏi cái nhà này từ lâu rồi. Tôi cũng nhận thấy là mấy hôm nay, bà tìm cách ngăn không cho tôi gần Thuý và phá đám tụi mình, nhưng bà làm vậy không phải vì yêu tôi mà là vì ghét tôi, bà phá cho tôi tức... Vậy thôi....

Lời giải thích của tôi không làm cho Thuý nghĩ khác trước mấy về Hồng Loan và tôi. Song, nàng có thừa lễ độ để không nói thẳng ra rằng: “Tôi không tin!”. Nàng suy nghĩ vài giây rồi liệng ra trước mặt tôi trái bom thứ hai:

- Có thiệt là ông Văn vẫn có mặt ở vi-la này từ mấy hôm rày không,

anh?

Câu hỏi đề cập đến sự việc quá quan trọng: Thuý ngoài việc nghi rằng Hồng Loan có tình ý gì với tôi, còn nghi rằng không có Vũ Văn Minh ở trong nhà này. Nàng nghi đúng, nhưng nếu tôi không thuyết phục được nàng, nếu mai đây nàng khai với cảnh sát: “Tôi thấy dường như ông Văn đã biến mất từ lâu...”

Choáng váng, tôi áp úng:

- Cái chi? Thuý nói sao? Ông Văn vẫn ở trên lầu mà? Ông đau...

Cổ họng tôi khô như gỗ và mồ hôi lạnh toát ra trong người tôi.

Thuý nhìn tôi dò xét:

- Anh có chắc chắn là ông Văn hãy còn ở trong phòng của ông hay không? Em thấy bà ấy có vẻ lạ lạ làm sao ấy... Suốt ngày, suốt đêm, em chẳng thấy nghe qua một tiếng động nào trong phòng ông, trừ những lúc bà Văn vô đó. Em nghĩ rằng ông đã đi vắng từ lâu rồi, ít nhất ông cũng đi khỏi nhà này trước ngày em tới. Nhưng vì một lý do nào đó, bà Văn vẫn cứ nói là ông hãy còn ở nhà...

Tôi gượng cười:

- Chuyện đó thì Thuý đa nghi quá đấy. Ông bệnh mà. Nằm ngủ lơ mơ cả ngày. Thuý không thấy thỉnh thoảng tôi cũng vô phòng thăm ông sao? Tôi nói dối Thuý là ông còn ở nhà làm chi?

- Nếu anh nói là anh có thấy ông nằm trong phòng thì em tin...

Nhưng em chắc là em không ở đây lâu được đâu anh à... Không khí trong nhà này có cái gì làm em sờ sợ... Em... em thú thực với anh... em không ưa bà Văn...

Thấy nàng chuyển câu chuyện qua đề tài khác, tôi tiếp lời vội vã:

- Tôi cũng không làm ở đây lâu đâu. Chỉ vì tình nghĩa với ông Văn nên tôi ở lại giúp ông, nhất là lúc ông đang đau. Nhưng cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, ông sẽ lên Đà Lạt dưỡng bệnh và chắc chắn ông sẽ phải ngưng mọi công việc. Rất có thể hai chúng mình cùng đi tìm chỗ làm ở sở khác. Tôi cũng nói thực với Thuý một chuyện này....

Đôi mắt đẹp của nàng mở lớn:

- Chuyện chi rứa anh?

- Tôi gắng chờ đợi được lãnh một khoản tiền của bà cô ruột tôi mới chết để lại. Khoản tiền với người khác có thể không mấy lớn nhưng với tôi thì có thể dùng để làm một cái vốn gây dựng một cơ sở làm ăn riêng của tôi. Hi vọng với số tiền làm vốn ấy, tôi sẽ có điều kiện để làm chủ cuộc đời mình: Và tôi sẽ cố gắng làm việc để tiến triển. Chờ cho tới ngày Thuý học xong, Thuý trở thành dược sĩ, tôi có thể gặp lại Thuý... và...

- Và sao anh?

- ... Và nếu lúc đó... chưa có người nào có cái diễm phúc được Thuý nhận làm chồng chưa cưới của Thuý, tôi sẽ đánh bạo xin cưới Thuý...

Nàng lặng nhìn tôi rất lâu. Tuy nét mặt nàng vẫn bình tĩnh song tôi cũng thấy rõ là nàng đang bị xúc động mạnh. Tôi sung sướng khi thấy là nàng cũng yêu tôi, những lời chúng tôi sắp trao đổi trong buổi sáng sớm này, sẽ là những lời hứa hẹn của cặp vợ chồng sắp cưới, của đôi người trẻ tuổi yêu thương nhau.

Một lúc sau nàng mới hỏi:

- Anh nói thiệt với Thuý đó chứ? Anh không nói câu đó với tất cả những cô anh đã gặp chứ?

- Những việc xảy ra sau này sẽ cho Thuý thấy là tôi không lừa dối Thuý. Thực sự thì tôi đã gặp nhiều người đẹp như Thuý và có những người còn đẹp hơn cả Thuý nữa. Song tôi chưa từng yêu ai, tôi chưa từng có ý muốn cưới xin ai làm vợ. Trước khi gặp Thuý, thực tình tôi vẫn tin rằng đời tôi sẽ không bao giờ có chuyện lấy vợ...

Khi nói với nàng những lời này, tôi thành thật như chưa bao giờ tôi thành thật đến thế. Tôi nói dối nàng về chuyện Vũ Minh Văn, về gia tài của bà cô, và Hồng Loan. Song, tôi hoàn toàn thành thật về chuyện tôi yêu nàng và muốn cưới nàng làm vợ.

- Nhưng tôi cũng không muốn tình yêu của tôi làm thay đổi cuộc đời của Thuý – tôi nói tiếp - ... tôi muốn Thuý tiếp tục vừa đi làm vừa đi học như bây giờ, Thuý cứ tính chuyện đi Pháp. Rất có thể tôi sẽ có tiền để cùng sang Pháp sống với Thuý mà cũng rất có thể là tôi sẽ chẳng hưởng được một đồng nào trong gia sản để lại của cô tôi... Cho nên...

Tình yêu phát xuất từ trái tim nàng đưa lời nói lên môi. Nàng kêu lên:

- Em yêu anh... Em chờ anh suốt đời em... Anh biểu em làm gì, em cũng làm.

Sau câu nói hiển dưng tất cả đó, chúng tôi không còn gì để nói với nhau nữa. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, và tôi đặt lên làn môi hồng của nàng chiếc hôn yêu đương, hứa hẹn đầu tiên. Tôi cũng xúc động kém gì nàng, vì đó cũng là chiếc hôn trong trắng thứ nhất trong đời tôi.

Chỉ có điều làm tôi sợ hãi... Đó là điều tôi hôn người thiếu nữ tôi yêu chân thành, người vừa nhận làm vợ tôi... ở gần một cái tủ lạnh bên trong có một xác người nằm co quắp.

Tôi không kể lại cho Hồng Loan nghe sự nghi ngờ của Thuý việc Vũ Minh Văn không có mặt ở trong vi-la. Tôi hi vọng vì yêu tôi, Thuý đã tin khi tôi nói rằng Vũ Minh Văn vẫn nằm ở trong phòng riêng. Lẽ tất

nhiên là Thuý không nghi Vũ Minh Văn, người đàn ông mà nàng chỉ nghe nói chứ chưa từng trông thấy mặt, đã bị giết. Nàng chỉ nghi rằng hắn đã lánh mặt đi đâu đó như để trốn nợ chẳng hạn, nhưng tôi sợ có thể vì tò mò, nàng sẽ nhìn kỹ lúc tôi giả làm Vũ Minh Văn đi theo Hồng Loan xuống lầu để ra xe đi Đà Lạt... Nếu nàng nhìn ra tôi thì thật là nguy hiểm.

Nhưng tôi không còn cách nào hơn. Đành trông vào may rủi...

Hôm nay đã là ngày chủ nhật cuối cùng. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi, kế hoạch của tôi và Hồng Loan sẽ đi vào giai đoạn thứ hai. Sau đó vi-la này sẽ có những chuyên viên điều tra lành nghề của cảnh sát xuất hiện. Sau nữa là sự có mặt của nhân vật Trần Tiến Vinh, trở ngại lớn nhất trên đường đi tới giàu sang bạc triệu của tôi... Con đường có thể đưa tôi đi tới giàu sang mà cũng có thể đưa tôi vô khảm lớn Chí Hoà, đưa tôi ra Côn Đảo...

Buổi chiều Chủ nhật, tôi gặp mặt Hồng Loan trong phòng riêng của tôi trong lúc Thuý ngồi cặm cụi làm sổ. Chúng tôi gặp nhau không phải là để bàn bạc gì thêm; chúng tôi đã thuộc lòng những thứ cần làm, cần nói sẽ làm, sẽ nói, chúng tôi chỉ gặp nhau để xác định rằng phần hai của kế hoạch sẽ được thực hiện đúng như dự định, nghĩa là lúc 7 giờ 30 tối nay, Hồng Loan sẽ đưa Vũ Minh Văn - tức là tôi - ra khỏi phòng để r axe đi Đà Lạt. Từ giờ đến lúc đó, nàng có bốn phận phải soạn đồ dùng và quần áo của Văn vào một cái va li, soạn một ít quần áo riêng của nàng vào một cái va li nhỏ hơn - nàng sẽ nói với Thuý là nàng ở lại Đà Lạt vài ngày chờ quyết định của bác sĩ - để sẵn cái áo parverse và cái nón nỉ của Văn ở trong phòng để tôi đội đi. Tôi nằm dài trên giường, hút thuốc lá chờ đợi buổi chiều dài lê thê đi dần vào tối.

Tới 6 giờ 30, trời chuyển mưa. Tôi lén vào phòng riêng của Văn trong lúc Hồng Loan giữ chân Thuý trong bếp. Bộ y phục của Văn đã được để sẵn bên giường, tôi lấy bận và soi kiếng. Người tôi và Văn cao, to ngang nhau, tôi bận quần áo của Văn tạm gọi là vừa. Đội cái nón nỉ lên đầu, khoác cái áo lạnh bên ngoài và cúi mặt đi theo dáng đi của người bệnh bên Hồng Loan, tôi tin rằng Thuý sẽ không nhìn ra tôi.

Tôi đi đi lại lại như một con thú sa bẫy trong phòng. Thần kinh tôi bị căng thẳng tới tột độ đe dọa phản lại tôi, tim tôi lúc đập thật mau, hỗn độn, lúc thì uể oải. Máu tôi chạy không đều. Chỉ còn một đêm nữa thôi, đời tôi sẽ hết yên tĩnh, sẽ có rất nhiều người lạ, những người tàn nhẫn, xen vào đời tôi mà tôi phải chấp nhận họ. Tôi như người đứng trước một hố bùn, và biết rằng mình sắp phải nhảy vào đó, và bùn sẽ ngập tới cổ tôi. Nhảy vào đó và làm sao lên được, nếu không

thì chết.

Tôi nghĩ đến Thuý và cố tưởng tượng ra cuộc sống chung hạnh phúc của tôi và nàng sau này, khi tôi đã có tiền. Tôi thành thật nhận rằng nếu không có Thuý, nếu không có những ngày thần tiên sống bên Thuý mà tôi tưởng tượng ra đó, rất có thể trong những giây phút cuối cùng tôi đã bỏ cả.

Hồng Loan xuống ga ra đem chiếc Mercury tới đậu ở cửa trước. Nàng có vẻ thần nhiên và tự chủ, tươi trẻ nữa là khác trong bộ áo đầm màu xanh nhạt. Vài phút sau, nàng bước vào phòng:

- Xong cả chưa?

- Xong – nàng đáp – chúng mình có thể đi được rồi.

- Dưới đó sao?

- Đèn sáng mờ. Căn dặn kỹ rồi, cô ả sẽ đứng trong cửa phòng bép ngó ra.

- Hồi hộp không?

Tôi nhìn mặt nàng. Mắt nàng sáng long lanh, và mặt nàng lạnh như mặt đá tượng.

- Chút đỉnh.

Nàng đột ngột:

- Chính anh là người bày đặt ra vụ này. Coi bộ anh không mấy sốt sắng thực hiện cái kế hoạch do chính anh đặt ra. Muốn thành công, muốn sờ được tiền, đừng nghĩ tới con bé đó nữa...

- Đừng có gây chuyện.

Tôi quay mặt đi. Chừng nửa phút sau, tiếng nói của nàng vang lên sau lưng tôi.

- Sao? Bây giờ có đi hay không?

Không đáp, tôi chỉ gật đầu. Nàng trao áo mũ của tôi. Bận xong, nàng mở cửa. Tôi vịn vào tay nàng, chúng tôi đi chậm chậm xuống lầu. Đỡ tôi xuống thang lầu. Hồng Loan nói nhỏ nhỏ những lời đàn bà thường nói với người đàn ông đau yếu: “Chậm chậm chút... vịn vào vai em mà đi... Bước xuống... đó đó... cẩn thận té”. Trong khi đó, hai chân tôi nặng như đá đeo, mắt tôi hoa và ngực tôi đập mạnh như trống đánh khi có giặc tới ở làng quê, lúc đó chỉ cần có một tiếng động mạnh như tiếng người bắt thần la lên, hoặc có một người lạ nào xuất hiện, tôi cũng có thể ngã xuống ngất đi...

Hồng Loan đã mở hé cửa lớn. Xuống tới chân cầu thang, tôi trông thấy chiếc xe đậu bên ngoài. Hồng Loan đậu xe vừa khéo để người đứng trong nhà chỉ vừa vịn trông thấy phần cuối của xe.

Nàng đưa tôi vào xe ngồi yên rồi mới trở lại nói mấy câu dặn dò cuối cùng với Thuý. Tôi nghe loáng thoáng: “Thuý cứ ở nhà. Quang hẳn về

ngay đó... Sáng mai, tôi sẽ từ Đà Lạt gọi điện thoại về cho biết tin...”
Hồng Loan lái xe. Chúng tôi không nói với nhau một tiếng nào trong khi xe vẫn còn ở trong thành phố. Khi xe chạy vào xa lộ, gió thổi mát vào xe dường như làm cho Hồng Loan dễ chịu, nàng nói câu đầu tiên:

- Anh có chuyện gì rắc rối với con nhỏ phải không?

Nàng dung hai tiếng “con nhỏ” đầy khinh mạn để gọi Thuý. Nếu là lúc khác, có thể tôi đã cự nàng, nhưng vì tôi hãy còn xúc động, tôi đành im. Tôi ngồi xuôi xị, vành nón nỉ vẫn sụp xuống mắt và cổ áo paraverse vẫn bẻ lên cao. Tuy tôi không hề để lộ một cử chỉ hay một lời nói gì để Hồng Loan có lý do nghi ngờ về Thuý nhưng nàng vẫn đoán được có chuyện gì đó giữa Thuý và tôi làm tôi lo âu. Một lần nữa, kinh nghiệm sống lại cho tôi thấy rõ đàn bà, nhất là những người đàn bà đa tình, có một linh khiếu tự nhiên thật bén nhạy. Tôi phải nói để trấn tĩnh Hồng Loan, và cũng để trấn tĩnh tôi:

- Có gì đâu. Tôi chỉ hơi lo chuyện cô ta ở nhà một mình, nhà vắng, có thể cô ta sợ hãi đâm ra suy nghĩ nọ kia... Về cái tủ lạnh thì yên trí là cô ta không đụng tới rồi...

Nhưng Hồng Loan không nghĩ như tôi nghĩ, nàng vẫn nghĩ rằng tôi đã yêu mê mọt Thuý và tôi có thể tiết lộ với Thuý một vài bí mật.

Giọng nàng sắc như dao khi nàng nói:

- Tôi rất không bằng lòng về việc có mặt một người thứ ba ở trong nhà... Chính anh bày ra chuyện đi mượn thư ký để rồi anh mê nó...

Tôi thật không ngờ anh lại dối đàn bà đến vậy...

- Thôi mà... Lúc này không phải là lúc cô trách tôi về chuyện lắm cảm ấy... Đừng lái xe chạy mau quá... Chạy quá tốc lực cảnh sát công lộ chặn lại biên phạt thì hư hết bây giờ...

Nàng cho xe chạy chậm lại.

Nhưng nàng vẫn chưa chịu bỏ cái ý nghĩ đang ám ảnh nàng:

- Con nhỏ đó có vẻ tinh quái lắm... Thế nào nó cũng làm phiền mình sau này...

- Không sao đâu! Đừng lo...

- Vì anh mê nó... Vì nó mê anh nên anh không thấy lo... Tôi lo đây là lo cho tôi, không phải lo cho anh. Nó ghét tôi... Nó có thể khai những điều có lợi cho anh mà có hại cho tôi...

- Tôi với Hồng Loan là một. Có cái gì có hại cho Loang mà lại có thể lợi cho tôi được?

- Biết đâu được? Tôi có cảm tưởng như con nhỏ đó nó biết là không có Văn ở trên phòng....

Câu nói của nàng làm tôi lạnh xương sống:

- Tại sao Loan lại nghĩ vậy?

- Nó không dám hỏi thẳng tôi... Vì chính tôi nói với nó là ông chồng tôi đau, nằm trong phòng trên lầu... Nó nghi nhưng nó không thể hỏi thẳng tôi rằng: “bà nói ông nhà nằm ở trên lầu, nhưng bà nói thực không đó...? “... Song, tôi thấy rõ là nó nghi... Nó có nói gì về chuyện đó với anh không?

Tôi nói dối:

- Không!

- Lạ thiệt...!

- Thôi... đừng suy nghĩ nhiều nữa... Loan cứ đúng như kế hoạch đã định mà làm. Cho đến lúc này, tôi thấy rằng chúng mình đã gặp nhiều may mắn, tôi không thấy có một triệu chứng xấu nào cả... Tôi tin chắc chúng mình sẽ thành công... Loan chịu khó chú ý vào việc lái xe... Ban đêm họ chạy nhanh lắm đó....

Chưa đầy ba mươi phút kể từ lúc xe ra khỏi vi-la, chúng tôi đã đi hết xa lộ. Quốc lộ I vắng tanh. Tôi nhìn đồng hồ trong xe, đôi kim chỉ 7 giờ 55 phút. Chúng tôi sẽ tới địa điểm vào lúc 8 giờ 45 phút. Tôi ước lượng sau khi làm xong hết mọi việc, tôi sẽ có mặt ở vi-la vào lúc 10 giờ, vừa vặn để gặp lại Thuý trước khi nàng vào phòng đi ngủ.

Sau khi gặp 7 cái xe chạy ngược chiều, chợt tôi nghe Hồng Loan nói:

- Có cảnh sát đuổi theo...

Tôi giật mình, lập tức mồ hôi tháo ra đầm đìa trong người tôi. Tôi vội ngoài cổ nhìn ra cửa sau của xe, Hồng Loan nói đúng, có một cảnh sát viên công lộ chạy xe máy dầu đang phóng theo xe chúng tôi.

Tôi vội nói nhỏ:

- Chạy chậm lại, cho nó qua mặt...

Hồng Loan cho kim tốc độ xuống còn 50 cây số giờ nhưng người cảnh sát với xe máy dầu vẫn chạy sau xe chúng tôi. Không phải y đuổi theo mà dường như y cũng không muốn qua mặt.

Hồng Loan hơi cuống:

- Làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ?

Tôi cố trấn tĩnh:

- Đừng sợ. Có thể hấn đi tuần đường thường lệ... Nhưng cũng không thể để cho hấn chú ý tới xe của mình...

- Vậy thì làm sao? Làm sao?

- Cứ bình tĩnh... Cứ chạy như thường... Chậm thôi... nhưng đừng chậm quá... 50 là vừa...

Tuy luôn miệng bảo nàng đừng sợ, đừng cuống, tôi còn sợ, còn cuống hơn nàng nhiều. Sự xuất hiện của viên cảnh sát này là một sự kiện ở ngoài kế hoạch và ngoài sự tiên liệu của tôi. Đã sắp tới quãng

đường được tôi chọn làm nơi xe Hồng Loan và Văn bị bọn côn đồ chặn lại, bắt rẽ vào rừng... Nếu người cảnh sát này cứ chạy theo xe chúng tôi trong năm phút nữa, xe sẽ ra khỏi đoạn được chọn. Người cảnh sát này sẽ nhớ tới chiếc xe Huê Kỳ lộng lẫy với hai người ngồi bên trong mà anh gặp, anh sẽ khai là vào giờ đó, trên đoạn đường đó, anh vẫn thấy xe chạy ngon và không thấy có xảy ra bất cứ gì cả. Đồng thời, chúng tôi cũng không thể dừng xe lại để cho anh vượt qua. Đoạn đường này quá vắng. Nếu xe ngừng lại, người cảnh sát sẽ có bốn phàn tới hỏi xe co hư gì không?

Nếu hắn thấy khả nghi mà hỏi giấy hai kẻ đi trong xe nữa thì nguy. Tôi không mang theo căn cước của Vũ Minh Văn đi. Chiếc ví da của hắn vẫn còn nằm trong túi áo hắn.

Trong cơn nguy cấp ấy, Hồng Loan bối rối hơn. Nàng rất may, viên cảnh sát công lộ đang chạy xe tà tà như đi hóng mát sau xe chúng tôi như chợt nhớ ra việc gì cần làm, anh ta cho xe chạy vọt lên qua mặt xe chúng tôi. Chỉ một thoáng sau, xe anh đã mất hút trên con đường rải ánh trăng dài thẳng tắp trước mặt.

Tôi thở ra một hơi dài khoan khoái. Hồng Loan cũng thở mạnh ra như tôi. Nhìn sang nàng, tôi thấy mồ hôi ướt lấm tẩm trên trán nàng nhưng bây giờ bàn tay nàng đặt trên bánh lái đã nói lỏng ra...

Nàng khẽ hỏi tôi:

- Bây giờ sao đây? Sắp tới nơi chưa?

Tôi vội đáp:

- Sắp tới nơi rồi đó. Cứ chạy chậm như vậy, để tôi nhìn đường...

Tôi chú ý nhìn sang bên đường tìm con đường đất rẽ vào xưởng cưa.

Chừng mười phút sau, xe chúng tôi đến nơi. Tôi chỉ cho Hồng Loan lái xe theo con đường đất vào rừng. Chỉ năm phút sau đó, chúng tôi tới trước hàng rào dây thép gai của xưởng cưa. Hồng Loan tắt máy xe, tắt đèn và bước ra khỏi xe, tôi cũng bước ra đứng bên nàng.

Rừng đêm tuy giờ này chưa khuya lắm nhưng vì hoang vắng nên yên lặng một cách lạ lùng. Đã quen sống những đêm ồn ào, đông người ở thành phố, chúng tôi đứng ở đây cảm thấy rờn rợn. Đêm đã bắt đầu sáng trắng. Trăng lạnh như nước chan hoà chảy trên vai, trên đầu chúng tôi.

Tôi chỉ dẫn nhà mái tôn nằm yên dưới ánh trăng:

- Mình lên đó.

Trời đêm lạnh và ở rừng vậy mà người tôi ướt đầm mồ hôi.

Trái tim tôi đập mạnh trong lồng ngực.

Tôi đi theo Hồng Loan qua sân cỏ lên thềm gỗ của căn nhà. Có lúc

tôi hoa mắt lảo đảo muốn té.

Tôi tới lay cánh cửa. Cửa đóng, có xích dằng hai cánh với nhau và khoá ngoài. Tôi rút đèn bấm ra và chiếu qua cửa sổ vào nhà. Trong nhà, cảnh tượng vẫn y như ngày nọ. Tôi để Hồng Loan đứng đó, quay trở lại xe tìm cái búa tôi cất trong đó. Cầm búa trở lại tôi đập mạnh mấy cái vào cái khoá cửa. Khoá rỏ tiền rời xích ra ngay.

Tôi mở cửa:

- Vô đi...

Hồng Loan theo tôi vào nhà. Tôi cầm đèn bấm rọi quanh phòng. Trên bàn có đặt cây đèn dầu, song tôi bảo nàng:

- Đừng thắp đèn. Người đi ngoài đường có thể trông thấy trong này. Vả lại mình cũng chẳng cần dùng gì tới đèn.

Hồng Loan đứng yên, nhìn quanh. Tôi nghe tiếng thở của nàng nhanh và ngắn.

Tôi đặt cây đèn bấm lên mặt bàn để vừng ánh sáng chiếu vào mình nàng rồi rút trong túi áo ra hai sợi dây thừng. Hồng Loan nhìn tôi, mắt nàng mở lớn. Tôi cảm thấy hơi thở của nàng dồn dập nhưng không thấy nàng có vẻ sợ hãi hay nao núng. Tôi cần phải nói nhiều hơn nàng:

- Không sao đâu! Sáng mai, nhân viên đến đây sớm lắm. Họ sẽ tìm ra ngay Loan. Loan chỉ phải qua có một đêm bị muỗi cắn. Sáng mai, khi được giải cứu, Loan cứ giả vờ như bị xúc động quá mạnh, đừng nói gì cả... Đợi về Sài Gòn đã... Tới sáng mốt Loan khai bị bắt cóc với nhà chức trách cũng chưa muộn...

Vừa nói, tôi vừa dùng hai đoạn dây thừng trói nàng lại.

- Yên trí đi – nàng nói – tôi không sợ đâu...

Tôi trói hai tay nàng ra sau lưng xong, ra hiệu cho nàng ngồi xuống ghế, và trước khi trói chân nàng, tôi hỏi:

- Đến lúc này, Loan vẫn còn muốn đi tới chứ?

- Lẽ tự nhiên.

Lúc ấy, vừng của ngọn đèn bấm chiếu vào bụng nàng, và do đó, nó cũng chiếu sáng cả mặt tôi. Nàng nhìn xuống mắt tôi và hỏi lại:

- Còn anh sao? Cũng vẫn nhất định tiến tới chứ?

Không trả lời nàng, tôi cúi xuống trói hai cổ chân nàng lại.

Tới đây tôi sắp phải làm một việc mà Hồng Loan chưa biết là tôi sẽ làm. Khi trình bày với nàng kế hoạch này, tôi không nói cho nàng biết tôi sắp làm việc này. Nếu tôi nói trước, chắc là nàng không bao giờ chịu...

Mà tôi thì tôi thấy rất cần phải làm... Tôi cần phải làm sao cho cảnh sát tin – dù chỉ là tin một phần nhỏ - vụ này là một vụ bắt cóc thật sự.

Trói xong chân tay Hồng Loan, tôi lùi lại một bước như để ngắm xem có còn cái gì để sửa lại không.

Hồng Loan, cho tới phút đó vẫn yên trí rằng nàng chỉ phải bị trói nằm một mình cho tới sáng mai mà thôi....

Bất chợt, tôi nắm tay và đấm mạnh vào giữa mặt nàng một trái...

Hồng Loan ngã ngửa ra đằng sau...

Nhưng cú đấm của tôi không làm cho nàng ngất ngay như tôi muốn.

Tôi cần phải làm sao trên khuôn mặt Hồng Loan có dấu vết chứng tỏ nàng bị bọn côn đồ đánh đập. Bất cóc gì mà người ngợm vẫn nguyên vẹn, không có qua một vết trầy xước nào, ai mà tin được?

Tôi muốn đấm nàng một trái thật ngọt cho nàng ngất đi. Tôi sẽ làm cho quần áo của nàng xóc xếch rồi mới bỏ đi, một lúc sau khi Hồng Loan tỉnh lại tôi đã đi xa...

Nàng hứ lên một tiếng rồi lồm cồm bò dậy... Vì hai chân, hai tay nàng đã bị trói nên nàng đứng dậy rất khó khăn. Lúc đó vầng sáng của ngọn đèn bấm chiếu thẳng vào mặt nàng, tôi rung mình khi thấy đôi mắt nàng như toé lửa...

- Đồ khốn nạn!... Mà làm chi tao đấy?....

Trông nàng lúc đó như con mèo điên, một con mèo cái hung dữ và điên loạn...

Mồ hôi toát ra như tắm trong người tôi. Lúc đó thực tình tôi bán loạn. Nhưng đã lỡ rồi, tôi phải làm cho trót...

Tôi chờ nàng lom khom đứng dậy vừa đúng tầm tay, đấm trái thứ hai. Tôi lấy hết sức đấm móc từ dưới lên. Tay tôi phớt ngọt dưới cằm nàng... Mặt nàng hát ra phía sau, đầu nàng rớt cộp xuống mặt sàn gỗ và nàng nằm im. Lần này tôi đã đánh được cho nàng ngất đi.

Tôi cúi xuống nhìn nàng, mắt nàng mở, miệng nàng há nhưng nàng vẫn còn thở. Tôi cũng thở hổn hển và tim tôi đập mạnh làm cho tôi cũng muốn ngất luôn nằm đó với nàng...

Tôi đứng thẳng người lên, hít vào thở ra những hơi dài để tự trấn tĩnh. Rồi khi tay đã bớt run, tôi cầm cây đèn bấm rọi xuống mặt nàng. Yên trí rồi, nàng đã ngất. Cú đấm thứ nhất trúng vào gò má trái của nàng, nơi đó đã tím và sưng lên. Tôi cúi xuống thò tay ra nắm cổ áo nàng kéo mạnh. Một hoặc hai nút áo văng ra. Tốt rồi. Tóc nàng đã rũ ra không cần phải đến tay nhúng tới... Tôi chỉ còn phải lột ra một chiếc giày cao gót ra khỏi chân nàng và liệng nó ra gần cửa, làm như khi bị lôi kéo vào đây nàng đã chống cự, đã bị bọn côn đồ đánh cho ngất đi...

Tôi rút cái khăn mùi soa trắng loại rẻ tiền tôi mua ở chợ để trong túi áo ra vo tròn lại, nhét vào miệng nàng. Tôi cẩn thận chỉ nhét vừa đủ

để nàng không bị nghệt thở.

Dàn cảnh như vậy là hoàn toàn rồi, tôi tạm hài lòng về tôi. Quý anh cảnh sát chẳng còn lí do gì để đòi hỏi hơn nữa. Cái sắc tay của nàng còn để trên bàn, tôi mở sắc đồ những vật đựng trong đó xuống người nàng...

Tôi đã cẩn thận mang bao tay để tránh để lại vết tay trên cái sắc hoặc trên những vật mà tay tôi phải chạm đến trong ngôi nhà này. Ngoài những phấn son, gương lược thường có trong bất cứ sắc tay của một người đàn bà nào, sắc tay của Hồng Loan còn có một tập giấy bạc 500đ. Tôi cầm tập bạc lên bỏ vào túi tôi.

Thời gian cấp bách, tôi còn nhiều việc phải làm đêm nay. Tôi tin rằng dù tôi đâm có hơi quá mạnh tay nhưng chỉ trong vòng nhiều lắm là mười lăm phút trở lại, Hồng Loan sẽ tỉnh dậy. Bị đánh đau, bị nằm trong tối, bị muỗi cắn, nàng sẽ cay cú tôi lắm. Nhưng rồi nàng sẽ hiểu việc tôi làm là cần thiết.

Tôi tắt đèn bấm và vội vã bước ra khỏi căn nhà vắng. Ngồi vào xe, tôi mở máy và từ từ cho xe trở ra đường cái.

Tôi nhìn vào đồng hồ: việc làm vừa qua đã làm tôi mất 20 phút.

Tôi cho xe trở về Sài Gòn.

-----oo0oo-----

Tôi về tới vi-la vào lúc 10 giờ 30 phút. Đèn trong nhà tắt cả trừ ngọn đèn trong phòng riêng của Thuý và ánh đèn trong căn phòng trên ga ra xe hơi của tôi. Đẩy nhẹ cánh cửa sắt, tôi bước vào sân, đi thẳng lên phòng tôi.

Tôi rửa mặt, rửa tay rồi ra bàn rót một ly cognac uống cho tỉnh lại. Đến giây phút đó miệng tôi mới thấy lại hương vị của khói thuốc lá Lucky. Tôi cho là tôi đã gặp may. Trên đường về, tôi không gặp lỗi thời gì cả, nhất là không bị cảnh sát công lộ chặn lại xét xe.

Tôi đã liệng cái nón nỉ, cái áo paraverse và đôi giày của Văn, những thứ tôi bận lúc ra đi để đánh lừa Thuý, vào những bụi cây bên đường. Nếu mai đây cảnh sát có tìm lại được những vật đó cũng không sao. Bọn bắt cóc tất nhiên là phải thủ tiêu những vật dụng của nạn nhân. Tôi càng gây được nhiều chi tiết kỳ dị để cho quý anh cảnh sát khó hiểu càng tốt.

Về tới Sài Gòn êm ả, tôi bỏ chiếc Mercury ở khu để xe hơi sau trụ sở Quốc Hội. Đó là nơi để xe của những người trong khách sạn Carravelle, Continental và những người ăn uống trong nhà hàng Choeng Nam. Chiếc xe sẽ nằm yên đó cho tới lúc cảnh sát tìm thấy. Điều này sẽ chứng tỏ là bọn gian đã đem xe của Văn về bỏ ở Sài Gòn và làm cho cảnh sát đoán là rất có thể chúng cũng đem nạn

nhân trở lại Sài Gòn sau khi bỏ vợ nạn nhân lại căn phòng vắng trong rừng.

Không ai chú ý đặc biệt đến tôi lúc tôi ra khỏi xe. Dù có ai nhìn thấy, kẻ đó sau này cũng chỉ cho là họ nhìn thấy một tên trong bọn bắt cóc đem xe nạn nhân về bỏ tại đó, tôi không sợ bị nhận ra.

Từ đó, tôi chậm chậm đi bộ như người đi dạo mát ra tới đường Nguyễn Huệ. Tôi vẫy tắc xi để về nhà nhưng không cho xe về tận cổng vi-la, tôi dừng xe ở phố bên và đi bộ quãng đường chừng nửa cây số về vi-la.

Ly rượu đầu làm tôi tỉnh lại. Ly thứ hai làm tôi tăng thêm tự tin và hăng hái. Kế hoạch của tôi được thực hiện đúng tầm tắp, không sai lệch một chi tiết, không một vấn đề bất ngờ nào xảy ra trừ việc có anh cảnh sát công lộ đi xe máy dầu Harley chạy theo xe tôi một quãng trên quốc lộ. Lúc đó tôi cuống nhưng bây giờ tôi nghĩ lại, tôi thấy việc đó càng tốt. Khi cuộc điều tra được mở, anh cảnh sát đó sẽ khai là vào giờ đó thấy chiếc xe của nạn nhân bên trong có nạn nhân ngồi với bà vợ cầm lái chạy về hướng Đà Lạt. Lời khai của anh sẽ phù hợp với lời khai của bà vợ nạn nhân. Sau đó một quãng, khi anh cảnh sát vượt xe hơi chạy trước thì vụ chặn xe bắt cóc người mới xảy ra, bọn bắt cóc có thể đuổi theo sau hoặc đậu xe nắp đầu đó trong những con đường rẽ vào rừng mà anh cảnh sát đã không trông thấy.

Tôi lép kẹp đôi dép đi lên nhà. Nghe tiếng tôi, Thuý xuống nhà dưới. Lúc đó tôi đã bật đèn sáng trong phòng khách. Nàng bận bộ quần áo ngủ trắng tinh, mái tóc nhung xoã trên vai. Nhìn nàng, tôi tưởng tượng đến Hồng Loan đang nằm cong queo trong căn nhà vắng. Muối rừng mà đốt thì phải biết. Sáng mai người đàn bà ác ôn đó sẽ già đi năm tuổi. Đáng kiếp! Nghĩ vậy, bất giác môi tôi nở một nụ cười khoan khoái.

Tưởng tôi cười nàng, Thuý mỉm cười đáp. Đồng thời nàng dừng lại ở chân cầu thang để coi lại y phục xem có gì sơ hở để tôi cười hay không.

- Thuý chưa ngủ ư? Tôi hỏi

- Ông bà Văn đi Đà Lạt rồi – nàng đáp – nhà đã vắng lại càng vắng thêm. Đêm nay chắc em khó ngủ, em phải thức đọc sách tới tận khuya để cho thật buồn ngủ. Nằm là ngủ ngay...

Tôi nói đùa:

- Chắc Thuý lại sợ ma không ngủ được chứ gì?

Nàng cười:

- Ma à? Còn khuya em mới sợ! Em chỉ sợ người chứ không sợ ma...

Rồi nàng hỏi tôi:

- Anh làm gì ở dưới đó mà êm vậy? Em cứ nghĩ là anh đi đâu vắng quên không tắt đèn chứ...

Tôi lơ đãng:

- Bạn coi lại tập hồ sơ... Vẫn ngồi dí trong phòng... Thuý mà lên là thấy tôi... Mệt qua... Toàn thư từ bằng tiếng Anh... Lấy danh từ chuyên môn mình chưa học bao giờ mới nhức đầu chứ... Chẳng biết tiếng Việt gọi là gì... Vốn Ắng lê ăn đong của mình yếu quá, mỗi lần phải dùng tới thật khổ. Có thì giờ rảnh phải học lại mới được...

Nàng tới gần tôi, đôi mắt nàng nhìn tôi chan chứa tình yêu và mền phục:

- Đã có căn bản rồi, anh chỉ ôn lại vài tháng là nhớ lại hết...

Nàng có vẻ như coi tôi giỏi Ắng lê ngang với những ông Lê Bá Kông, Nguyễn Ngọc Linh.

- Ông bà Văn ra đi sao? – tôi hỏi - Bà có dặn gì Thuý không?

- Bà sẽ ở lại Đà Lạt với ổng vài ngày. Bà nói sáng mai bà sẽ gọi điện thoại về nhà sớm. Em thấy ông Văn coi bộ yếu quá...

- Lần này thì Thuý thấy ông Văn rồi chứ?

Nàng cười và gật gật đầu.

Tôi nghĩ đến xác Văn nằm co trong tủ lạnh, tôi lại lấy hết can đảm và khéo léo để đem cái xác đó ra, thực hiện nốt phần cuối của kế hoạch. Bỗng dưng, mặt nàng thoáng hiện vẻ lo âu:

- Ông Văn coi bộ yếu quá... Ông mắc bệnh chi kỳ vậy không biết?

- Hơi đâu mình lo cho họ - tôi nhún vai. Họ giàu tiền bệnh nhẹ cũng thành bệnh nặng. Chỉ có bọn nghèo như mình khi đau ốm không có tiền chạy thuốc mới chết thoi, bọn giàu không chết đâu. Dưỡng đường tư của bác sĩ LaSanle ở Đà Lạt bây giờ là dưỡng đường tư tối tân nhất, chữa hay nhất Việt Nam. Người bệnh gần chết tới đó nằm chỉ hai tháng sau là béo tốt phây phây, về nhà đến vợ con cũng không nhận ra được.

Tôi thấy rõ là Thuý có điều gì thắc mắc. Nhưng nàng còn ngần ngại không biết có nên nói ra với tôi hay không. Còn tôi thì tôi không dám hỏi nàng.

Định mệnh đã an bài

Chương 10

Tôi gần như nằm suốt đêm không chớp mắt, tôi như thấy hiện ra trước mặt hình ảnh của Hồng Loan nằm trong căn nhà vắng giữa rừng, cái xác của Văn nằm trong tủ lạnh, bộ mặt thối mốc, khó nghĩ của Thuý. Cộng vào đó là những khuôn mặt chập chờn, ẩn hiện chưa rõ của những người cảnh sát mà tôi chưa gặp bao giờ nhưng tôi biết chắc là sẽ tới trong đời tôi. Từng ấy thứ ám ảnh tôi suốt đêm. Tôi chờ tới 9 giờ sáng mới lên nhà trên. Thuý đã dậy từ lâu, nằng có vẻ chờ đợi tôi.

Tôi làm bộ thản nhiên:

- Đang cần 1 ly cà phê... Người đẹp mà ban cho ly cà phê phin bây giờ thì tuyệt...

- Có nước sôi đây, để em pha cho anh....

Tôi ngồi bàn, nằng bưng ly cà phê phin đặt trước mặt tôi.

- Sao chưa thấy bà Văn gọi điện thoại về anh? Em nóng ruột quá...

Tôi nhìn đồng hồ tay:

- Mới có 9 giờ. Có thể trên Đà Lạt trời lạnh, bà ngủ muộn chứ gì...

- Sao em nghi có chuyện gì xảy ra cho ông bà ấy quá đi....

- Làm gì có chuyện gì xảy ra được?... Chỉ sợ tai nạn nhưng bà Văn lái xe cừ lắm mà. Bà ấy lại lái xe đi lại nhiều lần trên đường Sài Gòn – Đà Lạt. Quen đường thì chạy xe chẳng sợ gì nguy hiểm.

Tôi nghĩ đến chuyện vào giờ này, chắc người ta đã tìm thấy Hồng Loan bị trói nằm trong căn nhà văn phòng của xưởng cửa giữa rừng, nằng đang đóng vai trò vợ một người bị bắt cóc, rất có thể cảnh sát trung ương đã được báo tin bằng điện thoại. Tôi không thể chờ lâu hơn, tôi cũng phải bắt đầu bước vào sân khấu thực hiện cái vai trò tôi đã đặt trước cho chính tôi.

- Để tôi gọi điện lên dưỡng đường hỏi coi ông Văn ra sao – tôi nói – Mình biết tin ngay... Nhà có sẵn điện thoại...

Tôi quay số điện thoại của dưỡng đường LaSante. Chỉ năm phút sau, tôi đã có cô y tá trực bệnh viện ở đầu dây. Tôi hỏi:

- Tôi từ Sài Gòn gọi lên đây cô. Cô có nghe rõ tôi không?

Tôi nghe rõ tiếng cô y tá trả lời:

- Tôi nghe rõ. Ông nói đi...

- Tôi hỏi thăm... Ông bà Văn... Ông bà Vũ Minh Văn... đã tới bệnh viện rồi chứ cô? Bà Văn có ở đây cô làm ơn cho tôi nói chuyện.

- Bà Văn hả ông? Bà ở phòng số mấy? Ông cho biết số phòng...

- Bà ấy mới tới dưỡng đường vào đêm qua. Tôi chưa biết số phòng. Cô làm ơn tìm dùm cho...

- Ông làm ơn chờ một chút...

Tôi áp ống nói vào tai, quay lại nhìn Thuý. Mắt nàng mở lớn nhìn tôi, tôi mỉm cười và gật đầu với nàng như muốn bảo nàng yên trí.

- A lô...? Tiếng trả lời “A lô” của cô y tá.

- Ở đây chúng tôi có giữ phòng cho ông Vũ Minh Văn, nhưng ông chưa tới...

Tôi kêu lên, thảng thốt:

- Ông chưa tới? Kỳ vậy cô? Cô coi lại kỹ dùm tôi. Ông bà Văn đáp xe hơi lên Đà Lạt từ tối hôm qua.

- Chúng tôi coi kỹ rồi... Không có ông Văn ở đây. Ông chưa tới... có hẹn tới từ bữa qua nhưng chưa thấy. Chúng tôi đã sắp sẵn phòng chờ ông.

Tôi rời ống nói khỏi tai, bàng hoàng gần như thực tình, nói với Thuý:

- Ông bà Văn chưa tới Đà Lạt... Vậy là sao kìa?

Nàng hoảng sợ đến xanh mặt:

- Chắc là gặp tai nạn giữa đường rồi...

Tôi ngẩn ngơ:

- Mình phải làm sao bây giờ?

- Anh gọi ngay tới các quận cảnh sát hay nhà thương hỏi coi...

Tôi quay số điện thoại của sở cảnh sát cấp cứu.

Vai trò của tôi thực sự bắt đầu

-----o0o-----

Vũ Minh Văn có thể là một nhà doanh thương thất bại, một người bị phá sản, một anh say sưa, rượu chè be bét. Nhưng Vũ Minh Văn, đối với cảnh sát, vẫn còn là một nhân vật quan trọng.

Khi báo tin là Vũ Minh Văn và bà vợ dường như mất tích với cảnh sát cấp cứu rồi tới cảnh sát trung ương, tôi chờ đợi người trung sĩ thường trực ghi tên Vũ Minh Văn cùng địa chỉ, số điện thoại của tôi với lời hứa là ông ta sẽ gọi lại cho biết khi có tin, nhưng tôi không ngờ ông ta nói ngay rằng tôi cứ ở nhà, sẽ có cảnh sát tới ngay.

Đặt ống nói xuống, tôi nói với Thuý:

- Thuý nên bận y phục đàng hoàng đi. Nhà này sắp có khách tới viếng. Cảnh sát sẽ tới ngay. Họ không thấy báo cáo có xảy ra một tai nạn xe cộ nào đêm qua trên đường Sài Gòn – Đà Lạt hết. Không biết là có chuyện gì đã xảy tới cho ông bà Văn...

Thuý đi vội lên lầu, dáng điệu và vẻ mặt lo âu, bối rối. Tôi tìm số điện thoại văn phòng luật sư Lê Quý Thanh và gọi tới đó. Khi nghe tôi báo tin, y hỏi dồn:

- Anh đã gọi điện cho cảnh sát rồi ư? Họ nói họ phái người tới ngay ư?

- Vâng. Và tôi nghĩ rằng ông là người cần biết về vụ này và rất có thể

ông muốn có mặt ở đây khi phái viên của cảnh sát tới.

- Anh nghĩ đúng lắm. Song sáng nay tôi phải có mặt ở toà... Một vụ rất quan trọng, tôi không thể vắng mặt được. Và lại, đây có khi cũng chỉ là một tai nạn xoàng... Rất có thể vì bệnh tình ông Văn đột ngột trở nặng giữa đường, bà Văn có thể dừng xe ở Đình Quán hay đâu đó chẳng hạn. Tôi muốn anh gọi lại cho dưỡng đường ở Đà Lạt lần nữa coi, và anh ở đó tiếp cảnh sát. Tới 10 giờ, tôi sẽ từ toà gọi đây nói về đó sau. Có điều này tôi cần dặn anh là nếu nhà báo họ có tới, anh đừng có tiết lộ gì hết nghe. Họ có hỏi thì biểu họ hỏi cảnh sát đi. Đừng nói gì mà rắc rối đó...

- Tôi biết... Nhưng thưa luật sư... tôi chỉ sợ nhà báo họ không để cho tôi yên thân... Nếu ông có mặt ở đây thì tốt quá...

- Được rồi... Tôi ra Toà cho có mặt rồi tôi sẽ tới ngay...

Từ đầu phố xa có tiếng ốc hụ của xe cảnh sát réo vắng tới tôi. Tiếng còi đó làm cho da thịt tôi nổi ốc.

Tôi ra mở cửa lớn vừa đúng lúc chiếc xe Jeep sơn xanh trắng hai màu chạy vào tới.

Trên xe có ba người. Trừ người cầm lái bạn đồng phục cảnh sát, hai người kia bạn thường phục. Viên cảnh sát ngồi lại trên xe, hai người kia xuống xe đi vào nhà. Tôi tránh sang một bên cho họ vào nhà. Người đi đầu tiên là một Ông Cò hơi thấp, mặt tròn, trán hói, trạc bốn mươi năm tuổi. Người đi sau dáng chừng là Cò Phó, trẻ hơn, có vẻ nhanh nhẹn hơn. Y có khuôn mặt dài, mắt sắc, trạc ngoài ba mươi.

- Thiếu tá Lê Huy... Gã lùn và mập tụt giới thiệu. Gã chỉ tay về phía viên cò phó. - ... Ông này là Trung úy Đăng. Anh là ai?

Y hỏi tôi và trước cặp mắt chưa chi đã tràn đầy nghi ngờ của y, tôi đã cảm thấy run run:

- Tôi là... Quang. Thư ký riêng của ông Vũ Minh Văn.

- Thư ký riêng? Lớn vậy? Anh làm những việc gì cho ông Văn?

Vừa hỏi, Lê Huy vừa bước vào phòng khách. Tôi đi theo chân y.

Trung úy Đăng đứng lại bên cửa.

- Tôi lo về thư từ giao dịch và sổ sách của ông Văn.

Lê Huy nặng nề ngồi phịch xuống chiếc ghế salon bọc da êm. Y nhìn quanh và nói như người nói một mình:

- A... Giàu tiền sướng thiệt... Chỉ nội căn phòng này cũng rộng bằng cả nhà mình... Dễ đến kiếp sau mình mới được ở một cái vi la lớn như vậy.

Y thờ dãi rồi rút trong túi ra một cuốn sổ tay cùng cây viết chì, y dở sổ đến một trang giấy trắng.

- Sao?... Bây giờ đến công việc. Anh tên là Quang? Cho biết tên họ

và chỗ ở. Sổ căn cước của anh sẽ được ghi sau.

Sau câu trả lời của tôi. Y nheo mắt:

- Anh nói sao? Anh ăn ngủ ở đây ư?
- Thưa vâng. Tôi có căn phòng riêng ở trên lầu ga ra...
- Trong nhà có bao nhiêu người tất cả?
- Chỉ có bốn người. Ông bà Văn, cô Thuý và tôi...
- Không có người làm nào sao?
- Thưa không. Bà Văn đã cho người làm nghỉ hết cách đây mấy tháng.

Trán y hiện lên mấy nếp nhăn. Y có vẻ suy nghĩ. Y ghi vài chữ lên sổ:

- Cô Thuý là ai? Y hỏi
- Cô Thuý cũng là một thư ký của ông Văn. Cổ đánh máy.
- Cả cô ấy cũng ở đây sao?
- Vâng. Phòng cổ ở trên lầu, cạnh phòng riêng của bà Văn.
- Ông bà Văn cùng đi vào tối qua? Ông bà ấy ra khỏi nhà lúc mấy giờ?

Tôi bắt đầu khai. Tôi đã gần thuộc lòng những lời khai này, nhưng lúc đó vì xúc động, giọng nói của tôi có những lúc ngắt ngứ cần thiết để đánh lừa Lê Huy. Tôi tin là tôi đóng trọn vai trò, tôi không làm gì đáng trách trong giai đoạn đối đầu thứ nhất của cảnh sát.

Tôi khai rằng theo như tôi biết, ông Văn bị đau thần kinh từ hơn một tuần nay nằm liệt giường ở trong phòng. Bà Văn đưa chồng đi bằng xe hơi nhà lên Đà Lạt để nằm điều trị trong dưỡng đường tư

LaSanté. Tối qua hai ông bà ra khỏi nhà vào lúc 7 giờ. Chính bà Văn cầm lái xe. Vào giờ đó tôi bận làm sổ ở trên phòng riêng nên không chứng kiến lúc ông bà ấy ra đi. Bà Văn có hẹn là sáng sớm hôm sau sẽ từ Đà Lạt gọi điện thoại về nhà. Sáng nay, chờ tới 9 giờ không thấy gì, tôi gọi dây nói lên dưỡng đường LaSanté ở Đà Lạt và được nhân viên dưỡng cho biết là ông bà Văn chưa tới nơi. Sợ có tai nạn xảy ra cho ông bà Văn, tôi gọi điện ngay cho cảnh sát.

Lê Huy ngồi im nghe tôi nói. Tôi khai khá nhiều song tôi chẳng thấy y ghi chép gì mấy vào sổ. Khi tôi khai xong, y hỏi:

- Cái cô gì đó hiện giờ ở đâu?
- Ông muốn hỏi cô Thuý ư? Tôi hỏi lại.

Y nhìn tôi:

- Phải, tôi muốn hỏi cô Thuý.
- Cô ấy ở trên lầu. Cô ấy sắp xuống.

Y bỏ cuốn sổ vào túi và ngồi vắt chân lên nhau.

- Vũ Minh Văn? Có phải báo đăng là ông này sắp làm phim xi nê gì với Huê Kỳ lớn lắm? Phải thế không?

Tôi trả lời là tôi không rõ phóng viên nhà báo lấy cái tin ông Văn sắp làm phim xi nê với Huệ Kỳ ở đâu. Theo như tôi biết thì ông Văn đang đau yếu và ông không hề có dự định nào hợp tác làm phim với bất cứ ai.

- Bọm nhậu, hả? – Lê Huy hỏi tôi - Hấn rượu dữ lắm, phải không? Tôi thận trọng trả lời rằng theo như tôi biết, ông Văn quả có hay uống rượu, song ông ta uống nhiều, uống ít chừng nào thì tôi không được rõ. Tôi để cho Huy hiểu ngầm rằng tôi muốn nói là chỉ có bà Văn mới đủ thẩm quyền trả lời câu hỏi của y/

Sau vài giây đồng hồ lặng yên, y đột ngột hỏi:

- Là thư ký riêng của ông Văn, chắc anh biết về tình hình tài chính của ông. Tình trạng đó ra sao?

- Theo chỗ tôi biết – tôi vẫn dè dặt đáp - dường như tình trạng tài chính của ông Văn không được sáng sủa cho lắm...

- Nghĩa là sao?

- Ông ấy bị công nợ...

- Nhiều không?

Tôi do dự.

- Nói đi mà – y khuyến khích tôi – anh biết gì về ông bà ấy, anh nên nói ra cho chúng tôi biết. Lời khai của anh có thể giúp chúng tôi tìm ra tung tích ông bà ấy sớm hơn. Miễn là anh đừng bày đặt là được. Anh có khai không đúng, chúng tôi cũng không trách gì anh...

Tôi thở dài:

- Ông chủ tôi thiếu nợ chừng năm, sáu triệu...

Y nhăn mặt:

- Năm, sáu triệu? Ít vậy thôi sao?

Y bỏ ngang câu nói hỏi.

- Ông bà ấy có mang nhiều hành lý đi theo không?

- Tôi không được rõ lắm. Vì ông Văn sẽ ở lại dưỡng đường vài ngày nên chắc là bà Văn có đem theo hành lý. Chắc cũng không nhiều, một hoặc hai cái va li nhỏ. Ông có thể hỏi cô Thuý về việc này.

Trả lời xong, tôi cảm thấy lạnh lạnh ở xương sống. Chỉ vô ý một chút xíu thôi, tôi đã sa vào bẫy của Lê Huy. Tôi vừa khai là tôi không có mặt lúc ông bà Văn có mang theo một cái va li, tự sự dối trá của tôi sẽ bị lòi ra ngay.

Những câu hỏi có vẻ tầm thường, vô hại như câu y vừa hỏi tôi thừng là những câu vạch mặt bọn gian và đưa những anh gian mà không ngoan vào nằm nhiều năm trong tù.

Thuý từ trên lầu đi xuống, Nàng bận áo dài màu hồng. Tôi giới thiệu:

- Thừa... Đây là cô Thuý... Đây là Thiếu tá Lê Huy. Cảnh sát trung

ương.

Lê Huy chỉ tay vào một cái ghế ra hiệu cho Thuý ngồi. Y thấy không cần phải đứng dậy chào theo phép lịch sự khi có đàn bà vào phòng. Và mở ngay cuộc thăm vấn Thuý, không dài dòng:

- Tối qua cô thấy bà Văn đem theo mấy cái va li?

Thuý có vẻ ngạc nhiên.

- Tôi chỉ trông thấy bà Văn mang theo một cái va li. Nhưng mà rất có thể là bà có mang đồ ra xe từ trước... tôi không được rõ....

Thuý nhìn tôi như cầu cứu, song Lê Huy đã nói chặn.

- Tôi chỉ hỏi cô là cô trông thấy bà Văn xách theo mấy cái va li. Cô trông thấy thế nào thì trả lời thế ấy. Vậy thôi.

Rồi y yêu cầu Thuý kể lại rõ từng chi tiết lúc ông bà Văn – nghĩa là tôi và Hồng Loan - dắt nhau ra khỏi nhà này. Tôi có cảm giác kỳ lạ khi tôi nghe người khác kể lại cảnh ra đi của chúng tôi.

- ... Tôi thấy... Ông Văn coi bộ rất yếu... - Thuý kể tiếp - ... Ông đi không được vững... Bà Văn phải đỡ cho ông đi...

- Cô thấy ông Văn bận những đồ gì?

- Thưa vì lúc đó chưa tối hẳn nên đèn trong nhà chưa bật hết... Tôi chỉ nhìn thấy ông Văn bận áo paraverse màu nâu... ông mang nón nỉ... Ông đi giày nâu.

Lê Huy hỏi lại ngay:

- Cô nói lúc đó đèn trong nhà không sáng? Sao cô nhìn thấy rõ quần áo của ông Văn như vậy?

Thuý có vẻ e thẹn:

- Thưa... vì tôi tò mò muốn nhìn mặt ông Văn. Từ hôm tôi tới đây, ông Văn chỉ nằm trong phòng. Tôi chưa trông thấy ông lần nào. Chuyện đó có anh Quang biết.

Nàng đưa mắt nhìn tôi. Tôi gượng cười với nàng.

- Cô tới ở đây được bao lâu rồi? – Lê Huy hỏi.

- Thưa... được đúng một tuần.

- Một tuần mà đến tối hôm qua cô mới được thấy mặt ông Văn?

- Vâng.

Tôi cảm thấy mồ hôi chảy ướt hai lòng bàn tay tôi. Đây là lúc mà Thuý có thể nói ra sự nghi ngờ Vũ Minh Văn không hề có mặt trong vi la từ ngày nàng tới đây. Nếu để nàng nói với Lê Huy sự nghi ngờ đó thì nguy.

Lê Huy lại hỏi:

- Nghĩa là... trong suốt một tuần lễ, ông Văn chỉ nằm trong phòng?

Tôi can thiệp vào chuyện:

- Ông chủ tôi bị đau. Ông nằm ngủ cả ngày...

Lê Huy quay phắt lại nhìn tôi:

- Bác sĩ chữa bệnh cho ông Văn là ai?

Trái tim tôi đập hụt một nhịp trong ngực tôi. Vấn đề bác sĩ là một vấn đề mà tôi và Hồng Loan không tính trước. Người bệnh thì phải có bác sĩ. Chuyện đó quá thường... Tôi cố giữ cho mặt tôi không để lộ vẻ hoảng hốt và đáp.

- Theo như tôi biết thì dường như ông Văn đau mà không chịu để cho bác sĩ khám...

- Vậy thì... - Lê Huy nheo mắt nhìn tôi... - Sao ông ấy lại chịu lên dưỡng đường ở Đà Lạt?

- Lên Đà Lạt thì ông coi như là đi nghỉ mát chứ không phải là đi chữa bệnh. Bà Văn phải nói mãi ông mới chịu đi.

Lê Huy quay lại Thuý, y nhấn mạnh một lần nữa:

- Như vậy là cô tới đây đã được một tuần lễ. Suốt trong bảy ngày đó ông Vũ Minh Văn chỉ nằm trong phòng, không hề đi ra bên ngoài. Và lần đầu tiên cô nhìn thấy ông Văn chính là lúc ông Văn ra xe đi Đà Lạt với bà vợ?

Thuý gật đầu:

- Thưa phải.

Bây giờ thì tôi thấy Lê Huy móc sổ ra ghi vài chữ.

Y suy nghĩ. thời gian suy nghĩ của y kéo dài có vài phút nhưng với tôi lúc đó, nó như kéo dài cả giờ đồng hồ.

Kéo dài và nặng nề, đe dọa khủng khiếp.

Nghĩ một lúc, y đột ngột hỏi:

- Ông bà Văn có bao nhiêu tiền mặt ở nhà? Chú biết không?

Y hỏi tôi là chú, y như tôi là một gia nhân của nhà Vũ Minh Văn.

Nhưng tôi không còn tinh thần đâu để mà cự nự.

Tôi đáp dè dặt.

- Theo tôi biết thì ông bà Văn cũng không có để tiền mặt ở nhà.

- Số trương mục của ông Văn ở Ngân hàng chú biết chứ?

- Tôi biết.

- Hiện ông có bao nhiêu ở Băng?

- Chừng... vài chục ngàn...

- Nợ năm, bảy triệu bạc mà ở Ngân hàng chỉ còn... vài chục ngàn? –

Y nheo mắt nhìn tôi, như để đánh giá coi tôi nói thực hay dối. Y tiếp -

Vậy thì hẳn vỡ nợ rồi còn gì?

Câu cuối cùng y không nói với tôi nên tôi không thấy cần phải trả lời.

- Còn bà Văn? Bà Văn có trương mục không?

Tôi lắc đầu:

- Về bà Văn thì tôi không được biết.

Lê Huy đưa tay lên sờ cái cầm tua tua những râu; mắt y nhìn vào khoảng không. Rồi đột ngột y hỏi Thuý một câu làm tôi muốn nhảy nhồm:

- Cô đã nhìn thấy ông Văn ra khỏi nhà này, theo cô... cô thấy ông Văn đau thiệt hay ông giả vờ?

Thuý có vẻ ngạc nhiên.

- Ông... coi bộ đau nặng... Tôi thấy ông đi không vững như ông đã nằm quá lâu nên chóng mặt...

- Hừ,... giả đồ đau yếu là trò dễ làm nhất. Cô thấy mặt ông sao?

- Tôi không nhìn rõ mặt ông. Tôi đứng xa... ông mang nón và cổ áo nỉ được bẻ lên cao.

Tôi cảm thấy mồ hôi toát ra đầy trên trán tôi nhưng tôi không dám rút khăn tay ra để lau chùi.

Lê Huy chợt gọi:

- Trung úy Đăng, có việc cho ông đây.

Trung úy Đăng, từ nãy vẫn đứng yên bên cửa, điều thuốc lá gắn trên môi, bước vào.

- Cô làm ơn đưa Trung úy lên thăm phòng ông Văn – Lê Huy nói với Thuý – Cô cũng làm ơn đưa cả ông Đăng vào phòng bà Văn.

Y nói với Trung úy Đăng:

- Chú ý coi y phục của họ có còn ở nhà không, hay là họ đã đem đi hết rồi.

Trung úy Đăng theo Thuý lên lầu.

Lê Huy quay lại tôi:

- Không có tai nạn nào được ghi nhận trên đường Sài Gòn – Đà Lạt trong vòng 12 tiếng đồng hồ vừa qua. Ta có thể loại bỏ giả thiết ông bà ấy gặp nạn. Theo tôi, vì không trả nợ được, hai người đó đã đưa nhau trốn đi.

Tôi thấy cần phải góp ý:

- Tôi không tin được chuyện ấy... Ông Văn đang đau nặng... Và ông Văn là người nổi tiếng. Tuy công nợ, ông ấy vẫn còn vay mượn được, ông vẫn còn uy tín. Ông bà ấy đưa nhau đi trốn đâu cho được? Trừ khi đi ngoại quốc...

- Tại sao họ lại không thể đưa nhau đi ngoại quốc được?

Một lần nữa, y lại dăng ra một cái bẫy cho tôi chui đầu vào.

- Tôi làm sao biết được? – Tôi đáp – Là tôi chỉ nghĩ vậy thôi.

Y ngồi yên suy nghĩ và tôi cũng ngồi yên. Giây phút nặng nề qua, rồi Thuý và Trung úy Đăng từ trên lầu trở xuống. Đăng lắc đầu:

- Còn nguyên cả. Bà ấy còn để nguyên nữ trang ở nhà. Theo tôi không phải họ chuồn đi vì không trả được nợ đâu.

Lê Huy vẫn có vẻ không được tin. Y gật đầu:

- Được. Tôi sẽ cho lệnh mở cuộc tìm kiếm trên đường Sài Gòn – Đà Lạt... Nếu họ gặp tai nạn hay dừng lại ở đâu đó, chỉ vài giờ nữa là mình biết.

Y đứng dậy:

- Nếu có tin gì tôi sẽ cho chú biết ngay – Y nói với tôi - Về phần chú, nếu chú có tin gì mới về ông bà ấy, chú cũng phải cho tôi biết ngay. Tôi hứa. Y lặng lẽ ra khỏi nhà, ngồi vào xe Jeep. Trung úy Đăng đi theo như một cái bóng.

Không cần phải là thầy bói hoặc là người sành tâm lý gì lắm, tôi cũng biết Lê Huy đang nghĩ gì về vụ vắng mặt đột ngột của vợ chồng Vũ Minh Văn. Tình trạng ăn ngủ thường trực của tôi trong vi-la này gây cho y một ấn tượng không tốt. Cứ mỗi lần có chuyện gì xảy ra, các anh cò Cảnh sát thường nghĩ ngay đến nguyên do là tình ái.

-----oOo-----

Khi người ta chờ đợi, người ta thấy thời gian dài vô tận, dài lê thê, dài khủng khiếp.

Từ phút Lê Huy ra khỏi nhà, không cần phải đề phòng Lê Huy nữa, tôi bắt đầu chờ đợi tin người ta tìm thấy Hồng Loan và gọi điện thoại tới cho biết.

Tôi hồi hộp không ngồi yên, không đứng yên được một chỗ. Bụng tôi nóng như lửa cháy. Tôi đi đi lại lại gần chỗ đặt máy điện thoại. Được cái là Thuý cũng mong tin như tôi nên nàng không nhìn thấy vẻ kì lạ gì ở tôi.

Bây giờ đã là 11 giờ. Hôm nay là sáng thứ hai, không phải là ngày lễ nghỉ, nhân viên và công nhân xưởng gỗ chắc chắn là phải có người đến xưởng làm và tìm ra Hồng Loan bị trói nằm trong văn phòng của họ rồi chứ? Hồng Loan phải được tìm ra từ 8 giờ sáng nay rồi chứ? Tại sao tới giờ này chưa có tin gì về?

Tôi giật mình khi có chuông điện thoại reo vang. “Đây rồi. Có thể chứ”. Tôi nghĩ thầm và chạy tới vỗ lấy máy nói:

- A lô... ?

Nhưng đó chỉ là điện thoại gọi từ toà án của luật sư Thanh. Y gọi tới hỏi có tin tức gì về ông bà Văn chưa.

Tôi trả lời chưa và tả qua cuộc nói chuyện đầu tiên với cảnh sát. Lê Quý Thanh chẳng giúp ích gì được tôi. Y làm cho tôi tăng thêm bối rối bằng lời khuyên tôi nên gọi lại cho cảnh sát để hỏi tin.

Tuy không muốn, tôi vẫn làm theo lời Thanh.

Lê Huy và Đăng đều không có mặt ở văn phòng. người cảnh sát trực không thể nói cho tôi biết họ đi đâu. Tôi nghĩ: “Chắc họ tới xưởng

cửa trong rừng rồi. Vì chưa biết chắc người đàn bà bị trói nằm trong căn nhà giữa rừng đó có đúng là bà Văn hay không, họ chưa báo cho mình biết. Hai nữa họ lại đi vội tới đó...” Tôi nghĩ vậy và tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Kế hoạch của tôi ăn khớp đâu vào đó, không một chi tiết nhỏ nào lệch lạc. Kế hoạch của tôi chạy đều như một cái máy. Chỉ cần Hồng Loan giữ đúng vai trò của nàng, chỉ cần nàng đừng vì quá xúc động mà rơi vào cạm bẫy của Lê Huy.

Ý nghĩ lo sợ đó về Hồng Loan lại làm tôi lạnh người, nhưng tôi không còn làm gì khác được, ngoài việc quanh quẩn trong nhà này và chờ đợi.

Thuý cũng quanh quẩn bên tôi. Nàng làm cơm trưa và tôi ăn lẻo lớt vài miếng. Đang ăn, chợt nàng hỏi:

- Có thể nào ông bà Văn bị chặn đường bắt cóc không anh?

Tôi giựt mình. Tôi muốn cảnh sát chỉ được nghe nói chuyện bắt cóc do chính miệng Hồng Loan nói ra. Tuy nhiên lúc này không có cảnh sát ở cạnh tôi và Thuý nên nàng nói ra cũng không sao. Vả lại, cùng lúc này chắc Cò Huy đã gặp Hồng Loan rồi, chắc y đang nghe lời khai của Hồng Loan về vụ bắt cóc.

Tôi điềm nhiên trả lời Thuý:

- Rất có thể. Song đó là chuyện cảnh sát. Mình chẳng nên đưa ra những giả thuyết. họ có thể hỏi tại sao mình nghĩ vậy... Phiền lắm. Nên tránh nói nhiều với cảnh sát chừng nào tốt chừng nấy.

- Thuý không muốn ở đây – Nàng rừng mình – không khí trong nhà này có cái gì làm Thuý sợ... sao Thuý thấy nó... lạnh lạnh quá đi...

Tôi nghĩ tới xác chết nằm trong tủ lạnh. Nếu Thuý sợ không dám ngủ một mình trên nhà này thì tốt quá, tôi càng dễ dàng mang xác chết ra khỏi tủ lạnh khi cần đến. Tôi đề nghị:

- Nếu Thuý không muốn ngủ ở trên này thì Thuý xuống căn phòng của tôi trên ga-ra, để tôi dọn lên đây... Bây giờ cả tôi và Thuý đều phải ở đây, mình không đi đâu được trước khi ông bà Văn trở về... Thuý ngủ trên được không?

- Được. Em chưa lên phòng anh bao giờ nhưng chắc trên đó đỡ hơn...

Nàng nhìn quanh, mắt nàng lướt qua cái tủ lạnh khổng lồ và nàng rung mình, nhắc lại:

- Sao em thấy ở đây lạnh quá đi...

Tôi thầm nghĩ: “Nhà có xác chết nằm trong tủ lạnh thì làm sao không lạnh cho được?”. Tôi nói:

- Tại Thuý ngủ một mình trong toà nhà quá rộng, quá nhiều phòng trống. Thuý thấy vậy. Nếu nhà này mà có chừng mười người ở thì

Thuý thấy nóng ngay. Đồi lên phòng tôi chắc Thuý sẽ ngủ ngon hơn. Ăn xong, Thuý thu dọn quần áo đi, chúng ta làm một cuộc trao đổi liền một lúc.

Tôi muốn Thuý xa tôi, nhất là trong lúc này tôi đang bối rối. Có nàng bên cạnh để cứ phải chia trí nói chuyện với nàng thật là đau khổ. Thuý lên lầu. Tôi lại gọi điện cho luật sư Thanh. Tôi cho ông ta biết là tôi đã gọi cho cảnh sát nhưng vẫn chưa có tin tức gì mới cả.

Y hỏi tôi:

- Đã có anh nhà báo nào tới làm phiền anh chưa?

Tôi đáp chưa. Y tiếp:

- Nếu có, anh cứ bảo họ đến gặp tôi. Để tôi đối phó với họ.

- Vậy thì tốt quá. Tôi đang sợ không biết phải nói sao với nhà báo. Vừa đặt ống nói xuống, tôi nghe thấy tiếng nói đi vào sân vi-la. Tôi nhìn ra và cổ họng tôi nghẹn lại khi thấy hai người đi vào đó chính là Lê Huy và Đăng.

Tôi tin chắc là vào giờ này người ta đã tìm thấy Hồng Loan. Và Lê Huy vừa đi lên căn nhà giữa rừng để nhìn tận chỗ nơi Hồng Loan bị trói bỏ nằm suốt đêm. Nhưng tại sao không thấy họ đưa Hồng Loan về đây? Không lẽ Hồng Loan đã làm lỡ điều gì để bị lộ tẩy và nàng đã bị họ giam kín một chỗ để thẩm vấn khai thác rồi hay sao? Lúc đó tôi không biết có một năng lực gì làm cho tôi đứng nguyên được tại chỗ trong khi hai chân tôi chỉ muốn chạy.

Chạy vọt giò lên cổ....

Họ vào nhà. Lê Huy có vẻ mệt mỏi. Bộ quần áo của y nhàu nát và lưng áo y ướt đẫm mồ hôi. Y gạt đầu chào tôi rồi vào phòng khách ngồi phịch xuống ghế, Đăng vẫn đứng ở bên cửa.

Ngồi duỗi hai chân dưới vùng gió mát của cây quạt trần y ra hiệu cho tôi mở. Lê Huy thở phào và nói:

- Vụ mất tích này thật là bí mật. Có nhiều sự kiện để tôi có quyền nghi rằng hai kẻ mất tích đang chơi trò cút bắt với cảnh sát. Nghĩa là họ bày ra vụ trốn đi này để cho cảnh sát đi tìm họ chơi...

Giọng của tôi lạc đi. Nó trở thành khàn khàn:

- Sao ông lại nói vậy? Ông bà chủ tôi đòi nào lại...?

- Cảnh sát đã tìm ra chiếc Mercury. Xe được bỏ ở sân để xe hơi sau Quốc hội. Trong xe không có va li hay đồ đạc gì của họ hết. Cũng chẳng có ai nhìn thấy kẻ đem xe về bỏ ở đó. Vẫn không thấy hai người đó ở đâu hết.

Tôi lạnh người vì câu nói sau cùng của Lê Huy: "Vẫn không thấy hai người đó ở đâu hết...". Vậy là nghĩa làm sao? Họ vẫn chưa tìm thấy Hồng Loan ư? Vô lý. Hôm nay là ngày thứ hai. Ngày làm việc. Bây

giờ đã 12 giờ trưa, bắt buộc phải có công nhân tới xường cửa là việc và tìm thấy người đàn bà bị trói bỏ nằm cong queo trong văn phòng của họ rồi chứ!

Hay là cảnh sát, đại diện là anh cáo già Lê Huy này đã tìm ra được Hồng Loan nhưng anh còn đem nạng dẫu đi để giăng bẫy chơi tôi chăng?

Anh cóm già này nhiều thủ đoạn nguy hiểm lắm đây. Tôi cần đề phòng lắm mới được.

Không muốn cho Lê Huy nhìn thấy mặt tôi, bộ mặt mà tôi tin là đang có nhiều nét tố cáo, tôi đi tới tủ rượu, lấy la ve mở cho Lê Huy và Đăng uống.

Lê Huy đỡ lấy lon lave lạnh, uống một hớp rồi nói:

- Đêm qua có người trông thấy họ chạy xe trên đường Sài Gòn – Đà Lạt. Đúng là đêm qua họ rời Sài Gòn đi Đà Lạt thật. Một viên cảnh sát công lộ chạy xe máy dầu theo xe hơi của họ một quãng trên khoảng đường vừa ra khỏi xa lộ... Người cảnh sát viên thấy bà Văn cầm lái, ông Văn ngồi bên. Nhưng xe chạy chậm và người cảnh sát qua mặt xe đó. Không hiểu vì sao xe lại quay về Sài Gòn... Chắc họ đã đem về Sài Gòn bỏ đó, và dắt nhau đi trốn đâu đó ở Sài Gòn. Tìm được hai người đi trốn ở Sài Gòn này đâu phải dễ...

Tôi nghe tiếng tôi nói:

- Ông Văn đang đau nặng. Làm sao ông đi đâu mà không có người thấy? Nếu ông bà ấy trở về Sài Gòn, chắc là phải về nhà này chứ?

Lê Huy có vẻ suy nghĩ, y tặc lưỡi:

- Tôi muốn biết mẹ-sử Văn đau nặng đến chừng nào? Mà có thật hần ta đau không chứ? Ai chứng nhận là hần đau ngoài vợ hần? Hần có thể giả đồ đau được chứ?

Im lặng một lúc, y hỏi:

- Chú có chính mắt thấy ông Văn nằm trong phòng không?

Tôi gật đầu:

- Có. Chính mắt tôi thấy. tôi có vào phòng riêng của ông mấy lần. lần nào tôi cũng thấy ông ngủ mê...

Lời khai của tôi vẫn không thuyết phục được Lê Huy.

Y cau mày rậm:

- Nếu hần giả đồ đau nặng, hần phải đánh lừa cả chú. Người hần cần lừa trước tiên là chú? Nếu không tại sao hần đau nằm liệt giường cả tuần lễ sao vợ hần không mời bác sĩ tới khám bệnh cho hần? Giàu có như hần thiếu gì bác sĩ quen? Tại sao?

Tôi không thể trả lời câu hỏi đó.

Tôi nói lảng sang chuyện khác:

- Cô Thuý vừa nói rằng... không chừng hai ông bà ấy bị... bắt cóc...
Y vồ lấy câu nói của tôi:

- Bắt cóc? Vì lý do gì cô ấy nghĩ đến chuyện bắt cóc?

Tôi biết tôi nói tới vấn đề bắt cóc là nguy hiểm nhưng tôi không còn cách nào khác.

- Vì.. vì... - tôi ấp úng - ... vì cả hai người cùng mất tích một cách bí mật và khó hiểu...

Cảnh sát rất ngại những vụ bắt cóc. Nếu có người trốn đi, đó là chuyện riêng của người đó, nhưng nếu một người bị bắt cóc, đó lại là việc của cảnh sát. Chỉ cần một vụ bắt cóc xảy ra trong cả mười năm yên lành, an ninh là cơ quan cảnh sát bị thiên hạ chỉ trích. Ngoài ra những người có nhiệm vụ, lại còn mất ăn, mất ngủ để tìm ra thủ phạm. Tìm không ra thì còn khổ. Vì vậy, Lê Huy tỏ ra khó chịu khi nghe tôi nói đến chuyện vợ chồng Văn có thể bị bắt cóc...

Y đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, tay cầm lon lave.

- Ông Lê Huy Thanh – tôi nói tiếp - luật sư riêng của ông Vũ Minh Văn, sẽ yêu cầu thẳng với ông Tổng Giám Đốc để coi vụ này là một vụ bắt cóc và mở cuộc điều tra gấp.

Lê Huy dừng lại:

- Ông Tổng Giám Đốc Cảnh sát à?

- Vâng. Luật sư Thanh là bạn của ông Tổng Giám Đốc.

- Hừ... có cái gì thì chỉ một bọn này thôi. Nè, chú làm ơn biểu cho cô gái đó biết cố đừng có nói gì lộn xộn về vụ bắt cóc, bắt nhái đó nữa nghe. Nói lộn xộn làm cho người ta khó làm việc ra...

Như chợt nhớ ra, y hỏi:

- Ông bà Văn có thân nhân gì ở đâu không? Họ có thể nổi hứng bắt tử đi thăm thân nhân vài ngày ở đâu không?

- Tôi không biết rõ lắm về thân nhân của bà Văn. Tôi chỉ biết ông Văn có một bà chị ở ngoài Đà Nẵng.

- Họ có thể đổi ý... Không. Chắc không thể vậy được. Chiếc xe hơi của họ hiện để ở Sài Gòn... - Lê Huy bắt đầu nói một mình – Đúng rồi. Rất có thể đây là một vụ bắt cóc... Có thể lắm... Mệt rồi...

Y dừng lại để nói với tôi:

- Nè chú... Nếu ông bà Văn bị bắt cóc, nhà này sẽ được bọn gian gọi điện thoại tới nói về tiền chuộc. Nếu có thì chú phải báo ngay cho tôi biết. Nghe không?

Y đi vội ra khỏi phòng. Đứng đi theo y như một cái bóng.

Tôi rót một ly rượu mạnh và ngửa cổ uống hết. Ruột tôi nóng như có lửa đốt. Thời gian càng trôi qua, tôi càng lo âu. Có chuyện gì đã xảy ra đến với Hồng Loan? Tại sao đến giờ này vẫn chưa ai tìm ra nàng?

Tất cả kế hoạch của tôi đều đặt trên yếu tố tìm ra nàng bị trói nằm trong văn phòng của xưởng cưa ở giữa rừng. Tôi nghĩ đến xác Vũ Minh Văn nằm trong tủ lạnh. Nếu Hồng Loan không trở về như tính trước, tôi sẽ phải làm một mình cái việc đem xác Văn ra ngoài. Chỉ cần nghĩ đến chuyện tôi sẽ một mình làm việc đó tôi đã thấy buồn mửa.

Uống xong ly rượu mạnh tôi chưa thấy dễ chịu chút nào, tôi vừa định uống ly thứ hai thì có hai anh phóng viên nhà báo tới. Hai anh này đã biết tin vợ chồng Vũ Minh Văn mất tích và điều đặc biệt là không hiểu do đâu, vì lẽ gì, họ đoán ngay rằng vợ chồng Vũ Minh Văn bị bắt đã cóc. Họ yêu cầu tôi kể cho họ nghe từ đầu tới cuối. Họ hứa hẹn nếu tôi chịu kể, họ sẽ có một khoản tiền cho tôi. Nhưng lẽ tất nhiên là tôi không thể nào chiều ý họ được. Tôi không để cho họ vô nhà. Phải vất vả mãi tôi mới đẩy được họ đi gặp Luật sư Thanh. Mấy anh nhà báo thật dai như đĩa đỏi.

Bây giờ đã là hai giờ trưa. Vẫn chưa có qua một tin gì về Hồng Loan. Khi Thuý xuống yêu cầu tôi xách giùm nàng cái va li xuống căn phòng mới, tôi đối với nàng cộc cằn gần như bất lịch sự.

Buổi chiều tới, cơn nóng ruột trong tôi càng tăng. Tôi muốn ra khỏi nhà để về tới căn phòng của Phi Đen, mượn gã cái xe lambetta để phóng lên xưởng cưa giữa rừng, nơi tôi để Hồng Loan nằm lại, thám thính. Nhưng dù muốn tôi cũng không dám đi như vậy. Vì nếu có người gặp tôi lang vãng ở đó tức là tôi đã ký tờ cung khai tội trạng của tôi.

Dù có chuyện xảy ra đi nữa, tôi cũng không thể tới xưởng cưa giữa ban ngày, ban mặt được.

Thời gian trôi qua chậm rì và nặng trĩu. Tới năm giờ chiều, vẫn không có tin gì mới về Hồng Loan, bây giờ tôi thấy chỉ có ba giả thuyết có thể giải thích được sự bất tin của nàng. Một là cảnh sát đã tìm ra nàng và giam kín nàng ở một chỗ, chờ đợi tôi làm một cử chỉ vụng dại gì đó tố cáo. Hai là vẫn chưa có ai tìm ra Hồng Loan, tức là chưa có ai đặt chân vào căn nhà giữa rừng đó, và Hồng Loan, vì bị trói cả chân lẫn tay, vẫn cứ phải nằm chịu trận trong đó. Ba là Hồng Loan đã tự cởi được trói và vì một lí do nào đó, vì sợ hoặc vì muốn phá tôi, muốn hại tôi, đã lên trốn đi. Nàng có thể bỏ rơi tôi với cuộc bê bối này.

Tuy nguy hiểm tôi cũng phải liều...

Đêm nay, tôi sẽ tới căn nhà giữa rừng để tìm Hồng Loan.

Việc cần làm ngay trước giờ đóng cửa văn phòng hôm nay là việc tôi phải mượn được một chiếc xe hơi. Tôi gọi ngay điện thoại tới một

hãng cho mượn xe ở đường Nguyễn Huệ. Tôi quen sơ với viên quản lý hãng này và tôi đã nhiều lần mượn xe của hãng. Anh quản lý cho tôi biết là hãng có sẵn một chiếc Renault 4 cho mượn. Xe chạy tốt và anh ta sẽ ở lại văn phòng tới 7 giờ tối nay để chờ tôi tới lấy xe.

Một số nhật báo phát hành buổi tối đăng tin vợ chồng nhà doanh thương nổi tiếng Vũ Minh Văn bị mất tích bí mật. Có tờ báo viết cả về tôi. Nhưng tất cả chỉ mới là tin vắn, chưa báo nào dám làm lớn và cũng chưa báo nào dám quả quyết rằng vợ chồng Vũ Minh Văn bị bắt cóc.

Không một báo nào đăng xa gần đến giả thuyết vợ chồng Vũ Minh Văn có thể đi trốn nợ.

Tới 6 giờ tối, Luật sư Thanh lại điện thoại tới:

- Sáng mai, lúc 11 giờ, tôi sẽ tới vi la. Có tin đồn rằng hai ông bà chủ anh có thể bị bắt cóc. Tôi muốn được hỏi chuyện anh với cô Thuý... tôi cũng cần biết thêm về tình hình tài chính của ông Văn. Nếu anh có thể làm cho tôi một bản ghi tên những chủ nợ của ông Văn và những số tiền ông ấy thiếu nợ...?

Tôi hứa trưa mai tôi sẽ làm xong cho y bản danh sách chủ nợ. Tôi hỏi thêm:

- Như vậy là ông cũng chưa có tin gì về bà Văn ư?

- Chưa – Y đáp - Thật kỳ lạ. Họ như biến đi mất không để lại dấu vết gì trừ cái xe Mercury. Anh cần ở cạnh máy điện thoại suốt ngày đêm. Nếu ông bà ấy bị bắt cóc, bọn bắt cóc chắc chắn sẽ gọi điện thoại tới nhà đòi tiền chuộc nội trong đêm nay hay sáng mai. Nếu có người gọi tới đòi tiền chuộc, anh phải báo ngay cho tôi biết nghe...

Với sự mất mặt của Hồng Loan, tôi cảm thấy kế hoạch mà tôi yên trí là hoàn hảo đã có một sơ hở. Tôi không thể biết rõ tại sao người ta lại chưa tìm thấy Hồng Loan. Tôi cũng dự biết là không bao giờ có kẻ nào gọi điện thoại tới để đòi tiền chuộc. Đêm nay, tôi nhất định phải liều đi tới căn nhà giữa rừng, nơi tôi để Hồng Loan nằm lại đêm qua. Tôi cần đi mà không để cho Thuý biết.

Thời gian tuy trôi qua rất nặng nề, chậm chạp nhưng rồi buổi tối cũng đến. Thuý làm cơm cho tôi ăn, nhưng cũng như bữa trưa, tôi không sao nuốt được. Cổ họng tôi mắc nghẹn từ chối không cho thức ăn trôi xuống dạ dày. May sao Thuý cũng ăn không được. Sự chờ đợi, bồi hồi, nóng ruột làm cho bất cứ ai cũng ăn không ngon. Thuý không chú ý lắm tới việc tôi ăn ít. Nếu gặp hoàn cảnh này mà tôi lại ăn nhiều, ăn ngon, nàng mới nghi ngờ.

Tôi ăn qua loa cho xong bữa. Tới 6 giờ 30 tôi bảo Thuý:

- Tôi đi mua thuốc là và ra quán cà phê ngồi một lúc cho khuây khoả.

Có lẽ tôi sẽ ngồi ở Thanh Thế, nhân tiện mua thuốc lá luôn...

Thuý lo âu:

- Thuý không muốn làm phiền anh..., nhưng mà Thuý sợ..., Anh nên đi chơi một lúc rồi về ngay. Để Thuý ở nhà một mình lỡ có chuyện gì xảy ra Thuý không thể giải quyết được... Chẳng hạn như nếu..., bọn bắt cóc gọi dây nói đến thì Thuý phải trả lời sao?

- Không có gì đâu... Thuý cứ yên trí đi ngủ sớm... Nếu có ai gọi điện thoại tới, Thuý chỉ cần nghe và ghi nhớ là đủ...

Nàng đột ngột nói:

- Em không ở đây nữa đâu. Ngày mai em sẽ đi tìm việc làm nơi khác. Em không đi xa Sài Gòn nhưng em không thể ở đây lâu hơn. Và lại em thấy em có ở đây hay không cũng chẳng làm được việc gì... Nếu cảnh sát muốn hỏi em, em sẵn sàng để gặp họ...

Tôi trầm nghĩ: “Lại thêm một rắc rối nữa. Nếu nàng đi, thế nào cảnh sát cũng nghi ngờ. Mà mình lấy lí do gì để giữ nàng lại đây?”. Tôi thở dài:

- Thuý hãy cố gắng ở lại đây vài ngày nữa. Bây giờ dù cho Thuý có đi tìm việc làm Thuý cũng chưa thể đi làm ngay được mà. Cảnh sát họ còn cần gặp Thuý nhiều... Chẳng lẽ vừa tới nhận việc, Thuý đã xin phép nghỉ để đi gặp cảnh sát ư? Thuý đừng bỏ rơi tôi lúc này...

Nàng do dự, tôi tấn công tiếp:

- Trưa mai, ông Thanh luật sư của ông Văn sẽ tới đây. Thuý nên chờ gặp ông ta rồi hãy quyết định.

- Em không muốn xa anh nhưng sao bầu không khí trong nhà này làm em ngán quá...

Nàng nhìn quanh. Tôi có cảm tưởng như mắt nàng dừng lại quá lâu ở góc phòng đặt cái tủ lạnh quá lớn.

- Nhà này cái vẻ lạnh lạnh... chết choc... Y như nhà có ma...

- Thuý lên ở phòng tôi chắc sẽ vui hơn... Thôi, để chuyện đó ngày mai sẽ hay...

Ra khỏi nhà, tôi vội chạy qua đầu phố bên cạnh đón tấp xi. đợi mất tới 15 phút tôi mới gặp một xe tấp xi vắng khách. Hồi nay người ngoại quốc đã bắt đầu kéo tới Sài Gòn đông đảo. Xe cộ chuyên chở công cộng đã thấy khan hiếm. Các anh tài xế tấp xi no đủ vì quá nhiều khách, tỏ thái độ khinh khỉnh từ chối khách thật đáng ghét. Tôi tới hãng cho mượn xe hơi chậm năm phút sau 7 giờ. Viên quản lý đã đóng cửa Văn phòng ra về nhưng tôi tới nơi khi anh đang cho xe ra đường. Tôi gọi ới ới và nắm anh lại được. Anh trở vào mở cửa ga-ra và giao cho tôi. Một chiếc Renault 4 xinh xắn, máy xe không được tốt lắm nhưng cũng thừa sức đưa tôi lên xưởng cưa rồi về.

Tôi nhận lái xe ra cây xăng, đổ đầy xăng rồi chậm chậm lại ra xa lộ. Bây giờ là 7 giờ 30 tối. Tôi để ý coi tôi có bị theo dõi không. Sau tôi không có chiếc xe nào khả nghi chạy theo. Tôi cho xe chạy vừa phải và giữ đúng luật lưu thông trên xa lộ. Lúc này mà chạy ẩu để bị cảnh sát công lộ huyết còi, hỏi thẻ lái xe và phạt biên bản thì thật xui hết sức.

Trên đường đi, tôi biết hơn ai rằng việc tôi đi tới xưởng làm ban đêm như thế này là một việc làm tối ư đại đột và liều lĩnh. Tôi có thể bị bắt quả tang tại chỗ. Cảnh sát có thể đã giăng bẫy tại đó chờ tôi chui đầu vào. Đi tối nay, tôi như con chuột tinh khôn biết rằng đó là một cái bẫy mà vẫn cứ dũng mãnh đi vô. Nếu tôi bị cảnh sát bắt ở đó tôi sẽ hết cách nói. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi cần biết ngay Hồng Loan có còn nằm đó hay đã bỏ trốn.

Và nếu trong trường hợp nòng bỏ trốn, tôi sẽ làm gì? Tôi chưa tính đến chuyện đó. Việc tôi cần biết ngay và trước hết là việc tại sao Hồng Loan lại không xuất hiện. Tìm biết nguyên do đó rồi, tôi sẽ tính sau đến chuyện khác.

Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã để lòng tham nổi dậy, vì đã lao đầu vào vụ âm mưu này.

Xe chạy chậm, tôi mất 1 giờ 30 phút mới tới đoạn đường rẽ từ quốc lộ vào rừng. Khi nhận đúng đây là con đường đất đưa vào xưởng cưa, tôi cho xe chạy vào đó nhưng còn cách xưởng cưa chừng 1 cây số, tôi cho xe đậu vào sau một bụi cây. Tôi ra khỏi xe, lặng lẽ đi bộ xuyên qua rừng tới xưởng cưa. Đi bộ như vậy, nếu cảnh sát có dăng bẫy ở xưởng cưa, may ra tôi còn thấy và có thể thoát. Hi vọng thoát thân trong trường hợp cảnh sát đã dăng bẫy ở đây thật mong manh, nhưng mong manh mà hi vọng vẫn hơn.

Buổi tối chưa khuya lắm, nhưng cảnh vật ở đây đã tĩnh vắng như ở giữa đêm thâu. Tiếng giun dế kêu rả rả dưới bước chân tôi dẫm nhẹ lên cỏ. Khi mấy căn nhà mái tôn vẫn nằm yên đó.

Đành liều phó mặc cho rủi may, tôi rời chỗ nấp đi thẳng tới.

Tai ù, mắt hoa và tim đập mạnh trong lồng ngực, tôi bước lên thềm nhà gỗ, cánh cửa vẫn còn mở hé y như đêm qua. Như thế này có nghĩa là từ đêm qua tới nay vẫn chưa có người nào bước qua ngưỡng cửa này ngoài tôi và Hồng Loan hay sao?

Đẩy cánh cửa mở ra, tôi hỏi vào nhà:

- Có ai trong này không?

Yên lặng. Chỉ có tiếng muỗi vo ve trả lời.

Yên lặng làm tôi rung mình.

Móc cây đèn bấm trong túi ra, tôi chiếu vào căn nhà tối. Bàn ghế vẫn

nguyên như cũ. Tôi bước vào nhà, với vầng sáng của cây đèn chiếu trước mặt, tôi đi dần tới góc nhà đêm qua tôi đã thấy Hồng Loan nằm.

Ánh đèn dưng trên hai chân của một người đàn bà. Một chân không có giày của Hồng Loan vẫn nằm đó, đúng chỗ nàng ngã xuống sau cú đâm của tôi đêm qua...

Ánh đèn chiếu lên mặt nàng. Tôi đứng sửng như kẻ chết đứng, tôi không tin cả ở mắt tôi. Lúc đó tôi như người đang ở trong một cơn ác mộng... Hồng Loan nằm đó, hai mắt mở nhìn lên trần nhà. Đôi mắt trắng dã. Mặt nàng cứng như mặt giấy. Bộ mặt cứng đờ ấy cho tôi biết là nàng đã chết.

Định mệnh đã an bài

Chương 11

Tôi không thể biết tôi đứng ngây ở đó nhìn mặt Hồng Loan trong bao nhiêu lâu. Óc tôi như bị tê liệt vì kinh hoàng. Tôi không suy nghĩ được, không cử động được. Tôi chỉ nhận biết được một sự kiện. Hồng Loan đã chết, văn phòng này bỏ hoang không có ai tới làm việc nên trong ngày hôm nay không ai vào đây để thấy xác người đàn bà này, đêm qua khi tôi đâm nàng với ý định làm cho nàng ngất đi, gây ra thương tích nhẹ cho nàng để cảnh sát tin ở cuộc bắt cóc, tôi đã không đâm quá mạnh và khi ngã xuống, đầu nàng đập mạnh xuống sàn gỗ hoặc vào cạnh chân bàn và nàng đã chết vì thế...

Tôi choàng giật mình tỉnh cơn mê hoảng vì một tiếng động lạ ngoài kia. Tiếng động cơ của chiếc xe hơi chạy tới.

Tắt đèn bấm nơi tay, tôi lùi lại để nhìn qua cửa sổ ra rùng.

Có ánh đèn pha rọi sáng những thân cây ven con đường đất. Đúng là có xe hơi chạy tới. Rồi chiếc xe hiện ra giữa những hàng cây. Ánh đèn pha từ xe chiếu ra cho tôi thấy hình bóng của một chiếc xe Jeep. Xe cảnh sát. Cảnh sát tới. Tôi sẽ bị bắt quả tang ở đây. Với cái chết của Hồng Loan, tôi không làm sao có thể thoát khỏi chết. Bức thư tuyệt mệnh của Văn không giúp gì được tôi khi Hồng Loan chết.

Năng lực tiềm tàng trong bản thân tôi, một năng lực mà chính tôi cũng không ngờ là tôi có thể có, lúc đó phát hiện. Tôi không thể để cho cảnh sát bắt ở đây. Nhưng chạy ra cửa chính không còn kịp nữa. Ánh đèn pha xe Jeep đã chiếu thẳng vào khung cửa. Tôi bước tới ô

cửa sổ đằng sau định mở để trèo ra ngoài rùng nhưng ô cửa kẹt cứng. Người ta đã dùng mấy cây gỗ đóng bít ô cửa sổ này.

Tôi y như một con chuột sa bẫy.

Xe dừng ngay trước cửa, chỉ còn vài giây đồng hồ nữa thôi, tôi sẽ bị họ bắt và còng tay lại.

Tôi nhìn quanh tìm một chỗ nấp. Trong góc phòng có bốn năm cái thùng gỗ. Tôi đi tới đó. Toàn là thùng không, tôi chui vô lòng cái thùng ở trong cùng. Tôi ngồi thụp xuống và cái thùng vừa vặn che kín tôi. Người đứng bên ngoài không nhìn thấy tôi nhưng nếu có ai bước tới nhìn vào thùng, người đó sẽ thấy tôi ngay tức khắc.

Tôi lúc này đúng là một con chuột chui vào bẫy. Chỗ nấp của tôi không mấy kín đáo nhưng tôi vẫn còn một chút hy vọng: nếu cảnh sát không biết là có tôi hiện ở trong nhà này, họ không ngờ có tôi ở đây, họ sẽ không tìm kiếm, không lục sạo và may ra tôi vẫn có thể thoát.

Tôi vừa ngồi yên được trong thùng, bên ngoài có tiếng người nói lớn: — Anh Tư ngồi coi xe. Cần thận lấy súng ra. Thành Sắc vô đây với tao. Lấy đèn bấm trong xe mang vô. Anh Tư nhớ cứ cho xe chạy máy đều nghen...

Trái tim tôi đập loạn khi tôi nhận ra đó là giọng nói của Lê Huy.

Tôi nghe tiếng giầy của Lê Huy nặng nề bước lên thềm nhà gỗ rồi đi vào phòng. Trên trần nhà, tôi thấy có ánh đèn bấm quét qua. Rồi tiếng Lê Huy lại cất lên:

— Coi kìa.. Cửa sổ bị đập bể kiếng... Phong này hình như có người... Và giọng của một người trẻ tuổi hơn đáp lại:

— Ông Cò... Nhà này bỏ không từ mấy tháng nay. Đâu có ai vô đây làm chi? Trừ mấy chú Việt Cộng vô ngủ nhờ một đêm... Nhà này đồ đạc cũng chẳng có gì đáng giá.

Lê Huy lại nói:

— Nếu đúng là họ bị bắt cóc thì họ có thể bị đưa vô đây... Đây đúng là đoạn đường xe họ dừng lại đêm qua mà...

Tôi ngồi rúm lại trong thùng. Có tiếng chân lệt sệt đến gần góc nhà có xác Hồng Loan nằm nhưng ánh đèn của họ chưa chiếu tới. Tôi lại nghe tiếng Lê Huy nói. Tiếng nói quá gần nghe y như hấn đứng ngay trên đầu tôi:

— Tao vẫn không tin là họ bị bắt cóc... Mẹ kiếp... Ở Việt Nam mình làm gì có nạn bắt cóc, nhất là lại bắt cóc người nhớn. Bắt cóc trẻ nít thì đôi khi cũng có nhưng bắt cóc người lớn với hy vọng đòi tiền chuộc mạng thì hiếm lắm. Bọn gian ở nước mình chưa đủ trình độ và điều kiện nghĩa là chưa có đủ tài nghệ để làm việc đó... Tao vẫn nghĩ

rằng vợ chồng nhà nàng vì thiếu nợ quá nhiều trả không nổi, bày đặt ra chuyện lộn xộn để đánh lừa nhà chức trách, để đem nhau trốn đi đâu đó...

Rồi y tiếp, giọng bực dọc:

— Coi qua đây rồi đi về cho lẹ mày...

Tôi nín thở. Ánh đèn quét tới gần chỗ tôi nấp rồi tiếng chân đến gần hơn. Tôi nghe rõ tiếng Lê Huy chửi thề:

— Mẹ kiếp... Chi vậy mày? Ai nằm đây? Phải chị vợ thằng cha Vũ Minh Văn không?

Tiếng gã trẻ tuổi có vẻ xúc động:

— Đúng bà đó rồi... Bà chết rồi... Người lạnh ngắt à

— Bà này chết dễ thường đã hơn mười hai tiếng đồng hồ rồi... Chết mẹ... Vụ này rắc rối đây...

— Vậy thì đúng là họ bị bắt cóc rồi... Không chừng xác ông Văn cũng bị giết bỏ đâu gần đây...

Giọng nói của Lê Huy có những âm thanh vừa lo âu vừa bực tức:

— Mày ở đây để tao ra xe gọi điện thoại về Tổng Nha, báo cho họ biết. Phải có nhiều người lên đây mới lục soát được cả vùng này...

Tôi nghe thấy tiếng giầy Lê Huy chạy huỳnh huých trên nền nhà và sau đó tiếng y gào lớn trong máy điện thoại liên lạc ngoài xe. Người nhân viên trẻ tuổi ở lại trong phòng đánh máy lửa châm thuốc lá hút. Gã cầm đèn chiếu loạn trong phòng nhưng gã chỉ đứng im bên cạnh xác chết.

Mồ hôi tôi toát ra ướt đầm, tim tôi đập như muốn phá vỡ lồng ngực để nhảy ra ngoài. Tôi không nghe rõ Lê Huy nói những gì vào máy điện thoại nhưng tôi hiểu rằng chỉ nửa giờ nữa thôi, nơi này sẽ đầy nhóc những cảnh sát và nếu tôi muốn thoát khỏi bị bắt, tôi phải lọt khỏi nơi này trước khi những xe cảnh sát sắp tới đến nơi.

Vài phút sau, Lê Huy trở vào:

— Họ tới ngay. Mình cần có nhiều người để khám xét mấy căn nhà bên kia. Chú mày nói đúng. Rất có thể chúng còn giam Vũ Minh Văn ở đâu quanh đây...

Gã trẻ tuổi nói:

— Bà này có vẻ bị đau đớn nhiều trước khi chết. Sao không thấy có vết máu nào hết? Không biết bả vì sao mà chết/

Giọng Lê Huy căm căm:

— Tao cũng làm sao biết được? Phải chờ bác sĩ luật y tới khám nghiệm tử thi mới có thể biết chắc được. Có điều tao lấy làm lạ là tại sao bà này lại bị trói tay chân vậy cà? Bà bị trói lúc còn sống chớ? Làm gì có thằng khùng nào đi trói chặt chân tay một người đã chết

bao giờ. Tao thấy vụ này rắc rối, khả nghi hết sức. Dường như bọn làm vụ này không phải là bọn chuyên nghiệp. Nhà đó có một thằng thư ký tao ngờ hết sức. Coi bộ thằng đó gian xảo lắm.

— Có phải thằng tên là Quang không, ông?

— Chính nó. Tao có nhờ tìm “phít” coi nó có án tích hay bị nghi ngờ dính líu vào vụ bất hợp pháp nào không. Nhưng tao chưa nhận được kết quả. Thằng đó khả nghi lắm. Tao phải cho thằng theo dõi hành động của nó mới được.

— Ông Cò à. Theo tôi nhận xét thì... vụ Vũ Minh Văn đau ốm đúng là một vụ bày đặt. Cha nó vẫn mạnh như voi.

— Tao cũng nghĩ vậy. Rất có thể là họ âm mưu làm một “cú” gì đó. Cả chị đàn bà này cũng ở trong âm mưu đó. Chú mày coi. Dây trói này yếu quá. Đúng là trói giả vờ. Nếu trói thật sự mà dùng loại dây này, trẻ con nó cũng có thể tự làm đứt được...

— Nhưng bà... chết thì lại không có vẻ giả đồ chút nào.

— Ừ...

Có tiếng người nói từ ngoài cửa vọng vào:

— Ông Cò. Tôi đã đi coi qua hai căn phòng bên kia. Hoàn toàn bỏ không. Không có gì khả nghi hết. Dường như đã lâu không có người vô đó.

Tiếng Lê Huy đáp ra:

— Được rồi. Anh ngồi xe coi họ có gọi gì cho mình không. Lúc nào xe họ tới thì nhớ bật đèn pha cho họ biết chỗ.

Yên lặng một lúc. Sau đó tôi lại nghe tiếng Lê Huy nói:

— Tao lại vừa nghĩ ra được một giả thuyết mới. Chỉ mới là giả thuyết thôi, chưa có bằng cứ nhưng tao thấy hợp lý lắm. Như vậy. Có thể bà này bị chính ông chồng là Vũ Minh Văn giết chết rồi trói lại, hẳn muốn làm cho bọn mình tưởng là mụ vợ hẳn bị bọn bắt cóc giết chết. Trong khi bọn mình bận tìm bọn bắt cóc thì hẳn ung dung trốn đi...

— Nhưng tại sao hẳn lại giết vợ chứ? Tôi sợ giả thuyết của ông không vững...

— Vợ chồng hẳn sống với nhau không được êm đẹp. Tao nghe nói vợ hẳn coi thường hẳn và định bỏ hẳn. Chị đàn bà này nguyên là một em chơi bởi hạng sang ở Sài Gòn. Vũ Minh Văn lấy được nàng làm vợ nhờ có tiền và chưa có vợ. Bây giờ khi hẳn khánh kiệt tài sản bị vỡ nợ, vợ hẳn bỏ rơi hẳn để đi lấy thằng khác là chuyện có thể xảy ra. Có thể hẳn giết vợ vì hẳn quá yêu vợ, hẳn không muốn mất vợ. Cũng rất có thể là ý kiến đi Đà Lạt dưỡng bệnh là do vợ hẳn đưa ra. Hẳn bằng lòng đi dưỡng bệnh nhưng trên đường đi đêm qua, chợt hẳn biết vợ hẳn định cho hẳn lên bệnh viện để dễ dàng cho hẳn rời

nên hấn nổi giận. Hấn đánh nàng chẳng hạn rồi vì quá tay, hấn làm nàng chết. Hấn mới cho xe vô đây, tìm dây trói nàng lại, bỏ nàng nằm đây rồi một mình trốn về Sài Gòn với cái xe hơi.

— Có thể lắm. Ông xét đoán rất cừ...

— Thôi cứ để cho nàng nằm đây. Tao ra xe về Tổng Nha báo ngay cho ông sếp giả thuyết mới của tao coi ông nghĩ sao. Chú mày chịu khó cầm đèn đi qua hai căn nhà bên kia soát lại lần nữa coi. Tao sợ anh Tư ảnh không quen, có gì lạ ảnh cũng không thấy. Bọn mình nên tìm trước đi. Để cho bằng chứng lù lù ra đó mà mình nói là không có gì, lát nữa anh em họ lại tìm thấy mắc cỡ.

Gã nọ sốt sáng:

— Ông yên trí. Để tôi qua coi...

Tôi nghe tiếng chân họ ra khỏi phòng. Họ đi ngang hai cây đèn bấm đi nên quanh tôi bóng tối trở lại dày đặc. Đây chính là lúc tôi thoát thân. Nếu lúc này mà tôi không ra thoát được đây thì tôi sẽ chẳng bao giờ thoát thân được.

Tôi chui ra khỏi thùng và tới ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ.

Chiếc xe jeep đậu ngay trước cửa nhà. Cặp đèn pha chiếu vào rừng sáng rực một vệt dài. Máy xe vẫn nổ rì. Lê Huy đứng bên xe, y đang nói vào máy điện thoại gắn trong xe. Tôi bước mấy bước dài tới bên cửa ra vào. Tới đây rồi lại nép vào bên cửa nhìn ra. Lê Huy đứng quay lưng lại tôi. Người tài xế ngồi trên xe đang mải nhìn ra đường. Tôi mà bước ra khỏi cửa đúng lúc anh tài xế hay Lê Huy nhìn lại là đời tôi tàn...

Gã cảnh sát đang kiểm soát hai căn nhà bên cạnh cũng có thể trở lại và trông thấy tôi. Nhưng tôi không thể chờ đợi được lâu hơn nữa. Tôi lẹ chân bước ra hiên nhà và nhón gót đi xuống bãi cỏ đầu nhà.

Tôi đi nép vào vách gỗ của căn nhà. Bóng đêm bao trùm lấy tôi nhưng tôi vẫn chưa hết nguy hiểm. Vì cặp đèn pha của chiếc xe jeep chiếu thành hai vệt sáng dài cắt đôi đoạn đường tôi phải đi để về chỗ đậu xe mà tôi thì nhất định phải về được tới chỗ đậu xe trước khi những chiếc xe khác của cảnh sát tới, tôi mới có thể về thoát được tới Sài Gòn.

Tôi biết rằng tính mệnh của tôi đêm nay hoàn toàn trông cậy vào may rủi, không còn có khéo hay vụng dại hoặc suy tính gì nữa, may thì tôi có thể về thoát được tới Sài Gòn, không may thì tôi bị nhìn thấy. Tôi còn biết rằng nếu không bước chân đi ngay, tôi sẽ cứ đứng chết đi ở đây cho đến lúc bị họ bắt.

Vì vậy, không suy nghĩ gì nữa, tôi bước đi, những bước chân nặng như có đá đeo. Đầu cúi xuống, chân bước chặm, tôi cứ thế đi thẳng

vào rừng cây trước mắt.

Cũng may là trời đêm không trăng sao. Ánh sáng của cặp đèn pha không đủ làm sáng tất cả cảnh vật quanh mấy gian nhà bỏ hoang. Vào tới rừng cây tôi cầm đầu chạy thẳng vào chỗ tôi đậu xe. Khi xe tôi đã chạy đàng hoàng trên đường về Sài Gòn giữa mấy cái xe bé, tôi gặp ba chiếc xe cảnh sát chạy hết tốc lực ngược đường. Tôi bàng hoàng như người đang sống trong mơ. Tại sao tôi về được tới Sài Gòn? Tôi cũng không biết nữa.

oOo

Chỉ khi về được tới vi la, vào tới căn phòng Thúy vừa ở và mới đổi cho tôi, tôi mới tỉnh lại và tôi mới nhận rõ được tình trạng nguy hiểm rừng rợn mà tôi vừa sa vào vì cái chết bất ngờ của Hồng Loan. Trong căn nhà hoang giữa rừng hời hợt, ngay sau khi tôi tìm ra được xác nàng và thấy nàng đã chết, những sự việc theo nhau dồn dập tới làm tôi không kịp suy nghĩ. Bây giờ tôi còn nguyên kinh ngạc trước sự việc thập phần hoàn hảo của tôi. Một cái chết bất ngờ. Điều nguy hiểm, rừng rợn và bất ngờ nhất là chính tôi đã giết nàng. Nàng bị chết vì tay tôi.

Tôi đã trở thành kẻ sát nhân.

Bức thư tuyệt mạng của Văn viết lại cho luật sư Thanh mà tôi còn giữ làm bùa hộ mệnh có thể bảo đảm cho tôi khỏi bị kết án là giết Văn, nhưng nó hoàn toàn xa lạ với cái chết của Hồng Loan.

Đêm qua, sau khi đấm hụt nàng cú thứ nhất, tôi đã hoảng loạn và đấm nàng cú thứ hai quá nặng tay. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ là lúc đó nàng chưa chết ngay. Tôi vẫn thấy nàng thở đều sau khi ngất đi. Chắc là lúc nàng ngã, đầu nàng đập quá mạnh xuống sàn, nàng có thể chết vì ngạt thở: tôi đã đút cái khăn tay của nàng vào miệng nàng. Rất có thể tôi đã đút khăn quá chặt.

Nằm rũ trên giường, tôi cũng giống như một cái xác chết. Tôi hối hận vì đã tham tiền mà dựng lên âm mưu này. Cũng giống như đa số những anh làm bậy ở cõi đời này, tôi chỉ thấy hối hận sau khi đã phạm tội, sau khi đã làm những việc không sao cứu vãn được. Và cũng như tất cả những âm mưu kế hoạch gian xảo khác, chỉ khi thi hành kế hoạch mới xảy ra, mới thấy có những bất ngờ hoàn toàn... bất ngờ. Đã có không biết bao nhiêu tay gian hùng bị chết trước tôi vì những bất ngờ ngoài dự tính đó...

Bây giờ tôi phải làm sao đây? Trong vi la này tôi còn một xác chết nữa, xác chết Vũ Minh Văn. Tôi không thể bỏ mặc xác Văn nằm mãi trong tủ lạnh... Nhưng kế hoạch của tôi dự tính có sự cộng tác của Hồng Loan. Bây giờ nàng đã chết rồi, số tiền bồi thường nếu được

hãng bảo hiểm trả sẽ được trao cho bà chị của Văn, tôi không còn chút hy vọng nào có thể có bạc triệu.

Việc quan trọng của tôi bây giờ không còn là việc lấy tiền bảo hiểm nữa mà là việc chạy tội. Nếu tôi đem được xác Văn đi bỏ ở nơi nào đó có thể nào tôi thoát tội được không? Nếu tôi làm cho cảnh sát tưởng rằng cả Văn và Hồng Loan đều bị bọn bắt cóc giết? Trong bộ óc mệt mỏi rì rặng những tuyệt vọng của tôi bỗng lóe sáng một tia hy vọng tôi nghĩ đến chuyện đó.

Phải làm sao cho cảnh sát tưởng rằng vợ chồng Vũ Minh Văn đều bị bọn gian bắt cóc họ giết hại... Thanh tra Lê Huy có nghi ngờ tôi thật nhưng y chưa có qua một bằng chứng nào. Và bây giờ cả hai vợ chồng Văn đều cùng bị giết, y sẽ không còn có lý do ngờ tôi âm mưu với Hồng Loan nhất là cái chết của Hồng Loan. Tôi không còn là người hy vọng được chia tiền bồi thường bảo hiểm. Và tôi không có lý do nào để giết Hồng Loan. Giả thuyết vợ chồng Văn bị bắt cóc rồi sợ bị lộ, vì tra tấn lỡ tay, bọn gian đã làm chết cả hai vợ chồng đứng vững hơn.

Ngay lúc này, khi cảnh sát chưa tìm ra được tung tích Văn, họ đang nghi là chính Văn đã giết vợ, lỡ tay hoặc cố ý. Tôi đã nghe lỏm được Lê Huy nói ra sự nghi ngờ đó khi y tìm ra xác Hồng Loan...

Đang nằm tôi ngồi bật dậy khi tôi nghĩ ra được một cách có thể thoát chết: đổ hết tội lỗi cho Vũ Minh Văn.

Đổ lỗi cho kẻ đã chết bằng cách nào, như thế nào? Có thể được không? Những câu hỏi quay cuồng trong óc tôi làm cho tôi phải ra khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng. Có thể được lắm... Văn đã tự tử bằng một viên đạn y tự bắn vào đầu. Bây giờ tôi cần mang xác y ra, đặt ở đâu đó với khẩu súng trong tay y, khi cảnh sát tìm thấy xác Văn, họ sẽ nghĩ rằng sau khi lỡ tay đánh chết vợ, Văn đã hối hận và tự tử. Cảnh sát sẽ không thể biết rằng Văn đã chết trước vợ cả tuần lễ. Đúng rồi. Tôi vẫn còn có thể thực hiện nốt phần cuối của kế hoạch định trước. Kế hoạch của tôi trước đây định làm giả Văn bị bọn bắt cóc giết để Hồng Loan nhận tiền bồi thường, giờ đây vì sự bắt buộc, phải đổi ra là Văn tự tử sau khi giết vợ. Tôi vẫn có thể thoát tội.

Điều dễ thực hiện nữa là nét làm giả Văn tự tử, tôi không cần phải vất vả đem xác Văn đi đâu xa, tôi có thể cho Văn chết ngay trong nhà này. Cảnh sát sẽ nghĩ rằng vì tuyệt vọng, vì hối hận, vì cùng đường, vì không còn nơi nào dung thân Văn trở về đây và y tự tử chết ngay trong nhà y, những kẻ chán đời tự tử thường có phản ứng trở về nơi mình đã sống những ngày sung sướng để chết như thế.

Càng nghĩ, tôi càng thấy tin tưởng trở về. Với cái chết bất ngờ của

Hồng Loan, tôi gặp xui xẻo. nhưng tuy xui nhưng vẫn không phải là tuyệt lộ. Thúy không ngủ trên nhà này nữa, tôi càn rảnh tay hành động, tôi có thể bình tĩnh đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh bất cứ lúc nào tôi muốn.

Tôi chỉ còn cần thì giờ để sắp đặt làm sao cho cảnh sát phải tin là Văn tự tử. Cứ kể thì cũng mĩa mai: Vũ Minh Văn chết vì tự tử, tôi đem dấu xác y đi để làm thành một vụ ám sát, bây giờ tôi lại phải vất vả dàn cảnh cho nó trở lại là một vụ... tự tử.

Nếu Văn tự tử bằng súng trong nhà này, phải có tiếng súng nổ và Thúy là người ở trong nhà này. Thúy phải nghe thấy tiếng súng nổ. Đó là việc mà tôi cần suy nghĩ kỹ để thực hiện. Việc đó cũng chẳng có gì khó lắm. Tôi tìm ngay ra được cách giải quyết. Tôi sẽ đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh, đặt y vào phòng làm việc của y, chờ chừng mười phút cho xác y hết hơi lạnh rồi tôi cầm khẩu súng lục của y nổ một phát lên trời. Chắc chắn Thúy ngủ ở căn phòng trên ga-ra dưới kia sẽ nghe rõ tiếng nổ đó. Nổ súng xong, tôi nhét khẩu súng vào tay Văn rồi tôi sẽ hốt hải ra khỏi phòng để rồi cùng vào phòng Văn tìm xác Văn một lúc với Thúy.

Nghĩ như vậy xong, tôi lập tức đi sang phòng giầy của Văn lục tìm hộp đạn súng lục của Văn. Tôi cần ít nhất là một viên đạn để lắp thêm vào ổ đạn trong khẩu súng lục của Văn. Để tránh bại lộ, tôi dùng đèn bấm chứ không bật đèn điện. Tôi tìm thấy hộp đạn trong một ô kéo bàn viết của Văn sau vài phút tìm kiếm. Tôi chỉ lấy ra khỏi hộp một viên đạn bỏ vào túi áo.

Đêm nay tôi không còn gì để làm nữa ngoài việc nằm ngủ. Ngày mai tôi sẽ lấy khẩu súng lục ra khỏi tủ lạnh trước để tra thêm đạn. Đêm mai tôi sẽ đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh và thực hiện ngay kế hoạch. Vào khoảng bốn giờ chiều mai tôi sẽ tắt điện tủ lạnh. Tới khoảng nửa đêm, xác Văn tuy nằm trong đó, nhưng vì không có hơi lạnh, sẽ trở lại gần như bình thường, sẵn sàng chờ được đem ra ngoài.

Tôi thay quần áo và vào giường nằm lúc 2 giờ sáng. Tôi lại cảm thấy dễ chịu. Người thông minh vẫn lợi thế hơn. Hồi mới khám phá ra cái chết của Hồng Loan, tôi bối rối, kinh hoàng tưởng chừng như phen này chết đến nơi, chết không còn chạy đi đâu được, chạy lên trời cũng không thoát. Nhưng chỉ sau một lúc bàng hoàng, rối trí, tôi lại sáng suốt và lại tìm được lối thoát. Nếu tôi thoát được lần này tôi sẽ không bao giờ còn làm bậy nữa. Có dữ kẹo tôi cũng không còn dám... Tôi sẽ cố làm ăn lương thiện và tôi tin rằng nếu tôi thành thật, tôi sẽ có thể làm Thúy cảm động và tôi vẫn không mất nàng. Khi yêu nhau, người ta có thể làm được những việc mà người ta vẫn yên trí

là không thể làm được.

Tôi nghĩ rằng cái chết của Hồng Loan cùng cơn kinh hoàng bất hủ vừa qua đối với tôi là một bài học hay, vô giá. Nó giúp tôi bỏ được lòng tham cứ thấy tiền là tối con mắt lại, là toan tính, mưu mẹo để chiếm được tiền cho bằng được. Nó cho tôi mở mắt thấy rằng kiếm tiền bằng cách bắt lương là việc thật khó. Bắt lương hay không làm mà mong có tiền thường chỉ hại thân mà tiền không có vẫn hoàn không có. Nếu cứ tham lam và giàu thiên hạ đã chẳng còn ai nghèo. Nếu cứ làm bậy mà không bị tù tội và những nhà tù trong thiên hạ đã chẳng có ma nào ra vô...

Tôi sẽ làm ăn chăm chỉ, cần mẫn và lương thiện để có điều kiện cưới Thúy làm vợ. Ở đất Sài gòn tiền rùng bạc biển này công việc làm ăn và cuộc sống thật dễ dàng. Ở Sài gòn chỉ cần người ta đừng chơi bời, đừng sa đọa, đừng cờ bạc, đừng lười biếng, chỉ cần chịu khó là bất cứ người nào cũng có thể trở thành giàu có. Giàu lớn thì không giàu nhỏ ở Sài gòn thật dễ. Tôi tin chắc như vậy.

Ý nghĩ lạc quan đó làm cho tôi ngủ đi êm ả, dù trước đó tôi vừa trông thấy xác người đàn bà chết vì tay tôi, đêm tôi ngủ vẫn không có ác mộng, cũng không hề phảng phát hình bóng nào của nạn nhân. Tôi còn ngủ ngon lành hơn những đêm trước nhiều.

oOo

Khi tôi thức dậy, sáng đã lâu. Nhìn đồng hồ, tôi thấy đôi kim chỉ 9 giờ sáng. Tôi nghe tiếng Thúy đi lại dưới nhà.

Tôi đi tắm, cạo mặt, bận quần áo mới. Khi xuống gặp Thúy, tôi hoàn toàn tỉnh táo và thấy có đủ khả năng đối phó với tất cả. Thúy làm sẵn bữa điểm tâm gồm cà phê với bánh mì trứng chờ tôi dậy. Tôi và nàng ngồi ăn sáng đối diện nhau trong tòa nhà vắng như một cặp vợ chồng trẻ nhà giàu. Khung cảnh buổi sáng thật thơ mộng và gợi cảm. Gần Thúy, tôi thấy một sự kiện lạ. Đó là việc càng gần nàng tôi càng thấy tâm hồn tôi thêm thanh cao, nhẹ nhàng. Lẽ ra sống gần nàng riêng rẽ xa cách tất cả trong tòa nhà rộng này, dự vọng của tôi phải nổi lên chứ? Với những người đàn bà khác thì vậy nhưng với Thúy, tôi thấy tôi khác hẳn. Trong tôi không thấy có những ý nghĩ là bậy, không có những ham muốn, thèm thuồng về xác thịt. Cổ nhân nói: "gần mực thì đen, gần đèn thì sáng" thật đúng. Gần Thúy tôi thấy tôi ngày một thêm trong sạch.

Nhưng tôi vẫn không quên những việc phải làm. Tôi muốn cho vụ này xong đi để tôi cùng Thúy đi nơi khác sống một cuộc sống khác. Tôi bảo nàng:

— 11 giờ này luật sư Thanh tới đây. Tôi nhờ Thúy giúp tôi. Chúng

mình làm một bản tổng kê số tiền nợ của ông Văn đưa cho luật sư Thanh.

Hôm qua Thúy có nói tới ý định ra đi trong ngày hôm nay. Nếu để nàng đi hôm nay thì hỏng cả. Sự có mặt của Thúy trong nhà này cần thiết cho tôi hơn bao giờ hết. Tôi cần có một người làm chứng khi này có tiếng súng nổ. Tôi cần Thúy khai với cảnh sát rằng nàng nghe thấy tiếng súng nổ và đó chính là tiếng súng tự tử của Vũ Minh Văn. Nhưng sáng nay Thúy không nhắc gì đến chuyện ra đi. Tôi tạm yên tâm. Chỉ cần Thúy ở lại trong vi la này đêm nay nữa thôi.

Ăn sáng xong, nàng vào phòng giấy của Văn cùng tôi. Chúng tôi bắt tay vào việc. Tôi lấy hết giấy tờ cùng những tập hồ sơ trong những ngăn kéo của Vũ Minh Văn đổ ra mặt bàn. Tôi và nàng cùng coi những giấy tờ đó. Tờ nào thấy cần thì để riêng qua một bên. Chúng tôi làm việc chừng nửa giờ chợt Thúy dừng lại, tay nàng cầm một phong bì dày. Bì thư được dán kín bằng si đồ trông cũng biết đó là một văn kiện gì quan trọng.

— Chi vậy Thúy? Tôi vội vã hỏi nàng.

— Anh coi nè...

Nàng đưa phong bì cho tôi. Trên mặt bì có viết mấy hàng chữ đậm nét. Tôi nhận ra đó chính là nét chữ của Văn:

Gửi Luật sư Lê Quý Thanh

Ý định cuối cùng và di chúc
của Vũ Minh Văn.

Tôi nhìn dòng chữ viết trên bì thư rất lâu. Không hiểu vì lý do gì cái bì thư này làm cho tôi lo sợ. Linh tính cho tôi biết trong bì thư này có chứa đựng một cái gì đó có thể gây tai hại cho tôi. Tôi cần bóc thư ra đọc di chúc của Văn trước khi trao nó cho luật sư Thanh, nhưng tôi không thể tự tiện bóc thư ra coi trước mặt Thúy.

Cười gượng, tôi đặt bì thư lên góc bàn:

— Lát nữa luật sư Thanh tới, mình sẽ đưa thư này cho ông ta. Theo tôi nghĩ Vũ Minh Văn có gì để lại đâu mà làm di chúc. Chắc trong thư này cũng chẳng có gì quan hệ.

Chính tôi, tôi cũng thấy trong giọng nói của tôi có những âm thanh kỳ lạ. Tôi vội lãng chuyện:

— Chúng mình nên làm ẹ cho xong đi...

Chúng tôi kiểm chưa hết chồng giấy tờ khi luật sư Thanh tới. Đến lúc đó tôi đã được biết gần đúng con số tiền nợ của Văn. Văn thiếu nợ thiên hạ trên dưới 10 triệu đồng. Với số tiền bán cái xe Mercury, tiền sang lại vi la này, người khéo xoay sở lắm cũng chỉ thu được một số tiền 5 triệu đồng là tối đa.

Luật sư Thanh tới trong chiếc xe peugoer đen. Gần như chạy theo sát chiếc xe của Thanh là một chiếc xe xanh trắng hai màu của cảnh sát.

Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy luật sư Thanh ra khỏi xe và quay lại chào hỏi những người tới trong xe chạy sau. Lê Huy rồi Đăng từ chiếc xe cảnh sát bước ra. Theo sau là một người đàn ông lạ tôi chưa từng gặp hồi nào.

Gã đàn ông này có một vẻ đặc biệt làm tôi phải chú ý tới hắn. Hắn trạc từ 45 đến 50 tuổi, người tầm thước nhưng hai vai lớn, thân thể có cái vẻ chắc nịch của một võ sĩ Thái cực đạo huyền đai, mái tóc hấn dày và đã bạc. Nước da hấn đen mai mái, mũi hấn lớn và bẹt. Đặc biệt đôi mắt hấn thật sắc và toàn khuôn mặt hấn toát ra một cái gì lạnh lạnh đầy đe dọa. Tôi nghĩ ngay tới Trần Tiến Vinh, nhân viên điều tra của công ty bảo hiểm, người mà Vũ Minh Văn đã nói trước là rất nguy hiểm. Tự nhiên tôi rùng mình và biết chắc rằng kẻ đó là Trần Tiến Vinh.

Trong xe còn một người đàn ông to béo nữa bước ra. Ông này có vẻ là thượng cấp của Lê Huy. Tôi thấy Lê Huy và Đăng đều lùi lại nhường cho người đàn ông to béo bước lên nói chuyện với luật sư Thanh. Ông này lại tỏ vẻ kính nể gã đàn ông lạ mặt. Ông ta nhường cho hấn vào nhà trước.

Tôi đứng yên nhìn họ vào nhà trong lúc tim tôi đập mạnh và hỗn loạn trong ngực tôi.

Luật sư Vinh giới thiệu tôi:

— Chắc Quý ông chưa gặp anh Quang. Anh Quang là thư ký riêng của ông Vũ Minh Văn.

Tôi tiến lên bắt tay hai người lạ. Tôi cảm thấy đôi mắt sắc lạnh của Trần Tiến Vinh nhìn tôi thật nặng trong khi bàn tay hấn, như một gọng kìm, siết chặt bàn tay tôi.

— Anh Quang _ Luật sư Thanh nói tiếp _ giới thiệu với anh đây là ông Trần Tiến Vinh, Trưởng ban điều tra của công ty bảo hiểm Trung Tín. Ông đây là Đặng Xính, Thanh tra Tổng nha cảnh sát...

Như mọi lần, Đăng dừng lại ở bên cửa. Lê Huy hôm nay lại nhũn như con chót đen, y đứng yên một chỗ nhưng vẫn chăm chú chờ đợi những câu hỏi tới của ông sếp.

Trần Tiến Vinh có vẻ là người điều khiển cuộc gặp mặt hôm nay, y nói ngay:

— Thưa quý vị, tôi không có nhiều thì giờ... Tôi đề nghị chúng ta nói ngay vào chuyện... Chúng ta hãy ngồi quanh một cái bàn lớn...

Tôi đưa họ vào phòng khách. Nhà không có bàn lớn, họ ngồi quanh

bàn salon. Trần Tiến Vinh trở thành trung tâm điểm của cuộc nói chuyện. Y trở hai chiếc ghế nói với tôi và Thúy:

— Hai người ngồi đây. Chúng tôi cần nhiều đến hai người...

Khi tất cả đã ngồi yên chỗ. Vinh nói:

— Tôi chưa được biết gì hết về vụ này ngoài những sự kiện mà tôi biết là có thể không đúng với sự thực đăng trên các báo. Như các ông đã biết, ông Vũ Minh Văn là một thân chủ của hãng bảo hiểm chúng tôi. Ông Văn có một hợp đồng bảo hiểm nhân mạng ở hãng chúng tôi trị giá tới 16 triệu bạc. Số tiền đó đủ lớn để hãng chúng tôi phải mở một cuộc điều tra đầy đủ về sự vắng mặt đầy nghi vấn của thân chủ của chúng tôi. Tôi xin một vị nào trong cơ quan cảnh sát cho tôi biết rõ đầu đuôi nội vụ?

Thanh tra Đặng Vinh ra hiệu cho Lê Huy hăng giọng, đổi kiểu ngồi và kể.

— Hồi 10 sáng chủ nhật vừa qua, chúng tôi được anh Quang đây gọi điện thoại tới báo tin ông Vũ Minh Văn dường như đã bị mất tích một cách bí mật. Theo anh Quang cho biết thì... Trong đêm thứ bảy rạng ngày chủ nhật vừa qua ông bà Vũ Minh Văn đã đưa nhau lên Đà Lạt bằng xe hơi nhà do chính bà Văn cầm lái. Bà Văn đưa ông Văn tới dưỡng đường La Santé ở Đà Lạt để dưỡng bệnh. Ông Văn đã bị đau chùng một tuần trước đó. Nhưng hai ông bà không đi tới nơi mà cũng không thấy trở về nhà. Họ bị mất tích giữa đường. Cùng trong đêm đó có một cảnh sát viên công lộ chạy xe máy đầu trên quốc lộ đã gặp chiếc Mercury của ông bà Văn chạy trên khoảng đường sắp tới Định Quán. Theo lời khai của viên cảnh sát này có chiếc xe Mercury chạy về phía Định Quán và trên xe có hai người, một đàn ông và một người đàn bà. Vì xe hơi chạy nên viên cảnh sát qua mặt xe hơi. Dường như xe của ông bà Văn bị chặn lại trong khoảng đường đó.

Thanh tra Đặng Xính cất tiếng:

— Ông Văn đau bệnh gì mà phải lên tận dưỡng đường ở Đà Lạt?

Luật sư Thanh trả lời:

— Ông Văn bị chứng suy nhược và loạn thần kinh. Ông ta uống nhiều rượu quá. Trước đó bà Văn có nói với tôi về chứng bệnh của ông Văn và ý định đưa ông ta lên nghỉ nhiều ngày ở dưỡng đường La Santé trên Đà Lạt. Dưỡng đường đó của một bác sĩ người Pháp chuyên trị bệnh cho những ông bà giàu tiền. Tình trạng suy nhược của ông Văn cần nghỉ ngơi lâu mới có thể phục hồi và chỉ nghỉ ngơi ông Văn cũng có thể mạnh lại, nhưng bệnh trạng đó không thể chữa được trong vài ngày ở Sài Gòn. Trong thời gian sau này công việc

làm ăn của ông Văn lại không được trôi chảy lắm. Đó cũng là một nguyên nhân làm cho ông ta cần được tĩnh dưỡng. Anh Quang đây là một người bạn của ông Văn, anh Quang biết về tình trạng của Văn hơn ai hết...

Vinh nhìn tôi. Tôi có cảm giác như đôi mắt sắc của hắn như một lưỡi dao nhọn, đâm tôi thủng từ đằng trước ra đằng sau:

— Anh Quang làm ơn cho biết... những ngày sau này, tính tình ông Văn có gì đáng nói không? Ông ta có hay hung dữ, la hét, đập phá không?

Đúng như tôi đã nghĩ đêm qua—những suy nghĩ của tôi không phải là vô ích—những người này cũng đã nghi ngờ đến việc Vũ Minh Văn có thể giết vợ. Có nghi ngờ, họ mới hỏi tôi về tính tình của Văn. Tôi cần phải khôn khéo lắm mới được, phải làm sao cho họ thấy rằng đó là họ tìm ra chứ không phải tôi chỉ cho họ biết. Tôi đáp:

— Tôi không thấy ông Văn có vẻ gì là hung dữ cả. Suốt mấy ngày ở nhà, tôi chỉ thấy ông nằm ngủ li bì suốt ngày... Tôi có cảm giác như ông có sài... ma túy...

Lê Huy bật nhồm:

— Ma túy? Cái gì: ma túy? Lại có chuyện ấy nữa sao? Tại sao anh không nói cho tôi biết chuyện đó từ sớm?

— Tôi có nói với ông là tôi thấy ông Văn ngủ li bì suốt ngày.

— Ngủ li bì với sài ma túy là hai việc khác hẳn nhau.

Vinh ngắt ngang, hắn có vẻ sốt ruột:

— Ông Văn có bằng lòng đi nằm dưỡng đường không?

Tôi lặng thinh. Luật sư Thanh đáp:

— Theo tôi biết thì ông Văn bằng lòng. Chính bà Văn nói với tôi như thế. Bà đã phải thuyết phục nhiều mới được ông ta bằng lòng.

Vinh nói cộc lốc:

— Tôi hỏi anh Quang chuyện đó. Nếu ông Văn bằng lòng đi hay không, người biết rõ phải là anh Quang. Bà Văn muốn ông chồng đi dưỡng bệnh nên cố gắng thuyết phục. Nhiều khi ông Văn không bằng lòng, bà vợ cũng cứ cho là bằng lòng...

Đến lượt tôi phải nói:

— Về chuyện đó thì thật là tôi không được rõ. Như tôi đã nói lần nào vào phòng, tôi cũng thấy ông Văn ngủ. Tôi không hề nghe ông ấy nói gì về chuyện đi dưỡng bệnh ở Đà Lạt.

Yên lặng một lát, Vinh hát hàm về phía Lê Huy:

— Ông làm ơn kể tiếp...

Lê Huy lại hăng giọng:

— Theo như tôi thấy thì.. có thể vì ông Văn thiếu nợ quá nhiều.

Trần Tiến Vinh lại ngắt lời:

— Có ông nào viết đích xác số tiền nợ của ông Văn không?

Luật sư Thanh nhìn tôi, tôi nói:

— Tôi có làm một bản kê khai tiền nợ của ông Văn theo lời yêu cầu của luật sư Thanh. Tôi chỉ làm bằng kê khai hồi sáng nay nên chưa xong hẳn. Tôi thấy ông Văn thiếu nợ tất cả khoảng 12 triệu đồng... Có thể hơn...

Lại yên lặng một lát, rồi Lê Huy nói tiếp:

— Thoạt đầu tôi nghĩ rằng ông bà Văn có thể trốn đi vì thiếu nợ quá nhiều không thể trả được. Tôi lập tức cho lệnh tìm chiếc xe của họ. Vì là xe Huê Kỳ nên rất dễ tìm. Ngay sáng hôm sau, tức là sáng chủ nhật, chúng tôi tìm thấy chiếc Mercury bỏ ở bãi đậu xe sau trụ sở quốc hội ở đường Tự Do xe bỏ đó nhưng không ai trông thấy người mang xe về đó. Tôi có cho điều tra ở phi cảng nhưng không thấy dấu vết gì của vợ chồng họ. Căn cứ trên bằng có là chiếc xe bỏ ở Sài Gòn, chúng tôi phỏng đoán rằng trong đêm thứ bảy, xe của họ chưa đi tới Định Quán thì quay trở lại Sài Gòn. Hoặc ít nhất trong hai vợ chồng cũng có một người trở lại Sài Gòn cùng với chiếc xe. Cũng có thể là họ bị chặn bắt cóc giữa đường và trong trường hợp đó bọn bắt cóc họ đã mang xe về bỏ ở Sài Gòn.

Tôi biết rằng sớm hay muộn, thế nào hôm nay họ cũng phải nói tới Hồng Loan và đến chuyện nàng chết trong căn nhà bỏ hoang giữa rừng. Tuy vậy tôi vẫn nóng ruột muốn nghe họ nói tới ngay. Tôi muốn được biết chắc Hồng Loan vì sao mà chết. Nếu nàng chết sau khi tôi bỏ nàng ở đó đi, tôi chỉ can tội ngộ sát, nếu nàng chết vì cú đâm của tôi ngay sau khi tôi đâm nàng, tôi can tội cố sát. Và ra trước tòa cố sát bao giờ cũng bị coi là nặng hơn ngộ sát.

Tôi phải cố gắng khùng khiếp mới giữ cho tôi ngồi yên hoặc không để lộ nét mặt tố cáo. Lê Huy nói tiếp:

— Suốt ngày chủ nhật, chúng tôi điều tra kỹ đoạn đường từ đầu xa lộ tới Định Quán. Chúng tôi biết chắc rằng nếu có chuyện gì xảy ra ở đoạn đường đó. Chúng tôi đã gặp viên cảnh sát công lộ chạy xe máy dầu và hỏi y thật cặn kẽ. Y xác nhận là chính y trông thấy bà Văn cầm lái xe và ông Văn ngồi bên. Trong xe không có ai khác...

Vinh hỏi ngay:

— Tại sao anh cảnh sát đó lại biết người đàn ông ngồi trong xe với bà Văn đêm đó là ông Văn? Biết đâu người đàn ông đó lại chẳng là một người nào khác? Tại sao lại nói chắc như thế?

Tim tôi đập hệt liền mấy nhịp khi Vinh hỏi câu đó.

Như đoán trước thế nào Vinh cũng hỏi câu đó, Lê Huy mỉm cười. Cái

cười có thoáng vẻ ngạo mạn như muốn nói:”Chúng tôi không con nít quá như anh tưởng đâu. Chúng tôi có lý do mới nói chứ.” Y chậm rãi đáp:

— Chúng tôi biết người đàn ông đó là ông Văn vì người bạn đồng nghiệp của chúng tôi tả người đàn ông đó đội nón nỉ, bận áo paraverse màu nâu. Đó chính là bộ y phục ông Văn bận khi đi ra khỏi nhà. Cố Thúy đây là người chứng kiến lúc ông Văn ra khỏi nhà này đã thuật lại cho chúng tôi biết ông Văn ăn bận như vậy...

Vinh nghiêng đầu nhìn Thúy. Y như đến lúc này hẳn mới nhìn thấy nàng và biết là trong phòng này có nàng.

— Cô trông thấy ông Văn lúc ông Văn ra khỏi đây?

— Vâng

— Cô biết rõ chứ? Cô đã nhiều lần nói chuyện với ông ấy?

— Thưa không. Tối đó là lần đầu tiên tôi trông thấy ông Văn.

Đôi lông mày rậm tì của Vinh nhíu lại. Y nhận thấy ngay có sự lạ:

— Sao vậy? Tôi nghe nói cô ăn ở luôn tại đây mà?

Càng nghe Vinh đặt câu hỏi, tôi càng thấy sợ hãi. Vũ Minh Văn nói không sai, Trần Tiến Vinh quả là người nguy hiểm.

— Vì tôi mới tới đây làm — Thúy đáp — Khi tôi tới, ông Văn đã đau nên nằm trong phòng. Tôi không được nói chuyện với ông lần nào...

— Lúc đó cô thấy ông Văn ra sao? Ông ta có vẻ đau nặng không?

— Tôi không được rõ. Tôi chỉ thấy bà Văn đỡ ông ấy xuống thang...

Trông ông có vẻ rất yếu... Tôi đứng xa chứ không lại gần...

— Nghĩa là không nhìn rõ mặt ông Văn chứ gì?

Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi sợ bọn Vinh, Lê Huy nghe được tiếng đập của tim tôi.

— Thưa không.

Yên lặng nặng nề lại xuống. Rồi Vinh lại nói với Lê Huy.

— Ông làm ơn kể tiếp...

Lê Huy có vẻ bực bội ra mặt vì thái độ trịnh thượng y như thượng cấp của Trần Tiến Vinh. Y bị Vinh ngắt lời, bắt nói y như y chỉ là một đội viên thường. Với bọn thuộc viên, Lê Huy thường tỏ ra hách dịch nên lúc này y thấy rõ nỗi bực bội của kẻ không được nói năng theo ý mình. Nhưng vì lúc đó có mặt Thanh tra Đặng Xính một thượng cấp của Lê Huy và Đặng Xính lại tỏ ra kính nể Trần Tiến Vinh cho nên tuy bất mãn, Lê Huy cũng vẫn cứ phải làm theo lời.

— Rồi... chúng tôi nhận được tin có báo đã trông thấy ánh đèn xe hơi chiếu sáng trong đêm thứ bảy ở gần một xưởng cửa trong rừng gần quốc lộ... Ánh đèn xe ở đây ban đêm là một sự khả nghi vì xưởng cửa này đã đóng cửa từ mấy tháng nay. Khi nhận được tin đó

tôi lập tức lên ngay nơi đó coi. Khi tôi tới đó là đêm chủ nhật... Tôi tìm thấy bà Vũ Minh Văn trong căn nhà trước kia là văn phòng của xưởng cưa... Bà Văn đã chết...

Thúy thốt ra tiếng kêu khế, nàng nhìn tôi, đôi mắt mở lớn tràn đầy ngạc nhiên và sợ hãi. Nàng nhìn tôi như chờ đợi tôi nói với nàng là vừa nghe làm hoặc người đàn bà mà cảnh sát tìm thấy chết đó là ai khác chứ không phải là bà Văn.

Tôi phải quay mặt đi giả vờ tìm đĩa gạt tàn thuốc để đừng ai nhìn thấy mặt tôi lúc đó.

Tiếng kể chuyện của Lê Huy vẫn vang đều bên tai tôi:

— Bà Văn bị trói chân trói tay, miệng bị nhét khăn, bỏ nằm trong nhà. Cửa vào văn phòng này rất lỏng lẻo vì bên trong chẳng có đồ đạc gì sợ bị mất trộm. Chỉ có mấy cái bàn rẻ tiền, mấy cái tủ gỗ ọp ẹp. Cửa có khóa nhưng đã bị gãy chốt khóa. Căn cứ trên tình trạng xác nạn nhân, chúng tôi nghĩ rằng nạn nhân bị chết đã lâu, có thể là chết ngay sau khi gặp người cảnh sát công lộ ở ngoài đường.

Vinh đặt câu hỏi mà tôi chờ đợi:

— Bà Văn đã bị giết chết?

— Vâng

— Tại sao? Bị đâm, bị bắn, hay là...?

— Xác nạn nhân không có vết máu. Khám nghiệm sơ khởi cho thấy nạn nhân bị đánh mạnh vào mặt. Nơi mắt phải và dưới cằm nạn nhân có vết bầm tím. Dường như nạn nhân bị đấm quá mạnh nên ngã ra đằng sau và ót nạn nhân bị đập xuống sàn gỗ. Sọ nạn nhân bị vỡ. Nạn nhân chết ngay sau khi ngã...

Người tôi lạnh giá như một khối nước đá. Như vậy là tôi đã can tội cố sát. Dù đã biết rõ hơn ai hết chính tôi là người làm chết Hồng Loan, khi nghe nói đến lúc nàng chết, tôi vẫn kinh sợ như đây là lần đầu tôi nghe nói đến chuyện Hồng Loan chết. Lúc đó tôi lạnh đến run cả chân tay. May sao không ai chú ý đến tôi vì lúc đó Thúy từ từ ngã người vào tôi. Nàng chưa ngất nhưng nàng bị xúc động đến muốn ngất. Luật sư Thanh vội bảo tôi dìu nàng lên phòng cho nàng nằm nghỉ, nhờ vậy không ai thấy tôi run.

Tội nghiệp, Thúy xanh như tàu lá. Dường như linh tính đặc biệt của đàn bà báo cho nàng biết rằng với cái chết của bà Văn, tôi, người nàng vừa mới yêu thương, sẽ gặp nhiều rắc rối. Dường như nàng lờ mờ thấy rằng tôi có dính líu vào vụ án bí mật của cặp vợ chồng nhà này — trước đây nàng đã chẳng nghi rằng Hồng Loan có tình ý với tôi là gì — tuy nghi ngờ nhưng Thúy không biết phải nói gì với tôi. Tôi cảm động vì thấy nàng lo sợ cho tôi nhiều hơn là lo cho nàng. Khi tôi

đặt nàng nằm xuống giường rồi, nàng nắm lấy tay tôi:

— Bà Văn chết thiệt rồi hả anh?

Nàng như một cô bé con chưa tin hẳn ở những gì mình nghe người lớn nói. Tôi lợi dụng dịp này để ngồi lại bên nàng một lúc, để tự trấn tĩnh và để cho chân tay tôi bớt run:

— Họ tìm thấy xác bà ấy. Chắc là bà ấy đã chết...

— Nhưng... nhưng tại sao? Ai đã giết bà ấy chứ?

— Làm sao mình biết được? — tôi đáp — Chắc là bà ấy bị bọn bắt cóc giết...

— Em sợ quá... Rồi... rồi bọn mình có làm sao không anh?

Tuy đang kinh sợ, tôi vẫn phải cố nói cứng:

— Thúy đừng sợ. Chúng mình sẽ bị họ điều tra, thẩm vấn, hỏi đi hỏi lại nhiều lần nhưng vì chúng mình không có tội, chẳng ai làm tội mình hết. Thúy cứ việc khai với bọn họ đúng những gì Thúy thấy, đừng thêm bớt gì để tránh bị rắc rối. Trong suốt mấy ngày vừa qua lúc nào chúng mình cũng ở bên nhau trong nhà này mà Thúy thấy chứ?

— Em sợ lắm...

Nàng ngập ngừng:

— Anh Quang nói thật với em

— Nói thật về chuyện gì?

— Quang... có... liên can gì đến vụ này không?

Tôi cười gượng:

— Không. Nhưng tại sao Thúy lại hỏi tôi vậy? Bộ tôi có thái độ gì làm cho Thúy nghi ngờ tôi ư?

— Không. Em chỉ sợ. Nếu anh nói là anh không liên can gì hết, em yên tâm.

— Thúy có thể yên tâm. Tôi không liên can gì hết. Với vợ chồng ông Văn, tôi cũng như Thúy vậy. Tôi có quen với ông Văn nhưng chỉ quen sơ thôi. Nếu là bạn, đời nào tôi lại làm thư ký cho ông. Tôi không hề biết gì về đời tư của họ. Tôi không làm gì bậy...

Nét hồng hào trở lại trên má nàng:

— Em tin anh.

Khi tôi xuống tới phòng khách, câu chuyện họ nói đang đến hồi gay cấn. Lê Huy đỏ mặt nói văng có nước miếng:

— Thủ phạm chắc chắn không biết là bà Văn đã chết. Nếu biết đời nào y còn mắt công trói chân, trói tay, nhét giẻ vào mồm nạn nhân làm chi?

Vinh cười nhạt:

— Biết đâu nó lại chẳng cố tình làm thế? Nó có thể là một thằng rất gian ngoan...

Lê Huy hùng hổ:

— Nhưng nó mất công để làm gì chứ? Bộ nó sợ xác chết nhòem dầy chạy theo nó như quỷ nhập tràng sao?

— Để làm gì ư? — Trần Tiến Vinh trả lời bằng một giọng khinh bỉ không cần che giấu— Để nếu sau này nó có bị các ông bắt, khi ra tòa nó có thể kêu rằng nó không cố ý giết người, chẳng may nó lỡ tay nên nạn nhân bị chết... Nó có thể viện bằng cứ nó đã trói chân tay nạn nhân lại vì nó không giết nạn nhân...

Lê Huy cứng lưỡi ngồi im. Y thấy y bị khinh quả là đúng. Có điều y hận nhất là y bị vạch rõ sự ngu dốt, sự không nhìn xa, thấy rộng ngay trước mặt Đặng Xính là thượng cấp của y. Nhưng không còn có thể bào chữa được gì được, y đành ngồi ngay đơ.

Vinh lại hỏi:

— Các ông còn thấy những dấu vết gì khác?

Lê Huy lại phải nuốt cay cú để đáp:

— Không một dấu vết nào đáng kể. Khăn tay nhét miệng chính là khăn tay của nạn nhân. Dây thừng trói nạn nhân là loại dây thừng rất thường, tiệm chạp phô nào cũng có bán. Dây đó cũng không phải là dây mới...

— Và các ông vẫn không có qua tin tức gì về Vũ Minh Văn?

Lê Huy quả quyết:

— Chưa nhưng chắc chắn hẳn không thể thoát được...

— Tại sao lại không thoát? Các ông cho hẳn ta phạm tội gì?

Đặng Xính mở miệng:

— Chúng tôi hiện coi Vũ Minh Văn là thủ phạm vụ án mạng này...

Chúng tôi nghi chính hẳn đã giết vợ và bỏ trốn sau khi lái xe về Sài Gòn.

Yên lặng thật lâu. Vinh nhìn tôi đứng đó. Hẳn có vẻ muốn hỏi tôi điều gì đó nhưng lại thôi. Tôi không sao bình tĩnh được trước cái nhìn sắc như dao của hẳn. Hẳn quay lại hỏi luật sư Thanh:

— Ông luật sư có tin rằng Vũ Minh Văn có thể giết vợ được không?

Luật sư Thanh lạnh lùng:

— Hẳn nghiện rượu rất nặng. Hẳn bị loạn thần kinh. Những người điên vì rượu có thể làm được tất cả mọi việc, kể cả việc giết vợ, giết con...

Lời nói tàn nhẫn của Thanh làm tôi ngạc nhiên. Y nói như y có thù hẳn gì với Vũ Minh Văn vậy. Tôi chợt hiểu: Thanh bị Hồng Loan mê hoặc. Rất có thể trong thâm tâm Thanh đã thù ghét Văn từ lâu mà chính y cũng không biết. Y thù ghét Văn vì Văn giàu tiền hơn y, vì Văn thành công hơn y, vì y tuy học thức hơn Văn nhưng vì tiền, vẫn

phải đem thân làm một thứ làm công cho Văn, một loại làm công trí thức. Có thể y thù ghét Văn nhất vì việc Văn lấy được Hồng Loan, Văn làm chủ một người đàn bà đẹp mà chính y cũng mơ ước. Bây giờ khi thấy Hồng Loan bị chết thê thảm, y thấy cần phải trả thù cho nàng.

Lê Huy lại nói:

— Chúng tôi được biết rằng vợ chồng Vũ Minh Văn sống không có hạnh phúc. Ông luật sư đây gần với họ, chắc ông có thể xác nhận chuyện đó?

Thanh gật đầu. Lê Huy nói tiếp:

— Từ lâu rồi, họ sống với nhau chỉ còn có cái bề ngoài là vợ chồng. Họ ngủ riêng mỗi người một phòng. Trong tình trạng đó chuyện người vợ đòi ly dị không phải là chuyện lạ. Người ta nói rằng sở dĩ Vũ Minh Văn chán đời tìm quên trong men rượu chính là vì vợ chồng không hạnh phúc, thêm vào đó sự làm ăn của hắn lại thất bại, mang công mắc nợ quá nhiều hắn lại càng chán đời hơn. Tôi thấy vụ này có nhiều bằng chứng để ta có thể nghĩ rằng việc đưa Vũ Minh Văn vào nằm dưỡng đường là ý muốn của bà vợ. Việc vào nằm dưỡng đường chính là một hình thức giam lỏng của những người giàu tiền. Vũ Minh Văn chắc đã hiểu hơn ai hết rằng một khi vào dưỡng đường với chứng bệnh đau thần kinh, còn lâu hắn mới lại có thể trở ra. Đồng thời, việc hắn vào dưỡng đường có thể tạm thời ngăn bọn chủ nợ đừng làm dữ và cũng có thể được bà vợ dùng làm yếu tố để đòi ly dị. Hắn biết vậy nhưng không sao chống lại được ý muốn của bà vợ. Tôi tin rằng có một cuộc cãi lộn cuối cùng để xảy ra trong lúc hai vợ chồng ngồi xe đi Đà Lạt. Và Vũ Minh Văn đã lỡ tay đánh chết vợ. Hắn trói chân tay bà vợ lại để làm cho cảnh sát tưởng rằng vợ chồng hắn bị bọn côn đồ bắt cóc, giết chết. Và hắn trốn đi, nấp kín một chỗ với hy vọng là cảnh sát sẽ tưởng là hắn đang bị bọn bắt cóc giam ở một nơi nào đó. Tôi tin rằng trong vài ngày nữa hắn sẽ trở về khai ra chuyện hắn bị bắt cóc, bị mất đem đi giam giữ ở một nơi nào đó. Tôi tin rằng trong vài ngày nữa, hắn sẽ khai ra chuyện hắn bị bắt cóc, đem đi ở một nơi nào bí mật mà hắn không thể nhận ra được lối để có thể lại. Hắn có thể nói rằng hắn được bọn côn đồ thả ra vì một lý do nào đó hoặc nhân cơ hội bọn giam giữ hắn sơ hở, hắn bỏ trốn thoát. Cảnh sát sẽ không có đủ yếu tố để chứng minh lời hắn khai là bịa đặt...

Trần Tiến Vinh từ từ quay lại nhìn tôi. Trước đôi mắt sắc, lạnh ấy, tôi có cảm giác như tôi là một con thỏ đứng trước cặp mắt thoi miên của một con rắn. Con thỏ non sợ hãi, biết là sắp chết thê thảm nhưng vẫn

không sao chạy được. Y hỏi tôi:

— Anh Quang... anh là người gần vợ chồng ông Văn nhất. Theo anh ông Văn có thể giết vợ được không?

Tiếng nói của tôi thoát ra khỏi vành môi khô một cách khó khăn:

— Tôi không thể biết chắc được khi uống say ông Văn cũng có khi tỏ ra hung dữ. Nhưng ông cũng chỉ hung dữ như tất cả những người đàn ông khác khi say rượu thôi. Không hơn, không kém. Tuy nhiên, tôi cũng tin rằng ông Văn có thể đánh bà ấy một khi ông ta bị trái ý, nhưng việc bà ấy bị chết có thể chỉ là một tai nạn. Có thể là lỡ tay. Như vậy là Lê Huy đã nói đúng ý tôi muốn: đưa ra giả thuyết Vũ Minh Văn giết vợ. Tôi ôn hòa hơn nên chỉ nói là Vũ Minh Văn giết vợ vì lỡ tay. Lê Huy nhất định cho rằng Vũ Minh Văn chủ ý giết vợ. Càng tốt cho tôi.

Quả nhiên, Lê Huy cãi:

— Không thể lỡ tay được. Nạn nhân bị đánh mạnh lắm. Nếu không muốn đánh chết vợ, đời nào hắn đánh vợ nặng đến vậy. Mặt bà ấy bị sưng tím. Đàn ông mạnh khỏe mà bị đánh như vậy cũng phải chết, đừng nói gì đàn bà...

Kẻ vắng mặt Vũ Minh Văn đang bị kết tội. Vũ Minh Văn đã chết rồi, hắn sẽ không bao giờ còn có thể minh oan. Tuy nhiên khi nghe Lê Huy nói quả quyết như vậy, tôi thấy lạnh xương sống. Nếu một mai chẳng may họ tìm ra được sự thật, tôi sẽ không làm sao cãi được rằng tôi không có ý định giết Hồng Loan. Điều đáng sợ nhất là quả thực tôi không hề nghĩ đến chuyện giết nàng.

Đôi mắt sắc lạnh như dao thép của Vinh rời mắt tôi. Y hỏi trống:

— Bà Văn có biết việc ông chồng có bảo hiểm nhân mạng không?

Người trả lời câu hỏi trống không này là luật sư Thanh:

— Bà Văn biết nhưng không phải biết từ trước. Chính tôi nói chuyện bảo hiểm đó cho bà ấy biết. Tôi chỉ nói chuyện ấy cho bà ấy biết mới đây, trước ngày ông bà ấy đi Đà Lạt chừng một tuần. Anh Quang đây có thể làm chứng về việc ấy. Anh Quang có mặt ở đây, ngay trong phòng này, khi bà Văn hỏi tôi rằng tôi có biết gì về việc ông chồng bà ấy có bảo hiểm nhân mạng hay không?

— Bộ bà ấy trước đó không biết gì sao?

— Có thể bà ấy chỉ biết lờ mờ. Khi tôi nói, bà ấy mới biết rõ. Sở dĩ tôi nói ra việc đó là vì bà ấy tỏ ý lo sợ về khoản tiền nợ của ông chồng, tôi sợ nói rằng nếu cần tiền quá, ông có thể mượn tiền của công ty bảo hiểm để trả nợ căn cứ trên hợp đồng bảo hiểm trị giá tới hơn 15 triệu của ông ấy.

— Bà ấy nói gì sau khi được ông nói cho biết?

— Tôi chỉ nhận thấy bà ấy có vẻ mừng khi biết rằng có thể vay được tiền để trả bớt nợ. Theo tôi, thái độ của bà Văn rất đàng hoàng và đáng khen. Vì tôi có nói rõ cho bà ấy biết rằng nếu khi còn sống, ông Văn đã mượn tiền hãng bảo hiểm để trả nợ, khi chết, hãng sẽ không còn phải trả tiền bồi thường nữa, hoặc có trả thì cũng trả rất ít. Bà Văn không hề nghĩ gì đến quyền lợi của chính mình, bà ấy chỉ nghĩ đến việc làm sao có tiền trang trải công nợ cho chồng.

Thanh nói câu đó bằng một giọng thành khẩn. Có thể y tin rằng khi nói xong, những người có mặt đều phải thán phục người đàn bà đã chết. Y ngạc nhiên đến tức giận ra mặt khi thấy Trần Tiến Vinh ngửa mặt cười lên một tràng cười chế giễu, ngạo mạn không cần che dấu.

— Có cái gì đáng cười?

Anh chàng luật sư đa tình gằn giọng hỏi. Anh nổi giận vì bị người cười thì ít mà giận vì người đàn bà vắng mặt bị khinh khi thì nhiều. Vẫn thản nhiên, Vinh lắc đầu:

— Tôi cười vì thấy ông không biết gì về con người thực của người đàn bà đó. Tôi nói ông không biết còn là nhẹ, tôi tưởng tôi có thể nói rằng ông đã bị nàng ta lừa. Nếu ông là người chơi bời ở Sài Gòn hoặc quen biết nhiều với giới chơi bời thanh lịch, tôi chắc ông đã biết cô Hồng Loan. Người vợ đẹp nhưng nhiều thủ đoạn của Vũ Minh Văn tên thật là Hồng Loan, một hoa khôi trong giới chơi bời thanh lịch của Sài Gòn hoa lệ. Tôi thấy ông luật sư không phải là người chơi bời, do đó chuyện ông không hay biết gì về đời tư của cô Hồng Loan là sự thường. Còn tôi, tôi cũng không phải là người ăn chơi, xong sở dĩ tôi biết khá rõ về cô Hồng Loan là vì tôi làm nghề bảo hiểm mà cô Hồng Loan là người đã có dính líu tới ngành bảo hiểm của tôi một đôi lần.

Tôi đã làm bảo hiểm từ mười lăm năm nay, ngành bảo hiểm nhân mạng mới có ở xã hội ta mới đây. Người có hơn mười năm trong nghề như tôi ở Việt Nam đã là già lão lắm. Ở nước nào cũng vậy, cứ nói đến tiền bạc là có người lừa dối, lường gạt. Lấy tiền của bảo hiểm đối với những người tham lam, những người chỉ muốn làm ít mà ăn nhiều, dường như là một việc dễ làm. Lẽ cố nhiên đó là một sự tưởng lầm của người đời. Tiền bảo hiểm có dễ lấy không? Đó là chuyện khác. Tôi đã thấy rất nhiều vụ dàn xếp để đánh lừa bảo hiểm. Nhiều vụ thần tình đến nỗi tôi phải ngạc nhiên không hiểu trong trường hợp nào con người lại có thể nghĩ ra được cách đánh lừa hay đến như vậy. Tôi đã thấy có những ông già, bà cả suốt đời không nói dối, không lấy thừa của ai một đồng, bày ra những vụ tà trời để lấy tiền bảo hiểm. Tôi bị méo mó nghề nghiệp nên đâm ra nghi ngờ tất

cả mọi người. Có điều đáng buồn là tôi nghi ngờ không mấy khi làm. Tôi có thể nói chắc với các vị rằng cứ mười vụ thiệt hại đòi bồi thường phải có tới năm vụ bày đặt, cố ý. Trở lại nàng Hồng Loan của chúng ta hôm nay, tuy nàng đã chết nhưng chúng ta vẫn bắt buộc phải nhắc lại thành tích của nàng. Nếu nói rằng nàng không hay biết gì về việc ông chồng nàng có hợp đồng bảo hiểm nhân mạng tôi sợ đó là một sai lầm lớn. Tôi đoán chắc với các vị rằng nàng biết. Tại sao tôi lại quả quyết như vậy? Vì tôi có bằng cứ. Cô Hồng Loan đã có một lần có rắc rối với hãng bảo hiểm của tôi. Người chồng trước của nàng đã ký hợp đồng bảo hiểm nhân mạng với hãng tôi và ông ta đã chết một cách bí mật. Một cái chết nhiều nghi vấn: người đàn ông đó đã chết vì té từ cửa sổ tầng thứ sáu của một tòa nhà lầu xuống đất. Hãng tôi nghi đó là một vụ án mạng nhưng chúng tôi không tìm ra được bằng cứ để kết tội thủ phạm. Tuy vậy, chúng tôi vẫn còn hồ sơ vụ đó và vẫn theo dõi người mà chúng tôi nghi là thủ phạm. Vì sao? Vì kinh nghiệm cho thấy rằng người đời thường “quen mui thấy mùi ăn mãi”, thành công được một vụ gì con người thường quen tái phạm bốn cũ soạn lại khi cần đến. Chúng tôi vẫn theo dõi kẻ bị tình nghi để khi đương sự tái phạm, chúng tôi đã biết trước và có thể thẳng tay hơn. Tôi long trọng báo cho các vị biết rằng cô Hồng Loan, người đẹp của giới chơi cờ thanh lịch Sài Gòn, là một người đàn bà trong số những người đã từng lãnh tiền bồi thường của hãng tôi và bị hãng chúng tôi nghi ngờ, ghi tên vào sổ đen. Tôi cần phải nói rõ rằng người chồng chết bất đắc kỳ tử trước đây của cô Hồng Loan tên là Hồ Mậu. Hắn ta sau khi lấy được người đẹp Hồng Loan, cũng làm ăn thất bại, cũng say sưa hết trường hợp của Vũ Minh Văn vậy. Không khí trong phòng chứa đầy điện. Bọn Thanh tra Xính, Lê Huy mắc cỡ vì không biết rõ bằng Trần Tiến Vinh, luật sư Thanh vừa giận vừa ngượng không biết phải nói năng làm sao cho đỡ mất thể diện. Người nắm vững tình thế và hiển nhiên là người biết nhiều nhất là Trần Tiến Vinh.

Nghe Vinh nói về Hồng Loan, tôi thấy mừng thầm. Mừng vì Hồng Loan đã không còn sống nữa để nàng và tôi thực hiện nốt phần còn lại của kế hoạch vô tiền hãng bảo hiểm. Tôi không ngờ và nàng cũng không ngờ là Vinh đã ghi tên nàng vào sổ đen, y đã chú ý đến nàng và nàng không thể nào trở tài lượng gạt y được.

Vẫn chưa chịu thua hẳn, sau vài giây suy nghĩ, Thanh cất tiếng hỏi Trần Tiến Vinh:

— Ông nói như vậy có nghĩa là...ông nghi bà Văn là người giết chồng để lấy tiền bảo hiểm cái chết của chồng?

Vấn bình thân, Vinh cười nhạt:

— Đúng thế. Tôi nghi như thế nhưng tôi chỉ chưa bắt được quả tang nàng mà thôi. Nhưng nếu nàng không chịu ngừng đi, cứ kiếm ăn mãi với trò lường gạt bảo hiểm, tôi tin rằng trước sau sẽ có ngày tôi bắt được nàng.

Với một dáng điệu rất “quan tử Tàu” — nhưng tôi tin rằng lúc đó luật sư Thanh bất mãn thực sự, ông ta không đóng kịch được khéo đến vậy — luật sư Thanh thẳng thốt:

— Bà ấy đã chết rồi. Yêu cầu ông tôn trọng người đã chết.

Vấn tàn nhẫn, Trần Tiến Vinh nhún vai:

— Bà ấy chết rồi. Đúng. Với tôi thì đó là một điều đáng tiếc còn với bà ấy thì đó là điều đáng mừng. Đáng mừng vì như vậy là bà ấy sẽ không có ngày bị tôi làm cho rớt mặt nạ.

Đặng Xính cau có hạch hỏi thuộc cấp của mình là Lê Huy:

— Tại sao ông lại không biết gì hết về đời tư của người đàn bà ấy? Điều tra như thế là... sao? Để thiếu sót nhiều quá. Vậy từ sáng qua tới nay ông điều tra những cái gì?

Lê Huy vừa giận vừa sợ. Bộ mặt mọi khi vẫn gân guốc của y lúc này trở nên xanh tái:

— Tôi mới phụ trách điều tra vụ này từ sáng hôm qua, làm sao tôi có thể biết nhiều bằng người ta đã theo dõi người đàn bà đó cả mấy năm nay. Tôi chỉ có thì giờ chú ý đến đời tư của người đàn ông. Hâu nữa, tôi đã chẳng tìm ra được xác chết là gì?

Đặng Xính bực dọc quay lại nói với Trần Tiến Vinh:

— Cô Hồng Loan khả nghi đó... dù sao... cũng không giết chồng lần này. Tôi muốn nói là cô ta không giết ông Văn.

Vinh cười khẩy:

— Làm sao ông nói chắc được chuyện đó? Vũ Minh Văn hiện lúc này ở đâu? Biết y còn sống hay đã chết rồi? Tại sao chúng ta lại không có quyền nghi ngờ rằng chính cô Hồng Loan đã giết chồng rồi bày đặt ra vụ bị bắt cóc để hy vọng lấy tiền bảo hiểm nhân mạng của chồng? Các ông nên nhớ rằng bảo hiểm nhân mạng của Vũ Minh Văn lớn lắm, số tiền hăng chúng tôi phải trả nếu quả thiệt đương sự bị cướp giết chết lên tới hơn 15 triệu đồng lận...

Bất chấp cả sự có mặt của thượng cấp, Lê Huy đập mạnh tay xuống bàn:

— Sao ông lại có thể nghi cho người ta làm cái việc ghê gớm ấy? Vô lý, bộ người đàn bà ấy có tài tự trói được cả chân lẫn tay rồi lại tự đánh mình đến nỗi đập đầu xuống sàn tới chết ư?

Đặng Xính và luật sư Thanh dường như cũng đồng ý với Lê Huy nên

cũng lặng im chờ Trần Tiến Vinh trả lời. Vinh không thèm trả lời ngay. Y điềm tĩnh và chậm rãi rút bao thuốc lá Bastos luxe ra, lấy một điếu gắn lên môi rồi bật quẹt hút.

Thái độ của y thật điềm tĩnh và cử chỉ của y thật khoan thai. Gần y càng lâu, tôi càng thấy sợ y. Y đúng là một con cáo già trong nghề tìm tội lỗi của người đời. Y tế nhị tinh xảo chừng nào thì bộ đôi Đặng Xính, Lê Huy tỏ ra ngờ nghệch, chậm hiểu chừng ấy. Vậy mà mới hôm qua đây, khi mới gặp Lê Huy, tôi đã thấy hấn đáng sợ lắm rồi. Hôm nay, khi có Trần Tiến Vinh xuất hiện, Lê Huy mờ nhạt, vô nghĩa lý hẳn đi.

Tuy ngán sợ và có ác cảm với Vinh, tôi vẫn phải thăm phục tài y. Không cần hỏi nhiều, chưa cần có bằng chứng, y đã đoán được ra hết âm mưu và kế hoạch của tôi, cái kế hoạch mà tôi đã phải khổ tâm suy nghĩ trong giờ thao thức, trần trọc không ngủ mới ra và cho tới trước khi y xuất hiện, tôi vẫn còn tin rằng sẽ không ai khám phá nổi. Cũng như ba người kia, tôi cũng ngây người chờ đợi câu nói sắp tới của Trần Tiến Vinh. Tôi linh cảm thấy rằng những gì y sắp nói đây sẽ rất quan hệ tới đời sống và cái chết của tôi.

Y thở ra vài hơi khói xanh, lặng yên như suy nghĩ vài giây rồi mới nói: — Không. Lần này thì cô Hồng Loan không giết chồng đâu. Nhưng nếu các ông kết tội Vũ Minh Văn giết vợ thì theo tôi, cũng hơi vội vã đấy... Tôi nghĩ rằng trước khi kết tội Vũ Minh Văn giết vợ, các ông nên mất công tìm cho ra kẻ đồng lõa của nàng trong vụ này. Vì tôi có thể đánh cá với các vị bất cứ cái gì rằng... thế nào cô Hồng Loan cũng có một tên đồng lõa. Một tên đồng lõa đàn ông chứ không phải là đàn bà. Cô Hồng Loan đa tình, nàng biết nhiều đàn ông trong đời nàng, các vị còn phải nhớ dùm một điều gần như là một định luật về đàn ông, người đàn bà đó chắc chắn đã có một đàn ông khác. Chỉ cần các vị tìm ra gã đàn ông hãy còn bí mật đó là các vị gần manh mối gỡ rối vụ này.

Định mệnh đã an bài

Chương 12

Tôi gặp một điều may mắn lớn là sự xuất hiện của Trần Tiến Vinh làm cho cả ba người có thể nghi ngờ và làm hại tôi là Lê Huy, Đặng Xính và luật sư Thanh cùng bực bội, khó chịu. Đặng Xính và Lê Huy bực mình vì Vinh biết nhiều hơn, nói có lý hơn, tỏ ra thông minh và

thạo việc hơn họ. Còn luật sư Thanh thì bực vì Vinh đã bôi nhọ Hồng Loan, người đàn bà mà hắn nghĩ về Hồng Loan đều sai. Điều làm Thanh bực nhất là với tư cách luật sư, hắn vẫn không tìm ra được lời lẽ gì biện hộ cho Hồng Loan mặc dù hắn rất muốn.

Vì cả ba người đó cùng bất mãn nên họ cũng không chịu chấp nhận giả thuyết do Trần Tiến Vinh đưa ra nói rằng có một gã đàn ông làm đồng lõa cho Hồng Loan. Cả ba người cùng khăng khăng nghĩ rằng chính Vũ Minh Văn đã giết vợ. Họ cùng cố gắng chứng tỏ giả thuyết của họ là đúng. Nếu họ đồng ý với Vinh thì tôi có thể bị nguy ngay lúc đó. Vì gã đàn ông đồng lõa của Hồng Loan... rất có thể và chỉ có thể là... tôi. Hoặc ít nhất tôi cũng là người đầu tiên bị nghi là đồng lõa của Hồng Loan.

Nếu ngay lúc đó cả bốn người xúm lại cật vấn tôi, rất có thể tôi vì xúc động, vì bàng hoàng, vì chưa kịp suy nghĩ, tôi sẽ áp ứng, thú tội hoặc khai bậy để bị bại lộ chân tướng ngay.

May cho tôi vì Đặng Xính nhất định cãi:

— Làm gì có chuyện đó, tôi không tin...

Tế nhị hơn, Lê Huy nói qua chuyện khác:

— Vụ án mạng này như vậy là đã rắc rối lắm, chúng ta chẳng nên làm cho nó rắc rối thêm. Người đáng nghi và đáng để cho chúng ta tìm nhất bây giờ là Vũ Minh Văn. Anh chồng vì thất bại, vì ghen tuông, vì bị vợ bỏ, giết vợ rồi bỏ trốn là chuyện thường xảy ra. Đã có xảy ra cả ngàn vụ như vậy và sẽ còn cả ngàn vụ tương tự xảy ra sau này. Việc cần làm bây giờ là tìm cho ra đương sự tên là Vũ Minh Văn trước đã. Dù cho y có chết, ta cũng phải tìm cho ra xác y đã chứ...

Luật sư Thanh sốt sắng biểu đồng tình:

— Ông Cò nói đúng. Rất đúng...

Vì có cảm tình với Hồng Loan và vì bây giờ nàng đã chết, Thanh trở thành thù ghét ra mặt Vũ Minh Văn.

Trần Tiến Vinh trở thành cô đơn. Y chỉ có mình y một phe, nhưng mặt vẫn không để lộ sắc giận hoặc thất vọng, y nói:

— Tùy các ông. Tất nhiên là tôi không có quyền bảo các ông phải làm gì trong vụ này. Việc tìm ra hung thủ vẫn là việc riêng của các ông... Nhưng...

Nói đến đây, hắn gằn giọng:

— ... Nhưng khi nào các ông tìm được xác chết của Vũ Minh Văn, tôi mong các ông nhớ dùm lời tôi đã nói hôm nay: Vũ Minh Văn không giết vợ, y không phải là sát nhân, cô Hồng Loan có một tên đồng lõa...

Đặng Xính đột ngột phản công:

— Sao ông lại cứ nói như là Vũ Minh Văn đã chết rồi?... Bao giờ tìm thấy xác Vũ Minh Văn ... lạ thiệt... Bằng chứng đâu mà ông nói rằng hắn đã chết?

Vẫn điềm tĩnh như thường, con người nguy hiểm đáp:

— Tôi biết nhiều chuyện mà các ông, tuy là cảnh sát vẫn chưa biết về Vũ Minh Văn. Tôi có bằng chứng chứ đời nào tôi lại chỉ đoán mò mà dám nói quả quyết. Bằng chứng của tôi là... khi một người bảo hiểm nhân mạng y tới 15 triệu đồng mà đột nhiên mất tích một cách bí mật, khi người đó lại lấy một cô vợ đã từng kiếm tiền bằng cái chết của người chồng trước và nhất là người đó lại ngỏ ý với tôi là y muốn thay đổi vài điều khoản trong hợp đồng bảo hiểm của y nhưng y chưa kịp thực hiện sự thay đổi đó thì y đã mất tích, tôi đã có đủ bằng chứng để tin và nói rằng y đã bị giết. Y bị ai giết, giết để làm gì, tại sao? Đó là những câu hỏi mà tôi sẽ tìm ra giải đáp sau này. Bây giờ thì các ông có thể không tin, nhưng tôi tin rằng những chuyện xảy ra sau này sẽ chứng minh tôi đúng.

Lê Huy hẳn học ra mặt:

— Chưa chắc. Ở đời, đừng bao giờ nói chắc. Chưa biết ai đúng, ai sai mà...

Như chợt nhớ ra, Vinh bỗng hỏi:

— Còn điều quan trọng này nữa... Chúc thư của Vũ Minh Văn để đâu? Ông luật sư có giữ chúc thư của hắn không? Hắn để cho ai hưởng di sản của hắn?

Câu hỏi của Vinh làm cho tôi tỉnh lại. Tôi nhớ tới phong bì đựng chúc thư Thúy tìm thấy hồi nãy — chữ hắn viết ngoài bì dặn đưa di chúc đó cho luật sư Thanh nhưng tôi chưa kịp đưa cho luật sư Thanh mà cũng chưa kịp mở ra coi trộm hắn viết gì trong đó — linh tính cho tôi biết là tôi cần phải dấu biệt tờ chúc thư đó đi, không nên trao nó cho luật sư Thanh. Tôi không hiểu tại sao tôi lại có linh tính như vậy nhưng rõ ràng tôi nghĩ ngay là tôi phải làm đủ mọi cách dấu bản chúc thư đó đi nếu đưa ra thì nguy cho tôi. Nguy không sao gỡ ra được, nguy đến có thể chết.

Tôi nghĩ rằng rất có thể, Văn có để lại cho tôi một khoản tiền nào đó trong di chúc của y, và nếu đúng như thế tôi là người bị cảnh sát và Trần Tiến Vinh nghi ngờ trước nhất. Bây giờ, cái chết của Văn có lợi nhất cho ai, lập tức người đó bị nghi là thủ phạm. Nếu tôi thực tình chân thành, nếu tôi đừng bày đặt âm mưu này, nếu tôi đừng lỡ tay đánh chết Hồng Loan, tôi có thể ung dung ngồi chờ hưởng gia tài của Vũ Minh Văn để lại cho tôi, nhưng... tôi đã phạm tội, trường hợp của tôi đã khác hẳn. Hơn nữa, cổ nhân nói: “có tật giật mình”

Luật sư Thanh trả lời:

— Tôi chắc Vũ Minh Văn để lại cho tôi nhưng hẳn cái đầu đó ở nhà này chứ không trao cho tôi giữ...

Thanh quay lại hỏi tôi:

— Anh Quang có di chúc của hẳn chưa?

Tôi lắc đầu:

— Thưa chưa, tôi chưa kiểm soát hết giấy tờ của ông Văn. Ông có dặn là hãy tìm trước số tiền nợ nên tôi chỉ chú ý tới giấy tờ công nợ. Hãy còn nhiều ngăn tủ có giấy tờ tôi chưa động tới...

Nếu lúc này mà có mặt Thúy, tôi hơi khó nói dối. Nhưng may sao Thúy không có, tôi bình tĩnh nói tiếp:

— Tôi sẽ để ý. Nếu thấy di chúc, tôi sẽ đưa cho ông ngay.

Vinh hỏi lại:

— Thân nhân của ông ấy còn ai không?

— Theo tôi biết thì Văn hẳn có một người chị đã già ở Đà Nẵng —

Thanh đáp — còn về phần bà vợ thì dường như không có ai.

Vinh gãi nhẹ cái cằm có bộ râu lười cạo buổi sáng:

— Tôi muốn biết bây giờ, khi cô Hồng Loan chết rồi, ai sẽ là người thừa hưởng di sản của hẳn. Nếu hãng tôi trả tiền bồi thường thì trả cho ai — Hẳn cười để lộ hàm răng trắng nõn — Tôi cần phải nói ngay rằng hãng chúng tôi không thiếu gì tiền nhưng chúng tôi chỉ thỏa thuận chi tiền bồi thường theo hợp đồng khi nào biết chắc rằng không có sự gian lận. Trường hợp này rất mơ hồ, tôi không thể trong vài lời giải thích rõ được nhưng tôi tin rằng các ông đều hiểu.

Luật sư Thanh quả quyết:

— Tôi tin rằng anh Quang đây sẽ tìm ra di chúc, và khi tìm được, tôi sẽ báo cho ông biết ngay.

Vinh nhìn đồng hồ tay:

— Tốt.

Đây là lần thứ nhất tôi được nghe hẳn khen lửng lơ một câu và tỏ vẻ hài lòng:

— Bây giờ tôi phải về văn phòng. Tôi sẽ trở lại đây bất cứ lúc nào tôi được rảnh hoặc các ông tìm ra được sự kiện gì mới cần đến sự có mặt của tôi.

Hắn gằn giọng nói với Đặng Xính:

— Khi nào các ông còn chưa tìm ra được Vũ Minh Văn sống hay chết, tôi muốn nhà này, bất kể ngày đêm, phải có ít nhất là một cảnh sát viên có mặt thường trực. Các ông phải đặt một cảnh sát viên ở đây, tôi cũng sẽ cho một nhân viên điều tra của hãng chúng tôi tới đây coi chừng. Nếu Vũ Minh Văn hãy còn sống, chuyện y còn sống là

một chuyện tôi rất ngờ, y có thể lên trở về đây. Các ông chắc cũng dự biết rằng khi một gã đi trốn, nơi gã ẩn trốn tốt nhất chính là nhà hấn, vì không ai nghĩ đến chuyện đến tìm bắt hấn ở ngay nhà hấn cả. Và, cũng có thể có kẻ nào đó lần mò vào đây để tìm bản di chúc của hấn hoặc để tìm, để lấy nhiều thứ quan trọng khác mà chúng ta không ngờ. Tôi muốn vì la này phải được kiểm soát chặt chẽ ngày đêm cho tới lúc nào ta tìm lại được Vũ Minh Văn. Sao? Các ông muốn phụ trách việc đó hay để tôi lo?

Lẽ tự nhiên là Đặng Xính không muốn nghe nói đến chuyện công ty bảo hiểm cho nhân viên tới kiểm soát vì la này. Y cho đó là một việc làm dẫm chân lên quyền hạn của cảnh sát và không thể chấp nhận được. Xính và Vinh cãi qua, cãi lại. Trong lúc đó, tôi hoang mang ngòai ngây ra như tượng, nếu vì la này suốt ngày đêm có một anh cảnh sát, làm sao tôi có thể mang được xác Văn ra khỏi tử lạnh đây? — Ông đã tin chắc là hấn chết rồi — Đặng Xính phản công bằng chính lý lẽ của Trần Tiến Vinh — ông còn cần người gác nhà này làm chi?

Vinh vẫn thản nhiên trước lời nói khích và ngụ ý chế nhạo đó, y cười nhẹ:

— Tôi không muốn để cho hồn ma của hấn về nhà này mà tôi không được biết. Không sao, nếu cảnh sát thiếu người, tôi sẽ cho người đến.

Nhưng cảnh sát làm sao lại có thể thiếu người được, Đặng Xính quyết định ngay:

— Một cảnh sát ở đây đủ rồi. Đông người ở đây làm chi? Trung sĩ Đãng sẽ ở lại đây ngay từ bây giờ...

Đặng Xính chỉ tay về phía trung sĩ Đãng, anh này từ lúc nào tới giờ vẫn đứng dựa lưng vào thành cửa. Được thượng cấp chỉ định, Đãng sốt sắng nhận lời.

Vinh nhìn Đãng. Y có vẻ hài lòng và quay lại tôi, y hỏi:

— Còn anh Quang? Tình trạng của anh ở đây ra sao?

— Tôi đã được trả lương tới hết tháng này. Từ nay đến hết tháng, tôi thuộc quyền sử dụng của luật sư Thanh...

Nếu y đuổi tôi ra khỏi vì la này ngay bây giờ thì nguy. May sao, y gật đầu và buông nhẹ một câu:

— Được lắm, anh nhớ nghe... Nếu anh tìm thấy di chúc của ông Văn, bất cứ lúc nào anh cũng gọi cho tôi một cú điện thoại. Tôi cần coi bản di chúc đó lắm. Còn cô Thúy?

— Theo tôi biết thì cô ấy muốn được đi ngay — tôi đáp — bầu không khí trong nhà này làm cho cô ấy sợ...

— Ông luật sư và anh Quang nên bảo cô ấy ở lại. Khi nào có tin gì mới của anh Văn, cô ấy có thể đi được. Tôi tin rằng chúng ta sẽ sớm biết tin của ông Văn không lâu lắm đâu mà ngại...

Nói xong, không chào ai hết, y như một ông sếp bự chỉ có người khác phải chào mình. Vinh đi ra khỏi phòng. Tuy không muốn, Đặng Xính và Lê Huy cũng ra theo. Chỉ còn Thanh và tôi ở lại.

— Nhân tiện...— Thanh nói — tôi muốn coi qua bản kê khai tiền nọ của ông Văn. Anh làm xong chưa, anh Quang?

Không muốn để cho hấn vào phòng làm việc của Văn ngay lúc này, vì phong bì đựng di chúc của Văn vẫn còn được để nằm trong ngăn kéo, lỡ hấn vô tình mở ngăn kéo ra trông thấy, tôi vội nói:

— Thưa chúng tôi làm chưa xong. Bây giờ giấy tờ hãy còn lộn xộn lắm chắc tới chiều nay là xong hết. Khi nào xong, tôi xin mang ngay lại ông...

Thanh suy nghĩ rồi gật đầu:

— Được rồi. Nhưng... anh cố gắng làm xong trong ngày hôm nay cho tôi nghe. Và nhớ để ý tìm di chúc...

— Thưa vâng. Tôi sẽ cố...

Tôi đưa họ ra xe. Họ đi rồi, bầu không khí trong nhà vẫn nặng chình chịch. Một cảnh sát viên vẫn còn ở lại trong nhà. Người đó là trung sĩ Đăng. Con người ít nói, làm lý từ giây phút này, là một sự đe dọa thường trực cho tôi. Có mặt gã ở đây suốt ngày đêm, ban đêm có một tiếng động nhẹ là có gã lò dò xách súng và bản mặt ác ôn gã đến coi, làm sao tôi có thể đem xác chết ra khỏi tủ lạnh?

Đăng đi đi, lại lại nhòm ngó hết phòng nọ sang phòng kia. Gã đang làm quen với nơi gã có trách nhiệm canh giữ. Tôi lén nhìn gã và thấy gã thật dễ ghét. Trong đời tôi dễ thường tôi chưa có ác cảm với ai bằng với gã cảnh sát bận thường phục này. Trông gã đi gù gù, hai vai gầy guộc nhô lên, cái đầu tóc bờm sòm lờm chớm lâu ngày không chụy đến tiệm thợ cạo lắc lự, hau cánh tay khuynh khuynh, tôi bất mãn đến muốn hét lớn lên. Nếu tôi là người có quyền, chắc tôi đã cho lệnh sa thải gã cảnh sát bê bối này ngay tức khắc.

Tôi sẽ tìm cách đối phó với gã này sau, tôi sẽ tìm cách đem xác chết ra khỏi tủ lạnh mà gã không biết. Nhưng đó là việc sau này, bây giờ việc cần làm ngay của tôi là việc lén mở coi bản di chúc của Vũ Minh Văn.

Tôi lên lầu.

Thúy không nằm nghỉ trên giường như tôi tưởng. Nàng đứng chờ tôi trên đầu cầu thang. Khuôn mặt trắng xanh biểu lộ vừa mệt mỏi, vừa sợ hãi vừa khó hiểu, thấy tôi lên, nàng hỏi ngay:

— Mình đã tìm thấy...

Tôi biết ngay nàng đã nghe được lời tôi gian với bọn kia về bản di chúc của Vũ Minh Văn, tôi biết nàng muốn hỏi tôi đại khái một câu như: “Chúng mình đã tìm thấy bản di chúc của ông Văn rồi mà? Sao anh lại nói là chưa thấy? Anh quên sao?” Tôi ngắt câu nói của nàng bằng cách đưa ngón tay trở lên chặn giữ miệng.

Nàng hiểu ý tôi nên ngừng ngang. Rất may, anh chàng Đăng chưa kịp nghe thấy tiếng nàng.

Tôi ra hiệu cho Thúy vào phòng làm việc của Văn, nơi trên bàn còn bừa bộn giấy tờ.

Vào phòng, tôi khóa cửa lại cẩn thận rồi mới hạ giọng:

— Chưa thể đưa ngay bản di chúc đó cho họ được. Mình phải coi di chúc trước.

Đôi mắt Thúy mở lớn:

— Tại sao anh? Mình coi di chúc ông Văn làm chi?

— Cần coi lắm chứ. Bởi vì...

Tôi mệt mỗi ngời xuống ghế. Tôi vừa nhức tim nhiều vì bọn Vinh, Đăng Xính. Bọn đó đi rồi, tôi vẫn chưa yên thân. Tôi lại phải nhức tim và vất vả giải thích việc coi di chúc và khai gian với Thúy. Tôi phải thuyết phục nàng vì lý do chính đáng tôi phải coi bản di chúc đó trước luật sư Thanh và tôi không chắc là lần này nàng có tin tôi hay không. Người ngây thơ và trong trắng như Thúy không chấp nhận việc coi trộm thư của người khác, dù coi trộm với bất cứ lý do gì.

Nàng chờ đợi tôi giải thích và tôi bắt buộc phải giải thích:

— Thúy cô nghe rõ lời Vinh hấn nói sau cùng về vấn đề bây giờ ai là người thừa hưởng di sản của ông Văn chứ?

Nàng gật đầu.

Tôi nói tiếp:

— Chắc Thúy có nghe hấn nói rằng... Vì bà Văn chết rồi, kẻ nào được hưởng di sản của ông Văn, kẻ đó mặc nhiên bị nghi ngờ là thủ phạm đã giết bà Văn, giết để đoạt di sản theo di chúc?

Thúy lại gật đầu.

— Vì vậy, tôi cần coi trước xem có tên tôi trong di chúc không. Nếu ông Văn để tài sản lại cho tôi sau bà Văn, tôi có thể bị họ ngờ.

Nàng sợ hãi đáp ứng

— Sao...sao...anh lại có thể bị họ nghi ngờ?

Tôi mệt mỗi nhún vai

— Làm sao mình biết được? Nghi ngờ là việc của họ, đề phòng là việc của mình. Mình phải đề phòng...

— Nhưng... nếu quả thật trong di chúc, ông Văn có viết tên anh là

người thừa hưởng di sản của ông thì sao? Chúng mình đâu có thể thủ tiêu di chúc của ông?

Với hai tiếng “chúng mình” đó, Thúy vẫn đứng về một phe với tôi. Nàng với tôi vẫn là một. Nhưng dù vậy, tôi vẫn không thể nói với nàng là tôi muốn thủ tiêu di chúc. Tôi sẽ không thuyết phục được nàng trừ phi...

Tôi thở ra một hơi dài nảo nuốt trước khi nói:

— Thúy... Trước ngày em tới đây, trước khi anh được gặp em.. có thời... Hồng Loan... anh muốn nói, bà Văn là tình nhân của anh... Chỉ có cách thú nhận tôi có gian dú với bà Hồng Loan, may ra tôi mới có thể làm cho Thúy thấy sự cần thiết phải cho tôi coi trộm di chúc và hủy nó đi nếu cần. Nhưng thú thật chuyện gian dú bản thủ đó, nàng có thể khinh bỉ tôi. Tôi như người không biết đi dây làm xiếc mà phải đứng trên dây, đứng mãi cũng ngã mà bước đi cũng té. Thúy đi tới bàn. Nàng cũng bị xúc động và cũng phải ngồi phịch xuống ghế.

Tôi lặng yên chờ phản ứng của nàng.

Thúy có thể khinh tôi. Nàng có thể cho tôi là một thằng đẽu, nàng có thể nghi cho tôi tội làm tiền đàn bà có chồng — cái tội khôn nạn nhất mà một gã con trai có thể phạm — nhưng may sao, Thúy đã yêu tôi. Khi yêu, người con gái tha thứ hết cho người yêu. Tôi có thể đẽu, tôi có thể khôn nạn, những lỗi lầm đó của tôi chỉ làm cho Thúy khổ sở, nhưng nàng vẫn không vì thế mà hết yêu tôi. Khi nàng còn yêu tôi, tôi còn được nàng tha thứ, che chở. Chỉ khi nào nàng hết yêu tôi, tôi mới gặp nguy hiểm từ phía nàng tới. Tình yêu là một cái gì không thể phân tích theo lẽ phải sự hợp lý được. Tình yêu đến và tình yêu đi đều không có lý do. Tôi có thể tỏ ra đẽu giả mà Thúy vẫn yêu tôi, ngược lại, tôi vẫn hoàn toàn đàng hoàng mà có khi Thúy vẫn hết yêu tôi.

Điều may mắn lớn thứ hai của tôi là Thúy đã lờ mờ biết trước tôi và Hồng Loan có gian dú với nhau. Có lần nàng đã hỏi tôi chuyện đó và lần đó tôi chối. Vì biết trước nên lời tự thú của tôi hôm nay không làm cho Thúy bị xúc động quá mạnh. Nếu Thúy không ngờ, nếu nàng tin tôi là một gã đàng hoàng về mọi mặt, lời tự thú của tôi có thể làm nàng thay đổi tình cảm về tôi. Điều may thứ ba của tôi là từ ngày có mặt Thúy trong nhà này, sự liên lạc giữa tôi và Hồng Loan chỉ còn có thù hằn chứ không còn tình ái, dù chỉ là tình nhục dục. Thúy thấy rằng từ ngày có nàng, tôi và Hồng Loan thù nhau nhiều hơn. Và nàng tưởng tôi và Hồng Loan hết yêu nhau vì nàng, vì tình yêu nàng tưởng như vậy, Thúy đã tha thứ hết cho tôi rồi.

Tôi mừng đến tình người lại khi Thúy nói sau tiếng thở dài:

— Em đã đoán biết chuyện đó...

Khó khăn đã qua, việc thuyết phục Thúy không đến nỗi nào khó khăn lắm. Tôi vội kể lễ:

— Đó là chuyện xảy ra trước khi anh được gặp em... Từ ngày có em... anh không còn có thể... Anh hối hận nhiều vì lỗi lầm đó, chắc em cũng thấy...

Nàng nhìn tôi, đôi mắt biểu lộ sự sợ hãi chen lẫn với tình yêu:

— Em biết... Nếu không, nếu anh vẫn còn... yêu bà ấy, đời nào em yêu anh...

— Thằng cha Trần Tiến Vinh đáng sợ lắm... Hắn có thể đoán được tình trạng khả nghi giữa anh và Hồng Loan... Nếu di chúc của Văn có tên anh, rất có thể hắn sẽ nghi anh... đã giết Hồng Loan...

Nàng kêu lên, thảng thốt:

— Làm sao... nghi được? Bộ cứ nghi cho người ta là bỏ tù được người ta sao?... Mình không làm tội, không ai có thể đổ tội cho mình...

— Vẫn biết thế... Nhưng phiền nhiễu lắm, mình biết thì mình phải đề phòng.. Chúng mình chỉ đọc di chúc này thôi...

Không để cho Thúy kịp suy nghĩ thêm, tôi cầm con dao rọc giấy dọc ngay phong bì đựng bản di chúc của Vũ Minh Văn. Lát nữa, tôi có thể bỏ di chúc vào một bì thư khác, không dán lại, không đề chữ gửi cho ai hết cũng không sao.

Di chúc của Vũ Minh Văn chỉ là một tờ giấy viết tay. Tôi đọc nhanh và người tôi nóng lên như một lò lửa rồi lạnh ngắt đi rất nhanh...

Di chúc này mới được Văn viết trong mấy ngày trước khi hắn tự tử.

Lời văn ngắn và rõ rệt. Vũ Minh Văn viết rằng vì tôi — Trần Quang — đã cứu hắn khỏi chết nát thân vì bom nổ chậm, vì Hồng Loan, vợ hắn không trung thành với hắn, hắn để hết cả di sản cho tôi. Tôi mới là người thừa hưởng tài sản của Vũ Minh Văn chứ không phải là Hồng Loan.

Hắn thâm thù Hồng Loan, thù đến cả lúc chết. Hắn nhất định không để lại cho Hồng Loan một đồng bạc nhỏ. Nếu tôi biết trước hắn để lại di chúc này, tôi đã chẳng dại gì bày ra kế hoạch làm tiền bảo hiểm với Hồng Loan. Bây giờ nếu bọn Trần Tiến Vinh, Đặng Xính mà có được bản di chúc này, họ sẽ nghi quyết cho tôi đã giết Hồng Loan. Họ sẽ đoán là vì tôi không được biết rõ về di chúc, vì tôi nghĩ rằng Văn để của cho Hồng Loan và chỉ khi nào Hồng Loan chết đi mới đến lượt tôi. Mặt tôi lúc đó chắc biểu lộ một sự thiếu não ghê gớm lắm nên Thúy phải kêu lên lạc giọng:

— Chi vậy, anh?

Tôi đưa tờ di chúc cho nàng:

— Em đọc đi...

oOo

Ở đời này, con người khôn ngoan chưa chắc đã thành công, đã sung sướng. Số mệnh oái oăm thường chơi khăm con người những vố rất nặng. Tôi vừa bị số mệnh chơi khăm một vố.

Một vố đau thiệt là đau. Nếu tôi biết rằng Vũ Minh Văn để di sản cho tôi, tôi cứ lảng lạng đứng ngoài cuộc tranh chấp của vợ chồng họ, tôi cũng vẫn có tiền như thường. Văn có nợ tiền nhiều thật nhưng với hợp đồng bảo hiểm, sau khi Văn chết, người được thừa hưởng tài sản của hắn vẫn còn được hãng bảo hiểm trả một số tiền khá lớn. Dù sau khi Văn chết, Hồng Loan có bày đặt ra những trò gì chẳng nữa, chắc chắn nàng cũng bị Trần Tiến Vinh lột mặt nạ, nàng sẽ vô khảm và tôi sẽ là người may mắn nhất đời. Bây giờ, sự việc đã xảy ra đến như thế này, đau nhất cho tôi là tôi không dám đưa bản di chúc cho ai coi hết. Nếu bọn Vinh, Xính biết di chúc này, họ sẽ đồng ý cho tôi là kẻ đã giết cả Văn lẫn Hồng Loan.

Điều nguy hiểm nhất là tôi không hẳn là vô tội. Tôi không giết Văn nhưng tôi giết Hồng Loan. Nếu những kẻ giàu kinh nghiệm về thuật điều tra tội nhân như Vinh và Đặng Xính, tôi sẽ không thể chống cự lâu được.

Tôi cố gắng thuyết phục Thúy, nàng đã thuận để tôi đọc trước bản di chúc, tôi cần giữ lại luôn nó.

— Không thể đưa ngay bản di chúc này cho bọn họ — Tôi nói với Thúy — chúng mình hãy giữ lại, đợi khi ông Văn trở về, anh sẽ yêu cầu ông ấy viết lại bản khác. Anh chắc ổng sẽ phải sửa lại di chúc, vì bà Văn chết rồi. ổng không thể để cho anh bị liên lụy vì lòng tốt của ổng....

Như chợt nghĩ ra, Thúy đột ngột hỏi tôi:

— Quang.. anh phải nói thật với em... Anh không liên can gì đến cái chết của bà Văn chứ?

Tôi nắm lấy cơ hội để thờ dài:

— Em thấy không? Đến em mà còn hỏi anh câu đó trách chi cảnh sát?

Nàng khỏ sở:

— Em chỉ hỏi anh vậy thôi...

— Em hỏi như vậy là em đã nghi anh rồi còn gì nữa...?

— Em chỉ hỏi để biết... Dù anh có...

Nàng bỏ dở câu nói. Tôi biết nàng muốn nói rằng: “dù anh có phạm

tội thật, em cũng vẫn... không thay đổi gì với anh..." nhưng vì gương miệng nàng không thể nói trọn vẹn được một câu trắng trợn như thế.

Nàng ngừng ngang để nói tiếp:

— Em thấy anh có thái độ lạ lạ sao ấy...

Tôi cố gắng chịu đựng cái nhìn tìm hiểu của nàng:

— Anh không biết có những chuyện gì đã xảy ra với ông Văn. Có chuyện gì đã xảy ra với bà Văn cũng vậy, anh hoàn toàn không dính líu gì đến cái chết của bà Văn và sự vắng mặt của ông Văn. Anh nhận là anh có lỗi, lương tâm anh cắn rứt anh. Vì anh đã đại dốt gian dúa với bà Văn. Sở dĩ anh phải đề phòng là vì anh không muốn bị cảnh sát làm rắc rối... Từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ bậy bạ nữa... Em phải tin anh...

— Em tin anh. Em đã tin anh và cho tới hôm nay em vẫn còn tin.

— Vậy thì tốt. Anh mang bản di chúc này cất đi nơi khác, chờ khi ông Văn trở về. Thúy cứ ngồi đây tiếp tục soạn chỗ thư từ này dùm anh.

— Em hy vọng anh biết rõ việc làm của anh.

Tôi đến gần nàng, hôn nhẹ lên má nàng:

— Anh không làm gì bậy cả. Anh không muốn hưởng di sản của ông Văn và anh không muốn những kẻ đa nghi như tên Trần Tiến Vinh biết là ông Văn để hết sản nghiệp lại cho anh. Vậy thôi. Em đừng lo và... em đừng nói chuyện này cho bất cứ ai biết...

Bỏ bản di chúc vào túi áo, tôi đi ra khỏi phòng. Không thấy gã cảnh sát có nhiệm vụ ở lại đây đâu cả, tôi nghĩ ngay đến cái tủ lạnh. Gã đó đang đi thăm thú khắp nhà. Chắc chắn gã sẽ nhìn thấy cái tủ lạnh quá lớn ấy và nếu gã tò mò mở nắp tủ...

Đêm nay, tôi bắt buộc phải đem xác Văn ra khỏi tủ. Tôi chưa rõ tôi sẽ làm cách nào nhưng chắc chắn là tôi phải thanh toán vụ đó cho xong nội đêm nay. Bằng tất cả mọi cách...

Tôi đi vào căn phòng nhỏ được dùng làm phòng nấu ăn và là nơi đặt tủ lạnh. Đẳng không có ở đây. Tôi nhìn về phía tủ lạnh. Hàng chai rượu tôi xếp trên nắp tủ vẫn còn nguyên. Tôi đi tới gần tủ lạnh, dừng lại nghe ngóng tiếng máy điện trong tủ lạnh chạy rì rì rất nhỏ. Tôi đặt tay lên cầu điện của máy, kéo cầu xuống. Đường điện đã bị cắt, hơi điện không chạy vào máy nữa. Tiếng rì rì đã mất.

Từ giờ tới nửa đêm, hơi lạnh trong tủ sẽ hết. Xác chết không còn hơi lạnh nữa, sẽ trở lại trạng thái bình thường của nó. Xác chết sẽ mềm lại tuy nhiên việc mang xác chết ra ngoài một mình trong đêm tối vẫn không phải là một việc dễ làm. Trước đây, tôi trông cậy ở sự phụ trợ của Hồng Loan.

Đêm nay, tôi chỉ còn trông cậy ở chính tôi.

Viễn cảnh đen tối và nặng những hãi hùng. Tôi gạt bỏ ra khỏi óc cảnh tượng đêm nay khi tôi một mình mò mẫm trong bóng đêm với xác chết, tôi biết rằng nếu tôi còn nghĩ đến chuyện đó, tôi sẽ không có đủ can đảm và nếu bỏ trốn lúc này, tôi sẽ không sao có thể thoát đi xa. Bị bắt lại. Đòi tôi chỉ còn có hai con đường: bị xử tử, bị tù chung thân.

Thúy làm cơm trưa cho cả Đăng cùng ăn. Nàng bày bát đĩa trên chiếc bàn bằng mây đặt trên hiên nhà cao. Cơm không có gì thịnh soạn nhưng chỗ ngồi thật sang. Tôi lấy la-ve cho Đăng uống và vào bếp dọn thức ăn phụ với Thúy.

— Tủ lạnh sao lại cúp điện? — nàng hỏi tôi — Anh cúp điện tủ lạnh đấy à?

Nàng chú ý tới việc tủ lạnh bị cúp điện vì trước đây chính nàng đã cúp điện tủ lạnh và tôi đã mở lại. Bây giờ lại đến lượt tôi cắt điện.

Đã chuẩn bị trước câu trả lời, tôi đáp ngay:

— Bây giờ thì mình biết trước là tủ lạnh này sẽ không dùng tới nữa, hoặc có dùng thì cũng còn lâu, nên mình cúp điện.

Khi mình sợ chuyện gì y như rằng chuyện đó xảy ra, tôi sợ anh chàng cảnh sát mò vào bếp theo chân tôi và nghe được những lời tôi và Thúy nói với nhau về tủ lạnh. Khi tôi chưa nói dứt, chợt thấy nét mặt Thúy đổi khác, tôi nhìn lại và thấy Đăng đứng ở giữa khung cửa, tay gã cầm lon la ve.

Đăng cũng nghe thoáng thấy chúng tôi nói đến tủ lạnh. Lập tức tôi thấy gã chú ý ngay đến tủ lạnh. Gã bước tới, ngắm nghía cái tủ và nói bằng giọng trầm trồ:

— Phi di đê lớn quá... Moa con đông... Tắm đũa... Gia đình moa phải có cái phi di đê lớn cỡ này mới đủ dùng. Chỉ nguyên một vụ nước lọc cho bọn con moa nó uống ngày cũng phải mất ít nhất là 5 chai...

Với trái tim đập loạn trong lồng ngực, tôi tới đứng bên cạnh cái tủ lạnh để tiếp chuyện gã:

— Cái tủ này lớn quá — tôi nói — tốn điện lắm. Chi có nhà hàng lớn mới dùng đến tủ lạnh cỡ này, nhà mình dù có nhiều người bảnh lắm là sài tới loại tủ 175 lít...

Đăng đặt tay lên nắp tủ lạnh:

— Tủ này không biết mấy trăm lít?

— 100 lít..

— Rượu ở đâu mà để ở đây nhiều vậy? Chai không à? Trong tủ này có gì không? Mở coi được không?

Tôi làm một cố gắng kinh khủng để giữ cho giọng nói khỏi đổi khác xúc động:

— Chẳng có gì trong này... Hình như tủ khóa thì phải... Tôi cũng chẳng biết bà ấy để chìa khóa ở chỗ nào.

Không đòi mở tủ, Đãng chỉ đứng nhìn, vẻ thèm thuồng hiện rõ trên mặt. Rồi Thúy yêu cầu chúng tôi mỗi người bưng dùm nàng một đĩa thức ăn ra bàn ăn. Đãng rời xa cái tủ lạnh với một vẻ tiếc rẻ. Vẻ mặt đó của gã cho tôi sợ rằng rất có thể gã còn trở lại coi kỹ cái tủ này và vì ở không cũng buồn, có thể gã sẽ chịu khó hì hục khuân hết số chai lọ bày trên nắp tủ coi cho đã thèm.

Ba chúng tôi ngồi ăn trên hiên vi la rộng như một cặp vợ chồng tỷ phú trẻ tuổi thật bận. Buổi trưa ở đây thật êm. Có lúc tôi tưởng tượng tôi và Thúy là một cặp vợ chồng thật, vợ chồng tôi là chủ vi la này và chúng tôi giàu tiền, cuộc đời đẹp tuyệt vời.

Uống hai lon la ve và ăn một bữa cơm ngon, Đãng có vẻ yêu đời và trở thành vui vẻ, nói nhiều. Gã ngồi phưỡn bụng trên ghế, điều thuốc lá phập phèo trên môi, gã ba hoa:

— Mẹ sự Trần Tiến Vinh trước kia cũng là cò cảnh sát đó, moa nghe nói hình như giả bắt hòa với mấy chả Bình Xuyên thời Bình Xuyên nắm quyền công an nên giả phải ra khỏi ngành. Bây giờ giả làm bảo hiểm, kiếm bộn tiền. Vì giả trước kia có thời làm cò nên thượng cấp của moa nể giả lắm. Giả thiệt là người có tài, song moa thấy... giả đã bị méo mó nghề nghiệp. Giả đa nghi quá nên nhiều khi đâm ra... rắc rối vô ích. Những vụ này chẳng hạn... Bờ không phải là người trong nghề... moa chắc bờ cũng thấy.. Thủ phạm nhất định là cha chủ nhà này rồi, còn ai vô đây tranh chức đó được nữa... Vậy mà giả Vinh còn bày đặt nghi cho người khác. Bờ nghĩ sao?

Tôi thận trọng đáp:

— Tôi vẫn không tin là ông Văn cố ý giết bà vợ. Có thể là ông chỉ lỡ tay...

— Dù hấn có cố ý hay là không cũng chính hấn đã làm cho vợ hấn chết thảm, hấn cũng là thủ phạm. Không biết bây giờ hấn đang trốn ở đâu. Tôi dám cá với bờ hấn đã trốn qua Nam Vang rồi... Tin đi... Thế nào mà hấn chẳng có để sẵn tiền bên đó...? Chỉ cần qua tới biên giới là xong... Từ Sài gòn qua Nam Vang chỉ mất nhiều lắm là một ngày..

Thúy lên tiếng:

— Ông không nghĩ là ông Văn có thể trở lại nhà này sao?

Đãng cười khẩy:

— Hấn trở lại đây làm chi? Hấn dư biết là nhà này đã có cảnh sát

canh chừng, hấn mò về để chui đầu vào bầy ư? Ý kiến đặt người coi chừng nhà này là ý của mẹ sừ Vinh, được ăn ngủ ở đây phây phây, càng tốt, mỗ chẳng có điều gì phàn nàn. Canh ở đây cả năm mỗ canh cũng được.

Gã đột ngột hỏi tôi:

— Bò có tìm thấy di chúc của hấn không?

Tôi lắc đầu:

— Không thấy. Chắc là không có. Nếu có thì đã tìm thấy rồi...

— Mẹ sừ Vinh chỉ rắc rối...

— Trưa nay, chắc là anh phải ngủ trưa thật kỹ hả? — Tôi lấy giọng vui vẻ hỏi Đăng — nếu anh cần ngủ, để tôi đưa anh lên phòng trên lầu. Ở đây tĩnh, tha hồ ngủ

Gã trợn mắt nhìn tôi:

— Tại sao tôi lại phải ngủ trưa, hả?

— Nếu anh phải thức đêm để canh nhà thì ban ngày anh phải ngủ thật nhiều chứ? Tôi làm bộ ngây thơ để hỏi hấn.

Hấn cười khếch khếch:

— Thức đêm để làm chi? Để chờ cha chủ nhà mò về à? Còn lâu mỗ mới thức đêm. Được ngủ trong vi la vắng vẻ thế này, mỗ phải lợi dụng cơ hội để ngủ cho sướng chứ? Cậu biết không? Mụ vợ mỗ vừa mới đẻ. Mụ đẻ dữ quá đi. Mỗi năm một đứa. Toàn con gái. Mỗ đã có đến năm đứa con gái rồi mà mụ lại vừa đẻ thêm một đứa con gái nữa. Nhà thì chật mà trẻ thì đông lại thêm con bé mới ra đời khóc quấy cả đêm. Cả tháng nay mỗ không ngủ được đêm ngon lành. Đêm nay mỗ phải ngủ chứ,...

Tôi đứng dậy:

— Nếu anh khoái ngủ thì ở đây số dách... Ban ngày còn êm như vậy thì anh biết ban đêm còn êm đến đâu. Ở thành phố, có bao giờ anh được nghe tiếng lá rơi trên mái nhà không? Chắc là không hả? Ở đây anh sẽ có dịp nghe rõ từng cánh lá rơi... Thơ mộng lắm... Thôi tôi phải vào làm nốt chỗ giấy tờ cho xong để nộp cho ông luật sư... Soạn xong đóng giấy tờ này là tôi cũng hết việc. Nếu ông Văn không về, tôi cũng phải đi tìm việc sở khác thôi. Sở này hết việc rồi...

Đây là lần đầu tiên kể từ giây phút tôi được biết là có Đăng ở lại suốt ngày đêm trong vi la này, tôi không cảm thấy sợ hãi. Nếu Đăng khoái ngủ và đang thèm ngủ thì việc làm của tôi chắc sẽ không khó khăn, vất vả gì cho lắm. Tôi chỉ cần khéo léo là được

Đăng sốt sắng đề nghị với Thúy:

— Cô Thúy để rồi phụ trách việc rửa bát đĩa cho. Cô phải biết vợ tôi nó khen tôi là thằng đàn ông rửa bát chén giỏi nhất thế giới đa...

Tôi vào phòng làm việc của Văn và sau khi khóa cửa lại, tôi ngồi vào bàn. Tôi lấy khẩu súng lục của Văn ra, khẩu súng y đã dùng để tự tử và tôi cất giữ từ ngày đó đặt vào ngăn kéo bàn viết. Rồi tôi mang bao tay để khỏi để lại dấu chỉ tay, tôi lấy ra một tờ giấy viết như của Vũ Minh Văn, đặt vào máy chữ. Tôi suy nghĩ vài giây rồi gõ nhẹ những dòng chữ sau đây lên trang giấy:

— Tôi trở lại đây tìm khẩu súng. Hết rồi. Đòi tôi đến đây là hết.

Chẳng còn hy vọng gì nữa. Tôi không muốn giết nàng. Không ngờ. Tôi không còn chỗ nào để tới mà tôi cũng không muốn đi trốn. Tôi đã chán ngấy cuộc đời này. Tôi đi về một nơi không còn phiền nhiễu, tôi hy vọng gặp lại nàng ở đó. Chắc nàng hiểu là tôi không muốn giết nàng và nàng đã tha thứ cho tôi...

Tôi đọc lại trang thư và thấy hài lòng. Tôi lấy tờ giấy ra khỏi máy chữ, đặt nó vào một ngăn kéo.

Bây giờ là hai giờ trưa. Nếu tôi gặp may. Tôi chỉ cần may mắn một chút thôi, chừng 15 tiếng đồng hồ nữa, tức là tới nửa đêm nay, tôi sẽ ra khỏi được cơn ác mộng khủng khiếp này.

Thoát được vụ này, từ giờ đến hết đời, tôi sẽ không còn bao giờ dám dính vào một vụ bê bối, lừng gạt nữa.

oOo

Tôi và Thúy làm việc suốt tới 8 giờ tối thì xong hết. Chúng tôi đã cộng được tổng số tiền nợ của Vũ Minh Văn căn cứ trên những tờ hóa đơn và biên lai ghi nợ. Không kể những món nợ không giấy tờ chúng mình, Vũ Minh Văn nợ thiên hạ 6 triệu 345.750 đồng bạc.

Tôi kiểm lại bản kê khai để đưa cho luật sư Thanh trước khi Thúy đánh máy ra thành nhiều bản và bảo nàng:

— Nếu theo đúng hợp đồng bảo hiểm và hãng bảo hiểm chịu trả tiền trả hết nợ rồi ông Văn cũng còn tới 10 triệu đồng.

Thúy thở dài:

— Nhưng nếu ông Văn có chết thật, hãng bảo hiểm mới chịu trả số tiền đó chứ? Mà nếu ông chết... thì... bây giờ ai lãnh số tiền đó? Bà Văn cũng chết rồi...

Tôi biết nàng sắp nói đến tôi nên tôi vội vã chặn ngang:

— Ai lãnh tiền mình không cần biết. Anh chỉ biết chắc có một điều là anh không lãnh. Vậy thôi. Đồng tiền mình có vất vả làm ra mình mới quý. Tiền trời cho sẽ không bền...

Rồi tôi lảng qua chuyện khác:

— Hôm nay chúng mình đã làm việc quá nhiều. Thúy nên đi chơi tối nay cho thoải mái. Thúy nên đi coi xi nê. Thúy có khi nào đi coi hát cải lương không? Lâu lâu đi coi cải lương cũng thú thú, miễn là đừng

có đi coi luôn luôn và nhất là đừng có mê mấy anh kếp cải lương...
Đôi mắt ngây thơ của nàng cho tôi biết rằng nàng là người con gái chưa hề biết cải lương là gì

— Mê kếp cải lương thì làm sao mà không nên anh?

Tôi cười:

— Vì... mê như thế... quê lắm. Kếp cải lương toàn là bọn thất học.
Đàn bà có học ai mà mê kếp hát cải lương...

— Em không muốn đi một mình...

Nàng muốn tôi đưa nàng đi. Viễn cảnh ngồi bó rọ đầu đó trong tòa nhà rộng vắng này chờ cho anh cóm ngủ say để mò mẫm trong đêm tối mở tủ lạnh, ôm xác chết ra... là một viễn ảnh không mấy hấp dẫn với tôi, tôi rất muốn được cùng với Thúy ngồi bên nhau, nắm tay nhau trong một rạp hát bóng đầy những người no đủ và yêu đời, nhưng tôi không thể để anh cóm một mình trong nhà này.

Tôi đành viện lý do nhà có cảnh sát gác không tiện đi hết cả để từ chối, Thúy nói:

— Anh ở nhà thì em cũng ở nhà. Chắc chúng mình cũng chẳng còn ở đây lâu nữa đâu. Mai sau chúng mình tha hồ mà đi coi xi nê với nhau..

Nàng nói đến mai sau bằng một giọng lạc quan và tin tưởng. Trong tâm y của nàng, việc mai sau chúng tôi thành vợ chồng dường như đã là một chuyện dĩ nhiên.

Tôi đề nghị:

— Chúng mình vào phòng khách coi Tivi vậy. Nhiều đêm Tivi Mỹ có chiếu phim coi được lắm.

Việc ngồi coi Tivi đêm nay không làm cho Thúy hào hứng mấy vì sự có mặt của trung sĩ Đăng, một người đàn ông lạ không lấy gì làm lịch sự lắm. Đăng ngồi lù lù trước máy tivi coi phim đấu vật của đài Mỹ. Có lẽ ở nhà hẳn ít khi Đăng được ngồi mát coi Tivi nên hẳn có vẻ thích thú ra mặt. Nhà lại có sẵn la ve hộp, anh chàng cứ lấy ra uống tì tì.

Không muốn ngồi gần Đăng, Thúy bỏ lên phòng nàng trước 9 giờ.

Tôi cảm thấy dễ chịu khi thấy nàng rời xa tôi.

Tôi chỉ còn phải ngồi chờ, chờ cho thời gian đi vào đêm khuya và anh cóm nhà nghề đàn độn, ham ăn, ham uống, ham đủ thứ này ngủ say. Và cũng như tất cả những lúc con người phải chờ đợi, thời gian trôi qua thật chậm. Tôi đã có kinh nghiệm chờ đợi và tôi cố tình không nghĩ đến thời gian, không mong, không nhìn đồng hồ, nhưng tôi vẫn thấy thời gian chậm rì rì, chậm và nặng chình chịch. Có những lúc tôi ngồi rất lâu, tôi yên trí rằng ít nhất cũng phải là cả giờ

đồng hồ đã trôi qua, vậy mà khi coi đồng hồ, tôi thấy khoảng thời gian vừa qua mà tôi nghĩ là cả giờ đó thực ra chỉ mới có mười lăm phút.

Tivi chiếu hết phim đánh vật với những gã đồ vật khổng lồ, hung hãn, đánh nhau như thù hằn, đánh nhau dã man hơn cả súc vật. Chiếu qua phim ca nhạc, Đăng nằm dài trong chiếc ghế da đặt ngay trước máy tivi, hấn có vẻ như sẽ nằm coi cho đến lúc đài hết phim. Không thể mở miệng khuyên hấn nên lên phòng ngủ, tôi đành cắn răng ngồi chờ.

Vào lúc 10g30, tôi nhận thấy Đăng đã ngủ. Hấn ngủ trong ghế trước máy tivi, miệng há hốc, đầu nghẹo qua một bên, ngáy khò khò. Tuy hấn ngủ, tôi vẫn không thể đánh thức hấn dậy. Tôi đành ngồi nghĩ đến những việc tôi sắp làm.

Thời gian đã chín mùi để tôi hành động. Tôi nhất định phải đem xác Văn ra khỏi tủ lạnh đêm nay. Trước hết, tôi phải mất chừng 10 phút mò mẫm trong đêm tối để dọn hết dây chai rượu xếp trên nắp tủ lạnh xuống, rồi tôi mang xác chết ra vườn cây, nổ phát súng và vớt khẩu súng lại bên xác chết để chạy vào nhà...

Nghĩ đến đây, tôi choáng người.. Không xong rồi. Nổ phát súng ở ngoài vườn, tôi không sao có thể chạy trở vào nhà kịp. Dù đang ngủ say, Đăng thế nào cũng phải nghe thấy tiếng nổ. Cả Thúy cũng vậy, Đăng cũng như Thúy, hai người này có thể nhìn qua cửa sổ phòng họ xuống vườn và trông thấy tôi.

Tôi phải làm sao đây?

Cơn sợ hãi hoảng loạn lại rùng rùng kéo tới. Làm sao? Làm sao? Phải mất nhiều phút sau tôi mới hiểu rằng với quyết định đem xác Văn ra vườn, tôi đã tự làm cho việc làm của tôi thành rắc rối. Việc gì phải đem xác chết ra tận vườn? Văn đã tự tử trong phòng làm việc của y, tại sao tôi lại không đem xác y trở vào căn phòng đó? Có dễ hơn không? Tôi sẽ để mở cửa sổ, khung cửa sổ ở đó là lối vào nhà của Văn. Tôi nổ súng qua cửa sổ cho đạn bắn ra vườn. Nổ súng xong tôi chỉ cần chạy có vài bước là về tới phòng ngủ của tôi. Nếu Đăng có bắt gặp tôi ở cầu thang cũng không sao, tôi có thể nói là tôi xuống thang trước hấn khi nghe tiếng nổ. Hoặc tôi có thể nổ xong phát súng, lẩn qua nắp ở phòng bên, đợi cho Đăng chạy vô căn phòng mà hấn biết là vừa có tiếng nổ, lẹ chân chạy lộn trở ra cầu thang và làm bộ hốt hoảng như mới chạy xuống tới đó.

Như vậy là hoàn toàn rồi. Nhưng thời gian càng trôi về đêm, bỗng tôi lại nảy ra ý muốn cầu cho thời gian cứ kéo dài, cho Đăng đừng đi ngủ... để tôi đừng mau tới phút phải bắt tay vào việc. Tôi sợ...

Tôi sợ phải mò mò trong đêm tối để mở tủ lạnh, tôi sợ phải nhìn lại xác chết, sợ phải chạm tay vào xác chết. Tôi biết là tôi không sao có thể tránh làm những việc đó và trước sau gì tôi cũng phải làm nhưng tôi vẫn cứ sợ. Nếu tôi không mau mau mang xác chết ra khỏi tủ lạnh, bọn Đăng, Lê Huy, hoặc Vinh sẽ tìm ra xác chết. Và khi đó tìm ra xác Văn nằm trong tủ lạnh, họ sẽ biết ngay Hồng Loan không thể cho xác Văn vào trong tủ lạnh đó. Ít nhất họ cũng biết Hồng Loan không thể đưa xác Văn bỏ vào tủ một mình.

Tới 11 giờ, Đăng choàng dậy.

Tôi biết trước khi hấn sắp tỉnh dậy nên tôi vờ ngủ. Tôi choàng dậy khi hấn vươn vai:

— Ôi.. Tivi chán thấy mờ tỏ....— Đăng vừa ngáp vừa nói — mình cứ ngồi coi một lúc là mắt nhíp lại. Chỉ có mấy cái phi đánh “két” là coi vui vui một chút. Mấy thằng cha mọi rợ đánh nhau dữ quá, coi đáng thật đã con mắt. Mấy chả đấm đá, bóp cổ, quật nhau dữ vậy mà sao không thấy chả nào chết cả ta... Thôi đi ngủ...

Hấn nhìn quanh:

— Nè chú... Chú khóa kỹ các cửa ra vô chưa đó?

Tôi đứng dậy theo và che miệng ngáp:

— Khóa kỹ cả rồi. Anh có muốn đi soát lại cho yên trí thì cứ đi.

— Hai thằng mình cùng đi soát lại cho chắc ăn...

Hấn theo tôi đi đóng và khóa các cửa ra vào. Chính tay hấn đóng các cửa sổ. Khi hấn gài khóa cửa sổ, nếu lát nữa tôi mở cửa sổ ra hấn biết ngay là người mở cửa phải ở trong nhà. Còn nếu tôi không mở cửa sổ, làm sao tôi bắn được viên đạn ra ngoài trời và làm sao có thể giải thích được sự có mặt, nói đúng hơn là sự có xác chết ở trong nhà? Vũ Minh Văn đi lối nào vào được trong nhà?

Trước khi vào phòng ngủ, hấn bật đèn sáng choáng tất cả các phòng trong nhà và đi kiểm soát từng phòng. Tôi theo hấn vào phòng làm việc, nơi tôi và Thúy đã ngồi suốt ngày để soạn giấy tờ. Vào tới đây, tôi rùng mình kinh hoàng...

Vì tôi đã phạm một lỗi lầm... Đôi bao tay tôi mang hời nãy bỏ nằm ngay trên bàn, bên cạnh cái máy chữ. Nếu Đăng trông thấy đôi bao tay đó, hấn có thể sinh nghi. Hấn sẽ tìm kiếm quanh bàn và hấn sẽ tìm thấy khẩu súng cùng bức thư tuyệt mệnh giả là của Văn do tôi vừa viết bằng máy chữ bỏ trong ngăn tủ.

Tôi sợ ý quá. Sự sợ ý này có thể đưa tôi vào tù ngồi đó đến hết đời.

Đôi bao tay bằng da nâu hiện lên quá rõ, quá đập vào mắt, chỉ cần Đăng nhìn thấy và hỏi một câu: “ Bao tay này của ai bỏ đây?...” là vỡ lở hết...

Tôi đi tới định cất đôi bao tay đó đi hoặc vợ lấy chúng bỏ vào túi, nhưng không thể được, tôi đành đứng che chúng đi. Cũng may, Đăng chỉ mãi chú ý đến cửa sổ, gã không nhìn thấy đôi bao tay bằng chứng tai hại này.

Phòng này có hai cửa sổ mở ra vườn. Sau khi đóng và vặn khóa cả hai cửa, có vẻ hài lòng, Đăng xoa xoa hai bàn tay vào nhau, gã nói: — Cửa này thì có thánh cũng không sao vô được...

Gã ra trước, tôi vội vã đi theo. Những bóng đèn điện dưới nhà theo nhau tắt. Chúng tôi lên lầu. Phòng ngủ của Đăng là căn phòng cũ của tôi. Tôi ngủ trong phòng ngủ của Văn.

Tôi vào phòng và đứng nép mình sau cánh cửa, nín thở một lúc nghe ngóng, tôi cần biết gã cảnh sát có ở trong phòng gã không, hay gã lại trở xuống nhà dưới. Và cửa phòng gã đóng chặt hay mở hé...

Một lúc sau, tôi mới vào tới giường ngủ và ngồi nhẹ lên giường. Việc bỏ lại đôi bao tay trên bàn viết là một sơ hở làm cho đến lúc này tôi vẫn chưa được hoàn hồn. Tôi suy nghĩ biết đâu Đăng đã chẳng trông thấy nhưng vì đèn cao, gã giả vờ như không thấy. Có thể lắm chứ. Tôi chẳng nên khinh thường Đăng. Tuy gã có vẻ ngu đần, chậm hiểu đấy nhưng biết đâu đó lại chẳng chỉ là cái vỏ ngoài của họ? Biết đâu gã lại chẳng nhiều thủ đoạn và khôn khéo hơn tôi tưởng?

Tôi giận tôi nhiều về hành động sơ hở ngớ ngẩn này. Như tôi đã nói ở đời tôi không sợ gì bằng sợ “quê” đây không phải là nhà quê như nhiều người có thể tưởng lầm. “Quê” mà tôi nói đây là một cái gì không được thanh lịch, không khôn khéo, có khi không đáng. Như việc tôi bỏ quên đôi bao tay chẳng hạn đó là một việc không đáng để cho xảy ra, một việc ngu đần. Bị thua vì một việc không đáng thật “quê” và do đó thật đáng giận.

Bây giờ là 11 giờ 20 phút. Chỉ còn một lúc nữa là tới nửa đêm... Nếu Đăng là loại đàn ông đặt lưng xuống đâu là ngủ đấy thì cho già ra là tới 12 giờ 30, tức là còn 40 phút nữa, tôi phải mò xuống nhà dưới vác xác Văn ra khỏi tủ lạnh. Người tôi nóng ran lên rồi chớp mắt, lạnh toát đi. Mồ hôi tôi vã ra như tắm trong lúc tôi muốn run lên bần bật. Tình trạng bất thường đó của cơ thể và tâm trí tôi làm cho tôi, trong những giây phút sáng suốt rất ngắn thấy rõ hơn ai hết rằng tôi sẽ không có đủ sức để làm trọn cái việc tôi sắp phải làm. Việc làm quá nặng... Không những chỉ phải nhẹ tay lấy hết mấy chục chai rượu đó bày trên nắp tủ lạnh xuống không một tiếng động, lòi xác chết ra mà thôi, tôi còn phải xếp lại những chai rượu đó lên nắp tủ lạnh như cũ... Rồi tôi mới công hay ôm xác chết nhẹ bước vào phòng, mở cửa sổ... —Từng ấy thứ phải làm thật êm, thật nhẹ,

không để vang lên một tiếng động nhỏ— rồi mới nổ súng và chạy... Tôi biết là tôi không sao đủ can đảm và sức mạnh để làm hết từng ấy việc. Đãng có thể ngủ say, nhưng với một cảnh sát viên nhà nghề, việc đang ngủ say lập tức tỉnh táo với đầy đủ phản ứng là một việc thường xảy ra. Người cảnh sát nhà nghề có những khả năng và thói quen mà người thường không ngờ là có thể.

Tôi không thể nhờ cậy ai hết đêm nay. Trước kia khi nghĩ ra kế hoạch này, tôi thấy dễ làm vì tôi còn Hồng Loan ở bên cạnh. Và nhất là tôi không biết rằng bên tôi, cùng ngủ trong nhà này với tôi, có một người cảnh sát và người cảnh sát đó có thể can thiệp chớp nhoáng để bắt quả tang tôi với xác chết. Nếu hôm trước đây chỉ cần biết hoặc nghi ngờ rằng khi làm việc này, bên tôi sẽ không có Hồng Loan, chắc chắn tôi đã không dám làm.

Làm sao bây giờ?

Như tôi đã xét đi, xét lại, tôi không làm việc này không được. Và làm cũng không được. Tôi như bị đẩy đến đường cùng...

Hồi nãy, Đãng đã tự tay đóng, khóa hết các cửa sổ. Nhưng vì không quen lắm với tòa nhà lớn này, gã vẫn còn quên một khung cửa không khóa. Đó là khung cửa sổ nhỏ ở đằng sau cầu thang. Người ta vẫn có thể theo lối cửa đó chui ra, chui vào tòa nhà này được, chỉ hơi khó một chút. Tôi quyết định Vũ Minh Văn sẽ vô nhà bằng lối cửa sổ đó. Mai đây, khi nhớ lại mọi khung cửa sổ Đãng sẽ nhớ là gã không đóng khung cửa sổ sau cầu thang đó.

Tôi đứng dậy và thay quần áo ngủ. Tôi bận bộ pijama mới. Rồi tôi tắt đèn lớn, để đèn nhỏ, ngòai sát với ngọn đèn lấy khẩu súng lục của Văn ra xem lại. Tôi tra thêm đạn vào băng đạn rồi dùng khăn tay chùi kỹ cho sạch hết dầu tay. Xong tôi bỏ súng vào túi.

Trước khi bắt tay vào việc, tôi còn phải làm một việc nữa. Đó là việc vào phòng làm việc của Văn để lấy đôi bao tay tôi còn bỏ ở đấy. Tôi cần dùng bao tay vì tôi biết tôi không thể để lại dấu tay của tôi trên bất cứ món đồ vật gì trong đêm nay. Chỉ cần họ tìm thấy một dấu chỉ tay của tôi là một công trình của tôi tan ra mây khói. Vẫn biết trong nhà này đầy dấu chỉ tay của tôi cũng như dấu chỉ tay của Thúy, nhưng đó là những dấu đã có từ trước. Nếu trên thân thể của Văn nhất là trên khẩu súng lục này có một dấu tay của tôi cảnh sát sẽ biết ngay tôi là thủ phạm, hoặc ít nhất tôi cũng là đồng lõa.

Định mệnh đã an bài

Chương 13

Rồi tôi lại quyết định để cho Đặng ngủ thật say. Đến hai giờ sáng, tôi mới bắt đầu vào việc.

Tôi nhẹ nhàng bước trở vào giường nằm

Tôi nằm đó suốt hai tiếng đồng hồ, mắt tôi có nhắm cũng như mở.

Thật ra mắt tôi mở hay nhắm tôi cũng không biết nữa.

Đêm khuya. Trời bắt đầu nổi gió lớn, đêm có thể có mưa, tôi nằm im nghe tiếng gió thổi ào ào bên ngoài với tiếng đập của trái tim tôi.

Tiếng gió và cành cây chạm nhau lách cách ngoài vườn, cành cây cọ xát vào tường làm cho tôi phấn khởi hơn một chút. Những tiếng động do mưa gió gây ra đó có thể che lấp những tiếng động khác trong nhà này. Việc tôi sắp phải làm có thể dễ dàng hơn.

Thời gian mau hay chậm đều cũng qua. Sau cùng là hai giờ sáng.

Tôi ngồi dậy, xỏ chân vào đôi dép cao su, tay thủ cây đèn bấm, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Bóng tối vẫn tràn đầy. Tôi đi tới, áp tai vào cửa phòng Đặng lắng nghe. Tôi không nghe thấy tiếng ngáy của Đặng vì mưa gió quá lớn, nhưng tôi biết là gã đang ngủ say. Tôi rời khỏi cánh cửa phòng gã.

Tới đầu cầu thang. Tôi đứng lại nghe ngóng lần nữa.

Tôi vào tới phòng làm việc, nơi tôi để đôi bao tay. Đây cũng là nơi lát nữa tôi sẽ đem xác Văn đến đặt ngồi sau bàn giấy, như đêm nào hắn đã ngồi tại đây, ngồi như thế, để tự tử.

Khi tìm thấy đôi bao tay và xỏ tay vào bao, tôi mới biết là tay tôi run, run đến nổi mà tôi lấy bấy mãi vẫn không xỏ xong bao tay. Rồi tôi mở ngăn bàn, lấy bức thư đánh máy để sẵn ra bàn.

Tôi đứng giữa phòng, chiếu đèn bấm nhìn quanh một vòng. Khi đã nhất trí rằng quanh phòng này không có vật gì cản chân tôi khi tôi trở vô với các xác chết trên tay, tôi tới mở cánh cửa sổ. Rồi tôi trở ra hành lang, tôi lại đứng nghe. Vẫn không có gì khả nghi...

Khi tôi đứng trước cái tủ lạnh, những dây thần kinh của tôi ở trong một tình trạng hoảng loạn cùng cực. Tim tôi đập mạnh đến nỗi cả người tôi choáng váng; tôi có thể ngã xuống ngất đi bất cứ lúc nào, hai lá phổi của tôi như từ chối làm việc làm tôi ngẹn thở, hai tay tôi run và cả hai chân tôi cũng run. Tôi làm việc như một cái máy. Tôi nghĩ lại quá nhiều lần về những việc tôi phải làm trong đêm nay cho nên tôi làm mà không cần nghĩ ngợi, không cần biết là tôi làm gì.

Tôi nhắc từng chai rượu không trên nóc tủ lạnh đặt xuống nền nhà.

Tôi đếm nhầm, có tới ba mươi cái chai được rời chỗ. Tới cái chai cuối cùng, tôi hụt tay và tai nạn chỉ còn một chút xíu nữa đã xảy ra. Cái chai rời khỏi nóc tủ lạnh trước khi bàn tay tôi cầm đến nó. Không hiểu bằng cách nào mà tôi lại bắt được cái chai khi chỉ còn cách sàn nhà hai gang tay. Thật hù vía. Tôi tránh được tai nạn chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Cái chai này mà rớt xuống đám anh em của nó đang sắp ở hàng dưới thì tiếng động phát ra sẽ đánh thức bất cứ người nào ở trong toà nhà này.

Đặt chai cuối cùng xuống sàn nhà, tôi đi lại cửa phòng lắng nghe. Vẫn không có gì lạ, tôi trở vào. Từ bây giờ, sau khi mở tủ lạnh lấy xác chết ra, tôi bắt buộc phải hành động thật nhanh. Nếu gã cảnh sát đang ngủ trên kia xúông dưới tầng dưới này trước khi tôi định đưa xác chết vào nơi tôi định trước, và nổ một phát súng. Tất cả những nỗ lực khổ này của tôi sẽ trở thành công cốc.

Nhưng đúng lúc tôi đặt tay vào tủ lạnh và vừa lấy sức để kéo nó lên, chợt tôi khựng người lại...

Tôi cảm thấy có gì lạ hơn là nghe thấy tiếng động lạ... Tim tôi đập hụt vài nhịp nhưng tôi bước vội ra cửa, nép vào thành cửa nhìn lên cầu thang. Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng cửa mở nhẹ...

Tai tôi lại như vừa nghe tiếng chân ai đi nhẹ nhẹ trên những bậc thang lầu...

Tôi đứng đó lắng nghe, toàn thân căng thẳng. Nhưng không có tiếng gì khác ngoài tiếng đập của trái tim tôi. Năm phút trôi qua, khi biết chắc là không có gì khả nghi và chỉ tâm trí tôi bị căng thẳng nên tôi tưởng là nghe thấy tiếng động – tôi như kẻ nhát gan vì quá sợ ma nên trông thấy ma – tôi đứng dựa lưng vào tường để chân tôi bớt run rồi hít mạnh vài hơi trước khi lấy lại sức.

Tôi tự nhủ nếu đêm nay tôi không làm xong việc này, tôi sẽ không bao giờ có đủ can đảm và sức lực để làm nữa, tôi sẽ thua cuộc. Đờm tôi sẽ không bao giờ có Thuý...

Nghĩ tới Thuý, tôi như được tiếp một nguồn năng lực mới. Tôi nhất định làm cho xong việc trong đêm nay, tôi chỉ tiếc lúc này không có Hồng Loan ở bên cạnh tôi.

Trở lại bên tủ lạnh, tôi nhấc nắp tủ lên. Tuy máy lạnh đã tắt từ lâu nhưng hơi lạnh ở bên trong vẫn toả ra làm tôi rùng mình. Tôi chiếu đèn nhìn vào bên trong.

Vẫn nằm nghiêng nên tôi không thấy vết thương nơi mang tai y. Và nhờ vậy, tôi thấy y nằm rất tự nhiên, như người đang ngủ. Tôi cúi xuống chạm tay vào cổ Văn. Nằm trong tủ lạnh này, người Văn cũng chỉ còn hơi lạnh. Đem ra ngoài, chắc chắn chỉ trong vòng 10 phút là

không ai biết y nằm nhiều ngày trong tủ lạnh nữa. Không khí trong tủ lạnh không ẩm ướt qua như tôi tưởng. Dường như bao nhiêu hơi lạnh đều thấm hết vào quần áo của Văn. Bên ngoài may sao trời lại vừa mưa lớn, việc quần áo của Văn ẩm ướt không phải là một trở ngại.

Thò hai tay vào nách Văn, tôi xốc y ra khỏi lòng tủ. Khá nặng, tôi phải cố hết sức mới lôi được y ra. Tôi để cây đèn bấm chiếu vào tủ và tôi thấy có một vòng tròn máu tụ lại dưới chỗ Văn nằm. Đó là máu từ vết thương trên đầu Văn chảy ra. Gặp lạnh, máu đông lại nhưng bây giờ được đem ra chỗ bên ngoài có nhiệt độ bình thường máu Văn sẽ còn chảy nữa. Phải mau mau đưa Văn vào văn phòng làm việc của y. Tôi cần có máu tươi ở trong đó. Điều đó tuy nhỏ nhưng rất cần thiết. Nếu không có máu tươi chảy ở nơi Văn nằm chết, người ta sẽ biết là xác chết có thể được đưa từ nơi khác tới.

Tôi phải làm thật nhanh, không kịp dừng lại để thở sau nỗ lực mang xác Văn từ trong lòng tủ lạnh ra, tôi rảo bước ra ngoài. Tôi đi tới mở sẵn cửa phòng làm việc, tôi không dám bật đèn và tôi sợ khi vác xác chết đi mau, tôi va phải đồ đạc gây nên tiếng động.

Trở vào nhà bếp, tôi vác xác Văn trên vai đi chậm chậm trên con đường tối om. Hai đầu gối tôi run lẩy bẩy và người tôi còng xuống vì sức nặng như tôi cũng đi tới nơi. Tôi cẩn thận đặt xác chết nằm dài dưới chân ghế bên bàn viết rồi đi lại nhà bếp.

Tôi chiếu đèn nhìn thật kĩ xem sàn nhà có vết máu hay không, rất may chỉ có một vết máu rất nhỏ. Trong thời gian nằm ở đây, máu của Văn chưa kịp chảy lại. Tôi chỉ cần dùng dép di di vài cái là sạch. Dù có nghi ngờ và tìm kiếm, cảnh sát cũng không thể tìm ra được vết máu trên nền đá hoa này.

Tôi lấy cái khăn lau nhà chùi vết máu trong lòng tủ lạnh. Vết máu không thấm được vào chất men tráng bên trong tủ, chỉ cần chùi nhẹ là sạch ngay. Sau khi giặt sạch cái khăn lau dưới vòi nước, tôi để trả khăn vào chỗ cũ, đẩy nắp tủ lạnh lại và bắt đầu vào việc xếp những chai rượu rỗng lên chỗ cũ.

Càng làm tôi càng thấy dễ chịu. Việc này không đến nỗi khó lắm như tôi tưởng. Cũng sắp xong rồi, chỉ còn một chút xíu nữa thôi. Tôi đã dần dần tự trấn tĩnh được. Tôi chỉ còn cần nỗ một phát súng, chạy lên phòng ngủ nữa là xong...

Đúng lúc tôi đặt chai cuối cùng vào chỗ của nó trên nóc tủ lạnh, một tiếng động vang lên làm cả người tôi biến thành tượng đá.

Lần này không còn làm được nữa. Đúng là tai tôi nghe thấy tiếng động. Đúng là trên cầu thang có tiếng chân người đi. Như một gã

người máy làm việc theo phản ứng tự nhiên chứ không suy nghĩ, không định trước, tôi tắt vội cây đèn bấm và nhón gót đi trở ra cửa. Tôi nép mình bên cửa nhìn về phía thang lầu...

Một ánh sáng loé lên ở đó. Tôi nhìn ra, đó là ánh sáng của một cây đèn bấm. Ánh sáng loé lên rồi tắt ngay, tôi biết rằng người đàn ông chiếu đèn đi xuống đó là Đặng.

Đúng gã rồi, mắt tôi đã quen với bóng tối nên tôi nhìn rõ là gã. Gã đã xuống hết cầu thang và gã đang đứng lại đó, nghe ngóng...

Nếu tôi không đánh được lạc hướng đi của gã, gã sẽ nhìn thấy ngay cánh cửa văn phòng mở lớn và gã sẽ bước vào đó...

Nếu để gã vào văn phòng, gã sẽ tìm ngay ra xác chết của Văn.

Bàn tay tôi nắm chặt lấy cán khẩu súng lục trong túi tôi trong khi người tôi lạnh giá và run rẩy...

Bàn tay kia tôi nắm quả đấm cửa, xoay xoay mấy cái cho khóa kêu lên mấy tiếng lách cách...

...

Thời gian nặng nề qua...

Tin chắc là Đặng nghe thấy tiếng động phát ra từ bếp và gã sẽ đi vào bếp tìm kiếm nguyên nhân phát ra tiếng động, tôi đứng nép sau cánh cửa chờ gã...

Nếu gã nghi là trong nhà bếp này có người và gã có thể bị đánh lén khi thò đầu vào đây, gã khôn ngoan đi ra vườn, nhìn qua cửa sổ vào đây thì tôi nguy to...

Sự im lặng rùng rợn của toà nhà vắng giữa đêm khuya cùng với việc đứng yên đó để chờ đợi làm cho tôi chỉ còn thiếu chút nữa là chịu không nổi, chỉ thiếu chút nữa là tôi kêu thét lên...

Một ánh đèn nữa lại nháy sáng nơi cầu thang...

Gã cảnh sát trông thấy cánh cửa mở hé rồi nhưng gã chưa vội nhao đầu chạy vào ngay. Thật không ngờ gã đàn ông trông có vẻ thô tục như chỉ biết ăn no, ngủ kĩ, nằm đâu là ngáy như sấm ở đó mà lại tỉnh ngủ và có phản ứng mau lẹ như thế. Khi trong óc tôi nảy ra ý nghĩ đó về Đặng, chợt tôi lại nghĩ được tiếp về gã: nếu gã nhanh trí như thế, tất gã phải nghĩ được rằng có thể trong căn phòng để ngỏ cửa này có kẻ rình gã và chờ gã bước vào...

Vừa nghĩ vậy, chân tôi bước đi ngay... Tôi rời cánh cửa nhà bếp để chạy ra cửa phòng sau. Nơi này còn một cánh cửa nhỏ nữa. Cửa này một đường đi xuống vườn, một đường đi trở ra hành lang. Trong tôi có một chút hi vọng nhỏ là Đặng sẽ không nhớ cánh cửa này vì gã mới tới ở lại từ trưa nay, dù cho đã có đi thăm hết nhà để làm quen với toà nhà lớn này rồi, ngay lúc này gã sẽ không nhớ hết...

Đi ngang tủ lạnh, tôi lẹ tay với lấy một chai rượu cầm theo.
Chỉ vài giây sau, tôi đã đứng nấp ở góc tường bên ngoài nhà bếp.
Đứng ở đây, tôi có thể trông thấy Đặng khi gã đi từ cầu thang vào trong nhà bếp.
Quả nhiên vài giây sau, tôi thấy gã đi ngang. Trong bóng đêm lờ mờ, tôi thấy gã một tay cầm súng, một tay cầm cây đèn bấm. Gã đi từng bước một, cẩn thận nhưng cũng rất chắc chắn. Và cũng đúng như tôi nghĩ, gã đoán là trong nhà bếp có người và có thể người đó nấp ở đằng sau cánh cửa hé. Khi đi tới chỉ còn cách cánh cửa bếp chừng vài bước, đột nhiên gã nhẩy lên dùng chân đạp mạnh vào cánh cửa...
Rầm... cánh cửa bị đạp mạnh vào tường.... Thật may, nếu tôi còn nấp ở đó chắc chắn tôi đã bị cánh cửa đập vào mặt đến nỗi choáng váng, tối tăm mặt mũi...
Đặng đứng ở ngoài cửa, gã chiếu đèn bấm vào và nói lớn:
- Vũ Minh Văn... ra đi. Tôi biết có anh ở trong này...
Tôi cảm thấy mồ hôi chảy dài từ mặt xuống cổ
Đặng bước lên một bước. Lúc này gã thò đầu vào phòng.
Tôi ném mạnh chai rượu về phía cửa sau của căn phòng. Chai rượu đập mạnh vào tường phát ra một tiếng nổ nghe như tiếng bom...
Đặng chiếu đèn về chỗ phát ra tiếng nổ, gã còn hoang mang chưa biết có chuyện gì xảy ra...
Bây giờ, gã đã quay lưng về phía tôi...
Tôi bước nhanh lên và cầm cây súng đầu nòng, tôi đập mạnh cây súng vào ót gã. Dường như gã cũng biết là gã làm nhưng đã muộn. Cán súng đã đập mạnh vào ót gã và gã đã ngã xuống với một tiếng rên uất nghẹn, bàn tay gã vẫn còn nắm lấy khẩu súng như gã vẫn còn hi vọng chống cự...
Tôi đập mạnh xuống cú thứ hai... Cú đập mạnh đến nỗi tôi cảm thấy tê rần ở cánh tay. Lần này gã xuống Đặng nằm im, mặt úp xuống nền nhà. Tôi lùi lại vài bước. Tôi run đến mức tôi phải gắng hết sức mới không bị ngã xuống nằm dài cùng Đặng.
Gã không trông thấy tôi. Tôi biết chắc vậy. Gã tưởng kẻ nấp đầu đó trong nhà là Vũ Minh Văn. Điều đó càng tốt cho tôi. Nhưng gã sẽ ngất đi trong bao lâu? Tôi cần làm thật nhanh cho xong việc đêm nay, tôi lảo đảo bước vào phòng làm việc của Văn, nơi có xác Văn nằm đó.
Bây giờ có thể bật được ngọn đèn nhỏ. Phòng Thúy ngủ ở xa dưới kia, tiếng chai bể vừa rồi không thể vang tới chỗ Thúy đang nằm được. Tôi nhìn qua bộ quần áo mà tôi đang bận trên người. Thật

may, quần tôi có một vết máu...

Tôi lại lao đảo chạy lên phòng tôi thay cái quần khác. Cát vội cái quần có vết máu xuống nệm giường, tôi chạy trở xuống.

Thu hết can đảm, tôi sờ tay mình vào Văn. Xác y đã hết lạnh rồi. Máu chảy ra từ vết thương nơi mang tai của Văn đọng lại thành vũng lớn. Lẽ ra cần phải có nhiều máu tươi chảy ra hơn nhưng biết làm sao được? Tôi không thể cắt tay cho máu chảy thêm ra đây.

Cầm súng trong tay, tôi đi ra mở cửa sổ, chĩa súng ra ngoài trời đêm bóp cò. Tiếng nổ lớn cùng với ánh lửa từ súng toé ra làm thiếu chút nữa tay tôi buông rơi khẩu súng. Quay trở lại, tôi khoá cửa sổ và đặt súng vào tay Văn rồi chạy vội lên lầu.

Tôi tháo bao tay ra, nhét vào đồng quần áo của tôi trong tủ. Đúng lúc ấy tôi nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Thuý từ vườn sau.

Tôi chạy xuống mở cửa sau. Thuý đứng bên cửa sổ căn phòng trên gara, lớn tiếng gọi xuống:

- Chi vậy anh?

Tôi la đáp lại:

- Chưa biết. Thuý xuống đây...

Tôi dừng chờ nàng tới nơi.

- Hình như có tiếng nổ trong nhà, tôi nói nhanh khi nàng chạy tới. Không biết ông Đặng đâu?

Thuý ngơ ngác:

- Anh đã đi coi tiếng nổ ở phòng nào chưa?

- Chưa. Chúng mình cùng đi coi...

Chỉ một phút sau, chúng tôi đã tìm ra cả xác Văn lẫn xác Đặng. Tôi bảo Thuý gọi điện thoại cho cảnh sát, viện cớ tôi ở lại coi xác Văn. Chỉ một lát nữa thôi, toà nhà lớn này đầy cảnh sát. Đây là những giây phút tự do cuối cùng của tôi, tôi cần lợi dụng để kiểm soát coi tôi có sơ hở hay để lại bằng chứng gì không. Tôi không thấy có gì cần sửa đổi thêm hết. Một lần nữa tôi lại gặp may. Khi Đặng thức giấc và mò xuống nhà, nếu không nhanh trí và không may mắn tôi đã bị gã bắt được quả tang nấp trong bếp, may sao gã yên trí kẻ nấp trong đó là Vũ Minh Văn. Khi tỉnh lại Đặng sẽ khai báo biết rằng Vũ Minh Văn nửa đêm lần mò trở vào nhà và chút nữa gã đã bắt sống được Văn... Lời khai của Đặng là bằng chứng đáng tin nhất về việc Văn còn sống khi mò vào đây, và chỉ sau khi đánh ngất người cảnh sát gác nhà mà Văn không ngờ gặp, Văn mới hoàn toàn thất vọng và tự kết liễu cuộc đời.

Tôi vẫn là người ngoài cuộc.

*

**

Đêm mưa...

Tôi gần như nằm dài trên chiếc ghế da êm để ở phòng khách, một miếng thuốc gắn trên môi, nghe tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài. Gió thổi mạnh làm vurun cây rên rĩ và hắt những hạt mưa vào cửa kiếng. Tôi vẫn khoái nghe tiếng mưa rơi trong đêm. Ở trong một căn phòng ấm, được bảo vệ, mưa chỉ làm cho con người ta thêm khoái. Nếu đêm mưa như vậy mà được nằm dài trên giường không phải lo nghĩ gì, tâm trí thanh thoi, thật khoái lạc.

Thúy nằm co trên chiếc đi văng gần tôi. Nàng đã ngủ.

Và cũng gần ngay chúng tôi, một cảnh sát viên to lớn, cổ to như cổ cò đứng gác ở cửa ra vào. Y quay lưng về phía chúng tôi.

Khắp toà nhà lớn rộng này, giờ này chỗ nào cũng đầy những người, toàn là cảnh sát nơi nào cũng hoạt động. Có lẽ chỉ có căn phòng khách, nơi tôi và Thúy đang ở là tương đối yên tĩnh.

Và nơi đông người nhất là phòng làm việc của chủ nhà, ông Vũ Minh Văn. Phải gọi y là cố chủ nhà mới đúng, vì y đã chết. Phòng làm việc, nơi hiện đang đông người nhất là Vũ Minh Văn.

Cảnh sát tới rất nhanh mặc dù thời gian đang là nửa đêm. Chỉ 10 phút, sau cú điện thoại báo động của tôi, họ đã ùn ùn kéo tới. Như họ chỉ chờ có tôi báo động là kéo tới vậy.

Lê Huy tới trước, rồi 10 phút sau đó Đặng Xính có vẻ ngái ngủ, và rõ là y không hoạt động, không được nhanh trí bằng thuộc cấp của y là Lê Huy.

Huy hỏi tôi về những sự kiện đã xảy ra tại đây. Y bắt buộc hỏi tôi, vì y chỉ còn có thể nói được với tôi vì cảnh sát viên Đặng, người y để lại đây, đã bị đánh ngất đi và đến giờ vẫn còn trong cơn mê sảng.

Tôi cũng chẳng có gì nhiều kể lại cho y nghe.

Tôi đang chập chờn ngủ trên lều thì nghe tiếng súng nổ vang. Tôi choàng dậy bật đèn thì thấy Đặng nằm ngất trong nhà bếp rồi tôi thấy xác ông Văn nằm trong phòng làm việc của ông. Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát. Chỉ có thế thôi.

Lê Huy bực tức ra mặt. Y không ngạc nhiên lắm về sự kiện Vũ Văn tự tử, y bực tức nhiều vì nhân viên của y đặt tại đây canh chừng đã bị đánh ngất. Điều đó chứng tỏ nhân viên của y kém, kém nên mới bị lừa và như vậy là đã không làm tròn nhiệm vụ được giao phó.

Y cấm cản bảo tôi:

- Anh và cô Thuý chờ tôi trong phòng khách. Hai người không được đi đâu nửa bước. Tôi cần đến sự có mặt của hai người ở đây.

Tôi chỉ lên phòng bạn thêm cái áo veston cho ấm và gói thuốc lá rồi

xuống đây ngồi. Thuý cũng chỉ lên phòng lấy áo lạnh. Tôi có thể ngồi như thế này đến sáng. Thiên hạ thì bận rộn nhưng tôi thì rất nhàn, công việc của tôi như thế là đã xong.

Xong hoàn toàn

Thuý cũng bị Lê Hoàng hỏi, nhưng chuyện nàng kể lại còn ít nữa. Nàng chỉ nghe thấy tiếng nổ mà thôi. Thoạt đầu, từ cửa sổ căn phòng của nàng trong gara nhìn lên, nàng thấy trên này tối om. Nàng gọi lớn tên tôi, rồi thấy tôi bật đèn. Nàng chạy lên, tôi mở cửa cho nàng vào nhà. Nàng cùng tôi cùng đi xem các phòng. Chúng tôi cùng tìm thấy viên cảnh sát nằm ngất và xác ông chủ.

Từ lúc có mặt cảnh sát, tôi và Thuý không nói gì với nhau nữa.

Chúng tôi cũng chẳng có chuyện gì phải nói riêng với nhau. Nàng nằm trên đi văng, cuộn tròn trong tấm mền mỏng và ngủ.

Tôi ngồi chờ nhưng không biết là chờ cái gì. Tuy tôi đã hành động hoàn toàn khéo léo và không để lại một dấu vết, không phạm một sơ hở, dù là một sơ hở nhỏ, tôi cũng vẫn không được yên tâm. Với cảnh sát, và nhất là với những điều tra viên ác ôn như Trần Tiến Vinh, rất có thể sẽ có nhiều bất ngờ xảy ra. Tôi chờ đợi những bất ngờ đó.

Với Lê Huy và Đặng Xính, tôi không sợ lắm. Nếu cuộc điều tra này chỉ có hai người đó, tôi có thể tin chắc là tôi đã đánh lừa được họ. Họ đã đưa ra giả thuyết Vũ Minh Văn mất vợ, bây giờ khi tìm được xác Vũ Minh Văn tự tử với bức thư tuyệt mệnh gắn bỏ trên bàn, họ tự đắc họ vì họ thấy là họ đã đoán đúng. Khi người ta đúng, người ta thường dễ dãi, dễ tha thứ cho người khác, chỉ khi người ta sai, người ta mới khó chịu. Nhưng cuộc điều tra còn có Trần Tiến Vinh, gã này mới là người quan trọng.

Quan trọng và nguy hiểm.

Kim đồng hồ chỉ 5 giờ sáng, chợt tôi nghe ngoài vườn có tiếng xe dừng máy rồi một người đàn ông gày gò, bận áo blu trắng xách cặp bước vội vào nhà.

Viên cảnh sát gác cửa phòng chỉ tay vào nơi có xác chết bảo ông ta: - Ở trong đó. Mời bác sĩ vô...

Ông bác sĩ này hãy còn trẻ lắm. Trông rõ là một bác sĩ còn trong thời nội trú làm việc ở bệnh viện công. Ông ta có thể hại tôi nếu ông là người lành nghề và thông minh. Chỉ cần khi khám nghiệm tử thi, ông ta nói nhẹ một câu như: "Hình như người này chết đã lâu lắm rồi.

Cần đem về khám nghiệm kĩ hơn..." là cả kế hoạch và bao nhiêu công phu của tôi có thể tan thành mây khói. Tôi muốn vào phòng có tử thi xem họ có tìm được gì có hại cho tôi hay không, vào đó để nghe ông bác sĩ này tuyên bố sao khi khám tử thi, nhưng tôi không

dám, vì sợ bị nghi ngờ.

Năm phúc sau bác sĩ tới, tôi thấy người ta dùng cáng khiêng cảnh sát Đặng ra xe cứu thương. Tôi bỗng sợ: lỡ tôi quá tay đánh quá mạnh, Đặng cũng chết luôn thì nguy. Tôi đã chẳng lỡ tay đánh chết Hồng Loan là gì?

Tôi bước tới hỏi viên cảnh sát dự cuộc khiêng cáng:

- Ông cảnh sát đó có sao không ông? Ông ấy tỉnh lại chưa?

Người được tôi hỏi cần nhằn đáp:

- Chưa tỉnh, nhưng chắc không chết đâu...

Tôi lại quay vào ghế ngồi chờ.

Nửa tiếng sau, xác Văn mới được khiêng ra. Y nằm trên cáng, cả người được che kín bằng một cái khăn trắng. Mặt y cũng được bưng kín. Như vậy là sau khi chết 10 ngày và sau 10 ngày 10 đêm nằm trong tủ lạnh, đêm nay Vũ Minh Văn mới ra khỏi cái vi la này. Đêm nay y mới lên đường đi tới nơi an nghỉ cuối cùng, tức là đi về lòng mộ tới ngàn đời. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn mửa, tôi phải quay đi không dám nhìn theo khi hai người khiêng cáng dừng lại trước cửa lớn chờ xe cứu thương lùi cửa sau cửa xe tới trước.

Khi bên ngoài trời đã bừng sáng và cơn mưa dài đã ngớt, từ ngoài lộ xa tôi nghe vọng vào tiếng xe chạy, Lê Huy trở vào phòng khách. Tuy phải thức sáng đêm, tôi thấy y có vẻ thú vị, hào hứng hơn là mệt mỏi, cau có. Y đợi Thuý ngồi dậy đàng hoàng mới long trọng nói:

- Bây giờ hai người có thể tìm chỗ nằm nghỉ được rồi. Nhưng nhớ là đừng đi đâu hết, dù chỉ là đi ra khỏi nhà này vài tiếng đồng hồ. Muốn đi đâu hay đi có việc gì, yêu cầu cho tôi biết trước. Cuộc điều tra này sẽ không kéo dài lắm đâu, nhiều lắm là chỉ chiều mai kết thúc. Các người cứ phải quanh quẩn quanh nhà này 48 tiếng đồng hồ tưởng cũng không có gì khó chịu quá. Điều tra kết thúc, hai người tha hồ đi...

Nghe y nói, tôi cố giấu vẻ vui mừng để hỏi:

- Bộ các ông không cần thăm vấn gì chúng tôi nữa sao?

Y như tụt đắc:

- Có gì đâu mà phải thăm vấn? Nếu tôi là người có toàn quyền về vụ này, tôi có thể tuyên bố kết thúc cuộc điều tra ngay từ bây giờ. Vụ án này rõ ràng quá mà... Tôi đã thấy ngay từ đầu. Chỉ có nhà anh Trần Tiến Vinh, lắm chuyện, quan trọng hoá nó, làm cho nó thêm rắc rối... Bây giờ đã hai năm rồi rùi rồi đó. Hấn ta hết còn lên mặt được với ai nữa. Vụ này chỉ giản dị như vậy: Vũ Minh Văn không chịu đi nằm bệnh viện nhưng bị bà vợ ép buộc. Y phản ứng mạnh trên đường đi Đà Lạt. Hai vợ chồng y cãi lộn. Y hành hung vợ và lỡ tay đánh chết

vợ. Y đem xác vợ bỏ vào căn nhà hoang bên rừng rồi lên xe trốn về Sài Gòn. Sau một ngày lang thang không biết đi đâu, về đâu. Y tìm về đây và tự tử ở đây. Nội vụ chỉ có thể. Thoạt đầu y muốn chạy tội giết vợ bằng cách giả làm vụ bắt cóc và vợ y bị chết vì tay bọn bắt cóc. Vì lí do đó y mới trói chân tay bà vợ lại sau khi đã đánh chết bà ta. Nhưng sau đó, y thấy vụ bày đặt của y không vững, y không thể lừa nổi cảnh sát và y cũng không có can đảm tiếp tục cuộc đánh lừa nên y tự tử. Y có viết thư tuyệt mệnh để lại trong phòng.

Tuy Lê Huy nói vậy, tôi cũng chưa tin lắm. Dẫu sao Lê Huy cũng là một cảnh sát viên nhà nghề, có nhiều năm trong nghề, y không thể dễ tin đến thế. Tôi không thể thành công dễ dàng đến thế này. Chắc chắn Lê Huy phải tìm thấy vài bằng chứng nào đó khiến cho y nghi ngờ. Nếu y nghi ngờ mà không nói ra, tôi lại càng nên sợ.

Nhưng dù y có nghi ngờ gì hay không tôi cũng không làm khác được ngoài việc chờ đợi.

- Thương tích của trung sĩ Đặng có gì nguy hiểm lắm không? – Tôi hỏi

- Thằng cha đó khờ quá đi – Lê Huy đáp – Tôi đã nói trước cho hán biết là Vũ Minh Văn có đề lên về đây. Vậy mà hán vẫn bị lừa như thường. Hán bị đập bể sọ, không chết đâu, chỉ vào nằm bệnh viện chừng hai ba tháng.

Y đi ra cửa trước, đứng ra lệnh cho mấy viên cảnh sát dưới quyền.

Tôi nhìn Thuý. Mắt chúng tôi chạm nhau và tôi gượng cười được:

- Chắc là xong rồi – Tôi nói với nàng – Thuý chỉ còn phải chịu khó ở lại đây ngày mai nữa thôi. Chúng mình cùng ra khỏi nơi hắc ám này. Thuý có sẵn nơi nào để về ở tạm chưa? Nếu chưa có, tôi có thể lo. Hiện tại tôi vẫn còn một căn phòng đóng cửa để đó. Cùng lắm thì Thuý về ở tạm cùng tôi cũng được. Tôi còn vài thằng bạn ở bin-đỉnh đó, có thể ở nhờ phòng chúng nó.

Thuý như định nói với tôi câu gì đó nhưng đúng lúc ấy bên ngoài có tiếng ồn ào. Chúng tôi tới cửa sổ nhìn ra, nhà báo đã kéo nhanh tới. Họ đang tíu tít hỏi chuyện Lê Huy. “Cò Huy” được dịp đứng phưỡn bụng phệ trong như một Me sừ Tổng thống Diệm con tuyên bố oai như hạch. Đám phóng viên có máy hình dờ ra chụp loạn xạ. Họ phản đối âm ỉ vì không được chụp xác chết của nhà tỉ phú vừa tự tử bằng súng.

Rồi tôi cũng bị lôi ra để phỏng vấn. Phóng viên nhà báo thật tò mò và nhiều lời. Họ hỏi tôi đủ thứ chuyện về đời tư của vợ chồng Vũ Minh Văn. Tôi giận điên lên khi có tên lác cắc đưa ra giả thuyết nhà tỉ phú

có thể yêu cô thư kí xinh đẹp - rồi bà tử phú ghen lên mới xảy ra cơ sự. May mà lúc đó Thuý đã lên nghỉ ở phòng nàng.

Định mệnh đã an bài

Chương 13 tt

Tới 9 giờ sáng, vi la trở lại vắng tanh. Lê Huy trở về sở nhưng y lại đặt một cảnh sát viên ở lại đề phòng có sự bất trắc xảy ra. Viên cảnh sát này còn có nhiệm vụ ở đây ngăn không cho tôi và Thuý ra khỏi nhà.

Tôi lên lầu, tắm cho tỉnh ngủ và cạo mặt, thay quần áo mới. Không buồn ngủ, không mệt, tôi cũng không thấy đói, tôi đi xuống nhà dưới và thấy người cảnh sát đang ngồi trên cái ghế đặt bên cửa chính. Trên cái ghế thứ hai đặt bên bàn, gã có một xị đế và hai mấy cái nem không hiểu gã nhờ ai mang về giùm.

Bảng tên gắn trên ngực gã cho tôi biết tên gã là Dậu. Thấy tôi, gã cười, để lộ một hàm răng nhiều răng vàng:

- Mới 9 giờ sáng đã nhậu tưng bừng như vậy – gã cười hèn hếch - thiệt không phải chút nào. Song, đêm qua moa thức suốt đêm. Bây giờ mà không đổ tí rượu vào bao tử, moa chịu hồng nổi...

Mặc cho gã nhậu, tôi trở lại lên lầu thu xếp quần áo vào vali chờ sẵn giờ tôi vĩnh viễn cùng Thuý ra khỏi nhà này. Tôi mất tới một tiếng đồng hồ để tẩy sạch vết máu dính ở bộ quần áo tôi bận đêm qua khi tôi đem xác Văn từ tử lạnh ra ngoài. Chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện dưới nhà, tôi xuống coi ai. Một thanh niên bận thường phục mới tới, đang nói chuyện với Dậu:

Tôi hỏi gã mới tới:

- Anh phóng viên nhà báo hả? Sao đến muộn vậy? Đồng nghiệp của anh tới từ sáng nay rồi..

Gã nhìn lại tôi và hỏi:

- Bộ tôi có vẻ là... nhà báo nói láo ăn tiền... lắm sao, bồ?

- Không phải là nhà báo thì anh là cảnh sát ư? Tôi lại hỏi

Gã lừng khừng:

- Không cảnh sát mà cũng gần như là cảnh sát. Tôi là nhân viên của Me sừ Trần Tiến Vĩnh, trưởng ban điều tra của Công ty bảo hiểm Trung Nghĩa.

Tôi sửng sò:

- Nhân viên của Công ty bảo hiểm? Anh tới đây làm chi?

Gã đáp, giọng bí mật:

- Có lệnh. Tôi đến vì công việc, không phải đến chơi. Me sừ Sếp tôi cũng sắp đến đây bây giờ.

Người tôi lạnh ngắt đi.

*

**

Từ phút biết Trần Tiến Vĩnh sắp tới đây và y lại cho nhân viên tới trước như để canh chừng tôi, tôi lại sống trong một trạng thái bàng hoàng, nửa tỉnh, nửa mê, đáng sợ.

Tôi tưởng tôi đã thoát nạn, nhất là không còn phải chạm trán với con cáo già nguy hiểm đó nữa, nào ngờ y vẫn chưa chịu buông tha tôi? Y còn trở lại đây làm gì nữa kìa? Bây giờ cảnh sát đã tìm được Vũ Minh Văn và Vũ Minh Văn đã chết, cái chết của Hồng Loan đã được sáng tỏ. Tôi tưởng Vinh phải lấy làm mừng mới phải chứ? Mừng vì nếu Vũ Minh Văn tự tử chết, hãng bảo hiểm của y chiếu hợp đồng không phải trả tiền bồi thường nhân mạng, hoặc nếu phải trả thì chỉ trả rất ít. Dù có đoán sai về trường hợp án mạng của Hồng Loan, tôi nghĩ là Vinh đã hài lòng mới phải chứ? Vì quyền lợi của công ty – tôi thấy rõ Vinh đặc quyền lợi của Công ty bảo hiểm đã dùng y lại cố công chứng tỏ rằng Vũ Minh Văn bị ám sát để bắt công ty phải bồi thường cho thân nhân nạn nhân số bạc 16 triệu đồng.

Để tránh sự lo sợ, hồi hộp vô ích, tôi xuống ngòi nói chuyện với Dậu và Thành – tôi được biết tên gã thật vô tư. Họ nói chuyện với nhau, họ tranh luận đủ về vấn đề thời sự, chính trị, thời sự. Chỉ nội một đề tài cô đào cải lương nào là nữ danh ca số một hiện nay, Thanh, Nga, Mộng Tuyền hay Bạch Tuyết cũng làm họ cãi vã ồn ào, hăng say nửa tiếng đồng hồ nữa. Đề tài đàn ông nên lấy vợ đẹp hay vợ xấu làm tôi phải nghe họ cãi nhau trong nửa tiếng đồng hồ nữa. Cảnh sát viên Dậu chủ trương đàn ông nên lấy vợ xấu, xấu chút thôi, đừng có xấu quá! Cho yên trí và có quyền chơi bời ngoài nếu có tiền. Thành chủ trương nên lấy vợ đẹp rồi chỉ dốc lòng yêu vợ, bỏ qua tất cả đàn bà đẹp khác. Dậu chê Thành là quá khích, Thành chê Dậu là cổ hủ, là đại, viển vông sống như Dậu, đàn ông sẽ không có hạnh phúc. Vì vợ xấu, khi gặp đàn bà đẹp sẽ say mê, bỏ bễ gia đình. Dậu tự cho gã đúng, vì lẽ nếu lấy vợ đẹp, phải có nhiều tiền hơn người để phục vụ vợ cho đầy đủ, yếu tiền thì có thể mất vợ. Cứ ở nhà bo bo giữ vợ thì còn làm ăn gì được...?

Qua những lời gã phát biểu và qua kiêu người của Thành, tôi cho gã là một anh tay sai thường, không có sáng kiến gì và không có gì đáng sợ. Nhưng từ phút Trần Tiến Vinh bước chân vào vila, Thành

có một vẻ khác hẳn. Gã như nhanh nhẹn hẳn lên, nhanh và tinh, và như là gã biết nhiều chuyện lắm vậy.

Vinh hỏi gã:

- Sao? Thành, chú thấy có gì lạ?

- Nhiều cái lạ lắm – Thành đáp - Nếu anh còn nhớ, cách đây chưa lâu bọn mình đã bị một cô giáo đánh lừa theo kiểu này và lần đó chúng mình chỉ còn thiếu chút nữa là bị mắc lừa. Lần đó, nhờ may mà chúng mình tìm ra sự thực. Vụ này tôi thấy cũng giống như vụ đó...

Khi nghe gã nhân viên điều tra mà tôi cho là hạng bét nói lên câu đó, một cái gì rất lạnh nổi lên ở trong gan ruột tôi. Và tôi lờ mờ nhận thấy trong thời gian quyết định vừa qua, đã có nhiều chuyện xảy ra ở quanh tôi mà tôi không biết, tôi không ngờ tới.

Nhưng cả Vinh và đàn em của y là Thành đều không nhìn tôi. Họ coi tôi như người ở ngoài cuộc. Đó mới là một thái độ đáng sợ.

Vinh ung dung hỏi:

- Có những sự kiện gì làm chú nghĩ vậy?

- Có nhiều chuyện, thoạt nghe có vẻ hợp lí nhưng xét kĩ thì thấy không sao có thể xảy ra được. Nhất là với tôi, kẻ đã thức suốt đêm qua nấp ở ngoài vườn cây nhà này. Anh không tin ở anh cớ gì thật phải. Anh ta ở trong nhà, anh không sao có thể biết hết được mọi việc xảy ra. Muốn rõ những gì xảy ra ở trong nhà, thực sự người ta phải ở bên ngoài mới biết được. Và tôi đã nấp ở ngoài vườn cả đêm qua. Vì vậy, tôi thấy rõ việc Me sừ Văn từ bên ngoài trèo qua cửa sổ lên vào nhà này là vô lí, và đêm qua tôi không thấy có ai trèo vào nhà. Nếu hẳn không thể ở bên ngoài lọt vào mà hẳn vẫn có mặt ở trong nhà... thì hẳn ở đâu ra?

Vinh đưa nhẹ một câu:

- Nếu vậy mình chỉ còn một cách duy nhất giải thích sự có mặt trong nhà của hẳn là hẳn đã có mặt ở trong nhà từ trước...?

Thành gật đầu:

- Đúng, chỉ có cách ấy... Nhưng cảnh sát đã khám xét vi la này rất kĩ. Và ở trong nhà có một viên cảnh sát. Trung sĩ Đặng có thể ngu đàn ở nhiều điểm nhưng hẳn không thể ngu đàn đến nỗi ở trong nhà có người mà hẳn lại không biết, nhất là hẳn lại được lệnh đặc biệt để ý tìm người đó.

Vinh gật đầu:

- Được. Chú đã nhận xét được một điểm hay. Chúng ta chỉ cần tìm ra điểm hay đó và tìm câu trả lời. Khi trả lời xong là ta đã giải đáp xong bài toán đó. Sau đó, chú còn thấy gì hay nữa?

- Tôi đã từng thấy hàng chục vụ tự tử dùng súng bắn vào đầu. Chưa vụ nào tôi thấy người tự tử chảy ít máu bằng vụ này. Có quá ít máu...

- Như vậy nghĩa là...

- Nghĩa là... tôi nghĩ rằng xác nạn nhân đã được mang từ một nơi nào khác tới để ở đó. Có thể nạn nhân đã tự tử nhưng mà tự tử ở một nơi nào khác.

Vinh có vẻ suy nghĩ. Đôi lông mày rậm của y nhíu lại trên vùng mắt sâu:

- Ông y sĩ luật y nói sao khi khám nghiệm xác nạn nhân?

- Ông y sĩ này là một y sĩ trẻ, ông chưa có nhiều kinh nghiệm về các vụ tự tử - Thành nhún vai - ông ta cũng công nhận là tử thi chảy quá ít máu. Nhưng ông vẫn cho rằng đó chỉ là một tình trạng đặc biệt. Ông thấy rằng nạn nhân quả đã tự tử và điều đó đã đủ với ông ta, ít nhất cũng đủ để ông ta yên tâm làm báo cáo. Cứ kể ra thì ông ta cũng không làm gì đáng trách. Một xác chết nằm đó với khẩu súng lục, vết thương có chảy máu tuy rằng hơi ít, đường đi của đạn bắn vào đầu nạn nhân đúng là đường đi của kẻ tự bắn vào đầu mình, xác chết có vẻ như mới chết trước đó chừng mười lăm, hai mươi phút. Xác chết ở trong một căn phòng đóng kín cửa, không một người nào trong nhà có thể ở gần nạn nhân trong lúc nạn nhân sắp chết. Từng ấy sự kiện đã đủ để một y sĩ kết luận là nạn nhân chết vì tự tử. Ông y sĩ đó chỉ cần nhún vai nói rằng ông không biết tại sao nạn nhân lại chảy quá ít máu như thế nhưng những trường hợp khó hiểu và không giải thích được như thế thường xảy ra luôn luôn trong địa hạt khoa học và con người ta chỉ có việc chấp nhận chúng. Ông ta chỉ có bổn phận xác nhận chúng, ông ta không cần phải giải thích.

Vinh nở một nụ cười ác ôn, nụ cười đó làm hàm răng nanh trắng của y lộ giữa đôi vành môi dày:

- Nhưng chúng ta thì chúng ta phải có bổn phận giải thích, hả? Chú mày có đồng ý với tao như vậy không?

Y quay lại tôi và bây giờ thì y nói với tôi:

- Anh Quang... hôm mới được gặp anh trong nhà này, nếu tôi nhớ không lầm thì dường như tôi có khoe với anh rằng tôi là người có chút ít kinh nghiệm về bọn làm bậy để lấy tiền bồi thường bảo hiểm. Tôi không quen khoe khoang hão. Khi tôi nói tôi có, tức là tôi có. Hôm nay tôi có dịp chứng minh cái tài và sự hiểu biết của tôi. Vì thế gian này có quá nhiều người bắt lương, vì những người bắt lương ấy quá gian ngoan nên tôi trở thành người đa nghi hơn Tào Tháo. Tôi dám nói là tôi còn đa nghi hơn cả Tào Tháo nữa, vì Tào Tháo còn tin ở

những gì y nghe được, mắt y trông thấy. Vì tai y nghe được người nhà nói với nhau rằng (... trói lại mà giết...) y mới nghi là Lý Tử Xa định giết y và y mới lấy gươm nhảy vào giết cả nhà Lý Tử Xa. Còn tôi, tôi đã nghi đến nỗi tôi không tin vào những gì mắt tôi đã thấy, tai tôi nghe rõ...

Thành nói xen vào:

- Ông đã nghi thì chuyện đã đành, ai cũng biết rồi. Nhưng ông làm sao giải thích cho ổn tại sao Vũ Minh Văn không có ở trong nhà, không từ bên ngoài vào nhà mà vẫn nằm chết được ở trong nhà? Và tại sao y tự bắn vào đầu mà y lại tự chảy có ít máu đến thế, ông mới là người giỏi...

Vinh lại cười lần nữa làm hàm răng trắng của y lại nhe ra. Với tôi hàm răng đó lại đe dọa như hàm răng của bầy thú thích ăn thịt người:

- Thì tao sắp giải thích đây – y nói với Thành – tao tin rằng đến hôm nay tao đã đủ bằng cứ để giải thích hết mọi bí mật của vụ án này. Nhưng phải từ từ chớ. Từ từ và đều đều. Đó là phương châm của tao. Chú mày nhận thấy gì lạ nữa không, kể nốt đi...

- Chuyện lạ nữa là... hoàn toàn không có dấu tay. Ngay cả trên khẩu súng lục vẫn còn nằm trong tay của Me sừ Văn cũng không có dấu tay của ông ta. Ông Văn có để lại bức thư tuyệt mạng. Thư đánh máy. Trên cái máy đánh chữ cũng không có qua một vết tay nào của ông ta. Lại còn cái chai rượu. Theo sự dựng lại những gì đã xảy ra trong nhà này trước khi Me sừ Văn kê súng bắn vào đầu thì... tôi nói theo dự đoán vì một đương sự là trung sĩ Đặng vẫn còn hôn mê vì cú đập bẻ sọ, chưa nói năng kể lể gì được thì... Me sừ Văn có cầm cái chai liệng mạnh vào tường để đánh lừa trung sĩ Đặng. Me sừ Đặng không mang bao tay vậy mà ném cái chai đó, thủy tinh, như chúng ta đã biết là vật ghi dấu tay trung thành và rõ nhất cũng không có qua một dấu tay nào của Me sừ ta hết. Cả hai vật được me sừ ta sờ vào đó là cái chai và khẩu súng đều được lau chùi kĩ. Lau chùi trước khi nổ súng hay sau? Và ai lau chùi chúng? Tìm lời được câu hỏi đó là hết thắc mắc...

Mồ hôi toát ra đầy trán tôi. Thật không ngờ gã coi có vẻ đàn độn này lại tinh ý và nhận xét ghê gớm đến thế. Nội một vụ gã nắp cả đêm ở ngoài vườn mà tôi không biết cũng đã đủ chết rồi. Tôi rút khăn ra lau mồ hôi trán. Tôi chán chường và thất vọng đến nỗi tôi bất chấp chuyện hai kẻ này có thể nghi ngờ tôi về việc chùi mồ hôi hay không...

Nhưng hai gã vẫn không thêm chú ý gì đến tôi. Họ có vẻ nói chuyện

với nhau nhiều hơn:

- Một chuyện lạ đáng kể nữa – Thành nói tiếp – Khi Me sừ Văn rời nhà này để lên Đà Lạt với bà vợ, ông ta bận bộ đồ comple nâu, đội nón nỉ, bên ngoài còn cái áo paraverse. Nhưng khi tìm được xác y nằm chết ở đây, ta lại thấy ông ta bận đồ hàng xám nhạt, đi giày đen...

Vinh đặt câu hỏi:

- Cò Lê Huy chắc chắn cũng phải nhận thấy sự lạ đó chứ? Hấn giải thích ra sao?

- Cò Huy nói rằng có thể ông Văn đã thay quần áo lấy trong cái va li nhỏ đem theo xe cái đêm ông ta đi

- Hết chứ?

- Tôi chỉ tìm thấy có vậy...

Vinh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có kẻ nào đó rất gian ngoan đã bày ra vụ này. Tao vẫn nghi rằng kẻ đó định bịt mắt chúng ta để lấy tiền bồi thường. Tao có bảo bọn Cò Huy nên tìm một người đàn ông không phải là Vũ Minh Văn nhưng hấn không chịu. Hấn không tin nên chúng mình phải tìm vậy.

- Ông nghĩ rằng vụ này có một người đàn ông khác nữa ư? – Thành hỏi – Như vậy có nghĩa là bà Văn có nhân tình ư?

- Tao tin chắc thế. Bà Văn tức là Hồng Loan có tên trong sổ đen của chúng ta, chắc chắn có nhân tình. Hai kẻ đó toa rập với nhau để ám sát Vũ Minh Văn lấy tiền bồi thường nhân mạng của Văn. Rất có thể không phải nàng Hồng Loan là người đầu tiên có ý định ấy. Tao nói thế vì Hồng Loan đã một lần chạm trán tụi mình, lần trước đây khi nàng định lấy tiền bảo hiểm, chút xíu nữa nàng bị đưa vào tù. Vì vậy nàng phải sợ... Nhưng nàng bị gã tình nhân thuyết phục. Vụ này được tổ chức tinh vi, gan dạ và khoa học lắm... Nhất định đó phải là sáng kiến của đàn ông chứ không phải đàn bà. Chỉ có kẻ nào là tình nhân của Hồng Loan mới có thể thuyết phục được nàng thôi...

Thành nhíu mày:

- Ông nghĩ rằng ông Văn bị ám sát sao? Nếu quả là ông Văn bị ám sát thì thiệt hại nhiều cho công ty mình. Vì theo hợp đồng công ty mình phải trả bồi thường cho ông Văn, trong trường hợp ông ta tự tử công ty mình mới không phải trả tiền thôi...

Gã nói đúng như câu tôi muốn nói cho Trần Tiến Vinh nghe. Nếu y sợ công ty tổn tiền mà công nhận ngay là Văn tự tử thì êm biết mấy. Tôi lắng nghe câu trả lời của y, tương lai của tôi nằm gọn trong câu trả lời ấy:

- Công ty bảo hiểm của chúng ta không bao giờ từ chối bồi phận.

Khi cần trả tiền theo hợp đồng là ta trả tiền. Chúng ta bảo vệ quyền lợi của công ty nhưng cũng đồng thời bảo vệ quyền lợi của thân chủ. Ta chỉ không chịu trả tiền khi có sự lừa gạt. Nếu bây giờ thân chủ bị ám sát và bọn sát nhân hoá vụ đó ra tự tử, chúng ta cũng không chịu. Bỏn phận của chúng ta là phải tìm bằng cứ chứng tỏ đó là một vụ ám sát để công ty ta được quyền... trả tiền cho thân nhân thân chủ theo đúng hợp đồng đã kí kết. Đó là bỏn phận mà cũng là một vinh hạnh cho nghề của chúng ta...

Dù công ty có phải xuất ra vài chục triệu bạc, số tiền tuy lớn thật song công ty cũng không mất mát gì nhiều. Trái lại, việc đó sẽ đem lại danh tiếng tốt cho công ty. Thân chủ sẽ tin ta và rủ nhau tới đông hơn. Đâu vẫn hoàn đấy. Chú mày thấy điều lợi đó không?

Thành gật gật đầu chứng tỏ hiểu và thán phục trong lúc Vinh cao hứng nói tiếp:

- Gặp một vụ án mạng, chúng ta có bỏn phận phải chứng minh đó là vụ án mạng và chỉ đích danh thủ phạm. Và nhiều khi tìm ra án mạng chưa chắc chúng đã phải trả tiền. Nhiều khi chính kẻ được hưởng hợp đồng lại là kẻ sát nhân. Trong vụ này, tao tin rằng bà Hồng Loan và nhân tình của bà ta, biết rằng nếu họ giết Vũ Minh Văn họ không có hi vọng lừa được chúng ta và lấy được tiền, nên họ bày ra vụ tự tử. Họ nghĩ rằng vì công ty không thiệt hại gì nên chúng ta sẽ nhắm mắt để cho họ thoát. Và họ thông minh, biết rành về luật lệ bảo hiểm để biết rằng, nếu công ty không trả tiền bồi thường, công ty vẫn trả lại số tiền mà thân chủ đã đóng góp cho công ty. Số tiền đó cũng lớn lắm. Như hợp đồng của Vũ Minh Văn chẳng hạn, công ty sẽ trả lại cho người được hưởng tài sản của ông Văn số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng. Đó là số tiền ông Văn đã đóng cho công ty ta từ nhiều năm nay. Vẫn biết ông Văn công nợ nhiều, nhưng họ biết nếu bán nhà, bán xe hơi đi, họ vẫn có thể trả đủ nợ cho người chết. Họ sẽ hưởng toàn bộ số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng do công ty trả lại một cách ngon lành và không nguy hiểm chút gì... kể ra số bạc 1 triệu bảy trăm ngàn đồng đó cũng ngon lành chứ?

Thành búng hai tay vào nhau đánh tách một tiếng:

- Hay lắm. Con ông cụ nói đến tiền trả lại của công ty thì tôi phục con ông cụ quá sá rồi. Chính tôi ăn tiền của hãng bảo hiểm từ bao nhiêu lâu nay mà tôi còn không nhớ đến điều kiện đó. Vậy thì đúng rồi. Nhưng con ông cụ giải thích sao về việc bà Hồng Loan lại bị đánh chết? Có chuyện gì xảy ra với bà đó vậy?

Vinh nhún vai:

- Về việc đó tôi chưa biết tại sao và tôi cóc cần biết tại sao. Có thể là

họ cãi nhau, tôi chưa biết chính Vũ Minh Văn hay gã tình nhân đã giết cô ả đó. Cảnh sát có bốn phạm phải tìm ra đầu mối vụ đó. Có điều tôi biết chắc chắn là ông Văn, thân chủ của ta, đã bị giết chứ không phải tự tử và tôi sẽ đem hết sức tôi ra ngăn cản không cho tên sát nhân thoát tội. Không ai có thể giết thân chủ của công ty mình mà thoát khỏi tội. Đó là lời quảng cáo hay nhất cho công ty mình...

Y đột ngột quay lại hỏi tôi:

- Sao anh Quang? Anh nghĩ sao về những chuyện chúng tôi vừa nói? Từ này tới giờ dường như anh không nói gì thì phải? Anh có ý kiến gì về gã tình nhân của bà Văn không?

Tôi biết rằng lúc này tôi đang phải chiến đấu, một cuộc chiến đấu tuyệt vọng. Tôi sẽ không thoát nếu tôi không tận dụng sự khéo léo và thông minh:

- Tôi không rõ ai là tình nhân của bà ấy – tôi đáp – nhưng có vài lần tôi thấy bà ấy với một người... Không biết người đó có phải là tình nhân của bà không?

Vinh cười với Thành:

- Chú mày thấy không? Tao đã nghi là có mà...

Y quay lại hỏi tôi:

- Anh thấy họ gặp nhau ở đâu, anh Quang?

- Lần thứ nhất tôi thấy hắn ngồi trong xe hơi đợi bà Văn ở đầu phố bên cạnh đây. Lần thứ hai tôi tình cờ thấy họ từ trong nhà hàng Bodega đi ra. Hắn trạc ba mươi tuổi, ăn mặc rất sang, để ria mép... Tôi không biết tên hắn...

Vinh có vẻ trầm ngâm:

- Anh có nghĩ rằng hắn có quen cả với ông Văn không?

- Điều đó tôi không biết chắc...

- Hắn đi xe hơi? Xe của hắn hiệu gì, số bao nhiêu?

- Hai lần tôi thấy hắn, hắn đi hai hiệu xe khác nhau. Lần đầu, khi hắn chờ bà Văn ở đầu phố, tôi nhớ hắn ngồi trong chiếc Simca sơn nâu. Nhưng lần thứ hai khi tôi bắt gặp hắn cùng bà Văn ra khỏi nhà hàng ăn Bodega thì hình như tôi thấy hắn đưa bà Văn vào một chiếc Peugeot. Cả hai lần tôi đều đi lướt qua nên không chú ý tới số xe...

Vinh nói với Thành:

- Hai người đó có tới ăn ở nhà hàng Bodega. Chú thử tới hỏi coi.

Thành nhún vai:

- Mỗi ngày có ít nhất là vài chục cặp tình nhân thanh lịch đưa nhau tới nhà hàng đó ăn tối. Làm sao họ nhớ cơ chứ?

- Biết đâu đấy, mình phải thử mới được chứ? Chú cứ chịu khó tới nhà hàng Bodega hỏi coi...

Những giây phút đầy đe dọa cuối cùng kết thúc một cách bất ngờ nhất. Thành ngáp dài một cái rồi nói:

- Tôi thức trắng đêm qua, lại chịu một cơn mưa vùi hoa dập liễu nặng nề quá. Nếu chưa cần đi theo dấu anh chàng tình nhân có ria mép lắm, mong cho tôi về nhà ngủ một giấc...

Vinh vỗ vai hắn:

- Được rồi... Về nằm ôm vợ ngủ đi... Tao sẽ tới Bodega cho...

Y xiết chặt tay tôi rồi cả hai cùng ra vila một lúc...

Định mệnh đã an bài

Chương Kết

Đừng sợ, sợ hoảng là chết...!

Tôi nói lớn lên câu tự nhủ thầm ấy trong lúc đứng nhìn theo chiếc xe hơi đưa Trần Tiến Vinh và tên đàn em đi khuất ngoài cổng vila. Chỉ còn mình tôi ở đấy, căn phòng tự nhiên trở nên trống vắng lạ lùng. Trần Tiến Vinh có vẻ tin câu chuyện gã nhân tình có ria mép của Hồng Loan do tôi bày đặt ra trong lúc bối rối, nhưng tôi không tin ở bề ngoài của con người nguy hiểm ấy. Vinh quá nguy hiểm với tôi cũng như với tất cả những ai đại đột đụng chạm xa gần làm thiệt hại nhiều hoặc ít tới các két bạc của công ty bảo hiểm mượn y làm nhân viên điều tra. Y có thể giả vờ tin để đánh lừa tôi. Y không có quyền bắt tôi. Y chỉ có thể trình bày bằng cứ với cảnh sát, tức là với Cò Huy hay Cò Xính, để yêu cầu bắt giam tôi. Biết đâu khi ra khỏi đây, y lại chẳng đi thẳng tới tổng nha cảnh sát để yêu cầu Cò Xính bắt tôi ngay lập tức.

Tôi biết tôi không có nhiều thì giờ. Nếu bọn Cò Huy nghi ngờ tôi, họ có thể trở lại đây bất cứ giờ nào để tìm kiếm khắp nhà. Để họ tìm được đôi bao tay và nhất là bộ quần áo có dính máu tôi còn cất trên phòng thì thật là hết đường chối cãi.

Tôi chạy vội vào bếp lấy cái khăn lau đêm qua tôi đã chùi máu của Văn trong tủ lạnh. Khăn hãy còn ướt nước vì đêm qua tôi đã giặt nó. Tôi mang khăn lên phòng tôi trên lầu. Tìm được cái sắc hàng không màu xanh trong phòng Hồng Loan, tôi bỏ bộ quần áo vấy máu đêm qua, cái khăn và đôi găng tay vào đó.

Vila còn Đậu, người cảnh sát đàn em của Cò Huy ở lại gác. Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hắn đi đi lại lại trên lối sỏi trong vườn. Nếu tôi xách

vali đi ra bằng lối cửa chính hẳn trông thấy ngay. Nhưng việc đem vali đựng tang vật ra khỏi vila không phải là việc khó khăn gì lắm. Vila có lối thoát khác. Đằng sau vila chỉ là một đoạn tường thấp. Trèo qua bức tường đó, tôi chỉ còn phải bước nhanh qua bãi cỏ là ra tới con đường vắng sau vila.

Xách cái túi hàng không, tôi bước nhanh ra vườn sau. Rất may, Thuý còn nằm trong giường nên nàng không thể nhìn thấy tôi len lén ra khỏi vila. Con đường nhỏ đằng sau vila vắng tanh. Tôi trèo ra khỏi tường không bị ai nhìn thấy.

Đi chừng hai trăm thước, tôi rẽ sang con phố bên cạnh. Gặp tắc xi tôi vẫy lại bảo chờ tôi đến bến xe lộ đi các tỉnh miền đông. Tới đây, tôi vào quán gọi li café, uống qua rồi trả tiền đi luôn. Tôi bỏ cái túi hàng không lại dưới gầm bàn. Không ai gọi tôi lại để chỉ cho tôi biết cái túi. Bỏ nó lại đó, tôi biết chỉ năm phút sau khi tôi rời khỏi quán là có người cầm giùm và mang nó đi tận chân trời góc bể.

Từ bến xe lộ, tôi đi tới một hàng ăn lớn. Tại đây, tôi gọi nhờ điện thoại về văn phòng của Phi Đen. Tôi muốn nhờ Phi Đen giúp đỡ để nếu cần, tôi trốn đi.

Người con gái làm nữ thư kí không công cho Phi Đen, người thỉnh thoảng còn bị ông chủ lưu manh lợi dụng thoả mãn sinh lí vật và mồi chài bọn khách ba Tàu, trả lời điện thoại tôi:

- Quang đây, cưng. Phi Đen có đấy không?

Tôi có thời làm công cho Phi Đen cùng với nàng nên nàng biết tôi, nàng run giọng hỏi lại:

- Anh Quang đó à?

- Phải, Quang đây. Phi Đen có đấy không? Cho tôi nói chuyện với hắn mau đi.

- Ông Phi đi tới cảnh sát rồi...

Tôi choáng người:

- Cảnh sát? Nó tới cảnh sát làm gì?

- Ông bị cảnh sát tới mồi đi. Vì chuyện gì liên quan đến anh đó. Ông không nói gì với tôi cả nhưng khi cảnh sát tới, tôi nghe lén thấy họ hỏi ông Phi có quen biết gì anh và bà Hồng Loan không...

Mồ hôi toát ra làm tôi lạnh người:

- Cảnh sát hỏi chuyện gì về tôi? Cưng có nghe họ hỏi Phi Đen về tôi không?

- Tôi không nghe được rõ lắm, chỉ loáng thoáng... Họ hỏi ông Phi là có phải anh... và bà Hồng Loan..... có tình ý gì với nhau không? Hai người có âm mưu đưa nhau đi đâu không? Hai người, nghĩa là anh và bà Hồng Loan, có định đi đâu xa không? Hai người có hay đi chơi

với nhau không?

- Phi Đen trả lời ra sao?

- Ông Phi nói rằng ông chỉ biết anh chứ không biết gì về bà Hồng Loan. Cảnh sát họ dọa ông Phi gì đó... rồi sau cùng họ mời ông về sở cảnh sát để khai về anh...

- Hấn đi lâu chưa?

- Mới đi chừng nửa tiếng. Tôi lo quá đi... Anh Quang, có chuyện gì vậy anh? Anh ở đâu gọi tới vậy?

Chị thư kí này lắm chuyện quá. Việc tôi gọi điện thoại tới đây thế nào cũng bị cô ả báo ngay cho cảnh sát biết. Tôi dọa:

- Tôi chẳng làm gì hết. Đây chỉ là một sự hiểu lầm. Phi Đen không liên quan gì đến việc này. Cô phải giữ kín việc tôi gọi điện thoại tới đây hôm nay. Nếu cô nói cho cảnh sát biết, Phi Đen càng thêm liên lụy và... tôi sẽ buồn cô lắm...

Cô ả hỏi với:

- Bà Hồng Loan nào đó chết rồi, phải không anh? Tôi đọc báo thấy có đăng vụ đó... có cả tên anh nữa...

- Ờ... bà Hồng Loan chết rồi, cả ông chồng của bà ta cũng chết nữa. Cô không muốn đi theo họ thì giữ mồm, giữ miệng, nghe không?

Tôi cúp điện thoại sau câu đe dọa cuối cùng đó.

Cảnh sát đã tìm tới Phi Đen nhanh hơn tôi tưởng. Như vậy họ đã nghe tôi là tình nhân của Hồng Loan. Tôi dư biết tật Phi Đen. Hấn chỉ bạo mồm nói phét nhưng khi có cảnh sát hỏi tới, hấn sợ rúm đít lại. Biết gì về tôi và Hồng Loan, chắc chắn hấn khai ra bằng hết. Qua lời khai của Phi Đen và đời tư của Hồng Loan. Hỏi dò để làm gì? Nếu không phải là để tống tiền? Cò Huy sẽ có lí do buộc tội tôi tống tiền và giết Hồng Loan.

Nguy quá mất thôi. Màng lưới thâu hẹp dần lại và dồn tôi vào giữa. Tuy đã biết là sợ hãi, hoảng loạn lúc này là chết, tôi cũng không sao bình tĩnh được. Ra khỏi hàng ăn, tôi đi lang thang trên đường như thằng mất hồn, đi mà không biết mình đi đâu, mình đang làm gì...?

Chợt tôi nhớ đến Thuý

Tôi cần nói cho nàng biết là tôi bị cảnh sát nghi ngờ tội giết bà Văn và tôi cần trốn đi nếu nàng chịu giúp tôi trốn đi, tôi có thể đi thoát.

Nàng sẽ khai với cảnh sát một vài chuyện gì đó để đánh lạc hướng truy nã tôi. Nghĩ ra được chuyện ấy, tôi vào ngay một hàng ăn khác, gọi điện thoại về vi la.

Chuông reo, một giọng đàn ông khàn khàn trả lời tôi:

- Ai gọi Thuý đó? Làm ơn cho biết quý danh?

Tôi nhận ra đó là tiếng nói của Đậu, viên cảnh sát có nhiệm vụ gác

cồng vi la. Làm sao tôi có thể nói chuyện bằng điện thoại với Thuý mà không bị viên cảnh sát đó nghe từ đầu đến cuối? Tôi thật ngu dốt tận mạng.

Không nói thêm nửa tiếng, tôi đặt ống nói xuống máy và bước vội ra đường.

Tôi đã thua rồi. Thua và đang bị săn đuổi. Chỉ còn chút xíu nữa tôi đã bỏ cuộc ngay lúc đó. Tôi đã mệt mỏi quá rồi, mệt và hết hi vọng, hết can đảm. Nếu tôi còn một chút can đảm nhỏ xíu, tôi đã đi thẳng tới gặp Cò Huy để thú nhận tất cả, để kể hết những chuyện gì xảy ra, những gì tôi đã làm, để rồi được nghỉ ngơi, dù là nằm nghỉ trong nhà tù. Nghỉ ngơi trong nhà tù với tôi lúc này cũng là một nỗi sung sướng. Nhưng như tôi vừa nói, tôi đã hết can đảm, dù là can đảm tự thú để buông hai tay chịu thua.

Bây giờ tôi lại nghĩ rằng tôi có thể trốn đi. Trốn được ngày nào hay ngày đó. Vì nếu tôi bị bắt, người ta sẽ gán cho tôi cả hai cái chết của vợ chồng Vũ Minh Văn, tôi sẽ bị xử tử chứ không phải bị tù hai mươi năm...

Tôi đi trở lại bên xe lô. Tôi quyết định ra Vũng Tàu. Ở đó tôi có vài tên bạn quen đang làm trong một công trường của Hoa Kỳ, chúng có thể giúp tôi đi sang Nam Vang.

Tôi vừa cầm lấy vé xe thì một bàn tay thô bạo nắm lấy tay tôi. Không cần nhìn mặt hắn tôi cũng biết hắn là một nhân viên truy tầm của cảnh sát, loại nhân viên mà thời Pháp – và cho tới bây giờ nữa - người ta vẫn quen gọi là ‘rò set’.

- Phải anh là Quang không, cho coi giấy tờ...?

Tôi đứng ngây ra như người chết đứng.

Một gã đàn ông nữa bước tới. Tôi nhận thấy gã thứ hai này có vẻ quen quen, dường như gã có tới vi la nhưng vì đồng cảnh sát quá nên tôi không chú ý đặc biệt tới gã. Gã cười, nhe ra hàm răng vàng:

- Thôi, còn phải hỏi giấy tờ gì nữa cho mất công? Bọn này chờ bồ ở đây khá lâu rồi... Ông Cò Huy đang chờ bồ... Thôi, đi về cho sớm...

Căn phòng hẹp, tường vôi màu vàng bẩn lâu ngày đã loang lổ.

Phòng kín mít không có cửa sổ nên sặc sụa mùi hơi người, mùi khói thuốc lá và chen lẫn cả mùi nước tiểu, đồ đạc trong phòng chỉ có cái bàn ghế nhỏ và hai cái ghế gỗ. Cái ghế sau bàn để cho thẩm viên ngồi có lưng dựa. Kể bị thẩm vấn ngồi ghế dựa.

Một viên cảnh sát ngồi trên cái ghế đầu khác bên cửa ra vào, lưng y dựa vào tường. Y lơ đãng nhìn những con ruồi đuổi nhau trên trần phòng dơ đen. Tôi ngồi trước bàn chờ đợi. Họ đã tháo còng cho tôi

khi họ đưa tôi vào đây.

Tôi quyết định nói sự thật. Nghĩa là tôi sẽ nói hết cho họ hay âm mưu của tôi và Hồng Loan, tôi nhận tôi đã làm chết Hồng Loan nhưng đó chỉ vì tai nạn. Tôi không có ý định giết nàng. Còn Vũ Minh Văn đúng là tự tử. Tôi và Hồng Loan không giết Vũ Minh Văn.

Tôi nói thật hết nhưng họ có tin tôi hay không đó lại là chuyện khác. Tôi ngồi chờ đó khoảng nửa tiếng thì hai người đàn ông bạn thường phục bước vào. Một người bưng theo cái máy đánh chữ đã cũ. Họ bắt đầu hỏi cung tôi. Tôi khai... Tiếng máy chữ đập rào rào bên tai làm tôi thấy buồn ngủ kinh khủng. Hai mắt tôi cứ ríp lại. Người phòng vẫn biết tôi buồn ngủ nên bảo người cảnh sát gác cửa đi lấy cho tôi li café đen..

Tôi khai xong, hai người đó ra khỏi phòng, cái máy chữ cũng được đem đi. Tôi lại ngồi chờ và người cảnh sát gác cửa lại lơ đãng nhìn mấy con thạch sùng đuổi nhau trên trần phòng loang lổ vôi.

Lại một nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Một người nữa tới bảo tôi:
- Đi...

Tôi đứng dậy đi theo y qua một căn phòng khác. Căn phòng này rộng hơn và bày biện khác hơn căn phòng tôi vừa bị thẩm vấn và cung khai. Lê Huy và Đặng Xính chờ tôi ở đây cùng với Trần Tiến Vinh. Cò Xính có vẻ thương hại tôi. Khi tôi vào phòng, chỉ có mình lão là đứng dậy. Hai người kia vẫn ngồi điềm nhiên. Cò Xính chỉ cho cái ghế:

- Ngồi đây, anh Quang...

Yên lặng rơi xuống, nặng và khó thở. Tuy là nghề nghiệp của họ và họ đã quen nhìn, quen nói chuyện với những tên tử tội, ba người này cũng dường như cảm thấy khó chịu vì tôi. Họ như nhường nhau nói chuyện với tôi. Sau cùng, Cò Huy xếp lại tập giấy đánh máy trên bàn. Tôi biết đó là bản tự cung của tôi. Y háng giọng hai ba lần mới nói:

- Chúng tôi đã đọc lời khai của anh...

Trần Tiến Vinh tiếp lời:

- Thật ra chúng tôi không cần lời khai của anh mới có bằng cứ để kết tội anh. Chúng tôi đã có đủ bằng cứ để kết anh vào tội tử hình... hai lần. Nhưng vì anh chỉ có một đời sống, xử tử anh một lần là đã đủ.

Y ngừng lại châm một điếu thuốc:

- Anh Quang – y nói nhưng không nhìn vào mắt tôi – Chúng tôi cũng phải công nhận là... anh là người giàu sáng kiến. Anh đã nghĩ ra một kế hoạch giết người lấy tiền bồi thường bảo hiểm gần như hoàn hảo. Nghĩ ra một kế hoạch như vậy, thật anh đã hao tổn nhiều tâm trí. Thú thật với anh là trước khi nói chuyện riêng với cô Thuý, chúng tôi vẫn

hoàn toàn chưa biết được anh giấu xác ông Vũ Minh Văn ở đâu. Nhưng khi cô Thuý nói chuyện cái tủ lạnh và việc anh cố ý cho hơi điện chạy vào tủ dù rằng trong tủ không đựng gì hết, ánh sáng chợt đến với chúng tôi. Đến lúc đó, chúng tôi mới hiểu, đem xác ông Văn dẫu vào tủ lạnh, anh đã có một sáng kiến tuyệt vời. Những sáng kiến tuyệt diệu chính là những gì không ai ngờ nhất. Song, việc giữ xác chết lâu như thế có nhược điểm là xác chết có ít máu chảy quá. Hai là không có dấu tay. Hai sự kiện đó cho chúng tôi biết là có sự dàn xếp quanh xác chết của ông Văn nhưng không ai trong chúng tôi lại nghĩ ra rằng anh lại giấu xác của ông Văn trong tủ lạnh. Trong bao ngày cảnh sát ra công đi tìm ông Văn thì ông ta vẫn nằm chình ình ngay trước mũi họ.

Tôi run giọng:

- Tôi không giết ông Văn. Ông ấy tự tử. Đó là sự thật. Các ông không thể chứng minh là tôi đã giết ông Văn. Ông ấy có để lại bức thư tuyệt mệnh. Không phải bức thư đánh máy mà các ông đã tìm thấy. Thư này do ông Văn viết bằng tay gửi cho luật sư Thanh. Tôi hãy còn giữ bức thư...

Với giọng nói rất thần nhiên. Dường như là còn hiền từ và thương hại nữa. Vinh ngắt lời tôi:

- Không, anh đã giết ông Văn. Để tôi nói thay anh tại sao anh lại giết ông Văn và anh đã giết Văn bằng cách nào...

...

- Ông Văn đã cho anh một chân thư kí riêng, lại cho anh ở ngay trong nhà. Rồi anh và bà Văn, tức cô Hồng Loan, hai người yêu nhau. Nàng biết ông chồng có bảo hiểm nhân mạng với hợp đồng lên tới số bạc triệu, dưới 15 triệu đồng trả cho ông Vũ Minh Văn khi ông ta chết. Nàng muốn chiếm hữu số bạc lớn đó. Nàng múôn “bỏ cũ soạn lại” tấn kịch nàng đã làm với người chồng trước của nàng.

Nhưng anh khôn ngoan hơn nàng. Anh biết, nếu ông Văn bị ám sát, người ta sẽ nghi ngay cho anh và nàng giết. Anh lại biết rằng ông Văn đã tự ý ghi thêm vào hợp đồng bảo hiểm điều khoản công ty bảo hiểm không phải trả tiền bồi thường trong trường hợp ông ta tự tử.

Anh còn biết rằng ông Văn đã đóng cho công ty bảo hiểm số tiền là 1 triệu 700 ngàn đồng, và khi công ty bảo hiểm không trả tiền bồi thường gấp bội một thân chủ, công ty có lệ trả đủ số tiền thân chủ đó đã đóng cho công ty. Anh biết rằng, việc lấy 15 triệu thì khó nhưng việc lấy 1 triệu rưỡi thì dễ. Và anh dụng tâm lấy số tiền 1 triệu 700 ngàn đồng đó cùng sang đoạt hết tài sản ông Văn để lại. Anh và Hồng Loan toa rập giết ông Văn. Nhưng rồi anh lại nghĩ rằng, tại sao

anh lại phải chia đôi số tiền đó với Hồng Loan? Anh đã điều tra về cuộc đời cũ của nàng – anh đã nhờ một người bạn anh tên là Phi, thường gọi là Phi Đen cung cấp cho anh tài liệu về đời tư của Hồng Loan - nhờ đó anh biết Hồng Loan đã một lần dính líu vào án mạng. Dù rằng ông Văn chán đời nhưng ông ta vẫn còn yêu mê Hồng Loan. Anh đã dùng chuyện riêng của Hồng Loan để tống tiền ông Văn. Anh dọa ông ta, nếu không đưa tiền cho anh, anh sẽ tố cáo Hồng Loan giết chồng cũ. Vì vậy ông Văn đã phải kí cho anh một ngân phiếu 40 ngàn đồng. Trương mục của ông Văn lúc đó chỉ còn hơn 40 ngàn đồng và trả cho anh số tiền đó, tức là ông ta đã huỷ luôn trương mục đó. Chúng tôi có thể đưa ra bằng cứ. Hiện chúng tôi có trong tay tấm ngân phiếu.

Tôi đứng bật dậy:

- Không có chuyện tống tiền – tôi hét lớn – Ông Văn tự ý kí cho tôi ngân phiếu ấy. Ông ấy trả lương trước cho tôi bốn tháng....

Vinh nhún vai:

- Anh tưởng có người tin anh sao? Ông Văn hết tiền, nếu không bị bắt buộc, đời nào ông ta lại chi tiền cho anh quá lố đến thế? Nhưng không sao, anh muốn nói gì thì nói. Quan toà sẽ tin anh hay không, đó là chuyện sau này. Tôi chỉ kể lại những gì đã xảy ra để anh thấy rằng chúng tôi biết hết, vậy thôi. Những tên tống tiền thường tham lam, không bao giờ chúng chịu hài lòng với số bạc 40 ngàn đồng ông Văn phải nộp cho anh. Anh đòi thêm nữa. Anh bắt thêm nữa. Anh bắt ông Văn phải viết chúc thư để lại cho anh tất cả gia sản. Chúng tôi đã tìm được chúc thư ấy. Chỉ một chứng cứ đó đã đủ kết tội anh rồi... Và... anh, với sự trợ lực của Hồng Loan đã giết ông Văn. Anh bỏ xác ông ta vào tủ lạnh. Nếu thực sự ông Văn tự tử, tại sao anh lại đem xác ông ta giấu đi mà không chịu báo cho cảnh sát tới ngay...? Tôi sẽ nói tại sao... Anh để cho Hồng Loan hiểu rằng anh nắm số bạc hơn 15 triệu đồng, chỉ cần bây giờ bày ra một vụ bắt cóc để đổ cho bọn bắt cóc giết chết ông Văn là nàng có thể hi vọng lãnh được trọn số bạc bồi thường lớn đó. Hồng Loan tưởng thật nên làm theo kế hoạch của anh. Nàng nói dối cô Thuý là ông Văn bị đau nằm liệt giường. nàng cần có cô Thuý làm chứng trông thấy nàng đưa ông chồng ra khỏi nhà để vào xe đi Đà Lạt. Khi cần nói, người đóng giả ông Văn tối đó chính là anh...

Anh đưa Hồng Loan tới căn nhà bỏ hoang ở bìa rừng và giết chết nàng, bỏ xác nàng tại đó. Anh dàn cảnh sao để đổ ông Văn tội đã giết Hồng Loan. Mưu mẹo của anh thật tài tình và hiểm độc. Nó tài tình ở chỗ hợp lí; khi đã giết chết vợ, ông Văn trở về nhà và quá thất

vọng, ông ta tự tử ở nhà ông ta. Nhưng khi chúng tôi mở cuộc điều tra, chúng tôi vẫn thấy có nhiều khả nghi. Sự kiện lớn nhất là người của tôi rình suốt đêm ngoài vườn vì la không trông thấy ông Văn lĩnh vào nhà. Sự kiện thứ hai là xác chết có quá ít máu chảy ra từ vết thương. Thường thì khi người ta tự bắn vào đầu và gục ngay xuống đó, máu chảy ra không lênh láng thì cũng phải có một vũng lớn. Ít nhất cũng phải có một lít máu tươi chảy ra từ vết thương. Nhưng xác ông Văn chỉ có một chút xíu máu. Cuộc điều tra thu hẹp lại và tất cả chỉ thấy có mình anh vùng vẫy ở giữa lưới.

Sau cùng, anh làm cái việc cuối cùng mà anh có thể làm được: trốn đi. Và chúng tôi đã bắt được anh...

Tôi kêu lên:

- Tôi không giết ông Văn, tôi không giết Hồng Loan... Hồng Loan chết vì tai nạn... Tôi không chủ tâm giết nàng... Còn ông Văn thì tự tử...

Trần Tiến Vinh lắc đầu:

- Ở địa vị anh, tôi sẽ không gào thét loạn như thế. Anh gào thét là vô ích. Việc của anh bây giờ là tìm một trạng sư thật giỏi, tận tâm với anh để hi vọng thoát chết. Anh có luật sư nào chưa? Nếu chưa, tôi có thể giới thiệu cho anh một ông...

- Tôi không tin được người do ông giới thiệu

- Đừng thù hằn vô lí. Tôi không thù hằn gì hay có ác cảm với anh.

Trái lại, tôi còn có cảm tình với anh nữa. Tôi thấy anh thông minh, tháo vát và khôn khéo. Song, cũng như nhiều người ở tuổi anh. Anh muốn có nhiều tiền mà không phải làm việc mệt nhọc và không phải khổ công lâu ngày. Anh đi đường tắt tới két bạc. Xã hội và luật pháp không cho phép anh làm như thế. Tôi chỉ là người hết sức bảo vệ quyền lợi của công ty bảo hiểm nuôi sống tôi. Bây giờ công việc của tôi đã xong rồi. Tôi muốn giúp anh. Dù anh đã giết hai mạng người tôi cũng không đành tâm thấy anh phải chết... Anh nên nhận lời tôi...

Người bạn luật sư mà tôi giới thiệu có thể giúp anh...

Hắn nói có lí, tôi gật đầu:

- Cám ơn... tôi bằng lòng...

- Vậy là xong rồi, tôi sẽ bảo bạn tôi tới gặp anh ngay. Nhưng anh cũng đừng hi vọng có phép lạ. Bạn tôi là người có tài nhưng ông ấy không thể nào cứu giúp anh ra khỏi tù đâu. Nhiều lắm là ông ta có thể giúp anh thoát khỏi án tử hình. Không ai có thể cứu anh thoát được tội...

Y vỗ vỗ nhẹ vào vai tôi rồi đi ra. Rồi họ đưa tôi vào nhà tù. Khi cánh cửa đen sì đóng lại sau lưng tôi, tôi hiểu rằng định mệnh đã an bài.

Cuộc đời tôi từ đây bắt đầu hết.

Hết

Nguồn: Nikolailovxop
VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 02/10/2006 12:52:10 CH

Hoàng Hải Thủy

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 1

Vụ án mạng có nhiều người đàn bà tới làm chứng. Đàn bà trẻ, già, đẹp, xấu, mập bự, gầy ốm... Đủ loại, đủ hạng. Trong số những người đàn bà đẹp, thanh lịch đến làm chứng Tôn Thất Ái Xuân là người đẹp nhất. Đôi chân của nàng là bộ phận đẹp nhất trong thân thể gợi cảm của nàng. Ái Xuân thường bận y phục phụ nữ Tây phương - nô-m-na là mặc đầm - và đôi chân, bộ giò của nàng khi nàng mặc váy đầm làm cho bọn đàn ông phải thất sắc. Phụ nữ Việt mà bận đồ đầm sang, đẹp đến như Ái Xuân là nhất nhì Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi... Nhìn ngắm Ái Xuân trong bộ đồ đầm người ta thường yên trí nàng là người từng sống nhiều năm ở Pháp - khi nói đến Pháp, người ta nói đến Paris, tất nhiên - nhiều người chẳng biết gì về đời tư của Ái Xuân cho rằng nàng là người sống từ nhỏ trên đất Pháp. Nhưng thực ra Ái Xuân mới chỉ được sống có sáu tháng ở Pháp. Đó là thời gian nàng đi theo cô em gái tỉ phú của nàng. Chuyển đi tháp tùng có nhiều buồn hơn vui. Song giá trị con người của Ái Xuân không phải là những bộ y phục đẹp nàng khoác lên thân thể tuyệt diệu của nàng, Chỉ cần nhìn thoáng qua Ái Xuân người ta - ngay cả những người

năng khiếu nhận xét yếu nhất, cũng biết nàng không phải là người đàn bà tầm thường. Nàng có dáng vẻ, thái độ của một thiếu phụ thật giàu tiền, sang trọng, lịch sự, học thức. Nàng là bông hoa tô điểm cho cuộc đời, là người thiếu phụ đa tình, quyến rũ và chỉ cần nhìn đôi mắt long lanh như nước hồ thu của nàng người ta cũng biết nàng là người đàn bà đã qua nhiều cuộc tình trong đời.

Ái Xuân biết nàng đẹp, biết nàng được đàn ông thèm muốn, khao khát, ao ước, mơ màng được gần, được yêu nàng. Nhưng nàng không vì cái biết đó mà kiêu căng, hợm hĩnh, và do hợm hĩnh mà trở thành đáng ghét như đa số những cô gái trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm sống. Phụ nữ đẹp mà kiêu căng, nét mặt lúc nào cũng khinh khỉnh như muốn nói vào mặt mọi người : "..Không đáng được lọt vào mắt xanh của tui. Còn lâu mới được tui để ý..Đi chỗ khác chơi.." là một điều đại dột, một sai lầm đáng tiếc. Ái Xuân không phạm vào sai lầm đó.

Với nhà chức trách, tức là với các nhân viên Ty Cảnh sát điều tra về vụ án mạng, Ái Xuân khai nàng tên là Tôn thất Ái Xuân, nàng đến Đà Lạt không phải là để nghỉ mát. Đà Lạt là thành phố nàng thường sống. Mỗi năm nàng sống sáu tháng ở Sài Gòn, sáu tháng ở Đà Lạt. Tuy vậy lần này nàng về Đà Lạt vì một việc đặc biệt : đó là việc đợi Tòa Án làm nốt những thủ tục cuối cùng cho nàng ly dị với bác sĩ Vincent Trần văn Đầu, chồng nàng.

Bác sĩ Vincent Trần văn Đầu thường được các ông bạn, thân cũng như vợ, gọi là Vành Xăng Đầu hay Đầu Vành Xăng - Vingt Cents Đầu, Đầu Vingt Cents - tức Đầu Hai Cắc, Đầu Hai Mười Xu - Tên gọi đùa rõn nhưng gây đau đớn, bợ bội cho đương sự và cho những người thân của đương sự, tuy là tên gọi đùa nhưng lại có khá nhiều

sự thực. Giá trị con người của Đốc-tơ Đầu không đến nỗi chỉ là hai mươi xu, tức hai cắc; nó đắt hơn thế nhưng không đắt hơn bao nhiêu. Vincent Đầu cũng bực bội vì cái tên Đầu Vanh Xăng nhưng đương sự cũng không bắt mẫn bằng Ái Liên, người vợ đẹp, sang của Y.

Tôn Thất Ái Xuân khai về vụ án mạng : nàng về Đà Lạt đợi tòa tuyên án ly dị, trong thời gian chờ đợi nàng gần như ở ẩn để tránh phải gặp mặt ông chồng. Vincent Đầu là đàn ông nhưng lại có tính nết của đàn bà, con gái. Đầu yếu đuối về tình cảm, không quyết đoán, thiếu tự ái và tự trọng, nhất là trong việc đối xử với người vợ trẻ, đẹp, sang, học thức, đa tình. Vincent Đầu không bao giờ cho là mình bị vợ chán ghét. Cho đến giờ này khi tòa sắp cho hai người ly dị, Đầu vẫn tin Ái Xuân chỉ vì giận Y ham chơi hơn làm việc, Y có số đào hoa được nhiều đàn bà yêu mê và vì Y chăm chỉ, sốt sắng đáp ứng những cuộc tình ngoại gia đạo ấy nên vợ Y mới nạp đơn xin ly dị. Vincent Đầu vẫn khơi khơi tin rằng việc Ái Xuân đòi ly dị chỉ là hành động cảnh cáo, nếu được gần nàng Y sẽ thuyết phục được nàng bỏ ý định ly dị. Vợ chồng sống ly thân đã ba năm nhưng Vincent Đầu vẫn tự coi Y là người có vợ. Mỗi lần có dịp Đầu vẫn nói nhiều, thật nhiều, để thuyết phục Ái Xuân trở lại mái ấm gia đình. tức là trở lại sống đời vợ chồng với Y Đọc những sách báo ngoại quốc giảng về tâm lý phụ nữ Đầu thấy người Phú Lang Sa dạy nhau rằng đàn bà nhiều khi xúc động, tha thứ, quên đi tội lỗi hoặc quên hờn giận khi họ thấy đàn ông khóc, và đàn ông khi nào cần khóc cứ khóc; nước mắt nhiều khi làm được nhiều việc lời nói không làm được. Nên mỗi lần, đây là những lần Đầu gặp vợ, Đầu khóc nức nở, khóc nỉ non, khóc nghẹn ngào, khóc sụt sùi, khóc thút thít, khóc hu hu, khóc như mưa như gió; nước

mắt Đẩu tuôn ra thật nhiều; trong đó có cả nước mũi.

Khác với lời đ đoan quyết của những tay tổ sư tâm lý Phú Lang Sa, Ái Xuân không xúc động mảy may trước số nước mắt, nước mũi hơi nhiều của người đàn ông mà càng ngày càng thấy không xứng đáng làm chồng nàng. Đúng ra phải nói là người đàn ông nàng không yêu, không thương. Phải chứng kiến và chịu đựng những màn khóc thảm của Vincent Đẩu nàng chỉ thấy bực bội, thấy lố bịch và thấy hối hận vì đã để cho Đẩu gập nàng. Để tránh gập Đẩu lần này về Đà Lạt chờ án lý dị nàng không ngụ Ở khách sạn lớn - nếu nàng ngụ Ở khách sạn, Vincent Đẩu cũng về ngụ Ở khách sạn ấy, và nửa đêm, gà gáy..lúc nào Y cũng có thể mò đến gõ cửa phòng nàng, lúc nào Y cũng có thể quấy rầy nàng bằng điện thoại. Làm sao nàng chịu nổi. Vì vậy lần này nàng đến ở nhà bà Tá.

Bà Tá không phải là bà vợ góa của một ông Thiếu tá, Trung tá hay Đại tá nào - một ông sĩ quan cấp Tá đã hy sinh vì nước hoặc đã giã từ vũ khí và binh nghiệp để về nơi yên nghỉ ngàn đời - bà Tá trước đây hai mươi mấy mùa lá đổ làm vợ một ông tên là Tá nên bà được người đời gọi là bà Tá. Vì người đời có thói quen gọi ngắn gọn cho được việc : Ông Tướng, bà Tướng, ông Tá, bà Tá, ông Tỉnh, bà Tỉnh, ông Quận, bà Quận, bà Tá được người đời cho là ông chồng bà thời sinh tiền là Thiếu tá, Trung tá chi đó trong quân đội. Bà Tá không cải chính sự sai lầm này. Nhiều lần Tình, cô con gái duy nhất của bà Tá, nghe bà mẹ nói đến ông bố bằng giọng nói và vẻ mặt trang trọng : " Ông Tá nhà tôi mà còn sống thì năm nay..,không có cở cánh gì, không công lao trận mạc gì..ít nhất ông cũng là Đại tá.." Nhiều lần khác Tình nghe mẹ nàng đ đoan quyết là nếu còn sống năm nay ông Tá phải là Trung tướng và chắc chắn là đời sống của bà

không đến nỗi phải khổ sở như thế này. Hơn ai hết Tình biết ông thân sinh của nàng tên cúng cơm là Tá, không ở trong quân ngũ ngày nào. Còn về nghề nghiệp của ông thì nàng không biết chắc. Dường như ông Tá làm khá nhiều nghề : thợ may Tây, buôn hàng chuyển Hà nội- Sài Gòn, thư ký đồn điền cao su, có người còn nói có thời ông làm thợ hút tóe.

Trong thời gian mấy năm gần đây, kể từ ngày bà Tá nghiện rượu nặng - bà uống rượu lâu rồi nhưng bà chỉ nghiện nặng khoảng mấy năm gần đây - trên cõi đời này chỉ còn một mình Tình biết ông thân của nàng tên là Tá. Đây là trường hợp " lộng giả thành chân " rất thường thấy xảy ra với những người nghiện rượu và thần kinh bất ổn, bà Tá thoát đầu nói ông chồng bà là Thiếu tá để đùa chơi, và để rồi sau đó bà yên trí ông chồng bà là sĩ quan thật.

Trở lại với Tôn Thất Ái Xuân và lý do nàng đến ở nhà bà Tá. Nhà này không phải là khách sạn theo đúng nghĩa khách sạn nhưng vẫn tiếp khách trọ như khách sạn. Nói đúng ra nhà này là một tiểu khách sạn hành nghề theo lối thủ công nghiệp, gia đình, khách toàn là người quen hoặc do khách cũ giới thiệu khách mới. Đúng hơn đó là một nhà trọ, lương thiện, chỉ tiếp được ít người vì không có nhiều phòng. Và đặc biệt là không nhận khách mượn giờ, không nhận những cặp nam nữ đến mượn phòng một đêm, nói là để ngủ nhưng thực sự là để làm với nhau những việc cần dùng đến cái giường, cần nằm nhưng không phải để ngủ.

Nhà bà Tá là một vi-la có lầu, có vườn hoa, cây cảnh, có lối sỏi đi trong vườn khá rộng. Ba căn phòng trên lầu được chuyển hóa thành ba phòng trọ có tạm đủ tiện nghi, tức là phòng nào cũng có đèn điện, nước máy, cầu tiêu, nhà tắm riêng. Đặc biệt Đà Lạt quanh năm mát

mẻ nên không cần có quạt máy hay máy lạnh. Khách trọ không cần phải cầm khăn mặt, bàn chải đánh răng có thuốc đánh răng bọm sẵn, hộp sà-bông, đứng chờ nhau trước cửa phòng toa-lét chung và chửi thề nhau mỗi buổi sáng.

Cô Lê thị Xuân Tình, cô con gái của bà quả phụ Lê văn Tá, nữ danh Đào thị Hường, cũng là một người chứng quan trọng trong cuộc điều tra vụ án mạng này.

Câu chuyện khởi đầu vào một buổi chiều ngày Thứ Năm trong tuần - Ái Xuân nhớ rõ chiều đó là chiều ngày thứ năm vì hai ngày sau là sáng ngày Thứ Bảy, và sáng ngày Thứ Bảy là ngày nàng cùng luật sư ra tòa để nghe tuyên án - và buổi tối ngày Thứ Năm đó là ngày Ái Xuân rời nhà bà Tá để về ngụ Ở khách sạn.

Lý do Ái Xuân rời nhà bà Tá, tức là nàng không còn phải tránh mặt Vincent Trần văn Đẩu, chồng nàng, người chồng khóc máu, bệu nhếch của nàng, sẽ được nói đến trong những hồi sau.

Ái Xuân rời nhà bà Tá lúc 5 giờ chiều, nàng đến mượn phòng trong khách sạn Palace Lúc 11 giờ đêm ấy nàng trở lại nhà bà Tá.

11 giờ đêm Ái Xuân trở lại nhà bà Tá để làm gì ?

Nàng trở lại đó để lấy cái sắc tay, cái sắc đẹp như quyền sách, nàng bỏ quên trong ngăn kéo bàn ngủ trong căn phòng nàng ngụ trên lầu nhà bà Tá.

◦ ◦ ◦

Chiều ngày Thứ Năm ấy Ái Xuân ra khỏi nhà bà Tá lúc 5 giờ. Vào lúc 4 giờ hai cái va-ly và hộp đựng đồ trang điểm - hộp đồ trang điểm vuông vức của phụ nữ Tây phương trông giống như cái hòm đựng đồ nghề của những anh thợ cạo rong ở những tỉnh nhỏ Bắc kỳ ngày xưa. Ngày xưa đây là những năm trước 1945 - đã sẵn sàng chờ theo

nữ chủ nhân của chúng ra khỏi nhà. Ái Xuân, sau khi xếp đồ vào va-ly, nằm nghỉ vài phút trên giường.

Đó là lúc bà Tá trở dậy sau giấc ngủ trưa đầy mộng mị làm đầu óc bà nặng như đá. Trưa nào bà cũng uống rượu và trưa nào bà cũng ngủ. Uống say, bà ta cần ngủ và ngủ dậy bà cần uống cho say. Những ngày sống của người đàn bà nhiều tật xấu này cứ trôi đều như thế: rượu rồi ngủ, ngủ rồi rượu. Bà ta ăn ít và gần như không cần ăn cũng sống.

Bà Tá cần rượu nhất, nhì đến bạn. Bạn để được nói chuyện tục, để chửi thề không khác gì bọn đàn ông lỗ mãng. Bạn của bà là một người đàn bà cũng đặc dị không kém. Bà Tá vẫn gọi bà này là "Người đẹp", đôi khi là "Người đẹp nhất cõi đời này.."

"Người đẹp" bạn thân của bà Tá là một bà Me Tây. Mạc Ta là tên nàng. Bà Tá năm mươi, Mạc Ta mới khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi. Bước vào chốn giang hồ từ những năm mười sáu, mười bảy tuổi nên tuy chưa nhiều tuổi Mạc Ta là người biết khá nhiều về tình dục và đàn ông. Mạc Ta mới thật là bà Tá ; ông chồng Tây của nàng nguyên là một vị Cô-lô-nền trong quân đội Viễn Chinh Pháp Hải ngoại, tên tắt của lực lượng này là I.F.O.M = Infanterie Francaise d'Outre Mer. Ông Cô-lô-nền đã rời Đông Dương để trở về mẫu quốc năm 1954. Bà Me Tây Mạc Ta Hoa lưu luyến quê hương, tổ quốc, nhất định không đi theo ông chồng. Có lẽ vì buồn nhớ đất Đông Dương, vì phải xa người vợ Việt, tức là xa Mạc Ta, vì thiếu thuốc phiện, về Pháp được hơn một năm ông Cô-lô-nền lăn cổ ra chết. Trong di chúc của người quân nhân già Phú Lang Sa giàu tình cảm và đèo bòng vợ nọ, con kia có khoản cho Mạc Ta thừa hưởng một số tài sản. Tuy phần gia sản này chẳng có gì lớn lắm song việc chia

chác cũng gây phiền nhiễu cho những người con của ông Cô-lô-nền - Ông góa vợ từ trước khi sang Đông Dương - Đám con ông nhờ luật sư dàn xếp với Mạc Tạ Mạc Ta bằng lòng ngay khi luật sư đại diện thân chủ đề nghị nàng được quyền thừa hưởng hai căn nhà của ông Cô lô nền, một nhà ở Sài Gòn, một nhà ở Đà Lạt và đưa ngay cho nàng một khoản tiền mặt.

Bà Tá thường nói:

- Máy cha Ba Tàu nói :.." Phiện nhị, tửu tam, trà độc ẩm.." Đúng không chê vào đâu được. Hút thuốc phiện phải có hai người, và chỉ hai người thôi, ba người là thừa một. Uống rượu phải có ba người mới vui. Còn anh uống trà, trà Tàu, trà Ta, trà Tây, cà phe gì cũng vậy, là cu li nhất, uống một mình cũng được. Nhưng uống rượu phải có ba người. Mạc Ta ơi..Moa với toa uống rượu với nhau đây là ba người. toa có biết tại sao chỉ có đặng ấy mí tớ thôi mà tớ lại nói là ba người không ? Hề..Hề..Vi một mình toa bằng hai người khác. Một mình Sê Ri bằng hai thằng đàn ông. Hơn ấy. Một mình Sê Ri bằng năm thằng đàn ông. Nhưng mình cứ cho là bằng hai đi. Sê Ri đấu hót bằng hai thằng đực. Ngồi với Sê Ri tuy chỉ có một mà vẫn là hai người...

Đến lúc này chúng ta đã có thừa lịch sự để gọi nữ nhân vật quả phụ Lê văn Tá, nữ danh Đào thị Hường, bằng cái tên hợp nhất với đương sự là Mụ. Mụ Tá và Mạc Ta khi nói chuyện với nhau dùng rất nhiều tiếng lóng của dân du đãng, dân bụi đời. Hai người ăn nói ngổ ngáo, thô tục không khác gì bọn bợm nhậu đàn ông.

Và trong lúc Mụ Tá vừa ngủ trưa trở dậy, ngồi uống cà phê, hút thuốc lá, ngáp, chờ Sê Ri Mạc Ta sang nhà, thì Tình - người thiếu nữ được mẹ đặt cho cái tên gọi cảm là Xuân Tình nhưng cuộc đời cho đến lúc

này lại nhấn thín chẳng có qua một xu teng tình ái nào cả, đang có chuyện khổ tâm: nhà trọ chỉ có mỗi một bà khách mà bà này lại bắt mẫn bỏ đi ở nơi khác. Tình mới thực là chủ nhân nhà trọ không tên này. Nàng lo buồn vì nàng phải làm sao kiếm ra đủ tiền cho hai mẹ con nàng sống - nặng nhất là khoản tiền rượu của bà mẹ nàng - mà nhà thì càng ngày càng ít khách đến ở. Cứ tình trạng này kéo dài thì đến tiền ăn của hai mẹ con nàng cũng không lo nổi, đừng nói đến những khoản tiền chi cho Cognac với Martell.

Mạc Ta sống trong căn nhà cũng làm theo kiểu vi-la ngay đằng sau nhà của Mụ Tá. Cái gọi là vi-la của Mạc Ta, theo đúng kiểu vi-la cô-lô-nhân, có bốn phòng : phòng khách, phòng ăn, hai phòng ngủ. Đi qua sân tới nhà bếp. Vì ít khi nấu ăn, nhà bếp của Mạc Ta gần như bỏ hoang, chuột tự do làm ổ. Mạc Ta sửa? một căn phòng nhỏ ngay trên nhà làm gian bếp. Án mạng xảy ra trong căn phòng nhỏ được dùng làm bếp đó.

Mạc Ta sống một mình với một cặp chó Nhật. Hai con chó thật hỗn và mất dạy. Một chị người làm hai ngày mới tới dọn dẹp, quét nhà, nấu ăn, giặt rũ một lần. Mạc Ta trả công người làm khá cao nhưng không chị người làm nào hầu được nàng lâu. Nguyên nhân là Mạc Ta sống quá bê bối và những người đàn bà nghèo nhưng lương thiện đến làm cho Mạc Ta đều không muốn bị mang tiếng. Mạc Ta sống một mình nhưng nhà nàng lại có nhiều đàn ông ra vào.

Mạc Ta đã dâm chứ không phải đa tình. Gần bốn mươi tuổi và từ năm mười lăm tuổi đến giờ nàng đã gần không biết bao nhiêu người đàn ông, sự đòi hỏi dục tình của thân xác nàng vẫn không suy giảm. Mụ Tá chỉ cần rượu và chỉ có rượu thôi, Mạc Ta cần rượu và cần cả đàn ông khỏe mạnh.

x

Tầng dưới của vi-la cũng có bốn phòng như trên lầu. Mụ Tá chiếm một phòng, Tình một phòng. Phòng ngoài là phòng khách và phòng ăn. Bàn ăn để đó nhưng hai mẹ con ít khi ngồi ăn chung với nhau. Tình đi đi, lại lại ở dưới chân cầu thang. Nàng muốn đi lên lầu thuyết phục bà khách trọ lịch sự. Ở lại nhưng nàng ngần ngại vì chuyện phải hạ mình năn nỉ. Hai nữa nàng thấy bà khách tuy sang nhưng vẫn có cái vẻ gì đó làm cho nàng không có cảm tình. Tuy không biết gì về đời tư của Tôn thất Ái Xuân, Tình cảm thấy cái đời tư ấy chẳng có gì là cao đẹp. Nhưng khách trọ là khách trọ, Tình chỉ không ưa những bà khách đem đàn ông về nhà, những ông khách gần nửa đêm mới đến hoặc quá nửa đêm mới về. Tình thấy bà khách tên là Ái Xuân sống kín đáo và lạnh lẽ. Từ ngày tới đây Tình không thấy bà ta có khách đàn ông. Tình, với tư cách chủ nhà trọ, không có quyền lãnh đạm với bà khách tốt như bà khách Ái Xuân.

Sau một hồi do dự Tình lên lầu, nhưng tới trước cửa phòng Ái Xuân nàng lại ngần ngại không muốn gõ cửa.

Đúng lúc ấy cửa phòng mở, bà khách sang hiện ra.

Ái Xuân là người đàn bà đẹp.

Người đàn bà đẹp không chỉ đẹp trong một lúc nhất định nào đó, người đàn bà đẹp là lúc nào cũng đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp. Ái Xuân thuộc loại đàn bà siêu đẹp đó. Nhìn nàng lúc nào người ta cũng thấy nàng đẹp nhất. Thời gian đối với Ái Xuân chỉ có hiện tại. Người ta không thể nhìn nàng mà đoán biết được nàng bao nhiêu tuổi.

Người tinh tế lắm cũng chỉ có thể đoán nàng trạc ba mươi.

Ái Xuân không cố ý dấu tuổi tác của nàng. Nhưng từ lâu rồi nàng đã thấy trên cõi đời này chỉ có những em nữ sinh, tức những em thiếu

nữ, những bà già không còn hy vọng gì ở tình yêu, và những chị đàn bà ngu ngốc, đàn độn là hay nói thật, hay để đàn ông biết số tuổi thật của mình.

Nàng có khuôn mặt trái soan, đôi mắt màu nâu hạt giẻ, mũi nàng hơi cao như mũi đầm lai mà nàng lại không phải là đầm lai. Da nàng trắng, má và môi nàng hồng mà không cần đến mỹ phẩm. Khuôn mặt nàng, toàn thân nàng có cái vẻ sang thiên phú, cái vẻ đẹp trời cho này không một mệnh phụ phu nhân hay bà vợ một nhà tỉ phú nào có thể nhờ tay người giúp, nhờ học tập, nhờ bắt chước mà có.

Nhưng vẻ đẹp nhất của Ái Xuân, cái quý nhất của nàng là cái vẻ bàng bạc như có hào quang tỏa sáng, như da thịt nàng có rắc một làn phấn mịn làm bằng chất bạch kim. Đó là chưa kể nàng còn đẹp thêm, còn quyến rũ nhiều hơn nhờ những bộ y phục thật sang, thật hợp với nàng, những bộ y phục mà chỉ có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời của nàng mới có thể giúp cho nàng có.

Ngay lúc này, khi Xuân Tình gập nàng ở cửa phòng, Ái Xuân bận chiếc kimono lụa hồng. Nàng bận kimono đẹp hơn cả đào xi-nê Nhật Bản chính cống.

- Cô Tình. Tôi đang cần gập cộ. Mời cô vào...

Nghe Xuân Tình nói lí nhí về chuyện đi, ở, Ái Xuân nói:

- Lỗi tại cộ Cô còn nói chi nữa...

Vừa nói ra câu đó Ái Xuân cảm thấy hồi ngay.

Nàng đã từng chỉ huy bọn gia nhân, đầy tớ trong nhà, nàng đã từng đối phó với những ông giám đốc ngân hàng, những ông quản đốc công xưởng, những ông chủ sở cũng như với những anh bồi khách sạn lưu manh, những anh quản lý nhà hàng - thường được gọi bằng cái tên Mét Đ ôten - và kinh nghiệm cho nàng biết người đàn bà

thông minh không nên bao giờ nói ra những lời trách cứ người khác. Nàng không hề đọc sách Minh Tâm Bảo Giám nên nàng không biết rằng các ông quân Tử Tâu ngày xưa có lời dạy người đời là chỉ nên biết những cái tốt của người và quên đi những cái xấu, cái lỗi của người; lời dạy ấy, truyền qua cả mấy ngàn năm đến nay vẫn còn được ghi trong sách vở - Ái Xuân tự nhiên biết nàng nên làm như thế.

Xuân Tình hai mươi bốn tuổi - con gái thời nay hai mươi bốn tuổi bắt đầu bị coi là lỡ thời, ế chồng - Nàng có mái tóc dày, mượt như nhung, tấm thân tượng thần Vệ nữ. Nàng đẹp nhưng Tình không biết là mình đẹp, nàng che dấu tấm thân tượng đá nữ thần trong những bộ y phục bà già - không những chỉ bà già suông mà còn là bà già giết giặc - nàng không biết trang điểm. Bộ ngực nở, đúng ra đôi vú căng, săn, của Xuân Tình chan chứa tình xuân - có thể ví với ngực hai cô đào Sophia Loren, Gina Lollobrigida thời hai cô đào điện ảnh này đang cực thịnh phong độ - nhưng những chiếc áo dài nàng bận đều không có eo, tức là không có "co" - áo dài của nàng từ trên xuống dưới, từ trước tới sau, cứ đườn đưỡn và cứ thẳng tuồn tuột. Trong nhà Tình bận những chiếc áo cánh, áo bà ba, áo sơ mi, áo len quá rộng. Bộ ngực của nàng không bao giờ có dịp biểu diễn sự nổi bật của nó.

Tình đứng bên cạnh bàn, nàng di động ngón tay có cái móng tay trắng, rất sạch, trên tấm khăn trải bàn trắng tinh.

Ái Xuân không nghe rõ tiếng nói cấm cản và lí nhí của Tình :

- Má tôi... tôi nữa..rất buồn khi thấy bà đi...

Ái Xuân mỉm cười với hình nàng trong tấm kiến, nàng cầm chiếc bàn chải lên chải nhẹ mái tóc.

Như chưa hết hy vọng giữ được bà khách ở lại, Tình nói tiếp:

- Thưa... nếu bà có điều gì không được vừa ý..

Câu nói đũa quăng của Tình cho Ái Xuân biết Tình muốn nói : " Nếu có điều gì không được vừa ý xin bà cho biết. Chúng tôi sửa đổi..Bà sẽ hài lòng nếu bà ở lại.." Nàng cắt đứt niềm hy vọng mong manh của Tình bằng câu:

- Có gì không vừa ý đâu cô.

Nói là không có gì nhưng ngay sau đó Ái Xuân nói một câu dài về nguyên nhân làm nàng không thể ở lại nhà Xuân Tình :

- Cô Tình à..Khi tới đây tôi có nói với cô đây không phải là lần thứ nhất tôi đến Đà Lạt; tôi có nhiều chỗ ở rất tốt trong thành phố này. Tôi cũng nói là tôi tới ở đây vì một lý do riêng, trừ em gái tôi, tôi không muốn ai biết tôi ở đây. Nhưng hôm qua có người gọi điện thoại đến hỏi có tôi ở đây không - chẳng cần phải dấu cô, tôi chắc cô đã biết người hỏi là ai rồi - bà mẹ cô trả lời có tôi ở đây, dù tôi đã dặn là đừng nói.

Ái Xuân đứng dậy, nàng mỉm cười và giọng nàng diu dàng hơn:

- Tôi cũng rất buồn vì không có dịp ở lại đây lâu hơn...

Và nàng đổi giọng:

- Cô cho tôi thanh toán tiền.

Ái Xuân quay mặt nhìn vào tấm kiến, Xuân Tình không còn biết nói gì ngoài câu:

- Thưa bà vâng.

- Tôi đi ngay chiều nay.

- Vâng.

Lúc này là 4 giờ 30 chiều. Giờ Đà Lạt sương mù.

x

Ái Xuân bỏ quên chiếc sắc tay bằng kim khí đẹp như quyển sách của nàng trong ngăn kéo bàn ngủ.

Khi đi xuống thang lầu Ái Xuân nghe tiếng giầy cao gót lách cách bên dưới. Không cần nhìn mặt nàng biết người đàn bà đi đôi giầy cao gót này là ai.

Ngay hôm mới tới Ái Xuân đã gặp người đàn bà này. Và vừa thấy mặt chị ta nàng đã ghét cay, ghét đắng. Mạc Ta Hoa, như đã nói, là người đàn bà dâm dăng ra mặt. Mạc Ta Hoa còn thuộc loại đàn bà không chịu già.

Năm năm trước, khi trên giải đất thường được gọi văn huê là " giải đất hình chữ S " - một tên khác là Indochine, tức Đông Dương, một tên khác nữa là Indochine Francaise, tức Đông Pháp - còn có sự hiện diện khá đông của những ông sĩ quan quân đội Phú Lang Sa, những ông Cậ-pi-ten, Com-măng- đăng, Cô-lô-nền đội mũ képi, mang lon vạch trắng, vạch vàng trên cầu vai áo; trong số có nhiều ông thích hút thuốc phiện, đánh bạc ở những sòng Kim Chung, Đại Thế Giới và lấy vợ người bản xứ, Mạc Ta Hoa là một bà mẹ Tây.

Bảy tám năm trước Mạc Ta Hoa còn là Mẹ Tây, nhưng thực ra nàng đã là Mẹ Tây từ lâu lắm. Ông chồng người Pháp đầu tiên của nàng là một ông Átđzuy- đăng - tiếng Việt là Thượng sĩ, tên nôm là Quán - nàng lấy ông Quán Tây năm nàng mười bảy tuổi. Nàng biết đàn ông, tức nàng mất trinh, năm nàng mười lăm. Nếu nàng có mặt ở Hà nội ba mươi sáu phố phường khi ông Vũ Trọng Phụng còn sống chắc hình ảnh nàng đã được ông nhà văn làm cho bất tử trong tác phẩm Kỹ Nghệ Lấy Tây.

Khi chuyện này xảy ra Mạc Ta Hoa trạc từ ba mươi năm đến bốn mươi tuổi. Nàng có dáng người hơi cao, loại đàn bà mình dầy và

trường túc. Mạc Ta vẫn tự giới thiệu và tự khoe người mình đây, trường túc như nàng là người làm tình không biết mệt; riêng nàng, nàng chưa bao giờ gặp đối thủ làm nàng phải đầu hàng. Đặc biệt nàng hay nói câu : " Lẳng lơ cũng chẳng có mòn... "

Mạc Ta đi vào phòng bà Tá. Cặp chó Nhật lon xon đi quanh chân nàng. Cặp chó này xứng đáng là cặp chó hỗn nhất thế giới. Tên tuổi, hình ảnh chúng lẽ ra phải được có trong Sách Kỷ Lục Guinness. Một con cẩu trong hai con cẩu hỗn này chạy quanh chân Ái Xuân. Như mừng rỡ nó chồm lên cắn yêu vào gấu váy đầm của nàng. Kết quả là mũi giày trắng của người thiếu phụ bị vấy bẩn vì vết chân con chó vừa chạy qua vườn cây ướt nước mưa đêm qua Xuân Tình chạy tới đuổi chó:

- Thưa bà..có sao không ạ ?

- Bẩn chút, cô Tình à. Nhưng không sao...

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Ái Xuân rửa thềm cho con chó hỗn bị xe ô tô cán cho lòi phèo.

- Bà có còn bỏ quên gì không ạ ?

- Cám ơn cô Chắc không có gì. Chào cô nhé..

Ái Xuân vào xe. Lúc đó là năm giờ chiều, nàng chưa biết là nàng có bỏ quên một vật trong nhà này.

Bà khách quý, đã quý lại còn là bà khách duy nhất trong lúc này, đi mất, Xuân Tình buồn rầu quay vào nhà. Nàng nghe tiếng cười the thé của Mạc Ta hợp ca, đồng ca, hòa ca với giọng cười khê nong, khê nặc của mẹ nàng từ nhà trong vang ra.

Sự hòa tấu của hai giọng cười ghê rợn đó làm cho Xuân Tình phải nhăn mặt như nàng Tây Thi, thôn Trữ La, nhăn mặt khi đau bụng.

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9973

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 1 - Dữ Hơn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Friday December 28, 2001 9:44 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Khi ở bên nhau bà Tá và Mạc Tạ gọi cho người ta nhớ đến hai anh hề Laurel và Hardy của điện ảnh Hollywood. Hai anh Mập, Ốm. Bà Tá là anh Mập Hardy, Mạc Tạ là anh Ốm Laurel.

Càng có tuổi, càng nằm nhiều và uống rượu nhiều bà Tá lại càng mập phì. Mặt vuông, mũi huyếch, miệng rộng, môi dày, mắt ốc, lông mày rậm, nước da tai tái, mai mái, giọng nói ồ ề, uôm uôm như giọng đàn ông. Đó là những nét đặc biệt trên diện mạo của bà Tá.

Những lúc say rượu, mặt cúi xuống, đôi bờ vai dô vạt nhô lên, đầu đu đưa qua lại, cổ họng thốt ra những tiếng khặc khừ, bà Tá như con trâu lên cơn điên:

- Mạc Tạ.Em... Cưng... Lại đây ví qua... lại đây mà...

Nếu có người lạ đi qua vườn, nghe được câu trên chắc chắn phải yên trí là trong phòng đang có gã đàn ông thô tục và ả đàn bà dâm dăng.

- Đem lại đây cho quạ.Đị.Coi nào..Le lên..Qua biểu hồng nghe qua uỳnh à..

Mạc Tạ Hoa ngời vất vẻo trên tay vịn của chiếc ghế bành kê bên cửa sổ, tay cầm chai rượu của bà Tá. Bà này kêu gọi nàng đem chai

rượu trở lại.

- Qua biểu hồng nghe qua đề xuống qua uýnh a...

- Làm chi dữ dzậy?- Mạc Ta dẫu môi kiểu ngây thơ cụ - Có rượu một mình ôm lấy uống hết à. Cho người ta uống mí chứ..

-..Ừa..Cho chứ. Đem lại đây... Qua ví em cùng uống...

Vừa mập vừa lùn bà Tá có đôi chân yếu sịu, đi đứng khó khăn. Bà ta vốn lười đi, lười cả ngồi, trừ khi bị bắt buộc phải ngồi để uống rượu, để ăn, hay để đánh bài. Việc đứng lên đi vài bước đến chỗ Mạc Ta là việc làm bà Tá không hề nghĩ tới, bà đành ngồi đó dùng miệng lưỡi chiêu hồi Mạc Ta.

- Đổ hết mẹ nó đi cho dzồi..

Mạc Ta làm bộ đổ rượu trong chai ra vườn.

Bà Tá đập tay xuống bàn.

Rầm..! Mấy cái ly trên bàn thi nhau nhẩy đằm và toan rủ nhau lăn xuống sàn.

Mạc Ta vội đưa trả chai rượu. Nàng đặt lại mấy cái ly, giọng trách yêu:

- Làm gì dzữ dzậy ?? Cậu thô tục quá. Nhiều lúc mình cứ ngỡ cậu là đàn ông.

Cả hai người đên trên dưới bốn mươi tuổi, họ vẫn xưng hô với nhau cậu, cậu, tớ, tớ, mình, mình... loạn xì.

- Qua mà là đàn ông hả ?? Qua mà là đàn ông thì cứng chết ví qua lâu dzồi...

Đôi bạn đi vào cuộc đấu hót chót nhả đầy những hiểu ngầm:

- Cậu là đàn ông thì cậu làm gì mình ??

- Làm gì hả ? Muốn biết làm gì lại đây qua làm cho biết liền một khi.

Xuân Tình định vào phòng nhưng nghe tiếng hai người nhả nhót với

nhau nàng dừng lại ở cửa phòng:

- Má... Má lại say rồi hả ?

Tình thẳng thốt hỏi, bà Tá trả lời tỉnh queo:

- Say thì chưa say... Tui mới sương sương..thui.

- Mới giờ này mà má đã..

- Đã làm sao ? Bộ cô muốn giờ này tui tập sì-po hay ra hồ câu cá ??

- Má làm ồn ào quá đi.

Mạc Ta nhí nhảnh :

- Xin lỗi nghe cưng...

- Dì Mạc Ta... Hai con chó của Dì phá quá. Tôi đã nhiều lần xin..Dì sang chơi Dì đừng cho hai con chó của Dì sang theo..

- Bạc- đồng... Bạc- đồng Sê ri.Ếch-kiu-zợ.Moa có muốn cho chúng nó đi theo đâu, nhưng chúng nó cứ đi theo, moa làm sao được. Mình có tự do của mình, chó nó cũng có tự do của nó chứ..

Nhún vai như đằm, Mạc Ta nói với bà Tá:

- Như là bọn đàn ông chúng mê mình, chúng theo mình, chúng hầu hạ mình..Chúng nó tự nguyện.. Mình đâu có quyền không cho chúng nó hầu hạ. Phải hôn, Sê-ri ?

Bà Tá khoát tay làm một cử chỉ bất cần đời:

- Ói chào..Nói ví nó làm chi, Mạc Tạ Chúng mình dành thì giờ hưởng thụ những lạc thú ở đời. Khoái hơn..

Và, như một gã lính Lêđương chính hiệu, như anh Tây say, mụ tung bàn tay có những ngón tay chuối mấn múp míp ra nắm lấy cổ tay

Mạc Ta, kéo Mạc Ta ngã vào lòng mụ:

- Sê-ri... Chúng ta bạ..Chúng ta được sinh ra đời để bạ, để hưởng thụ... Vi-vờ la boát-sông... Vi-vờ la-mua...

Mạc Ta lặp lại : " Vi-vờ la boát-sông..Vi-vờ la-mua." rồi rót rượu vào ly

cho mụ Tá.

Xuân Tình nhăn mặt. Tuy đã quen thuộc với cảnh hai người đàn bà này níu kéo, ôm ấp, hôn hít, vuốt ve nhau, nàng vẫn thấy ghê rợn mỗi lần phải chứng kiến. Nàng nói sau khi cố nén tiếng thở dài:

- Không có tôi..không biết bây giờ má ra sao..

Mụ Tá trề môi:

- Nàm thao cũng chẳng nàm thao. Lếu có sế lào cũng chẳng nàm chi. Nàm chi cũng chẳng nàm chi.Lếu có kí rì cũng chẳng nàm thao... Cô đừng có kể công nuôi dưỡng tôi..Cha mẹ nuôi con bằng trời, bằng biển. Con nuôi cha mẹ, con kể từng ngày..Rõ chán..

- Tôi phải lo cho má đủ thứ. Không có tôi giờ này Má ở trong viện dưỡng lão..

Rất hùng hồn mụ Tá ngắt lời Tình:

- Ở trong viện dưỡng lão, viện mồ côi, hay xách bị đi cóc ở Chợ Cũ, hay là nhắm mắt nhảy từ trên cầu Bình Lợi xuống sông cũng là xong một kiếp. Nhẹ nhàng..Kệ mẹ tôi. Ai khiến cô lo cho tôi..

Mạc Ta xen vào:

- Nhờ công lao nuôi dưỡng của chị bà mẹ chị được hưởng những gì sung sướng hơn người nào ? Kể dùm...

Tình nghiêm mặt:

- Xin lỗi Dì... Nếu tôi nhớ không lầm thì đã hơn một lần tôi yêu cầu Dì đừng chen vào chuyện mẹ con tôi..

Mạc Ta nghiêng người đưa cặp vú vào tận mặt mụ Tá:

- Sê-ri ơi..Con gái mình ăn nói văn huê bỏ mẹ... Đã..nhớ không làm..nại còn..hơn một nần... Phọt-mi- đáp...

Mụ Tá vỗ bộp bộp lên mông Mạc Ta, mụ học lên như hóa dại:

- Cô-táp..Lúc-ki...

Nhấn nại một cách siêu việt, Tình vẫn dịu giọng :

- Tôi lo nhưng má không chịu để tôi lo, má cứ phá tôi..

Mụ Tá ngừng mặt lên, sùng sộ :

-..Tôi phá ký gì cổ? Hỉ..?...Hỉ?? Phá ký gì ? Cô làm ký gì mà tui phá ??

- Cả tháng nay nhà ta vắng khách..Có mỗi một bà..Bà ấy muốn ở yên..Tôi đã dẫn đi dọn lại má là má không được nói với bất cứ ai là có bà ấy ở đây..Ông chồng bà ấy hỏi má nói ngay là có...

Mụ Tá khoát tay làm một cử chỉ biểu lộ sự khinh thị:

- Ồ..Cô ả đó trốn chồng đến ở nhà mình..Quý hóa gì. Muốn đi, cho đi luôn. Nó trốn chồng nó mình có trốn chồng nó đâu mà mình phải nói dối. Đứa nào đến ở nhà này phải là đứa đàng hoàng. Trốn tránh là gian, trốn tránh là hèn..Mèo mả gà đồng..Trốn chúa, lộn chồng...

Không khá được...

Mạc Ta phụ họa:

-Vòa-là... Vòa-là.. Sê-ri phát ngôn nghe rất được. Bồng... Bồng...

Gút..Gút..Tốt... Tốt...

Mụ Tá thở dài:

- Mí ly... thằng cha tô-lô-phôn đến hỏi có cái giọng nói dễ thương quá đi... Êm như nhung, dịu như lụa Hà Đông bên hông Hà Nội..Giọng nói của lúy gợy cho moa nhớ người đàn ông yêu moa ngày xưa khi moa đang thời xuân sắc..Người rất bảnh... rất... rất..hào hoa.Nếu biết rằng tôi đã có chồng..Chời ơi..Người ấy có buồn không..

Đang ngâm Thơ TTKH kiểu Tao Đàn, Mụ đột ngột đổi "tông", tàn nhẫn nói với cô con gái:

- Thằng cha có giọng nói dễ thương ấy hổng có phải là ông bố cù lằn của cô đâu. Đừng tưởng bở!

Tình lặng người. Làn môi nàng run run chứng tỏ nàng bị xúc động nặng, nàng bị xúc phạm, nàng tủi thân nhưng nàng không nói được nên lời. Nàng thấy rõ hai người đàn bà này, một người là bà mẹ ruột của nàng, đã sa đọa cả thể xác và tâm hồn. Không thể nói chuyện phải trái với họ. Lần nào nói chuyện phải trái hay cãi lý với họ nàng cũng thua Họ xử dụng một thứ võ công quái dị hóa giải hết những lý lẽ đứng đắn của nàng.

Nhìn cô con giận đến xanh mặt mẹ Tá thương hại :

- Tình con...

Mẹ dịu giọng :

- Năm nay con đã hăm ba, hăm bốn rồi..Con cần..cần..Con có biết con cần gì không? Con cần có thằng đàn ông thương yêu con, thằng đàn ông khỏe mạnh, thằng đàn ông biết cách làm cho đàn bà thung thướng..

Mẹ Ta vỗ vỗ lên bờ vai nữ đồ vật của mẹ Tá:

- Sê-ri chẳng nên nặng lời với con bé quá. Nó còn trẻ, nó đâu có sống như mình, làm sao nó hiểu đời được như mình..

Mẹ Tá đột nhiên nức lên:

- Vì nó không biết nên mình phải bảo cho nó biết..Nhưng nó ngu ngốc, nó cứng đầu, nó không chịu nghe theo lời khuyên của mình...

Rồi mẹ thẫn thức, bộ ngực có hai bầu vú bự như hai cái giỏ đựng bình nước trà của mẹ nhấp nhồm lên xuống:

- Moa rất buồn..Moa buồn lắm..Sao con gái moa nó không giống moa chút sít nào? Moa chỉ có mình nó là con mà nó lại không giống moa. Không biết nó giống ai. Nếu moa là đàn ông.., là bố nó, moa đã nghi nó không phải con moa. Nhưng chính moa đẻ nó ra, nó không phải là con moa thì nó còn là con ai nữa..Nhưng tại sao con moa đẻ ra mà

nó lại không giống moả? Tại sao ? Tại sao ? Sê ri ???

Mạc Ta vỗ về:

- Đừng nói dzậy chứ! Sao nó lại không giống toa? Nó có nhiều cái giống toa lắm đĩ chứ. Nó giống toa nhất ở điểm nó đẹp. Nó cũng đẹp như toa vậy. Nhìn nó bi giờ moa biết ngày xưa toa bằng tuổi nó toa cũng đẹp như nó...

Câu bốc thơm không có qua một tí sítu cái gọi là cơ sở thực tế nào cả của Mạc Ta có hiệu lực làm cho mụ Tá đổi sàu làm vui ngay lập tức:

- Nó đẹp, phải hông toa? Trông nó tình lắm, đĩ lắm đĩ chứ? Con gái moa mà toạ. Con nhà tông chẳng giống lông cũng giống cánh..

Mụ gật gù tự đắc:

- Mẹ nào, con nấy..Thật không sai..Chỉ tiếc nó chưa biết tình yêu là gì...

"Tình yêu" được người đàn bà dị tướng này nói là "đàn ông". Mạc Ta tiếp lời:

- Toa nói đúng. Nó chưa biết đàn ông, nhưng chưa biết không phải là sẽ không bao giờ biết.

Mạc Ta lên giọng phi-lôđzốp:

- Quân tử Phú-lang-sa đã nói về bọn đàn ông : " Không tên nào tránh khỏi cái chết cũng như không tên nào thoát khỏi đàn bà.." Bọn đàn bà mình cũng vậy: chẳng có con nào thoát khỏi đàn ông. Sê-ri à... Sê-ri đừng có buồn. Rồi con mình nó sẽ biết đàn ông. Khi đó nó sẽ thông cảm chúng mình. Nó sẽ thấy chúng mình sống là đúng.

Mụ Tá nhìn cô con gái bằng cặp mắt nghi ngờ:

- Đàn ông thì thiếu gì. Tại nó không chịu biết. Moa nghi hay là... nó có cái gì...

Hai bàn tay mụ đưa lên vẽ vòng trong không khí để diễn tả hình dáng

thân thể người đàn bà:

- Nó có cái gì... trong người nó không giống như bọn mình ? Tại sao moa mí toa thích... mà nó lại không thích ?? Nó gần hai mươi năm rồi. Khỏe mạnh chứ có đau yếu, bệnh tật gì đâu. Sao nó dửng dưng dưng với tình yêu? Moa ví toa hả..Mười sáu tuổi mình đã quá xá quà xa dzồi...

Mạc Ta búng hai ngón tay vào nhau làm phát ra những tiếng tách, tách, đính chính :

- Toa se-szăng, moa kengđzăng... Moa kengđzăng sơn-lo-măng..
Quên sự có mặt của Xuân Tình, người con gái chưa biết gì về Tình Yêu - Tình Yêu viết hoa - và đàn ông - đàn ông viết chữ thường - hai người đàn bà có cuộc đời nặng những đục tình đi vào cuộc tự nhận ai là người biết đàn ông trước.

Cho đến lúc Mạc Ta sửa soạn ra về. Mụ Tá níu lại:

- Về làm gì sớm thế ? Mới có sáu giờ. Đã đến giờ đi ngủ đâu ?
- Nói vậy là toa hơi quê đấy, Sê-ri a... - Mạc Ta đứng trước gương, đưa cây son lên môi - Tại sao lại cứ phải chờ đến khuya mới ngủ ?
Mình là người văn minh, mình thích ăn lúc nào là mình ăn, mình muốn ngủ lúc nào là mình ngủ. Việc gì cứ phải theo đúng giờ giấc.

Mụ Tá cười hì hì:

- Pạc- đồng..Moa muốn nói là lên giường nằm...
- A.Nếu là lên giường thì lại càng không có giờù giấc gì cả..Muốn lúc nào là a-lê-hấp..lên giường tú- đờ-suýt...

Đôi mắt đục ngầu vì rượu của mụ Tá sáng lên:

- Với người tình chứ ?

Mạc Ta nhún vai như đằm chính cống:

- Tự nhiên... Còn phải hỏi..Toa biết đấy..Moa rất ky lên giường một

mình.

Mụ Tá bỗng cất tiếng gọi:

- Ê... Toa... Mạc Ta...

Mạc Ta ngừng tay, quay lại;

- Qua, Sê-ri?

- Cậu vẫn không chịu kể cho tớ nghe.

- Kể chuyện gì mí được chứ ?

- Chuyện thằng tình nhân mới nhất của cậu.

- À... Chuyện đó hả ? Dễ thôi. Để hôm nào rảnh, có hứng, mình kể cho nghe. Cũng khá ly kỳ. Đặc biệt thằng này nó có cái mùi, mùi da thịt đàn ông, hay lắm, lạ lắm, Sê-ri ạ. Mùi da thịt không phải thơm, cũng không phải hôi. Kỳ lắm. Rất éch-xít-tê... Éch-xít-tê tiếng Việt nam là gì nhỉ ?

Mụ Tá lên giọng đàn chị:

- Éch-xít-tê là kít thít..

- Vòà-là..Xe xà... Cái mùi kít thít lạ lắm thưa...

Mạc Ta xách ví, cầm cây dù. Hai con chó biết chủ sắp ra khỏi nhà, xô nhau chạy ra vườn, sủa loạn.

- Chàng được lắm. Moa dám nói bịt mắt toa lại, cho toa ngồi gần lúy, chỉ cần toa ngửi cái mùi người của lúy thôi, toa biết là lúy ngay. Như bịt mắt toa mà cho toa ngửi rượu toa biết là rượu gì dzậy. Song... Lúy có cái tật là dza-lu quá. Dza-lu là..là..ghen ? Ủa... Ghen quá. Lúy ghen quá đi. Đàn ông yêu mình mà ghen thì cũng tốt nhưng ghen quá, ghen bậy bạ thì không nên. Ghen mà bắt mình phải dành độc quyền cho một mình lúy thì lại càng không nên. Moa phải trừng phạt lúy về cái tội ghen nhảm đó. Tối nay.Moa cho lúy một bài học..Moa đi với Tô-ni tối nay...

Mụ Tá trẻ môi:

- Moa không ưa thằng Tô-nị Nó không được đều lắm mà nó cứ làm như nó là thằng đều nhất cõi đời này...

- Đừng nói dzậy, Sê-ri! Làm sao toa biết là nó không đều ?

Trong phòng chỉ còn hai mẹ con. Trời Đà Lạt mùa nào cũng tối sớm. Chỉ có ngọn đèn trên bàn ngủ bên giường Mụ Tá được bật, ánh sáng vàng vọt của bóng đèn làm cho gian phòng thêm ấm đạm. Không khí ngọt ngọt, nặng nề. Tình đứng bặm môi bên cửa sổ nhìn ra vườn, Mụ Tá ngồi gù lưng, hai bờ vai nhô lên, trước chai rượu. Hai mẹ con vẫn giận hờn nhau.

Tình cũng tính đi ra khỏi căn phòng nặng mùi rượu, mùi khói thuốc lá, mùi phấn son, nàng cay đắng:

- Không biết tôi còn phải chịu đựng má đến bao giờ ? Đến ngày tôi chết ?

Mệt nhọc và vất vả Mụ Tá ngừng đầu lên :

- Cô tưởng sống với cô tôi sung sướng lắm ư? Cô là đứa con gái bất thường. Cô không biết thế nào là sống. Cô không biết đời sống có những gì vui thú, những gì đáng hưởng. Cô sống không biết tình yêu. Cô không hiểu tôi...

Xuân Tình ngán đến hơn mang tai. Bà mẹ rượu chè be bét của nàng lại giở những luận điệu cũ xì ra để nói. Và mỗi lần thấy bà mẹ nói những lời vô nghĩa như vậy Tình lại im lặng đi ra chỗ khác.

Lúc đó là 5 giờ 30. Trời đã hết sáng và trời sắp tối.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 2

Vào lúc 10 giờ đêm Mạc Ta Hoa về nhà với Tô Ni Cương.
Tô Ni Cương tự xưng là acteur de cinéma, tức diễn viên điện ảnh, tức kếp xi-nê, một nghề mới tinh trong xã hội Quốc gia Việt Nam Cộng Hòa. Những người quen biết Tô Ni Cương nói gã hành nghề activateur de cinéma. Trong đời thường Tô Ni đóng vai nghệ sĩ con nhà giàu, hào hoa, ăn chơi, được đàn bà đẹp, đa tình, có tiền, con gái nhà lành, nữ sinh ngây thơ vv.. yêu mê, tranh dành. Tô Ni có đóng phim thật nhưng nghề đào kếp xi-nê ở quốc gia Việt Nam Cộng Hòa trong thời gian này chưa phải là nghề có thể nuôi sống được người hành nghề. Chỉ hai ba năm Tô Ni Cương mới có dịp xuất hiện trong một cuốn phim ngắn, nhưng gã vẫn nói khơi khơi là gã bận đóng phim quanh năm. Chỉ có điều là những bộ phim gã nói gã đóng vai chính đều không thấy chiếu trên những màn ảnh các rạp xi-nê Sài Gòn. Tô Ni nói những phim gã đóng vai chính đó là phim của HongKong, Nhật, Đại Hàn, Phi-líp-pin và chỉ được trình chiếu ở những nước đó, màn ảnh Việt nam nghèo thấy mò không đáng được các hãng phim ấy đưa phim vào chiếu. Cứ theo lời Tô Ni thì gã không phải là diễn viên điện ảnh quốc gia mà là quốc tế. Và gã vừa là Toshiro Mifune vừa là Alain Delon của Xi-nê-ma Á Châu; gã đẹp trai và đóng phim cừ hơn những diễn viên số một của Hong Kong, Nhật bản. Tô Ni vẫn tự quảng cáo như vậy nhưng nhiều người lại cho gã là một thằng đĩ đực chuyên nghề làm nhân tình những mục đàn bà đã có tuổi dâm dăng và có tiền.

Vào đến phòng ngủ - cả nhà Mạc Ta chỉ có căn phòng ngủ là sang, lịch sự, đẹp, tương đối sạch và không bừa bộn, đồ đạc, giường tủ đất tiền - Mạc Ta nằm ềnh lên giường với nguyên quần áo, nữ trang, phấn son, giày cao gót. Nàng nằm thẳng cứng vì mệt, vì ăn quá no, vì uống quá say, nàng thều thào:

- Buồn quá cưng ơi..Buồn ơi là buồn...

Nỗi buồn đêm nay của Mạc Ta là buồn ngủ, không phải là buồn phiền.

" Cực cưng " đêm nay của Mạc Ta - Tô Ni Cương - cũng mệt lử và say không kém gì nàng. Đêm nay gã cũng ăn nhiều, uống nhiều, bụng gã căng tròn trong cái quần sanspli bó sát làm gã khó chịu. Gã nửa nằm, nửa ngồi dạng háng trong cái ghế bành kê trước giường ngủ của Mạc Tạ Cởi dây lưng quần rồi ngửa đầu lên thành ghế, mồm há hốc, gã ngủ trước cả Mạc Ta.

Tuy sống cuộc đời trác táng chỉ ăn, chỉ ngủ, chỉ mần tình hùng hục nhưng nhờ thưở còn ở tuổi thiếu niên chề sách vở, kỵ trường học,

ghét giáo sư, không có việc gì làm Tô Ni chăm chỉ tới những phòng thể dục thẩm mỹ luyện tập bắp thịt nên bây giờ, tuy trác táng, thân thể Tô Ni vẫn còn những nét nở nang, cân đối. Bụng gã, vì ăn uống quá nhiều, đã to bự nhưng ngực, vai, tay gã cũng to. Ngực gã nở và đặc biệt có nhiều lông như ngực những anh Mít con được bố mẹ cho sang Tây từ lúc tuổi còn non, được ăn bơ sữa, được người hơi đầm, khi trưởng thành thường có râu quai nón và lông ngực.. Tô Ni còn có mái tóc bồng nghệ sĩ, khuôn mặt có cái cằm hơi bạnh, kiểu cằm của Trọng Khang, nhân vật người hùng trong tiểu thuyết Trường Đời của Lê văn Trương.

Tô Ni tự cho là gã có duyên, gã tin rằng con người gã tỏa ra một sức " ma-nhê-tích " hấp dẫn đàn bà cực mạnh nên gã cười duyên luôn luôn. Nhìn vẻ to con và khuôn mặt vuông của gã người ta có thể nghĩ gã là một thanh niên can đảm. Thực ra gã nhát và hèn hơn ai hết. Gã chỉ giỏi đánh võ mồm. Gã thường khoe gã có ka-ra-tê, tay có thể chặt võ - chặt chứ không phải đấm - năm bảy viên ngói chồng lên nhau. Nhưng khi bị người chửi, dọa đánh gã chỉ chạy hoặc chịu trận. Nằm trên giường chờ mãi không thấy Tô Ni làm động tĩnh gì, Mạc Ta nói, giọng khàn khàn:

- Về đi, cưng..Về cho Mạc Ta ngủ...

Nàng chờ đợi năm bảy câu phản đối : " Về là thế nào? Tại sao lại về? Làm sao về được.." nhưng căn phòng vẫn im lìm.

- Tô N..i..i..i...

Không có tiếng trả lời, lại hình như có tiếng ngáy rè rè ọ ọ. Giận quá Mạc Ta gượng ngóc dậy, nàng gọi lớn hơn:

- T..ô... N..i..i..i..

Tô Ni mở mắt, miệng vẫn há hốc. Gã bàng hoàng nhìn quanh như không hiểu tại sao người đàn bà nằm đó lại có cái giọng khản cấp đến như thế:

- Ký gì ??

- Về đi.

- Về à ?? Về thì về...

Gã há mồm ngáp mà không cần đưa tay lên che miệng theo kiểu Tây. Mạc Ta giật giọng:

- Tô Nị.!

- Ký gì ?

- Toa vừa nói gì ?

- Nói gì ? Ai nói gì đâu ?

Tô Ni ngẩn ngơ nhìn Mạc Ta rồi ngơ ngác nhìn quanh phòng, như gã tưởng là có người thứ ba nào đó ở trong phòng và người đó vừa

nói một câu gì đó làm Mạc Ta tưởng là gã nói.

- Nè cưng..Cho cưng đi đớp, đi bựa thả dzàn hồng phải là để cưng cơm no, rượu say cưng phây phây về nhà ngáo đầu nhạ Toa phải hiểu là toa còn có bổn phận công dân phải làm..Nghe chưa ??

Nàng chêm một câu tiếng Tây:

- Phe pa lơ ma lanh a véch moa, hen!

Tô Ni tuy tên là Tô Ni nhưng mù tịt mọi thứ tiếng ngoại quốc. Nhưng giọng nói bực dọc của Mạc Ta cũng đủ cho gã biết tại sao nàng bất mãn và gã phải làm gì.

Mạc Ta lại nằm ngửa xuống giường. Tô Ni cố gắng đi đến bên giường. Nhìn xuống người đàn bà nằm một đống ở đó, gã nói:

- Mạc Ta... Em là người đàn bà đa tình, gọi cảm nhất đời anh...

Giọng Mạc Ta dịu hơn:

- Tất nhiên là dzậy dzồi...

Nàng hát hát hai chân lên. Hiểu ý Tô Ni cởi đôi giày cao gót cho nàng. Rồi những nút áo đầm được kéo ra kêu lên những tiếng phụt phụt.

Mạc Ta đặt tay vào ngực Tô Ni:

- Chữa lửa..

Không hiểu người đàn bà nói gì, Tô Ni hỏi lại :

- Hử.. Chữa lửa là ký gì ?

Mạc Ta gất lên:

- Ngu như... Ngu thì ngu cũng vừa phải thôi. Để cho người khác ngu với chứ..Chữa lửa mà cũng không biết...

Chửi xong nàng dịu giọng:

- Khát quá. Chịu khó đi lấy cho Mạc Ta ly nước trong tủ lạnh... Lấy cả chai ra đây..

Nói xong Mạc Ta ngheo đầu, ngủ thiếp đi, ngáy pho pho.

Tô Ni biết tiếng "Chữa lửa", nhưng lúc ấy đang say gã quên mất.

Được cái đàn bà nói gì gã thì nói, gã không mấy khi tự ái dồn dập, lại càng ít khi gã giận hờn, gã lò mò đi xuống bếp. Bếp đây là căn phòng nhỏ bên cạnh phòng tắm. Vì say rượu, nhà lại tối mò như đêm ba mươi. Tô Ni vừa đi vừa ngủ nên bị cộc trán vào tường.

Tối mò nhưng trên đường đi Tô Ni cũng trông thấy món nữ trang để trên cái bàn nhỏ bên cửa. Đó là cái " broche " để cài lên ngực áo. Nữ trang này hình con bướm, hai mắt bướm gắn hai viên ngọc đỏ, cánh bướm có gắn nhiều hạt kim cương. Không cần nhìn kỹ Tô Ni cũng biết đó là những hạt kim cương giả. Nữ trang trông đẹp mắt nhưng thuộc loại rẻ tiền. Tuy vậy gã lượm liền và mang theo gã vào bếp.

Tô Ni từng nhiều lần lấy trộm nữ trang của đàn bà đem đi bán đất,

bán rẻ hoặc tặng cho những cô gái trẻ. Gã cũng đã vài lần bỏ túi vài món nữ trang của Mạc Ta, nhưng những gì Mạc Ta có thể để mất đều là những món rẻ tiền. Kinh nghiệm cho Tô Ni biết con bướm này chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng vì quen tay gã lấy chơi vậy thôi. Tô Ni không hài lòng hay lạc quan về cuộc giao du của gã với Mạc Tạ Gã thấy Mạc Ta có quá nhiều kinh nghiệm về cách xử dụng và đãi ngộ bọn đàn ông như gã - nói tóm lại và nói thẳng ra - Mạc Ta là tay chơi đàn bà khó chơi. Nàng rất chi li về tiền, nàng lại đa dâm, đòi hỏi nhiều, khó làm thỏa mãn. Lý do duy nhất làm cho Tô Ni còn chịu khó đi lại với chị Me Tây này là ngay lúc này tình hình tài chính của gã không khả quan mấy. Gã đang ở trong cái gọi là " Sê-ri Noa ", cả năm nay gã không bắt được em nào khá giả về tiền.

Mò mẫm đi trong bóng tối, tay cầm con bướm gấn hột xoàn giả, Tô Ni nghĩ đến chuyện lát nữa đây - Đêm còn dài, gã có đủ thì giờ - gã sẽ làm cho Mạc Ta ngủ thật say, gã sẽ lục tìm chỗ cất dấu tiền và nữ trang thật của nàng, vồ hết và phú linh. Gã đã có sẵn một con đường cho phép gã an toàn đi từ Đà Lạt về Sài Gòn mà không bị quí anh cảnh sát chặn lại ở dọc đường. Nơi dễ sống nhất vẫn là Sài Gòn. Trên trái đất này không thành phố nào người Việt nam có thể sống sung sướng bằng Sài Gòn. Gã cần có tiền để ở yên nghỉ ngơi ít lâu, sửa sang lại con người. Ai hỏi gã sẽ bốc láo là gã vừa qua HongKong đóng phim với Lâm Đại, Lý Thanh, Trịnh Phôi Phôi vv. Con người gã hồi này suy tàn quá. Hơn ai hết Tô Ni biết người ngợm gã đang xuống dốc không phanh. Có sửa sang lại gã mới mong vớ được món bở. Gã đã quá chán Đà Lạt - dù Đà Lạt có hoa anh đào, có hồ Xuân Hương, dù Đà Lạt được gọi thơ mộng là Thung Lũng Tình Yêu - Đà Lạt với những mù đàn bà dâm mà kẹo như Mạc Ta.

Tô Ni đi tới chỗ đặt cái tủ lạnh, chân gã vấp phải vật gì đó. Ngã chúi mũi vào tường, gã thốt lên:

- Đ... m...

Và ánh đèn bỗng lóe lên.

Tô Ni không thấy gì lạ trong việc đèn điện tự nhiên bật sáng. Khi gã lồm cồm bò lên và đứng dậy được gã thấy trong gian phòng nhỏ có một người lạ.

Gian phòng nhỏ xíu này lúc ấy có hai người đàn ông. Người thứ nhất là Tô Nị Người đàn ông thứ hai là người vừa bật đèn. Gã này cũng trạc tuổi Tô Ni, có thể trẻ hơn Tô Ni một hai tuổi. Vừa nhìn thấy kẻ lạ Tô Ni nhắm ngay mắt lại. Gã thấy kẻ lạ đẹp trai như một thiên thần.

- Thằng này là thằng nào? Sao mình chưa gặp nó bao giờ? Nó ở đây mình phải biết chứ? Đà Lạt này có mấy tên đẹp trai như mình, như nó

?? Những ý nghĩ lóe lên trong bộ óc gần như mất hết khả năng suy luận vì rượu của Tô Ni.

Gã thanh niên lạ bận áo Montagut màu bordeaux, tức màu rượu chát. Đôi bờ vai rộng của gã làm căng làn áo, hai cánh tay cuộn cuộn nổi những thớ thịt, đường gân tràn đầy sức sống. Gã chìa bàn tay ra và gần như dịu dàng nói với Tô Ni:

- Cái đó của moa. Đưa trả lại moa, bồ...

Tô Ni hiểu gã thanh niên lạ đòi mình đưa nộp con bướm đang cầm ở tay Tô Ni bất mãn vì đây là nữ trang của Mạc Ta, tên nọ có quyền gì mà đòi? Nhưng cùng một lúc gã lại thấy món nữ trang này chẳng giá trị gì, có giao nộp cũng chẳng sao. Gã đã định đưa nộp cho xong nhưng định mệnh an bài, gã nhìn thấy bàn tay thanh niên lạ có vẻ như run run. Run tức là sợ ! Tô Ni lý luận và đổi giọng:

- Đừng có lộn xộn...

Tô Ni bắt chước giọng côn đồ anh chị để nói lên câu đó.

Rồi Tô Ni đưa con bướm từ bàn tay phải qua bàn tay trái, cho bàn tay phải vào túi quần, móc ra con dao.

Con dao này thuộc loại dao Stiletto lưỡi thép nhọn hoắt trông như lá liễu. Dao có nút bấm ở cán, bấm một cái là " tách " lưỡi dao bật ra. Ánh thép xanh ngời thật đẹp. Tô Ni mua con dao này từ một thủy thủ người Hà Lan say rượu trong một bar rượu ở Khánh Hội. Gã chưa từng đấu dao với ai và cũng chưa bao giờ dùng con dao này để dọa ai nhưng gã vẫn mang nó trong người để phòng thân, để cho có thêm can đảm. Những lúc buồn gã vẫn lấy dao ra, bấm chơi tanh tách, xĩa vài nhát vào không khí.

Tô Ni bật dao ra, gã chỉ dơ dao ra mà không nói gì cả. Gã tin rằng lưỡi dao sẽ nói dùm cho gã và kẻ kia sẽ cum cúp lủi ra khỏi nhà. Khi thấy kẻ kia vẫn không động đậy, Tô Ni thấy cần phải lên tiếng:

- Đi đi mày... Đi chỗ khác chơi...

Rồi Tô Ni lại nhắm mắt chờ kẻ kia bỏ đi.

Khi Tô Ni mở mắt ra, kẻ kia vẫn đứng nguyên đó.

Lần này mắt đã quen với ánh sáng, Tô Ni nhìn kẻ lạ rõ hơn. Kẻ lạ có cặp chân dài, bụng thon, ngực và vai nở đẹp, người thật cân đối. Đặc biệt là kẻ lạ có khuôn mặt đẹp, thông minh, quyến rũ như mặt thiên thần.

Tô Ni nhắc lại:

- Đi chỗ khác chơi, đi...

Lần này giọng nói của Tô Ni mất âm thanh anh chị, run run như năn nỉ.

Và không cần hỏi Tô Ni cũng biết rằng gã thanh niên đẹp trai này là

người tình mới của Mạc Ta Hoa. Mạc Ta vừa tuyển mộ được tên trẻ tuổi, bảnh bao này. Hèn chi... Từ thánng trời nay Tô Ni thấy Mạc Ta coi thường gã ra mặt.

Tô Ni cảm thấy đêm nay gã gặp chuyện sui xẻo, món nữ trang rẻ tiền, kể cả người đàn bà tên là Mạc Ta Hoa, chẳng đáng gì để gã phải tranh chấp. Nhưng đã rút dao ra rồi lại tự động cụp dao vào thì chuế quá, hai nữa, cũng chưa có gì chứng tỏ rằng tình địch của gã can đảm hơn gã. Tô Ni bèn đánh võ mồm:

- Nay chú..Bọn mình là dân giang hồ... Mình nên xử với nhau theo luật giang hồ. Mụ chủ nhà chẳng quý báu gì nhưng đêm nay mụ đã mời tôi. Chú nên biết điều để mụ cho tôi đêm nay. Đêm mai tôi nhường mụ cho chú. Ô Kê ???

Đến lượt gã thanh niên lạ nói:

- Tỉnh lại mà nghe tao... Tao là Minh, biệt hiệu Minh Đảo. Tao là võ sĩ. Từ ngày tao biết đánh nhau đến giờ chưa thắng nào hạ nổi tao. Tao chưa thua trận nào, trên đài cũng như giữa chợ. Tao muốn cái gì là tao phải được cái đó. Tao đã chọn nhà này là nhà tao tức là nhà này là nhà tao. Mà dám vào nhà tao không có phép của tao là mày hỗn. Tao không thể để yên cho mày ra khỏi nhà tao...

Giọng Minh Đảo nghe lạnh tanh như sắt thép.

Minh Đảo ăn nói quá ngang ngược. Tô Ni định nói cho Minh Đảo biết gã ăn nói quá ngang ngược, đồng thời muốn đưa lưỡi dao nhọn vào bụng Minh Đảo. Nhưng những cái gọi là " rề-fo-øléch " của Tô Ni đều quá chậm.

Minh Đảo có thể nói ngang nhưng chuyện gã tự nhận là võ sĩ dường như không phải là nhận láo. Cú đấm " địa-réch " bay tới trúng ngay vào mồm Tô Ni - lúc đó Tô Ni đang há mồm - làm cho hai, ba cái răng gãy tại chỗ. Lập tức Tô Ni rơi vào trạng thái hôn mê, quanh gã chỉ còn đêm đen, đầu gã đập mạnh vào tường.

Cú đấm quá mạnh và bạo tợn ấy không làm cho Tô Ni nằm xuống ngay. Đầu Tô Ni đập vào tường và gã lại nhào ra như đòi hỏi được đấm tiếp. Minh Đảo tung ra cú " địa-réch " thứ hai. Cú đấm lại trúng mồm Tô Ni.

Lần này hai đầu gối Tô Ni khuyu xuống. Gã quì gối, con bướm cùng con dao trong hai bàn tay gã văng ra từ lúc nào gã không biết, hai tay gã vòng ra ôm lấy hai chân Minh Đảo. Nắm đấm của Minh Đảo dơ lên, nhắm thái dương Tô Ni hạ xuống. Minh Đảo không cố ý đấm vào thái dương Tô Ni nhưng nắm đấm của gã như có đời sống và ý muốn riêng, nhắm vào thái dương Tô Ni giáng xuống.

Cú đấm đi ngọt vào mang tai Tô Ni nhưng Tô Ni không cảm thấy gì

cả. Gã không cảm thấy vì một lý do giản dị và dễ hiểu là gã đã chết. Gã từ từ tụt xuống, gục mặt lên đôi giày Italie của Minh Đảo. Khi Minh đảo rút chân ra, đầu Tô Ni nghẹo sang một bên. Gã đã bị gãy cần cổ.

Phải mất một lúc khá lâu Minh Đảo mới nghĩ đến chuyện có thể kẻ bị gã đánh đã bất tỉnh hoặc đã chết. Làm sao chết dễ thế được ? Không chết nó sẽ tỉnh lại. Nghĩ vậy gã cúi xuống lượm con dao và con bươm, rồi gã tắt đèn.

Căn phòng nhỏ trở lại tối om.

Im lặng và giá lạnh tràn đầy không gian. Bên ngoài chỉ có tiếng gió sào sạt trong vòm cây lá.

Nằm trong giường Mạc Ta Hoa không nghe thấy qua một tiếng động gì khác lạ, nàng hoàn toàn không hay biết gì về trận đánh lộn - Không, không phải là đánh lộn, đây là vụ người này đánh chết người kia - Nàng đang say. Đột nhiên nàng rùng mình rồi bàng hoàng ngồi dậy.

Nguyên nhân làm cho Mạc Ta choàng dậy có thể không phải vì linh hồn Tô Ni Cương vừa thoát ra khỏi xác phàm đến hôn vĩnh biệt nàng mà có thể chỉ là vì nàng khát nước và nàng buồn đái. Nàng khát khô cả miệng. Vừa ngồi lên, nàng nhớ lại chuyện đêm nay nàng cùng Tô Ni về nhà và nàng vừa mới sai gã đi lấy nước uống.

Nàng bất mãn vì Tô Ni đi quá lâu: " Thằng này hỏng. Chẳng được cái việc mẹ gì. Chỉ có đi lấy chai nước mà cũng đi tám mươi trống canh không thấy trở lại.." Và cơn giận của nàng nổi lên. Lúc đó nhà nàng không em ma-ri sên nào hết nhưng vì đang ngủ choàng dậy, lại say rượu, Mạc Ta tưởng là nhà nàng có em sên và gã Tô Ni khôn nạn đang chàng ràng với em sên trong khi nàng nằm đó chờ gã. Mạc Ta nghi ngờ không phải là không có duyên cớ. Cách đây chưa lâu nàng đem về nhà một gã tình nhân và nửa đêm nàng cũng sai gã đi lấy nước uống trong phiđzi- đe như đêm nay nàng sai Tô Ni. Đêm đó nhà nàng có nuôi em sên mười tám, mười chín tuổi, to xác mà ngu như ngỗng. Thấy gã nhân tình mãi không trở lại giường, sinh nghi Mạc Ta mò ra và bắt được quả tang gã đang hí hục làm cái việc mà lẽ ra gã phải làm với nàng trên thân xác lỏa lồ nung núc những thịt của ả sên. Đêm đó Mạc Ta dùng đủ mọi thứ nàng vớ được để đập, để ném lên đầu gã tình nhân. Mười lăm phút sau. mặc cho bà chủ và ông khách gấu ó nhau em sên lại nằm ngủ ngáy pho pho như không có chuyện gì xảy ra cả. Mạc Ta thì tức điên lên còn gã tình nhân của nàng thì ú ớ chạy tội bằng câu nói càng làm cho nàng điên tiết hơn : "..Anh tưởng nó là em..Tại anh say quá..Thảo hèn..anh thấy mùi hôi hôi

khác với mùi em... "

Mạc Ta dơ tay vén lên những lọn tóc giả xòa xuống trán - nàng chưa bỏ mái tóc giả ra khỏi đầu, chưa cho hàm răng giả vào ly nước - rồi loạng choạng ra khỏi phòng, đi tìm Tô Ni.

Đến cửa căn phòng nhỏ bên trong có đặt cái tủ lạnh nàng ngạc nhiên khi thấy phòng tối đen. Tô Ni đi đâu cả ? Hay gã chán đời lững thững ra về thật rồi ? " Nó mà bỏ về đêm nay mình ngủ làm sao được ? Thiệt bực cái cửa mình.." - Mạc Ta bực dọc nghĩ và ghé đầu vào khung cửa nàng gọi:

- Tô Ni ?

Không tiếng trả lời, Mạc Ta gọi lớn tiếng hơn:

- Bật đèn lên chứ, Tô Ni ! Con khỉ... Làm cái gì trong đó ? Đừng có nhát ma người ta...

Mạc Ta như hỏi vào sa mạc. Bóng tối im lìm không trả lời nàng.

Tên sát nhân đứng ngay sau cánh cửa. Mạc Ta với gã chỉ cách nhau có cánh cửa gỗ.

- Nè... Không rờn đâu đi nhá..Còn ở đây thì ra ngay đi.Còn về rồi thì... thì.. về luôn đi...

Tên giết người đứng bất động trong bóng tối, gã thở nhẹ, mấy ngón tay mân mê lưỡi dao stilletto gã vừa đoạt được của tên tình địch bị thịt, tên gã chỉ mới đâm cho ba đâm đã ngã ra chết. Tuy vừa làm chết người gã không thấy sợ hãi chút nào. Gã thấy việc giết người còn dễ hơn việc cầm dao cắt tiết con gà, con vịt. Gã tự hào về sự bình tĩnh của gã. Gã tin chắc gã sẽ thoát vụ này, sẽ không ai biết gã là kẻ giết người. Gã có cách riêng để thoát.

Hai con chó hỗn của Mạc Ta mọi đêm vẫn nằm bên cửa, đêm nay nàng không thấy chúng đâu cả. Nàng chắc Tô Ni mở cửa ra vườn và cặp chó chạy ra con đường sau nhà vờn nhau với lũ chó hoang.

Nàng hướng ra vườn, rửa:

- Tô Ni... Ra ngoài đó mưa thì đi luôn đi nghen...

Mạc Ta vào phòng, không bật đèn nàng mò đến tủ lạnh. Gã đàn ông nấp sau cánh cửa thốt ra một tiếng thở nhẹ.

Nhẹ nhưng Mạc Ta cũng nhận thấy có cái gì lạ lạ đang ở sát ngay bên nàng. Nàng hinh mũi lên hít hít. Trong không khí phảng phất một cái mùi kỳ lạ, như mùi da thịt người đàn ông vừa làm những động tác mạnh. Mạc Ta rất quen thuộc cái mùi đàn ông đặc biệt đó. Nó là cái mùi đàn ông nàng vừa giới thiệu với bà Tá chiều nay. Nàng quay lại, cười, thích thú:

- Minh ?? Minh đến đó hả Minh ?

Nàng đi trở lại cửa phòng, nơi phát tiết ra cái mùi đàn ông đặc biệt

ấy. Nàng biết người có cái mùi ấy đang đứng sau cánh cửa:

- Minh... Đúng là Minh rồi... ! Minh nhớ Mạc Tạ. Minh đến với Mạc Tạ
ư ?

X

Mười giờ ba mươi tối, Ái Xuân nằm buồn trong căn phòng khách sạn sang, lịch sự nhất Đà Lạt. Nàng buồn và chán nản. Đúng như nàng tiên đoán, nàng vừa về khách sạn này là chồng nàng biết ngay Vincent Đầu đã mò tới đây tìm nàng, đã khóc sục sịt, thút thít, khóc nức nở, khóc nghẹn ngào y như một thứ " Kim Cương Đục " chuyên môn khóc trong những vở kịch gọi là Kịch Nói. Lần này Ái Xuân quyết liệt và thẳng thừng tuyên bố cắt đứt chuyện vợ chồng với Vincent và lần này có vẻ như Vincent nhìn nhận chuyện đó. Y khóc chỉ vì thói quen. Ái Xuân thấy tiếc mấy ngày nàng sống tù túng ở nhà trọ tư nhân không có tiện nghi bằng khách sạn này. Nếu nàng biết nàng có thể thanh toán Vincent Đầu dễ dàng như thế này nàng đã chẳng phải mất công trốn tránh.

Nằm buồn, đêm còn quá sớm, chưa ngủ được Ái Xuân nghĩ đến việc nàng nên ngồi dậy viết thư cho Mai Lan. cô em gái cùng mẹ khác cha của nàng, cô em gái chưa chồng giàu tỷ phú của nàng. Ái Xuân không sống bằng tiền của Vincent Đầu mà sống bằng tiền của Mai Lan. Bác sĩ Vincent Đầu không ưa hành cái nghề cứu nhân độ thế là nghề thầy thuốc. Vincent muốn làm chính khách, làm chính khách nhưng phải là chính khách hạng nhất quốc gia, chính khách đầu tàu chứ không chỉ là loại chính khách soàng theo đóm ăn tàn. Vincent Đầu muốn tham gia chính quyền nhưng nếu tham chính, Vincent Đầu phải làm Thủ tướng chính phủ chứ không làm Bộ trưởng Bộ Y tế, bét nhất cũng phải cái chức Đại sứ ở London, Paris. Đầu vẫn tin chắc mình có cái " étoffe " - cái cốt cách - để làm một vị Thủ tướng hào hoa, phong nhã và có tài kinh bang, tế thế. Rất tiếc cho đến hôm nay chỉ có một mình đương sự, tức là chỉ có Vincent Đầu, nghĩ và tin như thế.

Ái Xuân nhớ là Mai Lan cũng sắp về Đà Lạt. Việc nàng viết thư cho Mai Lan không còn cần thiết nữa. Rồi nàng nghĩ đến chuyện viết thư cho Vũ Huy, người đàn ông nàng định sẽ lấy làm chồng sau khi nàng ly dị với Vincent Đầu và ngay khi Vũ Huy ngỏ lời xin cưới nàng.

Nhưng từ ngày nào tới giờ chỉ có Vũ Huy viết thư, gọi điện thoại cho nàng, nàng chưa từng viết cho Huy một chữ nào. Nàng thấy nàng cần phải giữ giá, nàng không nên viết thư cho Vũ Huy.

Biết rằng chưa ngủ được mà cứ nằm lẩn lộn trên giường sẽ có hại cho nhan sắc Ái Xuân nghĩ đến chuyện đi trở lại nhà trọ. Về đến

khách sạn này nàng biết nàng để quên cái sắc tay trong ngăn kéo bàn ngủ ở nhà trọ. Cái sắc thật đẹp, đắt tiền, nó hợp với cái robe de bal mà nàng thích nhất. Để mất nó thật tiếc. Ngày mai nàng trở lại tìm nó có thể là quá muộn. Chi bằng trở lại ngay đêm nay.

Giờ này còn có xe taxi đậu chờ khách ở cửa khách sạn. Ra khỏi khách sạn Ái Xuân vào ngay taxi, nàng chỉ cần đi chuyến này rồi trở về ngủ là vừa.

Khi Ái Xuân tới đó cả căn nhà - nhà bà Tá và nhà Mạc Ta Hoa - đều chìm trong bóng tối.

Ái Xuân đi vòng ra cửa sau. Từ bãi cỏ tối đen một vật gì trắng trắng nhảy tới chồm lên chân Ái Xuân. Nàng dừng chân và nhìn mặt thấy đó là một trong hai con chó hỗn hơn gấu nàng đã gặp khi đi ra khỏi nhà này. Nàng phóng chân đá nó nhưng nó tưởng nàng đùa với nó, nó nhảy cẫng rồi cứ chồm lên người nàng như nó chờ đợi được nàng vuốt ve,

Ái Xuân nghĩ rằng con chó này phải là con chó đực, vì nó cũng thích được đàn bà ôm ấp, vuốt ve, nựng nịu như đàn ông. Nàng cúi xuống nắm cổ đề con chó, kéo nó theo nàng, tống nó vào nhà nó để nó hết chạy quẩn làm bẩn đôi giày cao gót của nàng.

Con chó để Ái Xuân kéo cổ về nhà. Ái Xuân ngạc nhiên khi thấy nhà tối om và cửa vào nhà mở rộng. " Ngủ mà quên đóng cửa ? " Nàng nghĩ thầm. Có thể lắm. Chuyện gì cũng có thể xảy ra với người đàn bà quái dị này. Nàng đá cho con chó một cái khá mạnh nhưng nó không chạy vào nhà mà lại lỏn ra vườn. Đành thua nó thôi, nàng bước vào để kéo cánh cửa đóng lại.

Có vật gì nằm ngay đó làm cánh cửa bị vướng. Ái Xuân bật chột đèn bên cửa. Ánh đèn vừa sáng lên, nàng thốt ra một tiếng hứ kinh ngạc. Trong vài giây sửng sờ nàng tưởng người đàn bà chủ nhà này đi uống rượu say về, trúng gió, lăn đùng, ngã ngửa ra nằm đấy. Rồi ngay sau đó nàng thấy người đàn bà nằm đó đã chết. Mạc Ta bị cửa cổ bằng dao, máu đã đông lại trên những lọn tóc giả.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 3

- Mạc Ta em ơi..Em ra đi giữa tuổi thanh xuân..Hôm nay ngày em đi trời rất đẹp..Qua nghĩ em chẳng có điều chi tiếc hận..Phải hông

Em..? Mạc Ta ơi..

Cải lương mùi tận mạng, Mụ Tá cất giọng khàn khàn vệt đực trầm bổng nỉ non cứ như là Mạc Ta của mụ còn sống và còn nghe được lời mụ.

Mặt trời chịu khó xuất hiện trên thành phố Đà Lạt mù sương. Mạc Ta Hoa đã được đặt vào áo quan và sắp lên xe bông ra nghĩa trang - Tô Ni Cương, diễn viên điện ảnh quốc tế - ắc-tơ đờ xi-nê-ma anh-tẹc-na-si- O-nan - Aleng Đờlông A-na-mít, Tốt-shi-rô Mi-fu-nê của Giao Chỉ, chết vô thân nhân, vô thừa nhận nên thân xác lạnh được nằm trong nhà xác bệnh viện thị xã và sẽ được đưa ra an táng ở Đất Thánh Ta, tức nghĩa địa thí. Sáng nay cũng là buổi sáng thứ nhất kể từ đêm Mạc Ta Hoa bị cắt cổ, Mụ Tá nói nhiều. Nổi đau vì người bạn gái bị cắt tiết làm cho tửu lượng của mụ tăng lên, mụ uống rượu li bì và làm làm, lì lì suốt ngày.

Đám tang Mạc Ta Hoa chỉ có mặt Mụ Tá, Xuân Tình và mấy chú đạo tì - có người gọi mấy chú này là đồ tì, tức công nhân mai táng, lại tức phu đào huyệt - Tuy vậy Mạc Ta ra đi vĩnh viễn cũng còn có Mụ Tá đưa tiễn, khóc, và Xuân Tình rỏ vài giọt lệ cảm thương. Đám tang nam diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất Đông Nam Á Châu Tô Ni Cương - Sao-ít A-zi-a Mô-vi Sà-ta- mới thật là thảm hại. Khi còn sống nhiều lần Tô Ni tưởng tượng và nói phét : " Tao mà chết thì Kiều Chinh, Thẩm Thúy Hằng phải đi đưa đám tao, Thanh Nga khóc hết nước mắt, cả trăm em nữ sinh tranh nhau nhào xuống huyệt.." Tin diễn viên điện ảnh Tô ni Cương chết được đăng trên báo, ở mục tin Từ Thành đến Tỉnh, tức Tin Xe Cán Chó, những người được nhắc tên trên đây chắc cũng có người đọc báo, biết tin nhưng dường như tất cả đều bận việc nên chẳng có ai đến đưa tiễn. Kép Tô Ni Cương cô đơn nằm trong áo quan thí ra nghĩa địa thí một mình.

Kể từ lúc nửa đêm Mạc Ta Hoa nằm xuống, nôm na và dễ hiểu là kể từ lúc bà khách tình cờ tìm thấy xác Mạc Ta Hoa nằm trên vũng máu, tức là từ lúc Mạc Ta Hoa bị giết, Xuân Tình bỗng trở nên bận rộn. Mụ Tá rất muốn được thiên hạ hỏi đến - Mụ tự nhận Mụ là người biết nhiều nhất về đời tư của nạn nhân. Về chuyện này Mụ nhận đúng - nhưng những thầy cảnh sát điều tra lại cứ nhè Xuân Tình mà hỏi lia lịa. Không ai chịu hỏi gì Mụ Tá. Xuân Tình phải nhận diện người thiếu phụ bị giết đúng là Mạc Ta Hoa chứ không phải ai khác. Nàng phải khai đi, khai lại đến bốn năm lần những gì nàng biết về đời tư của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá nhẩy chồm chồm vào cuộc điều tra này nhưng những gì Mụ kể về đời tư nạn nhân rắc rối và luộm thuộm quá làm cho các thầy cảnh sát ngán ngẩm.

Xuân Tình chẳng biết gì về những gã tình nhân của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá thì không cần ai hỏi, quả quyết một cách chắc hơn bấp rang, hơn cua gạch, rằng Mạc Ta Hoa bị giết vì ghen tuông. Mụ đoán quyết tên sát nhân là một gã tình nhân của Mạc Ta Hoa. Mụ còn nói rõ gã tình nhân mới nhất của Mạc Ta Hoa là tên đã giết Mạc Tạ Nhưng khi ông Trưởng Ty Cảnh sát hỏi Mụ về tên tình nhân đó, Mụ lại không biết gì nhiều về gã. Mụ chỉ biết gã là tình nhân mới nhất của Mạc Ta, gã rất ghen và ở người gã có một thứ mùi đặc biệt.

- Bà có nhìn thấy tên đó lần nào không? Nó trạc bao nhiêu tuổi?

Mụ Tá nhìn ông Trưởng Ty bằng đôi mắt đàn bà say đực ngẫu và đắm lệt:

- Nó có một cái mùi... một cái mùi người... thần sầu...

Và Mụ khóc hú lên.

Tên sát nhân vợ vét hết tiền chẵn, tiền lẻ trong sắc tay và trong tủ của nạn nhân. Nữ trang thật và nữ trang giả của nạn nhân cũng được chiếu cố mang đi. Do đó người ta kết luận ăn trộm là nguyên nhân vụ án mạng làm hai người chết gây sôi nổi dư luận thành phố Đà Lạt Xứ Anh Đào Giao Chỉ. Giả thuyết chính thức do nhân viên điều tra đưa ra về vụ án mạng đôi này như sau: đêm, tên trộm cạy cửa vào nhà. Bất ngờ bà chủ và ông khách về bắt gặp. Tên trộm giết cả hai người.

Không ai khai điều gì khác hơn những lời khai của hai mẹ con bà láng giềng. Lời khai của bà khách tình cờ phát giác ra vụ án mạng không giúp được gì trong việc tìm ra hung thủ. Nhà chức trách cho biết : " Cuộc điều tra đang tiến hành... " Lời này có thể hiểu là : " Cuộc điều tra được xếp xó.. "

Và Mụ Tá tự lãnh nhiệm vụ làm đám tang cho nạn nhân. Mụ khai tử cho Mạc Ta với tư cách là " chị em dâu ". Đàn ông Giao chỉ có hai cái tên " anh em đồng hao, anh em cột chèo", đàn bà Giao chỉ chỉ có mỗi cái tên " chị em dâu ". Mụ khai loạn cào cào với nhà chức trách : " Cô ấy ví tôi là chị em dâu. Lấy hai anh em... Hai ông ấy là cu-zanh..Vu sa-vê ? Bồng..Mông ma-ri... Ông nhà tôi là Quan Năm Chờ..Ông cô ấy cũng Quan Năm Chờ... Li- Ở-tơ-năng Cô-lô-nền... Ác-mê phăng-xe.Hai ông phe lơ mò... chết cả rồi. Còn sống thì chị em tôi đâu đến nổi... " Thoạt đầu Mụ đòi làm đám tang thật lớn, thật linh đình, đủ lệ bộ ; quan tài - Nam kỳ là hòm - gỗ trầm hương kiêu cầm lai thượng hảo hạng, xe tang bốn ngựa... Mụ không đòi cả bốn con ngựa đều là ngựa trắng nhưng Mụ đòi xe tang, không phải xe tang Tàu minh tinh, nhà táng sơn son, thếp vàng, mà là xe tang Tây; xe tang Tây phải là màu trắng. Mụ bệu bạo kể Thờ ông Nguyễn Bính : " Có một

chiếc xe màu trắng đục... Hai con ngựa trắng xếp hàng đôi..Lôi đi một cái quan tài trắng..Và những dzòng hoa trắng lạnh lùng... " Mụ đòi phải có đội kèn budzích, tức Kèn Tây, đi mở đường, phường bát âm Tàu tò te đi sau xe tang. Mụ hung hãn tuyên bố : " Bất kể chi phí..Phải thật linh đình..Dân Đàlat phải bỏ nhà, bỏ sở, bỏ tiệm, bỏ trường học..đi dự đám tang Mạc Ta Hoa yêu dấu của ta... " Mụ dự định mời cả Hòa thượng Sư Cụ với Đức Cha Giám mục đến làm lễ cho linh hồn người đẹp Mạc Ta Hoa chắc chắn sẽ được tiếp nhận ở nơi gọi là bên kia thế giới, hoặc thế giới bên kia. Nhưng rồi Mụ phải bỏ ý định làm đám tang thật linh đình khi Mụ đụng đầu với thực tế. Tức là đụng đầu với vấn đề Tiền. Số tiền Mạc Ta để lại không được bao nhiêu, số nữ trang không bị lấy đi đa số là đồ giả. Mụ Tá đành giảm cơn hung bạo say men tổ chức tang lễ linh đình.

Nhưng Mụ vẫn cả quyết Mạc Ta có nhiều tiền. Nhiều đây không phải chỉ nhiều suông mà là nhiều thật nhiều. Nhưng số tiền lớn ấy đã bị tên sát nhân khốn kiếp cuỗm đi cùng với số nữ trang kim cương chính cống. Và Mụ long trọng thề nguyện trước quan tài Mạc Ta Hoa:

- Qua thề qua sẽ trả thù cho em... Mạc Ta yêu ơi... Mông sê-ri... Qua sẽ bắt thằng giết em phải đền tội trước Thượng đế, trước tòa án, trước loài người... , trước tú lơ mông. Qua sẽ bắt nó phải quì gối trước mồ em..Kể từ nay đời qua chỉ có một lý do để sống. Qua sống để trả thù cho cưng..Yên trí đi, Sê-ri.Nó hồng thể nào thoát tay qua được. Nó làm em chết, qua sẽ bắt nó phải chết...
° ° °

Đám đạo tì ăn cắp vặt như ranh và đặc biệt có thủ đoạn nhân danh nhà đám đến tiệm chụp phô gần nhà đám lấy từng tút thuốc lá, từng két la-ve, nước ngọt Bireley đem đi thủ tiêu, để mặc nhà đám cãi nhau với chủ tiệm chụp phô, lằng xằng chạy quanh quan tài, đi ra, đi vô ra cái điều bận rộn. Máy chú từng thấy nhiều chủ nhà đám quái dị nhưng chưa một chủ nhà đám nào làm máy chú xúc động như bà chủ nhà đám này, tức Mụ Tá. Hôm nay Mụ Tá bận y phục đen từ đầu đến chân. Mụ định mặc đầm nhưng Xuân Tình phản đối, dọa không đi đưa đám, Mụ phải mặc ta: áo dài nhung đen, bên trong Mụ bận "gaine ". Cái bụng đầy mỡ như bụng Ba Tàu chủ quầy thịt heo quay bị dồn nén trong cái "gaine" làm Mụ nghẹt thở, miệng Mụ cứ há ra như mồm cá lóc lên cạn. Đôi bàn chân thợ cày của Mu bị bỏ tù trong đôi giày cao gót nhỏ sít làm Mụ đi không vững.

Mạc Ta nằm trong áo quan. Nàng được trang điểm phấn son đàng hoàng. Anh thủ lĩnh đạo tì sửa soạn đỉnh búa để đóng ván thiên. Mụ Tá lão đảo bước tới nhìn mặt người bạn gái lần cuối, Mụ ghen

ngào:

- Mạc Ta em..Em đẹp quá..Em đẹp hơn cả lúc em còn sống...

Thủ lĩnh đạo tì thấy cần đưa đẩy đôi câu:

- Thưa bà... anh em chúng tôi đem hết nghệ thuật để phục vụ...

Và anh nịnh Mụ Tá:

- Thưa bà... Người đẹp như bà... Nếu có ngày nào bỗng sở được hân hạnh phục vụ, chuyên viên bỗng sở sẽ làm bà... đẹp hơn, tươi hơn, trẻ hơn cô hôm nay nhiều...

- Khéo đấy..Thằng cha nào nghĩ ra cái trò này hay đấy..

Anh Trưởng Đội Đạo Tì thắc mắc chưa hiểu bà chủ nhà đấm khen thằng cha nào nghĩ ra cái trò gì. Mụ Tá chỉ tay vào cổ người chết nằm trong áo quan. Cổ Mạc Ta được che đi bằng một vòng nỉ trắng trông như những vòng băng- đô các thiếu nữ vẫn mang trên mái tóc. Cái băng- đô có bốn phận che vết dao cắt trên cần cổ Mạc Ta.

Mụ Tá khều khều ngón trỏ:

- Tháo ra được không?

Trưởng Đạo Tì hoảng sợ:

- Tháo được chứ. Nhưng tháo ra làm chị.

Mụ Tá phẩy tay:

- Hỏi dzậy thôi mà...

Trưởng Đạo Tì thấy sốt ruột, tay anh cầm lăm lăm cây búa:

- Bà cho phép anh em đậy ván thiên.

- Làm cái gì vội dzữ dzậy ?

Trưởng Đạo Tì đi một đường " pạc sơ cò " kiểu mê tín:

- Người đã nằm trong áo..không đậy lại ngay để lâu sợ không tốt..

Mụ Tá gừ lên:

- Không tốt cái gì ? Không tốt cái...

Chợt nhớ là chỗ chị em thân tình nhưng vắng tục trước mặt người chết cũng có điều không phải, Mụ hạ giọng:

- Tây nó để nồm cả ngày, cả đêm đấy. Có sao đâu! Vớ vẩn..

Rồi Mụ ra lệnh:

- Mấy người đi ra. Ra hết ngoài kia. Bao giờ tôi kêu dzô hãy dzô.

Không ai nói nửa lời, tất cả lú lú đi ra. Thủ lĩnh Đạo Tì tỏ vẻ phản đối tiêu cực bằng hành động cầm cây búa đóng đóng mấy nhát vào không khí.

Mụ Tá ngồi trên cái ghế bên áo quan, lưng gù lên trông như con cóc khổng lồ. Hai mắt Mụ nhắm lại, miệng Mụ há ra. Vài phút trôi qua, Mụ mở mắt. Thủ lĩnh Đạo Tì đứng bên cửa phòng thò đầu nhìn vào vội thụt đầu lại. Bất chấp, Mụ Tá móc trong cái sắc da giả - si-mi-li quya - lớn như cái cặp sách học trò, ra một ve rượu. Mụ mở nắp ve:

- Uống mừng ngày em về quê. Ma Se...

Mụ tợp một ngụm, mắt Mụ rưng rưng lệ:

- Sê-ri ra đi, trời đất cũng phải làm đẹp để đưa tiễn Sê-ri...

Một tay cầm ve rượu, một tay vịn vào áo quan, Mụ đứng lên, rồi Mụ ghé xuống nói với người nằm trong áo quan:

- Mạc Ta sê-ri. Sê-ri đừng dẫu moa chuyện gì. Nhé..Thằng nào giết Sê-ri ? Về báo mộng cho moa biết. Moa bắt nó đền tội..Trả thù cho Sê-ri Moa giết nó... Sê-ri sống khôn, chết thiêng..Về báo mộng cho moa. Về lúc một giờ đêm..Từ một giờ đêm đến ba giờ sáng. Moa chờ Sê-ri.

Mụ âu yếm nhìn Mạc Tạ Quen tay Mụ đưa ve rượu vào miệng người chết:

- Làm tí cưng..Cho đời lên hương..Lên xe tiễn em đi... Chưa bao giờ buồn sế...

...

- Ê... Bà làm cái gì thế?

Mụ Tá giật mình, rút tay cầm ve rượu về. Rượu trong ve sóng ra, vài giọt rơi xuống bộ mặt bụ phẩn của xác chết. Chỗ phẩn ở đó lập tức loang lổ.

Người vừa hỏi là một thanh niên trạc ba mươi tuổi, trang phục đảng hoàng : sơ-mi dài tay trắng, cổ tay áo gài khuy măng-xét, quần tơ-rô-pi-can sẫm, giày đen, tóc bông, khuôn mặt hơi dài, đặc biệt có hàng ria con kiến kiểu Cơ-lắc Gáp. Gã đi tới, nhoẻn miệng cười cầu tài:

- Xin tự giới thiệu..Tôi... Trần vũ Nam, ký giả, đặc phái viên nhật báo Sài Gòn mới..Tôi có nhiệm vụ điều tra vụ án mạng bà Mạc Ta Hoa...

Ngồi phịch xuống ghế, Mụ Tá cho ve rượu trở vào cái sắc.

- Thừa bà... Bà là..??

- Tôi là bà Tá..

Mụ Tá chỉ tay vào áo quan:

- Bạn thân và bạn duy nhất, bạn sống chết của Mạc Tạ.

Ký giả Trần vũ Nam có vẻ tránh không muốn nhìn mặt người chết:

- À... Vậy là bà ở chung nhà với... ??

- Không. Tôi ở nhà bên cạnh. Chúng tôi gần nhau suốt ngày. Không ở một nhà mà cũng như ở một nhà.

Đôi mắt ký giả lộ rõ ánh tò mò:

- Chắc bà biết ai giết cô Mạc Tạ?

Mụ Tá trề môi:

- Biết chứ. Tôi không biết thì còn ai biết nữa!

- Ai giết ?

- Một thằng tình nhân của Mạc Tạ.

- Sao bà không báo cho cảnh sát để họ tóm cổ thằng đó?
- Có. Nhưng không biết là thằng nào. Mạc Ta có nhiều nhân tình lắm. Hai, ba thằng cùng một lúc. Chưa biết thằng nào. Nhưng tôi sẽ tìm ra...

Hàng ria con kiến của ký giả Trần vũ Nam rung rung:

- Tôi cộng tác với bà trong vụ này, được chẳng?

Mụ Tá kiêu hãnh lắc đầu:

- Không. Cám ơn. Chuyện này không liên can gì đến Dzu Chuyện riêng của chị em tôi..Tôi sẽ trả thù... Trả thù..

Gã nhà báo ghé mặt gần mặt Mụ Tá để nghe cho rõ hơn, hơi rượu và mùi mồ hôi, mùi tóc nhiều ngày không gội quyện với mùi phấn son, mùi nước hoa làm gã vội vã lùi lại. Vì gã nhăn mặt nên Mụ Tá thấy mặt gã giống như mặt Tôn Ngộ Không trong phim Tàu HongKong Tam Tạng Thịnh Kinh.- Chắc bà biết nhiều chuyện về vụ án mạng này lắm ?

Bất chước Mạc Ta, Mụ Tá nhún vai như đằm:

- Tự nhiên. Tôi không biết còn ai biết nữa..Không biết làm sao trả thù được ?

Ký giả gạ gẫm:

- Có chi tiết nào hay bà nên cho nhà báo biết. Tôi có thể giúp được bà trong việc vạch mặt tên sát nhân.

Mụ Tá làm mặt quan trọng:

- Có thể. Nhưng tôi đòi hỏi điều kiện : Dzu phải cho tôi xem những bài Dzu viết trước khi đăng báo.

Trần vũ Nam lẹ miệng hứa ngay:

- Tất nhiên...

Rồi gã lại cười cầu tài, hàng ria con kiến dưới hai lỗ mũi gã rung rung như biết cử động:

- Bà yên trí lớn. Tôi là ký giả nhật báo Sài Gòn mới, nhật báo có số bán cao nhất lịch sử báo chí Việt nam, số độc giả cũng cao nhất lịch sử..Tôi lại là ký giả biết tự trọng, có lương tâm nhà nghề. Mỗi chữ tôi viết ra đều có sự lựa chọn, cân nhắc, đấn đo kỹ lưỡng...

Mụ Tá nói tỉnh queo:

- Sì... Nhà báo nói láo ăn tiền. Không tin bọn nhà báo các Dzu được.
- Ờ.bà. Đừng có vợ đứa cả năm. đừng có chửi cả lò bọn nhà báo chúng tôi chứ. Nhà báo cũng có năm bầy hạng...

Nhìn hàng ria mép rung rinh của gã Mụ Tá nghĩ rằng nếu những sợi ria đó biết cử động, bò lên, bò xuống, bò ra, bò vô hay chạy lảng quăng đúng như những con kiến chắc Mụ cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm.

Bỗng dưng gã nhà báo đổi giọng đe dọa:

- Tôi khuyên bà đừng có dây vào bọn sát nhân. Thằng nào giết bà này được thì nó cũng giết được bà. Bà sức mấy mà đòi báo thù với báo oán? Ở yên đi bà ơi. Tôi sợ nó đến cắt cổ bà trước khi bà tìm ra nó. Nó cắt cổ bà cũng ngọt như nó cắt cổ bà này. Bà có sợ bị cắt cổ không?

Trước đôi mắt tròn tròn của Mụ Tá, gã đưa bàn tay lên kéo ngang trước cần cổ, làm cử chỉ cầm dao cứa:

- Cắt như thế này này..Chết đứ đừ. Bà già rồi, không còn cần đàn ông nữa thì đi.đánh bài, đánh bạc, đi nhà thờ, đi chùa, lên đồng. Thiếu gì trò vui mà lại bày đặt đi tìm thằng giết người. Tôi thành thật khuyên bà bỏ ý định ấy đi. Bằng không có đêm nó sẽ vào tận giường bà nó cắt cổ bà.

Chưa nói dứt lời gã đã quay mình, bước nhanh ra ngoài. Mụ Tá định gọi gã lại nhưng gã đi như chạy. Mụ Tá quên ngay gã. Mụ quay lại nhìn Mạc Ta Hoa và mụ lại buồn, lại khóc sụt sịt.

Tuy biết Mạc Ta Hoa đã chết từ lâu nhưng đến phút này Mụ Tá mới cảm thấy tất cả sự sâu xa đến mông mênh của cái chết. Mạc Ta chết thật rồi. Chết đến nỗi không còn ai có thể chết hơn được nữa. Mụ Tá đi một đường triết lý vắn vưng : Bất cứ ai sống cũng phải chết, đa tình hay không đa tình. Dzậy thì... khi sống mình đức hạnh, khắc khổ để làm ký gì? Đức hạnh mà có thoát khỏi chết được đâu ?

Mụ Tá lại lấy ve rượu ra đưa lên miệng tụ Lúc này mụ tu công khai. Mấy anh đạo tì chờ sốt ruột, tự động vào đóng nắp áo quan, sửa soạn khiêng quan tài đi - lịch sự là động quan, di linh cữu - Mụ không nói gì.

° ° °

Gã thanh niên có bộ ria con kiến kiểu Cơ-lắc Gép Bơn đến bên quan tài của Mạc Ta Hoa, tự xưng là ký giả đặc phái viên nhật báo Sài Gòn mới với Mụ Tá là một gã ký giả giả.

Nói gã là ký giả giả không đúng lắm. Ký giả rởm thì đúng hơn. Gã là ký giả thật, có thời gã làm báo thật nhưng bản tính lưu manh, thích có tiền mà không chịu làm việc, gã lợi dụng tờ báo và danh nghĩa ký giả đi làm tiền thiên hạ - dọa bớ móc đời tư, dọa tố cáo tội nọ, tội kia, chi tiền thì bỏ qua - gã bị người ta gài bẫy cho đi tù. Ký giả nhà báo đi làm tiền bị cảnh sát dăng bẫy bắt quả tang dễ hơn bất cứ ai trên cõi đời này. Người bị nhà báo đe dọa chỉ việc đi báo cảnh sát, tiền được ghi số trước, cuộc gặp mặt để đưa tiền thường diễn ra ở nhà hàng ăn, như Thanh Thế, Kim Hoa, Thiên Nam vv. Ký giả nhà ta hí hửng đến, ăn nhậu thả dàn, cầm tiền đi ra là bị cảnh chìm chờ sẵn còng

tay liền một khi Đặc biệt những ông Tòa : Biện lý, Dự thẩm, Chánh án rất có ác cảm với những anh nhà báo đi làm tiền. Thường dân phạm tội dọa dẫm làm tiền lần đầu tù sáu tháng, ký giả nhà báo dù phạm tội lần đầu thường là tù hai niên.

Trần vũ Nam, tên thật là Trần văn Năm, đã hai lần ra vô Nhà Tù Lớn Chí Hòa. Gã lên Đalat sống bằng một nghề khác nhưng vẫn tự nhận là ký giả.

Lúc đó là buổi chiều, trong căn phòng trên tầng lầu một tòa nhà gần chợ Đalat, Nam ngồi nhìn người bạn của gã nằm dài trên đĩ-văng. Người bạn này của Nam là Minh Đảo, gã thanh niên lực sĩ khỏe và đẹp đã đánh chết Tô ni Cương và cắt cổ Mạc Ta Hoa.

Điều thuốc lá nhấp nhồm trên môi Nam khi gã nói:

- Mà chưa bao giờ gặp con mụ già khản đó sao? Mụ Ở nhà bên cạnh. Tên là..Tá. Hình như chồng mụ trước kia là Thiếu tá, Trung tá gì đó.

Minh Đảo đang suy nghĩ nên chỉ lơ đãng trả lời:

- Chưa bao giờ.

- Mà không biết Mạc Ta chơi thân với mẹ Tá?

- Không.

- Mà dính với Mạc Ta bao lâu rồi?

- Mới đây.

- Mới đây là từ bao giờ? Là bao nhiêu ngày ?

- Một tháng, hai tháng. Nhớ kỹ làm gì !

- Mà chắc chắn là mẹ Tá chưa nhìn rõ mặt mày lần nào chứ?

Minh Đảo gất lên:

- Hỏi chi kỳ vậy ? Làm sao tao biết có những mụ đàn bà nào nhìn mặt tao?

Và Minh Đảo chuyển mình ngồi dậy. Dáng điệu thật nhanh và mạnh, đúng là võ sĩ chính cống, thân mình uyển chuyển, nhịp nhàng như con báo trong rừng già. Nghĩ rằng chuyện mình nói có thể làm cho bạn sợ hãi, Nam vội trấn an:

- Tao kể chuyện con mẹ đó cho mày biết vậy thôi. Tao chắc nó nó chỉ nói lèm bèm, mẹ này có vẻ nát rọu..

- Mày nói ai ?

- Tao nói con mẹ tên là Tá, bạn của Mạc Tạ Tao gặp mụ trong đám tang. Mụ tự nhận mụ là bạn của Mạc Ta và nói mụ sẽ tìm ra thủ phạm giết bạn mụ để trả thù.

Nam đưa lên môi Minh Đảo điều thuốc lá. Cử chỉ đầy thân ái. Mạc Ta có Mụ Tá là bạn chí thân thì Minh Đảo có Nam Rìa Con Kiến. Nam có thể và sẵn sàng đối xử lưu manh, bắt lương, tráo trở, lá mặt, lá trái

với bất cứ ai, gã có thể lườm gạt không chút xót thương cả người đàn bà đã mang nặng, đẻ đau ra gã, nhưng gã rất chân thành với Minh Đảo, gã thương Minh Đảo hơn người anh tốt thương đứa em mồ côi.

Chính Minh Đảo lại hỏi Nam câu hỏi mà đáng lẽ ra Nam phải hỏi Minh Đảo:

- Nam..Tại sao tao lại làm cái việc ấy? Tại sao tao lại giết nó?

Nam ôn tồn:

- Tại tính mày như thế. Lúc mày giận điên lên là mày làm liều. Hồi mình ở Bàn Cờ, mày với tao chỉ cãi nhau thôi, mày muốn giết cả tao nữa. Nhớ không ?

Minh ngẩn ngơ:

- Có đáng gì đâu mà phải giết nó? Tao thật không hiểu...

- Mày không có trách nhiệm gì khi mày nổi giận. Lúc đó mày là thằng khác rồi.

Nam đặt bàn tay ưu ái lên bờ vai lực sĩ đẹp của Minh Đảo:

- Yên trí đi. Sẽ không có gì xảy ra đâu. Để tao lo con mẹ già lắm chuyện đó. Nếu thấy nó nguy hiểm, cho nó đi theo mục bạn của nó luôn.

Minh Đảo thờ thẫn lắc đầu:

- Tao sợ tao lại giết người khi cơn giận của tao nổi lên...

Minh Đảo đã bị tù một lần. Tù lớn, tù đại hình đảng hoàng, không phải là tù trộm cắp, làm tiền, lườm gạt vặt vãnh như loại tù của Nam Ria Con Kiến. Minh tù năm năm ở Côn Đảo. Những năm ấy Minh mới lớn nên chuyện tù đầy không có gì cực khổ lắm. Ở đảo Minh gặp một ông Tàu giang hồ có nghề võ và được ông thương yêu như con. Ông Thầy Tàu có đứa con trai bằng tuổi Minh. Năm 1948 Trung Cộng từ Hoa Bắc tràn xuống Hoa Nam, quân đội Trung Hoa Quốc gia của Tưởng Giới Thạch chạy không kịp cuốn cờ, ông Thầy Tàu Quốc Dân Đảng lạc mất vợ con trong cuộc bỏ của chạy lấy người. Khi biết mình không còn bao giờ được gặp lại vợ con ông Thầy Tàu càng thương đứa con trai ông bỏ lại Trung Hoa Đỏ. Ông thương Minh như con và truyền thụ võ nghệ cho Minh.

Trước ngày đi tù ở đảo Minh đã biết vài ngón đòn giang hồ pha trộn giữa Bốc Ấng lê và Judô Gã được ông Tàu Bó Nuôi truyền thụ võ công Thiếu Lâm chính cống nên khi mãn hạn tù trở về - Ông Thầy Tàu chết ở đảo - Minh có biệt hiệu là Minh Đảo và trở thành võ sĩ có danh trong giới du đấng Sài Gòn-Chợ Lớn.

Minh Đảo đi tù về đã được năm năm. Trong thời gian này gã từng tham dự nhiều vụ phạm pháp như đánh cướp có vũ khí, áp tải hàng

lậu, bảo vệ sòng bài, tổng tiền, thanh toán bọn du đảng thù địch vv..nhưng gã vẫn may mắn thoát lưới cảnh sát và băng đảng thù địch mặc dầu nhiều tên đồng đảng của gã bị bắt, bị chết, bị thương tật khôn khổ, khôn nạn đến tận đời. Minh Đảo, từ ngày đi tù Côn Đảo về, như có một vị Thần Hộ Mạng đầy quyền năng giúp cho gã thoát được nhiều cơn nguy khốn.

- Tao chán sống giang hồ bụi đời - Minh đột ngột nói - Tao muốn có mái ấm gia đình, có người vợ hiền, có đứa con thơ...

Nam không muốn có vợ nên tất nhiên gã không tán thành chuyện người bạn gã thương mến nhất đời có vợ. Gã không muốn nghe bạn nói chuyện gia đình yên ấm, vợ con, gã không tin Minh Đảo có thể sống yên vui được lâu dài với người đàn bà nào, dù người đàn bà đó có đẹp và đa tình đến mấy. Nhưng tuy không muốn nghe Nam cũng sốt sắng bắt chuyện, gã đang cần nghe bạn bày tỏ nỗi lòng:

- Mà định lấy ai?

- Lấy bất cứ ai muốn có tao làm chồng. Tất nhiên là chỉ cần đừng quá xấu, và có tiền...

- Có tiền là có bao nhiêu tiền ?

Minh nhún vai:

- Làm sao biết là bao nhiêu. Có tiền là được rồi.

- Mẹ kiếp..Đàn bà đời này đã đẹp lại có tiền, lại yêu mình, chịu làm vợ mình..Tao sợ ít có.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 4

Ở Sài Gòn, Minh Đảo có cô em làm nữ thư ký đã cơ khí tự, tức nữ thư ký đánh máy, trong một ngân hàng của Ba Tàu Chợ Lớn.

Tuy đã mất trinh từ lâu và dường như đời nàng chẳng có thời gian nào nàng có trinh cả, cô em ruột của Minh Đảo tên là Trinh. Tên cúng cơm, tên ghi trong thẻ kiểm tra của nàng chỉ là Thị Trinh, nàng thêm tiếng Mộng vào cho thành Mộng Trinh, nghe như tên nữ ca sĩ.

Mộng Trinh cư ngụ trong cái phòng bin- đình nhỏ như cái hộp quẹt, dài ba thước, ngang 2 thước 50, có một ô nhỏ trong có bồn rửa mặt và bàn cầu tiêu nhưng tắm thì phải ra dãy nhà tắm chung cuối hành lang. Phòng của Mộng Trinh ở tầng thứ tư của bin đình, tầng cao nhất, cửa sổ tầng lầu này mở ra trắng thanh, gió mát, ít bụi, đỡ tiếng

ồn của xe cộ dưới đường nhưng không có thang máy, phòng càng ở trên tầng cao càng rẻ tiền mướn. Mỗi lần lên xuống nàng phải sử dụng cặp giò mà nàng tự cho là đẹp, kêu gọi ngang cặp giò của cô đào xi-nê Hôlyút Angie Dickinson để đi trên 75 bậc thang lầu. Những cuộc leo thang, xuống thang này làm cho nàng khó chịu, mệt và than thở: "Hu mẹ nó chân cẳng của người tạ Mẹ bố thằng chủ nhà tư bản lè. Tiền phòng thâu bằng thích, lời tổ mẹ mà kẹo rít, không chịu đặt thang máy cho người ta đi." Nàng có thể đổi xuống những căn phòng tầng dưới nhưng giá tiền những phòng tầng dưới đắt hơn, lương nữ thư ký đánh máy của nàng không cho phép nàng chi tiền nhà quá nặng. Hai nữa vào thời gian này người thiếu nữ chưa chồng mà sống một mình một phòng trong bin-đinh tiện nghi giữa thành phố Sài Gòn đẹp lắm, Sài Gòn ơi là văn minh quá rồi.

Ngân Hàng Đông Nam Á có Mộng Trinh là nhân viên là một ngân hàng Ba Tàu, Tổng Giám Đốc Ngân Hàng là một anh Ba Tàu Hồng Kông bên hông Chợ Lớn. Bất chước giờ làm việc của những ngân hàng Hồng Kông thứ thiệt Ngân Hàng Đông Nam Á làm việc từ 9 giờ sáng, nghỉ một giờ ăn trưa, rồi làm một lèo đến 5 giờ chiều.

Vào lúc 6 giờ chiều một ngày Thứ Bảy, khi anh con trai mặt đầy mụn trứng cá của bà quản gia bin-đinh phấn khởi leo 75 bậc thang lầu đem bức thư của Minh Đảo lên phòng Mộng Trinh, chú thấy Mộng Trinh mở cửa phòng tiếp chú trong bộ y phục đặc biệt làm cho công lao leo thang lầu của chú được đền bù xứng đáng: nửa dưới nàng bận cái slip đỏ nhỏ sít, nửa trên là cái áo pull bằng voan mỏng như tơ nhện nhện.

Anh con trai biết rằng bất cứ lúc nào ở trong phòng Mộng Trinh cũng bận đồ hở hang nên anh rất chăm chỉ tự nguyện đem thư lên phòng cho nàng. Thư của những phòng khác anh mặc kệ, anh để bà mẹ anh đi đưa hoặc khi thấy người có thư đi qua anh gọi lại, đưa thư. Đang tuổi dậy thì anh mắt tròn, mắt dẹt nhìn như mắt hờn cặp vú ngồn ngộn của Mộng Trinh trong làn voan mỏng. Đưa thư rồi mặt anh cứ nghệt ra, chân anh rời đi không nổi. Mộng Trinh biết anh đang bị bán loạn vì mình - cái tên đúng của sự bán loạn trai tơ dậy thì này là bán xúc sích - nếu là lúc khác nàng đã gọi anh vào phòng, đóng cửa lại, hỏi chuyện vợ vẫn trên anh một hồi cho anh cuống quít chân tay nhưng tối nay nàng không đùa rỡn với anh được, trong phòng nàng đang có người tình của nàng.

Trung sĩ Văn Tiến, xước hiệu giang hồ là Tiến Bê, chuyên viên cờ bạc bịp, Trung sĩ An Ninh Quân Đội, biệt phái làm việc ở Lữ Đoàn Bảo vệ Tổng Thống Phủ, nằm dài với điều thuốc lá trên môi trên cái đi-văng

trong phòng. Cảm giác khoái lạc của cuộc mây mưa hấp dẫn vừa qua còn đầy trong da thịt gã, gã nằm chờ tối thêm một chút nữa gã và Mộng Trinh đi ăn phở gà Hiền Vương thay cơm tối, đi xem xi-nê và đến 12 giờ đêm về yêu nhau nữa.

Tiến Bê lơ đãng hỏi:

- Thư à? Thư ai thế?

- Thư của Minh.

Trung sĩ Văn Tiến bị giới giang hồ phang cho cái tên Tiến Bê không oan, gã chuyên chơi bịp sì phé, nhưng có tài chơi bịp gã vẫn dỏi dài, dỏi dẹt, bốn mùa xuân, hạ, thu, đông gã rách hơn cái mền Sakymen, nghĩa là gã rách thường xuyên và thường trực, nhưng gã vẫn ăn và nói như con nhà giàu. Bà mẹ gã cho vay tiền trả góp ở Chợ Bàn Cờ, bà góa chồng từ trẻ, ở vậy nuôi con, bà chỉ có Tiến là con một nên bà cưng chiều gã như con cầu tự. Bà đã cưới vợ cho Tiến nhưng Tiến chê vợ, gã chỉ về nhà và hỏi đến vợ khi gã cần tiền. Chuyện phi lý là chị vợ của Tiến Bê lại rất hiền, có sức chịu đựng cao độ, lại rất đảm, buôn bán ra tiền. Chị kính trọng mẹ chồng và mỗi lần bị anh chồng ăn chơi đủ bốn mục tứ đồ tường gây sự, đòi tiền chị chỉ biết khóc và ma róc-móc ra nộp tiền cho chồng đi ăn chơi.

Đọc thư Mộng Trinh la lên:

- Quá trời tạ.Minh lấy vợ... Mà lại lấy vợ giàu nữa..

Tiến Bê hỏi bằng cái giọng khinh mạn:

- Minh là thằng nào? Nhân tình cũ hả?

- Minh là anh của em. Anh ruột. Em đã nói với anh về Minh nhiều lần rồi mà. Minh mới lấy vợ, vợ Minh trẻ, đẹp mà lại nhao bươu lắm lắm. Minh gọi em ra Đà Nẵng sống với Minh.

- Ký gì?

Tiến Bê ngồi lên. Người gã tầm thước, rắn chắc, gân guốc. Người như gã có thể tạm cho là bô trai nếu gã không có cặp mắt gian xảo, lấm lét cả những khi không cần phải lấm lét. Gã tự cho gã là người tàn nhẫn với đàn bà, gã quan niệm đã là đàn ông thì bắt buộc phải tàn nhẫn với đàn bà và thằng đàn ông nào không tàn nhẫn với đàn bà đều là đàn ông hèn.

Tiến Bê truyền cho Mộng Trinh một số tiếng lóng, như tiếng "nhao bươu" Mộng Trinh vừa nói; nhao bươu là nhiều tiền, đồng nghĩa với "đông địa".

- Em định bỏ nghề, bỏ Sài Gòn để đi sống nhờ thằng đó à?

Mộng Trinh sụ mặt:

- Thằng đó là thằng nào? Hào huê phong thấp gì mà ăn nói thô tục..!

Nghe hồng có dzộ Anh ruột người tạ.

Rồi cũng bắt kể phản ứng của người đàn ông vừa ôm ấp nàng, vừa làm nàng rên lên vì khoái lạc, Mộng Trinh phom phom nói đến chuyện bỏ Sài Gòn ra đi:

- Sài Gòn thì có cái gì mà cứ nhất định phải sống ở Sài Gòn? Bộ những người sống ở Huế, Nha Trang, Kontum..người ta khổ, người ta chết hết cả sao? Mí lý cái nghề thư ký đánh máy thì có gì mà ham. Ngày ngồi tám tiếng... Bọn này tính dzồi..Mười ngày ngồi tám mươi tiếng. Một trăm ngày ngồi tám trăm tiếng..Một năm hai ngàn năm trăm tiếng..Ngồi như dzậy mười năm là hai trăm năm mươi ngàn tiếng. Còn gì là người nữa. Nữ thư ký em nào cũng đít đen sì như trôn chảo, hoặc là to như cái thúng, hoặc là teo lại như hai cái bát ăn cơm. Không khá được. Mình sẽ đi xa Sài Gòn ít lâu..

- Đi làm cái gì? Đang yên lành đừng đừng bỏ đi. Sống với nó không được bỏ về để gì tìm được việc làm tốt như việc em đang làm.

Mộng Trinh nhún vai:

- Anh em người tạ.

- Bộ cứ anh em là phải sống với nhau sao? Nó thương em thì nó gửi tiền cho em. Cần gì phải gọi em đến sống với nó cho rắc rối..

Nét thán phục lộ rõ trên mặt Mộng Trinh, nàng nói đến anh nàng như nói đến một vĩ nhân, một thần tượng:

- Minh là người khác lạ, Minh tuyệt lắm..

Tiến Bê trề môi:

- Tuyệt cái con...

Mộng Trinh sừng cò lên:

- Ờ.Nói ai cũng được, không được đụng đến anh người tạ ạ.

Tuy làm Trung Sĩ An Ninh và có biệt tài đánh sì bịp Văn Tiến lại có mộng làm văn sĩ. Gã từng có hai ba bài thơ và vài truyện ngắn được đăng báo - thuộc loại thơ, truyện của độc giả, được nhà báo đăng cho là vinh hạnh rồi, không có tiền nhuận bút, nhuận mục chi cả - nhưng gã vẫn tin chắc như đinh thép mười phân đóng cột gỗ lim gã là một thiên tài văn chương. Lúc này gã chưa viết vì gã còn đang sống, sống để lấy chất liệu và lấy chất liệu để viết. Khi gã đã viết tên tuổi gã sẽ nổi như cồn, tác phẩm của những anh văn sĩ nổi tiếng đương thời sẽ bị độc giả chê bỏ. Thấy Mộng Trinh nặng lời với gã, gã làm mặt hờn rồi:

- Em bỏ Sài Gòn thì anh cũng bỏ Sài Gòn anh đi.

- Đi đâu?

Tiến Bê buông nhẹ:

- Hồngkông..Ma-ni-lạ.Băng cốc..

- Đi Hồng Kông làm gì?
- Đi để đi, chẳng để làm gì cả. Đi để sống, đi để viết.

Mộng Trinh cười mũi:

- Ở trong quân đội, sức mấy mà đi được Hồng Kông.
- Để rồi xem.

Tuy không tin tưởng gì lắm ở thiên tài văn sĩ của người tình Mộng Trinh cũng thấy nàng cần phải bàn cãi đôi lời:

- Viết tiểu thuyết? Sao anh không ngồi mẹ nó vào bàn, cầm lấy cái bút, viết bố nó đi có được không? Nói hoài mà có thấy viết cái chó gì đâu. Viết truyện thì khó gì. Ai viết chẳng được. Việc gì cứ phải đi và sống mới viết được. Mấy thằng cha văn sĩ trong bin- đinh này có đi đâu đâu? Ở nhà quanh năm, mà mấy chả cũng viết được đây...

Tiến Bê khinh mạn:

- Viết lảm cẩm như mấy thằng đó thì anh viết lúc nào chẳng được. nhưng anh không muốn viết những tác phẩm tầm thường, ba xu như chúng nó. Tác phẩm của anh phải là tác phẩm lớn, quốc tế, giá trị nhân bản toàn cầu..Anh viết cho anh, viết cho nhân loại, không viết để kiếm tiền, không viết cho bọn đọc giả bà ba đọc giải trí.

Đốt điếu Lucky, gã hít vào một hơi dài, ém khói rồi thở ra hai lỗ mũi:

- Ồ..Có nói em cũng cóc hiểu..Em cóc hiểu là em cóc hiểu..

Gã nhìn rồi sờ lên bắp đùi phơn phớt lông măng của người tình:

- Anh nói trước cho em biết em không bỏ Sài Gòn được đâu. Đã sống ở Sài Gòn rồi người ta không còn sống ở bất cứ nơi nào được nữa. Tất nhiên bị bắt buộc, chẳngặng đặng, không thể sống ở Sài Gòn được thì phải chịu thôi. Xa Sài Gòn em sẽ thấy nhớ Sài Gòn. Nhớ ra rít chứ không phải nhớ vừa. Với người Việt Nam nơi sống sung sướng nhất là Sài Gòn.

Mộng Trinh dẫu môi:

- Dễ thôi. Xa Sài Gòn nhớ Sài Gòn thì lại về với Sài Gòn. Có gì đâu mà làm quan trọng.

Mộng Trinh trở lại vui vẻ, dễ tính. Tiến Bê kéo nàng xuống giường:

- Hư... Hư... Nữa ư? Không đi ăn gì sao?

Tiến Bê cúi xuống:

- Ăn chứ. Ăn ở nhà rồi đi ăn ngoài...

o o o

Tối hôm đầu tiên Mộng Trinh đến Biệt Thự Mai Lan cả gia đình tụ họp quanh bàn ăn - gia đình gồm Minh Đảo, Mai Lan, Ái Xuân và Mộng Trinh. Ba người đàn bà, chỉ có một mình Minh Đảo là đàn ông. Chàng hiền ngang như con gà trống đẹp mã giữa bầy gà mái tơ đa tình. Minh lên tiếng nói về định mệnh:

- Theo tôi định mệnh không phải là cái ở ngoài con người. Tôi muốn nói định mệnh của một người là do chính người đó tạo nên. Nếu người đó có khả năng, nếu người đó khỏe mạnh hơn, thông minh hơn nhiều người, người đó có thể được hưởng tất cả những gì hắn muốn. Hắn tự tạo ra định mệnh của hắn. Nếu hắn thật mạnh, thật khôn, hắn có thể chiếm được tất cả. Không sức mạnh nào ngăn nổi hắn.

Ái Xuân nghiêm trọng nhưng vẫn hòa nhã:

- Tôi không nghĩ như Minh.

Nàng gọi Minh bằng tên, không gọi Minh bằng tiếng chú.

Mai Lan ngồi nghe nhưng vẫn tĩnh, Mộng Trinh ngồi ngây ra nghe mà không hiểu thiên hạ nói chi cả. Cả hai cùng như say sưa và sung sướng uống từng lờuì của thần tượng, thán phục vô điều kiện như hai nữ tín đồ được nghe lời thuyết giáo của vị giáo chủ họ tôn thờ. Chỉ có Ái Xuân có ý kiến trong cuộc nói chuyện. Nàng chấm dứt màn độc thoại của Minh:

- Trong đời - Ái Xuân bình thản nói. Nàng tin nàng nói đúng - chỉ có may mắn hay không may mắn là đáng kể. Và cũng chỉ có may mắn hay không may mắn là quan trọng nhất. Người thành công, đa số là những người có tài, nhưng ta thấy có những kẻ ngu dốt mà vẫn thành công, người thành công là những người gặp may mắn. Thiếu gì người có tài, thông minh, kiên nhẫn, cố gắng suốt đời, mà vẫn thất bại. Họ thất bại vì họ không gặp may mắn.

Minh không tỏ ra bực dọc khi Ái Xuân không đồng ý với chàng.

Ngược lại, chàng hào hứng khi thấy mình bị Ái Xuân chống đối.

Chàng mỉm cười thích thú và để cho Ái Xuân nói.

- Đời người ta bị may rủi, hên sui chi phối nặng - Ái Xuân nói tiếp - May rủi và những sự việc ngẫu nhiên xảy ra. Một trường hợp ngẫu nhiên rất nhỏ cũng đủ làm thay đổi cả một dòng đời. Một người đàn ông có tài trí xuất chúng, người có thể làm chủ thế giới nhưng chỉ cần một sự việc không may nào đó xảy ra người đó cũng có thể bị thất bại ê chề, nhục nhã.

Ái Xuân đánh đòn tối hậu, đây là độc thủ tàn nhẫn nhất của nàng trong cuộc nói chuyện gia đình sau bữa ăn tối nay:

- Như một cặp vợ chồng trẻ tuổi đang yêu nhau tha thiết. Với họ tình yêu là tối thượng. Và tình yêu với họ là hạnh phúc được sống bên nhau. Nhưng chỉ cần một tai nạn, sự có mặt của một người mất đi... Người phản đối về đề tài cuộc nói chuyện tối nay là Mai Lan. Đang nói chuyện vui họ đi vào chuyện siêu hình và bắt đầu nói đến chia rẽ, đến cái chết. Mai Lan đứng sau ghế Minh, vòng tay cúi xuống ôm lấy

chồng. Ái Xuân xúc động thấy em gái nàng lúc đó có cái vẻ lo âu không phải của người thường mà là của thiên thần:

- Không, em không tin.. - Mai Lan nói bằng giọng nói của những vị thánh tử đạo tuyên xưng đức tin trước khi chịu chết vì đức tin - Hạnh phúc của vợ chồng em là của riêng chúng em. Chúng em yêu nhau, không có gì chia rẽ chúng em được...

XXX

Trong khi ở thị xã Đà Nẵng có bốn người nói chuyện định mệnh, chuyện ngẫu nhiên, chuyện may rủi thì cùng lúc ấy ở thị xã Đà Lạt có một người đàn bà đang học hặc với cô con gái.

Tuy chẳng có gì đáng để học hặc cả Mụ Tá vẫn cứ hàm hàm gây sự:

- Tôi không muốn sống ở cái xó Đà Lạt cà chớn này nữa. Không ai có quyền bắt tôi phải sống ở cái xứ khỉ ho, cò gáy này..

Tuy rất không muốn nói gì cả Xuân Tình cũng phải nói:

- Có ai bắt Má phải sống ở đây đâu. Đang ở Sài Gòn Má dùng dùng đòi lên Đà Lạt. Má nói Sài Gòn nóng nực, Má cần khí hậu mát mẻ của Đà Lạt. Lên đây chưa được nửa năm Má kêu Má không chịu nổi cái lạnh không ra lạnh, nóng không ra nóng. Má gọi khí hậu này là..nửa chừng xuân. Ở đâu Má cũng chán...

Nàng định nói :"... Má thì sống ở Thiên đàng Má cũng chán.." Nàng ngừng kịp. Nàng mà nói ra câu ấy thì Mụ Tá sẽ có dịp sừng cò lên để gây sự với nàng. Chẳng hạn Mụ sẽ nói Mụ lên Niết bàn chứ Mụ không lên Thiên đàng, nói Mụ lên Thiên đàng là xúc phạm đến tôn giáo của Mụ. Nếu nàng nói Mụ lên Niết Bàn, Mụ sẽ cãi là Mụ lên Thiên Đàng chứ Mụ không lên Niết Bàn.

- Tôi dư biết cô ôm mộng thanh toán tôi, cô muốn tôi đi cho khuất mắt cô Rõ ràng. Tôi nói tôi đi, cô đâu có thèm giữ tôi lại..

- Má ở đâu cũng thế thôi. Má không muốn ở đây con giữ Má lại làm gì?

Mụ sụt sịt:

- Tôi có phước quá. Được có mỗi một mụn con. Rút ruột đẻ ra. Hy sinh cho con hết. Nào tôi có làm việc gì độc ác cho cam. Tôi đi lễ chùa, đi lễ nhà thờ. Phật có tôi, Chúa cũng có tôi..

Đang rên rỉ sáu câu tả oán bỗng Mụ Tá đổi giọng:

- Tôi muốn đi khỏi đây để xa những kỷ niệm đau lòng..

Tình queo Mụ nói đến cái chết của Mạc Ta Hoa, Mụ cho đó là nguyên nhân làm Mụ phải đi xa Đà Lạt. Xuân Tình cười thầm. Nàng muốn nói :"
Má thề Má sẽ tìm ra kẻ giết Di Mạc Ta kia mà? Chưa tìm ra tên sát

nhân sao Má lại bỏ đi ?" Nàng không nói ra ý nghĩ đó vì sợ bà mẹ nàng sẽ vin vào đó để gây sự. Trong lòng nàng cũng muốn bà mẹ lắng chuyện của nàng đi khỏi Đà Lạt, muốn bà quên đi vụ án mạng thảm khốc, muốn bà quên đi lời thề tìm ra hung thủ đã cắt cổ bà Mạc Ta Hoa.

Mụ Tá muốn rỏ vài giọt nước mắt khi nói đến Sê Ri Mạc Ta Hoa của Mụ. Nhưng cũng như trái tim của Mụ, đôi mắt Mụ khô queo. Mụ lại hực hực:

- Sài Gòn, Nha Trang, Huế..Đi đâu cũng được, miễn là đi khỏi cái xứ Đà Lạt phải gió này. Kontum, Pleiku, Năm Căn, Cà mầu..., nơi khỉ ho, cò gáy nào đi được tôi cũng đi...

Xuân Tình muốn cho bà mẹ nàng đi càng xa càng tốt, xa như sang tận bên Tàu, bên Tây Tạng chẳng hạn, nhưng ngoài mặt nàng vẫn lửng lơ con cá vàng, làm như nàng không quan tâm một ly ông cụ nào đến chuyện bà mẹ nàng đi hay ở.

Mùu. Tá muốn kéo Xuân Tình vào cuộc tìm nơi đến để Mụ có dịp cãi nhau với nàng:

- Cô bảo tôi nên về Sài Gòn hay ra Huế ?

- Sài Gòn hay Huế cũng vậy..

- Cũng vậy là thế nào? Khác nhau nhiều chứ. Sài Gòn là Sài Gòn, Huế là Huế..

Mụ Tá đã định trước: nếu Xuân Tình nói Mụ nên về Sài Gòn, Mụ sẽ ra Huế, hoặc ngược lại. Nhưng Xuân Tình trả lời lửng lơ nên Mụ không gây sự được.

- Mẹ kiếp..! Nên đi đâu, về đâu ?? Chờ mưa bin giới eng đi dzia đâu ? Sao còn lóng ngóng nơi giang đầu ? Bây giờ eng ở đâu? Bên Hải hay Cà mầu ?? Phải nhờ cái trò lảm cẩm này quyết định dùm mí được.

Mụ đang ngồi phì phì trong cái ghế bành da lớn như cái ghế thợ cạo, trước mặt Mụ là chai urytky Gion-ni Đi Bộ đã vơi quá nửa và cái ly mười lăm ngày không rửa vì lúc nào trong ly cũng có rượu. Mụ mở sắc tay lấy ra đồng bạc cắc:

- Ông Ngô đình Diệm là Sài Gòn... Bụi trúc là Huế...

Thời Mạc Ta còn sống Mụ và Mạc Ta thường chơi cái trò tung tiền sấp ngửa để quyết định hơn thua Mụ quên rằng nếu Mụ thực sự thương nhớ Mạc Ta thì trò tung tiền tối nay phải làm cho Mụ khóc tru lên, Mụ phom phom tung đồng bạc cắc lên cho nó rơi xuống mặt bàn. Đồng cắc nhảy tung tung bên cạnh chai rượu rồi bon ra mép bàn.

Mụ Tá vội tung bàn tay có những ngón tay chuối mẩn bị kim kẹp trong mấy cái nhẫn ra chặn đồng tiền lại. Nhưng quá chậm, đồng cắc

nhảy bờ-lôngđông xuống sàn phòng.

Mụ Tá muốn tìm lại đồng bạc các nhưng vì bụng quá bự, đít nặng hơn đầu nên Mụ không thể cúi xuống được, Mụ bò lồm ngồm trên sàn. Cảnh bà mẹ chống mộng trông thô bỉ quá làm cho Xuân Tình phải quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Tìm mãi không thấy, mấy tiếng chửi thề ròn tan vang lên, rồi tiếng thở phì phò. Không thể làm ngơ lâu hơn, Xuân Tình nói:

- Thì Má lấy đồng các khác. Lúc khác tìm...

- Không được. Đồng các này của tôi có làm phép. Linh lắm. Chuyên dùng vào việc này. Không có nó không được...

Xuân Tình đành cúi xuống tìm dùm cho mẹ. Đồng bạc các như giận hờn vì bị Mụ Tá quăng quật quá nhiều lần nên chui tít vào tận gậm giường. Nhưng sau cùng Tình cũng tóm được nó. Mụ Tá hỏi:

- Mặt nào ?

Tình đưa đồng các lên coi:

- Mặt ông Ngô đình Diệm.

Tình nói thật nhưng đa nghi hơn cả Tào Tháo, Mụ Tá cho là nàng nói dối, Mụ hầm hầm:

- Đíu chơi... Đưa đây làm lại...

Nặng nề và vất vả Mụ trở lại ghé ngồi. Cuộc chống mộng vừa qua làm cho Mụ mệt bở hơi tai và hã hết hơi rượu, Mụ phải tợp một ngụm lấy lại sức trước khi làm cuộc tung đồng bạc các lần thứ hai.

Cầm đồng bạc các trong tay Mụ làm bầm:

- Bỏ Huế đi. Huế chán thấy mẹ. Không đi Huế thì đi đâu? Đà Nẵng ?? Hay là mình đến Đà Nẵng? Phải đấy. Đà Nẵng được lắm. Sao mình lại không đến Đà Nẵng nhảy ?

Dơ đồng các lên Mụ trịnh trọng:

- Ngô đình Diệm Sài Gòn... Bụi trúc Đà Nẵng.. Úm ba la...

Oong..Đưa..Toa...

Lần này Mụ tung cẩn thận nên đồng các rơi xuống nằm ngoan trên mặt bàn. Cúi xuống nhìn Mụ Tá la lên:

- Bụi trúc... Đà Nẵng..Mình sẽ đi Đà Nẵng...

Mụ Tá hoàn toàn không biết gì về Minh Đảo, tất nhiên Mụ không biết kẻ giết Mạc Ta yêu quý của Mụ đã lấy được vợ giàu và đang cùng cô vợ giàu trẻ đẹp sống hạnh phúc ở thị xã Đà Nẵng. Một sự ngẫu nhiên đã dun dủi cho Mụ cũng xách va-ly tới Đà Nẵng.

Sự ngẫu nhiên này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến cuộc đời của những người xa lạ với Mụ Tá như Minh Đảo, Mai Lan. Mộng Trinh và Ái Xuân ?? Ái Xuân có ở trọ nhà Mụ mấy ngày nhưng Mụ không một lần nhìn thấy mặt nàng. Chuyện đó hồi sau phân giải. Ta chỉ biết

trong lúc ở Đà Nẵng Minh Đảo đang ngồi trước mặt Ái Xuân, Mai Lan đứng sau ghế chàng, vòng tay ôm chàng thì ở Đà Lạt một người đàn bà họ không quen biết tung đồng bạc các lên và sự tình cờ ngẫu nhiên làm cho người đàn bà ấy rời Đà Lạt để đến Đà Nẵng.

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 5

Phi trường Liên Khang là nơi ít khi có nhân vật dị hợm xuất hiện. Sáng nay phi trường có một biệt lệ: một nhân vật không giống ai đứng sừng sững ở phòng khách phi trường. Quái nhân ấy là Mụ Tá. Mụ đứng sừng sững trong nhà đợi trước khi lên phi cơ Trong bộ áo dài hàng đen Mụ thường mặc trong những cuộc du hành Mụ Tá đứng đó, trên bộ ngực đồ sộ nằm ngay đơ chuỗi hạt ngọc thạch hạt nào hạt nấy bự bằng ngón chân cái, chống cây dù nửa dù đàn ông, nửa dù đàn bà, trông Mụ dễ sợ như một nữ ma đầu của một ma giáo nào đó trong những bộ phim kiếm hiệp Tài Oản. Hành khách đi cùng chuyến tàu bay với Mụ đứng rạt ra xa Mụ.

Lâu lắm rồi Mụ Tá mới lại đi khỏi nhà. Kể cả ra khỏi phòng Mụ cũng không ra, nói gì đến chuyện Mụ chịu đến phi trường để đi máy bay. Mụ quanh năm sống trong bầu không khí kín mít sặc mùi dầu Nhị thiên đường, mùi rượu, mùi son phấn, nước hoa, mùi mồ hôi, mùi quần áo, mùi mền lâu không giặt, không phơi nắng, Mụ khó chịu vì làn không khí thoáng của phi trường. Nhưng trước khi lên đường Mụ đã uống một chén rượu ra gì nên lúc này Mụ chỉ thấy hơi lạnh lạnh. Hai nữa là Mụ có sẵn chai rượu trong sắc tay, lúc nào cần là Mụ tu liền một hơi Mụ đưa bàn tay có những ngón tay chuỗi mẩn lên sửa lại cái phụ-la trên cổ và Mụ giật mình khi nghe giọng nói vừa lạ, vừa quen vang lên bên tai:

- Mađam Cô-lôn-ê... Bôngdzua Mađam.. Bà đi đâu đây? Chờ... Hôm nay trông bà đẹp quá... Như là Thẩm Thúy Hằng...

Mụ Tá nhìn người ví Mụ với cô đào xi-nê Giao chỉ Thẩm Thúy Hằng. Người nói câu ví von xỏ lá đó là gã thanh niên có hàng ria mép Mụ gặp ngày Mụ đưa tiễn Mạc Ta Hoa lên xe bông. Mụ nhớ gã tự xưng là ký giả nhà báo.

Nam, ký giả kiêm lưu manh, từng nằm Lầu Bát Giác Chí Hòa hai niên vì tội dọa viết bài đăng báo để tổng tiền, chuyên làm những áp-phe phạm pháp, hôm nay bận bộ com-lê vét-tông màu ta-ba - tabac - tức màu thuốc lá nâu, thắt ca-vát màu đỏ sậm - tiếng Phú lang sa là màu boọc- đô hay màu li đờ veng, tức màu rượu chất bordeaux - Bỏ đào mỹ tửu - hay màu cặn rượu - lie de vin - đi đôi giày da lộn thường gọi đại là peau de daim, tay xách cái cặp Samsonite, trông hách như một luật sư trẻ trung, ăn chơi lịch sự, hào hoa phong nhã, trí thức chính cống Bà Lang Trọc.

Nam đi tới đứng bên Mụ Tá. Gã tươi cười hỏi chuyện trong khi gã nghĩ : " Mụ này đi đâu đây? Không lẽ Mụ đi Đà Nẵng ??? Nếu Mụ đi Đà Nẵng tức là Mụ biết Minh đang ở Đà Nẵng..Có lẽ nào? Sao Mụ biết??"

- Bà Cô lônền còn nhớ tôi không?

Mụ Tá gật gù:

- Sua là moa nhớ. Chưa bao giờ moa quên người đàn ông nào; chỉ cần người ấy nói với moa hai câu.

- Bà vẫn mạnh ? Vẫn yêu đời ?

- Com tú đũa... Như thường..

- Còn bà bạn thân mến của bà? Bà gì? Bà Mạc gơ rít...

- Mạc Ta... Mạc Ta Hoa...

- Xin lỗi. Bà Mạc Ta thì... ?

- Vẫn chết như thường. Nàng nằm bình yên ở nghĩa trang..Moa trồng trước mộ nàng cây hồng bông trắng, cây hồng bông đỏ. Hồng trắng tượng trưng cho sự trinh trắng, hồng đỏ biểu hiệu cho tình yêu nồng thắm của nàng...

Nam Ria Con Kiến bắt đầu hỏi vào chuyện:

- Bà đi đâu đây?

Mụ Tá đưa cây dù lên, chỉ mũi dù về phía rặng núi xanh mờ sương có giải mây trắng vương vương:

- Đi đến nơi cuối bãi, đầu ghềnh, chân trời, góc biển..

Nam Ria Con Kiến nén khó chịu để lấy vẻ hồ hởi gợi chuyện:

- Cuối bãi, đầu ghềnh, chân trời, góc biển... nếu nói trên sân khấu cải lương là ở hậu tràng sân khấu hay ở buồng thay đồ diễn tuồng. Còn ở đây thì chân trời, góc biển là ở đâu cà?

Chuyến phi cơ Hàng Không Việt Nam này bay từ Liên Khàng ra Đà Nẵng rồi ra phi trường Phú Bài, Huế. Nam biết Bà Cô lônền quái dị này chỉ có thể xuống Đà Nẵng hay Phú Bài, Huế, nhưng vì sót ruột gã vẫn cứ phải hỏi cho ra. Nếu Mụ Tá nói Mụ đến Đà Nẵng gã sẽ hỏi Mụ đến Đà Nẵng có việc gì.

Mụ Tá múa cây dù một vòng. Rồi Mụ chỉ mũi dù về phía Mụ cho là phía Đà Nẵng, nhưng thực ra mũi dù của Mụ chỉ về phía Ban mê thuật. Rồi Mụ nói ngay boong:

- Moa đi Đà Nẵng.

Nam giật mình. Mất bình tĩnh gã ngây ngô hỏi:

- Bà đi Đà Nẵng làm ký gì?

Mụ Tá đưa mắt nhìn Nam Ria Con Kiến từ đầu xuống đến bụng. Cái nhìn này có thể gọi là lườm. Cái lườm của Mụ nói rõ: " Dzô dzang! Người ta đi Đà Nẵng làm gì kệ cha người tạ Ăn nhậu gì đến mình mà hỏi..? Vớ vẩn."

Mụ Tá không trả lời, Nam lại hỏi:

- Đà Nẵng có gì vui Cảnh đâu có đẹp bằng Đà Lạt. Khi hậu sùi sùi ền ền. Mưa đâu có kém gì mưa ở Huế..

Mụ Tá, lại chống cây dù xuống nền nhà, nhún vai như đằm:

- Buồn dzui ở trong lòng mình.. Đẳng mông cợ. Xe đẳng mông cợ...

Nam Ria hỏi nữa:

- Bà định ở Đà Nẵng bao lâu?

Mụ Tá trả lời lửng lơ:

- Chưa biết. Còn tùy.

Lửng lơ rồi Mụ lẳng lơ:

- Moa như con chuồn chuồn. Khi dzui thì đậu, khi buồn thì bay...

...

Trước buổi sáng trời trong Mụ Tá nói câu " Đời tôi như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay" ở phi trường Liên Khang, vào lúc 10 giờ một buổi tối tiễn biệt và ly biệt, tử biệt, một đi không trở lại, bà Trần lệ Xuân nói trong phòng khách phi trường Tân Sơn Nhất;

- Tôi như con chuồn chuồn..Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay.

Bà Trần lệ Xuân, tức bà Cố Vấn Ngô đình Nhu, Bà dân biểu Quốc Hội Khóa Hai Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa, bà Hội trưởng Hội Phụ Nữ Liên Đái Việt Nam, đêm ấy lên phi cơ rời Sài Gòn đi sang Âu châu, Mỹ châu. Bà gọi chuyến đi của bà là " đi giải độc dư luận các nước Âu-Mỹ " - các nước này đang bị nhiễm độc vì những âm mưu nhằm lật đổ chính phủ của Tổng thống Ngô đình Diệm. Khi thông tin viên ngoại quốc hỏi bà dự định sẽ ở Âu châu bao lâu, bà Nhu trả lời:

- Tôi như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay.

...

Nghe Mụ Tá tự ví Mụ như con chuồn chuồn, Nam Ria nhăn mặt.

Hàng ria mép của gã rung rung. Gã nghĩ: " Mẹ kiếp. Mụ này mà là chuồn chuồn thì phải là chuồn chuồn ngô, chuồn chuồn chúa. Cho nó

cẩn rồn là tiêu tán thông cái rồn mình luôn." Gã cảm thấy ghét cay, ghét đắng người đàn thô bỉ này. Đàn bà gì mà mặt lúc tròn như cái mâm, lúc vuông như cái bánh chưng có đủ bốn góc. Nay Minh, người bạn gã yêu thương, đang sống hạnh phúc ở Đà Nẵng, người đàn bà này đến Đà Nẵng để phá cái hạnh phúc đó của bạn gã. Gã thù Mụ đến cái độ nếu gã có thể xiết cổ Mụ ngay tại đây, gã làm ngay không chút do dự. Và gã cố gắng tự kiềm chế để khỏi phóng chân đá một cú thật mạnh vào bộ mông bè bè như cái thúng của Mụ, gã nén thù hận để hỏi:

- Đến Đà Nẵng bà ở đâu? Nhà người quen hay là..?

Mụ Tá bắt đầu thấy lạ lạ vì những câu hỏi hơi kỹ của gã ký giả:

- Chưa biết sẽ ở đâu. Giang hồ mà..Bụi đời..Ở đâu mà chẳng được..

Mụ càng trả lời lửng lơ, gã càng nghĩ là Mụ có ý dẫu. Gã hỏi tới:

- Cuộc điều tra của bà đi đến đâu rồi?

- Tiến triển đều.

- Bà có thể cho nhà báo biết một vài chi tiết được chẳng?

- Chưa được.

Nam Ria chơi trò khích tướng. Gã trề môi:

- Chưa được tức là bà chẳng tìm được cái gì cả. Chưa được là...
dzeê-rộ Oong boong phi nan !

Mụ Tá tỉnh queo:

- Chắc dzậy!

Em nữ tiếp viên hàng không mời quý khách ra phi cơ, Nam Ria tự nguyện xách dùm cái sắc du hành của Mụ Tá, để Mụ rảnh rang vung vẩy cây dù đi giữa đám hành khách ai cũng nhỏ bé, gọng gàng so với Mụ. Nhưng khi lên phi cơ Nam không có can đảm ngồi cạnh Mụ. Gã lỉnh xuống đuôi phi cơ để ngồi thật xa Mụ. Suốt chuyến bay gã thầm nghĩ đến chuyện lát nữa đây gã phải làm sao để cho Mụ Tá không nhìn thấy Minh ra phi trường đón gã. Gã nghĩ : " Được lắm. Mụ đến Đà Nẵng hại bạn ta, ta đến Đà Nẵng cứu bạn ta ĐỂ xem ta thắng hay Mụ thắng?"

Người hành khách không may của Hàng Không Việt Nam phải ngồi cạnh Mụ Tá trên chuyến bay từ Đà Lạt về Đà Nẵng hôm ấy là một chú Ba Tàu Chợ Lớn tuổi đời choai choai. Suốt chuyến bay chú Tàu con khổ sở vì cái mùi khăn khăn, khai khai, hôi hôi, hăng hăng, chua chua từ bà khách hìng dung quái dị ngồi bên xông sang tấn công. Vì chưa biết uống rượu nên khi thấy bà khách lấy trong sắc ra cái chai đựng thứ nước nâu nâu, mở nút đưa lên miện tộp một ngụm, chú tưởng bà ta uống thuốc.

Trời lặng, gió êm, chiếc xe đò bay mang dấu hiệu con rồng cong

đuôi, dù hôm nay có chở một bà khách sờ sờ, sộc sộc như Mụ Tá, hạ cánh ngọt đừ và êm ru trên phi đạo mới nói rộng, nổi dài của phi trường Đà Nẵng.

Mụ Tá xuống phi cơ sau mọi người nhưng Mụ ra khỏi phi cảng trước hơn tất cả. Không chờ xe chở khách của Hàng Không Việt Nam, Mụ đi về thành phố bằng xe lộ Xe location : Lô-ca-sông. Mụ xách cây dù phong phong đi ra, bắt chấp nhân viên cảnh sát kiểm soát. Trong thời gian ngắn đứng chờ anh em lao công chuyển hành lý của khách từ phi cơ vào phi cảng Mụ văng ra mấy câu chữi thè ròn tan - mấy câu thân tặng hãng máy bay và nhân viên phi hành đoàn - làm mấy em nữ tiếp viên mới vào nghề bị mắc cỡ, lú lú không dám có phản ứng gì.

Mụ Tá không để ý gì đến những người đi đón thân nhân. Mụ quên luôn anh chàng phóng viên nhà báo có bộ ria mép trông thật đều. Trong số những người đi đón thân nhân hôm ấy có một thiếu phụ chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi, bận bộ robe đầm màu sẫm ngọc thật sang. Nàng trẻ đẹp, sang và có vẻ học thức. Nàng mang ít nữ trang nhưng nhìn nàng, người ta biết nàng là người có nhiều nữ trang và mấy món nữ trang trên người nàng đều đắt giá. Nàng mang nhẫn cưới và trên ngực áo có gắn bông hoa nhỏ bằng bạch kim, nụ hoa là mấy viên kim cương.

Người thiếu nữ cùng đi với người thiếu phụ sang đẹp ấy lại không sang, không trọng mấy. Cô ả này chưa đầy hai mươi tuổi, mặt lộ rõ vẻ lẳng lơ không cần che dấu. ả cũng bận đầm; bộ robe sac màu nâu gạch non bó sát người ả. ả mang nhiều nữ trang trên người. Dường như có bao nhiêu nữ trang ả đem ra đeo hết. Trên ngực áo ả có một con bướm lớn bằng con bướm thật, hai mắt bướm là hai viên ngọc đỏ, hai cánh bướm gắn nhiều hạt đá xanh trông như ngọc thạch, một hàng kim cương nhân tạo viền quanh con bướm.

Mụ Tá chỉ nhìn thoáng qua hai người phụ nữ ấy, Mụ không thấy người đàn ông đẹp trai, thân hình nẩy nở cân đối như lực sĩ đẹp cùng đi với họ. Mụ không biết ba người này đến đón gã phóng viên nhà báo có hàng ria mép Mụ cho là đều đều. Và tất nhiên Mụ không biết chàng thanh niên đẹp trai kiểu lực sĩ đẹp ấy là người đã cắt cổ Mạc Ta Hoa Sê Ri của Mụ, Mụ không biết chàng là người Mụ đã thè trước linh cữu Mạc Ta Hoa là Mụ sẽ tìm ra và sẽ bắt phải đền tội.

Hai cái va-ly da, được mua từ thời ông Bảo Đại mới từ mầu quốc về nước, nhét đầy quần áo đến căng nứt như bụng đàn bà chữa đến tháng đẻ, được mang tới trước mặt bà khách hung hãn. Mụ Tá chỉ mũi dù ra lệnh cho ông lao công E Vietnam già:

- Mang ra xe lô.

Mụ mượn riêng chiếc xe lô để về thành phố. Khi chiếc xe đã chạy ra khỏi phi trường cả cây số ông tài xế trung niên, hớt tóc cua, có hai cái răng vàng, giựt mình khi xe đang chạy ngon trớn bỗng bà khách la lên:

- Tốp... Tốp...

Ông tài lập tức làm theo đúng sách vở, tức theo đúng lý thuyết Chá Xế: nhả chân ga, rà chân thắng, tay đưa cần số về " poanh mo ", cho xe vào lề đường:

- Chi dzậy bà?

- Rờ tuạ. Trở lại phi trường... Lẹ lên..

Mụ Tá chồm lên băng trên, bàn tay có những ngón tay chuối mắn của Mụ đập bốp bốp lên đầu, lên vai ông tài:

- Mau..Lẹ lên..Quay lại phi trường..Lẹ lên..

Chiếc xe lô trở lại cửa nhà ga máy bay Mụ Tá ì ạch chạy vào nhà ga Phòng đợi của phi trường vắng ngắt. Hành khách đi hết. Chỉ có mấy ông lao công bận đồ xanh đứng xớ rớ chờ xe về thị xã.

Máy ông này trở mắt nhìn người đàn bà trang phục toàn đồ đen, cầm lăm lăm cây dù như một thứ vũ khí, huỳnh huých đi qua phòng đợi, mắt nhìn láo liên. Mụ Tá sục vào phòng cảnh sát, phòng quan thuế, vào cả cầu tiêu đàn ông. Mụ trở lại tìm người thiếu nữ bận chiếc áo đầm màu hồng Mụ nhìn thấy hồi nãy. Người thiếu nữ này ra đón thân nhân có đeo trên ngực áo món nữ trang hình con bướm giống như nữ trang hình con bướm của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá từng nhìn thấy cái broche con bướm đó trên ngực áo Mạc Ta nhiều lần. Hồi nãy Mụ nhìn thoáng thấy người thiếu nữ mang cái broche cũng hình con bướm. Không biết đó có phải là cái broche của Mạc Ta hay không? Mụ phải gặp người thiếu nữ đó để hỏi cho rõ. Nếu nó đúng là cái broche của Mạc Ta...

Ông tài xế vào theo bà khách:

- Bà bỏ quên cái chi đó bà?

Mụ Tá mệt lử cò bợ. Ngồi phịch xuống cái ghế gỗ Mụ thở không ra hơi.

- Bà bỏ quên va-lý - Ông tài hỏi dồn - Hay là..Đúng rồi...

Để thán phục sự thông minh của mình ông tài răng vàng búng hai ngón tay vàng khè nhựa khói thuốc lá Bastos Xanh đánh tét một cái:

- Bà để lạc con chó? Máy bay trả bà con chó rồi bà quên, chó nó bị nhốt trong cũi bỏ vào hầm đồ trên máy bay nó sợ, thả ra là nó chạy.

Đúng bà mất con chó không? Mụ Tá lắc đầu, Mụ muốn nói nhưng hầy còn hựt hơi, Mụ chỉ phều phào được hai tiếng :

- Mạc Ta...

Ông tài trợn mắt:

- Mạc Ta ? Con chó của bà tên là Mạc Tả Bà đừng lọ Không sao đâu. Nó chạy lạc đâu đây thôi. Để tôi báo cho mấy ông cảnh sát. Nó lảng vảng quanh đây mấy ông sẽ bắt nó cho bà. Bà yên tâm đi. Lòng nó màu gì?

Mụ Tá khóc. Nước mắt làm đôi má bánh đúc bự phần của Mụ loang lổ. Bác tài nhanh nhẩu đi trình báo quí ông cảnh sát về một con chó tên là Mạc Ta bị thất lạc trong phi trường. Khi bác trở lại bà khách vẫn khóc nghẹn ngào, bác phải dắt tay bà đưa ra xe.

Trong chiếc xe lô chạy về thành phố Mụ Tá vừa khóc vừa sụt sịt nói với Mạc Ta Hoa như Sê Ri của Mụ đang ngồi bên Mụ:

- Mạc Ta em ơi... Qua thè qua phải tìm cho ra thằng khốn nạn nó giết em để trả thù cho em..Nhưng qua vô ý quá đi. Con nhỏ đó nó đeo con bướm của em ngay trước mắt quạ Vậ mà qua đui qua hồng thấy. Qua có thấy mà qua không nhớ..Đúng là qua đui. Em hiền linh em cho qua gặp con đó..Qua đui nên qua không biết. Em sống khôn, chết thiêng..em cho qua gặp lại con đó...

Ông tài Hai Răng Vàng nghe tiếng được, tiếng mát, ông không hiểu gì cả. Bỗng bà khách hỏi:

- Nè..Hồi nãy bác có thấy hai cô bạn đầm đến phi trường đón người không?

- Ôi..Cái gì chứ mấy cô bạn đầm thì ở đây thiếu gì? Cả lố.

- Mà người ta hỏi vừa rồi bác có thấy hai cô bạn đồ đầm vào phi trường hông?

Mụ Tá gất, ông tài nói như xin lỗi:

- Tôi đâu có để ý nhìn ai. Bộ bà nghi hai người đó bắt con chó của bà sao?

Mụ Tá lại làm lì không nói, ông tài nói mấy câu an ủi:

- Nếu là người ở đây thì cũng dễ tìm, dễ gặp thôi. Mất công chút chút..

Mụ Tá nghĩ thầm : " Thằng cha tài xế này tuy ngu si nhưng nói cũng có lý. Nó đến phi trường đón người tức là nó cư ngụ trong thành phố này. Mình cứ ở đây cho đến lúc mình tìm ra nó. Tìm ra nó là mình tìm ra thằng giết Mạc Tả Chỉ cần hỏi nó ai cho nó con bướm đó?"

° ° °

Minh Đảo, Mai Lan, Mộng Trinh đến phi trường đón Nam Ria Con Kiến.

Minh Đảo bận bộ comlê màu sấm hợp với chiếc robe màu sấm ngọc của Mai Lan. Chàng lái chiếc xe Chevrolet sơn đen mới tinh, bóng

loáng, con ruồi đậu lên ngã vỡ mặt. Trong xe Nam ngồi băng trên với Minh, Mai Lan và Mộng Trinh ngồi băng dưới. Như những người bạn rất thân gặp lại nhau sau khoảng thời gian xa cách không lâu Minh và Nam chỉ trao đổi với nhau những câu rất thường. Nam đã gặp Mai Lan ở Đà Lạt, Mộng Trinh là người gã gặp lần đầu.

Về đến nhà Mộng Trinh có nhiệm vụ đưa Nam đi một vòng trong nhà và vào căn phòng dành riêng cho Nam. Khi chỉ có hai người ở trong phòng Nam chạm nhẹ tay lên nữ trang con bướm trên ngực Mộng Trinh:

- Đẹp quá. Nữ trang này thật hợp với Trinh.

- Minh cho em đấy - Mộng Trinh không còn trinh trả lời.

Ngón tay thành thạo của Nam Ria vờn nhẹ trên cánh bướm. Gã nghĩ : " Xong rồi. Em này dễ thôi.." Rồi gã hỏi Mộng Trinh về đời sống và tính tình của Minh từ ngày Minh về đây sống với cô vợ giàu.

Mộng Trinh suýt xoa:

- Số dzách. Vợ ảnh giàu lắm. Giàu không biết là bao nhiêu. Minh sống rất hạnh phúc. Anh nghĩ ngơi rồi qua chơi bên phòng em.

Phòng em chỉ rộng bằng phòng này thôi, em có đủ thứ em thích. Nội dàn máy si-tê-rê- Ô Minh cho em anh cũng phải lé mắt. Máy của em là máy Tíc nghen, Akai M Nai, M Ten không đi đến đâu..

- Vậy thì nhất rồi. Anh sẽ sang nghe nhờ nhạc em những lúc anh buồn. Ở đây có hai anh em mình chắc cũng đỡ buồn những lúc không có Minh.

- Họ dễ thương lắm anh à. Em không thấy có gì để em phải khó chịu cả. Em cũng khoái tính lắm chứ. Họ có thái độ gì là em biết ngay.

- Em nói họ là những ai?

- Là Mai Lan. Và Ái Xuân, chị của Lan..

Nam Ria có nghe Minh nói về bà chị vợ tên là Ái Xuân nhưng gã chưa gặp nàng lần nào. Mộng Trinh nói tiếp:

- Ái Xuân lịch sự lắm. Song em thấy hình như chị ấy không có cảm tình với Minh.

- Đó là chuyện tự nhiên. Khi cuộc đời Mai Lan chưa có Minh, cô chị là người thân nhất của Mai Lan. Khi Mai Lan có Minh tình hình đổi khác. Cô chị chưa biết chuyện ấy thôi. Mai Lan sẽ thân với Minh hơn với cô chị của nàng. Theo anh biết thì nhà này, xe hơi, tiền bạc đều là của Mai Lan mà ?

- Dạ. Anh nói đúng. Hai người là chị em cùng mẹ, khác cha Ông thân của chị Mai Lan là tỷ phú, ông thân của chị Ái Xuân thuộc dòng tôn thất, ông mất rồi bà mẹ chị Ái Liên tái giá với ông bố của chị Mai Lan. Ông bà mất lâu rồi, để gia sản lại chị Mai Lan.

Nam cười nhẹ:

- Ta nên nói rằng Minh không ưa người chị vợ ăn bám vợ mình mới phải.

- Em thì em thấy hình như Ái Xuân cũng yêu Minh.

- Minh thì ai mà không yêu. Đến đàn ông cũng phải yêu Minh nữa là đàn bà.

- May cho em là em là em của Minh. Không thì..

Nam Ria vuốt nhẹ lên mái tóc Mộng Trinh, rồi vuốt xuống má nàng.

Mộng Trinh để yên, bàn tay Nam Ria lướt trên vai rồi lướt trên ngực nàng:

- Em cũng hấp dẫn đâu có kém gì Minh.

o o o

Gã bồi phòng có nhiệm vụ xách hành lý của Mụ Tá lên phòng khách sạn là một anh con trai mới lớn mặt đầy mụn trứng cá, để tóc kiểu hippy Giao chỉ, mặt mũi cùng toàn thân đầy vẻ gian xảo vặt. Khách sạn thuộc loại hạng trung nhưng căn phòng Mụ Tá vào ở sạch sẽ, khang trang tạm được.

Lên đến phòng, việc làm đầu tiên của Mụ Tá là tuột giày, cởi áo ngoài, ngồi phịch xuống ghế, cởi nút quần cho đỡ tức bụng, rồi móc chai rượu ra tợp một ngụm lớn. Chát rượu làm cho Mụ thêm tin tưởng. Mụ nhìn gã bồi phòng và thấy gã có vẻ lưu manh, láu cá, có thể dùng được việc. Mụ vẫy gã lại gần và nói với gã bằng giọng quan trọng:

- Chú mày..Ta có việc cần làm ở đây. Có thể ta sẽ ở đây lâu đấy. Có thể ta sẽ nhờ nhiều đến chú mày. Tên chi?

Hơi rượu từ miệng, mùi da thịt lâu ngày không tắm, không ra nắng gió quyện với mùi nước bông từ thân hình đồ sộ của bà khách quái dị phả vào mũi gã bồi phòng. Đã quá quen với đủ loại đàn bà phi thường đến ngụ trong khách sạn này, gã vẫn tỉnh queo chịu đựng:

- Tên em là Rô Bẹ.

- Rô Bẹ Dzữ dzậy? Ông già là người phơ-lăng-xe?

Rô Bẹ mặt mụn kiêu hãnh gật đầu.

- Dza. Ông Átdzuyđăng Ác-mê phăng-xe.

Gã không nói là ông Quản Tây đã về nước, bỏ mẹ con gã lại.

- Rô Bẹ. Gọi cả tên Rô Bẹ thì tốn sức mà không thân, gọi là Rô thì kỳ mà Bẹ cũng kỳ. Gọi theo a-me-ri-keng đi. Tao gọi chú mày là Bốp.

Cho tiện nghen. Tao là bà Cô-lô-nền, chú mày cứ gọi tao là Bà Tá cho có tinh thần dân tộc quốc ra, quốc dzộ Ông Cô lô nền chồng tao lên Thiên đàng lâu rồi. Nhắc đến ông tao chỉ thêm buồn. Bốp... Tao muốn tìm một cô gái ở đây !

Bất cứ người nào khi nghe mục Tá nói câu đó cũng sửng sốt, không hiểu, nhưng Rô Be mặt mụm không lạ lùng, bỡ ngỡ một ly ông cụ nào. Gã bình tĩnh hỏi lại:

- Bà Cô lô nền muốn tìm cô gái bao nhiêu tuổi, hình dáng thế nào?

- Cô gái mười tám, hai mươi, hai mươi hai. Lối đó. Không quá hai mươi năm. Tóc cắt kiểu Lô lô úp ra, Lô lô úp dzô, mặt mũi, mắt mòm, người ngòm, đi đứng coi bộ rất đĩ, bận đồ đầm. Đặc biệt là trên ngực áo có đeo cái nữ trang hình con bướm. Con bướm làm bằng pờ-la-tin, hai mắt bướm là hai hạt minh châu, hai cánh bướm gắn hai mươi hạt kim cương. Đẹp lắm. Đắt tiền chú mày không thể tưởng tượng được. Chú mày có nhìn thấy con bướm như thế ở đâu chưa?

- Bướm thật thì em thấy nhiều, nhưng con bướm có minh châu với kim cương như bà nói thì em chưa thấy.

Tộp hóp rượu nữa mục Tá gật gù:

- Làm sao chú mày thấy được. Nhưng rồi chú mày sẽ thấy. Giúp tao tìm ra con nhỏ đó ghen. Tao sẽ trả công xứng đáng

- Em giúp bà cách nào?

- Yên trí. Tao sẽ chỉ cách. Chuyện thứ hai: tao cần tìm một người đàn ông..

Rô Be Mặt Mụm tỏ vẻ thông cảm, gã chớp chớp mắt mấy cái để cho bà khách lạ đời này biết gã hiểu ý bà:

- Bà muốn tìm một me-sử như thế nào? Độ bao nhiêu tuổi? Có cần bồ trai hay chỉ cần..?

- Ba mươi tuổi. Bồ trai. Thật bồ trai. Ăn diện sang. Khỏe mạnh. Gã đó có liên lạc mật thiết với con nhỏ mặt đĩ đĩ mang nữ trang con bướm bướm trước ngực.

- Me sử đó tên là gì?

- Tao chưa biết tên nó. Tao chỉ biết nó bồ trai và người đó có một cái mùi... cái mùi..

- Đàn ông mà có mùi thì thiếu gì người.

Mục Tá lấy trong sắc tay ra tập giấy bạc năm trăm để lên bàn. Đôi mắt Rô Be Mặt mụm sáng lên, gã suýt xoa:

- Có tiền như bà thì mần ký gì chẳng được, tìm ai mà chẳng ra.

Gã long trọng tuyên bố.

- Rô Be sẽ giúp bà.

- Bồng!

Mục Tá chi cho Rô Be Mặt Mụm một khoản tiền để gã mua cho Mục chai Cognac Courvoisier. Khi Rô Be ra khỏi phòng, Mục rót rượu vào ly đàn ông, tộp một ly rồi đứng lên mở va-li lấy đồ ra thay. Một lát sau, thành thoi trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình - bộ đồ Xuân Tình

mới may cho Mụ - Mụ ra đứng ở cửa sổ, nhìn ngắm ngọn núi Ngũ Hành Sơn vàng óng trong nắng chiều. Mụ cảm thấy sự hoạt động của thành phố hiện đang có mặt tên sát nhân đã cắt cổ Mạc Ta Hoa của Mụ. Mụ tin chắc anh hồn và oan hồn Mạc Ta Hoa sui khiến cho Mụ tới thành phố này, nhất định Mạc Ta sẽ phù hộ, sẽ dàn xếp, sẽ đưa đường, dẫn lối cho Mụ tin ra tên sát nhân và bắt nó phải đền tội. Mụ lầm rầm khấn vái linh hồn Mạc Ta:

- Mạc Ta em cưng..Em sống khôn, chết thiêng..Mà em thiêng thật đấy. Nếu em không sui khiến làm sao chiều nay qua lại bánh xe lãng tử phiêu dạt đến cái thành phố này? Đà Nẵng, Tuaran, Phephộ. có tình ngãi, có ân oán gì với qua đâu? Tại sao qua lại mò đến đây? Tại sao? Tại ai? Tại em đưa qua đến để qua trả thù cho em chứ còn tại sao, còn tại ai nữa..!

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 6

- Anh..Kỳ quá hà..! Sao anh lại..

Mộng Trinh thẳng thốt kêu lên nhưng Minh Đảo đã đóng ập cánh cửa vào mặt cô em gái. Mộng Trinh nghe tiếng khóa cửa bên trong, anh nàng không muốn cho nàng vào phòng. Nam Ria Con Kiến đi tới khi Mộng Trinh còn đang ngẩn ngơ trước cánh cửa phòng đóng kín.

Nàng quay lại và bực tức đổ cơn giận lên đầu Nam:

- Sao đàn ông các anh kỳ quá vậy??

Nam vội cầm cánh tay Mộng Trinh, kéo nàng đi xa cánh cửa phòng Minh. Gã lợi dụng dịp này để nắm cánh tay Mộng Trinh thật lâu:

- Chuyện gì thế? Bình tĩnh lại nào..

- Không hiểu được tâm trạng các anh. Minh mong anh tới đây, ngày nào cũng nhắc đến anh. Nam thế này, Nam thế no... Anh mới tới có mấy ngày Minh đã tỏ vẻ khó chịu rồi. Anh có thấy là anh khó chịu với anh, anh không muốn gặp anh không?

Nam cười nhẹ, hàng ria con kiến rung rinh trên vành môi:

- Làm gì có chuyện Minh lạnh nhạt với anh. Không bao giờ hai đứa anh lạnh nhạt với nhau cả. Minh bực bội vì một chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Chuyện gì em không cần biết. Em chỉ cần biết chuyện ấy không liên can gì đến em, đến anh, đến Mai Lan hay đến bất cứ ai trong nhà

này. Bọn đàn ông thường có những chuyện riêng của đàn ông..

Mộng Trinh lo âu:

- Có gì nguy hiểm không anh?

Nam lắc đầu:

- Không. Nói thật với em là có chuyện khó chịu nhưng bọn anh thanh toán được.

- Có gì nguy hiểm anh phải cho em biết.

- Anh hứa. Nhưng em phải làm như em không biết là Minh có chuyện bực bội. Em hỏi chỉ làm cho Minh bực thêm. Đừng cho Mai Lan biết chuyện em và anh vừa nói với nhau. Về phòng đi. Anh vào nói chuyện với Minh.

Nam gõ nhẹ lên cánh cửa:

-Minh..Cho tao vào.

Tiếng Minh lạnh lùng vang ra:

- Vào làm gì?

- Đuổi tao sao?

Minh mở cửa. Mái tóc chàng rối bù, bộ y phục nhàu nát như chàng vừa lăn lộn dưới sàn nhà. Để cho Nam đóng cửa, chàng quay vào ngồi trong cái ghế da bên cửa sổ, nhìn ra bên sông Hàn. Rồi chàng gục mặt vào hai bàn tay, vai nhô lên, như người tuyệt vọng.

Nam nhẹ bước đến gần bạn:

- Có gì đâu mà mày phải... như thế...

Không muốn làm tự ái của bạn bị tổn thương, Nam khôn khéo không nói đến "sợ".

Không ngừng đầu lên Minh nói qua những kẽ ngón tay:

- Không... sao được. Con mẹ ác ôn đó nó theo tao đến đây. Nó biết tao ở đây..

- Mẹ đó có biết gì về mày đâu. Nó đến đây là chuyện tình cờ, ngẫu nhiên.

- Tình cờ sao được! Rõ ràng nó đi theo tao.

Minh đứng lên. Đi tới trước tấm gương lớn, chàng đứng ưỡn ngực, nhìn bóng mình trong gương, thờ dài:

- Mất tất cả những cái này vì con mẹ già đó thì thật là quá nhảm. Ông Trời ông cứ chơi ác như thế. Chờ khi mình thành công, mình sung sướng nhất là cho tai họa tới phá thói..

Nam trấn an bạn:

- Mày phải thấy là chẳng có gì đáng sợ cả. Bọn cảnh sát không nghi ngờ gì mày. Phải nói là cảnh sát hoàn toàn không biết gì về mày.

Cảnh sát không biết, làm sao con mẹ này - Mẹ Tá, nó nói với tao ông chồng nó là Cô-lô-nên nên người ta quen gọi nó là bà Tá - làm sao

Mụ Tá biết được. Nếu Mụ biết gì về mày, Mụ đã nói với bọn Cóm.
- Đồng ý. Nhưng Cóm tao lại không sợ. Tao ngán con mụ khủng long này. Nếu nó biết mình lại phải giết luôn cả nó ư? Giết người là chuyện chẳng đáng dừng. Tao hối hận vì đã nổi điên đêm ấy. Có đáng gì đâu mà mình phải giết người. Thực ra tao đâu có muốn giết. Tao lỡ tay đánh thủng đó gãy cổ..

Nam chặc lưỡi:

- Nếu biết mày có phản ứng như thế này tao đã chẳng cho mày biết chuyện tao gặp con mẹ đó.

- Không những chỉ mình con mẹ đó mà thôi..

Đi trở lại cửa sổ, Minh nói tiếp:

- Tao còn sợ một người nữa.

- Ai ?

- Ái Xuân!

Nam nhú đôi lông mày:

- Ái Xuân mà biết cái gì?

- Mày quên à? Ái Xuân tìm ra... Nàng là người phát hiện ra vụ án mạng. Đêm ấy tao vừa ra khỏi nhà thì nàng vào. May mà nàng không trông thấy tao. Nàng để ý dò xét tao từng ly, từng tí. Tao biết nàng nghi tao.

Khi gặp Mụ Tá ở phi trường và biết Mụ cũng đến Đà Nẵng, Nam cho là Mụ đến Đà Nẵng là vì Minh Đảo đã đến Đà Nẵng, Mụ đến Đà Nẵng là để theo dõi Minh Đảo. Giờ đây, khi thấy bạn xúc động, sợ hãi, gã lại cố gắng tỏ ra gã không tin việc Mụ Tá tới Đà Nẵng là vì Minh. Gã nhún vai:

- Mày đa nghi quá. Ai mày cũng nghi là dò xét mày. Ái Xuân chỉ vào nhà đó vì tình cờ..

Nam bước nhẹ tới, đặt bàn tay lên vai Minh. Gã thương bạn thật tình. Gã chưa từng yêu thương ai ngoài Minh, gã cũng chưa từng được ai yêu thương nên lúc ấy gã không biết là gã đang yêu thương bạn.

- Yên trí đi, Minh - Nam nói dịu dàng - Nếu con mụ nặc nô đó tỏ ra nguy hiểm, tao sẽ lo vụ nó. Tao sẽ cho nó đi chuyến tàu suốt về với lão Cô lô nèn. Tao sẽ hỏi dò Ái Xuân xem nàng có biết gì không.

Điều cần là mày phải bình tĩnh, sống như thường, đừng có hoảng hốt.

Minh thần thò:

- Để coi. Đã một lần rồi, nay tao không muốn đụng chạm đến bất cứ ai.

Nam nhận thấy rõ sự thay đổi ở Minh Đảo: nay có vợ trẻ đẹp, lịch sự, giàu tiền, sống sung sướng, Minh đã hết can đảm, đã trở thành mềm

nhữn trước nghịch cảnh. Nay Minh có quá nhiều thứ quý giá để mất. Trước kia, Minh luôn luôn xông tới, luôn nắm phần chủ động, sẵn sàng ăn thua đủ với địch thủ. Nhưng đây là Minh Đảo trước khi có vợ.

Có tiếng gõ cửa, rồi tiếng Mộng Trinh nói vào:

- Chị Lan tới đó.

Nam nhìn mái tóc rối bù của bạn:

- Sửa soạn lại người ngợm một chút. Đi dự tiệc với Mai Lan, phải không? Tươi lên đi.

Nam mở cửa, Mai Lan vào phòng. Nàng bận áo dài hở cổ - kiểu áo dài hở chút ngực do bà Hội Trưởng Hội Phụ Nữ Liên Đái Trần Lệ Xuân "lăngxê mốt" - Áo nhung màu xanh nước biển. Nàng tươi như bông hoa mới nở:

- Xin lỗi anh Nam nhé - Nàng cười với Nam - Anh mới đến, chúng tôi lại có việc phải đi. Ở nhà có cô Trinh, cô Trinh sẽ thay chúng tôi tiếp anh.

Nam mỉm cười, gã cố trấn tĩnh để hàng ria con kiến trên mép gã không rung rinh nhẩy múa. Gã nghĩ thầm: " Cô Trinh mà tiếp... thì nhất rồi.."

o o o

Ái Xuân đến dự tiệc với Vũ Huy.

Nếu không có Mai Lan đến, Ái Xuân là người đàn bà đẹp nhất dạ tiệc này, nàng là Hoa Hậu. Nếu có Mai Lan tới, Ái Xuân cũng vẫn là người đàn bà đẹp nhất, sang nhất, nhưng trong dạ tiệc thanh lịch này sẽ có hai người đàn bà đẹp nhất.

Bà chủ buổi dạ tiệc thân hữu giới thiệu với Ái Xuân một nhân vật rất đặc biệt - " tối ư đặc biệt " - theo ngôn ngữ của bà. Đặc biệt và cừ khôi, phi thường, hấp dẫn. Nhân vật đó là một ông có thể gọi nôm na là thầy bói sáng - một ông đạo tự phong - người có những danh hiệu đao to, búa lớn, long trọng như là chiêm tinh gia, huyền bí gia, huyền học gia, khoa học gia, thần kinh trị liệu gia. Hơn thế nữa, nhân vật này còn là một văn sĩ triết gia - hoặc triết gia văn sĩ - Ông ta tự nhận như vậy và điều đáng kể là có nhiều người tin ông ta là nhà chiêm tinh, nhà huyền bí học, nhà khoa học, nhà trị bệnh thần kinh, nhà văn, nhà triết thực sự. Tuy có nhiều danh hiệu như thế nhân vật này vẫn khiêm nhượng chỉ nhận mình là Giáo sư.

Giáo sư Kinh Thiên - nhân vật đặc dị được nữ chủ nhân giới thiệu với Ái Xuân là một người đàn ông trạc bốn năm, năm mươi tuổi, người gầy ốm, đặc biệt ít nói - Giáo sư chỉ nói nhiều khi ông ngồi một mình với các nữ thân chủ trong phòng trị liệu - Ông chữa bệnh thần

kinh bằng khoa học mới gọi là khoa phân tích tâm lý - thân chủ của ông đa số là các bà có chồng giàu, chồng tai to, mặt lớn, có chức tước, địa vị trong xã hội.

Giáo sư Kinh Thiên - như tuyệt đại đa số những ông giáo sư tự phong trên cõi đời này - đeo kính trắng gọng vàng, có bộ ria mép, cắt, xén, tỉa gọn gàng, lúc nào cũng ăn bận chải chuốt : com-hàng tropical, cavát. Trong Truyện Kiều có hai câu diễn tả thật đúng diện mạo con người Giáo sư Kinh Thiên : " Qúa niên trạc ngoại tứ tuần, mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao.."

Tuy mang nhiều danh hiệu nhưng thực sự Giáo sư Kinh Thiên sống bằng nghề coi bói và trị bệnh bằng mồm, nói rõ hơn là bằng lời nói. Tất nhiên những bệnh mà giáo sư trị liệu đều là những bệnh thần kinh hoặc bắt nguồn từ thần kinh. Bất cứ bệnh gì giáo sư cũng quả quyết là do thần kinh mà ra. Trong lúc nói chuyện với Ái Xuân, Kinh Thiên múa nhẹ hai bàn tay. Nhiều bà như bị thôi miên vì đôi bàn tay múa rêu này:

- Thừa cô.tôi may mắn được làm cái nghề nhiều khám phá ly kỳ, một công việc hấp dẫn. May mắn nhất cho tôi là tôi được hành nghề ở đây, nơi tôi có nhiều thân chủ thượng lưu, quý phái...

Kinh Thiên đã điều tra - tức hỏi dò - về đời tư người đẹp Ái Xuân nên Y đường hoàng gọi nàng là cô, Ái Xuân đã ly dị Bác sĩ Vincent Đẩu, nàng trở lại là cô và nàng hài lòng với danh xưng này. Ái Xuân mỉm cười:

- Thật không dám nhận là thượng lưu nhưng tôi thấy nói như vậy là Giáo sư chê bọn chúng tôi nhân cư vi bất thiện, không có việc gì làm nên lấy việc đi chữa bệnh làm vui?

- Thừa cô.ở nước nào cũng vậy, chỉ có giới thượng lưu là mới có điều kiện lo đến đời sống tinh thần và tâm linh. Người ở những tầng lớp thấp lo cho cái ăn, cái mặc, cái ở của họ còn chưa xong, làm sao có điều kiện lo đến tâm hồn. Xã hội càng tiến bộ, càng văn minh đời sống càng phức tạp, con người lại càng cần đến những người giúp đỡ họ giải quyết những khó khăn về tâm linh. Những rắc rối về sinh lý cũng do tâm linh mà ra.

- Xin lỗi ông...

Trông thấy một thiếu nữ xoay quanh Vũ Huy, Ái Xuân rời Kinh Thiên kính trắng để đến bảo vệ con mồi của nàng. Người thiếu nữ hai mươi tuổi, tuy có nhan sắc và tuổi trẻ, nhưng không có kinh nghiệm, làm sao có thể hóa giải được những thủ đoạn đuối khéo của người đàn bà giàu kinh nghiệm như Ái Xuân.

Ba mươi năm tuổi, luật sư, du học Pháp quốc, Vũ Huy vẫn còn độc

thân. Chàng là người chồng lý tưởng của những cô gái đến tuổi lấy chồng. Với dáng người thanh thanh, khuôn mặt hơi dài, đôi mắt sáng, miệng cười có duyên, Vũ Huy gọi cho người nhìn chàng - những người quen thuộc với đào kép xi-nê Mỹ - nhớ đến nam diễn viên Gregory Peck.

Dân cần bặt và giới giang hồ Hà nội có câu nói mỉa mai: "Cậu con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi..., chỉ phải cái tội hay ăn cắp vặt." Vũ Huy thuộc loại con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi và không có tật ăn cắp vặt. Nhà chàng giàu sang từ ba đời - Ông nội chàng là một vị Thượng thư triều đình Huế, một huynh trưởng của Tổng thống Ngô đình Diệm, ông bố chàng là bác sĩ, bà mẹ chàng là ái nữ một đại điền chủ miền Nqm đồng ruộng thẳng cánh cò bay Vũ Huy chẳng cần làm ăn gì cả cũng sống ung dung, hoặc chàng có thể sống suốt đời nhàn hạ Ở Paris, vui chơi với những cô đầm Pa-ri-ziên. Nhưng Vũ Huy lại không ăn chơi như nhiều anh con nhà giàu khác, những anh vô tài, bất tướng ăn chơi nhờ tiền của ông bố; những anh này phung phí và coi rẻ đồng tiền vì các anh không phải vất vả kiếm tiền, các anh không biết giá trị của đồng tiền.

Đa số những người quen biết khá thân với Vũ Huy đều cho rằng chàng yêu Ái Xuân, và nếu ngày nào chàng kết hôn, người làm vợ chàng sẽ là Ái Xuân. Từ ngày nào đến giờ Vũ Huy không lấy vợ chỉ vì chàng yêu Ái Xuân và vì Ái Xuân có chồng là bác sĩ Vincent Đầu. Nay vợ chồng Ái Xuân -Vincent Đầu đã ly dị, người ta lại càng tin là Vũ Huy sắp kết hôn với Ái Xuân. Người tin nhất chuyện này là Ái Xuân.

Trong dạ tiệc đúng kiểu "party" ở đây cặp Ái Xuân-Vũ Huy là cặp xứng đôi và sáng giá nhất.

- Vẫn chưa tới à?

Vũ Huy hỏi và Ái Xuân phải mắt đến năm giây đồng hồ mới nhận ra chàng hỏi về Mai Lan. Mai Lan đến hơi muộn. Đôi lông mày vòng cung của Ái Xuân hơi cau lại trên đôi mắt như mắt đầm:

- Đừng nói đến họ. Bộ mình không còn chuyện gì để nói với nhau sao?

- Ái Xuân khó chịu với tôi là không đúng - Vũ Huy nói với nét mặt hòa nhã, mắt chàng có ý cười vui. Chàng nói nhỏ đủ cho một mình Ái Xuân nghe. Người ngoài nhìn họ tưởng là họ đang thân ái nói với nhau chuyện gì nhẹ nhàng, thú vị - Tôi chú ý đến Mai Lan vì Mai Lan là em của Ái Xuân. Vì hạnh phúc, vì quyền lợi của Mai Lan, chúng ta phải để ý đến vợ chồng họ...

Ái Xuân mơ màng:

- Quyền lợi và hạnh phúc. Cái nào nặng hơn? Nếu phải chọn một, ta chọn cái nào?

Vũ Huy lịch sự có thừa. Chàng không bao giờ nói ngược lại ý của những người phụ nữ đẹp. Không trả lời câu hỏi chàng nói mơ hồ:

- Yêu thương Mai Lan, ta phải chú ý đến người chồng của nàng. Thú thật tôi thấy hơi ngại đấy. Không ai biết gì về đời tư anh ạ Như một người từ trên trời rơi xuống. Gặp nhau một chiều giữa đường và thế là yêu nhau, là thành vợ chồng...

Ái Xuân mỉm cười:

- Huy không tin ở tiếng sét ái tình à?

- Tin chứ. Nhưng tôi sợ những hậu quả không tốt của cái gọi là tiếng sét ái tình.

Chàng nghiêm trọng hỏi:

- Ái Xuân có muốn đọc hồ sơ lý lịch anh chàng Minh ấy không? Nếu Ái Xuân muốn, tôi sẽ nhờ người xem hồ sơ của hắn ở Tổng Nha Cảnh sát. Tôi chắc hắn có hồ sơ ở đó.

Ái Xuân lắc đầu:

- Đừng. Mai Lan yêu hắn. Khi yêu, người ta chấp nhận tất cả. Người ta em nói đây là đàn bà. Ít nhất đàn bà cũng chấp nhận tất cả vì người mình yêu, để được yêu người mình yêu.

Đôi chút cay đắng nổi lên trong lòng Ái Xuân, nàng muốn nói thêm: "...trong khi đàn ông yêu thì không chịu chấp nhận người đàn bà mình yêu một cách vô điều kiện.." Nàng nghĩ đến chuyện Vũ Huy yêu nàng nhưng chần chừ chưa chịu cưới nàng làm vợ vì nàng là gái có chồng và nàng ly dị chồng. Ý nghĩ cay đắng ấy chỉ đến trong lòng nàng nhưng không được thể hiện thành lời nói trên môi nàng. Nàng không nói ra vì nàng biết đàn ông không thích bị trách cứ, đàn bà khôn ngoan lại càng không bao giờ nên thốt ra lời oán trách người đàn ông chưa phải là chồng mình, nhất là oán trách người đàn ông mà mình muốn sẽ cưới mình làm vợ.

Nàng nén tiếng thở dài, đôi mắt vẫn mơ màng:

- Nếu bây giờ Mai Lan biết chồng nó là tên có án tích tù đày, tên côn đồ ăn cướp, giết người, nó vẫn cứ yêu. Có khi nó còn yêu hơn nữa vì nó nghĩ rằng người nó yêu đã sa ngã, đã là người không ra gì trước khi gặp nó, nay người đó trở thành người tốt vì được gặp nó, được yêu nó, được nó yêu. Nó sẽ làm đủ mọi cách để bảo vệ người đó.

Vũ Huy nói bằng giọng thán phục chân thành:

- Biết rõ tâm lý đàn bà đến như Ái Xuân là nhất rồi.

Ái Xuân bỗng nói:

- Hấn..Anh chàng Minh bí mật ấy.. có vẻ không ưa em.
- Tất nhiên. Ái Xuân có ưa hấn đâu. Ái Xuân có ác cảm với hấn, hấn phải biết chứ.

Ái Xuân nghĩ đến Minh, rồi nghĩ đến người bạn của Minh:

- Có người bạn của hấn mới tới. Hai người coi bộ thân thiết lắm.
Dường như người bạn mang đến cho Minh một tin gì quan trọng.
Minh có vẻ bối rối lắm.

Vũ Huy kêu lên:

- Mai Lan tới..

Ái Xuân nhìn thấy ánh mắt Vũ Huy sáng lên khi chàng nói câu đó.
Tim nàng đau nhói nhưng nàng không có thì giờ để dò xét Vũ Huy kỹ hơn. Mọi người trong phòng đều chú ý đến vợ chồng Mai Lan. Phòng khách sang trọng cũng vẫn chỉ có từng ấy ngọn đèn nhưng ánh sáng có vẻ sáng hơn kể từ lúc Mai Lan bước vào phòng. Trước đây nửa phút cặp nam nữ đẹp đôi nhất là Ái Xuân-Vũ Huy, bây giờ cặp nam nữ đẹp đôi nhất là vợ chồng Mai Lan.

Nữ chủ nhân vui vẻ bước tới chào đón vợ chồng Mai Lan. Rồi Mai Lan và Minh đến nói chuyện với Ái Xuân và Vũ Huy. Ái Xuân cười vui với em nhưng nàng tránh không nhìn Minh.

Một lúc sau, trong lúc mọi người mãi nói chuyện, uống rượu khai vị trước bữa ăn, Ái Xuân lặng lẽ đi lên lầu.

Nàng đi vào phòng đọc sách để được ngồi một mình trong căn phòng rộng, vắng, ánh đèn mờ mờ, ngồi suy nghĩ giữa những tủ sách chứa đầy những bộ sách đóng bìa da đẹp và trang trọng; những bộ sách còn trinh nguyên chưa từng một lần được người mở đọc. Nàng ngồi trong chiếc ghế bành da bên cửa sổ, nhìn xuống khu vườn hoa có bồn nước, có mấy pho tượng đá. Và nàng nghĩ:

- Mình chán nản quá mất rồi. Chán đến không còn có thể chịu đựng lâu hơn được nữa. Ai cũng chỉ biết có vợ chồng nó. Tất cả mọi người đều không biết là cuộc đời này còn có mình. Không được. Không sao chấp nhận được. Sống như thế này thà chết còn hơn. Sống mà như cái bóng thì sống làm gì. Mình cần có sự thay đổi lớn trong cuộc sống.

Nàng kiểm điểm những gì nàng cần có, cần có gấp, để có thể tiếp tục sống:

- Mình cần gì? Trước nhất và cần gấp hơn tất cả mình cần được Vũ Huy cưới mình làm vợ. Mình cần chàng chính thức và công khai tuyên xưng tình yêu, nói chàng yêu mình và muốn cưới mình làm vợ. Chuyện này không thể nào hồi thúc mà thành được. Phải là do chàng. Huy yêu mình. Mình biết là Huy yêu mình, nhưng tình yêu ấy

chưa đến độ chín mùi để kết quả. Huy còn ngần ngại vì một nguyên nhân nào đó. Cần cho Huy thời gian. Mình mà vội là có thể hỏng hết. Hay là mình đi xa Mai Lan một thời gian. Phải đấy. Tại sao lại không? Xa cách có thể làm cho Huy thấy nhớ mình, cần mình.."

Và nàng buồn rầu tự nhủ:" Mình sắp già rồi... Mình đã ba mươi tuổi.." Trên cái bàn nhỏ có khay rượu, nàng uống những ly rượu màu trắng, rồi nàng uống đến những ly rượu màu đỏ.

Nàng gần như nằm dài trong chiếc ghế bành da lớn và êm. Trong lúc lơ mơ nàng nghe có tiếng cửa mở, tiếng chân người đi vào phòng, không mở mắt nàng hỏi:

- Huy đấy à?

Nàng tưởng không thấy nàng Vũ Huy đi tìm nàng.

- Tôi.

Người vào phòng là Minh.

- Minh? Đi tìm ai đó toa?

Hai người xưng hô với nhau bằng những tiếng " toa, moa".

Những chất rượu đang xung đột hay âu yếm nhau, chê bỏ nhau, hòa hợp nhau trong cái dạ dày đàn bà thường được coi là nhỏ sít của Ái Xuân làm cho nàng lảng lảng. Đang buồn, chất rượu làm nàng thấy muốn nói nhiều, muốn cười đùa. Minh đi đến bên ghế, chàng trả lời, giọng trầm trầm, không buồn, không vui. Chàng không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Ái Xuân ngồi một mình trong căn phòng tối mờ này.

- Chẳng đi tìm ai cả.

Chàng nhìn quanh:

- Sách gì mà lắm thế. Không biết có ai đọc không?

Ái Xuân nhếch môi:

- Bà chơi cho sang. Ra cái điều. Có ma nào đọc.

Minh ngồi xuống cái ghế chỉ cách cái ghế bành da trong có Ái Xuân nằm có nửa thước. Hai người có thể nắm tay nhau, chàng có thể đưa tay sang là chạm vào ngực nàng, đùi nàng. Và chàng nghiêng mình nhìn vào lòng ghế để thấy rõ mặt nàng, như muốn biết chắc người đàn bà nằm đó là nàng chứ không phải là người đàn bà nào khác.

Cảm thấy người đàn ông ghé mặt xuống gần mình, Ái Xuân mở mắt nhìn lên. Trong cái tranh tối, tranh sáng của không gian và thời gian, nàng thấy đôi mắt người đàn ông sáng long lanh và đôi vành môi gợi dục của y.

- Phải đến tận đây, đến nhà người ta, tôi mới được gần riêng Ái Xuân

- Minh nói - Từ ngày mình gặp nhau chưa lần nào tôi được gần Ái Xuân mà không có người khác.

Đây là lần thứ nhất họ gần nhau mà không có Mai Lan, đây cũng là lần thứ nhất chàng gọi nàng bằng tên nàng. Ái Xuân là người bày ra chuyện họ xưng hô với nhau bằng hai tiếng toa, moa. Chưa lần nào Minh gọi nàng là chị, cũng chưa bao giờ Ái Xuân gọi Minh là chú, hay dượng.

- Ái Xuân luôn luôn tránh gần tôi.

Không chối mà cũng không nhận, nàng chỉ cười nhẹ; tiếng cười có chất rượu làm trơn cổ họng nên có âm thanh vừa đục vừa trong, vừa mềm vừa ròn:

- Gặp riêng nhau là gì? Mình có chuyện gì cần phải nói riêng với nhau?

Không đợi cho Minh trả lời, nàng đột ngột hỏi:

- Mai Lan đâu?

- Ở dưới đó. Đang nói chuyện với luật sư.

Quên mất Vũ Huy, nàng thắc mắc:

- Luật sư nào?

- Vũ Huy. Luật sư Vũ Huy đẹp trai, trí thức chứ còn ai nữa. Hai người có vẻ thân nhau lắm, ý hợp, tâm đầu. Mỗi lần gặp nhau là rút không ra. Có khi họ không nói gì với nhau cả mà vẫn như là họ đang nói với nhau những chuyện gì của riêng họ, người ngoài không nghe được. Ái Xuân đứng lên. Nàng chỉ nói:

- Ngồi đây.

Đi ra đầu cầu thang nàng vẫy người hầu, bảo đem lên cho nàng khay rượu mới. Nàng đứng đợi, bưng khay rượu trở vào phòng, mời chàng:

- Uống đi.

Chàng lắc đầu:

- Cám ơn. Tôi không uống rượu.

- Biết rồi. Nhưng lâu lâu cũng phải uống một hai ly chứ.

Nàng đưa ly rượu cho chàng. Minh đỡ ly rượu nhưng đặt xuống bàn:

- Xin lỗi. Nói không là không.

Ái Xuân dẩu vẻ khó chịu, nàng cười:

- Nam vô tửu như kỳ vô phong. Đàn ông mà không có rượu làm sao hào hùng được?

Minh nhếch mép khinh mạn:

- Bọn cần rượu gây kích động là bọn đàn ông hèn.

Ái Xuân lại ngồi xuống ghế. Giờ đây hai người mặt đối mặt. Chàng nhìn đăm đăm vào mặt nàng, nàng có cảm giác chàng nhìn chằm chằm vào đôi

môi nàng:

- Tôi nghĩ Ái Xuân chưa từng gặp người đàn ông nào thực sự là đàn ông. Những kẻ Ái Xuân gặp và tưởng là đàn ông chỉ là những thằng đàn ông giả.

Nàng cũng nhìn chằm chằm vào mặt chàng. Rồi mắt nàng nhìn xuống bờ vai vuông, bộ ngực nở dưới làn áo veste:

- Và toa, toa là một người đàn ông thực sự là đàn ông?

Nàng hỏi, giọng có pha đôi chút mỉa mai nhưng không quá đáng. Tự kiêu một cách tự nhiên, chàng gật đầu;

- Đúng thế.

Nàng lại nằm ngả lưng lên thành ghế, ngửa mặt, mắt nhìn lên trần nhà:

- Đàn ông thật với đàn ông giả khác gì nhau, hơn kém gì nhau?

- Khác nhiều và hơn kém nhau nhiều chứ.

Và chàng nói với nàng, thản nhiên, chậm rãi, rõ ràng, như người anh giảng chuyện đời cho cô em gái ngây thơ:

- Đàn ông thực sự là đàn ông không bao giờ lụy vì đàn bà. Đàn ông thực sự không coi đàn bà ra cái gì hết. Không chút quan trọng. Đàn bà đẹp hay xấu, hiền hay ác, khôn hay dại, không thể ảnh hưởng được tới đời sống hay tới những hành động của đàn ông thật. Tỷ dụ: những người đàn ông trong truyện Tam Quốc..

Tiếng cười trong và đục, mềm và ròn của Ái Xuân cất lên:

- Hay quá. Người đàn ông thật toa nói đó dường như là người hùng thì đúng hơn. Kể chuyện Đồng Trác, Lữ Bố, Điêu Thuyền để chứng minh thuyết nhân vật Tam Quốc toàn là người hùng đi. Cái đoạn Lữ Bố hí Điêu Thuyền ở Phụng nghi đình, hai người đang mùi mẫn thì lão Đồng Trác mò đến ấy...

Không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy một phụ nữ tây học, sang và tinh tú như Ái Xuân lại thuộc điển tích Tàu, biết rành về chuyện mối tình tay ba Điêu Thuyền, Lữ Bố, Đồng Trác, cũng không để ý đến lời nói riếu cọt của Ái Xuân, Minh Đảo vẫn nghiêm trang:

- Tam Quốc là chuyện những người đàn ông thực sự là đàn ông - những người đàn ông thật là đàn ông đều là những người hùng - Suốt truyện không có nhân vật đàn bà nào đáng kể. Trừ Điêu Thuyền. Nhưng Điêu Thuyền được nhắc tới chỉ vì được đàn ông dùng làm khí cụ tiêu diệt nhau. Người đàn bà thứ hai trong Tam Quốc được nói đến sau Điêu Thuyền là Tôn phu nhân, em gái Tôn Quyền. Bà Tôn phu nhân cũng bị Ông anh coi như một thứ mồi câu để câu Lưu Bị. Khi Lưu Bị đem quân đi viễn chinh, bà này bỏ về Đông Ngô, khi trở về Lưu Bị vẫn phớt tỉnh như Ăng-lê, không thèm cho người đi mời về. Cả truyện không lời nào nói đến bà vợ Quan

Công, vợ Trương Phi, vợ Triệu Tử Long, kể cả vợ Khổng Minh cũng không được nói đến.

Chàng ngừng lại để nàng nói:

- Nói đến hay không thì liên can gì đến chuyện đàn ông thật, đàn ông giả, đàn ông hùng, đàn ông hèn. Truyện Tam Quốc chỉ không nói đến đàn bà vì đó là chuyện chiến tranh, mà chiến tranh là chuyện của đàn ông.

- Chính vì thế tôi mới dùng truyện đó làm tỷ dụ. Tam Quốc là thời đàn ông thực sự là đàn ông. Có lẽ kiếp trước tôi sống ở thời đó.

- Còn bây giờ?

Chàng hỏi lại:

- Bây giờ sao?

- Bây giờ toa có chịu để cho đàn bà làm lụy cuộc đời toa hay không?

Chàng trả lời ngay:

- Tất nhiên là không!

Và chàng nói tiếp:

- Nếu hỏi tôi có thể làm cho Mai Lan buồn khổ hay bỏ nàng được không, tôi trả lời là không. Nhưng nếu hỏi tôi có vì Mai Lan mà thay đổi cuộc sống của tôi không, tôi trả lời là không. Tôi yêu Mai Lan là một chuyện, tôi sống cuộc đời của tôi theo ý tôi là một chuyện khác.

- Nói vậy sao được. Yêu nhau là phải hy sinh cho nhau. Không có hy sinh, tình yêu không thể sống.

Ái Xuân nghĩ đến Vũ Huy, đến việc nàng cho là nguyên nhân làm Vũ Huy yêu nàng mà ngần ngại khi phải quyết định lấy nàng làm vợ: nàng đã là vợ Vincent Đầu. Cơn buồn dâng lên, nàng cầm ly rượu mới.

Minh không ngăn, chàng chỉ nói:

- Coi chừng, uống hơi nhiều rồi đấy.

- Không say đâu.

Minh nghĩ thầm: "Đàn bà đẹp hay xấu, khôn hay ngu.cũng vậy thôi.

Nhấp tí còn là cũng nói ba lảng nhăng như bọn đàn ông lèm bèm..Không say đâu. Để xem có sỉn không cho biết.."

Ái Xuân ngồi thẳng lên, nàng uống hết ly rượu rồi nhìn thẳng vào mặt Minh, nàng hỏi:

- Toa có tâm sự gì nặng lắm, phải không? Đừng chối. Toa đã làm những chuyện gì trước khi gặp Mai Lan?? Để đến bây giờ toa lo sợ hậu quả. Toa đâu có sống bình yên, rõ ràng là lúc nào toa cũng lo sợ. Toa âm mưu gì với gã bạn mới đến của toa? Anh chàng Nam đều đều mép có hàng ria đó. Vô công, rồi nghề chú ký giả nhà báo gì. Hai người đã làm gì, toa và bạn toa, ở Đà Lạt ???

Có luồng điện chạy qua trái tim Minh Đảo. Chàng nghĩ thầm: " Nàng biết. Chắc nàng biết..Nàng sắp nói đến Mạc Ta Hoà.Nếu nàng biết ta phải giết nàng. Ta có thể giết người đàn bà này được không? Nếu không ta chịu bó tay để nàng làm ta chết rũ trong tù sao..? " Tuy trong lòng xốn sang nhưng ngoài mặt Minh Đảo vẫn bình tĩnh. Không vui, không khó chịu, chỉ tỏ ra thú vị một cách vừa phải, chàng hỏi như chàng và nàng đang nói đùa:

- Còn gì nữa không?

- Còn. Vũ Huy nghĩ có một người đàn bà trong đời toa. Không có gì ngạc nhiên nếu trước khi gặp Mai Lan đã có vài người đàn bà đi qua đời toa, nhưng người đàn bà này giữ một vai trò quan trọng trong đời toa. Người đàn bà này có thể phá vỡ hạnh phúc của toa với Mai Lan.

- Còn Ái Xuân nghĩ gì về tôi?

- Nhiều. Nhưng chưa nói được.

Vài phút sau Ái Xuân đã ở bên Vũ Huy trong phòng ăn toàn những người lịch sự. Nàng không để lộ vẻ gì là nàng mới uống khá nhiều rượu. Trang nghiêm và huyền bí như chỉ những người đàn bà đẹp và đa tình mới có thể trang nghiêm và huyền bí đến như thế nàng nói nhỏ với Vũ Huy:

- Huy ơi..Nếu em thấy có chuyện gì khả nghi về Minh, thấy Mai Lan có thể bị đau khổ vì làm vợ Minh, em có quyền lục soát đời tư của hắn, em có quyền tìm biết về dĩ vãng của hắn chứ?

Vũ Huy trả lời ngay:

- Em có quyền. Em có bốn phạm nữa.

- Em không muốn người ta nghĩ rằng em làm việc đó vì tiền của Mai Lan.

- Đừng có mặc cảm. Làm việc đó là em bảo vệ Mai Lan. Dù có chồng hay không, cái gì của Mai Lan vẫn là của Mai Lan chứ.

Từ giây phút đó Ái Xuân thấy vui và thoải mái. Trong đêm tiệc có đến ba anh đàn ông bám quanh nàng, tán tỉnh nàng, ca tụng nàng. Nàng tươi và tình với cả ba anh để cho Vũ Huy thấy nàng không có tình riêng với anh nào. Có một lúc nàng nhìn thấy Minh đang nói chuyện với Giáo sư Kinh Thiên.

Nàng nghĩ thầm: " Yên trí đi. Moa sẽ lục soát đời tư của toa. Moa sẽ là nữ thám tử... "

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9968

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 6 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Tuesday January 15, 2002 5:26 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

XXX

Giáo sư Kinh Thiên là một nhà lưu manh cao cấp, lưu manh trí thức, có biệt tài bịp đời và rất sành tâm lý người đời. Y can rất nhiều tội, như tội bán bùa ngải cho các bà có chồng giàu, những bà mệnh phụ, ghen hay nghi chồng có vợ bé, những bà ghen vì chồng có vợ bao, vợ bé, những bà có chồng giàu nhưng thuộc loại ông chồng của bà TêTêCaHát, nên có tình nhân trẻ tuổi, đẹp trai; Kinh Thiên còn can tội làm tiền - tức sảng-ta - tiếng Pháp, tiếng Mỹ là Bơ-léch Meo - những bà giàu tiền trót đại hoặc rủng mỡ phạm tội ngoại tình. Ngoài danh hiệu Prồ-fét-sura Kinh Thiên còn xưng là Ông Đạo, một Ông Đạo tự phong. Cái tội mà người đời thường gán cho Kinh Thiên là tội lang băm. Y tự nhận là người chữa bệnh bằng khoa tâm lý, chữa bệnh không thuốc men, không châm chích, chữa bệnh bằng lời nói, tức là bằng miệng lưỡi và bằng sự linh thiêng của cái gọi là đạo giáo Ba Tư Ngàn Lẻ Một Đêm huyền bí.

Ngay khi gặp Minh Đảo lần thứ nhất Kinh Thiên đã linh cảm thấy người thanh niên vạm vỡ ấy là người rất yếu về tinh thần - Gã tưởng gã khỏe nhưng thực ra gã yếu đuối như anh con trai mới lớn - Chỉ qua vài câu trao đổi Kinh Thiên đánh hơi thấy ngay ông khách vừa lấy được cô vợ giàu tiền nhất Đà-nẵng đang có tâm sự gì u uất, hay có sự sợ hãi nào đó, hẳn ta sẽ phải nhờ đến giáo sư Kinh Thiên. Khi Minh Đảo tới văn phòng của Giáo sư Kinh Thiên đúng giờ hẹn, Kinh Thiên biết là mình đã linh cảm đúng.

Bầu không khí bao trùm giang sơn của Giáo sư Kinh Thiên làm cho Minh bị xúc động và bị hấp dẫn. Việc đó không có gì lạ vì Kinh Thiên chủ ý như thế. Phòng Tâm Lý Trị Liệu Kinh Thiên nằm trong một bin-đinh lớn nhất nhì Đà-nẵng. Kinh Thiên không ngại tốn về phần trình diễn. Y biết người ta cần có bề ngoài trang trọng mới có thể móc được tiền thiên hạ, thiên hạ chỉ chịu đưa tiền cho những người thành công ở đời, ít ai chịu đưa tiền để nhờ vả những anh khổ rách, áo ôm. Phòng Trị Liệu Kinh Thiên gồm một dãy ba phòng lớn nhỏ liền nhau. Kinh Thiên tự tay trang hoàng giang sơn của y. Y muốn nơi y hành nghề và móc tiền thiên hạ có bầu không khí huyền bí nhưng hấp dẫn

- huyền bí và hấp dẫn như Động Bồng Lai nơi có các em tiên nữ sẵn sàng dâng hiến chàng những trái đào tiên - không huyền bí nhưng đầy đe dọa bất trắc như nơi có các ông Nam Tào, Bắc Đẩu và những cuộc hỏi han, xét xử tội trạng - Ở đây ánh đèn mờ ảo và im lặng, dàn máy điều hòa không khí - nồm nà là máy lạnh - chạy thật êm. Những tiếng nói ở đây thì thào như những lời cầu nguyện, những lời xưng tội. Không khí có mùi thơm của hoa lan, hoa chanh và mát mẻ như không khí Đà Lạt.

Minh được một thiếu phụ tiếp. Thiếu phụ này là người có giọng nói gọi cảm đã trả lời chàng qua điện thoại. Phòng ngoài cùng được dùng làm phòng đợi nhưng người thiếu phụ không để Minh phải chờ nửa phút ở đây, nàng đưa chàng vào ngay phòng trong. Minh có cảm tưởng chàng là một ông khách đặc biệt.

Người thiếu phụ uyển chuyển lách mình qua khung cửa gỗ nâu vào phòng trong và trong vài giây đồng hồ Minh được nhìn ngắm cặp mông tròn, nảy, ẩn hiện cùng với màu hồng của chiếc slip dưới làn lụa mỏng của chiếc quần dài nàng mặc. Nàng mặc áo dài màu hoàng yến, quần lụa trắng, slip hồng, đi giày cao gót màu trắng ngà. Minh bỗng thấy chàng đi một đường suy nghĩ lan man: trong chiếc quần lụa trắng, mông phụ nữ Việt nam là người ăn bận khéo gọi nhất thế giới. Không một phụ nữ nước nào, dân tộc nào khi trang phục đang hoàng để xuất hiện nơi công chúng lại để cho người ta nhìn thấy slip của mình như phụ nữ Việt nam.

Kinh Thiên để cho Minh chờ đợi đủ lâu để đương sự hiểu rằng giáo sư bận, đủ mau để đương sự nghĩ rằng mình được coi là khách quan trọng. Gặp nhau Kinh Thiên nói bằng giọng thân mật vừa phải:

- Ông Minh. Tôi chờ đợi ông đến. Tôi muốn được gặp ông như gặp người bạn.

Hai người bắt tay nhau.

Minh hỏi bằng giọng hững hờ:

- Giáo sư vẫn khỏe chứ?

Chàng có vẻ đề phòng Kinh Thiên, nhưng chàng không tự bảo vệ được lâu, chàng cũng không đánh lừa được Kinh Thiên lâu hơn ba phút. Với kinh nghiệm sẵn có cùng với những câu hỏi theo bài bản, những câu hỏi nghe qua thì rất thường nhưng thật ra rất sắc, Kinh Thiên lột bỏ cái vỏ ngoài của con người Minh rất mau. Y thấy rõ ngay con người thật của Minh: ít học, con nhà bán bách, hạ lưu, bố mẹ không đảng hoàng, có một quá khứ nhiều mờ ám, từng làm những việc phạm pháp, một người chỉ nhờ cái mã đẹp trai và sức khỏe thể xác mà trở thành con người khác hẳn với con người thật của mình.

- Tôi biết vì sao ông tới gặp tôi... Ông đang có chuyện lo âu...
Một câu nói thật thường nhưng lại làm cho nhiều người nghe kinh ngạc, thán phục - người nghe đây đa số là đàn bà. Trên cõi đời này có hai loại người đi coi bói, đến nhờ những ông đạo đủ kiểu; và nộp tiền cho những ông đạo bịp, một loại là những người gặp chuyện rắc rối, gặp tai họa, đang sợ hãi, cần được trấn an, được giúp đỡ, được hy vọng thoát nạn, một loại là những người không có việc gì làm đi coi bói xem có chuyện gì lạ không.

Minh Đảo bị Kinh Thiên chế ngự mà không biết. Chàng vội cải chính:

- Ông nói sao chứ. Tôi có chuyện gì để phải lo sợ đâu.

Kinh Thiên nở nụ cười bí mật:

- Con người ta ai mà không có chuyện lo âu? Ai có thể nói mình là người sung sướng hoàn toàn? Chúng ta khổ vì chúng ta không hài lòng với hiện cảnh. Ông Minh.. Ông là người sống rất mạnh, rất hùng. Đôi khi ông sống..dữ dội. Ông sống dữ dội không phải chỉ vì ông có sức mạnh hơn người mà thôi, cuộc đời ông có những ngẫu nhiên dàn xếp để ông có dịp dùng đến cái sức mạnh phi thường ấy. Ông từng làm những việc không xứng đáng với ông. Ông cũng là người đã biết thế nào là tội ác, thế nào là hối hận... Ông biết tù tội là gì.

Minh ngạc nhiên:

- Sao ông biết?

Chàng muốn hỏi:" Sao ông biết tôi đã bị tù? ". Kinh Thiên biết nhờ Sở Trinh Thám Tử Lion d Or - Sư Tử Vàng, văn phòng đặt trong bin-đinh Eden Sài Gòn - nhưng y chỉ cười bí mật:

- Tôi biết là vì tôi biết. Vậy thôi. Tôi biết là nhờ khoa tâm lý học cộng với khoa thần linh học. Nói ra thì rất dài, ông chẳng cần nghe làm chi. Chỉ cần ông thấy tôi nói đúng về con người ông, về tâm trạng ông và về những vấn đề của ông để ông tin rằng tôi có thể giúp được ông... Tuy nhiên Sở Trinh Thám Tử Lion d Or cũng không cung cấp được gì nhiều về đời tư của ông khách. Kinh Thiên hoàn toàn không biết gì về những việc làm mới nhất của Minh, về cuộc hôn nhân của ông khách với cô vợ trẻ đẹp, giàu tiền.

Kinh Thiên chuyển câu chuyện sang đề tài vợ chồng Minh Đảo:

- Bà vợ Ông là một người đàn bà hiếm có. Bà ấy đẹp và hiền. Có thể là quá hiền theo nhận xét của tôi. Bà ấy chẳng biết gì về đời cả. Ai nói gì bà ấy cũng tin.

Minh sốt sắng:

- Tôi có bốn phận phải bảo vệ nàng.

- Tất nhiên. Bốn phận đồng thời là một quyền lợi. Ông là chồng bà ấy mà. Ông là người bà ấy trao thân, gửi phận. Sản nghiệp lớn như thế

chắc là bà ấy phải lo giải quyết nhiều việc.

Khi nói câu ấy Kinh Thiên nghĩ: " Bà ấy là thân chủ của tôi thì tôi thích hơn.." Còn Minh Đảo thì lẽ ra chàng không nên nói gì về chuyện vợ chồng của chàng với người lạ nhưng chàng lại phăng phăng nói:

- Tôi sẽ làm thay cho vợ tôi nhiều việc. Tôi sẽ quản lý sản nghiệp của nàng.

Hai bàn tay có mấy cái nhẫn Ai cặp rờm của Kinh Thiên xoa nhẹ vào nhau:

- Hay lắm. Ông có nhiều nghị lực, nhiều khả năng. Ông quản lý tài sản cho bà ấy thì không còn ai tốt hơn.

- Nàng là vợ tôi. Tôi có thể lấy hết tài sản của nàng. Của tôi là của nàng, của nàng là của tôi..

Vành môi mỏng của Kinh Thiên bắt động dù y thấy tức cười. Y nghĩ: "... Của nàng thôi. Anh có cái gì đâu mà nói là của anh.." Y trang trọng nói:

- Ông có lấy cũng chỉ là để làm cho bà ấy có hạnh phúc.

Kể từ ngày theo Mai Lan về Đà Nẵng, sống như con chim quý trong lồng son, chưa có người nào chiếm được lòng tin của Minh, làm cho chàng thoải mái khi gần, khi nói chuyện, như Kinh Thiên. Nam Ria Mếp không kể, vì Nam là bạn của chàng.

Kinh Thiên biết nói và biết im lặng đúng lúc. Nhiều lần Kinh Thiên thành công nhờ biết nói và biết im lặng. Y ôn tồn nói để đưa Minh vào quỹ đạo của y:

- Tôi mong ông sẽ tới đây trò chuyện với tôi luôn. Chúng ta sẽ gặp nhau như bạn. Tôi nghĩ tôi có thể giúp được ông đi đến thành công trên đường đời dễ dàng hơn. Ông là người có nhiều khả năng. Chỉ vì những khả năng ấy còn tiềm ẩn và ông chưa biết xử dụng chúng...

Minh Đảo nồng nhiệt đáp lời mời mọc:

- Ông yên trí. Bất buộc là tôi sẽ còn gặp ông nhiều như sau này.

Kinh Thiên hỏi đột ngột:

- Có bao giờ ông tham dự vào một vụ giết người không? Có ai bị chết vì ông không? Ông có bị ray rứt vì cái chết của ai không?

Tĩnh queo Minh trả lời:

- Chưa bao giờ.

Kinh Thiên nhìn thẳng vào mắt Minh Đảo:

- Bây giờ chúng ta mở cuộc làm quen với nhau. Làm quen là giai đoạn đầu tiên trong công cuộc trị liệu chúng tôi sẽ thực hiện cho ông sau này..

Y buông một câu lửng lơ con cá vàng:

- Nếu ông muốn. Nếu ông thấy cần chúng tôi giúp. Chúng ta chỉ làm

quen với nhau thôi. Không có gì bắt buộc ông phải đến đây lần thứ hai nếu ông thấy tâm hồn ông không có gì thay đổi sau lần làm quen này.

Minh Đảo cũng nói lửng lơ:

- Được thôi. Thử coi ông làm những trò gì.

Kinh Thiên nhấn nút cái máy interphone Y kêu hãnh vì cái máy liên lạc tối tân này. Ngay cả những giám đốc cỡ bự cũng chẳng có máy ông được dùng máy interphone Từ phòng ngoài một tiếng chuông rè vẳng vào, rồi cánh cửa phòng mở ra. Người thiếu phụ có cái vẻ đa tình, kêu gọi một cách kín đáo nhưng dữ dội tiếp đón Minh Đảo hỏi nãy bước vào phòng.

Kinh Thiên thốt lên tiếng gọi y như tiếng kêu thương thảng thốt của anh kếp độc đóng vai chiến sĩ Võ đông Sơn trên sân khấu cải lương: "Bạch thu Hà em ơi.." Chỉ khác là lão đạo bịp kiêm lang băm trí thức, kiêm phi-lôđốp - ê-cơ-ri-vanh không kêu năm tiếng: "Bạch thu Hà em ơi.." mà là kêu ba tiếng:

- Thu Sương em...

Em Thu Sương của lão đạo bịp giờ đây đã thay chiếc áo dài Lemur bằng chiếc robe đầm. Tấm thân gái một con trông mơn con mắt của em hoạt động thoải mái trong chiếc robe đầm ấy. Em tuy gọi cảm và đa tình nhưng dường như em không mấy thông minh, tức em thuộc loại đàn bà cuộc đời không có vấn đề gì cả, em chỉ giỏi làm những trò mà vua Minh Mạng - hay vua Tự Đức? Minh Mạng hay Tự Đức cũng được. Vua nào cũng là vua - gọi là "Tứ khoái."

Thu Sương mỉm cười với Minh Đảo.

Minh Đảo thấy như người thiếu phụ chàng mới gặp có tình cảm nặng với chàng, như nàng có duyên nợ gì với chàng từ kiếp trước. Minh Đảo không ưa, nhưng cũng không ghét, những cái gọi là thơ phú trên cõi đời này. Nam Ria Con Kiến lại rất thích thơ, mê thơ, đọc thơ nên Minh cũng nghe, nhớ lồm bồm đôi câu. Lúc ấy nhìn lên thấy bộ ngực rồi vành môi, rồi đôi mắt của Thu Sương chàng nghe vẳng vẳng đâu đó câu thơ: "Lòng anh nhớ lòng em từ vạn thuở. Gặp hôm nay nhưng hẹn đã nghìn xưa.."

Kinh Thiên vừa trịnh trọng vừa thân mật giới thiệu:

- Thu Sương..Nữ trợ tá của tôi. Ông đây là ông Minh, một nhân vật đặc biệt có thể cần đến sự cứu giúp màu nhiệm của Đức Ngài Đại Linh Sư Kilimandzaro.

Đây là lần thứ nhất từ khi gặp Minh Đảo lão đạo bịp nói đến vị Tổ sư của Y: Đại Linh Sư Kilimandzaro.

Cùng với Thu Sương lão đạo bịp đến trước mặt Minh Đảo:

- Thu Sương sẽ thực hiện cuộc làm quen đầu tiên của ông với thánh linh của Đại Linh Sư huyền bí tuyệt vời...

Như mê, như tỉnh, Minh Đảo nghe tiếng Thu Sương thánh thót:

- Thưa ông Minh..Thu Sương rất hân hạnh được làm linh hồn trung gian giữa ông và Đức Ngài Đại Linh Sư huyền tôn vũ trụ. Xin mời ông theo em.

Minh đi theo Thu Sương vào căn phòng nhỏ hơn, tối hơn, ấm cúng hơn, riêng tư hơn. Chỉ có cái đi-văng nâu gụ và cái ghế cũng màu nâu gụ. Trên tường có mấy bức họa Minh không nhìn rõ. Chàng chỉ cảm biết tấm thân đầy những hứa hẹn của Thu Sương, chàng chỉ đưa tay ra là ôm gọn nàng. Chàng không ghi nhận sự có mặt của lão đạo bịp Kinh Thiên.

Ba người đứng trước cái đi-văng bọc da nâu. Lão đạo bịp thì thào bên tai Minh:

- Ông bạn... Một lần nữa tôi giới thiệu với ông bạn cô Thu Sương, một nữ tín đồ của Đức Đại Tổ Linh Sư Kilimandzaro thần pháp chí thánh, Thu Sương là Đại Ý Ty Ba Tư Thánh Hỏa Đông Phương Thần Giáo.., người rất được Đức Đại Tổ Linh Sư yêu thương, tin cậy. Đại Ý Ty sẽ có thể giúp ông bạn bay qua con đường vô lộ vượt ngàn kiếp đau thương chỉ trong một sát na, một nháy mắt, đến dưới chân Đức Đại Tổ Linh Sư để được Ngài ban ân sủng. Mời ông bạn nằm xuống đây.

Minh Đảo nằm xuống đi-văng.

- Hãy nằm tự nhiên, thoải mái, như ông bạn đang nằm ở nhà vậy. Hãy thả cho tâm trí bạn thanh thoi, tự do bay đi như gió, như mây. Thu Sương ở bên bạn. Với bạn, nàng là nữ thần của an ủi, dịu ngọt, tin yêu. Nữ thần sẽ đem lại cho bạn sự nâng đỡ, sự triu mến mà bạn hằng mơ ước được có. Bạn có tâm sự gì u uất, đau thương, lo âu, khắc khoải, sợ hãi, bạn mơ ước điều gì, bạn hãy nói ra. Qua sự trung chuyển của Đại Ý Ty Bê-za-mia-ra Huyền Linh Nữ Thu Sương, Đức Đại Tổ Linh Sư thần ngự trên đỉnh trời Kilimandzaro ngàn đời tuyết phủ sẽ nghe thấu nỗi đau của bạn và sẽ đoái thương bạn... Bạn hãy tin tưởng Đại Ý Ty Thu Sương. Hãy thổ lộ với nàng tất cả những gì chất chứa trong tim bạn, những chuyện bạn không thể nói với ai và không có ai xứng đáng để bạn nói, những chuyện làm bạn phải lo âu, những chuyện đe dọa phá vỡ hạnh phúc của bạn. Kể cả những tội lỗi bạn đã phạm trong quá khứ. Dưới sự linh hướng của Đại Linh Pháp Thần Thông Ba Tư huyền bí Đại Ý Ty sẽ tìm ra những phương cách giải quyết tuyệt vời cho những vấn đề của bạn. Hãy tin nàng...

Kinh Thiên ra khỏi phòng lúc nào Minh Đảo không biết. Chàng cảm

thấy Thu Sương ngồi xuống bên chàng, bàn tay nàng đặt trên trán chàng và tiếng nàng thầm thì riêng với chàng:

- Anh nằm thoải mái, để cho thân mình anh mềm ra. Đừng nghĩ gì hết. Giáo sư muốn anh buông bỏ hết lo nghĩ. Hãy coi những lo âu của anh như một vật nặng mà anh phải ôm theo anh trong nhiều ngày. Bây giờ anh quăng nó đi. Ném nó đi. Đó..Anh vừa quăng nó đi rồi đó. Bây giờ anh thấy nhẹ nhàng rồi...

Điều lạ kỳ là Minh Đảo cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái thật. Từ ngày Nam Ria đến mang theo tin mù đàn bà tên là Mụ Tá, mụ bạn của Mạc Ta Hoa, người chàng chưa gặp bao giờ nhưng nghe Mạc Ta nói đến luôn, cũng từ Đà Lạt đến Đà Nẵng, trái tim chàng nặng như cục đá. Bất cứ lúc nào, cả trong giấc ngủ, chàng cũng thấy nơm nớp sợ, bồn chồn lo âu, chàng tưởng tượng ra cảnh Mụ Tá ác ôn dẫn cảnh sát đến bắt chàng. Nhưng ở đây, trong căn phòng kín, êm vắng này, bên cạnh người đàn bà này, chàng cảm thấy an ninh, yên tâm như chàng không có vấn đề gì để phải lo nghĩ.

Minh Đảo hé mắt. Trong bóng tối mờ ảo - căn phòng lúc này chỉ có một bóng đèn điện nhỏ trong góc tường, ánh đèn hắt lên trần nhà - chàng thấy Thu Sương ngồi ngay bên chàng. Và chàng thấy nàng gần chàng quá. Họ gần nhau như chỉ còn có ôm ghì nhau, hôn nhau, cắn nhau, trong nhau mới có thể làm cho họ gần nhau hơn được. Chàng thấy Thu Sương thật quyến rũ. Người đàn bà nào cũng là đàn bà như nhau nhưng mỗi người đàn bà có một vẻ quyến rũ riêng. Chàng thấy lão đạo bịp quả nhiên là tay biết chọn đàn bà làm phụ tá. Chàng chỉ đưa tay ra là choàng được vòng hông, vòng lưng nàng.

- Chúng ta là bạn. Anh hãy coi Thu Sương là bạn của anh, người bạn anh có thể tin cậy. Anh không tin. Anh chưa tin. Đúng thôi. Hãy thử em đi. Anh chưa thể giải bày tâm sự với Thu Sương ngay dù anh rất muốn. Anh kể một chuyện gì đó thôi, chuyện gì cũng được. Thu Sương sẽ góp ý với anh. Chúng ta làm quen với nhau..Thu Sương tin là Thu Sương sẽ giúp được anh thật nhiều..

Tiếng nói của Thu Sương dịu dàng nhưng nàng nói như cái máy. Nếu Minh tỉnh trí và sành sỏi chuyện đời hơn chàng đã thấy Thu Sương nói những lời đó với quá nhiều người đàn ông. Nhưng chàng không thấy điều đó. Chàng đang xúc động. Những ngón tay mềm mại của Thu Sương vờn nhẹ trên trán chàng, trên má chàng, những ngón tay nàng luồn trong mái tóc chàng, rồi những ngón tay nàng vờn nhẹ trên ngực chàng.

Dưới những ngón tay vờn vuốt của Thu Sương toàn thân Minh Đảo mềm như sợi bún.

- Cần nói gì để dịu bớt ưu tư, anh nói đi. Nói đi. nói với Thu Sương đi...

Minh Đảo không nói gì cả. Chàng không nói không phải vì chàng không muốn nói mà là vì chàng đã ngủ.

° ° °

Khi ông khách mới tỉnh ra về, Thu Sương nói với Kinh Thiên:

- Em mới vờn vờn nhẹ hấn mấy cái, hấn đã ngủ ngay. Trông to con vậy mà yếu siu. Hấn như người đói ngủ, nằm xuống là ngủ liền.

Kinh Thiên ngẫm nghĩ:

- Đúng như em nói. Nó chỉ to xác thôi, đồ voi nan. Mình chi phối con người nó không khó. Nó không nói qua một tiếng nào thật à?

- Ngủ ngay. Không nói một tiếng nào cả.

Kinh Thiên búng hai ngón tay vào nhau phát ra một tiếng tét:

- Không nói lần này, lần sau nó sẽ nói. Nó phải nói. Em tin đi. Điều quan trọng là nó đến với mình. Nó đã đến. Điều quan trọng bây giờ là nó trở lại với mình. Trở lại với em thì đúng hơn. Anh tin em sẽ moi hết ruột gan, phèo phổi thẳng này.

Và Kinh Thiên nói bằng giọng chắc hơn của gạch;

- Nó sẽ trở lại. Tin đi

Cùng với hai tiếng : " tin đi." vòng tay Kinh Thiên xiết chặt vòng lưng ong của Thu Sương.

Một lúc sau Kinh Thiên buông nàng ra:

- Em ra xem còn thẳng cả dẫn nào dẫn xác đến nạp mạng, em kéo cổ nó dzô đây anh cho nó dzô xiếc.

° ° °

Vừa từ trong tòa nhà bước ra vỉa hè Minh Đảo nghe tiếng đàn bà gọi:

- Minh!

Chàng nhìn lại. Người gọi là Ái Xuân. Nàng đứng như đứng chờ chàng ở ngay trước cửa vào tòa bin- đing trong có văn phòng tâm lý trị liệu của Kinh Thiên.

Nàng thướt tha đi tới:

- Còn đi đâu nữa không?

Bị bất ngờ, Minh Đảo trả lời như cái máy:

- Không.

- Đưa mình về nhà. Xe moa bỏ ga-ra rồi.

Bất giác Minh cau mày:

- Toa đến đây làm gì?

Ái Xuân vẫn cười vui:

- Đi ngang thấy xe, biết là toa ở đâu quanh đây. Đứng lại chờ. Thế thôi.

Có thể nàng nói đúng. Nàng đi ngang trông thấy chiếc xe hơi nên biết là Minh đang ở quanh đây. Nhưng Minh Đảo vẫn nghi nàng biết chàng đến văn phòng lão Kinh Thiên. chàng nghi nàng đi theo chàng. Cảm giác bị rình mò, bị hãm hại trở lại với Minh. Cổ trắn tĩnh, chàng mở cửa xe hơi cho Ái Xuân vào xe, và chàng nghĩ : " Cái xe tổ cáo mình. Từ nay muốn cho thiên hạ không biết mình đi đâu, nhất là khi mình đến với Thu Sương, mình phải bỏ xe lại một chỗ nào đó thật xa."

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 7

Chai rượu whisky Đại Hàn trong có củ sâm Cao ly được đưa qua, đẩy lại trên mặt bàn.

Kẻ đối tửu với Mụ Tá là Rô Be Mặt Mụn, bồi Ô-ten. Có lẽ vì có máu Phú-lang-sa nên tuy còn trẻ Rô Be có tửu lượng rất khá. Gã có thể uống rượu nặng ngang tay với Mụ Tá. Mụ này không rộng rãi đến cái độ bỏ tiền ra mua rượu cho Rô Be uống chùa nhưng vì Rô Be có bà chị buôn bán đồ PX, đồ Pêlch, tức đồ Mỹ, Rô Be đến bà chị mua rượu rẻ đến nửa tiền giá rượu bán ở các tiệm. Gã mua rượu rẻ cho Mụ Tá và Mụ cho gã uống chung.

Mụ Tá cũng cần có Rô Bẹ Tửu phải có ít nhất hai người. Ở Đà Lạt Mụ có Mạc Ta làm bạn rượu, nay ở Đà Nẵng Mụ có Rô Be.

Rô Be cũng thích đấu láo với Mụ Tá. Bất cứ lúc nào rảnh gã cũng vù lên phòng Mụ Tá, nói dăm ba câu chuyện tếu, đánh với Mụ vài ván cờ tướng, uống với Mụ vài ly "sêch".

Bên ngoài trời lát phát mưa - mưa này ông Vũ Bằng trong tùy bút Thương Nhớ Mười Hai gọi là mưa rươi - không khí Đà Nẵng hiu hiu lạnh. Đó là không gian, còn thời gian là khoảng bốn giờ chiều. Mụ Tá chỉ ăn, uống rồi ngủ. Mụ ngủ nhiều đến cái độ Mụ không còn ngủ được nữa. Mụ đang ngồi buồn thì Rô Be Mặt Mụn vào phòng, Mụ sốt sắng mời rượu và rủ gã đánh cờ tướng.

Có chút cồn trong máu Rô Be đi một đường tâm sự:

- Sau ngày em Nụ đi lấy chồng tôi gặp em Ngọc..

Mụ Tá nhướng nhướng đôi lông mày rậm hơn cả lông mày của đàn ông:

- Ngọc Tũn hả?

- Ngọc Tũn nào?

Mụ Tá nhần nha:

- Ngọc Tũn cháu ông Phủ Đại, con ông Cai Dù...

Rô Be Mặt Mụn tây lai mắt gia phả tuy bắt lương nhưng cũng chưa bao giờ nghe câu kể lý lịch trên, gã ngần ngợ:

- Bà nói ký gì? Bà nói ai?

Mụ Tá tỉnh bơ:

- Thì nói em Ngọc Tũn của đảng ý đi. Còn nói ai nữa.

- Em Ngọc của tôi tên chỉ là Ngọc thôi. Không có Tũn gì cả. Em quê ở Bồng Sơn. Nhà có ruộng vườn, có mấy trăm gốc dừa, vì chiến tranh em phải ra thành phố sống cho yên ổn...

- Dzậy à ? - Mụ Tá định hỏi câu gì đó về phụ nữ Bồng Sơn nhưng nhìn vẻ mặt hằm hằm của Rô Be, Mụ thôi không hỏi. Mụ gọi chuyện - Gái quê mà cũng bày đặt ngọc với ngà..

Rô Be vênh mặt:

- Tại sao không? Puốc-qua nông? Tôi hỏi bà: con gái Việt nam nào tên là Ngọc mà không được? Bộ chỉ có gái Sègoòng, gái Đènlẽng mới có quyền có tên là Ngọc thôi, gái Bồng Sơn, gái Tam Quan hồng có quyền?

Không trả lời Mụ Tá dặt câu chuyện sang đề tài khác:

- Em Ngọc Bồng Sơn là người tình thứ mấy của cậu?

Rô Be Mặt Mụn thả hồn trở về dĩ vãng, rồi gã đếm đốt ngón tay:

- Kể từ ngày tôi biết sự đời em là người thứ ba.

- Biết sự đời là biết ký gì?

- Là biết... con gái, biết đàn bà chứ còn biết gì nữa.

- Biết con gái, biết đàn bà thì nói là biết con gái, biết đàn bà. Sự đời..Sự đời..Mẹ kiếp... Sự đời như cái lá đạ Đen như mồm chó..Chém cha sự đời. Đừng có ham. Có ngày em bể mặt vì sự đời...

Sau câu triết lý ấy Mụ Tá rót rượu vào hai cái ly, Mụ và Rô Be cùng uống. Mụ lại gọi chuyện:

- Em từ quê ra thành phố. Rồi em cũng hành nghề ma-ri sến như em Nụ?

Bị chạm tự ái Rô Be vênh mặt:

- Bà khinh thườngng tôi. Nhân tình của tôi đâu phải đứa nào cũng là sến. Ngọc nó bán Ba.

- Sì-nách Bả Khá dzồi. Có độ Có đô là có đủ.

- Chứ sao. Đứng dzậy. Em sú-ca-nia cho tôi cái đồng Si-kô Fai mới tinh, trong hộp đàn hoàng nghen, có giấy sọc-ti-fi-kết, mới mua ở Pêích ra.

Mụ Tá nhìn hai cổ tay trần trụi, trơ khắc của Rô Be:

- Đâu rồi?

- Lấy Mỹ, về Huế kỳ rồi. Mỹ ốp-fít-sơ nghen. Làm hôn thú ở Tòa Âm-bát-si Sài Gòn. Có chụp hình bận đồ cưới, khăn voan trắng, tay cầm bó hoa, gửi cho tôi, đề hàng chữ : " Foọc-gét mi nót.."

Mụ Tá dẫu môi:

- Khỉ lắm. Người ta hỏi cái đồng Si-kô Fai چرا.

- Phát mại lâu rồi.

Mụ Tá lại gợi chuyện:

- Phoóc-ghét mi nót chú mày vừa nói đó nghĩa là gì?

- Là đừng có quên em..

Mụ Tá gạt đầu với cái vẻ đàn chị:

- Đảng ý khá lắm. Phú lang sa biết, Ấng Lê, A-mê-ri-ke cũng biết.

Thanh niên thời nay phải lịch sự, thạo đời như đảng ý mí được.

Ván cờ đang đánh bị bỏ dở vì Rô Be tưởng nhớ đến người tình bán ba theo chồng về Mỹ, gã mơ màng và Mụ Tá sốt ruột:

- Tiếp tục đi chứ. Ngồi ì sự cụ ra đấy à? Hôm nay đảng ý đớp của tớ hai ván một bò rồi. Tớ nhất quyết phải lấy lại, không thể để đảng ý mang tiền của tớ ra khỏi phòng này. Muốn mang một bò của tớ ra khỏi đây đảng ý phải bước qua xác tớ.

Rô Be nhìn xuống bàn cờ. Vì mãi thương nhớ người tình cũ nên bị chia trí, gã đặt ngay con xe vào chân con mã của Mụ Tá. Mụ Tá ré lên, Rô Be giật vội con xe về. Mụ Tá chồm lên dằng quân cờ lại.

Cuộc dằng co bằng tay và bằng mồm diễn ra

- Không có lệ lấy lại. Hạ thủ bắt hườn. Đưa đây..

- Bà lấy lại mấy lần thì sao? Tôi mới có lần này...

- Không lần đầu, lần cuối gì cả. A lê hấp. Đon-nê moa tú đờ suýt.

Đưa đây.. Có chịu đưa không? Ông đề xuống, ông bóp cổ ông lấy a...

Rô Be nhìn bộ ngực đồ sộ của Mụ Tá. Gã tin người đàn bà ngổ ngáo, quái dị này dám nói là dám làm. Nếu gã bị mụ kẹp cổ vào nách gã chỉ có nước nghẹt thở mà chết. Nhưng nếu để mất con xe thì ván cờ này gã thua, gã đưa con xe lên suy nghĩ, và sau cùng thấy rằng thà thua một ván cờ, mất năm mươi đồng, con hơn là bị mụ đàn bà to béo quá khổ, người đầy mỡ thừa này kẹp cổ hoặc đề xuống giường, gã đành bỏ con cờ xuống.

Nhưng sự tiếc hận cũng làm gã văng ra một câu chửi thề.

Mụ Tá lượm con xe và ôn tồn bảo gã:

- Ê... Đừng có chửi thề a... Chửi thề thì đảng ấy chưa đi đến đâu với tớ. Đảng ấy chỉ biết chửi thề bằng tiếng Việt nam thôi, tớ còn biết chửi thề bằng tiếng Pháp nữa..

- Bà là sư rồi..Hôm nọ em có được hân hạnh nghe bà chửi thẳng cha

tắc-xị Thế bà có biết chửi thề bằng tiếng Mỹ không?

Mụ Tá khiêm tốn:

- Cũng biết dăm câu. Đủ xài. Bữa nào cao hứng tao biểu diễn cho coi.

Mụ chỉ tay xuống bàn cờ:

- Đi đi chứ. Để người ta còn gỡ. Cà rằm, cà rì câu giờ mãi. Cái gì chứ chửi thề mí lỵ nói tục thì đàn bà nào không giỏi. Đàn bà có học, lịch sự là biết chửi thề mí nói tục, chỉ có đàn bà nhà quê mới không biết.

Đôi bạn lại đưa đẩy những quân cờ và chai rượu.

Buổi chiều tím dần trên thành phố ven dòng sông Hàn.

- Ê... Bạ vừa vừa, phải phải thôi chứ! Rượu chùa. Không phải bỏ tiền ra mua có khác.

Rô Be dùng móng ngón tay búng teng teng lên chai rượu:

- Xin lỗi. Tôi có một phần ba chai rượu này. Hơn một phần bạ Bà mua phải năm trăm, tôi mua cho bà có ba trăm rưỡi thôi. Nếu tôi ăn lời của bà thì tôi đã có mấy bò đi ăn nhậu chỗ khác, sức mấy tôi ngồi đây nhậu chay với bà.

Mụ Tá dịu giọng:

- Có lý. Cái gì có lý là tớ chịu ngay. Tớ rất phục thiện. Tớ chỉ nói vì quyền lợi của đảng ý thôi. Đàn bà uống rượu nhiều không sao, đàn ông, mà lại là con trai chưa vợ, uống nhiều rượu tai hại lắm. Liệt luôn đấy. Pa budzê Com-pri, toả?

- Com-pri... Moạ.com-pri...

Rô Be di chuyển con tượng. Nhanh như cắt Mụ Tá hạ con pháo chặt con tượng của Rô Be đồng thời Mụ la lên:

- Chiếu tướng. Chít em dzồi, em ui...

Trong lúc Rô Be ngẩn ngơ cố moi óc tìm lối chạy nước chiếu. Mụ Tá ăn chắc cầm hai quân cờ gõ cách cách vào nhau, miệng ngân nga như nữ ca sĩ hát tân nhạc:

- Em ơi... Nó sùi... Nó sùi..Em ơi...

Ván đó Rô Be Mặt Mụn thua Ván khác được bày ra. Trong thời gian đôi bên di chuyển xe, pháo, mã với thể thức dàn trận Rô Be gọi chuyện:

- Cái cuộc điều cha, điều má của bà đi đến đâu rồi?

Mụ Tá điềm nhiên và tự tin như ông Tướng bị địch đánh chạy tóe khói nhưng miệng vẫn ba hoa đang thi hành kế dụ địch đến để diệt:

- Đang tiến hành. Nhiều hy vọng ra gì.. Tiến triển như sau này... Chỉ có điều là tiến triển giựt lùi..

- Là sao?

- Là không tìm ra được cái gì đáng kể cả.
- Đau nhĩ. Cái cô tóc nâu bà nói mặt coi bộ đĩ đĩ ấy, cái cô mang món nữ trang gì bà nói là của bà bạn bà ấy, bà đã tìm ra được chưa?

Mụ Tá nhún vai:

- Hỏi vợ vẫn. Nếu tìm ra được con đó ta đâu có ngồi rù ở đây đánh cờ với cậu. Tóm được nó ta đã làm cho cả cái Đền ẽng nè điên đảo lên rồi.

- Sao hôm rồi bà tuyên bố ví tôi là bà có tin tức về cô tóc nâu? Bà sẽ xuống đường đứng chờ cô đó ở đâu đó. Hôm ấy bà có về ăn chắc lắm mà? Tôi cũng báo cáo với bà về cái nhà người ta nói có cô tóc nâu hay đến đó? Bà đến nhà đó chờ tất cả mấy lần rồi?

Mụ Tá thở dài:

- Ta có gập mấy em tóc nâu, tóc nhuộm dơ thấy mò đi, nhưng toàn là mấy em bán ba, điếm Mỹ không à. Phải công nhận mấy em điếm Mỹ ở đây kiếm được nhiều tiền thật. Các em ăn diện quá trời. Nhưng làm gì thì làm các em vẫn là điếm. Không trộn lẫn với con nhà lành được. Con nhỏ tóc nâu của ta không phải là con nhà lành nguyên chất nhưng cũng không phải là điếm..

Chợ nhớ ra Mụ Tá cười nhõn nhõn:

- Xin lỗi cậu Be nhé..

Rô Be ngẩn ngơ:

- Bà xin lỗi ký gì?

- Người yêu của cậu bán ba, tui chửi bọn gái bán ba quá sợ cậu chạm tụi ái.

Rô Be Mặt Mụn đi một đường triết lý về tình yêu và đàn bà:

- Bán ba, làm điếm cũng có năm bảy đường, mấy chục hạng người, không phải ai cũng giống ai. Mà dù người yêu của mình có làm điếm thì đã sao? Miễn nàng yêu mình tha thiết, thật tình. Làm điếm chỉ là cái xác thịt của nàng, tâm hồn nàng mới là đáng quý. Tâm hồn nàng yêu thương mình là được rồi, xác thịt coi như bỏ.

Mụ Tá ca tụng:

- Hay. Thiệt không ngờ cậu Ba còn trẻ tuổi mà đã có tư cách ra gì. Đàn ông phải như cậu mí được. Tui tin chắc cậu sẽ tiến nhiều trên đường đời. Không phải là thầy bói song tui cũng quả quyết là đời cậu rồi sẽ khá. Khá lắm chứ không phải khá vừa đâu.

Không muốn tỏ ra kiêu hãnh quá lố Rô Be chỉ khịt khịt mũi mấy cái. Câu chuyện trở lại với đề tài cuộc điều tra tìm người thiếu nữ bí mật có món nữ trang con bướm bướm.

Mụ Tá nhả nha kể:

- Theo báo cáo của chú mày tao đến cái nhà đó. Thì ra đó là một Cua

đờ đăng, nhà dậu nhẩy đầm. Thấy tao anh chàng chủ Cua ngán quá, hỏi tao đến mần chi Tao nói tao đến xem để học nhẩy, hấn hồng tin. Nhưng hấn cũng không đuổi tao ra được. Tao ngồi đó, bọn chúng nó khờp. Thấy tội nghiệp. Tao mà ngồi đó năm ngày là khách Cua đờ đăng bỏ đi hết. Tao bỏ không đến nữa, tao không nói cho anh chủ Cua biết tao đến để làm gì.

- Bà có nói cũng chẳng ai tin. Nước mình làm gì có người đàn bà nào như bà.

Mụ Tá cho đó là một lời khen tặng. Mụ tự tay rót Whiskey Đại Hàn Sâm Cao Ly mời Rô Be Đến lượt Rô Be giục:

- Ẽ. Bà Cô lô nền Đờø Cốc si Cốc... Đánh đi chứ. Để cho tui đớp ván này cho tròn một bò. Thối lại năm chục lòi thôi.

- Chú mày đòi ăn ván này ư?

- Chứ sao.

- Sức mấy?

- Sức mười!

- Cười đi em...

- Bà có biết tại sao tôi thua cờ bà hoài hủ không?

- Biết quá chứ sao lại không.

- Sế sì bà nói tại sao?

- Tại vì cờ tao cao hơn cờ cưng..

- Còn lâu cờ bà mới cao hơn cờ tôi. Bà ăn tôi là vì bà ăn gian. Bà khôn lắm. Đến hồi gay cần bà kiếm chuyện nói lằng nhằng trêu chọc cho tôi tức, hay bà bảo tôi đi lấy cái nọ, cái kia, bà đẩy quân cờ đi chỗ khác. Tôi biết dư bà ăn gian nhưng tôi vẫn để cho bà ăn...

Rô Be phưỡn ngực:

- Bởi vì tôi có máu phăng-xe trong người nên tôi biết ga-lăng với đàn bà.

Mụ Tá vuốt khéo:

- Công nhận. Quốc tế công nhận người Phăng-xe lịch sự với đàn bà hơn người ta nhiều. Nói đúng ra đàn ông ta chẳng có tí ti nào lịch sự với đàn bà, đàn ông ta không biết ga-lăng. Ở với người Đại Pháp cả trăm năm, được các quan Đại Pháp văn minh dạy dỗ cả trăm năm mà vẫn không biết đối xử ga-lăng với đàn bà. Đúng là không khá được.

Hai người tiếp tục đánh cờ, chai rượu cạn dần. Bỗng Rô Be Mặt Mụn cao hứng:

- Tôi có chuyện này vui vui..Chưa từng bao giờ kể với bà. Bà có muốn nghe không?

Mụ Tá nghi ngờ:

- Chuyện gì dzui dzui Kể chuyện gì thì kể nhưng phải hấp dẫn mí được. Kể chuyện nói là dzui mà nhạt hơn nước hén, nghe chán thấy mờ. Chuyện có đàn bà không?

- Không có đàn bà, nhưng có con gái.

- Con gái cũng được. Kể nghe.

- Hì.Hì.Bi giờ mỗi lần nhớ lại tôi vưỡn cứ buồn cười. Không thể tưởng tượng được tại sao ngày đó tôi lại có thể thông minh đến như thế. Cành đây mấy năm rồi, ngày ấy tôi mới đúng hai mươi tuổi. Tôi yêu một em. Em mười bảy, mười tám chi đó. Em cũng chịu tôi lắm nhưng không biết ai dạy em, em nhất định không chịu chọ.Em nói em thương tôi lắm nhưng em muốn chúng mình cưới nhau trước, là vợ chồng rồi tha hồ. Tôi năn nỉ mãi không được. Một hôm thằng bạn thân của tôi đi lính về chơi. Nó đi lính Nhảy Dù Pa-ra-suýt-tít đó bà. Tôi liền mượn bộ đồ quân phục của nó. Tôi với nó bằng tuổi, bằng co nhau nên tôi bận bộ đồ rằn của nó vừa in à, bớt sờ sờ của nó tôi đi cũng vừa khít y như giày của tôi vậy. Bận bộ đồ Dù trông tôi còn có vẻ lính Dù hơn cả thằng bạn tôi nữa. Tôi bèn đi tìm em. Thấy tôi bận đồ Dù, be-rê đỏ đàng hoàng, em ngạc nhiên quá. Bằng vẻ mặt và giọng nói trầm hùng tôi nói cho em biết là tôi đã đăng lính Nhảy Dù, tôi sắp giã từ thành phố và cuộc đời xidzin để lên đường ra mặt trận mịt mù lửa khói. Tôi muốn được đi chơi với em lần cuối. Em cảm động quá, em bèn đi chơi với tôi.

Mụ Tá gật gù:

- Hay đấy. Kịch chàng trai lính chiến hào hùng lên đường ra mặt trận đến ly biệt người yêu bé nhỏ xinh xinh..thời nào cũng vẫn cứ ăn khách...

- Tôi nói với em tôi yêu em ghê gớm, tôi xin em tấm hình làm kỷ niệm. Tôi sẽ để hình em trong túi áo bên trái của tôi - bên trái có trái tim mà - nếu tôi chết trên chiến trường, tôi sẽ chết với hình em sát ngay trái tim tôi. Tôi sẽ gọi tên em trước khi tôi tắt thở. Đời tôi chỉ có một người yêu duy nhất. Người đó là em.Tôi nói nếu tôi không chết trên chiến trường tôi sẽ đi học khóa sĩ quan. Tôi sẽ trở về cưới em làm vợ ngày nào tôi mang lon đại úy.

Mụ Tá nhướn nhướn đôi lông mày:

- Rồi sao?

Rô Be Mặt Mụn cười:

- Còn sao nữa. Em cảm động quá. Xong ngay Nhưng mà bà biết sao không? Tôi chỉ được em cho có một lần thôi. Tôi định tháng sau tôi sẽ lại gặp em, lần này không có đồ rằn tôi mặc xidzin, nói là nhớ em quá tôi chịu không nổi, đơn vị tôi về nghỉ ở Đà Nẵng, không có phép

nhưng nhớ em quá tôi dù ra đi tìm em nên tôi phải mặc đồ sidzin. Tôi trốn em vậy mà chỉ có bấy ngày sau tôi đụng mặt em ở ngay trước cửa chợ. Em chửi tôi một trận tàn nhẫn nhưng tôi chẳng ân hận gì. Cuộc đời nghĩ lại cũng hay hay. Mình cũng có những chuyện tình đẹp. Không phải đời mình chỉ toàn những chuyện sui sẻo, đời cũng cho mình hưởng chứ bộ.

Mụ Tá nhần nha:

- Chuyện nghe được. Nhưng má tởm hỏi thật cậu: chuyện của cậu hay là chuyện của người khác cậu nghe kể? Hay là chuyện đăng báo? Đúng rồi. Chuyện đăng báo, phải hông? Tui đã đọc chuyện này ở trên báo rồi...

Rô Be làm mặt giận:

- Bà này kỳ thấy mò. Bất lịch sự nữa. Chuyện bà kể vô lý bỏ mẹ đi thì không sao, chuyện người ta kể thì bà nói là chuyện đăng báo.

- Hỏi lại tí ti mà. Làm gì mà Tácđzăng nổi giận dữ dzậy??

Có tiếng người dưới nhà gọi. lên. Rô Be Mặt Mụn bước ra, đứng ở đầu cầu thang hỏi xuống. Phút sau, gã thò đầu vào phòng hỏi Mụ Tá:

- Này bà..bà có chị con gái nào không?

Mụ Tá vừa nhích bậy quân cờ, trả lời lửng lơ:

-Ngộ ý à? Ngộ có năm mươi con trai, năm mươi con gái.

- Thôi đi bà. Đừng nói dỏm. Có chị nào nói là con gái bà đến tìm bà kia. Có cho người ta lên không?

Mụ Tá phán như Nữ hoàng Elizabeth:

- Cho lên.

Rô Be phán xuống :

- Cho lên.

Khi trở lại bàn cờ, Rô Be la lên:

- Biết ngay mà..Bà này bất lương thật. Con xe của người ta đứng ở đây, sao bị giờ nó qua chỗ này. Tui để ý rồi, bà không qua mặt tui được. Con pháo này nữa..Con pháo của tui chặn ở đây mờ...

Gã thò tay xếp lại mấy quân cờ, mụ Tá thò tay ra nắm cổ tay gã. Hai người giằng cộ Rô Be tuy là con trai nhưng nhẹ cân hơn, lại không dám dằng giật hết sức nên bị mụ Tá đẩy một cái ngã lên giường rồi bị mụ đè nắm chết dí. Mụ thò tay vào túi áo Rô Be tìm tờ giấy bạc một trăm. Không thấy Mụ thọc tay vào túi quần gã.

Xuân Tình là người thiếu nữ luôn luôn xuất hiện bên cạnh Mụ Tá vào những lúc nàng không nên xuất hiện nhất. Nàng bước vào phòng đúng lúc mụ Tá đang đè Rô Be Mặt Mụn trên giường. Hai tay đồ vật cùng thở phì phò, hào hển nghe rợn người.

Xuân Tình đứng chết trân nhìn cái cảnh phạm thuần phong mỹ tục

ấy. Nàng không thể nào tưởng tượng được bà mẹ đã ngoài năm mươi tuổi của nàng lại có thể đùa rỡ với anh con trai một cách khả ố đến như thế. Nếu là người khác chắc nàng đã bưng mặt bỏ chạy, nhưng người đàn bà thô bạo này là mẹ nàng, nàng cứ đứng ngây ra.

- Hề lô... Đác linh..

Vẫn dùng tấm thân đầy mỡ dề cứng Rô Be xuống giường Mụ Tá ngoái mặt lại chào Xuân Tình.

Xuân Tình dậm chân, thẳng thốt:

- Má buông người ta ra. Làm chi kỳ dzậy?

- Cái chi mà kỳ? Bộ con không bao giờ thấy đánh cờ sao? Nó cướp quân cờ của má, má đòi lại. Dzậy thôi. Đừng có nghĩ bậy.

Buông Rô Be Mặt Mụn ra, Mụ Tá ngồi lên, sửa lại quần áo. Mụ nói tỉnh queo:

- Đây không phải là trò đánh cờ người của bà Hồ xuân Hương đâu.

Tình nhăn mặt:

- Má lại say hả?

Mụ Tá cong cớn:

- Chán cô thấy mẹ. Cứ thấy mặt cô là cô kêu tôi say. Đến Tết Công gô tôi mới say. Chẳng bao giờ cô bỏ tiền ra mua rượu cho tôi cả, dzậy mà cô cứ trách tôi say là cái thống chế gì?

Và Mụ quay lại Rô Be:

- Ván này cậu thua, cậu chạy làng. Dzậy là huề nghen. Không đũa nào ăn cũng không đũa nào thua đũa nào. Đũa trả tờ giấy trăm đây. Mụ tung bàn tay nữ đô vật ra toan nắm lấy cần cổ Rô Be, nhưng Rô Be đã lảng được ra xa vòng tay ác ôn của mụ. Gã ngạc nhiên nhìn Xuân Tình - người thiếu nữ đứng đó tình tứ, kêu gọi và vẫn minh quá cỡ thợ mộc, gã thấy nàng không có qua một nét, một vẻ gì giống mụ Tá. Người thiếu nữ chan chứa xuân tình này mà là con gái ruột của Mụ Tá là cả một sự vô lý. Và gã thấy gã cần phải về hòa với nàng, gã nói:

- Bà mà không say thì còn ai say nữa..Cô ấy nói đúng..

Mụ Tá gây sự:

- Á..a..Rô Be.Tao cho mày uống để mày chửi tao phải không?? Muốn sống thì đũa trả tờ giấy trăm đây..

Rô Be đứng trong góc phòng tối nhìn ngắm Xuân Tình. Tình đứng ngay ở giữa khung cửa. Có ánh đèn chiếu qua nên Rô Be nhìn thấy đôi chân thon dài của Tình ẩn hiện giữa hai ống quần lụa mỏng. Gã không nhìn thấy mụ Tá vớ lấy chai rượu sâm dơ lên. Trong chai còn ít rượu, mụ rót hết ra ly rồi thẳng cánh quăng chai rượu qua cửa sổ. Cái chai bay qua không gian rồi một tiếng choang vang lên.

Rô Be giật mình. Có vẻ sợ hãi thực sự, gã lao mình tới cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài:

- Lậy Chúa... Chết con rồi..

Xuân Tình có cảm giác như gã muốn nhảy theo để vớ lấy cái chai.

Rô Be nhìn xuống bên dưới rồi suýt xoa:

- May quá..Không trúng đầu ai... May ời là may...

Quay lại nhìn Tình, Rô Be cười duyên, cứ như là nhờ sự can thiệp hữu hiệu của gã nên chai rượu đã hết rượu do mụ Tá quăng xuống không rơi trúng đầu ai cả.

Gã hỏi nàng như phú lít hỏi người công dân bị bắt quả tang móc túi, rạch bóp người ta ở chợ:

- Cộ.cô là con gái bà này? Thiệt sao?

Xuân Tình im lặng.

Rô Be lắc đầu:

- Tôi hông tin. Bà già này không thể nào có con gái như cô được.

Tình nghiêm mặt, nghiêm giọng hỏi gã:

- Chú là ai?

Rô Be phưỡn ngực:

- Nàng hỏi mỗ ư? Mỗ là Zo Rộ.Nàng có nghe tên mỗ chớ? Ò ẹ.Ro Be đánh đu, Tác dzăng nhảy dù, Zo Rộ bắn súng..Zo Ro là moạ.Ro Be Zo Rọ.

- Tôi không hỏi tên chú. Chú làm gì ở đây?

- Moa là "gác xông đô ten".

- Chú là bồi phòng?

- Chính thị.

- Chú dzô đây làm gì?

- Dzô ụnh cờ ví bà này.

Ro Be trả lời nghiêm túc, Xuân Tình tưởng gã nói láo:

- Chú hõn lằm nghen. Tôi sẽ thừa chú với ông quản lý khách sạn.

Rô Be cười hì hì:

- Bồi phòng là tôi, quản lý, giám đốc, giám súi cũng là tôi. Cô có chuyện gì bất mãn hay khiếu nại cứ cho tôi biết, tôi sẽ giải quyết hết mọi việc.

Đột nhiên Rô Be trở mặt, gã hầm hầm nói:

- Nếu cô thấy "sọc huyết" ở cái Ô ten nhất hạng thị xã Sông Hàn này không xứng đáng để mađam vô-tơ-ờrơ me tạm trú, cô nên đưa bà già cô đi nơi khác. Đà nẵng thiếu gì Ô ten, đâu phải chỉ có một nhà này. Bộ cô tưởng bà già cô ở đây bọn tôi mừng lằm sao? Bả phá kinh khủng. Tôi chưa thấy bà già nào ác ôn như bả. Say rượu la như giặc. Nửa đêm hát Tây, hát Tàu không cho ai ngủ. Lại còn ngâm thơ

Tao Đàn, Mày Đàn nữa mới chết con ráy thiên hạ. Từ ngày có bà về ở đây bao nhiêu khách quen, khách sơ chạy hết. Mới hôm rồi bà say rượu, bà quăng chai rượu xuống đường. Như cô vừa thấy đấy. Chai rượu bữa nọ rơi trúng chân thằng nhỏ. May mà không trúng đầu nó. Trúng đầu nó thì bà đi tù rồi. Tôi phải lạy bà mẹ thằng nhỏ gần chết bà mới không đi thừa. Hôm nay bà lại quăng chai khác. Người ta chửi bi giờ đấy. Cô chịu khó ở đây mà nghe người ta chửi.

Gã kết luận:

- Cô mà đưa bà đi ngay bi giờ, ban quản đốc khách sạn xin miễn lấy tiền phòng tuần này.

Và gã hàm hàm ra khỏi phòng.

Bị gã bồi phòng sỉ vả cho một trận tối tăm mắt mũi, Xuân Tình lại phải đứng ngây ra một lúc mới lại hồn.

Trong khi đó Mụ Tá vẫn điềm nhiên như Mụ nghe Rô Be Mặt Mụn nói ai chứ không phải nói Mụ. Mụ dương đôi mắt đỏ ngầu lên ngắm cô con và thấy rằng hồi này Tình thay đổi khá nhiều. Sự thay đổi có lợi cho Tình, thay đổi tốt hơn. Tức là sự thay đổi xây dựng, có hướng đi lên. Tình trang phục diêm dúa hơn, trang điểm nồng mặn hơn, thái độ duyên dáng hơn. Trông nàng có cái vẻ mặn mà khởi sắc của những người đàn bà có tình yêu và được thỏa mãn về tình dục. Mụ Tá bắt mạch và nghĩ ngay đến chuyện Tình có đàn ông. Đúng rồi. Chỉ có đàn ông Tình mới có cái vẻ mơn mớn phây phây hấp dẫn đến như thế. Mụ rung đùi khoái chí nghĩ thầm: "Đích thị nó có đàn ông rồi. Chỉ có hơi trai nó mới nỡ nà ra như thế này. Gái phải hơi trai như thái lái gập c.. chóc. Các cụ nói đúng không thể chê vào đâu được. Để coi. Không biết là thằng nào."

Xuân Tình đi đến ngồi xuống ghế. Thái độ của nàng cũng bình tĩnh, tự tin hơn. Trước đây mỗi khi bị người lạ nói lời thô tục trước mặt nàng thường giận run lên, nói không ra tiếng, nhưng tối nay tuy nàng cũng bực bội vì Rô Be Mặt Mụn nhưng sau khi Rô Be đi khỏi, nàng trở lại thân nhiên ngay.

Mụ Tá lừng khừng:

- Cô đến đây làm ký gì?

Không chờ Tình trả lời, Mụ tấn công nàng luôn:

- Tôi đã ký mọi thứ giấy tờ nhường cho cô làm chủ toàn bộ nhà đất.

Tưởng vậy là tôi thoát nợ cô rồi chứ?

Cái mùi đặc biệt do rượu hòa lẫn với mùi mồ hôi, mùi ghét, mùi da thịt lâu ngày không tắm, mùi quần áo lâu ngày không thay, không giặt, bay tới làm Xuân Tình phải hin hin cánh mũi thanh tú. Nàng nói gọn:

- Con tới để đưa má ra khỏi cái tình trạng này.

Mụ Tá trợn tròn hai con mắt cá chày:

- Ô là là... Tình trạng là ký gì? Cô ăn nói văn chương tiểu thuyết ba xu thấy mò đi...

- Con được thư Má gửi về Đà Lạt.

Mụ Tá hung hăng:

- Thì đã sao? Tôi có viết thư bảo cô đến đây đâu. Bộ cô cấm tôi viết thư sao?

Tình vẫn thản nhiên. Nàng nói chuyện với bà mẹ như người lớn nói chuyện với những anh chị bé con bướng bỉnh, cãi láo.

- Thư Má viết những gì về cái Má gọi là cuộc điều tra của Má. Má viết là Má gặp người thiếu nữ mang cái nữ trang con bướm của Dì Mặc Ta ở đây và Má đang truy tìm người đó. Má có nhớ Má viết trong thư những chuyện đó không?

- Có. Tôi đang điều tra Cuộc điều tra của tôi tiến hành tốt đẹp. Ăn nhập gì đến cô?

- Thấy Má viết lảm nhảm những chuyện đó con biết là hồi này Má say sưa tối ngày, Má còn uống nhiều hơn hồi Má ở Đà Lạt với con nữa. Vì vậy con thấy con không thể cứ để cho Má sống một mình được, con phải lo cho Má.

Câu nói của Tình làm cho Mụ Tá xúc động. Và xúc động là một chuyện ít xảy ra trong lòng Mụ Tá. Dù sao họ cũng là mẹ con. Thấy con gái lo âu vì mình Mụ Tá ngồi lặng đi trong sáu giây đồng hồ. Sau sáu giây xúc động ngắn cũn cỡn đó cảm giác xúc động trong lòng Mụ Tá biến thành tò mò. Mụ muốn biết cái gì đã làm cho chị con gái của Mụ thay đổi. Mụ giả vờ bất mãn:

- Cô định làm gì tôi bi giờ? Kéo cổ tôi về xứ hoa anh đào sống dưới sự kìm kẹp của cô ư?

Tình mỉm cười:

- Nói thực với Má bây giờ mà Má về Đà Lạt thì con bỏ Đà Lạt con đi. Tình mơ màng cười một mình. Ánh đèn tình sáng lên trong đôi mắt mơ màng của nàng. Ánh đèn tình trong mắt đó làm Mụ Tá biết ngay Xuân Tình đang tưởng nghĩ, đang nhớ đến anh đàn ông nào đó. Mụ nghĩ ngay đến chuyện tạm gác cuộc điều tra ở đây để về Đà Lạt xem người tình của Xuân Tình là ai. Mụ gợi chuyện:

- Tôi muốn ở đâu tôi ở. Tôi muốn về Đà Lạt là tôi về. Không ai cấm được tôi.

Những lần trước khi nghe bà mẹ nói những câu đăm đăm, chẻ củ, cố ý gây sự, chọc tức, mặt mũi Xuân Tình vẫn khó dăm dăm, nàng tức tưởi đến nghẹn lời không nói được. Nhưng tối nay nàng tỉnh queo, nụ

cười vẫn xuất hiện thường trực trên vành môi khêu gợi của nàng.

Nàng nói lửng lơ:

- Con không tính chuyện đưa Má về Đà Lạt. Con đến thăm Má.

Mụ Tá trề môi:

- Đến thăm tôi. Quý hóa quá. Sau cô không đợi tôi đi tàu suốt, tôi nằm thẳng cẳng bảy ngày hãy đến bố thí cho tôi cái hòm Tobia. Nhân ngài bà Tú Đẽ. Nghe mà bực cả... mình.

- Má à..Nói thế chứ Má uống rượu nhiều quá, con lo Con cũng phải lo sợ chứ. Mẹ con mình không hợp tính, hợp tình nhau nhưng vẫn là mẹ con. Má không ưa con nhưng bổn phận con vẫn là phải lo cho Má. Thấy Má viết nhăng, viết cuội về cái mà Má gọi là cuộc điều tra tìm tên sát nhân đã giết Dì Mạc Ta, con lo Con lo vì con biết chuyện Má gặp người đeo cái broche con bướm của Dì Mạc Ta là chuyện không có. Đó chỉ là chuyện Má tưởng tượng ra. Má uống say rồi Má tưởng tượng ra chuyện đó thôi. Má cứ uống, cứ sống như thế này mãi sẽ có ngày Má không còn được bình thường nữa. Đến lúc đó có chạy thuốc tiên cho Má cũng vô ích. Rượu nó tàn phá thần kinh con người ta kinh khiếp lắm. Trong mấy món hại người, rượu là nguy hiểm nhất.

Mụ Tá thấy Xuân Tình nói đúng, nhưng Xuân Tình thì thay đổi còn Mụ thì vẫn không thay đổi một ly ông cụ nào cả, Mụ vẫn nói bướng:

- Ở đời có cái gì làm cho con người sung sướng mà lại không có hại đâu. Tôi uống rượu tôi sướng, tôi chịu hại.

Mụ khéo léo thả trái ba-lông dò đường:

- Tôi uống rượu cũng sướng như cô nằm với đàn ông vậy. Tôi có cấm cái sướng của cô đâu mà cô lại cấm cái sướng của tôi. Tôi uống rượu, ruột gan, phèo phổi tôi bị đốt, cháy, bốc khói, tiêu tán thông. Tôi chết. Có sao đâu? Tôi chấp nhận.

- Nếu chết được ngay thì đã đỡ khổ. Con sợ Má sẽ khổ sở lắm. Con đề nghị Má đi cai..

- Cai? Cai cái gì?

- Cai rượu. Chừa rượu. Bỏ rượu. Trở lại sống bình thường, mạnh khỏe, tỉnh táo, thoải mái. Khó nhưng không phải là không thể cai được. Ở Đà Nẵng này có ông thầy chuyên chữa bệnh nghiện tuyệt hay Nghiện á phiện, nghiện ma túy, sì ke nặng, coi như chết rồi, ông còn chữa cho lành được. Nghiện rượu dễ cai hơn sì ke nhiều. Đây có lẽ là do thiên duyên sui khiến cho Má đến Đà Nẵng để được gặp Thầy và để Thầy đưa Má về đời sống bình thường. Má ơi..Má tin con đi. Ông Thầy tuyệt lắm. Con sẽ đưa Má đến xin Thầy chữa trị cho Má. Thầy chữa bệnh theo khoa phân tích tâm lý, rất khoa học mà

cũng rất huyền bí tâm linh,,
Xuân Tình mở sắc tay, trịnh trọng lấy ra tấm danh thiếp:
- Tên Thầy là Kinh Thiên..Giáo sư Kinh Thiên!

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 8

Nửa tháng sau ngày Xuân Tình đến gặp bà mẹ và giới thiệu Giáo sư Kinh Thiên, nàng trở lại Đà Nẵng.
Nhưng lần này Tình không đến khách sạn Sông Hàn gặp bà mẹ, nàng trở lại Đà Nẵng vì công chuyện: nàng làm trình dược viên -
visiteuse médicale - một nghề rất thích hợp với phụ nữ, cho
Vinafarma Co: Công Ty Bào Chế Âu Dược Phẩm Việt Nam - Thoạt
đầu nàng làm phụ một ông anh họ làm trình dược viên. Ông này giới
thiệu nàng với ông Phó Tổng Giám đốc và chỉ sau hai, ba lần gặp gỡ,
nói chuyện công việc, ông Phó Giám đốc hào hoa mời Xuân Tình đi
ăn tối ở Choeng Nam, La Cave,, đi nhẩy ở Khách sạn Caravelle,
Baccarat, Xuân Tình được nhận làm nhân viên trình dược chính thức
của Công ty Nàng phụ trách phân phối thuốc ở những tỉnh thị miền
Trung Khánh hòa, Bình định, Quảng nghĩa, Quảng nam.
Xuân Tình trở lại Đà Nẵng để phân phối thuốc, và để làm một việc
đặc biệt quan trọng, gặp lại một nhân vật tuyệt kỳ vừa đến trong cuộc
đời nàng, trong trái tim nàng như một thiên thần. Nhân vật ấy là Giáo
sư Kinh Thiên. Trong một sớm, một chiều nàng trở thành nữ thân
chủ trung thành của Lão Đạo Bịp.
Cứ mười lăm, lâu nhất là hai mươi ngày, Xuân Tình trở lại thành phố
ven sông Hàn một lần.
Trở lại Đà Nẵng lần thứ ba Xuân Tình gặp cả Kinh Thiên và bà Tá.
Hồi này Tình đẹp quá, nàng phây phây, nõn nà, đa tình và có vẻ thỏa
mãn không thể chịu được. Vẻ phây phây của nàng làm cho Mụ Tá
cũng phải ghen tức. Sự thỏa mãn của xác thịt đang xuân như tiết ra
từ từng lỗ chân lông của Xuân Tình.
Nhìn vẻ phây phây của con gái, Mụ Tá nghĩ rằng gã nhân tình của
nàng phải là một gã bô trai, khỏe mạnh và nhất là thạo nghề mần ái
tình tuyệt luân, một gã thanh niên thông hiểu tất cả những ngón nghề
làm cho đàn bà thỏa mãn đến đê mê, cùng cực của phép yêu đương
Âu Á.

Trước kia Xuân Tình hay bối rối, e thẹn, sợ phải đụng chạm với thực tại bao nhiêu, thì bây giờ nàng tự tin, vững chắc, đàng hoàng và can đảm bấy nhiêu. Chỉ bằng ánh mắt khinh thị, kiêu ngạo và nửa miệng cười mỉm Xuân Tình bác bỏ tất cả những khiêu khích, chế nhạo, chọc tức của bà mẹ quái dị của nàng. Và Mụ Tá, người đàn bà lắm điều, lắm mồm, chuyên xỏ xiên, chọc tức, nói ngang, nói bậy nay lại như cao thủ ma đầu bị mất hết công lực, cảm như hén trước vẻ tự tin của Xuân Tình.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là Xuân Tình chỉ nhẹ nhàng đề nghị Mụ nên đến chữa bệnh nghiện rượu ở phòng mạch của một ông lang bậm có cái tên không giống ai là Kinh Thiên, Mụ Tá nhận lời ngay. Mụ chỉ nhận lời đến xem chơi chứ không chịu hứa là đến để cai rượu, Xuân Tình cũng không ép mẹ nàng phải nhận lời cai rượu. Việc thuyết phục mẹ nàng cai rượu là việc của Giáo sư Kinh Thiên, nàng tin là giáo sư sẽ làm được việc ấy.

Xuân Tình tin rằng chỉ cần bà mẹ nàng đến gặp Giáo sư Kinh Thiên một lần thôi, bà ta sẽ mê ngay và không cần phải yêu cầu hay khuyến khích bà ta sẽ trở lại gặp Giáo sư rậm rấp, chăm như người nghiện đến bàn đèn thuốc phiện, như con gái mới lớn chăm đến nhà tình nhân sau khi được tình nhân cho ném mùi ân ái. Trong khi đó Mụ Tá chỉ nhận lời đến gặp lão đạo bịp với mục đích cao đẹp là lột mặt nạ bịp bợm, lưu manh của lão. Mụ tin Mụ có đủ tài làm cho lão đạo bịp phải rơi mặt nạ. Mụ sẽ làm tan hoang lên cho lão đạo bịp bề nổi cơm, phải cuốn gói đi khỏi Đàng.

Và Mụ Tá đến phòng chữa bệnh của Giáo sư Kinh Thiên vào một buổi sáng. Đó là một buổi sáng đẹp trời ở Đàng. Trời chỗ nào có mây thì trắng, chỗ nào không có mây thì có màu xanh, dưới biển có nước, trong những vườn cây có chim, có hoa la, ù trời nắng nên trong thành phố chỗ nào có cây thì dưới gốc cây có bóng râm, chỗ nào không có cây thì có nắng, công tư chức đến sờ làm, quân nhân đến trại lính, học trò đến trường học; trên đường có xe cộ đi lại, trên vỉa hè có người đi bộ, người nào đi chân thì đi bằng hai chân, người nào đi xe máy thì ngồi và đạp bằng hai chân; những cô nữ sinh để tóc thề ngang vai đi học đều có mang theo sách vở, những cô trốn học đi chơi với người yêu cũng ôm cặp sách kè kè không khác gì những cô không trốn học. Trong buổi sáng đẹp trời cuộc sống trôi êm trong thị xã Đàng ấy Mụ Tá ra khỏi khách sạn, lên xe xích lô đến phòng tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên.

Cảnh tượng có vẻ khoa học huyền bí và nghiêm trọng nặng phần trình diễn của Phòng Trị Liệu Kinh Thiên không làm cho Mụ Tá xúc

động mảy may. Mụ đến để phá thói nên thấy thiên hạ càng trịnh trọng bao nhiêu Mụ càng hào hứng bấy nhiêu.

Tuy nhiên vì là tay đàn bà có thủ đoạn, vừa gặp Kinh Thiên, Mụ không dờ dể ngay. Mụ đóng vai một chị đàn bà hiền lành - tuy thân hình có hơi mập bự và nhan sắc có vẻ dữ tợn chút đỉnh - một chị đàn bà có tiền, có bệnh thật và bệnh giả, bệnh tưởng, ngờ nghếch, sẵn sàng tin thầy và đem tiền đến nộp cho thầy. Thầy đây là thầy bói, thầy bịp, thầy lang băm.

Giáo sư Kinh Thiên cũng nhiều kinh nghiệm về đàn bà như Mụ Tá có nhiều kinh nghiệm về đàn ông. Gặp nhau tuy hai bên cùng giữ miếng, chưa bên nào ra đòn, Mụ Tá đã biết lão đạo bịp là tay sừng sỏ, lão không dễ bị Mụ phá thói, Mụ cũng không dễ dàng lột mặt nạ hay lột bất cứ cái gì của lão, Kinh Thiên cũng biết ngay Mụ Tá là một nữ thân chủ rất khó chơi, bà khách quái dị này đến gặp lão để làm một việc gì đó chứ không phải để lão chữa bệnh. Vì người giới thiệu bà khách này là Xuân Tình nên lão phải đặc biệt tiếp đãi lịch sự với bà ta.

Mụ Tá bận toàn đồ đen, trông như Hắc Mẫu Đơn Bà Bà trong tiểu thuyết võ hiệp HongKong bên hông Chợ lớn: áo dài cổ "đề-cô-lơ-tê", tức hở cổ kiểu bà Trần lệ Xuân, quần soie đen, giày đen, xách cái sắc đen, cây dù đen. Sáng nay đóng vai đàn bà đàn độn Mụ trang điểm khiêm tốn nhưng cái vỏ hóa trang của Mụ cũng không qua được mắt Kinh Thiên.

Mụ Tá ngồi nhìn xuống mặt bàn giấy nhẵn bóng, lớn như cái bàn ping-pong của Kinh Thiên. Trên cái bàn ấy ngoài những đồ vật linh tinh gọi văn huê là văn phòng tứ bảo, như bình mực với hai cây bút cắm vào hai cái lỗ, năm bảy cây bút chì được em nữ trợ tá Thu Sương chuốt mỗi ngày cái nào đầu cũng nhọn hoắt, cuốn Agenda bìa da thứ của Tổng, Bộ trưởng, cuốn Bloc-note mới toanh, đĩa gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh bự như cái bát... vv, còn có một bình hoa. Trong bình hoa có năm nhánh hoa orchide.

Mấy bông hoa này do em Thu Sương sáng nay vào chợ ăn bún riêu, ghé qua chỗ bán hoa mua mang đến phòng trị liệu.

Sau vài câu trao đổi nhạt nhẽo, Mụ Tá mở sắc tay lấy ra ve rượu Whisky Đại Hàn ngâm Sâm Cao Ly. Kinh Thiên ngồi yên, nét mặt không thay đổi, chờ đợi, tuy vậy hàng ria mép lão cũng hơi rung rinh. Có ly nước trà do Kinh Thiên rót mời, Mụ Tá điềm nhiên đổ nước trà vào bình hoa, Mụ dùng hoàng rót chút rượu vào ly, tráng tráng rồi đổ vào bình mực. Rồi Mụ rót rượu vào ly, lịch sự đưa đến trước mặt Kinh Thiên:

- A vốt săng-tê... Mời Ông Đạo..

Kinh Thiên đẩy bình hoa oóc-kít đến bên cạnh ly rượu:

- A vốt bô-tê.Xin tặng bà...

Chỉ cần hai đòn đưa đẩy như thế hai địch thủ đã biết tài nghệ và bản lĩnh của nhau. Như Chu Du gặp Khổng Minh, Khổng Minh gặp Tu Mã Ý, Nghị Hách gặp Xuân Tóc Đỏ, họ biết tài nhau nên chỉ đánh nhau những đòn chí tử chứ không đánh những đòn lằm cằm.

Tuy mời nhưng không để cho Kinh Thiên kịp cử động, Mụ Tá vốt nhẹ ly rượu lên miệng tợp luôn cạn ly. Kinh Thiên có vẻ kém thế vì lão ở vai bị động. Mụ Tá đến để chữa bệnh nên Kinh Thiên vẫn cứ phải nghiêm trọng chẩn bệnh, vì vậy Mụ Tá xử dụng được đủ mười tám thành công lực trong lúc Kinh Thiên, thầy chữa bệnh, chỉ xử dụng được có ba, bốn thành.

Cuộc chẩn bệnh ngăn ngừa đầy những hiểu ngầm, Kinh Thiên vừa mở miệng nói rằng Mụ Tá có cái mặc cảm tự ti của đàn bà, lẽ ra mụ phải là đàn ông, trong thâm tâm Mụ vẫn ao ước được là đàn ông. Đó là cái ẩn ức mà chính Mụ không biết, Mụ Ờ ờ rất dâm dăng:

- Đàn ông thì hơn gì đàn bà. Thèm thường cái khỉ mốc. Đàn bà muốn là đàn ông thì được liền chứ khó khăn gì.

Mụ kể ra một lô những cặp vợ chồng đàn bà- đàn bà ở Sài Gòn. Mụ khật khù:

- Đàn bà lấy đàn bà..hạnh phúc ra rít..Còn hạnh phúc mê ly hát hủi hơn đàn ông lấy đàn bà nữa kìa.Không phải là đàn bà làm sao biết được cái lạc thú đó..

Kinh Thiên bực lắm, nhưng lão không bắt chuyện, lão biết nếu bắt chuyện, tức là nếu đi vào cuộc cãi nhau, lão trúng kế mụ đàn bà thô bỉ, ngang ngược này. Lão cố tăng lời trước những lời gây hấn của Mụ; không cho Mụ có dịp to tiếng gây sự với lão.

Khi Kinh Thiên nói đến những nguyên do làm cho bà khách nghiện rượu, bà khách của lão cười hì hì và cố ý làm cho đôi mắt lá rằm của Mụ híp lại

- Bẩm Thầy..Thưa Prô-fét-so...

Mụ Tá khụt khọt gọi Kinh Thiên lúc bằng thầy, lúc thì Ông Đạo, Prô-fét-so, Vu, có lúc lại bằng tiếng Anh thân mật. Mụ áp dụng thứ Mụ gọi là "võ công Ba Tư quái dị" để làm cho địch thủ tối tăm mặt mũi:

- Thầy ơi... Thầy biết dự.Dzà..Dzà... Đàn bà ở vào tuổi em hết còn "phe la-mua" được dzồi..Mấy anh già còn chịu em thì đều hết sịu oắt, sịu sịu, ền ền chán thấy mờ, như ăn cơm nguội, em hồng chịu. Mấy thằng trai trẻ em thích thì chúng nó lại hồng chịu em. Em không có máu tu hành, nghiệp căn em còn nặng như đá đeo, em không đến

được nhà thờ, cũng không đến chùa nghe gõ mõ, tụng kinh được, em mà không dzui mí rượu thì em sống làm ký gì?? Dù em có muốn đi tu cũng không được, em mà tu ở chùa nào là chùa ấy trở thành Chùa Sư Muôn ngay. Thầy có nghe nói đến Ông Sư Muôn không?? Coi bộ thầy cũng giống giống ông ấy đấy... Ông Sư Muôn mở chùa mô- đéc, nam nữ tu chung, sáng có tập thể dục, đi bơi, có đội banh vô-lê ban...

Mụ đứng lên, đi đến mở lung tung những ngăn tủ hồ sơ trong phòng, đến trước tủ sách sau lưng Kinh Thiên, Mụ lấy mấy quyển mở xem, quăng lung tung xuống sàn. Kinh Thiên chưa kịp có phản ứng thì Mụ đi phăng phăng đến mở cánh cửa phòng thông sang phòng trị liệu. Trong căn phòng tối mờ em Thu Sương đang ngồi sát vào đi-văng, em đang cúi người xuống ông khách già nằm trên đi-văng như mẹ cho con bú. Em giật mình khi thấy người đàn bà quái dị xuất hiện như Nữ Quỷ Dracula giữa cửa phòng. Mụ Tá biểu diễn ý cười vui của Mụ bằng cách rúm hai bờ vai u và chun người lại như đằm. Mụ méo miệng nói với Kinh Thiên:

- Em này tiếp khách đàn ông thì được rồi đó. Còn khứa đàn bà thì sao? Có cậu nào khá không? Cho xem hàng họ nào...

Mụ trở lại nghiêm trọng:

- Moa đề nghị với Vu một áp phe này. Hai ta cộng tác với nhau phát triển cơ sở. Moa có một số sáng kiến thần sầu..Hai ta cùng màn nhất định thành công. Người có tài như Vu phải hành nghề ở Sài Gòn chứ. Sao lại ẩn mình ở cái thành phố đìu hiu này??? Đại bịp quốc tế phải có văn phòng ở vi-la Tây đường May-e Hiền Vương, đường Trương minh Giảng, thân chủ của Vu phải là Tổng thống, tổng bộ trưởng, tướng lãnh, vợ Tướng, vợ tỉ phú...

Kinh Thiên nở nụ cười lạnh lùng. Lão cố giữ vẻ bình tĩnh thôi, thực ra lão bị khó chịu. Và lão sốt ruột. Khi Xuân Tình nói với lão:

- Mẹ em đang ở đây. Em nhờ anh chữa cho mẹ em. Mẹ em có đời sống hơi khác thường. Mẹ em nghiện rượu, cần được trị liệu về tâm thần..Em tin anh chữa cho mẹ em được. Em sẽ nói mẹ em đến gặp anh.

Lão không ngờ bà mẹ của nàng lại quái dị đến như bà này. Nhìn bà mẹ Xuân Tình: bệu nhếch, thô bỉ không cần che dấu, lông mày rậm, mắt trố, môi dày, má sệ, cằm bạnh, bụng to hơn ngực, bàn tay có những ngón ú na ú nần, đi như vịt bầu, ngồi như cóc nhái, lão théc méc đến chuyện tại sao người đàn bà quái dị này lại có thể sinh ra được một em xinh đẹp, quyến rũ, đầy nữ tính như Xuân Tình. Lão nhớ đến chuyện Thúc Kỳ Tâm bị chửi là có mắt như mù khi tưởng

em Thúy Kiều là con gái ruột của Mụ Tú Bà thô bỉ - Mụ Chủ Nhà Đĩm to béo, màu da nhờn nhợt vì trong máu có đủ các bệnh phong tình hoa liễu như Tú Bà không thể nào là mẹ đẻ của em Thúy Kiều trong ngọc, trắng ngà, dày dày sần đúc, đã đẹp nghiêng nước, nghiêng thành mà lại thông minh, giỏi đàn địch, thơ phú vv- Lão định bụng khi gặp lại Xuân Tình lão sẽ hỏi nàng:

- Em ơi..Em là con gái của bà ấy hay em là con nuôi..?

Trong cuộc gặp mặt đầu tiên Kinh Thiên thua đĩm Mụ Tá, lão thua vì bị bất ngờ. Nhưng Kinh Thiên vẫn tự tin. Nghe Mụ Tá nói chuyện hợp tác màn ăn, lão mỉm cười lạnh lùng. Lão nghĩ chẳng thà hợp tác với một con rắn hổ mang còn nguyên nọc độc còn đỡ khốn khổ, khốn nạn hơn là hợp tác với mụ đàn bà quái dị này.

Sáng hôm ấy Kinh Thiên phải vất vả nhiều mới đẩy được Mụ Tá ra khỏi phòng trị liệu.

o o o

Ngày kỷ niệm sinh nhật của Ái Xuân tới khoảng mười ngày sau khi Ái Xuân quyết định nàng phải chiếm cảm tình của Minh cho kỳ được. Mai Lan tổ chức lễ sinh nhật thật lớn cho Ái Xuân, tất cả mọi người đều vui.

Tiệc rượu champagne, bánh ngọt và mứt tặng quà sinh nhật được tổ chức ở nhà, ăn uống xong họ sẽ kéo nhau đi nhẩy. Mai Lan mở đầu cuộc tặng quà, nàng rưng rưng nước mắt ôm hôn Ái Xuân. Người ôm hôn Ái Xuân thứ hai là Minh. Chàng hôn lên má nàng nhưng môi chàng chạm vào môi nàng. Không ai thấy chuyện môi chạm môi ấy, trừ hai đương sự.

Mai Lan mừng khi thấy chị nàng và chồng nàng vui vẻ, thân mật với nhau. Tuy không nói ra nàng vẫn sợ Ái Xuân và Minh không ưa nhau. Lần nào vợ chồng nàng đi ăn, đi nhẩy mà có Ái Xuân là thường có Vũ Huy cùng đi. Mai Lan mời Vũ Huy để cho Ái Xuân đỡ lẻ loi, cho Ái Xuân có bạn, nàng biết hai người có tình ý với nhau, nhưng chuyện xảy ra là Ái Xuân lại nói chuyện, lại nhẩy với Minh nhiều hơn với Vũ Huy, và Mai Lan lại nói chuyện và nhẩy nhiều với Vũ Huy hơn với chồng nàng.

Ái Xuân chặn đứng sự ghen tuông, hay khó chịu, mà nàng nghĩ là có thể có ở Vũ Huy bằng cách giải thích với Vũ Huy thái độ của nàng: Nàng phải thân với em rể để bảo vệ em gái. Nếu Vũ Huy không tin, chàng cũng có thừa giáo dục và lịch sự để không nói ra, không phản đối và cũng không tỏ ra khó chịu.

Trong những lúc tỉnh trí và sống thực với chính mình, Ái Xuân phải nhìn nhận rằng nàng gần Minh không còn với mục đích tìm hiểu đời

tư của chàng, cũng không phải là để bảo vệ Mai Lan, nàng gằn Minh là để chinh phục Minh. Cuộc sống nhàn tản, lững lơ như mây chiều thu của Ái Xuân bỗng vì việc chinh phục Minh mà trở thành sôi động, hấp dẫn.

Ái Xuân không tham dự vào cuộc tranh luận gay gắt đầu tiên của vợ chồng Minh. Một buổi sáng Minh thẳng thắn nói với vợ rằng chàng có quyền kiểm soát việc khai thác những đồn điền cà phê và những vườn trà của nàng, nàng cần phải để cho chàng làm công việc ấy. Và chàng ngạc nhiên khi thấy Mai Lan cương quyết từ chối.

Lập trường của Mai Lan được Vũ Huy tán đồng trong khi cả tuần sau Ái Xuân mới được biết về chuyện bất đồng ý kiến ấy của vợ chồng Minh. Nàng giận và trách Vũ Huy:

- Sao Huy lại không cho em biết ngay chuyện ấy? Em là người cần biết nhất.

Vũ Huy đỡ đòn bằng câu nói càng làm cho Ái Xuân giận hơn:

- Tôi tưởng Ái Xuân không để ý gì đến những chuyện đó.

Ái Xuân nén giận. Nàng biết đàn bà khi giận thường nói hớ và đàn bà lịch sự, có học, đa tình, khôn ngoan, không bao giờ nên để cho đàn ông thấy mình giận, nhất là khi người đàn ông ấy lại là người mình muốn sẽ hỏi cưới mình làm vợ. Vì vậy nàng chỉ lạnh lùng:

- Chúng ta đã đồng ý với nhau là sẽ cùng chung lo việc bảo vệ hạnh phúc và quyền lợi của Mai Lan. Vậy mà khi có chuyện xảy ra anh và Mai Lan đồng ý với nhau, cho em là người thừa.

Vũ Huy trả đòn:

- Thành thực mà nói tôi sợ Ái Xuân về phe với ông Minh. Trong thời gian gần đây Ái Liên và ông Minh có vẻ rất... thân, rất hợp tính nhau. Vũ Huy gọi Minh bằng ông, một điều ông, hai điều ông. Chi tiết này cho Ái Xuân biết Vũ Huy không nhận Minh là bạn.

- Trời ơi... Trời..!

Ái Xuân kêu lên, Vũ Huy không hiểu nàng kêu vì bức tức hay vì bị kết tội oan.

Tình trạng bất đồng ý kiến của vợ chồng Minh kéo dài và trở thành một vấn đề chung của tất cả mọi người trong nhà. Cũng dễ hiểu bởi vì tất cả mọi người trong nhà đều sống nhờ vợ chồng Minh, nói đúng hơn là đều sống nhờ Mai Lan. Khi đã sống nhờ ai vấn đề của người đó thường trở thành vấn đề của mình.

Mộng Trinh và Nam - Nam Ria Con Kiến, ký giả Trần Vũ Nam, đặc phái viên Nhật báo Con Cuốc - rất muốn khuyên Minh đừng đòi hỏi gì hơn ở Mai Lan. Hai người này thấy cuộc sống hiện tại đã khá no đủ và khoái lạc rồi, nếu Minh đòi hỏi nhiều quá Mai Lan có thể nghĩ là

Minh có ý "đào mỏ". Nhưng Mộng Trinh và Nam Ria Con Kiến muốn khuyên mà không dám nói thẳng với Minh. Họ biết Minh rất tự ái. Minh yêu thương họ nhưng Minh không chịu nghe những lời khuyên của họ.

Người khuyến khích Minh nắm lấy việc kiểm soát tài sản của Mai Lan mạnh mẽ nhất là Giáo sư Kinh Thiên.

Nhưng Kinh Thiên cũng chỉ khuyến khích Minh lúc đầu thôi, về sau khi thấy Minh gay gắt và nóng nảy quá lão định làm cho chàng dịu lại. Nhưng đến lúc ấy thì lão không còn "nắm" được Minh nữa. Thực ra chẳng có lúc nào Kinh Thiên "nắm" được Minh Đảo. Lão hoàn toàn không biết gì về vụ Minh Đảo giết Mạc Ta Hoa và Tô Ni Cương ở Đà Lạt. Đã nhiều lần Kinh Thiên dùng thuật "tâm lý biện chứng" để hỏi dò về đời tư của Minh Đảo, nhưng Minh Đảo tránh né trả lời và biết giữ im lặng một cách tài tình. Kinh Thiên cũng nhiều lần dùng thuật thôi miên nhưng khi bị thôi miên Minh Đảo lập tức ngủ say, kể cả những cái vuốt ve và những lời ngọt dịu của Thu Sương cũng chẳng đi đến đâu.

Kinh Thiên sớm thấy lão chỉ có một cách duy nhất để lấy lòng Minh Đảo. Đó cách tăng bốc, cách nịnh. Lão nói với Minh Đảo những câu như : " Ông là người có thể thắng được tất cả. Mà ông phải thắng tất cả. Ông phải coi những trở ngại trên đường đời như những gì ông phải phá bỏ, phải vượt qua. Càng bị chống đối, khả năng của ông càng phát huy, con người ông càng tăng thêm giá trị... " Kinh Thiên không hà tiện những lời tăng bốc rỗng tuếch ấy với Minh Đảo.

Và cuộc tranh chấp giữa vợ chồng Minh-Mai Lan cứ tiếp diễn. Minh chỉ có một mình trong khi bên cạnh Mai Lan có Ái Liên và Vũ Huy Mộng Trinh và Nam Ria cùng nghĩ là sự đòi hỏi của Minh là quá đáng và nếu cứ tiến tới sẽ là ngu muội nhưng họ không dám nói ra. Họ cố gắng đứng ngoài cuộc.

Minh tỏ ra rất chân thành trong việc đòi hỏi, chàng tin chắc chàng có thể giúp ích được vợ rất nhiều và bổn phận của chàng là phải phụ trách việc điều hành sản nghiệp của vợ.

Minh "ngây thơ" đến nỗi nhiều lúc Ái Xuân và Vũ Huy thấy thương hại. Người bực bội nhất là Mai Lan.

- Em không chịu - Nàng nói thẳng với chồng - Em biết anh có thừa khả năng để tự tạo một địa vị trong xã hội, nhưng em muốn anh đừng làm gì cả để chúng ta được sống trọn vẹn với nhau, cho nhau. Chúng ta có đủ tiền rồi, tham lam kiếm thêm làm chi nữa. Em biết cách quản trị tài sản của em. Cho đến bây giờ em thấy em làm đúng. Em có những người tốt giúp em khai thác thật tốt sản nghiệp cha mẹ

em để lại. Những người quản lý của em đều là những người am tường nghề nghiệp của họ. Em không nói là họ hoàn toàn lương thiện. Trên đời này làm gì có người nào hoàn toàn lương thiện. Em không nói là họ không lấy cắp của em nhưng họ làm lợi cho em mười, họ lấy của em một, hai..Có gì là không chấp nhận được. Bây giờ nếu để anh xen vào công việc sẽ trở thành rắc rối một cách vô ích. Nếu anh nghĩ rằng em sẽ thay đổi tất cả chỉ để làm anh thỏa mãn tự ái thì anh làm đấy.

Minh Đảo thộn mặt trong lúc Mai Lan đi ra khỏi phòng. Cánh cửa chỉ đóng lại nhẹ sau lưng nàng nhưng Minh Đảo cũng nghe như đó là tiếng đập cửa biểu lộ sự hết tình, hết nghĩa. Chàng thấy là người vợ mà chàng biết là yêu mê chàng hơn bất cứ ai, người vợ chàng tưởng là hiền lành, dễ bảo thực ra là người đàn bà biết suy nghĩ, giỏi tính toán và có một ý chí cương quyết, vững chắc lạ kỳ.

Chàng đã biết Ái Xuân là người khó khuất phục, rất kiên gan nhưng chàng không ngờ Mai Lan cũng thế.

◦ ◦ ◦

Trong làn ánh sáng dịu dịu của những bóng đèn điện nằm trong những ụ đèn ở góc tường hắt ánh sáng lên trần phòng, Ái Xuân thật đẹp. Nàng đẹp và nàng biết là nàng đẹp. Đêm nay nàng cười luôn, cả những lúc nàng không cười miệng nàng cũng tươi như nàng đang cười.

- Khuya rồi. Vợ chồng Mai Lan sắp về..

Nàng ngước mặt lên chàng:

- Đêm nay Huy chưa hôn em.

- Hôn chứ.

Vũ Huy hôn nàng thật hiền từ. Chàng định hôn lên má nàng, Ái Xuân nghiêng mặt và môi chàng đặt lên môi nàng.

Vòng tay lên cổ Vũ Huy, nàng ôm chặt chàng hơn, nhưng chàng lùi lại:

- Mai Lan về..Có tiếng xẹ.

- Có gì đâu? Mà Mai Lan về thì đã sao?

- Họ có về hay không tôi cũng về để Ái Liên ngủ. Đàn bà đẹp chẳng nên thức khuya quá.

Vẫn để hai tay trên ngực chàng, nàng chột hỏi:

- Có chuyện gì vậy Huy?

Chàng hỏi lại:

- Chuyện gì đâu?

- Em thấy anh khang khác. Như là mới có chuyện gì làm anh thay đổi.

- Không. Đâu có chuyện gì.

Đôi mắt nàng nhìn chàng tràn đầy yêu thương và tin tưởng:

- Em tin anh.

Vũ Huy gặp vợ chồng Minh ở cửa nhà. Vợ chồng Minh đi dự tiệc vừa về tới. Trăng sáng vằng vặc, những lá cây trong vườn ánh lên như có ánh sáng. Mai Lan đứng lại nói chuyện với Vũ Huy. Nàng áo đầm trắng, đi giày trắng, cầm cái sắc trắng, mái tóc nàng sáng lên dưới ánh trăng như có hào quang.

Minh vào nhà. Chàng thấy Ái Xuân ngồi trong phòng khách. Chàng nhìn nàng, mắt lộ ánh thần phục:

- Đêm nay Ái Xuân đẹp quá.

Ái Xuân mỉm cười:

- Cám ơn Minh.

Minh nói như người nói một mình:

- Đàn bà trang điểm, trang phục, cố ý làm đẹp khi phải xuất hiện nơi công chúng, cố ý làm đẹp cho người khác thấy là mình đẹp, mà đẹp. Không có chi lạ. Đàn bà ở nhà, không trang điểm, không cố ý làm đẹp, mà đẹp, mới là thật đẹp.

Thấy Ái Xuân đứng lên định bước đi, chàng vội hỏi:

- Đi ngủ ư? Hầy còn sớm. Lát nữa xuống ăn thêm cái gì với bọn này không?

- Không chắc đâu.

Qua khung cửa sổ họ nghe tiếng cười của Mai Lan từ ngoài vườn vọng vào. Ái Xuân tự hỏi không biết Vũ Huy nói gì vui mà Mai Lan cười ròn đến như thế. Rất ít khi nàng nghe Vũ Huy nói một câu gì duyên dáng hay làm cho nàng phải cười mặc dù nàng rất chịu cười. Tiếng cười của Mai Lan làm cho Ái Xuân chú ý hơn đến Minh, nàng nói:

- Có thể tôi sẽ trở xuống.

Minh vỗ nhẹ vào bụng:

- Đi ăn tiệc là chẳng bao giờ mình được ăn nợ Họ cho ăn giả dối quá. Lại còn phải giữ lịch sự nữa. Chỉ nhà mình đãi tiệc là đàng hoàng thôi.

Về phòng riêng Ái Xuân đứng trước gương, nhìn ngắm nàng.. Nàng cũng thấy đêm nay nàng thật đẹp. Và nàng bồi hồi nhớ đến tuổi tác, năm tháng. Nhan sắc này còn được đàn ông thấy là quyến rũ trong bao lâu nữa? Nghe nói Vincent Đầu ở Sài Gòn đã có bà nhân tình xứng đôi. Còn nàng? Nàng với Vũ Huy Bao giờ??

Rất chậm nàng cời đầu, trí óc nàng tự động suy nghĩ: "Vũ Huy có yêu mình không? Có chứ. Có yêu mình đủ để cưới mình làm vợ

không??" Nàng không trả lời được câu hỏi này. Trước đây nàng vẫn yên trí là Vũ Huy yêu nàng nhưng chàng không tỏ tình vì nàng là vợ Vincent Đầu. Rồi sau khi nàng ly dị chàng cần có thời gian để làm quen với tình trạng tự do của nàng, chàng sẽ ngỏ lời. Nàng vẫn yên chí hạnh phúc cao đẹp nhất của Vũ Huy là có nàng làm vợ. Nhưng đêm nay nàng thấy hoài nghi Vũ Huy yêu nàng, nhưng chàng còn chờ gì nữa mà không ngỏ lời xin cưới nàng???

Nàng bận bộ đồ ngủ mỏng, khoác chiếc robe de chambre màu sẫm ngọc, đôi bàn chân nằm êm trong đôi giếp nhung quà tặng của Air France, đi êm xuống thang lầu.

Phòng của Mộng Trinh, phòng của Nam tắt đèn từ lâu. Hai người đã ngủ, riêng phòng, hay chung phòng, chung giường, hay đi chơi chưa về, nàng không cần biết. Nàng biết Mộng Trinh và Nam làm tình với nhau dài dài nhưng đó là chuyện riêng của họ. Nàng thấy người sống đơn giản, không có vấn đề gì, chỉ biết ăn, ngủ, làm tình với bất cứ người đàn ông nào ở gần như Mộng Trinh là người sung sướng ở cõi đời này. Nàng nghe tiếng nói trong phòng vợ chồng Mai Lan vọng ra. Hình như hai vợ chồng lại to tiếng với nhau. Thật tội. Sao yêu thương nhau mà lại cứ to tiếng với nhau hoài như vậy?? Mà mới chung sống vợ chồng với nhau đâu có lâu la gì?

Phòng khách tắt đèn. Trăng đêm càng về khuya càng sáng. Ánh trăng chiếu vào những khung cửa sổ lớn làm cho gian phòng có ánh sáng mờ mờ thật thơ mộng. Nàng đến bar rượu, pha một ly cocktail nhẹ, bưng đến đặt trên cái bàn nhỏ, rồi nàng nằm lên sofa, mắt nhắm lại, thả hồn mơ mộng vẫn vợ.

Nàng không nghe tiếng Minh đi vào phòng. Cho đến lúc chàng đến bên sofa, chạm nhẹ bàn tay lên vai nàng, nàng mới biết.

Không mở mắt nàng nói:

- Mình có rượu rồi. Muốn uống toa cảm phiền tự đi lấy.. Seo sơc-vít..

Khi chàng trở lại với ly rượu, nàng hỏi:

- Mai Lan có xuống không?

Minh trả lời lửng lơ:

- Không biết nữa.

- Lại có chuyện gì thế?

- Có chuyện gì đâu.

Tuy không nói họ cùng nghĩ đến chuyện sản nghiệp, chuyện quản lý, chuyện đồn điền.

- Mình đừng nói đến chuyện ấy thì hơn..

Nàng đề nghị, chàng đồng ý ngay:

- Đúng vậy.

Nhưng rồi như không tự chủ được chàng vẫn nói:

- Mai Lan cứng đầu quá đi.

- Về chuyện gì? Chuyện quản lý đồn điền ư? Minh không thắng nổi em tôi đâu. Đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa là hơn.

Không nhìn rõ vì phòng tối mờ Ái Xuân cảm thấy lồng ngực Minh căng lên, hai bàn tay chàng nắm chặt lại. Chàng nói, hai hàm răng xiết lại:

- Tại sao Xuân cũng về hòa với họ để chống tôi..

- À..Thôi đi. Lúc này không phải là lúc để chúng ta nói đến những chuyện phạm tục như đồn điền, tiền, bè phái, chống đối..

Vừa nói nàng vừa rướn người lên trong một tư thế đẹp, kêu gọi tuyệt vời. Mặt trắng chợt lộ ra sau đám mây, ánh trăng chiếu lên ngực nàng và lên ly rượu màu đỏ sậm.

- Tôi không dung tha những kẻ thù của tôi, kể cả những kẻ chống đối tôi. Tôi dư sức diệt hết. Mấy người không làm tôi sợ hay chùn bước đâu.

Ái Xuân đứng dậy, đi tới bên Minh:

- Sao lại nói thế? Có thấy nói như vậy là có hại cho chính mình không? Tôi có thể nhắc lại những lời Minh vừa đe dọa với Mai Lan, với Vũ Huy.

Chàng nắm lấy cánh tay nàng:

- Vũ Huy là gì của toa?

- Còn phải hỏi nữa!

Chàng hỏi trống không:

- Yêu hắn ư? Thật không? Có phải là yêu không, hay là..?

Nàng cũng nói trống không:

- Muốn nghe ư? Với tôi Vũ Huy tượng trưng cho một cuộc sống bình thản, an toàn. Nếu cuộc sống đó không có hạnh phúc, nó cũng không có khổ não. Chỉ tiếc Vũ Huy ít lãng mạn, ít tình tứ quá đi. Nếu lúy chỉ có chút lãng mạn nhỏ bằng đầu que tăm xỉa răng thôi giờ này tôi đã không nằm khàn ở đây, uống rượu nhạt, nói chuyện suông..

Nàng cười.

Chàng từ từ xiết cánh tay tròn lẳn của nàng:

- Còn tôi sao? Tôi có tình tứ, có hấp dẫn. Nếu có thì tình tứ, hấp dẫn đến chừng nào?

Trong bóng tối nàng thấy đôi mắt chàng sáng long lanh, và đôi mắt ấy nhìn vào ngực nàng. Nàng đứng, chàng ngồi, nếu nàng sát vào chàng hơn chút nữa mặt chàng sẽ áp vào ngực nàng.

Nàng cũng xúc động, sự bình thản lúc đầu của nàng bị sứt mẻ nhiều:

- Mình cũng muốn biết con người Minh ra sao, muốn biết cả những bí mật trong đời Minh. Minh đã yêu bao nhiêu người đàn bà rồi?

Minh Đảo cười mỉm:

- Làm sao biết được. Ai đếm bao giờ.

- Hiện lúc này sao? Đang yêu mấy người?

- Chỉ một người.

Nàng muốn xa chàng, nhưng nàng không còn đủ sức gỡ cánh tay ra khỏi tay chàng. Chàng kéo nhẹ và nàng ngồi xuống lòng chàng.

- Mai Lan ư?

- Không. Người tôi yêu là người đàn bà đa tình, đa tình nhất tôi gặp trong đời, đa tình và huyền bí. Người đàn bà đó ngoài mặt thù ghét tôi nhưng tôi nghĩ nàng thù ghét tôi vì nàng yêu tôi..

- Ồ..Minh...

Họ hôn nhau, cái hôn không được phép, cái hôn tội lỗi như lửa cháy. Nàng choáng váng khi chàng hỏi:

- Yêu tôi ư?

Nàng không trả lời.

- Nếu không yêu tôi, đừng giả vờ để lừa dối. Tôi chắc Xuân không đủ can đảm để lừa dối với tôi. Đêm hôm ấy ở Đà Lạt tôi thấy Xuân không được can đảm lắm.

Ái Xuân bỗng tỉnh lại:

- Minh nói đêm nào?

- Đêm Xuân tìm thấy người đàn bà bị cắt cổ chết trong căn nhà tối đen. Khi thấy xác chết Xuân sợ đến không kêu lên được..Đứng như trời trồng cả năm, mười phút mới chạy ra được đường. Ra đường xa rồi mới kêu..

Ái Xuân rùng mình. Minh Đảo như vị tướng tuy bại trận nhưng từng chiến thắng nhiều trận oanh liệt, say sưa kể lại những chiến công của mình:

- Em già rồi nhưng em vẫn cứ tự coi em còn trẻ. Mười năm trước hỏi tuổi em nói em hai mươi năm, mười năm sau ai hỏi em cũng nói hai mươi năm...

Kỷ niệm trở lại làm Ái Xuân bị lay sục động của Minh, nàng nói như thì thầm:

- Nằm ngay ở gần cửa... Máu tươi đầy mặt, có cả máu trong tóc.

Minh cười nhẹ:

- Tóc giả đó. Mang cả tóc giả trong lúc ngủ.

Nàng đứng vội lên khi có tiếng xe hơi chạy vào vườn. Khi Nam bật đèn, gã và Mộng Trinh thấy Minh ngồi trong ghế, Ái Xuân đứng bên cửa sổ.

- Hai người làm gì trong này mà tối om thế? Nam Ria vui vẻ hỏi.
Ái Xuân thần nhiên :
- Nói chuyện đời cần gì đèn.
Minh cầm hai ly rượu đem đi rửa. Khi không có Minh, Ái Xuân nói:
- Minh vừa nói với tôi về chuyện bà Mạc Ta Hoa bị giết ở Đalat..
Nam và Mộng Trinh cùng không nói gì. Họ lấy nước uống và Nam nói:
- Khuya rồi. Xin kiêu quý vị.
Khi Minh trở lại và chỉ có Minh với nàng trong phòng, Ái Xuân gợi chuyện:
- Minh quen biết bà Mạc Ta Hoa thân lắm không?
Chàng lắc đầu:
- Không quen.
- Không thân, không quen sao biết bà ấy mang tóc giả?
Chàng nhún vai:
- Thấy báo đăng, nghe người ta nói lại...
Thư Viện Việt Nam
PO Box 463024
Ecsondido, CA 92046
Message #9966

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 8 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Tuesday January 15, 2002 6:06 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Đêm ấy Ái Xuân trần trọc mãi không ngủ được. Những câu hỏi đáng sợ quay cuồng trong óc nàng: Minh có liên can gì đến cái chết của bà ma tây Mạc Ta Hoa? Trong thời gian xảy ra vụ án mạng Minh đang ở Đalt, cả Nam cũng đang ở Đalat..Tình cờ Mai Lan gặp Minh ở Đalat... Có thể nào??? Nàng có một bằng chứng do chính Minh nói ra: Minh có mặt ở Đalat đêm bà Me Tây Mạc Ta Hoa đa tình, đa dâm bị cắt cổ. Từ ấy đến nay đã hơn một năm, cảnh sát chưa tìm ra thủ phạm. Vụ án mạng dường như đã bị cảnh sát Đalat cho chìm xuống, tức là tạm xếp hồ sơ Nàng nhớ Minh nói đến chuyện nạn nhân mang mái tóc giả. Tại sao Minh biết nạn nhân mang tóc giả?? Chắc Minh phải biết nhiều về người đàn bà ấy.

Sau đêm nghe chính miệng Minh nói về bà Mạc Ta Hoa, Ái Xuân nghi ngờ và muốn tìm biết thêm. Nhưng Minh không còn hờ hời nói

về chuyện đó nữa, Mộng Trinh hay nói và dễ bị gợi chuyện nhưng cô này chẳng biết gì về đời tư của ông anh; cô lại coi ông anh cô là một thứ người hùng, một thần tượng. Mỗi khi nói đến Minh Mộng Trinh chỉ thốt ra những lời ca tụng, đề cao. Nam có thể biết nhiều nhưng Nam là bạn chí thân của Minh, Ái Xuân biết Nam yêu thương Minh còn hơn yêu thương bản thân hẳn. Nàng không thể hỏi dò Nam được điều gì bất lợi cho Minh. Hơn ai hết nàng biết Nam tuyệt đối trung thành với Minh và gã có thừa kinh nghiệm và bản lĩnh để không bị nàng khai thác. Lợi dụng.

Ái Xuân để ý theo dõi Minh và thấy Minh tuần nào cũng đến phòng tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Có tuần Minh đến đó hai, ba lần. Nàng cũng đến đó, khai là có tâm bệnh nhờ Kinh Thiên chữa trị. Nàng tốn tiền vô ích. Dường như Kinh Thiên cũng chẳng biết gì về đời tư của Minh. Nhưng nàng biết lão nghi có chuyện gì rắc rối đang xảy ra trong Biệt thự Mai Lan vì có đến hai người trong biệt thự này phải đến nhờ lão chữa trị.

Ái Xuân định trở về Đà Lạt để mở cuộc điều tra tại chỗ. Nàng chưa biết nàng sẽ làm những gì ở Đà Lạt ngoài việc nàng sẽ đến Ty Cảnh Sát để khai về một người nàng nghi là có dính líu đến vụ án mạng Mạc Ta Hoa. Trong lúc nàng đang do dự không biết có nên xa Mai Lan hay không thì Văn Tiến, tức Tiến Bê, người tình của Mộng Trinh, xuất hiện.

Tiến Bê đến, Ái Xuân biết ngay là trong nhà lại thêm xáo trộn. Nàng tiên liệu đúng. Vợ chồng Minh-Mai Lan đang tranh chấp về quyền kiểm soát tài sản nay lại thêm vụ tranh chấp về quyền chủ nhà nhân việc đuổi cổ Tiến Bê ra khỏi nhà hay đả Tiến Bê như một người khách vô duyên không mời mà đến, tức là việc vẫn để cho Tiến Bê ở trong nhà nhưng không nhìn ngó gì đến.

Sáng hôm sau ngày Mai Lan ra tối hậu thư tống cổ Văn Tiến ra khỏi nhà, chị người hầu của Mai Lan vào báo cho Ái Xuân biết cô chủ của chị mời nàng sang phòng nói chuyện.

Ái Xuân sửa soạn lại sơ qua nhan sắc và trang phục rồi đi sang phòng riêng của em gái - nhà có nhiều phòng, vợ chồng Mai Lan có phòng ngủ chung và Mai Lan có một phòng ngủ riêng nhỏ hơn - Vào phòng Ái Xuân thấy Mai Lan đang ngồi khóc.

Đàn bà nằm khóc không đáng sợ lắm nhưng đàn bà ngồi khóc là việc quan trọng và cần phải đề phòng.

Thấy em gái khóc, Ái Xuân xúc động:

- Sao vậy em? Chuyện gì thế?

Nàng biết là tại sao Mai Lan khóc, Mai Lan khóc vì chuyện gì, nhưng

nàng vẫn phải hỏi. Nàng cần nghe chính Mai Lan nói ra tại sao lại khóc. Nàng ngồi xuống bên em, ôm vai em, vuốt nhẹ lưng em. Không thể an ủi em bằng lời nói, nàng an ủi em bằng cử động triu mến đó.

- Chị ơi... Chị ơi..

Mai Lan nắm lấy bàn tay chị, xiết chặt, nàng cố gắng thở đều để dần cơn nức nở. Hai chị em ngồi bên nhau, nắm tay nhau trong một lúc thật lâu. Hai khuôn mặt họ, ở những lúc thường vẫn khác nhau, lúc này giống nhau một cách lạ lùng.

Khi nói được ra tiếng Mai Lan hỏi:

- Chị ơi..Có phải đến như thế này là hết không chị? Chị cho em biết đến như thế này em bỏ cuộc được chưa? Hay là... ?

Biết dư là Mai Lan muốn nói gì Ái Xuân vẫn hỏi lại:

- Em nói gì? Bỏ cuộc là sao? Em định xa Minh ư?

- Em định ly dị!

Mai Lan nói ra bốn tiếng "Em định ly dị" một cách nồng nàn, quyết liệt nhưng Ái Xuân cảm thấy đó là vẻ nồng nàn, quyết liệt của những người trong lòng không nồng nàn, không quyết liệt chút nào.

Như phải làm một việc gì đó để hỗ trợ cho lời nói của mình Mai Lan đứng lên đi mấy bước trong phòng rồi đến đứng trước gương, Ái Xuân cũng đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống vườn. Tuy biết em gái chưa quyết liệt trong việc bỏ chồng Ái Xuân cũng thấy mừng. Mai Lan đã nói ra miệng ý định bỏ chồng tức là mầm tan rã, mầm chia ly, đã được gieo trong tim Mai Lan. Cái mầm ấy chắc chắn sẽ tăng trưởng rất nhanh và mạnh. Mạnh không có gì cản nổi. Vì nó được gieo vào tim Mai Lan bằng chính tay Mai Lan. Ái Xuân thấy nếu như nàng khuyên Mai Lan bỏ chồng, Mai Lan sẽ không chịu nghe, nhưng khi Mai Lan quyết định bỏ chồng, người khác càng can việc Mai Lan bỏ chồng càng đến mau hơn.

Và như thế có nghĩa là việc Mai Lan bỏ chồng nhất định sẽ đến, chỉ có sớm hoặc muộn. Ái Xuân cố che dấu vẻ vui mừng hiện lên trên nét mặt, sáng trong ánh mắt, nở trên môi nàng; nàng mừng vì Mai Lan bỏ Minh. Nếu Mai Lan bỏ Minh, dù Minh có đúng là tên sát nhân đã giết Mạc Ta Hoa ở Đalạt, Mai Lan sẽ không còn bị nguy hiểm nữa. Cuộc đời chị em nàng, khi không có Minh, sẽ trở lại tốt đẹp. Ái Xuân thấy nàng cần phải gợi chuyện để Mai Lan nói, nhưng lúc này việc làm hay nhất của nàng là nói ra những lời vô thường, vô phạt:

- Chị tưởng em yêu Minh lắm?

Giọng nói của Mai Lan trở lại nồng nàn:

- Minh là người đàn ông tuyệt diệu nhất đời. Em sẽ không còn có thể

yêu ai như em yêu Minh. Trên đời này em chắc không có người đàn bà nào yêu Minh như em yêu Minh. Em vẫn tưởng tình yêu của chúng em sẽ không bao giờ tàn, không có gì phá hoại được tình yêu của em yêu Minh. Nhưng bây giờ em hoang mang, em không còn biết sự thật ở đâu nữa. Hay tình yêu là một cái gì không có thật? Hay là tình yêu nào cũng thế? Hay là, ò như người ta nói, những người yêu nhau chỉ nên yêu nhau thôi, đừng dại mà trở thành vợ chồng..? Hay là cuộc sống vợ chồng làm chết tình yêu..?

Mai Lan lại nghẹn ngào muốn khóc.

Ái Xuân nói mơ hồ:

- Chị tưởng em không bao giờ biết như thế.
- Chị nói vậy là sao?
- Không. Chẳng có nghĩa gì cả. Thấy em nói đến chuyện ly dị, chị buồn.

Ái Xuân thở dài:

- Đã chị rồi, nay lại em...

Bằng giọng nói lo âu Mai Lan hỏi:

- Chị có nghĩ rằng em nên chịu theo ý Minh không?

Không trả lời, Ái Xuân chỉ lắc đầu.

- Minh lạ lùng lắm. Độc tài, độc đoán..Không biết đến ai khác, kể cả vợ.

Và nàng phê bình nhẹ nhàng:

- Chị thấy Minh lố bịch thì đúng hơn.
- Lố bịch. Đúng đấy. Huy cũng nói như thế.

Đến lượt Ái Xuân hỏi:

- Huy cũng nói như vậy à?

Mai Lan nói sang chuyện khác:

- Em và Minh không thể nào kéo dài mãi được cuộc sống này. Ít nhất em là người không thể sống như thế này được. Em sống không phải là để tranh dành, để thù hận nhau.

Nàng ngừng lại, im lặng trong vài giây đồng hồ rồi nói tiếp:

- Huy cũng nói như thế.

Ái Xuân lại hỏi:

- Huy cũng nói về em như thế ư?

Cũng sau vài giây đồng hồ Ái Xuân hỏi tiếp:

- Em hay đem chuyện tâm sự ra nói với Huy, em thấy Huy có giúp gì được em không?

Từ lúc hai chị em gặp nhau đến giờ Ái Xuân mới thấy trên môi Mai Lan phảng phất một nét giống với nét cười:

- Ò..Em không biết em và Huy thân nhau từ lúc nào nữa - Mai Lan

nói - Có lẽ em và Huy gần nhau, thông cảm nhau vì hai chúng em cùng ở trong cảnh bị bỏ rơi. Chị bỏ rơi Huy, Minh lạnh nhạt với em. Chúng em không làm gì khác được ngoài việc an ủi nhau. Cũng may...

Mai Lan không nói "Cũng may chúng em còn có nhau..", nhưng Ái Xuân biết em gái nàng muốn nói câu đó.

- Em không trách chị với Minh đâu. Chị và Minh hiểu biết nhiều, cùng sống nhiều, hai người hợp nhau là đúng.

Từ lúc Mai Lan nói đến Vũ Huy, Ái Xuân hết còn chú ý đến vấn đề của em gái, nàng thấy vụ này giờ đây trở thành một rắc rối của chính nàng. Vũ Huy là của nàng, vẫn là của nàng, nay tình hình đổi thay: Vũ Huy có thể yêu Mai Lan và Mai Lan có thể yêu Vũ Huy. Trước khi Mai Lan có chồng Vũ Huy đã biết Mai Lan, nhưng chàng không yêu Mai Lan mà lại chạy theo Vincent Đầu phu nhân, nữ danh Ái Xuân. Đến nay, khi Ái Xuân đã ly dị và trở lại tự do, và Mai Lan có chồng, Luật sư Vũ Huy dường như lại bị Mai Lan quyến rũ.

Ái Xuân làm ra vẻ thản nhiên:

- Có gì giữa em và Huy?

- Huy tốt với em, Huy thông cảm em...

Ái Xuân nói như nói một mình:

- Vũ Huy luôn luôn tốt với những người đàn bà có chồng.

Kinh nghiệm về đàn ông cho Ái Xuân biết ở đời này có nhiều anh đàn ông không thích con gái mà lại chỉ thích đàn bà có chồng; nàng biết Vũ Huy thuộc loại đàn ông ấy nhưng nàng vẫn yên trí chàng chỉ yêu có một người đàn bà có chồng mà thôi và người đàn bà có chồng duy nhất được Vũ Huy yêu mê là nàng.

Ái Xuân lạnh người khi thấy nét mặt em gái nàng rạng rỡ lên khi nói đến Vũ Huy Mai Lan có vẻ mặt và giọng nói của người đàn bà đang yêu mà chưa biết là mình yêu.

Mai Lan cũng mơ màng nói như người nói một mình:

- Huy nói..chưa có gì muện. Phải quyết định trước khi quá muện...

Rồi nàng hỏi Ái Xuân:

- Em không biết những ngày này..không có Huy, em có sống nổi hay không.

Nàng sửng lại khi nghe Ái Xuân hỏi:

- Huy khuyên em bỏ Minh? Phải không?

Không đợi em gái trả lời, Ái Xuân nói tiếp:

- Huy sai rồi.

- Chị thì sao? Chị ly dị anh Đầu đó?

- Trường hợp của chị khác. Chị ly dị vì người đàn ông chị lấy làm

chồng là người nhu nhược, người chuyên chờ đợi người khác làm những việc mà anh ấy phải làm, nhất là chờ đợi ở vợ. Còn em thì em muốn ly dị vì chồng em là người có ý lực quá mạnh, em sợ em không giữ nổi chồng em.

Mai Lan nghẹn ngào:

- Chị ơi... Thương em. Đừng trách em. Chị dạy cho em biết em phải làm gì. Em hoang mang quá...

Đến gần em gái, Ái Xuân ôm em, tay vuốt nhẹ mái tóc em:

- Nhớ lại những ngày đầu tiên em yêu Minh, thời gian đầu em mới là vợ Minh. Khi em đi tuần trăng mật về, em vui sống, em sung sướng đến là chừng nào.

Kỷ niệm làm cho Mai Lan xúc động. Mới đây thôi, nhưng sao nàng thấy như thời gian nàng và Minh yêu nhau đã qua lâu lắm. Nàng xúc động và nàng khổ sở.

Người đàn bà muốn bỏ chồng không muốn nhớ lại những ngày yêu thương chồng, nàng ôm lấy chị:

-.Chị... Chị của em..Chị bảo em phải làm sao..?

- Sống với Minh. Đời sống vợ chồng nào cũng có những lúc sóng gió, nhưng không phải vì thế mà bỏ nhau. Chỉ có tình yêu là đáng kể, mọi chuyện khác đều là phụ thuộc.

Trước đó mười phút Ái Xuân mừng khi nghe em gái nói đến chuyện ly dị chồng, nay nàng lại khuyên em gái bỏ ý định ấy. Vì có Vũ Huy ở gần Mai Lan. Nếu Mai Lan bỏ chồng, Vũ Huy sẽ có thể yêu và kết hôn với Mai Lan. Đó là chuyện Ái Xuân không thể để cho xảy ra.

- Chị thương em nhé..Chị đừng bỏ em..!

- Không bao giờ chị bỏ em cả.

Ái Xuân nói với em gái câu ấy với tất cả sự chân thành - Không bao giờ nàng bỏ Mai Lan - Cùng lúc ấy nàng nghĩ:"..Nhưng em lấy Vũ Huy của chị thì không được..!

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 9

Trưa hôm ấy cả nhà đi vắng, chỉ có mình Mộng Trinh ở nhà khi Trung sĩ Văn Tiến đến. Người tình cũ không rủ cũng đến, Mộng Trinh đã có Nam Ria nhưng sự xuất hiện bất ngờ của Tiến Bê vẫn gọi lại trong da thịt nàng những dư cảm ái ân hoan lạc cũ, nàng đưa ngay Tiến

Bê vào phòng riêng của nàng.

Tiến Bê, vì trước đó từng được Mộng Trinh thần phục, coi như Ông Con Trời muốn làm gì cũng được nên tuy khăn gói quả mướp tìm theo người tình với mục đích bấu xấu, đớp nhờ, vẫn có thái độ khụng khiêng ra về ta đây.

- Anh đã vào nhiều phòng ngủ đẹp, kể cả phòng ngủ của Ngô đình Lệ Thủy, nhưng anh phải công nhận phòng ngủ này của em đẹp thật..

Trung sĩ Văn Tiến không nói dóc, quả thật gã có vào phòng ngủ của Ngô đình lệ Thủy, gã ra vào cả phòng ngủ của bà Trần lệ Xuân trong Dinh Độc Lập; có điều gã không nói rõ là gã vào những phòng ngủ đó với tư cách là nhân viên an ninh, đưa vào, đưa ra và giám sát máy chú thợ sửa vòi nước, bồn tắm, cầu tiêu, điện và hệ thống máy điều hòa không khí trong những phòng ngủ đó.

Biệt thự Mai Lan làm Văn Tiến lé mắt. Gã yên trí phen này gã chuột sa chính gạo, tha hồ cộm no, bỏ cưỡi, lúc nào cũng có tiền - do Mộng Trinh dúm cho - để đi đánh bạc. Đà năng lúc này có nhiều dân mới giàu lên nhờ chiến tranh, nhưng anh mới giàu này là những con mòng thật mập để Tiến Bê tha hồ lột.

Nhưng bây giờ ở bên môn Mông Trinh, và ở trong giường Mộng Trinh, đã có Nam Ria. Tiến Bê thấy rõ là Nam Ria, cũng dân giang hồ như gã thôi, nhưng có thứ hơn gã rất nhiều, Nam Ria vừa là người tình của Mộng Trinh, vừa là bạn của ông chủ nhà. Qua sự giới thiệu của Mộng Trinh, Tiến Bê được ăn ở như khách trong biệt thự Mai Lan, nhưng phòng riêng của gã là một phòng nhỏ, loại phòng dành cho con nít.

Sống trong biệt thự Mai Lan được năm ngày Tiến Bê gây sự đánh nhau với Nam Ria. Gã hậm hực nói với Mộng Trinh:

- Anh có Tắc-cung- đô đai đen..Anh đánh nó thì nó chỉ có chết.

Nhưng em yên tâm, anh sẽ nhẹ tay Cho nó bài học thôi. Nó là cái gì mà nó dám lên mặt với anh..

Có hai anh đàn ông đánh nhau hộc máu mồm vì mình đối với đàn bà là một chuyện thú vị, Mộng Trinh sợ người tình cũ có võ nghệ sẽ đánh người tình mới quá đau nên năn nỉ người tình cũ nhẹ tay. Ôn ào ở thang lầu một lúc, Mộng Trinh ra xem và thấy Ka-ra-tê- đô Tiến Bê nằm thẳng cẳng dưới chân cầu thang, miệng không ra máu mà ra rớt rãi...

Sự xuất hiện của ông khách vô duyên không mời mà cứ vác mặt đến, đã đến còn ở lì Văn Tiến càng làm cho cuộc bất hòa của vợ chồng Mai Lan-Minh Đảo thêm trầm trọng, Mai Lan ra lệnh mời Tiến

Bê ra khỏi nhà, Minh Đảo tuyên bố Tiến Bê cứ ở.

Minh Đảo lạnh lùng:

- Em không thể đuổi những người đến nhà này vì anh được. Họ là khách của anh.

Cũng rất lạnh, Mai Lan nói:

- Anh này có phải là khách của anh đâu..
- Khách của Mộng Trinh là khách của anh.
- Hấn phải đi.
- Không. Hấn không đi đâu hết.

Ái Xuân xen vào:

- Sao hách quá thế..? Cứ làm như là Tổng thống...

Vũ Huy ngăn nằng:

- Đừng nóng. Việc của vợ chồng họ để cho vợ chồng họ giải quyết với nhau.

Bực mình, Ái Xuân nói hơi nặng với Vũ Huy:

- Anh quên Mai Lan là em tôi sao? Trước khi là vợ hấn, Mai Lan là em gái tôi. Em gái tôi có thể bỏ chồng nhưng em gái tôi không bao giờ bỏ tôi.

Vũ Huy im lặng. Chỉ khi thấy Mai Lan buồn, khóc, và khi không có Minh, chàng luật sư mới đến gần khuyên giải Mai Lan. Cuộc khuyên giải thường kéo dài cả hai, ba tiếng đồng hồ. Bữa cơm được dọn ra nhưng không ai ăn cả. Mấy người trong nhà chia ra làm hai, ba nhóm ăn riêng. Tiến Bê ăn một mình trong phòng ăn dành cho người làm ở nhà dưới. Với mấy chị người hầu Trung sĩ Văn Tiến lại là người rất có duyên, cái được nhất của Trung sĩ là bình dân, vui vẻ, thân mật với mọi người. Trung sĩ được mấy chị sến chiêu đãi hết mình. Nam và Mộng Trinh dắt nhau đi ăn cơm hiệu, đi coi xi-nê, đi tắm biển, đi về Huế chơi. Trong cơn hờn giận Minh Đảo đi đến Phòng Trị Liệu Kinh Thiên nhờ em Thu Sương giải sầu.

o o o

Thu Sương, em nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên, tên thật là Nguyễn thị Mùi. Em là con gái một ông thợ cạo, tức thợ hớt tóc, lại tức là Phó Koáp theo danh từ mới. Sự kiện đặc biệt của những thập niên 50-60 là ở nước Việt Nam Cộng hòa có nhiều cô con gái những ông Phó Koáp mơ làm nữ ca sĩ tân nhạc. Sự mơ mộng này sở dĩ có là vì quả thực có vài em con gái các ông Phó Koáp đã thành nữ ca sĩ nổi tiếng. Em Thị Mùi, tức Thu Sương, khi dậy thì, cũng ôm mộng trở thành nữ ca sĩ. Em có đủ điều kiện để trở thành nữ ca sĩ nổi đình đám không kém gì ai, tức là tuy em không có giọng ca - nữ ca sĩ tân nhạc không cần có giọng ca hay ho chi cho lắm - nhưng em có nhan

sắc coi được và tấm thân con gái Phó Koáp khá hấp dẫn, gợi cảm. Nhiều em ca sĩ nổi tiếng hát hồng có ra gì đâu, nhan sắc, người ngợm nhiều em còn kém xa Thị Mùi. Nhưng vì cái số tử vi của em Thị Mùi không có sao làm nữ ca sĩ nên em không trở thành nữ ca sĩ. Em chán cái cảnh con gái lớn trong gia đình nghèo, bà mẹ ho lao ốm o chết sớm, Bố già Phó Koáp lấy vợ kế, bà mẹ ghẻ đẻ sồn sồn năm một và hai năm đôi. Thị Mùi phải lo gánh nước, đi chợ, nấu ăn, rửa bát, giặt rũ, coi sóc, tắm rửa cho một lũ em cùng bố khác mẹ hỗn như gấu, nói tục, chuyên môn dành ăn, ăn cắp vặt, chửi nhau, đánh nhau, và ở bản dơ dáy kinh người, em bèn sớm làm cuộc thoát ly khỏi cái cảnh gia đình địa ngục ấy.

Cuộc đời tình ái của em Thị Mùi trải qua cái gọi là ba chìm, bảy nổi, chín lên đênh. Thoạt đầu em bỏ nhà đi ở với một gã thiếu niên con nhà buôn, gã này chuyên ăn chơi, từ thưở ra khỏi lòng mẹ không kiếm được đồng xu teng, nhưng đi xe ô tô Si-po, nhảy đầm, đánh bạc, chơi gái, lấy ca-ve, hút thuốc phiện; bà mẹ của gã thâu vé số kiến thiết - Kiến thiết Quốc Gia giúp đồng bào ta mua lấy cửa nhà, giàu sang mấy hồi..- Cô con ông Phó Koáp thoát ly gia đình sống sung túc với gã được chừng một năm thì bà mẹ gã vỡ nợ, giặt hụi, lường gạt tiền thiên hạ, bà ta vào Ô Ten Chí Hòa nằm dài ngày và gã thiếu niên phá gia chi tử bèn thiếu tiền. Gã bỏ rơi Thị Mùi trong phòng bin- đình Cửu Long làm em nhịn đói mất mấy ngày.

Em bèn theo một anh thư ký cùng ngụ trong bin- đình. Anh này tưởng em có thai, vội vã "pát-sê" em cho lão bạn già chủ tiệm may tây ở Chợ Cũ. Anh già Maitre Tailleur diplomé de Paris mượn nhà riêng cho em ở. Vụ "kim ốc tàng Kiêu" vỡ lở, mẹ vợ anh Mét TêLo Giao Chỉ đến đánh ghen làm ồn ào, náo động cả xóm. Chị Hoạn Thư Bàn Cờ Sài Gòn dọa bắt chước bà Trung tá Thức tạt át-xít vũ nữ Cẩm Nhung, cho chở bằng xe ba bánh một thùng sắt tây thứ nước gọi là át-xít đến để ở đầu hẻm, dọa sẽ tạt cả anh chồng lẫn con đĩ cướp chồng người; anh già đi một đường phú lĩnh và em Thị Mùi lại bơ vơ nơi ngã bảy chợ đời.

Em được một cô bạn giang hồ cựu mang, đem về nuôi và đưa đi học nhảy đầm để làm ca-ve Cái số em vất vả nên em vừa nhảy được và sắp sửa đi làm thì chính phủ cấm nhảy đầm. Chỉ còn chút síu nữa là em trở thành gái chơi trong boát Mụ Đại Yên Đổ thì em gặp Kinh Thiên và trở thành phụ tá kiêm nữ hộ lý của Kinh Thiên. "Hộ lý" đây sài theo nghĩa của ông Chu Tử nhật báo Sống: hộ lý: ủng hộ sinh lý. Và bây giờ, tức là lúc này - thời hiện tại - Em Thu Sương, tức em Thị Mùi, con gái ông Phó Koáp Bắc kỳ ri cư, đang hành nghề trị bệnh

tâm thần cứu nhân, độ thể trong Phòng Trị Liệu Kinh Thiên. Phòng tối mờ, mát rượi vì có máy điều hòa không khí - nôm na và ngắn gọn là máy lạnh - da thịt nữ phụ tá đa tình của nàng cũng mát rượi như không khí trong phòng. Nàng nửa nằm, nửa ngồi bên cạnh Minh Đảo.

Minh Đảo đang ngủ mê, tiếng ngáy ròn của chàng trầm trầm vang lên trong không gian vắng lặng, Thu Sương mơ màng nhìn ngắm những bắp thịt cứng như thép trên ngực, bụng và hai cánh tay người đàn ông nằm đó.

Giấc ngủ của Minh Đảo nặng nề như tràn đầy những ác mộng, những giận hờn không được giải tỏa. Trước đây một tiếng đồng hồ chàng đến trong trạng thái tinh thần giận hờn đến cao độ. Chàng bị xúc động và tinh thần chàng rã rời. Thu Sương xúc động hơn nhiều khi nàng thấy Minh vào phòng. Từ hai tuần nay nàng đã yêu Minh Đảo, nàng mong chàng đến từng giờ, từng phút. Với nàng cảm giác này hoàn toàn mới lạ, kỳ diệu, tuyệt vời: đây là lần đầu Thu Sương yêu.

Minh Đảo mở mắt, chàng không thấy gì lạ khi nhìn Thu Sương gần như trần truồng nằm bên chàng:

- Họ liên kết lại để chống anh, Thu Sương ạ. Nam là bạn anh, Mộng Trinh là em gái anh, lẽ ra hai đứa chúng nó phải ủng hộ anh mới phải; vì quyền lợi riêng chúng nó cũng về phe bọn kia chống anh. Anh hận chúng nó..

Đây là lần thứ nhất Thu Sương nghe người nàng yêu nói đến bạn, em gái và vợ chàng. Và đây cũng là lần thứ nhất chàng thổ lộ chuyện gia đình, chuyện kín, những chuyện đời tư; kinh nghiệm cho nàng biết rồi chàng sẽ nói ra cả những chuyện có hại cho chàng, nàng sẽ phải báo cáo những chuyện ấy với Kinh Thiên và Kinh Thiên sẽ dùng những chuyện ấy để tống tiến chàng, việc mà lão vẫn thường làm. Với cử chỉ âu yếm, triu mến của người tình Thu Sương đưa bàn tay lên bịt miệng Minh Đảo.

Minh hôn lên lòng bàn tay nàng, rồi hôn lên cánh tay trần của nàng, chàng nói qua những cái hôn:

- Người chống anh đáng kể nhất là Ái Xuân. Mai Lan phải dựa vào Ái Xuân để sống. Chị em họ thân thương nhau lắm. Anh phải đánh cho Ái Xuân vắng ra mới có thể chế ngự được Mai Lan. Ái Xuân dâm... Dâm lắm. Dâm nhưng biết che dấu. Đàn bà như thế mới thật là dâm. Ly dị chồng. Dâm mà đang thiếu đàn ông. Nàng tưởng thẳng luật sư yêu nàng, nàng khôn mà không tinh, nàng không biết thẳng luật sư mê Mai Lan. Rất tiếc anh không có thời gian, anh có thể chinh phục

cả Ái Xuân...

Nàng cúi xuống hôn lên miệng chàng, chàng hôn lại. Chàng kéo nàng nằm lên người chàng. Họ Ôm ghì lấy nhau. Thu Sương chết ngất trong hoan lạc. Tiếng thở, tiếng rên, tiếng kêu, tiếng rít của nàng hợp ca với tiếng đàn máy lạnh chạy rì rì...

Thu Sương vẫn lơ mơ khi Minh Đảo buông nàng ra để ngồi lên. Có phích cà phê, bao thuốc lá, hộp quẹt trên chiếc bàn nhỏ, chàng uống cà phê, hút thuốc và chàng nói. Thu Sương rùng mình sợ hãi khi nàng thấy đúng như lời Kinh Thiên đã báo trước:" Rồi nó sẽ nói... Nó sẽ nói hết.."

Nàng ôm ghì Minh từ sau lưng chàng, đôi vú căng nảy vì khoái lạc của nàng áp vào lưng chàng nhưng chàng không cảm thấy gì cả, chàng say sưa nói, chàng nói liên miên như người lên cơn đồng bóng. Nàng muốn kêu lên:" Đừng nói..Anh yêu ời..Đừng kể..Em không nghe..Anh kể là nguy hiểm cho anh... Em không muốn thấy anh bị nguy hiểm..Anh kể, nó biết là anh khổ đấy.." Nhưng Minh Đảo cứ say sưa kể. Thu Sương nghe loáng thoáng câu chuyện một người đàn bà ở Đà Lạt, thích làm tình với thanh niên trẻ khỏe nhưng lại rất kẹo về mucĩ chi tiền; một đêm người đàn bà này bị cắt cổ, cả gã tình nhân của bà ta cũng bị giết. " Trời ời... Đừng kể nữa. Tại sao lại cứ kể..Yêu em đi. Yêu em có sướng hơn không? Vừa rồi anh có thấy em sướng không? Anh làm em chết được. Nhất anh..Em nè..Em chờ anh..Yêu em đi.Yêu em nữa đi."

Trái tim yêu đương nồng cháy của Thu Sương kêu lên những lời như thế, nhưng Minh Đảo không nghe. Chàng cứ kể, kể hết. Thu Sương vẫn ôm lưng chàng và nàng kinh hoàng không biết nàng phải làm sao để không kể lại cho Kinh Thiên nghe những gì nàng nghe được mà lão vẫn không biết nàng dấu lão.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 10

- Bà Ái Xuân... Bà được mạnh không ạ?

Buổi sáng nắng vàng trước cửa chợ Đà Nẵng, Ái Xuân nhìn người thiếu phụ vừa hỏi nàng. Trông quen quen nhưng nàng chưa nhớ ra ai, thiếu phụ tươi cười nói tiếp:

- Em là Tình..người Đà Lạt đây mà..

Ái Xuân nhận ra:

- A.Cô Tình..

Thấy Xuân Tình tươi đẹp, quyến rũ khác xa với Xuân Tình trơ khấc ở Đà Lạt, nàng thành thực khen:

- Hay quá. Hồi này tươi quá. Có chuyện gì thế? Lấy chồng chưa?

Xuân Tình cười:

- Thưa sắp.

Hai người trao đổi với nhau vài chuyện về Đà Lạt, về Đà Nẵng. Xuân Tình hỏi thăm sức khỏe của Ái Xuân, Ái Xuân vì phép lịch sự, cũng hỏi thăm về bà mẹ Xuân Tình:

- Hồi này bà má cô có thay đổi gì không?

- Thưa bà không. Má em vẫn vậy, bây giờ má em còn uống nhiều hơn trước nữa.

Ái Xuân đang định nói lời xin lỗi, tôi phải đi thì Xuân Tình nói tiếp:

- Má em đang ở đây. Em đến gặp má em để xin bà đi cai rượu. Ở Đà Nẵng này có ông thầy trị bệnh theo khoa tâm lý hay lắm..Giáo sư Kinh Thiên. Chắc bà có nghe nói đến Giáo sư... ?

- Tôi có nghe.

Ái Xuân nghĩ đến chuyện Minh hay đến phòng trị bệnh của Kinh Thiên, nếu bà mẹ của Xuân Tình cũng đến nộp tiền cho Kinh Thiên thì hai người có thể gặp nhau ở đó.

- Má em chịu tới, nhưng má em tới để phá Giáo sư nhiều hơn là để nhờ ông trị bệnh..Nhưng em tin chắc là thể nào Giáo sư cũng có ảnh hưởng tốt đến lối sống của má em.

Ý nghĩ đến trong óc Ái Xuân: Minh và bà Tá, bà bạn chí thân của Mạc Ta Hoa, có quen biết nhau không? Nếu họ biết nhau..?? Nàng nói:

- Cô đi ăn sáng với tôi nhé. Có tiệm bánh cuốn mới mở, tôi quen bà chủ, bánh khá ngon. Mình đi ăn, nói chuyện một lúc.

Xuân Tình nhận lời ngay. Trên hai đĩa bánh cuốn Ái Xuân đưa câu chuyện trở về vụ án mạng Mạc Ta Hoa:

- Da... Bà là người phát giác ra vụ án mạng đêm ấy nên bà muốn biết về kết quả cuộc điều tra - Xuân Tình nói - Vẫn chưa tìm ra thủ phạm.

Em nghĩ cảnh sát dẹp vụ đó rồi. nhưng cảnh sát có thể ngừng song má em thì vẫn cứ tiếp tục cuộc điều tra.

- Cảnh sát tìm không ra, bà má cô làm sao tìm được?

- Bà còn lạ gì má em. Bả rượu vào là nói ba lảng những xí sộ đủ chuyện, nhiều khi má em dựng chuyện lên để nói, nhưng mà chuyện má em mình nghe chơi rồi bỏ, cũng chẳng hại gì. Má em nói Dì Mạc Ta em về báo mộng cho má em biết tên giết Dì đang ở Đà Nẵng. Má

em còn kể chuyện này mới ly kỳ, chỉ không biết bà bày đặt ra hay là chuyện thật. Nếu là chuyện thật thì thật là kỳ. Em không tin là chuyện thật..Má em nói hôm bà xuống phi trường ở đây bà nhìn thấy một cô gái mang trên ngực áo cái broche hình con bướm của Dì Mạc Tạ Em cũng có biết con bướm ấy. Nó cũng không đắt tiền lắm nhưng trông nó lạ, ít có. Má em cho là tên giết Dì Mạc Tạ đã lấy cái broche con bướm đó.

Ái Xuân nhớ đến cái broche con bướm của Mộng Trinh, nén xúc động nàng làm vẻ thản nhiên hỏi:

- Sao khi nhìn thấy cô gái mang con bướm đó bà má cô không túm lấy, gọi cảnh sát đến nhờ xem có đúng cái broche đó là của bà Mạc Tạ hay không?

- Má em nói lúc ấy lộn xộn, đông người, má em chỉ nhìn thoáng thấy nhưng không để ý. Chỉ khi ngồi trong xe lô chạy ra khỏi phi trường má em mới nhớ ra; má em cho xe quay lại nhưng cô gái ấy không còn ở trong phi trường nữa. Từ đó má em nhất định là tên giết Dì Mạc Tạ em đang ở Đà Nẵng, má em đi tìm cô gái đó, má em tin chắc tìm được cô đó là tìm ra tên giết Dì Mạc Tạ.

Buổi trưa ấy về đến nhà Ái Xuân vào phòng Mộng Trinh. Mộng Trinh đang nằm nghe nhạc và đọc tiểu thuyết, Ái Xuân thân mật nói:

- Trinh ơi..Cho chị mượn cái broche con bướm của em nhé. Chị lấy kiểu làm một cái giống nó. Được không?

Mộng Trinh sốt sắng nhồm dậy, mở tủ, lấy cái nữ trang, đưa ngay:

- Được chứ. Chị thích à? Của Minh cho em, nếu là của em mua em biếu chị ngay.

- Cám ơn em. Chị mượn thôi. Của Minh cho em, đời nào chị lại lấy của em.

Linh tính báo cho Ái Xuân biết đây đúng là con bướm Bà Tá đã nhìn thấy hôm Mộng Trinh và Minh, Mai Lan đi đón Nam ở phi trường.

Bây giờ phải làm sao cho bà ấy nhìn thấy con bướm tang vật này. nhìn thấy nó bà ta sẽ làm om sòm lên. Làm sao bây giờ?

Vì không hỏi Xuân Tình bà Tá ở khách sạn nào trong thành phố Ái Xuân phải mất mười lăm phút mới tìm được khách sạn trong có bà Tá. Nàng gọi điện thoại tới đó và Rô Be Mặt Mụn trả lời nàng. Bà Tá có ở đây nhưng máy tô-lô-phôn để ở phòng tiếp tân, bà Tá ở trên lầu, không bao giờ xuống nhà nghe điện thoại, muốn nói gì cứ nhắn, sẽ nói lại với bà Tá. Ái Xuân nói, giọng quan trọng:

- Nhờ ông Quản lý nói với bà Tá: có người muốn nói riêng với bà về chuyện bà Mạc Tạ Hoa. Chuyện quan trọng chỉ có thể nói được với bà. Quan trọng lắm. Ông cứ nói dùm như thế.

Nàng phải chờ đến mười phút mới nghe thấy giọng nói khàn khàn như giọng đàn ông Ba Tàu:

- A lô... Chi đó?

- Bà Tá, phải không ạ?

- Đúng dzồi. Có chuyện gì nói mẹ nó đi.

- Đây là Phòng Trị Liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Giáo sư sai tôi nói với bà là Giáo sư mời bà bốn giờ chiều nay bà đến văn phòng gặp Giáo sư có chuyện quan trọng..

Ái Xuân nhăn mặt khi nghe câu chữi thề thô tục của Mụ Tá:

-... Tưởng cái gì..Lão đạo bịp ấy thì còn có chuyện gì quan trọng mà nói..Tui mà đến là tui vặt râu lão..Nói cho lão biết tui không có đến đâu. Còn lâu.

- Bà nghe tôi nói hết đã nào. Giáo sư mời bà đến để nói với bà một chuyện rất quan trọng liên can đến tên giết bà Mạc Ta Hoa.

Như trên sân khấu cải lương, Mụ Tá thẳng thốt kêu lên:

- Mạc Ta Hoa...

- Phải. Mạc Ta Hoa. Tên sát nhân đang ở đây, nhưng nó sắp đi nơi khác. Đúng bốn giờ chiều nay Giáo sư đợi bà ở phòng trị liệu. Bà phải đến đúng bốn giờ.

Mặc cho Mụ Tá ú ớ, Ái Xuân cúp máy. Nàng tin Mụ Tá sẽ không gọi điện thoại lại cho Kinh Thiên vì cái lý do giản dị là Mụ không có số điện thoại của lão đạo bịp.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 11

Hai người ngồi đối diện chủ khách - Chủ là Giáo sư Kinh Thiên, khách là bà Quả phụ Lê văn Tá - Họ gườm gườm nhìn nhau, và như Chu Công Cẩn với Khổng Minh Gia Cát, họ đang tìm hiểu nhau nghĩ gì, nhau sẽ nói gì, nhau sẽ làm gì.

Kinh Thiên khó hiểu trước thái độ của Mụ Tá. Lão không biết chiều nay Mụ đến gặp lão có chuyện gì, Mụ hung hăng và có vẻ muốn lại gây sự phá lão. Lão sửa lại giọng kính trắng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

- Thưa bà..

Mụ Tá hàm hàm chặn ngang:

- Bà ví con ký gì? Biết ký gì thì nói ngay ra đi, đừng có ỡm ờ..Lững lơ

con cá vàng..Mất thì giờ...

Lão đạo bịp nghiêng mặt với cái vẻ mà lão tự cho là rất bác sĩ chuyên khoa tâm lý trị liệu:

- Thừa bà..Bà muốn tôi nói về chuyện gì?

- Chuyện gì còn phải hỏi người ta nữa? Âm ờ hội tề..Thằng nào giết Sê ri Mạc Ta Hoa của người ta?

Kinh Thiên ngạc nhiên thật sự:

- Ai giết? Làm sao tôi biết? Sao bà lại hỏi tôi? Bà phải hỏi cảnh sát chứ?

Mụ Tá trừng mắt:

- Làm khó dễ hả? Muốn yêu sách gì đây?

- Bà Mạc Ta Hoa là bà nào? Ở đâu? Tôi không quen biết bà nào là bà Mạc Ta Hoa.Bộ bà nghi tôi giết bà ấy sao?

- Dzu không giết nhưng Dzu biết thằng giết.

- Tôi không biết gì hết.

- Tại sao vừa nói biết mà bi giờ lại nói không biết?

Hai đương sự cùng to tiếng:

- Người ta nói biết bao giờ?

- Chờ chi tiền mới nói phải hôn?

Hết chịu nổi, Kinh Thiên đứng bật dậy:

- Bà đi ra ngay A lệ.Sóc tề...

- Sóc tề thì soọc tề Ngán gì...

Mụ Tá đứng lên. Kinh Thiên làm hành động đại dột là hằm hằm đi ra mở cửa. Mụ Tá tung cánh tay ra kẹp cổ lão khi lão đi trong tầm tay của Mụ. Mụ ấn đầu lão xuống bàn:

- Thằng nào giết người? Thằng nào? Thằng nào? Nói...

Mụ Tá hỏi dồn. Kinh Thiên ú ớ, rầy rụa. Cái máy điện thoại rơi xuống sàn, mũi giày dzôn - giống loại giày Thi sĩ Tú Xương đi đến nhà cô đầu Hàng Thao, Nam Định, Tông Ke, tức Bắc kỳ, thập niên 30- đá thụp thụp vào cạnh bàn.

Cánh cửa vào phòng mở hé, Thu Sương ló mặt nhìn vào.

Mụ Tá buông Kinh Thiên ra, Mụ tỉnh queo như không có chuyện gì lạ xảy ra cả.

Thu Sương sợ hãi:

- Giáo sư có cần tôi gọi người vào đưa bà này ra không ạ?

Kinh Thiên thở hổn hển, lão sửa lại gọng kính trắng, sửa nút ca-vát, và lắc đầu:

- Không. Không cần. Để tôi nói chuyện với bà ấy. Ra đi.

Để tỏ ra mình là chủ nhân và mình chủ động lão đặt lại cái ghế:

- Mời bà ngồi. Chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Mụ Tá tỏ vẻ hài lòng:

- Tốt. Tại Dzu không chịu nói, đâu phải tại tui.
- Bà nói tôi mời bà đến để nói về vụ bà bạn của bà bị giết ?
- Chớ còn gì nữa. Hỏi đi, hỏi lại mãi. Không thể thì tui đến đây làm chi?
- Nhưng mà ai nói với bà tôi mời bà đến chứ?
- Còn ai nữa? Em thư ký của Dzu tô-lô-phôn đến cho tôi, nói Dzu mời tôi bốn giờ chiều nay đến gặp Dzu Ēm nói rõ Dzu mời tôi đến để cho tôi biết tên thằng giết bạn tôi ở Đà Lạt.
- Nói vậy thật à?

Như nhà tu hành chân chính bị nghi là đi hát cô đầu và ăn thịt chó, Mụ Tá nổi sùng lên:

- Nói người ta phỉa sao? Người ta phỉa làm ký gì mới được chứ?
- Thu Sương được gọi vào, nàng ngơ ngác:
- Em có gọi điện thoại bao giờ cho bà đâu...

Mụ Tá đứng lên. Thu Sương sợ hãi lùi ra cửa phòng. Bồng Kinh Thiên thay đổi thái độ, lão xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Sau khi hát hàm ra lệnh cho Thu Sương ra khỏi phòng, lão ôn tồn nói với Mụ Tá:

- Tôi hiểu rồi. Không có ai gọi điện thoại cho bà cả. Tiềm thức của bà bị ám ảnh vì cái chết của bà bạn, bà ngày đêm mơ tưởng đến việc tìm ra tên giết người nên bà chờ đợi có người nói cho bà biết tên đó là ai, ở đâu...

Kinh Thiên ngừng nói, lão ngừng vì thấy nét mặt Mụ Tá thay đổi. Có vẻ như Mụ vừa nghĩ ra được chuyện gì thú vị, Mụ cười tùm một mình; qua mấy lần gặp người đàn bà quái dị này lão đạo bịp chưa từng thấy Mụ cười lần nào, dù là cười nhạt.

Mụ Tá vừa cười tùm vừa gật gù:

- Thôi..Thôi..Moa cũng hiểu rồi. Moa biết kẻ nào đã giả danh Dzu tô-lô-phôn cho moa để gạt moa đến đây làm phiền Dzu.

Kinh Thiên tò mò:

- Ai dzậy? Bà nghi cho ai giả danh chúng tôi?

Mụ Tá búng hai ngón tay vào nhau đánh choách một cái, Mụ la lên :"
Đúng dzồi..! Xe xà..Xe xà..Bồng Bồng.." nhưng ngay sau đó nét mặt mụ chuyển sang vẻ bí mật, Kinh Thiên không chịu nổi, hỏi tới tấp:

- Ai? Ai tô-lô-phôn bảo bà đến đây? Ai? Ky xà?

Mụ Tá lừng khừng:

- Ai thì Dzu hỏi làm gì? Ai thì ăn nhậu gì đến Dzu?

Kinh Thiên trợn mắt, hàng ria chuột vênh lên:

- Ăn nhậu lắm chứ sao lại không? Mạo danh người ta mà nói không ăn nhậu!

Mụ Tá suy nghĩ rồi gật đầu:

- Moa phải giữ bí mật tên tuổi người này. Moa chỉ có thể nói nhỏ riêng một mình Dzu nghe thôi.

Tuy lúc ấy trong phòng chỉ có Mụ và Kinh Thiên, Mụ cũng nhìn quanh với cái vẻ quan trọng. Mụ gõ ngón tay cộc cộc lên mặt bàn:

- Dzu ghé lại gần đây moa nói Dzu nghe.

Vì tham lam Kinh Thiên quên cả đề phòng. Lão nhô người qua mặt bàn để ghé tai đến gần Mụ Tá. Mụ Tá đứng lên, tay trái nắm rờ-ve áo veston của Kinh Thiên kéo xuống, tay phải mụ đấm một quả vào giữa ngực Kinh Thiên. Hư... ! Kinh Thiên mất thăng bằng, ngã nằm xuống bàn. Lập tức lão bị Mụ Tá chẹn cổ:

- Hà..Hà..Bi giờ có chịu nói không? Đưa nào giết Mạc Tả Đưa nào? Nói mau.

Từ ngày biết đàn bà đến giờ - Kinh Thiên biết đàn bà rất sớm, biết từ năm lão mới mười ba tuổi, tức là từ khi lão ở vào cái tuổi mà tuần báo Tuổi Ngọc - tuần báo chuyên bán cho các cô nữ sinh đệ ngũ, đệ lục trung học, những cô đệ tam, đệ tứ bắt đầu có tình nhân không bỏ tiền ra mua Tuổi Ngọc nữa - tuần báo Tuổi Ngọc của nhà văn Duyên Anh gọi là "lứa tuổi thích ô mai, tuổi ngọc, tuổi vàng, ngày xưa còn bé.." - nhưng chưa bao giờ lão gần một người đàn bà khủng khiếp như Mụ Tá. Nói là lão bị đè chết cứng, bị chẹn cổ thì đúng hơn là gần. Miệng lão há lớn, tròn như chữ O, hàng ria chuột hết còn vung vẩy.

Mụ Tá ghé sát mặt Mụ xuống mặt Kinh Thiên, hơi rượu chua lòm phà dữ dội vào mũi lão đạo bịp:

- Nói. Pạc lệ Đồi hỏi ký gì? Muốn ký gì? Muốn gì cũng ô kê ráo trội. A lò... A lệ.Pạc lệ.Tú đờ suýt..Đưa nào giết Sê ri Mạc Ta của moả?

Bàn tay phải chẹn cổ Kinh Thiên, bàn tay trái Mụ thò vào mái tóc Kinh Thiên vò vò rồi giật giật. Lão đạo bịp có bộ tóc rất thưa, lão đã chịu khó chích nhiều chai Bepanthen và Vitamin H3 kiêm uống cả hai, ba tạ hà thủ ô với hy vọng được mọc tóc nhưng kết quả là cùng với tháng năm qua - những ngày như lá, tháng như mây - mái tóc lão càng ngày càng thưa thớt. Lão run rẩy khi nghe Mụ Tá nói sát miệng vào vành tai lão:

- Dzu chưa được nghe thành tích đánh người ăn tiền của moa, hả?

Đề moa tự giới thiệu vài đường. Những năm bốn bảy, bốn tám, các quan Đại Pháp mới trở lại Đông Dương, moa được tuyển làm nữ chuyên viên thẩm vấn của Suya-rơ-tê Phê- đê-ran. Phê- đê-ran ạ, nghe rõ dùm tí. Thẩm vấn là phải tra tấn. Thẩm vấn tức là tra tấn. Không tra tấn đời nào bọn phạm tội chịu khai. Tù đàn bà là giao cho

moa thăm vấn. Tù đàn ông không chịu khai cũng giao cho moa luôn. Moa thăm vấn là em nào cũng phải khai hết. Moa có thuật nhổ lông thần sầu. Moa đã nhổ là không em nào chịu nổi. Đây nè... Để moa biểu diễn cho Dzu coi.

Hai ngón tay Mụ Tá vê vê mấy sợi râu còi bên mép Kinh Thiên rồi giật mạnh một cái. Miệng Kinh Thiên đang tròn chữ O bỗng méo thành chữ Y nằm nghiêng. Nhờ vậy lão la lên được thành tiếng:

- Cứu tôi! Ối..! Ối..! Nó giết tôi..!

o o o

Ngồi trong xe taxi đậu ở đầu đường Ái Xuân nhìn thấy Mụ Tá đi vào phòng trị liệu Kinh Thiên. Đợi mười phút trôi qua nàng xuống xe vào theo.

Vào đến nơi nàng thấy Thu Sương đang phân trần với một thanh niên. Thu Sương và anh này cùng bận bộ áo trắng gọi là áo bờ-lu, loại đồng phục của những ông thợ cạo và bác sĩ, y tá:

- Cái nhà bà này kỳ quá đi. Mình chẳng gọi điện thoại gì đến cho bà, bà cứ đồ riết là mình gọi..

Gã nọ ngẩng ngẩng cần cổ lộ hầu, cục xương cổ nhấp nhồm lên xuống, hỏi:

- Bà ấy muốn cái gì?

- Không biết. Bà ấy có bà bạn, làm Me Tây thì phải, bị cướp nó cắt cổ chết ở trên Đà Lạt. Không hiểu sao bà cứ nhất định giáo sư mình biết ai giết..bà đòi giáo sư phải nói cho bà biết.

Gã thanh niên gật gù, giọng thán phục:

- Không chừng giáo sư mình biết thật đấy, Thu Sương ạ. Giáo sư mình biết nhiều chuyện thần sầu lắm. Thu Sương không thấy các ông tướng, ông tá, cả ông tướng Vùng, còn phải mời giáo sư mình đến cố vấn đấy u?

Thu Sương quay lại tiếp bà khách mới tới. Giáo sư rất bận, chiều nay giáo sư không tiếp ai, muốn được giáo sư tiếp, bà khách phải ghi tên lấy hẹn. Ái Xuân ghi bậy một tên giả rồi trở ra. Không ra khỏi toà nhà ngay, nàng đứng lại ở hành lang, quan sát địa thế. Nàng nghe có tiếng người la lối rồi tiếng lục đục vang lên trong phòng trị liệu.

Nàng đi tới đặt cái broche con bướm lên thành cầu thang, nàng tính Mụ Tá đi ra sẽ nhìn ngay thấy con bướm. Rồi nàng đi tới cửa một văn phòng luật sư ở cạnh phòng trị liệu Kinh Thiên, nàng đứng quay lưng lại cầu thang cho Mụ Tá không nhìn thấy mặt nàng.

Mụ Tá bị đẩy ra hành lang, mụ sưa? lại bộ y phục sộc sộc rồi huỳnh huých đi ra thang lầu. Ái Xuân nghe tiếng giày cao gót của Mụ dừng lại. Không quay lại nhìn nàng cũng thấy cảnh tượng Mụ Tá đứng

sững khi nhìn thấy con bướm trên thành thanh lâu, Mụ dáo dác nhìn quanh rồi thò tay ra thộp ngay con bướm, bỏ vội vào cái sắc tay to tổ bố, bước vội xuống cầu thang.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 12

Kinh Thiên xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi trịnh trọng nói lời phi lộ:

- Cám ơn ông Nam đã vui lòng quá bộ đến đây hôm nay.

Nam, tức Nam Ria Con Kiến, Cơ-lắc GộpBơ Giao Chỉ, bạn chí thân của Minh Đảo, ngồi trước mặt Kinh Thiên. Y dùng hai hàm răng cắn cuống gỗ điều si-gà Hav-a-tampa, hàng ria mép của Y ngay ngắn chứng tỏ Y không bị bối rối nội tâm. Y im lặng chờ xem lão đạo bịp dở trò gì. Y đến đây vì lão đạo bịp nói qua điện thoại với Y : " Mời ông Nam đến cho tôi được nói chuyện với ông về ông Minh, ông bạn ông.." Nam biết Minh Đảo lui tới phòng trị liệu của Kinh Thiên nhưng Y không ngăn vì Y cho rằng không có gì nguy hiểm. Nay Y hỏi thì tình hình có vẻ như đã muộn. Nhìn bộ mặt nham hiểm rở tiền, hạ cấp của Kinh Thiên, Nam nghĩ không biết tại sao một tên bịp ra mặt như thế lại có thể lấy được tiền của nhiều người, kể cả những người được kể là trí thức.

Kinh Thiên hôm nay có vẻ tự tin. Lão nói chậm rãi, rõ rệt, đàng hoàng như một chính khách lão thành ban chỉ thị cho đàn em:

- Ông Nam..Tôi mời ông đến vì tôi thấy thời gian đã tới lúc chúng ta phải gặp nhau..

Lão thốt tiếng cười khinh đời:

- Giang hồ chúng ta phải dùng thủ đoạn để thắng đời, nhưng giang hồ nhiều khi cũng rất quang minh, chính đại, thành thật, tín nghĩa. Giang hồ chơi đòn phép với người ngoài giới, giang hồ không đòn phép với nhau. Ông đồng ý với tôi không??

Lão học được cách hỏi người khác câu: " Đồng ý không? Đồng ý chứ?" nhờ lão được nghe ông Giáo sư Triết Trần Bích Lan, tức Thi sĩ Nguyên Sa, nói chuyện mấy lần. Lão được quen biết sơ sơ ông giáo sư triết kiêm thi sĩ từ những ngày xưa, ngày xưa ở tỉnh lỵ Hà Đông bên hông Hà Nội - Lão biết ông Nguyên Sa nhưng ông Nguyên Sa không biết lão là ai. Tuy vậy sự quen biết nhỏ nhoi ấy cũng đủ để cho

Kinh Thiên nói với mọi người rằng ông Nguyễn Sa là bạn mày tao với lão và lão từng là bạn đồng học của giáo sư Trần Bích Lan. Hai tiếng "đồng học" mơ hồ đây có thể được hiểu là "cùng học ở bên Pháp."- Giáo sư Trần Bích Lan khi nói, thường hỏi người nghe:" Đồng ý??" Nam Ria không trả lời. Kinh Thiên nói tiếp:

- Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ nhưng tôi từng được nghe nói đến ông, chắc ông cũng có nghe anh em trong giới nói đến tôi. Vì vậy tôi thấy tôi nên nói thẳng với ông, còn ông quyết định ra sao, đó là phần ông. Song tôi nghĩ ông là bạn chí thân của Minh Đảo, ông là người hiểu biết, tất ông sẽ thấy việc ông và tôi hợp tác với nhau để bảo vệ Minh Đảo là đúng. Đúng và cần làm ngay.

Kinh Thiên đổi giọng nói và nét mặt, từ hoà nhã, thân mật lão chuyển sang nghiêm trọng:

- Tôi được biết một số tội trạng và án tích của Minh Đảo. Cách đây ba năm Minh Đảo dùng dao đâm chết một tay côn đồ Tàu ở đường Tổng đốc Phương, Chợ Lớn. Tên A Sường, một mã thầu dậu. A Sường có nhiều tiền án trộm cướp, đả thương, Tổng Nha Cảnh Sát cho đây là vụ hai nhóm côn đồ Tàu Việt tranh dành đất sống, thanh toán nhau nên không sốt sắng lắm trong việc điều tra truy tầm hung thủ. Tuy vậy cái tên Minh Đảo cũng bị ghi trong hồ sơ là tình nghi thủ phạm. Hồ sơ cảnh sát Tổng Nha ghi Minh Đảo bị bắt vì tội cướp, hai lần ở tù, lần đầu ở Chí Hòa hai năm, lần thứ hai Chí Hoà rồi ra Côn Đảo ba năm. Nhưng..những án đó không đáng gì so với cái án Minh Đảo mới làm đây ở Đà Lạt...

Tuy đã biết trước và đã tự trấn tĩnh để tỉnh trí đối phó với mọi tình huống Nam Ria cũng biến sắc mặt khi nghe lão đạo bịp nói đến hai tiếng Đà Lạt. Kinh Thiên nhìn thẳng vào mặt Nam Ria, trầm giọng nói rõ từng tiếng:

- Cách đây tám tháng ở Đà Lạt..người có tên là Trần duy Minh, hõn danh Minh Đảo, đã giết chết hai người trong một đêm. Một trong hai nạn nhân là anh Tôni Cương, diễn viên điện ảnh, nạn nhân thứ hai là bà Nguyễn thị Hoa, tức bà Mạc Ta Hoa. Tôi biết tại sao Minh Đảo lại giết hai người ấy, tôi có bằng chứng Minh Đảo là tên sát nhân. Cô Ái Xuân, người chị của cô Mai Lan, vợ Minh Đảo, cũng nghi cho Minh Đảo đã giết cô Mạc Ta Hoa. Cô Ái Xuân chỉ mới nghi thôi, cô ấy đang tìm bằng chứng. Nguy hiểm cho Minh Đảo hơn nữa là còn một người đàn bà thứ hai đang tìm kiếm người giết cô Mạc ta Hoa. Người đàn bà này là bạn thân của cô Mạc Ta Hoa, bà ta có thể làm hại Minh Đảo bất cứ lúc nào.

Kinh Thiên muốn dấu tên tuổi người đàn bà vừa được lão nói đến,

nhưng Nam Ria cười nhạt:

- Tôi biết mụ đó rồi.

Kinh Thiên cũng nhếch mép cười nhạt:

- Ông bạn biết rồi thì tốt thôi. Như vậy là bạn biết tôi không bịa chuyện để dọa bạn. Chuyện quan trọng bạn và tôi cần làm hiện nay là hợp sức lại để bảo vệ Minh Đảo. Ông bạn đồng ý với tôi chứ? Một lần nữa Nam Ria không trả lời.

Kinh Thiên bồi thêm:

- Chính miệng Minh Đảo kể ra từng chi tiết vụ giết Mạc Ta Hoa và Tô Ni Cương.

Nam Ria ghi nhận việc lão lang bịp không nói " chính miệng Minh Đảo kể với tôi," lão chỉ nói "chính miệng Minh Đảo kể rạ." Nam nghĩ có thể Minh kể với người nào khác, người khác này kể lại với lão lang bịp.

Nam không tin, nhưng vì yếu thế, vì bị Kinh Thiên nắm quyền chủ động, lại thêm vì bị xúc động: đây là lần thứ nhất Y nghe một người lạ nói rằng Minh Đảo giết người ở Đà Lạt. Y chỉ nói được một câu yếu sù:

- Đời nào có chuyện ấy.

- Bạn không tin cũng phải thôi. Chính Minh Đảo cũng không biết là mình đã khai ra chuyện giết người.

Kinh Thiên ngồi im, lão thường thức sự bối rối của Nam Ria.

Cuối cùng Nam Ria phải hỏi cái câu mà Kinh Thiên muốn Y phải hỏi:

- Tiền?

- Tất nhiên, nhưng ở đời có nhiều chuyện không phải chỉ chi đĩa. là xong. Nếu chỉ cần chi tí đĩa. còn tôi đã nói thẳng với Minh Đảo. Tôi mời bạn tới đây là để bàn chuyện cứu Minh Đảo. Tôi có cảm tình với Minh và giang hồ ta nói thật với nhau, Minh có thoát nạn, Minh có được an ninh, có được làm ông chủ bự quản lý dài dài cái sản nghiệp của nữ tỷ phú Mai Lan, ta mới có thể có nhiều tiền. Tôi nói ta đây là bạn và tôi. Bạn là bạn chí thân của Minh, Minh chỉ có thể trông cậy vào bạn, bạn nên tin tôi..

Nam Ria vẫn chỉ nói mơ hồ:

- Tôi chưa từng tin ai, tôi chưa bao giờ nhận lệnh của ai.

Đến lượt Nam gằn giọng:

- Nếu bạn tôi bị nguy, tôi thừa sức một mình bảo vệ nó. Nếu cần, tôi hy sinh mạng sống của tôi cho nó. Tôi từng hy sinh cho nó nhiều lần.. Ánh mắt và sự rung động của hàng ria con kiến trên môi Nam Ria cho Kinh Thiên biết Y muốn nói:" Mẹ kiếp..Có giỏi anh cứ động đến bạn tôi đi. Tôi giết anh trước.."

Kinh Thiên nhún vai như nhà phi-lôđzốp bực mình vì cứ phải nhắc đi, nhắc lại một chân lý cũ rích:

- Tất nhiên..Tất nhiên..Bạn có thể chết vì Minh Đảo, nhưng bạn chết mà Minh Đảo có thoát nạn, có được sống hay không mới là chuyện quan trọng. Như bạn thấy đó, bây giờ có hai người đàn bà muốn làm hại Minh Đảo, bạn có thể giết cả hai người đó được không? Cứ coi như bạn giết được hai người đó, bạn giết luôn cả tôi nữa, liệu cảnh sát có để yên cho Minh Đảo phây phây sống hay không? Vấn đề bây giờ là ta phải tìm cách cứu Minh Đảo, cứu một cách êm thấm, không phải cứu bằng cách giết thêm một, hai người khác; nhất là lúc này không phải là lúc chúng ta dùng đòn phép lừa bịp nhau. Như tôi đã nói đòn phép là để dùng với người ngoài..

Bị Kinh Thiên vừa đe dọa, vừa thuyết vừa chỉnh cho một hồi, Nam Ria nén giận để có thể ngồi yên. Y thấy Y bị Kinh Thiên dồn vào thế bị động. Y bực vì Kinh Thiên luôn miệng nói đến giới giang hồ và tự nhận là bạn giang hồ với Y, thân mật gọi Y là bạn và gọi Minh bằng cái tên giang hồ là Minh Đảo, Y thắc mắc không biết trong những lần tới đây, gọi là để điều trị bệnh nóng giận, Minh đã nói những gì với lão lang bịp này.

Chờ một lúc cho những lời nói của mình thấm vào lục phủ, ngũ tạng của Nam Ria, Kinh Thiên mới hỏi:

- Bạn giao tình với Minh Đảo bao lâu rồi?

Miễn cưỡng Nam Ria trả lời:

- Lâu rồi.

- Từ nhỏ?

Nam Ria gật đầu.

- Bạn từ nhỏ có thể coi là thân hơn anh em ruột - Kinh Thiên nói - Chỉ có Minh Đảo bỏ bạn thôi, không bao giờ bạn bỏ Minh Đảo.

Nam Ria dơ ngón tay trở lên:

- Đừng gọi tôi là bạn. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ tôi là bạn anh. Anh không có tư cách gọi Minh bằng cái tên Minh Đảo.

Kinh Thiên lại nhún vai:

- Được thôi. Bạn càng tốt, không bạn cũng không sao, nhưng hãy nghe tôi nói. Tôi muốn nói đôi lời có lợi cho ông. Tôi hơn tuổi ông, ông có nghe tôi nói cũng không có gì phải Tạcdzăng nổi giận. Trước kia ông Minh chưa có vợ, ông có thể sống thân thiết với ông ấy được. Khi có vợ, tình bạn của người đàn ông bắt buộc phải nhạt đi. Thời gian làm nhạt phai tất cả, Giàu đổi bạn, sang đổi vợ. Thường tình. Ai cũng vậy, chẳng riêng gì ông Minh. Ông có ích cho ông Minh khi ông Minh sống cuộc đời độc thân; khi giàu sang có tiền bạc che

chờ, ông Minh sẽ không cần đến ông nữa. Rất có thể có ông sống bên cạnh ông Minh sẽ không thoải mái vì ông gọi cho mọi người nhớ lại quá khứ của ông Minh. Ông sẽ trở thành người thừa. Ông không còn là bạn mà ông cũng không thể hạ mình làm một thứ gia nhân cho vợ chồng bạn. Không lâu la gì đâu chỉ cần ngày này sang năm thôi, tình trạng của ông sẽ ra sao? Bây giờ tất cả mọi nhu cầu về cuộc sống của ông đều do vợ chồng ông Minh giải quyết. Ông phải thoát ra khỏi cảnh hưởng ăn nhờ ấy, mà muốn thoát ra ông phải có tiền. Bà vợ Ông Minh thừa tiền, bà ấy yêu mê ông chồng. Nếu có tai họa xảy ra với ông Minh bà ấy sẽ đau khổ lắm lắm. Giữ cho ông Minh không bị tai họa, làm cho bà Mai Lan không phải đau khổ, bà ấy trả công chúng ta một số tiền. Có gì là quá đáng hay vô luân?

Lời bình luận của Kinh Thiên về tình bạn, tình đời và tiền bạc làm cho Nam Ria xúc động. Y thấy Kinh Thiên nói đúng. Quả thật là Minh không cần Y nữa. Nói cách khác Minh không còn cần Y như trước kia, như thời Minh chưa có vợ. Bây giờ Minh giao du toàn với những người có địa vị, trí thức, có quyền lực: những ông Tướng, Tá, Tỉnh trưởng, bác sĩ, kỹ sư, Minh là thành viên Hội Lyons Club, được mời làm cố vấn của Hội Đồng Thị Xã, đi câu trên biển với ông thị trưởng, đi bắn trong rừng với ông Tướng Vùng, xoa mà chược với ông Chánh án v.v. Mai Lan là Hội Trưởng Hội Bạn Thương Binh, Mẹ Đờ Đầu Cô Nhi Viện, Phu nhân Thủ Tướng Chính phủ khi đến Đàng có ghé đến biệt thự Mai Lan dùng cơm. Mỗi khi nhà có khách Nam Ria nằm tịt trong phòng. Cùng sống một nhà mà có khi cả hai ba ngày Minh và Y không gặp nhau, không nói với nhau một tiếng. Đúng như lời lão lang bịp nói Y không thể hạ mình làm gia nhân của Minh mà Y cũng không còn là bạn của Minh nữa.

Trái tim Nam Ria bỗng đau nhói khi Y nghĩ đến chuyện Minh gặp nguy hiểm - Nếu bị bắt Minh có thể bị tử hình. Hành động giết người của Minh quá tàn ác - Minh đang cần Y bảo vệ. Y phải làm sao bây giờ?

Nam Ria thở dài và nước mắt lưng tròng, hàng ria mép run rẩy, Y nghẹn lời;

- Tôi phải làm gì?

Kinh Thiên biết lão đã thắng. Kinh nghiệm cho lão biết khi thắng lão đừng để lộ vẻ kiêu hãnh, lúc này là lúc lão cần khiêm tốn với Nam Ria nhất. Lão nói như lão năn nỉ Nam:

- Ông nhận lời, tôi mừng. Tôi vẫn sợ mình tôi không đủ sức cứu ông Minh. Nhưng có ông thì được. Người tôi sợ nhất là cô Ái Xuân. Cô này thông minh, sắc xảo, lại tham lam. Đàn bà như cô ta thật là đáng

sợ. Nguy hiểm nhất là cô ta lại ở sát bên ông Minh. Mọi lời nói, mọi cử động của ông Minh cô ấy đều biết. Nay có ông ở ngay trong nhà, tôi tin ông có thể hóa giải được những độc chiêu của cô Ái Xuân. Còn về người đàn bà kia.

Nam Ria thốt ra tiếng chửi dành riêng cho người vừa được Kinh Thiên nói đến. Y dòn cơn hờn giận của Y vào Mụ Tá:

- Mụ ấy hoàn toàn không biết gì về Minh cả. Mụ ấy là bạn của Mạc Ta Hoa. Bạ suốt ngày. Nhà mụ với nhà Mạc Ta Hoa ở sát bên nhau, chỉ cách mấy thước vườn. Mụ vẫn la lối là mụ sẽ tìm cho bằng được người đã giết Mạc Ta Hoa để trả thù, Mụ chỉ la cái mồm thế thôi. Nhưng..

Tuy nói cứng Nam cũng bị bối rối:

- Nhưng không biết tại sao Minh về đây, Mụ cũng bỏ Đà Lạt để về đây. Mụ đi theo Minh hay việc Mụ về đây chỉ là tình cờ ?? Tôi quen Mụ. Tôi phải đến gặp Mụ để hỏi dò xem mới được.

Kinh Thiên đồng ý quá, lão đang mong Nam Ria đến gặp Mụ Tá để làm cho nội vụ nổ ra tùm lum - Lão đứng ngoài cuộc hưởng lợi - nhưng lão cũng vờ suy nghĩ, đắn đo ra cái điều từ nay lão là tay chủ động mọi việc. Vài dây sau lão mới nói:

- Nên lắm. Nếu ông quen bà đó thì ông đến dò hỏi thẳng bà ta xem sao. Còn chuyện này nữa: ông canh chừng cô Ái Liên dùm tôi, tôi ngán cô này hơn tôi ngán bà Tá nhiều. Ông cũng phải luôn luôn để ý ngăn cản ông Minh để ông ấy đừng có hành động gì hung dữ với bà Mai Lan. Bà Mai Lan không phải là mẫu người đàn bà chịu được ông chồng đối xử thô bạo. Ông đồng ý? Thô bạo thôi, đừng nói gì đến chuyện thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với bà ấy. Đồng ý? Ông dư biết tính tình ông bạn ông, tôi không cần nói nhiều. Cơn giận nổi lên, phải nói là cơn điên chứ không phải cơn giận, ông Minh có thể giết bà vợ được lắm. Ông tin không? Kẻ đã giết người một lần rất dễ dàng giết người lần thứ hai. Người ta nói là có cô hồn người bị giết theo ám. Ông và tôi phải hợp lực với nhau giữ cho ông Minh không tái phạm. Ông đồng ý?

o o o

Đang ngồi trầm tư trước cái broche con bướm đặt bên ly rượu Mụ Tá thu vội con bướm bỏ vào sắc tay khi Rô Be Mặt Mụn vào phòng:

- Vô Địch Kỳ Vương Hồng Kông bên hông Chợ Lớn có khách đến thăm đấy. Ông này còn trẻ, có đôi hàng ria mép coi bộ kỳ kỳ... Hồng phải là con gái mà nhìn hàng ria ổng tui cũng thấy nhột nhột...

Người được Rô Be giới thiệu có đôi hàng ria mép gầy nhột nhột bước vào phòng:

- Thân chào người đẹp..Bông-jua Mađam Côlônen..

Nam Ria gọi Mụ Tá là người đẹp không chút ngưng mồm. Bất cứ người đàn bà nào khác cũng có thể bất bình vì lời ca tụng có tính cách sỗ xiên ấy, nhưng Mụ Tá tỉnh queo. Mụ nghĩ:" Mày muốn gọi bà là ký gì cũng được, bà đang cần gặp mày nhưng không biết phải tìm mày ở đâu thì mày lại dẫn xác đến. Hay thật. Mặc Ta linh thiêng thật. Vi-vờ Mặc Ta Hoạ."

Thấy Nam Ria đến Mụ mừng lắm nhưng ngoài mặt Mụ tỏ ra lạnh lùng:

- Bôngđzua Tượng Dzu về Đalạt hay Sègoòng rồi chứ. Vẫn còn ở đây à?

- Tất nhiên là còn ở đây thì hôm nay tôi mới đến thăm bà được chứ. Người đẹp hay hỏi vớ vẩn. Thật đấy mà..Trông bà hỏi này phây phây ra, cứ như là Thẩm Thúy Hằng. Đàn bà gì mà càng ngày càng trẻ, càng đẹp ra như dzây nè. Bà sai thuốc cải lão hoàn đồng của bọn Cộng sản Tiệp Khắc, Hung Gia Lợi phải hôn? Coi chừng đấy. Dùng cái thứ thuốc đó ép-phê thật nhưng mà phải trả cái giá đắt đấy. Bọn cộng sản là thâm độc, ác ôn còn đồ lắm..

Tò mò Mụ Tá hỏi:

- Trả giá gì? Tiền à?

- Tiền thì nói chuyện gì. Với đàn bà cần trẻ đẹp, nhất là những bà già, tiền không thành vấn đề. Bà sai cái thuốc đó nó làm bà trẻ lại. Đúng. Nó làm bà trẻ lại thật. Nhưng mà bà không có nghĩ đến cái chuyện nó làm bà trẻ lại như con gái mười sáu, mười bảy tuổi, bà bẻ gãy sừng trâu, bà dậy thì, bà rạo rục đòi hỏi tình yêu. Bà lại có tình nhân, bà lại lấy chồng, lại đẻ con trong lúc cháu nội, cháu ngoại bà chúng nó có con lâu rồi. Con chúng nó nhiều tuổi hơn con bà. Như vậy rồi tình trạng gia đình bà sẽ ra sao? Ông chồng bà bằng tuổi anh cháu nội bà?? Bà có nhớ câu : "Sinh ông rồi mới sinh chạ Sinh cháu giữ nhà rồi mới sinh ông" không? Trường hợp hỏi xuân quá trớn của bà câu ấy phải đổi là : "Mặc cha, mặc mẹ, mặc ông. Bà đi lấy chồng, bà lại sinh con.."

Mụ Tá há miệng ngáp nhưng Mụ tỏ ra lịch sự Ở điểm Mụ cầm cổ bài Tây lên che miệng:

- Mời ngồi chơi. Uống tí rượu nhé. Tí ti an-côn cho ấm rón, tí ti phuy-mê xi-ga-rét cho thơm râu... Sếch nhen? Không có sô- đạ Moa không ưa sô- đạ Cô-nhắc, uyết-ky chơi sô- đạ chỉ tổ to bụng.

- Sếch thì sếch sợ gì. Cái gì bà không sợ là tôi cũng không sợ.

Mụ Tá rót whisky vào cái ly nhỏ cho Nam.

Nam cười tủm:

- Bà vừa uống uyết-ky vừa chích Hát Tờ-roa, vừa xử dụng Hấp Tinh Đại Pháp..Làm gì mà bà chẳng trẻ đẹp. Coi chừng tẩu hỏa nhập ma.
- Hấp Tinh Đại Pháp cái con khỉ. Có Hấp Tinh Ba Tàu thì có..Đại Pháp làm gì có phép Hấp Tinh.
- Ý. Bà nói chơi hay nói rỡn đấy? Đại Pháp mới là hấp tinh dữ dội. Nhất thế giới đấy.
- Mụ Tá giả vờ mắc cỡ:
- Cái nhà anh nhà báo phải gió này, chỉ nói nhằm là không ai bằng. Hôm nay có chuyện gì mà lạc đến đây? Sao biết Moa ở đây mà đến?
- Nam Ria nhếch mép:
- Bà ở đâu ai mà chẳng biết. Tất cả người Đà Nẵng, lớn bé, già trẻ, nam, phụ, lão ấu..đều biết Mađam Côlônê Đờ Cốc Si Cốc ở Ô-ten nào trong thành phố sông Hàn này. Tôi lên xích lô, chỉ cần nói:" Đưa tôi đến Ô-ten Bà Côlônê.." là người ta đưa tôi đến đây.
- Nam Ria nhấp tí rượu, gã càu cẳng không tỏ vẻ ghê ghê vì cái ly lâu ngày không rửa có mùi tanh tanh. Gã vào chuyện thật nhanh và tự nhiên:
- Nghe nói hôm nọ bà đến phòng bệnh của Giáo sư Kinh Thiên bà đại não một trận?
- Làm gì có.
- Bà phá tan hoang phòng bệnh của người ta bà còn nói là làm gì có, bà mà có thì chết mẹ người ta hết. Tôi quen với lão Kinh Thiên. Hôm ấy bà vừa đại não ở đấy xong thì tình cờ tôi ghé qua Lão than quá. Lão nói bà đến bắt lão phải cung khai với bà những gì lão biết về vụ án mạng bà bạn bà ở Đà Lạt...
- Mụ Tá rỗng hai tai lên, Mụ nghĩ:" Hay thiệt. Má mày chưa hỏi tội mày mày lại đến mày thăm vấn Má mày.." Mụ vẫn nhẩn nha như Nam Ria nói đến một chuyện không có gì là quan trọng với Mụ:
- Dzu còn nhớ chuyện đó à?
- Bà bạn của bà tên là gì nhỉ?
- Mạc Ta Hoa.
- Nhớ rồi. Bà Mạc Ta Hoa.
- Uống đi. Trưa rồi, có quyền làm vài cái công-som-ma-sông. Moa bận một mình mãi cũng buồn. Không có bạn. Lâu lâu Dzu ghé lại uống với moa vài ly. Cái gì moa không có chứ rượu thì moa có sẵn. Chỉ thiếu bạn hiền với bạn dzàng, a-mi dzôn, a-mi đo thôi. Dzậy là Dzu có quen biết lão đạo bịp đấy?
- Sơ sơ thôi. Giang hồ với nhau. Thằng chả cũng giang hồ lắm. Một cây đậy.
- Xanh rờn?

- Xanh rờn.

Hai người uống rượu, hút thuốc lá - Mụ Tá hút Bastos Luxe, thường gọi là Bastos Nâu vì cái bao giấy màu nâu, thứ thuốc điếu nặng nhất quốc gia Việt Nam Cộng Hòa, nặng nhất cả ba nước Đông Dương, Nam Ria hút Pall Mall - Phải Anh Là Lính, Mời Anh Làm Liền, Lên Lầu - Mụ Tá vừa đưa điếu Bastos lên Nam Ria đã lịch sự đưa bật lửa sang mời lửa Mụ.

- Méc-xi - Mụ Tá thở khói ra hai lỗ mũi huyết. Mụ nói tiếp - Thằng chả bịp, chuyên móc tiền bọn đàn bà có chồng giàu, bọn vợ cai thầu xây cất, hốt rác Mỹ, buôn lậu, làm áp-phe, bán thuốc Tây cho Việt Cộng, bọn vợ Tỉnh, quận trưởng. Lão móc tiền của Moa sao được. Thằng chả mà không uống rượu bìm bịp, không hút thuốc phiện, không bòn tiền của đàn bà, Moa cứ gọi Dzu bằng bố.

- Đã biết lão bịp bà còn đến phòng bệnh của lão làm chi?

- Con gái Mỏa nó mê tín thằng chả, nó cứ nèo nẹo đòi Mỏa đến gặp lão để lão chữa bệnh nghiện rượu cho Mỏa. Mỏa đến nói cho lão biết lão không được lừa bịp con gái Mỏa, lão bịp ai cũng được, nghề của lão, lão không bịp lấy gì lão sống, nhưng lão phải chữa con gái Mỏa ra. A lẹ.Vít- đệ Cạn ly đi, làm ly nữa.Hôm nay đang buồn, có Dzu đến, Moa dzui dzui..Đề Moa bảo nó kiếm mấy món đồ mời Dzu ví Moa nhậu chơi..

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9962

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 12 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Wednesday January 16, 2002 7:37 AM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Nam Ria đang chỉ muốn có cơ để ngồi lâu tìm hiểu tại sao Mụ Tá đến gặp Kinh Thiên, nghe Mụ nói mời rượu và đi kiếm đồ mời, gã đồng ý ngay nhưng ngoài mặt gã vờ vẫn:

- Thôi bà ơi. Tôi ghé thăm bà một tí, tôi đi ngay.

- Có ngay Ô Ten mà, có đủ ba mươi sáu món ăn chơi. Năm phút là có tôm khô, củ kiệu, mười phút là có bí-tết se-nhăng, nóng hổi, ngon lành..Chờ Moa tí. Hôm nay Dzu đến, Mỏa dzui thật dzui...

Mụ Tá cầm cái sắc tay to như cái cặp sách của nữ sinh Trung học

Nguyễn Bá Tông phình phịch đi ra đầu cầu thang, gọi xuống:

- R..ố..ố... B..e..e..e... !

Mụ kéo Rô Be Mặt Mụn vào góc hành lang, hai người ghé đầu sì sào như hai điệp viên gặp nhau trong sào huyết quân địch.

- Có việc nhờ. Quan trọng. Bỏ hết, đi làm cho qua việc này. Thằng con chả ngồi trong phòng qua đó..

- Cái nhà anh rìa mép?

- Ừa. Lát nữa nó ra về chú mày đi theo nó, xem nó ở đâu. Ghi số nhà nó, đường nào. Nhen. Tiền đây.

Tay cầm tiền, miệng Mặt Mụn nói:

- Tui có việc ở nhà, làm sao tui đi?

- Không có đi lâu. Một hai tiếng đồng hồ thôi. Nó cũng ở Đàng mà Đàng này đi năm phút là hết đất. Theo nó nhen. Quan trọng lắm đấy. Xem nó ở đâu. Cần biết chỗ nó ở.

Rô Be Mặt Mụn cảm thấy mình là người quan trọng:

- Bà nghi tên rìa mép ấy là tên giết bà bạn của bà trên Đà Lạt?

- Không phải nó giết, nó chỉ là một thằng ở trong bọn thôi. Đừng hỏi nhiều. Rồi Má kể cho con nghe. Giúp Má hôn nay đi. Tiền nữa nè.

Bảo nhà bếp đem lên vài món nhậu. Món gì cũng được. Nhen.

Mặt Mụn gật gật đầu. Cho tiền vào túi, gã long trọng nói như Kinh Kha lúc sắp uống đồ ngang qua sông Dịch Thủy nói với Thái tử Đan:

- Vì bà tui làm việc này..

- Bồng..Bồng..Xong việc có thưởng...

Trở vào phòng Mụ Tá tiếp tục mở cuộc thẩm vấn Nam Ria:

- Máy tháng nay Dzu có về Đà Lạt lần nào không?

- Không.

- Vẫn khỏe đều? Cô em của Dzu sao?

- Em nào?

- Cô em ra đón Dzu ở phi trường hôm đó. Cô em tóc nâu nâu, đo đo..

Nam Ria cũng chối tỉnh queo:

- Tôi làm gì có em, có chị gì mà có người đón tôi. Tôi là con cầu tự.

Con một. Mẹ tôi hiếm con, bác sĩ Tây, Ta, Tàu đều cam đoan không đẻ được, đi van vái đền chùa khắp nơi đến gần năm mươi tuổi mới đẻ ra tôi. Mẹ tôi nói tôi là con ông Hoàng Bơ đấy..

Mụ Tá giả vờ nghếch ngẩng:

- Con ai? Con ông Hoàng Thơ chủ tiệm hớt tóc đường Hai Bà Trưng, chợ Tân Định ấy à?

- Sức mấy. Hoàng Thơ Hai Bà Trưng cùng tuổi với tôi, làm sao là bố tôi được. Bà chỉ mượn rượu nói mớ, chửi cha người ta.

Mụ Tá cười cầu tài:

- Ai biết. Thì Dzu nói Dzu là con ông Hoàng Thơ!
- Con ông Hoàng Bơ Ông Hoàng Bơ ăn chơi nhất trong mấy ông Hoàng: Hoàng Bơ, Hoàng Nôm, Hoàng Mươi. Giá nào của ông Hoàng Bơ là cũng phải có thuốc phiện. Ngày xưa khi thuốc phiện chưa bị cấm, giá ông Hoàng Bơ lên là phải đem bàn đèn ngả ra ngay trước bàn thờ, tiêm thuốc cho Ông nằm, Ông hút đèn hoàng. Về sau bị cấm, phải bôi thuốc phiện vào miếng thuốc lá dăng cho ông hút tạm..
- Dzu mà là con ông Hoàng Bơ thì đúng rồi. Ăn chơi đủ mực, hào hoa phong nhã, rượu chè, cờ bạc, trai gái, thuốc sái. Không thiếu mực gì. Trong tội trạng ông Diệm đàn áp Phật giáo phải kể thêm cái tội cấm lên đồng giá ông Hoàng Bơ không được bày bàn đèn thuốc phiện. Thằng nhỏ con chị bếp khách sạn bung vào phòng cái khay đồ nhậu truyền thống và cỗ điển: nem chua, khô mực, tôm khô, củ kiệu, đậu phộng rang.
- Mời..A vớt săng-tê!
- Mời. A vớt bô-tê!
- Hai đối thủ đối ẩm, đối sực. Mụ Tá đưa câu chuyện trở lại cô gái ra phi trường đón Nam Ria:
- Dzu ở nhà ông bà bạn hả?
- Nam Ria nhún vai:
- Đã nói không có ai ra đón tôi, tôi không quen ai ở đây cả.
- Có mà. Moa trông thấy rõ ràng. Hôm tui mình đến Dzu có ba người ra đón. Hai vợ chồng, hai ông bà bằng tuổi Dzu, trông sang lắm, với cô gái bận đầm. Chỉ có Moa là người hùng cô đơn, đến và đi bao giờ cũng sô-lô một mình. Không ở nhà ông bà bạn thì Dzu ở nhà cô gái ấy chứ gì? Không phải em ruột thì là em họ.
- Đã nói không có ai mà. Có thì tôi nói có, tôi nói dối bà làm gì.
- Sế sì Dzu ở đâu?
- Tôi ở đâu can chi đến bà? Đòi tôi bà hỏi làm gì. Đòi tôi là chuyến tàu đi không người. Cô đơn lắm bà ơi. Bà đừng khêu gợi nỗi sầu đời của tôi..
- Nhưng rồi gã cũng nói:
- Tôi ở Ô-ten Đồng Lợi, bến xe, phòng số Tám. Ô-ten tôi tôi hơn Ô-ten này nhiều.
- Thấy mình hỏi sạt sạt quá không nên, Mụ Tá tạm ngừng. Đến lượt Nam Ria:
- Thế là bà Mạc Ta Hoa ra đi đã được gần một niên rồi đấy. Nhanh thật. Mới ngày nào.
- Tám tháng. Moa nhớ từng ngày.

- Tưởng bà quên rồi chứ.

Mụ Tá ngậm ngùi:

- Quên thế nào được. Trước quan tài Mạc Ta Moa thề Moa sẽ trả thù cho nàng. Ngày nào Moa chưa tìm ra thằng giết Mạc Ta, chưa bắt được nó phải đền tội, Moa còn uống chưa ngon, ngủ chưa yên.

- Điều tra về cái chết của Bà Mạc Ta bà phải ở Đà Lạt chứ? Sao bà lại về Đà Nẵng này?

- Moa về Đà Nẵng là vì Mạc Ta báo mộng cho Moa...

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì rượu, đôi vành môi méo sệch trề ra của Mụ Tá, nghe nói chuyện người chết vì bị cắt cổ về báo mộng, Nam Ria thấy rợn rợn:

- Bà Mạc Ta về báo mộng cho bà? Bà ấy nói gì?

- Mạc Ta cho Moa biết thằng giết Mạc Ta đang ở Đà Nẵng, Moa về Đà Nẵng tìm sẽ bắt được nó.

Tuy không tin chuyện oan hồn báo mộng đầy màu sắc cái lương Ba Tàu Nam Ria cũng thấy lạnh gáy, ớn xương sống, nổi da gà kiêm nổi gai ốc:

- Thiệt hả bà?

- Thiệt chứ. Mạc Ta thiêng lắm. Toa còn ở đây Toa sẽ thấy.

- Như vậy là tên giết bà Mạc Ta bỏ Đà Lạt xuống ở Đà Nẵng này?

- Ừa.

- Tôi là người ở Đà Lạt lúc bà Mạc Ta bị giết, tôi xuống ở Đà Nẵng, bà cũng nghi cho tôi là tên sát nhân ư?

Mụ Tá lắc đầu:

- Nói thiệt với Dzu chứ dù cho Dzu có quen biết Mạc Ta, ngay cả Dzu có là tình nhân của Mạc Ta, Moa cũng không nghi Dzu là tên sát nhân.

- Tại sao? Tôi có thể giết bà Mạc Ta lắm chứ?

Giọng nói của Mụ Tá có âm thanh khê nòng, khê nặc khi Mụ nói đến Mạc Ta:

- Không là không. Trước hết..Dzu không phải là típ người Mạc Ta nó chọn làm tình nhân. Tình nhân của nó phải là những thằng trẻ, đẹp trai, khỏe mạnh, đô con. Dzu cũng còn trẻ, Dzu cũng khá điển trai đấy nhưng Dzu ca-ri-hom quá, ngực đồng hồ Ô-mê-ga, thân hình bộ xương cứu chúa. Moa nói thật, Dzu đừng có tự ái. Sức mảy Mạc Ta nó chịu cho một anh ký giả nhà báo thư sinh, nho nhã, yếu siu như Dzu vào giường nó.

Nam Ria mềm môi đã uống đến ba ly sách Whiskey Ông già Đi Bộ - sách này là sec Phú Lang Sa, là khô queo, đi với rượu là uống không có nước đá, không phải sex của Mèo - Uống chùa mãi cũng thấy

ngượng, gã nói:

- Bữa rượu đã chiến này uống với bà, không định trước, không hẹn hò, vậy mà lại hay đấy. Cảm khái lắm. Lần tới tôi mang đến chai Cuốc-voa-zi-ê tôi với bà cưa đôi.

Mụ Tá biểu đồng tình ngay:

- Tốt thôi. Hai chai cũng hết, đừng nói một chai.

- Rượu ngon là một chuyện, phải có người đồng ẩm biết nói chuyện uống mới thú.

Cũng sượng sượng Mụ Tá đi một đường triết lý:

- Đúng dzồi. Chân lý ngàn xưa. Rượu ngon phải có bạn hiền..Sông có thể cạn, núi có thể mòn, chân lý ấy không bao giờ thay đổi.

Mụ thở dài:

- Dzu thấy không? Vật đổi, sao rời..Năm năm tư Moa mới dzi cư dzô Sègoòng ông Côlônên lấy xe nhà banh Pơ-zô Cát Xăng Tơ-roa đưa Moa lên núi Châu Thới chơi. Năm ấy núi còn lớn lắm, nguyên vẹn, vắng vẻ. Thế rồi bọn Mỹ nó vào nước ta, bọn A Em Kê, bọn Pa-si-phích, chúng nó làm đường xa lộ, chúng nó lấy đá núi Châu Thới của mình chúng nó làm đường. Bây giờ núi Châu Thới tiêu rồi. Chưa tiêu hẳn, mới tiêu một nửa, nhưng rồi sẽ tiêu thôi. Bọn Mỹ độc thật, nó sang nó làm đường xa lộ cho xe nó chạy ở nước mình, nó mang đủ thứ sang, nhưng nó không mang đá sang. Không có đá làm sao làm được xa lộ... ?

Nam Ria đưa câu chuyện trở lại đề tài vụ án mạng Mạc Ta Hoa:

- Ngàn năm gương cũ soi kim cổ. Cảnh đấy người đây luống đơan trường. Người ta sống được bao nhiêu nả. Mà nỡ ăn vôi với hóa công..Tôi nghĩ mình nên sống và hưởng thụ như Lý Bạch. Có rượu cứ uống.., được vui cứ vui... Hôm nay có rượu cứ vui say. Ngày mai ra sao rồi sẽ hay...

Mụ Tá định hỏi Lý Bạch là thằng cha nào, mần Lý trưởng làng nào, tổng nào, phủ huyện nào, tỉnh nào nhưng Mụ chưa kịp hỏi Nam Ria đã nói tiếp:

- Như bà đây..Bà sống thế này là nhất rồi. Bá thích rượu, ba uống rượu, tự do, thơ thới, hân hoan. Đã mấy bà bằng tuổi bà phơi phơi được như bà. Bà sống cho yên đi, còn thắc mắc về chuyện bà Mạc Ta làm quái gì. Đàng nào bà ấy cũng chết rồi. Để cho bà ấy được yên tĩnh.

Mụ Tá trợn mắt:

- Đâu có được. Moa đã thề trước linh cữu Mạc Ta là Moa sẽ tìm ra thằng giết nàng để bắt nó đền tội.

- Cảnh sát cả đồng được trả lương để chuyên tìm bắt bọn phạm tội

mà còn tìm không ra, làm sao bà tìm ra?

Mụ Tá khề khà:

- Cảnh sát tìm không ra mà có thể Moa tìm ra. Moa có phương pháp điều tra riêng của Moa

Nam Ria dùng thủ đoạn khích tướng:

- Thôi đi bà ơi. Bà toàn nói chuyện cà lơ vớ vẩn. Nhưng mà nghe bà nói cũng vui vui. Bà cứ nhất định người giết bà Mạc Ta là tình nhân

của bà tạ Tại sao bà cứ nhất định như vậy? Thiếu gì người có thể giết bà Mạc Ta Một thằng cướp chẳng hạn, hay một thằng du đảng nào cần tiền phi sì-kẹ.

Mụ Tá lắc đầu:

- Không đâu. Thằng giết Mạc Ta nhất định phải là một trong những thằng tình nhân của Mạc Ta,. một thằng trẻ tuổi, đẹp trai, khỏe mạnh, một thằng được Mạc Ta bao, cho ăn, cho mặc, cho tiền, cho đủ thứ.

- Tại sao bà cứ nhất định như thế?

Mụ Tá di di ngón tay trở vào thái dương Mụ:

- Linh tính. Mạc Ta báo mộng. Nhiều chuyện không thể nói với Dzu được. Uống đi chứ. dzu ví tôi làm hết chai này đi.

Mụ Tá cầm cổ bài Tây lên, quen tay Mụ sào bài rồi chia ra bốn tụ. Mụ và Nam Ria vừa uống rượu vừa binh sập sấm, vừa nói chuyện linh tính.

Đột nhiên Mụ Tá móm móm ngón tay trở ra hiệu cho Nam Ria:

- Ghé qua bên này. Nhô người qua bàn được rồi.

Nam Ria ngạc nhiên:

- Ghé qua bà làm gì?

- Cứ ghé qua đây. Ai người ta ăn thịt mà sợ.

Nam Ria như người qua bàn. Mụ Tá hềnh mũi hít hít mấy cái rồi ra hiệu cho Nam Ria ngồi xuống:

- Rồi. Dzu không phải là người giết Mạc Ta Thằng giết Mạc Ta nó có cái mùi người, mùi da thịt, lạ lắm. Kích thích như mùi Tây đen..Không cần người người Dzu moa cũng biết là không phải Dzu Moa chỉ người cho chắc ăn. Không phải Dzu là không phải Dzu.

Nam Ria nghĩ tới mùi người nồng nồng, hăng hăng của Minh Đảo, gãi nheo mắt:

- Bà có người mùi nó lần nào không?

- Không.

- Sao bà biết người nó có mùi?

- Mạc Ta nói cho Moa biết.

Nam Ria nhìn quanh, gãi cần biết rõ căn phòng này để có thể lên vào,

và nhất là lên ra sau khi cắt cổ Mụ Tá. Tuy không tin tưởng bất cứ một vi thần linh nào gã cũng thăm cầu xin Mụ Tá sẽ không tìm ra Minh Đảo.

Khi Nam Ria ra về, Mụ Tá dặn:

- Dzu đừng nói gì về chuyện Dzu lại thăm Moa với lão đạo bịp nhé. Nói sợ lão nguợng. Cho Moa gửi lời hỏi thăm cô em.

Nam Ria tức điên lên nhưng vẫn phải làm mặt lạnh:

- Cô em nào. Tôi đã nói với bà tôi không có ai quen ở thành phố này mà.

Khi ra về Nam Ria không biết gì hơn về cuộc điều tra của Mụ Tá, điều gã biết chắc là Mụ Tá có nhìn thấy Mộng Trinh ở đâu đó, nhưng Mụ không nhìn thấy vợ chồng Minh-Mai Lan ra phi trường đón gã hôm gã đến.

Vừa ra khỏi khách sạn chưa đầy năm mươi thước Nam Ria đã phát hiện ra Rô Be Mặt Mụn đi theo gã. Gã nghĩ thầm: " Mụ này thủ đoạn thật. Cho thằng con trai Bà Cả Đọi này theo rồi mình xem mình ở đâu.." Gã vào nhà hàng cơm Tây ăn trưa rồi ngồi nhâm nhi ly cà phê đen đến 2 giờ trưa mới ra khỏi nhà hàng bằng cửa sau, để cho Rô Be, điệp viên Dzăm Bông Giao Chỉ, đứng chờ mút chỉ bên kia đường.

° ° °

Rô be Mặt Mụn gọi điện thoại đến phòng điều trị Kinh Thiên lúc 11 giờ sáng, Kinh Thiên không có ở đấy. Gã gọi lại lúc 3 giờ chiều. Lần này gã gặp Kinh Thiên:

Rô Be nói ngay một lèo:

- Giáo sư Kinh Thiên?? Pơ-rô-phét-sư Kinh Thiên? Ông không biết tôi nhưng tôi biết ông. Tôi biết ông rõ lắm. Ông đang cần có tài liệu về vụ án mạng bà Mạc Ta Hoa ở Đà Lạt. Tôi là người có thể cung cấp cho ông những bằng chứng về tên đã giết bà Mạc Tạ Đúng 5 giờ chiều nay ông đến chờ tôi trước cửa Tòa Thị Chính. Ông cứ đến đó là có tôi chờ sẵn để gặp ông. Tôi không tới phòng bệnh của ông vì tôi sợ bọn sát nhân theo tôi. Ông cứ đến trước Tòa Thị Chính, năm giờ chiều nay Tôi không ở Đà Nẵng lâu. Muốn biết ai giết bà Mạc Ta, ông đến đó tôi sẽ cho ông biết. Có tang chứng. Chào ông.

Kinh Thiên còn ú ớ chưa kịp hỏi tiếng nào Rô Be đã cúp máy. Nhiệm vụ của gã do Mụ Tá giao cho sau khi theo dõi huyệt Nam Ria như vậy là đã hoàn thành.

° ° °

Chiều nắng vàng xuống trên thành phố sông Hàn.

5 giờ 15 phút, Mụ Tá tay cầm cây dù, vai đeo cái sắc tay to như cái

cặp sách của nữ sinh Marie Curie, lạch bạch đi lên thang lầu để đến Phòng Trị Liệu Tâm Lý Y Khoa của Giáo sư Kinh Thiên. Mấy ly rượu Mụ uống trước khi đi với mục đích làm cho Mụ thêm sáng suốt chỉ làm cho trí óc Mụ u tối hơn. Lên hết mấy chục bậc thang lầu Mụ phải đứng lại, vịn tay vào thành cầu thang, đứng thờ rốc và để nhớ xem Mụ đến phòng trị liệu của lão đạo bịp để làm gì.

Biết chắc lão đạo bịp tham mồi, giờ này đang đứng ngẩn ngơ chờ đợi ở một nơi nào đó trong thành phố, Mụ Tá lừ lừ đi vào phòng trị liệu. Phòng ngoài, phòng trong vắng tanh. Chỉ có một mình Thu Sương ngồi đọc tiểu thuyết.

Thấy người vào Thu Sương ngừng đầu lên nhìn, nàng làm mặt vui, môi nở nụ cười chào khách theo méo mó nghề nghiệp. Nhưng nét cười khựng lại trên môi nàng khi nàng nhìn thấy khách đến là Mụ Tá. Thu Sương ấp úng:

- Chào bà..Giáo sư đi vắng...
- Biết dzồi. Biết lão lang bịp đi dzồi người ta mới đến..

Thu Sương sợ hãi đứng lên. Mụ Tá bả lả:

- Qua đến gặp riêng cưng. Qua có chuyện muốn hỏi cưng..
- Có chuyện gì xin bà hỏi Giáo sư Tôi không biết gì cả.
- Có. Cưng có biết.

Mụ Tá đặt cây dù và cái sách tay lên bàn. Mụ nheo nheo mắt nhìn Thu Sương. Em phụ tá của Prô-fét-sư Kinh Thiên thấy lạnh lạnh nơi xương sống và rợn rợn nơi mông đít. Mụ Tá đến sát bên nàng, Thu Sương có cảm giác Mụ muốn nắm lấy tay nàng;

- Bà làm gì? Bà muốn gì?
- Chẳng làm gì, chẳng muốn gì cả. Qua chỉ muốn hỏi em một chuyện. Mụ đưa tay ra, Thu Sương sợ hãi lùi dần, lùi dần, Mụ Tá đi theo. Thu Sương lùi đến đâu, Mụ Tá tiến đến đó.
- Bà không đi ra tôi kêu...
- Kêu à?? Cưng kêu làm sao được mà kêu.

Tám thân phì nộn của Mụ Tá như được đẩy bằng lò-so; đột nhiên Mụ chồm tới. Thu Sương đã lùi sát đến cánh cửa vào phòng trong, căn phòng dành cho bệnh nhân nằm kể chuyện tâm sự lòng thông cho nàng và Kinh Thiên nghe. Cánh cửa phòng sau lưng Thu Sương bật mở, nàng lùi vội vào phòng, nàng định đóng cửa nhưng không kịp. Mụ Tá vào phòng. Mụ đóng cửa, rồi mới quay lại nhìn Thu Sương. Người thiếu phụ hét đường chạy. Nàng rúm người lại như con gà con nhìn thấy con rắn hổ mang hiện ra ở cửa ổ.

Cùng đường Thu Sương lấy hết sức xô Mụ Tá sang một bên để chạy ra cửa phòng, lập tức nàng bị Mụ Tá nắm lấy hai cổ tay:

- Chạy đi đâu, cưng..? Qua đã bắt thì đàn ông chạy cũng không thoát, nói gì đến đàn bà yếu siu chỉ biết nằm ngửa như cưng. Từ năm Thu Sương mười sáu tuổi đến năm nay nàng hai mươi sáu tuổi, tức là trong mười năm trời vừa qua, nàng từng bị ba bốn tên đàn ông mà nàng thấy là thô bỉ, nàng ghê tởm, ôm ấp, hôn hít, nhưng chưa lần nào nàng sợ bằng buổi chiều gần tối này nàng bị Mụ Tá tấn công trong căn phòng cửa đóng chặt. Nàng rùng mình, hai mắt nhắm lại khi nàng bị Mụ Tá choàng tay ra ôm ngang eo ếch nàng..

Chất rượu ngào ngào với bánh cuốn, hành phi, nước mắm chanh ớt, trong bao tử Mụ Tá phà vào mặt Thu Sương làm nàng muốn mửa, mụ ghé sát miệng vào má nàng để nói:

-..Cưng quá... Sương quá..Sương ơi là sương..Sao mà cưng sớm sí..? Sớm ơi là sớm..Cưng sớm như vậy đàn ông nó mê cưng là phải. Nhưng mà người đẹp như cưng ở với thằng cha đạo bịp nó phí đi. Qua sẽ đưa cưng ra khỏi đây. Qua đưa cưng về Sài Gòn. Sài Gòn mới là đất dụng võ của cưng. Đồng ý mình làm vợ bé, vợ bao, nhưng làm vợ bé, vợ bao thằng nào có tiền cho mình tiêu kia. Làm vợ bao thằng cha kiết xác là không được..Mình có sắc mà cho nó hưởng không là vô lý. Chẳng thà mình yêu thương thằng nào trẻ tuổi, đẹp trai, nghèo cũng được, mình thương nó mình cho không nó. Chuyện đó được, tốt. Sà..Xe la mua Đó là tình yêu. Nhưng thằng cha Kinh Thiên bắt lương này thì không thể thương được. Thằng chả bắt tài, vô tướng, không giống ai..Hết đàn ông rồi hay sao mà cưng lại chịu nó..?

Như một nữ đạo cô võ công chẳng có là bao trong những tiểu thuyết võ hiệp Ba Tàu Hoảng Koong, Tài Oăn, loạn quạng hạ sơn đi hành hiệp bị Nữ Giáo Chủ Ma Giáo bắt sống, điểm huyết, Thu Sương mềm nhũn cả người, hai đầu gối nàng khụy xuống; nếu không có Mụ Tá ôm, nàng đã quì gối trên sàn. Hai mắt Thu Sương nhắm nghiền, nàng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Thu Sương thều thào:

- Bà... muốn... gì?

Mụ Tá xốc cho Thu Sương đứng lên, Mụ cười phè phè như rắn hổ mang:

- Muốn gì à? Muốn thì qua muốn nhiều thứ lắm nhưng lúc này qua chỉ muốn có một chuyện thôi. Qua muốn em cho qua biết thằng nào là thằng giết người ở Đà Lạt. Tên nó là gì? Nhà nó ở đâu?

Thu Sương mở choàng mắt. Bộ mặt quái đản của Mụ Tá ghé sát vào mặt nàng làm nàng vội vàng nhắm mắt lại.

- Qua biết là cứng biết - Gằn như dùi dằm, âu yếm, Mụ Tá dỗ dành - Cứng nói cho qua biết đi, qua cứng. Trong số những thằng khách cà chớn của lão Kinh Thiên có thằng đã giết người đàn bà tên là Mạc Ta Hoa ở Đà Lạt. Tên nó là gì? Nói cho qua biết đi, qua thương...

Thu Sương chỉ rên rỉ. Đứng ôm Thu Sương lâu cũng thấy mỏi, Mụ Tá đẩy nhẹ nàng một cái, Thu Sương ngã ngửa xuống cái đi-văng da nâu, cái đi-văng vẫn dành cho khách nằm kể bệnh. Mụ Tá ngồi xuống bên nàng, bàn tay Mụ vờn trên hai bầu vú, trên bụng Thu Sương:

- Nói đi cứng. Không nói thì không xong với qua đâu. Đừng làm qua nổi giận, qua mà giận lên là qua tàn nhẫn lắm ạ.

Ngón tay trở của Mụ Tá như mũi dùi sắt chọc vào nách Thu Sương. Thu Sương rúm người lại như con sâu bị rắc muối ớt:

- Úi... Úi...

Thu Sương kêu như nàng bị cửa cổ, hai đầu gối nàng co lên, bụng nàng, ngực nàng giật giật như nàng bị dí điện.

- A... À... Cứng nhột hả? Cứng có máu nhột. Cứng nhột thì qua thọt nách cho cứng nhột chết luôn. Đàn bà có máu nhột mà bị thọt nách trước là đá ra quần, sau là chết luôn. Thằng nào giết người? Tên nó là gì? Có nói không..?

Thu Sương ngáp ngáp:

- Tôi... không... biết...

- Không biết thật không?? Nè... Không biết... Không biết..Nè...

Nói..Nói..Nói...

Cứ mỗi tiếng "Không biết" và "Nói..nói..nói..." ngón tay trở cứng như sắt nguội, như ngón tay của Mụ Thầy Sắt, Xác Đồng Mai Siêu Phong trong truyện Võ Lâm Ngũ Bá, lại thọc sâu vào nách Thu Sương.

- Ặc... Ặc... Ặc...

Thu Sương không còn rên, không còn kêu được nữa. Từ họng nàng phát ra những tiếng ặc ặc, miệng nàng méo sệch, hai mắt nàng trợn trắng. Sợ Thu Sương có thể chết ngất, Mụ Tá dừng tay :

- Chịu nói chưa? Muốn nữa không?

Thu Sương thều thào:

- Tôi..không..nói được. Tôi thương ảnh..Nói..bà... làm ảnh đi tù...

Mụ Tá hộc lên:

- Hứ... Dzậy là cứng biết thằng giết Mạc Ta Hoa... Tên nó là gì? Tên nó là gì..? Nói... Nói... Nói..

Lần này thì cả hai ngón tay trở của Mụ Tá cùng thọt liên hồi vào cả hai nách Thu Sương. Tội nghiệp em nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên; em đá ra quần nhưng em nhất định không nói. Khi Mụ Tá tính

đến chuyện dùng phương cách gì khác để bắt Thu Sương phải nói thì cánh cửa phòng bật mở.

Kinh Thiên hiện ra, sau lưng là gã thanh niên từng đẩy Mụ Tá ra khỏi nơi này mấy ngày trước. Mụ Tá đứng lên, Mụ sửa lại mái tóc, sóc lại lưng quần rồi cười nhõn nhõn:

- Đi ngang ghé dzô nói chuyện ví cô em đây một lúc. Tui ví bà má cổ là bạn cùng học ngày xưa ở Trường Cu-văng Đê Dzoadzô.Thôi, tối rồi, tui dzìa.

Mụ Ống ẹo đi ra. Đi ngang mặt gã thanh niên Mụ còn nheo mắt nháy tình gã một cái. Kinh Thiên, mặt lạnh như tiền, hát hàm ra hiệu cho gã nọ đi theo Mụ Tá, rồi lão đóng cửa phòng, gài khóa cẩn thận xong mới đến đứng bên đi-văng.

Thu Sương vẫn nằm trên đivăng, người nàng vẫn còn giật giật vì dư cảm của trận bị thọt nách dữ dội.

Kinh Thiên gừ lên:

- Ngồi dậy!

Mắt hết nội lực Thu Sương uể oải ngồi lên.

- Đứng dậy!

Mềm như sợi bún thiêu, Thu Sương ngất ngư đứng lên.

Bốp..! Bốp..! Lão đạo tát nàng hai cái.

Hai cái tát không lấy gì làm mạnh lắm nhưng hai đầu gối Thu Sương cũng khuỵu xuống, nàng quì dưới chân lão đạo, vòng tay nàng ôm hai chân lão.

Kinh Thiên rít lên:

- Con đĩ... Màý phản tao..Tao dặn màý bao nhiêu lần? Dặn màý như thế nào? Tuyệt đối không được đem chuyện thân chủ của tao ra nói với bất cứ ai. Màý phản tao..Tao cho màý trở về nhà điếm. Màý chỉ là con điếm. Đàn bà khôn nạn như màý không thể nào khá được.

Thu Sương nghẹn ngào:

- Em không nói. Bà ấy hỏi nhưng em không nói..

Nàng áp má vào đùi Kinh Thiên:

- Em van anh..Đừng đuổi em..Cho em được gần anh..

Kinh Thiên cười gằn:

- Gần tao à? Màý muốn gần nó thì có. Màý mê nó đến thế ư?

Cơn giận của Kinh Thiên tăng lên cùng một lúc với nỗi đau của lão sâu xuống. Lão cay đắng nghĩ đến Minh Đảo, đến những người đàn bà đẹp Mai Lan, Ái Xuân yêu mê Minh Đảo, cả Thu Sương của lão cũng yêu mê Minh Đảo.

- Thằng đó có cái gì hơn tao mà chúng màý mê nó quá đến như thế? Lão hát chân ra, Thu Sương nằm nghiêng trên sàn, người nàng cuộn

lại.

Kinh Thiên đứng đó rất lâu, lão cúi nhìn người thiếu phụ nằm dưới chân lão, niềm căm hận trong tim lão cứ dâng lên như sóng biển, vị cay đắng trong dạ dày lão không dịu đi. Lão thấy tất cả những người đàn bà đẹp, đa tình, sang trọng, đáng yêu, có tiền, trên cõi đời này đều yêu mê Minh Đảo, đều hy sinh cho Minh Đảo, đều sẵn sàng chịu chết vì Minh Đảo, đều chỉ biết có Minh Đảo...

Và tất cả những người đàn bà đẹp trên cõi đời này đều lạnh nhạt với lão!

Kinh Thiên nghĩ đến chuyện phải làm sao cho Minh Đảo chết trong tù.

o o o

Minh tỏ ra lo âu và mất tự tin. Chàng như gã con trai mới lớn lần đầu bị người yêu đột ngột bỏ đi nên bối rối không biết phải nghĩ sao, phải làm gì.

- Nhưng... Thu Sương đi đâu mới được chứ? Thu Sương đi sao không cho tôi hay?

Minh ngờ ngẩn hỏi Kinh Thiên. Chàng thần thờ nhìn quanh như chàng nghi Kinh Thiên nói Thu Sương không còn ở đây là nói rõn chơi. Chàng đi tới mở cửa căn phòng trong, nhìn vào, phòng tối mờ, không có Thu Sương trong đó.

Kinh Thiên hả dạ khi thấy Minh ngờ ngác như người mất hồn. Lão nhớ đến chuyện Thúc Kỳ Tâm, Công Tử Bắc Kinh, khi trở về Lâm Tri thấy mất em Thúy Kiều. Lão nghĩ thầm: " Cho mày chết, con ạ. Mày còn khổ nhiều, chưa hết đâu con.." Với bộ mặt lạnh như tiền lão nhắc lại cho Minh nghe cái lý do làm Thu Sương ra đi đột ngột: Vì một chuyện riêng tư quan trọng. Thu Sương đi đâu lão không biết chắc, lão nói lửng lơ con cá vàng rằng Thu Sương có thể sẽ trở về và ai muốn gặp Thu Sương vẫn có thể gặp nàng nếu chịu chấp nhận một vài điều kiện.

Bị thất vọng vì không được gặp Thu Sương nên Minh Đảo không chú ý đến những lời Kinh Thiên nói. Kinh Thiên tưởng Minh sẽ hỏi những điều kiện để được gặp Thu Sương là điều kiện gì, nhưng Minh chỉ ngẩn ngơ nói một mình; giọng nói của chàng đầy âm thanh hằn học:

- Lại một em nữa bỏ rơi mình. Các em bảo nhau cho mình rơi? Thật..! Minh có làm gì nên tội đâu?!

- Có đấy. Ông có làm nên tội!

Minh Đảo tỉnh lại khi chàng nghe câu nói của Kinh Thiên. Chàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Kinh Thiên:

- Tội gì?

Kinh Thiên nghiêm giọng, lão biết đây là giây phút cực kỳ quan trọng, lão có thể bị tên sát nhân cực kỳ nguy hiểm giết chết ngay lúc này, nhưng nói thì lão bắt buộc phải nói:

- Tội gì ư? Tội giết bà Mạc Ta Hoa và anh kếp xi-nê Tô-ni Cương ở Đà Lạt...

Kinh Thiên không nhìn thấy bàn tay Minh Đảo bay tới. Lão chỉ lờ mờ biết là lão bị Minh bóp cổ. Những tiếng ằng ặc ghê rợn phát ra trong căn phòng vắng. Trong giây phút quá gần đất mà quá xa trời ấy Kinh Thiên nhớ đến bà mẹ lão. Tội nghiệp bà cụ. Ông chồng có vợ bé từ lúc bà còn trẻ, bà ở vậy nuôi con ăn học. Lão chưa đền ơn bà được ngày nào thì bà mất; lão vừa định xây mộ cho bà...

Cơn hung dữ của Minh Đảo bùng lên như thùng thuốc súng bắt lửa nhưng cũng tắt đi thật nhanh. Chàng như đã chán không còn muốn dùng đến cái sức mạnh trời cho. Lúc ấy có những ý nghĩ lóe lên trong óc chàng: "Giết thằng này dễ thôi, như mình bẻ cổ con gà. Nhưng giết nó để làm gì? Giết nó mình mất Mai Lan, mất Thu Sương, mất Ái Liên..Mất hết! Phải làm sao giữ được những người đàn bà ấy để mà hưởng chứ.." Chàng buông tay ra. Kinh Thiên gục xuống như cái mền Sakymen rách.

Đến cả năm phút sau Kinh Thiên mới điều chỉnh được hơi thở, lão gượng ngồi lên, sửa lại ca-vát, vuốt lại mớ tóc muối tiêu còm cõi - lão biết lão đã thắng - lão bắt đầu nói ra những điều kiện để lão không tố giác Minh Đảo, lão nói bây giờ Minh Đảo phải làm những việc gì...

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 13

Rô Be Mặt Mụn, Tây lai mắt giả, đang đứng xớ rớ tiếp ông nhân viên Nhà Đèn đến thu tiền điện thì chiếc xe Simca 1000 mới toanh dừng ngay trước cửa khách sạn. Người lái xe là một thiếu phụ mặt hoa, da phấn, nàng mở cửa xe bước xuống và Rô Be Mặt Mụn ná thở khi nhận ra người đẹp vừa giáng lâm vỉa hè khách sạn có gã làm bồi phòng là Xuân Tình, cô con của Bà Tá.

Đã mấy lần Rô Be được gặp Xuân Tình mà lần nào gặp nàng gã cũng thấy gã bị ngạt thở. Người đâu mà khêu gợi lạ lùng. Chính phủ nào biết thương những người công dân lương thiện cần phải ra đạo luật cấm tuyệt những người đàn bà khêu gợi qua đỗi như cô này ra

đường. Bởi vì những người đàn bà quyến rũ, gợi tình cao độ như cô này đi phây phây khắp nơi, khắp chốn có thể làm cho những công dân lương thiện như gã phạm tội hiếp dâm. Ngây mặt nhìn Xuân Tình đi vào khách sạn Rô Be quên chuyện khát nợ nhân viên Nhà Đèn, gã giật lấy tờ hóa đơn tiền điện:

- Đưa mẹ nó cho người tạ Rồi người ta đem tiền đến Nhà Đèn đóng mà, làm ký gì mà gấp dzậy? Nợ tiền nhà nước chứ có nợ tiền riêng của nhà ông đâu.

Gã nhào ra chào đón Xuân Tình. Nàng mặc đầm: sơ-mi dài tay trắng, jupe serree màu lông chuột - tiếng Pháp là gris souris - đi giày cao gót màu beige, sắc tay màu beige Trước mắt Rô Be nàng có vẻ "đô", tức to con, lại tức nở nang, nhưng vẫn mềm mại, vẫn tha thướt.

Vòng jupe serree làm nổi bật bộ ngực nảy và vành hông tròn căng của nàng. Rô Be Mặt Mụn thấy nàng giống như cô đào xi-nê gã vẫn ái mộ là A-va Gác-nợ Tuần này Đảnăng đang ở vào giữa mùa mưa, không gian có cái lành lạnh thật dễ chịu. Mùi nước hoa thơm và sang, loại nước hoa Pháp thượng hảo hạng, đi trước người thiếu phụ như những chiến sĩ tiền thám xung kích. Mùi hương đó bay vào hai lỗ mũi Rô Be làm cho gã, trong một sát-na huyền diệu, ngộ được nghiệp duyên của gã, hiểu được chuyện tại sao ngàn kiếp trước, kiếp này, muôn kiếp sau gã không tu thành chính quả được.

"Ga-lăng" như Tây chính cống, Rô Be tươi tỉnh và lịch sự nghiêng mình trước Xuân Tình:

- Bôngđzua Ma- đờ-moadzen..Ma- đăm Cô-lô-nền vẫn được mạnh. Xin mời Ma- đờ-moadzen lên lầu.

Rô Be, với tư cách bồi phòng, ít khi lịch sự với khách như với Xuân Tình. Nàng biết dư đường lên phòng bà Tá nhưng gã vẫn sốt sắng đưa nàng lên để được gần nàng, được ngửi mùi thơm từ người nàng tiết ra. Đản ông Phú-lang-sa vẫn minh thường có lệ bao giờ cũng để đản bà đi trước. Khi lên cầu thang đản ông Phú-lang-sa cũng để đản bà đi lên trước; chỉ khi đi xuống thang lầu họ mới đi trước đản bà. Để làm chi vậy? Để lỡ đản bà có trượt chân té thì họ đỡ. Rô Be Mặt Mụn tuy là Tây lai nhưng cũng không biết lệ luật ấy, gã chỉ đi lên thang lầu sau Xuân Tình để được thưởng thức bằng mắt bộ hông mà gã gọi là "hông lòng bàn" của nàng. Bộ hông ấy nhấp nhồm trước mũi Rô Be làm gã hoa mắt, váng đầu muốn ngã xuống chết ngất.

Từ ngày về Đảnăng mỗi lần gặp lại Xuân Tình Mụ Tá lại thấy nàng tươi hơn, tự tin hơn, đản hoàng hơn, trưởng thành hơn. Sáng nay, cũng như mọi sáng khác hoặc vào bất cứ giờ nào trong ngày, khi Xuân Tình vào phòng, Mụ Tá đang ngồi đánh bài Tây một mình, bên

tay Mụ là chai rượu.

Không để cho con gái nói vài lời hỏi thăm sức khỏe vô thường, vô phạt. Mụ Tá đốp chát ngay:

- Tới làm chi đây? Bà đặt gì nữa đây?

Tình cũng trả lời đốp chát:

- Con không bà đặt gì hết. Con chỉ đến thăm Má và yêu cầu Má ngừng làm những trò bà đặt của Má.

Hai mẹ con mới trao đổi một chường nhẹ thôi Mụ Tá đã nổi khùng lên, Mụ hục hặc:

- Bà đặt thì tôi bà đặt nhiều lắm. Cô muốn phá cái trò bà đặt nào của tôi đây?

Xuân Tình thản nhiên ngồi xuống ghế, Mụ Tá trở mắt nhìn nàng mở sắc lấy gói thuốc lá và cái bật lửa ra đánh lửa châm thuốc hút. Nàng hút Salem." Được thôi.." Mụ Tá nghĩ, nhưng Mụ cho Salem chưa phải là thuốc lá. Thuốc lá xứng đáng là thuốc lá phải là loại thuốc đen

- Ta-ba noa. Gu phờ-răng-xe - như những hiệu Gaulois, Gitane, Bastos, cũng như Mụ coi bia, lađze chưa phải là rượu.

- Giáo sư Kinh Thiên - Xuân Tình nói qua hơi thuốc lá - mời con đến đây gấp về vụ Má.

Mụ Tá cười khẩy;

- Hừm..Coi bộ cô bỏ với lão lang bịp ấy quá ta.

Xuân Tình đính chính câu nói đầy ẩn ý của bà mẹ:

- Không bỏ, chỉ là sự giao tiếp giữa bệnh nhân và người thầy thuốc.

Giáo sư chữa bệnh cho con, ông đem lại niềm vui sống cho con, con biết ơn ông. Vậy thôi.

Mụ Tá dài mồm ra kiêu ngạo:

- Đúng dzồi. Muốn sang thì bắc cầu kiều. Muốn mau hết bệnh thì yêu lấy thầy..

Xuân Tình cười lên thành tiếng:

- Chà..Bây giờ Má xử dụng cả ca dao nữa. Hết xẩy.

Mụ Tá cong cớn:

- Chứ sao. Cô biết ơn Thầy thì cô đưa bạc cho Thầy sài, Thầy muốn gì cô cúng dường Thầy cái đó, ăn nhậu chi đến tôi?

- Vì con giới thiệu Má đến với Giáo sư, con không thể để Má gây sự, Má phá phách ở phòng trị liệu của ông.

Mụ Tá mơ màng:

- À... Thì ra thằng cha già dịch ấy ngán mình tạ Lão ngán mình, lão không làm gì được mình, lão nhờ con gái mình đến xin mình nương tay Đàn ông, đàn ang mà phải nhờ đàn bà đỡ đòn dùm. Không biết nhục.

- Giáo sư không ngăn ai hết. Giáo sư có thể trị bệnh cho Má nhưng Má không chịu để ông chữa nên ông không thể làm gì cho Má được. Ông chỉ muốn Má không chịu để ông chữa thì thôi, Má đừng đến đó phá ông. Ông nói ông ngạc nhiên hết sức, ông không hiểu tại sao Má cứ nhất quyết kết tội ông là ông biết ai là người đã giết Di Mạc Tạ. Làm sao ông biết được. Ông có hỏi con về chuyện đó.

Mụ Tá lại phùng lên:

- Tôi quên không dặn cô đừng có nói gì về chuyện riêng của tôi cho thằng cha đại bịp ấy nó biết. Tôi không dặn nhưng cô cũng phải biết là tôi không muốn cô nói cho lão biết chứ? Nó hỏi dò cô Thế là cô tông tốc khai mẹ nó hết với nó rồi còn gì.

- Có gì đâu mà khai với chẳng khai. Vụ Di Mạc Tạ các báo có đăng, ai mà chẳng biết.

Thấy mình lại bị dắt đi lạc vào vụ cãi vã với bà mẹ lắm điều và ngoan cố, kinh nghiệm cho Xuân Tình biết nàng không thể cãi vã với bà mẹ nàng, bà già ác ôn sẽ xuyên tạc những lời nàng nói, sẽ làm nàng tức đến phát khóc, nàng bèn không mắc mưu và bèn nói qua chuyện khác:

- Hôm nay con đến thăm Má không phải là để cãi lý với Má. Cãi lý với Má con thua. Con thua Má từ lâu rồi. Đây là lý do con tới: con không thể để Má sống mãi như thế này được.

Mụ Tá nghi ngờ:

- Hiếu thảo quá nhỉ? Bộ cô muốn đến ở với tôi chắc?

- Không. Con đưa Má dzô một dưỡng đường tự.

Mụ Tá chồm lên:

- Dưỡng đường tử Sao cô không nói cô cho tôi vào Viện Dưỡng Lão, vào Nhà Tế Bần cho dễ hiểu. Còn lâu ấy. Xin lỗi. Con già này chưa bại liệt thì không ai có thể bắt con già này đi đâu được.

Xuân Tình vẫn điềm tĩnh:

- Thôi mà. Má ngồi xuống đi. Mẹ con mình... biết nhau quá rồi, có gì đâu mà Má phải giận dữ. Má có la lối cũng chẳng đi đến đâu. Con vẫn có thể nhờ pháp luật và cơ quan công lực can thiệp để chấm dứt những vụ phá phách của Má ở đây. Nơi cư ngụ chính của Má với con là ở Đà Lạt. Con có thể nhờ Cảnh sát mời Má về Đà Lạt để con được gần Má, phụng dưỡng Má, hầu hạ Má.

Trước đây Mụ Tá là người nói những lời mỉa mai ấy với Xuân Tình. Mỗi lần Mụ dùng luận điệu ấy Xuân Tình vẫn chịu thua, không đối đáp được; nay đến lượt Mụ Tá cứng họng. Mụ biết con gái nói có lý, và nếu Mụ chọc cho nàng giận, nàng có thể làm như nàng vừa nói.

Mụ đành nén giận để hỏi:

- Thực sự cô muốn gì?

- Con đề nghị với Má như thế này...

Xuân Tình làm một cử chỉ cho Mụ Tá nhìn thân thể nàng cùng y phục nàng bạn:

- Con đang tự tạo cuộc sống hạnh phúc của con. Năm nay con đã hai mươi ba tuổi. Hơn hai mươi năm con bị Má đàn áp không sao nổi được. Nay con mới thực sự biết sống là gì. Công việc làm ăn của con đang trên đà phát triển tốt. Con muốn sửa lại căn nhà của Dì Mạc Ta, sát nhập nhà đó vào nhà mình làm thành một cơ sở lớn. Việc sửa chữa như thế sẽ làm con tốn nhiều tiền.

Mụ Tá ngọt như mật:

- Thì cô cứ làm. Tôi có nói gì đâu. Tôi đã ủy quyền quản lý cho cô rồi, cô sợ ký gì?

- Con sợ trong một phút bốc đồng hay say rượu Má ký giấy sang cái nhà của Dì Mạc Ta cho người khác, hay cao hứng đuổi con ra khỏi nhà.

Nhờ người qua bàn về phía bà mẹ Xuân Tình thân mật nói:

- Vậy con đề nghị với Má một sự trao đổi như vậy: một là Má về Đalat sống với con, chấm dứt cuộc đi giang hồ vất vả này, chấm dứt luôn cả cái Má gọi là cuộc điều tra vụ án mạng, hai là Má ký giấy cho con cả hai căn nhà ở Đalat. Đề nghị của con chỉ giản dị có vậy.

Đôi lông mày của Mụ Tá nhíu lại trên đôi con mắt đục ngầu:

- Lão Giáo sư đại bịp thân mến của cô đâu có bảo cô đòi hỏi tôi như thế? Hả? Đây là đòi hỏi của cô, đâu phải là đòi hỏi của lão? Lão chỉ muốn đuổi tôi ra khỏi thành phố này thôi. Coi bộ cô cũng biết lợi dụng lão ra gì!

Làn môi đậm nét của Xuân Tình nở nụ cười:

- Giáo sư Kinh Thiên chữa bệnh giỏi thật nhưng ông đâu phải là người nhà mình, ông làm sao biết mẹ con mình phải thu xếp việc nhà mình ra sao.

Mụ Tá lặng im. Mụ thấy thán phục Xuân Tình. Xuân Tình về đây gặp Mụ đâu phải vì quyền lợi của lão đạo bịp, nàng lợi dụng việc lão đạo bịp than phiền về Mụ, lão có thể làm chứng với cảnh sát là Mụ đến phá cuộc làm ăn của lão để con gái Mụ có quyền đưa Mụ trở về tù giam cố ở Đalat, con gái Mụ lợi dụng lão với mục đích bắt chẹt Mụ phải ký cho nàng làm chủ hai căn nhà.

Mụ Tá tuy là đàn bà nhưng tính nét lại rất đàn ông, Mụ không hay lẽ nhè, lằng nhằng - Nhiều khi Mụ chỉ vờ lẽ nhè, lằng nhằng vì Mụ thấy thái độ đó có lợi cho Mụ - Khi thấy cần quyết định Mụ quyết định ngay, Mụ đập tay xuống bàn làm như Mụ tự ý nói chứ không phải Mụ

bị con gái dồn đến nước phải nói:

- Tôi không đi đâu hết. Tôi ở lại đây.

Xuân Tình biết nàng đã thắng. Nàng hiểu câu nói của bà mẹ nàng có nghĩa là: "Tôi ký cho cô làm chủ hai căn nhà ở Đà Lạt..!"

- Vậy thì tốt. Con sẽ làm giấy tờ đưa Má ký sau. Mỗi tháng con sẽ gửi thêm tiền Má sài. Má không bắt mẫn khi con gửi thêm tiền chứ?

Mụ Tá tấn công ngay:

- Bắt mẫn ký gì. Già rồi được con nó cho tiền uống rượu là nhất. Nó không cho tiền mới là bắt mẫn chứ.

- Xong rồi. Mỗi tháng con sẽ gửi tiền đều cho Má.

- Sẽ là ký gì? Có thì đưa ngay đây cho người ta.

Mụ Tá đưa hai ngón tay cái và ngón tay trở ra soe soe, vè vè vào nhau.

Xuân Tình mở sắc tay lấy tiền ra đặt từng sấp trên bàn, nàng đẩy sấp tiền sang phía bàn bà mẹ. Mụ Tá ngồi tỉnh queo, Xuân Tình để thêm mấy sấp nữa rồi đóng sắc lại, Mụ Tá đưa tay ra vờ tiền, bỏ vào ngăn kéo bàn.

Hai mẹ con yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Chợt Xuân Tình nói:

- Giáo sư có hỏi con về vụ Dì Mạc Ta, nhưng con không nói cho ông biết gì ngoài chuyện đã được đăng báo. Con không nói cho ông biết chuyện Má nói Má gặp cô gái đeo cái nữ trang con bướm của Dì Mạc Ta ở đây. Con nghĩ không chừng Má tìm ra được chi tiết gì thật.

Nàng chờ đợi bà mẹ nói cho nàng biết thêm về chuyện đó. Mụ Tá biết nàng muốn nghe Mụ nói nhưng bản tính thù hằn Mụ làm lơ, Mụ cứ ngồi sị mặt ra như Mụ còn giận dỗi. Xuân Tình nói tiếp:

- Mẹ con mình không biết mặt hết những ông nhân tình của Dì Mạc Ta nhưng chắc mấy ông đó có biết, hoặc ít hoặc nhiều, về mẹ con mình. Nếu sự nghi ngờ của Má đúng, người giết Dì Mạc Ta là một ông nhân tình của Dì, ông ấy tất biết Má. Nay Má đến gần hấn ta, hấn sẽ biết Má nghi hấn giết Dì Mạc Ta, hấn có thể giết Má.

Mụ Tá lừng khừng:

- Có thể lắm.

Xuân Tình lo sợ :

- Vậy thì nguy hiểm lắm. Con phải báo với cảnh sát vụ này.

Mụ Tá lắc đầu:

- Đừng. Báo cũng vô ích. Họ sẽ cho là chuyện vợ vắn. Tên sát nhân có thể bỏ đi. Đã biết nó là ai đâu. Có tìm ra nó cũng phải có bằng chứng. Đâu có thể khơi khơi nói với cảnh sát tôi nghi thằng đó giết người, các ông khóa cổ nó kéo nó về sở bắt nó nhận tội bằng cách

đánh bỏ mẹ nó đi cho tôi. Tôi có là vợ Vua Bảo Đại thì may ra tôi mới có thể làm được chuyện đó.

Nhớ ra Mụ nói:

- Mà bi giờ vợ Vua Bảo Đại cũng hết còn có thể làm được cái việc đó rồi.

- Liên can gì đến Giáo sư Kinh Thiên? Sao Má lại đòi Giáo sư phải cho Má biết tên người giết Dì Mạc Ta?

Mụ Tá lại làm ra vẻ bí mật:

- Tại sao à? Chưa nói cho cô biết chuyện ấy được.

Rồi Mụ lại nói:

- Mạc Ta báo mộng cho tôi biết.

Xuân Tình làm mặt giận:

- Đến con mà Má cũng dấu nữa.

Mụ Tá tỉnh bạo Xuân Tình nói như nói một mình:

- Hỏi chơi Má vậy thôi, có gì mà không thấy. Má cho rằng trong số thân chủ của Giáo sư có tên giết Dì Mạc Ta, Má đến đòi ông ấy nói cho Má biết tên đó là ai.

Rồi Xuân Tình nghiêm trọng:

- Con yêu cầu Má chuyện này..

- Chuyện gì nữa?

- Nếu Má tìm ra tên sát nhân, hay khi Má thấy có sự nguy hiểm, Má phải báo ngay với cảnh sát.

- Tất nhiên dzồi. Khởi cần cô phải dạy.

- Má chịu hứa với con như thế không?

Mụ Tá gật đầu:

- Rồi. Hứa.

Xuân Tình đứng lên sửa soạn đi:

- Má chưa biết Giáo sư Kinh Thiên. Ông không bao giờ tiết lộ với ai những chuyện thân chủ của ông kể cho ông nghe đâu. Má có cắt thịt ổng ổng cũng không nói. Nếu ổng nói thì còn có ai dám đến nhờ ông điều trị nữa.

Xuân Tình đi rồi, Mụ Tá ngồi suy nghĩ thật lâu. Hơn bao giờ hết Mụ tin chắc trong số thân chủ mới đây của Kinh Thiên có tên đã giết Mạc Ta Hoa của Mụ. Mụ chỉ cần biết tên những thân chủ mới đến với Kinh Thiên trong vòng ba, bốn tháng trở lại đây. Biết để điều tra, theo dõi từng tên. Tên nào vừa từ Đà Lạt đến? Nhưng làm sao lấy được bản danh sách thân chủ của Kinh Thiên? Nhất là giờ đây Mụ đã bị lão đề phòng, Mụ không còn vào được phòng trị liệu của lão nữa???

° ° °

- Chú..Tôi có chuyện muốn nói với chú..

Rô Be Mặt Mụn quỳnh quáng khi Xuân Tình đi vào văn phòng tiếp tân nhỏ sít sít bằng cái chiếu của khách sạn. Chỉ riêng cái bàn gỗ cổ lỗ sĩ từ đời ông Paul Bert mới sang làm Toàn Quyền Đông Dương đã chiếm trọn diện tích cái chiếu này Nàng tiến tới để nói nhỏ điều gì đó với gã, việc này làm nàng và gã đứng sát vào nhau:

- Chú..Xin lỗi..Tên chú là gì nhỉ?

Rô Be líu lười:

- Rộ.rộ.rộ.Be...

- Chú Rô Be... Tôi nhờ chú việc này... Bà má tôi..Chắc chú biết..Hay bày đặt chuyện nọ, chuyện kia.Dzui thôi chứ bả không có ác độc, không làm hại ai... Chú thấy chớ ?? Tôi nói đúng chớ??

- Thấy..Thấy... Đúng... Đúng...

- Chú thấy gì?

Rô Be ú ớ:

- Bả uống rượu..Say rồi bày đặt chuyện nọ, chuyện kia.

- Đúng dzậy. Tôi nhờ chú trông nom bả dùm tôi. Khi nào chú thấy má tôi làm quá, chú can thiệp bằng cách báo cho cảnh sát biết..

- Báo... báo..báo cho cảnh..cảnh..cảnh..sát biết... biết... biết ký gì?

- Biết má tôi đi đâu, gặp ai, làm gì. Có ai đe dọa má tôi không. Có ai lạ đến gặp má tôi không. Tôi nói cho chú biết má tôi có thể bị nguy hiểm đấy. Như là có ai lạ hẹn má tôi đi đâu đó. Chú không ngăn được bả đâu, chỉ có cảnh sát mới có thể ngăn được bả. Chú giúp tôi, nhen Rô Be.Để ý trông nom, canh chừng má tôi. Ngày đêm. Có gì lạ chú báo cảnh sát ngay Nhen! Tôi không quên ơn chú..

Rô Be ù tai, hoa mắt. Người đẹp đứng sát vào gã, mùi thơm từ người nàng tỏa ra xa hai thước đã làm gã ngất ngư con tàu đi, nay bộ ngực tròn căng của nàng dí sát vào mũi gã, làm sao gã chịu nổi. Gã nghe nàng nói tiếng được tiếng mất. Gã chỉ biết nàng nhờ gã trông nom bà mẹ nàng, và báo cho cảnh sát biết nếu có chuyện gì nguy hiểm xảy đến với bà. Khi nàng đưa cho gã sấp tiền, bàn tay gã tự động cầm tiền mà gã không biết là tay gã cầm tiền.

- Cám ơn..Rô Be... Cám ơn..!

Rô Be đi ra cửa theo người đẹp. Nàng vào xe Simca 1000, mở máy, và nàng còn quay mặt nhìn gã, dơ tay chào gã trước khi cho xe đi. Rô Be ngẩn ngơ nhìn theo mãi cho đến lúc chiếc Simca khuất nơi đầu đường. Trong giây phút ấy gã hiểu tại sao trên đời này có nhiều anh đàn ông, không những chỉ thân bại, danh liệt, mà còn chết mất xác vì đàn bà.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 14

Minh làm theo đúng những gì Kinh Thiên muốn chàng làm. Trước hết chàng thanh toán Văn Tiến, tức Tiến Bê Chàng cho tiền vào phong bì, gọi Tiến Bê đến trước mặt, đưa và bảo gã đi ra khỏi nhà ngay lập tức.

Chỉ cần Minh nói tiếng "Đi." và không cho xu teng nào cả Tiến Bê cũng líu ríu khăn gói quả mướp ra khỏi biệt thự Mai Lan, nhưng giọng nói ôn hòa của Minh, nhất là phong bì tiền - giấy bạc được cho vào phong bì cẩn thận, Tiến Bê thấy nhân phẩm của gã được tôn trọng xứng đáng - làm cho gã cảm động. Gã cầm phong bì tiền mà nước mắt lưng tròng, sau khi cảm ơn Minh, gã nói với Mộng Trinh: - Không bao giờ anh quên em, không bao giờ anh quên tình yêu em dành cho anh. Anh sẽ trở lại đón em đi sống với anh một ngày đẹp trời...

Chợt nhớ một câu gã đọc được trong tiểu thuyết Trà Hoa Nữ, truyện dịch, nguyên bản là truyện La Dame aux Camelias của ông văn sĩ Aléch-xăng- đơ Duy-ma Con, Tiến Bê ghen lời:

- Anh rất tiếc anh không đủ giàu để có thể yêu em như anh muốn, anh cũng không đủ nghèo để có thể yêu em như em muốn...

Đây là lời nói cay đắng của Công tử Armand Duval nói với nàng Marguerite Gautier, cô gái chơi thượng lưu của Kinh đô Ánh Sáng Paris những năm giữa thế kỷ 19, được tả trong tiểu thuyết La Dame aux Camelias.

Minh Đảo, Nam Ria, Mộng Trinh - rất có thể cả Tiến Bê - đều không hiểu Tiến Bê muốn nói gì. Hàng ria con kiến của Nam rung rung khi gã nghe Tiến Bê nói câu nói văn hoa khó hiểu đó và Mộng Trinh có vẻ xúc động, gã phang cho Tiến Bê một câu:

- Thôi đi đi cho được việc. Đây có phải là sân khấu Kim Chung, Tiếng Chuông Vàng thủ đô đâu mà ông bắt chước Huỳnh Thái, Ngọc Toàn cho thiên hạ thưởng thức sáu câu.

Văn Tiến bỏ phong bì tiền vào túi và lập tức ra khỏi biệt thự Mai Lan. Sau trận cãi lộn cuối cùng với chồng và được Ái Xuân khuyên giải Mai Lan hòa hoãn và nhượng bộ hết sức với Minh. Giữa lúc Mai Lan không ngờ nhất Minh cũng nhượng bộ nàng. Chàng nói chàng yêu nàng, chàng tự nhận chàng đã vô lý và ương ngạnh láo trong việc nhất định đòi cho tên Văn Tiến cha căng, chú kiết được ở trong nhà, chàng cũng tự nhận cả việc chàng đòi quản lý tài sản của nàng là

bậy. Mai Lan xúc động khi nghe chồng nói lời phản tỉnh bằng giọng nói và vẻ mặt chân thành, tha thiết. Nàng hối hận vì đã nóng nảy nghĩ đến chuyện xa chàng. Nàng tâm sự với Ái Xuân rằng giờ đây nàng sung sướng hơn cả những ngày nàng mới làm vợ Minh. Ái Xuân ôn tồn giải thích:

- Những cặp vợ chồng lấy nhau vì tình thường bị xung đột tình cảm khi chung sống với nhau. Đó là vì trước khi chung sống mình đã không có nhiều thì giờ để tìm hiểu nhau. Sống chung là phải nhường nhịn nhau. Vợ chồng phải hy sinh cho nhau mới có thể sống với nhau bền lâu được. Sự thật rất thường, ai cũng biết, ai cũng cho là dễ làm, nhưng phải ở trong cảnh mới thấy là quan trọng và khó khăn. Ái Xuân hỏi Mai Lan:

- Em không hối hận vì đã nghe lời chị khuyên chứ?

- Sao chị lại hỏi em một câu mà chị dư biết câu trả lời của em?

Đôi mắt Mai Lan chứa chan niềm cảm mến và biết ơn nồng nàn, vô bờ.

Ái Xuân khuyên Mai Lan đừng bỏ Minh, vì nếu Mai Lan bỏ Minh, người Mai Lan sẽ yêu, sẽ gần, sẽ nương tựa và sẽ lấy làm chồng là Vũ Huy Hạnh phúc Mai Lan đang được hưởng làm cho Ái Xuân quên đi việc làm vị kỷ của mình. Sự thay đổi thái độ của Minh làm cho nàng thêm nghi ngờ. Phải chăng giáo sư Kinh Thiên khuyên Minh hòa dịu với vợ? Minh chịu nghe lời Kinh Thiên ư? Nàng nhớ đến cái nữ trang con bướm của Mộng Trinh, nàng muốn đến gặp bà Tá nhưng lại ngại ngùng...

° ° °

- Hấn nói anh đừng đến gặp hấn hôm nay. Ngay từ sáng sớm con mẹ Tá đã đến phục trước cửa vào phòng trị liệu của hấn, Mụ ngồi trong cái xe tắc-xi.

Từ ít lâu nay Nam đã quen miệng gọi Minh là anh, trong khi đó Minh vẫn mày tao với gã như trước.

Nét mặt Minh thay đổi trông thấy khi nghe nói đến Mụ Tá:

- Mẹ kiếp... Con mụ ấy đến đó rình tao ử?? Hồn thật. Mụ chán sống rồi hay sao? Tao bắt buộc phải thanh toán Mụ...

Nam cố ý nói nhỏ để người thứ ba khỏi nghe tiếng nhưng Minh hần học muốn hét to lên cho hả giận. May mà vợ chồng Minh có hai phòng ngủ riêng nên Minh có không giữ ý Mai Lan cũng không nghe tiếng.

Nam Ria có cảm tưởng bồn phận của gã là phải đi giết mụ đàn bà lắm chuyện để bảo vệ an ninh cho bạn.

- Đường phố là của chung của tất cả mọi người - Nam Ría nói, hàng ria mép rung rung như biết cử động và biết xúc động - Minh không thể cầm mũ đó ngồi trong xe tắc-xi đậu bên đường nếu mũ ấy dư tiền và dư thì giờ, hoặc nếu mũ si tình cha tài xế...

Nhưng Minh nói, giọng quả quyết:

- Nó tìm ra tao rồi, nó biết nó chỉ cần ngồi đó là tóm được tao.

Nam Ria nhắc lại:

- Giáo sư bảo hôm nay đừng đến.

Minh Đảo phùng lên:

- Giáo sư.? Giáo sư cái gì ? Thằng già lắm cảm đó dám ra lệnh cho tao sao? Tao muốn làm gì là tao làm, tao bất chấp thằng nào, con nào...

Nam Ria ngạc nhiên:

- Ê... Làm cái gì mà nổi nóng bất tử vậy? Anh là người thán phục lão Kinh Thiên chứ, đâu phải tôi? Chính anh tự ý đến với lão, anh nói lão hay lắm, lão giúp được anh rất nhiều.

- Đúng. Nhưng bây giờ hết rồi. Từ nay tao không cần nghe lời cổ vấn của thằng cha đó nữa, tao làm theo ý tao, tao đã có kế hoạch. Tao cho rơi thằng già lắm cảm đó.

Nam Ria yên lặng. Gã thấy Minh Đảo hung hăng con bọ xít như anh con trai mới lớn, ngốc nghếch, nhưng gã khoái chí vì Minh Đảo có hung hãn, có ngốc dại như thế Minh Đảo mới là người bạn gã yêu thương, có như thế Minh Đảo mới cần được gã bảo vệ; nếu Minh Đảo khôn ngoan Minh Đảo không còn là Minh Đảo của gã nữa. Gã thốt lên một tiếng thống khoái:

- Hay. Phải vậy mới là Minh Đảo!

Rồi gã nói, giọng xúc động;

- Nói nghe được lắm. Chúng mình là những thằng giang hồ nửa đời, chúng mình thừa kinh nghiệm đối phó với đời. Việc gì phải nghe thằng nào. Mình không làm thầy thiên hạ thì thôi, thằng nào làm thầy được mình...

Khi nói câu đó Nam Ria không nghĩ đến Mụ Tá mà nghĩ đến Kinh Thiên : Thằng bịp hạ cấp đó nó dám lên mặt dạy bảo mình. Mình chỉ thua nó vì nó nắm được tẩy Minh Đảo bạn mình, nó biết tội trạng của bạn mình..Phải cho thằng già vô lễ ấy bài học cho nó nhớ đời... "

- Nhưng - Minh Đảo nói, giọng dịu lại - Làm gì thì làm, hôm nay tao phải gặp Kinh Thiên:

Nam Ria nhăn mặt :

- Gặp làm cái gì? Vừa nói là không cần nghe thằng cha bịp ấy nữa...

Minh Đảo chuyển sang giọng bí mật:

- Không phải tao muốn hỏi ý kiến nó. Tao gặp nó có việc riêng. Nam Ria không biết cuộc tình Minh Đảo -Thu Sương, nên gã không biết lúc ấy bạn gã đang tưởng nhớ Thu Sương. Kinh Thiên hứa nếu Minh Đảo chịu nghe lời lão, chàng sẽ được gặp lại Thu Sương. Nhan sắc và tuổi tác, học thức, em Thu Sương, nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên, tức em Nguyễn thị Mùi con gái ông Phó Koáp Chợ Bàn Cờ, Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi, đều kém Mai Lan; nhưng chính Thu Sương mới là người đàn bà thích hợp với con người Minh Đảo; gần Thu Sương Minh Đảo thấy thoải mái, hân hoan hơn. Điều này giải thích tại sao ở đời có những anh đàn ông bỏ vợ đẹp, trẻ, sang, trí thức để đi theo những chị đàn bà xấu hơn, tồi hơn vợ mình rất nhiều.

- Có điện thoại đó. Muốn nói gì với lão cứ dùng điện thoại, đến gặp lão làm gì cho mất công.

Minh Đảo nhìn Nam Ria bằng ánh mắt vừa khinh thị vừa bực mình :
Sao hồi này thằng này ngu quá? Nói qua tê-lê-phôn lỡ vợ mình, hay Ái Xuân, tình cờ nhắc máy ở phòng ăn lên, nghe được để mà vỡ mặt.."
Chàng lắc đầu:

- Chuyện tao muốn nói với hắn không nói qua tê-lê-phôn được.

Rồi chàng nở nụ cười người hùng:

- Mụ già giết giặc rình ở đó một là để tóm được tao, hai là để ngăn không cho tao gặp Kinh Thiên. Tao phải gặp Kinh Thiên để thắng mụ đó. Tao cũng không ưa nói chuyện qua điện thoại.

Nhưng không có cách nào khác hơn, cuối cùng Minh Đảo nảy ra ý kiến viết thư cho Kinh Thiên, yêu cầu lão phải cho chàng gặp ngay Thu Sương, lão phải trả lời cũng bằng thư. Nhưng ai là người mang thư đến phòng trị liệu Kinh Thiên?

- Xong rồi - Minh Đảo hài lòng vì sự nhanh trí ứng phó với tình thế của mình - Tao nhờ Mộng Trinh cầm thư đến cho Kinh Thiên. Mộng Trinh đi là chắc ăn nhất.

o o o

Rô Be long trọng nói:

- Tôi nhắc để bà nhớ: Tôi có bổn phận phải bảo vệ bà. Cô Dzi-na Lô-lô trao cho tôi cái bổn phận ấy..

Rô Be gọi Xuân Tinh bằng cái tên Dzi-na Lô-lô, tức cô đào xi-nê Dzi-na Lô-lô-bitđzi-na đang nổi tiếng khắp thế giới. Ở bất cứ hẻm nào của thành phố Sài Gòn-Chợ Lớn người ta có thể hỏi bất cứ em gái Việt, gái Tàu mười lăm, mười sáu đến hai mươi, ba mươi tuổi Dzi-na Lô-lô là ai, làm nghề gì, người ta được trả lời đúng ngay tức khắc. Trong những ô quảng cáo các tiệm uốn tóc của Chú Coón, Chú

Quay, Cô Lìn đăng trên những tờ nhật báo Sài Gòn mới, Tiếng Chuông, Ngôn Luận, người ta thấy có câu : " Cắt, uốn theo kiểu Lô lô Úp ra, Lô lô Úp dzô.", tức là cắt và uốn theo kiểu tóc của cô đào Dzi-na Lô-lô-bítđzi-na.

Nghe Rô Be nói bằng giọng nói quan trọng như thế Mụ Tá buồn cười, Mụ nghĩ : " Thằng ôn này bị con nhỏ hớp hồn rồi. Thợ Seng mê Công chúa, chém Chàng tinh, cứu Công chúa khỏi hang về triều rồi làm phò mã là chuyện đời xưa, chuyện cải lương, con ơi. Chuyện kể nghe chơi cho đỡ buồn. Đời nay Chàng tinh nó sơ tái Thợ Seng, đời nay Thợ Seng mà mê Công chúa thì Thợ Seng chỉ từ chết đến chết.." Tuy tức cười và nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Mụ cũng làm bộ quan trọng, hỏi lại:

- Trao ký gì? Bộ phận gì ?

- Bỏn phận tôi phải bảo vệ bà - Rô Be nghiêm mặt nói - Bà đi đâu, gặp ai, làm gì, bà phải cho tôi biết...

- Dzôi... Dzôi - Mụ Tá làm theo lời yêu cầu của Bảo vệ viên Rô Be Mặt Mụn trước cả khi gã yêu cầu - Ngày mơi là ngày giỗ ông Cô-lô-nền, làm giỗ ông ở đây không tiện, qua lên chùa dâng nhang, dzô nhà thờ cầu nguyện...

- Chi dzậy? Đã lên chùa dâng nhang còn dzô nhà thờ đọc kinh nữa? Mụ Tá nói tỉnh queo như người thành tâm nhất đời:

- Cho chắc ăn dzậy mà. Mình nộp đơn cả hai nơi. Hồng sở này mình có sở kia. Chẳng hơn ư? Tội gì không xin. Mí lý có kiêng có lành, có tin có thiêng, mình cầu xin mà có lòng thành là được.

Tám giờ sáng một ngày đẹp trời ở thị xã Đàng Rô Be Mặt Mụn hộ tống Mụ Tá ra khỏi khách sạn. Ngồi vào xe tắc-xi, Mụ Tá hào hứng nói với chú chá xế:

- Tôi giữ xe chú cả buổi sáng hôm nay, có thể luôn cả buổi chiều, nhưng mình cứ tính đến 12 giờ trưa đi. Chú tính giờ tôi, bỏ cái đồng hồ tính tiền đi, cái giầy lòi tói chạy cứ kêu lạch sạch. Sốt ruột.

Mụ nói thêm:

- Tôi sẽ đi rất ít, chỉ đậu xe một chỗ, chờ vò một thằng đàn ông. Chú tài không ngạc nhiên gì nhiều. Đời chạy tắc-xi của chú tuy chưa dài lâu nhưng cũng đủ để cho chú gặp nhiều bà dùng tắc-xi làm phương tiện theo rõi, rình mò những ông chồng có vợ bé. Tuy vậy chú chưa từng gặp bà khách nào đi bắt ghen hình dung cổ quái như bà khách hôm nay. Thấy mình nên tỏ ra chú ý đến thăm trạng của bà khách, chú cười cầu tài:

- Ông Hai bay bướm quá hỉ, bà Hai?

Biết chú tài xế tưởng mình đi bắt ghen, Mụ Tá trề môi:

- Một cây!

- Hì..Hì... Xanh rờn hả bà?

-Chứ còn sao nữa. Ba bốn vụ rồi. Đâu phải lần đầu. Lần nào tôi cũng làm cho tan nát, khốn khổ, khốn nạn. Không hiểu tại sao đàn bà lại cứ thích làm vợ bé là ký gì? Mấy mụ mê tín ông nhà tôi đều mặt mũi khá cả. Nào có đui què, mẽ sứt gì cho cam.

Đột ngột Mụ đổi chuyện:

- Tên chú là gì?

Chú tài nói đùa:

- Tên ngộ là Tôn Ngộ Có.

Chú chờ đợi bà khách ngạc nhiên, hỏi : " Tôn Ngộ Có? Tên chi kỳ dzậy??" để chú hì hì trả lời:" Tôn Ngộ Có là con Tôn Ngộ Không.." nhưng bà khách của chú hôm nay không thấy có gì lạ trong cái tên của chú, bà ta hô lớn:

- Xong dzồi. Chú Tôn Ngộ Có..Ta xuất quân..!

Tám giờ mười lăm phút, nắng vàng vừa lên trên thành phố, Mụ Tá và Tôn Ngộ Có đã ngồi trong chiếc tắc-xi đậu xế cửa bin- đinh trong có phòng siêu tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Người ra vào bin- đinh tuy nhiều nhưng ngồi trong xe Mụ Tá vẫn trông thấy cửa phòng trị liệu của Kinh Thiên, ai vào phòng này Mụ đều biết.

Với những chú chá xế như Tôn Ngộ Có thì không có gì buồn nản cho bằng phải ngồi bẹp dí trong xe cả mấy giờ đồng hồ với bà khách già hình dung cổ quái như bà khách hôm nay. Chú bèn hỏi tiền, được bà khách chi tiền ba giờ mướn xe, chú nói:

- Tôi dzô tiệm cà phe đầu đường. Nửa giờ tôi trở về xe một lần, cần kêu tôi bà nhấn còi... pin..pin..pin..ba tiếng là có tôi..Nhen..

- Đi đi!

Mụ Tá đường bệ phẩy tay như bà Hoàng Thái Hậu cho phép anh Tể tướng nịnh thần rút lui. Mụ ngồi phè phệ trong chiếc tắc-xi Rờ-nô Cát

- Hãng Xe Renault của Pháp chỉ còn sản xuất loại xe này để cung cấp riêng cho thị trường xe tắc-xi quốc gia Việt Nam Cộng Hòa - đôi mắt ốc nhồi của Mụ dương lên nhìn đăm đăm vào cửa tòa nhà. Thấy bất cứ anh đàn ông nào ra vào tòa nhà này Mụ cũng lắc đầu, nói lớn một mình:

- Hồng phải. Thằng cha này mập quá..Hồng phải. Thằng cha này ốm quá... Hồng phải..Thằng cha này què một cục..Không đời nào Mạc Ta của mình chịu thằng cha này. Còn lâu...

Tôn Ngộ Có la cà đầu hót mãi với những em chiêu đãi trong những tiệm hủ tếu, cà-phe, nước sinh tố trong khu phố cũng chán; vào lúc 11 giờ trưa chú trở về xe. Không có động tĩnh gì cả, bà khách vẫn ngồi

bền trong xe. Tôn Ngộ Có vào xe, ngồi dựa đầu lên thành ghế, một lúc sau chú ngủ khò,,,

Buổi sáng đi vào buổi trưa. Trong lòng chiếc tắc-xi nóng như lò nướng bánh mì, Tôn Ngộ Có bỗng choàng dậy. Bộ mặt bự phần loang lổ mồ hôi hiện ra đằng sau chú làm suýt nữa chú kêu lên thành tiếng.

Tôn Ngộ Có cầm cái khăn mặt nhỏ sủu gài ở vô-lăng lên lau mồ hôi mặt:

- Xe không chạy, đậu một chỗ trời nắng nóng lắm. Ngồi mãi trong này bịnh chết à bà. Để tôi chạy tìm chỗ mát đậu chút đi...

Bà khách gừ lên một tiếng phản đối. Tôn Ngộ Có ngáp rồi kêu:

- Bà cũng phải cho tôi đi ăn cái gì chứ. Đói thấy mẹ đi.

- Nè. Thiếu gì. Ăn đi.

Mụ Tá đưa bịch bánh giò chả cho Tôn Ngộ Có, Mụ giữ lại chai rượu. Tôn Ngộ Có bóc bánh giò ăn nhanh như Trư Bát Giới ăn bánh bao nhân thịt con gái. Thấy mình cũng cần tỏ ra lịch sự tí chút với đàn bà, dù là đàn bà cổ quái nhưng vẫn là đàn bà, vừa ăn nhồm nhoàm chú vừa ư ỏi hỏi:

- Bà cũng phải ăn đi chứ.

Mụ Tá dơ chai rượu lên:

- Yên chí. Qua đang ăn đây. Qua ăn rượu. Rượu nấu bằng gạo. Qua uống rượu tức là có chất gạo trong bao tử rồi, gạo của qua còn bom-nhe ca-li-tê hơn gạo làm bánh nữa, qua cần gì phải ăn.

Tôn Ngộ Có vừa cho miếng chả lớn bằng hai ngón tay vào miệng thì Mụ Tá chồm lên, thò tay nắm cần cổ chú lắc lắc. Tôn Ngộ Có nuốt vội nên mắc nghẹn, mắt trợn trắng, Mụ Tá cuống quýt:

- Nó... Nó... Nó đó..Nó..Nó...

Tôn Ngộ Có trở mắt nhìn. Một chiếc tắc-xi vừa dừng lại trước tòa nhà, người xuống xe đi vào nhà là một thiếu nữ. Nàng này bện đồ đầm, dù trông từ xa Tôn Ngộ Có cũng thấy cô ta trang điểm phần son hơi nặng tay. Chú bị bà khách hét nắm cổ lắc lại gõ cốc cốc lên đầu:

- Thấy không..? Thấy không..? Nó đó... Đúng nó..Tìm nó mấy tháng nay..Hôm nay không chờ thì thấy nó..

Tôn Ngộ Có đưa tay lên che cái đầu húi cua:

- Ký gì? Bộ bà rình thẳng cha tắc-xi đó hả?? Nó là thằng Tám Lọ, xạo một cây, anh em kêu nó là Ba Thầy Rùa, chạy tắc-xi kiêm bói bài Tây...

Mụ Tá nói lú lù tìu tìu:

- Không phải thẳng cha tài xế... Con nhỏ đó..

Tôn Ngộ Có suy diễn ngay;

- Cô bạn đồ đầm mới dzô nhà đó hả? Cổ là con gái bà bỏ nhà đi theo trai??

Mụ tá gừ lên. Cái gừ này của Mụ là cái gừ khoái lạc của con báo cái già vồ đợc con báo đợc còn sung sức:

- Gừ... Gừ... Đừng hỏi nhiều... Chờ nó rạ.Đi theo xe nó. Xem nó về đâu. Biết nhà nó có thỡng... có thỡng... Gừ... Gừ...

Mụ Tá hết gõ cốc cốc lên đầu Tôn Ngộ Có lại thờ tay lên nắm cổ Tôn Ngộ Có lắc lắc loạn lên. Tôn Ngộ Có la chói lói;

- Ệ.Ệ.Bà này..Bà làm ký gì dzậy?? Chít tôi... Ồi..Ồi...

Tôn Ngộ Có không bị hành hạ lâu, chừng vài phút sau người thiếu nữ trở ra, thót vào chiếc tắc-xi đậu chờ. Chiếc tắc-xi vọt đi. Tôn Ngộ Có cho xe chạy theo. Bà khách của chú cứ nháp nhồm trên ghé như ngồi trên cuộn dây thép gai loại gai sắc lẹm của Quân Đới Hoa Kỳ gọi là công-sec-ti-na Miệng Mụ tía lia:

- Biết nhà... Có thỡng... Có thỡng..

Chiếc taxi chờ thiếu nữ bặn chiếc áo đầm robe sac chạy vào trung tâm thành phố, Tôn Ngộ Có trở tài lái xe theo rõi. Cuộc theo rõi không khó khăn gì nhưng Mụ Tá làm cho nó trở thành khó khăn, Mụ cứ nháp nhồm trên ghé, lúc thì Mụ kêu xe chạy theo xa quá, sợ mất dấu xe trên, lúc thì Mụ kêu chạy theo gần quá, sợ người bị theo biết. Mụ làm cho Tôn Ngộ Có cuống quít cả hai tay, hai chân.

Thế rồi chuyện phải đến cũng đến. Xe Tôn Ngộ Có bị ba bốn chiếc quân xa chặn đường rẽ trái ở ngã tư, Mụ Tá rên lên hừ hừ. Khi Tôn Ngộ Có cho xe qua đợc ngã tư chiếc taxi chờ người thiếu nữ đã biến mất.

Tôn Ngộ Có đành cho xe áp vào lề. Chú ngạc nhiên khi không thấy bà khách quái dị im re không làm dữ. Chú quay lại nhìn và thấy bà khách của chú chắp hai tay trước ngực, mắt nhắm, mặt ngửa lên mũi xe, bà ta đang cầu nguyện.

Mụ Tá không cầu xin Thiên Chúa, cũng không cầu xin Phật Bà Quan Âm, Mụ kêu gọi Mạc Ta Sê Ri của Mụ: "Cưng ơi..Cho qua bắt lại đợc con nhỏ..Cho qua bắt lại đợc con nhỏ..." Kể từ giây phút ấy Mụ tin chắc rằng Mạc Ta của Mụ không những chỉ rất anh linh mà còn rất đợc Thượng Đế ưu ái, bởi vì Mụ vừa khấn vài câu và mở mắt ra Mụ nhìn thấy ngay người thiếu nữ hiện ra trước mắt.

Người thiếu nữ đi trên vỉa hè trước xe taxi Đi bên nàng là một thanh niên cao lớn, ăn bặn bảnh bao. Vừa nhìn thấy chàng thanh niên này ý nghĩ lóe sáng trong óc Mụ Tá:"Đúng rõi. Thằng này là thằng giết Mạc Tạ.!"

o o o

Bức thư trả lời của Kinh Thiên chỉ có vài dòng, và những dòng đó nói đến Mụ Tá.

Kinh Thiên cho Minh Đảo biết lão đã tìm ra được cách tống khứ Mụ Tá đi khỏi Đàng, chỉ chừng một tuần nữa là Mụ phải đi thôi.

Minh vò nát tờ thư, miệng lẩm bẩm:

- Nó làm như mình sợ con mẹ đó lắm. Thằng như nó mà có thể bảo vệ được mình à!

Trong thư viết cho Kinh Thiên chàng đòi được gặp Thu Sương - Gặp gấp, gặp ngay - Nhưng Kinh Thiên lờ đi.

Mộng Trinh lo âu:

- Chuyện gì vậy Minh? Anh với ông giáo sư ấy có chuyện gì mà bí mật thế?

Minh không đáp. Hai anh em đi trên vỉa hè đầy nắng vàng, họ không ngờ có người đàn bà đang trở mắt nhìn họ từ trong chiếc taxi sau lưng họ. Họ đi đến cửa rạp xi-nê.

- Chiếu phim gì đây? - Mộng Trinh kêu lên - Lâu quá em không coi xi-nê Minh vào coi đi anh.

Và nàng kéo được Minh Đảo vào rạp.

o o o

- Phải ông đó không, bà Hai?

Tôn Ngộ Có hỏi và chú được bà khách trả lời:

- Để coi. Phải người mới biết được.

- Người? Người cái gì chứ?

- Người mùi người nó chứ còn người cái gì nữa. Cù lần!

Mụ Tá mở sắc tay lấy tiền ra trả nốt cho Tôn Ngộ Có cùng tiền thưởng đúng như Mụ hứa, rồi Mụ ì ạch đưa tấm thân bồ tượng ra khỏi xe, bỏ lại giỏ bánh dày, bánh giò và chai rượu cạn tới đáy.

Tôn Ngộ Có chờ đợi bà khách ngã chúi mũi xuống vỉa hè, nhưng tuy loạng choạng và ì ạch bà ta cũng lết được vào rạp hát bóng.

Mộng Trinh đang mua vé, Mụ Tá ghéch mũi lên nhìn mấy tấm ảnh quảng cáo cô đào Trịnh Phối Phối đánh kiếm, Kép Sác Bông-sông bắn súng. Minh Đảo nhìn thấy người đàn ông bà mập mạp, phề phề đứng đó nhưng chàng không thấy gì lạ, bởi vì chàng không hề biết mặt người bạn thân của Mạc Ta Hoa.

Mụ Tá có thể đi theo sát nút anh em Minh Đảo vào rạp mà hai người không thấy gì lạ cả, nhưng theo đúng thủ tục theo rồi Mụ vẫn đứng chờ cho hai anh em vào rạp một lúc rồi mới vào theo. Em dẫn ghế, bận áo bơ-lu đằng hoàng, chiếu đèn pin vào chân Mụ:

- Bà thích ngồi gần hay ngồi xa?

- Gần hay xa kệ mẹ người ta.

Mụ Tá huých nhẹ một cái, em dẫn ghế bần sang một bên. Mụ chùn mình xuống như võ sư Tàu xuống tấn, đảo mắt nhìn quanh. Phòng tối, phim đang chiếu, nhưng Mụ nhìn thấy ngay chỗ Minh Đảo và Mộng Trinh ngồi. Mụ muốn đến ngồi ngay sau lưng Minh nhưng mấy hàng ghế ở đó đã có người ngồi. Mặc kệ. Mụ cứ len vào. Mụ dấm loạn lên chân thiên hạ. Mụ len tới đâu mùi rượu hòa với mùi nước hoa Santalia và mùi mồ hôi tỏa ra tới đó, Mụ ào ào mấy câu: "Xin lỗi... Xin lỗi... Cảm phiền... Cảm phiền... Cảm ơn..Cảm ơn... Cho tui dzộ." Mụ ngồi phịch lên lòng một ông:

- Ấy..Bà này..

- Xin lỗi..

Mụ dịch sang bên nhưng rồi lại ngồi phịch trở lại đúng chỗ:

- Ôi... Bà này..

Ông khách chịu không nổi, đứng lên đi ra ngồi chỗ khác, Mụ Tá ngồi ngay xuống chiếc ghế ông khách vừa bỏ. Mụ thở phào. Lấy cây quạt giấy trong sách ra Mụ quạt phạch phạch.

Chỉ một thoáng sau mấy người ngồi cạnh Mụ cũng đứng lên đi ra chỗ khác. Mụ nhìn lên màn ảnh, đào kép đang ôm nhau, hôn nhau, Mụ phê bình một câu làm cả rạp nghe tiếng:

- Khít rịt à... Không biết mắc cỡ...

Mộng Trinh quay lại nhìn. Nàng trông thấy bộ mặt Mụ Tá hiện ra ngay sau lưng nàng nhưng nàng chỉ thấy khó chịu thôi, không thấy sợ. Nàng có biết Mụ Tá là ai đâu.

Rồi Mụ Tá bắt đầu tính đến việc kiểm tra xem gã thanh niên bảnh bao, to khỏe kia có đúng là kẻ Mụ cần tìm hay không, tức là Mụ bắt đầu thực hiện việc hít ngửi mùi hơi người của Minh Đảo. Mụ nhớ như in lời nói của Mạc Ta Hoa trong đêm cuối cùng Mạc Ta Hoa còn sống: "Hắn có cái mùi... cái mùi đặc biệt lắm. Ngửi là biết ngay hà.." Đó là lời Mạc Ta nói về chàng tình nhân mới nhất của nàng, và Mụ Tá - không biết tại sao, vì một linh cảm, linh tính nào đó không thể giải thích được - tin chắc rằng chàng tình nhân đó đã giết Mạc Ta. Mắt đã quen với bóng tối Mụ nhìn rõ Minh Đảo ngồi đó. Chàng to con và cao, đầu và vai chàng nổi bật lên trên hàng ghế. Nhưng giữa Mụ và chàng còn một hàng ghế nữa. May cho Mụ là chiếc ghế ngay trước mặt Mụ, chiếc ghế chia cách Mụ với Minh Đảo, lại do một chú nhỏ ngồi. Chú này ngồi lọt thỏm trong lòng ghế nên Mụ có thể nhô người lên qua đó để ngửi Minh Đảo.

Mụ Tá bắt đầu cuộc ngửi hít bằng cách hễn hai lỗ mũi lên hít hít mấy cái. Trong không khí ẩm mốc của gian phòng không bao giờ có gió nắng Mụ chỉ thấy có cái mùi hôi hôi, khê khệ Mụ không biết rằng

cái mùi hôi hôi, khê khê đó chính là mùi người của Mụ. Mụ từ từ nhồm đít, nhô người qua hàng ghế trên để dí mũi Mụ vào lưng Minh Đảo.

Chú nhỏ nằm trong lòng ghế chừng mười tuổi. Chú được ông bố cho đi rạp tùng vì chú không mất tiền vé. Chú khoái coi phim cao-bồi và kiếm hiệp, thần tượng của chú là Hiệp Sĩ Mù nên chú không mấy hào hứng khi phải xem bộ phim ái tình lảm cẩm này. Chú nằm đó và đột nhiên chú cảm thấy có chuyện lạ xảy ra. Chú giật mình khi thấy bộ mặt tròn vành vạnh hiện ra ngay trên đầu chú. Bộ mặt ấy cổ quái đến nỗi chú nhỏ nhìn ngây mà không biết đó là mặt đàn ông hay mặt đàn bà. Rồi toàn phần bộ mặt ấy nhô lên khỏi thành ghế, nhô lên, nhô lên mãi. Nằm dưới nhìn lên chú nhỏ thấy hai lỗ mũi huếch, cái cằm bạnh rồi bộ ngực bự khủng khiếp, chú sợ như chưa bao giờ chú sợ đến thế kể từ ngày chú biết nghịch tinh và phá thối.

Cũng may, rạp xi-nê này mới đổi chủ và chủ mới vừa bỏ thêm vốn chỉnh trang lại rạp, thay ghế mới. Nếu là ghế cũ ọp ẹp rất có thể thành ghế đã gục vì bị sức nặng của Mụ Tá đè lên và chú nhỏ có thể bị chết dẹt lép trong lòng ghế.

Giây phút kinh dị Hít Cốc mà chú nhỏ phải chịu đựng kéo dài. Chú nằm chết cứng không kêu được nửa tiếng. Trong lúc ấy trên màn ảnh đang diễn ra màn cụp lạc, ông bố chú nhỏ mãi xem nên không biết có chuyện gì lạ xảy ra bên cạnh.

Minh Đảo lại càng không chú ý gì đến những chuyện xảy ra quanh chàng. Chàng cũng chẳng thấy gì trên màn ảnh, chàng nhìn lên màn ảnh và chỉ thấy hiện ra ở đáy hình ảnh Thu Sương. Vừa mới ít trước đây, không nhớ là mấy ngày, chàng đưa Thu Sương đi ăn rồi đưa nàng vào rạp này xem xi-nê Cũng rạp này, cũng vào khoảng giờ này. Trong bóng tối đồng lõa của rạp Thu Sương ôm chặt lấy chàng, nàng nép vào người chàng, rút không ra. Và chàng và nàng đã ôm nhau, đã hôn hít nhau, đã làm đủ trò trên ghế như một cặp tình nhân trẻ tuổi muốn nhau mà không có điều kiện và phương tiện để thỏa mãn, không có phòng riêng cũng không dám đưa nhau vào khách sạn mượn phòng. Cho đến lúc đèn bật sáng chàng và nàng dất nhau ra khỏi rạp mà không biết chuyện phim ra sao cả.

Mụ Tá thở ra một hơi dài để tổng hết không khí trong hai buồng phổi ra ngoài. Tiếng thở mạnh của Mụ nghe như tiếng bánh xe ô tô vận tải xì hơi...

Và Mụ chồm người qua thành ghế để dí mũi vào lưng Minh Đảo. Minh Đảo và Mộng Trinh cùng quay mặt lại. Hai anh em trở mắt nhìn bộ mặt lớn bự của mụ đàn bà quái dị không biết từ đâu hiện ra sát

ngay mặt họ. Hai lỗ mũi huếch của Mụ Tá nở lớn như hai cái chén uống trà Tàu, Mu dí mũi vào mặt Minh Đảo và hít vào một hơi dài. Một tiếng "... suýt.." gớm ghiếc vang lên, tiếp đó là tiếng hét của Mộng Trinh...

Rạp xi-nê náo loạn ngay lập tức. Sau tiếng hét của Mộng Trinh là tiếng kêu ré lên của Mụ Tá:

- Đúng nó... ! Đúng nó..!

Tiếng kêu thứ ba của một khán giả nhanh mồm, nhanh miệng hú lên:

- Nổ... !... Bom..!

Khán giả ào ào chạy ra như vịt. Đàn bà thét lên trẻ con khóc ré, đàn ông hô lên. Trong cơn hỗn loạn ấy Minh Đảo và Mộng Trinh chạy ra khỏi rạp theo mọi người.

Mấy anh con trai nhanh chân chạy ra khỏi rạp trước hô hoán âm ỹ là trong rạp có : "... Mìn... Bom... Pơ-lát-tích..". Cả khu phố náo loạn.

Người ta đóng cửa tiệm rầm rầm, xe hơi rồ máy chạy xa cửa rạp, ông cảnh sát già có phận sự kiểm soát khách đang ngồi ngủ gật trong góc phòng bán vé, choàng dậy, không dám ở lại gọi điện thoại của rạp, sợ bom nổ, mắt nhắm, mắt mở chạy ra ngã tư có đèn đỏ cầu cứu ông bạn đồng nghiệp gọi điện thoại về Ty báo có bom đặt trong rạp xi-nê.

Mười lăm phút sau toán chuyên viên gỡ mìn đến trên chiếc xe Jeep sơn hai màu xanh trắng. Tiếng còi ốc hú rú lên nghe thê thảm đến lạnh người trong khu phố bị cô lập. Đám người hiếu kỳ tụ tập ở hai đầu phố, thập thò nhìn ngó và kháo chuyện. Người ta truyền miệng nhau là có người trông thấy trái mìn lớn bằng cái cối đá nằm chính ình ngay giữa rạp. Tất cả mọi người đều chờ đợi thấy mìn nổ làm xum nhà hát bóng.

Hai chuyên viên gỡ mìn cảm tử dò dẫm từng bước đi theo cái máy rò mìn. Cuộc tiến binh diễn ra thật chậm trong bóng tối của rạp xi-nê. Sợ có hỏa hoạn vì dây điện chạm nhau khi mìn nổ người ta đã cúp điện trong rạp. Trong rạp tối như đêm ba mươi. Phải mất hai mươi phút sau người ta mới tìm thấy một bà khách nằm ngáy pho pho trong lòng chếc ghế ở giữa rạp.

Nguyên do: sự xúc động khi ngửi đúng cái mùi người đặc biệt của tên sát nhân làm Mụ Tá ngất đi Từ tình trạng ngất lịm cơ thể Mụ chuyển sang tình trạng ngủ ngon lành.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 15

Trong suốt một tiếng đồng hồ - tức 60 phút dài - kể từ lúc cùng Mộng Trinh chạy về nhà, Minh Đảo nằm úp mặt trên giường, khóc như anh bé con hờn giận. Những cái nấc làm cho tấm thân lực sĩ của chàng rung động trông thật tội nghiệp. Cả người Minh Đảo chuyển động như bị nện bằng búa tạ.

Rồi Minh ngồi dậy. Chàng không khóc nữa, bây giờ chàng nói.

Chàng nói lảm nhảm như người mất trí, chàng nói một mình.

Ngồi bên Minh, Nam không còn biết nói gì hơn ngoài câu:

- Thôi mà... Thôi mà...

Hai tiếng "Thôi mà.." thường vẫn không có hiệu lực gì nhiều, khi được nhắc đi, nhắc lại quá nhiều chúng lại càng không ra cái thống chế gì hết. Minh Đảo như không biết có Nam và Mộng Trinh ở bên chàng.

Trước đó Nam Ria đã hỏi Mộng Trinh có chuyện gì xảy ra trong lúc hai anh em đi với nhau đến văn phòng Kinh Thiên. Mộng Trinh cũng giận và sợ đến run cả chân tay, nàng khóc, nàng nghẹn ngào:

- Tại sao các anh lại dẫu Trinh? Nếu cho Trinh biết đời nào Trinh để cho cái bài thơ bỉ ẩy trông thấy Minh.

Nam vỗ vỗ lên vai nàng:

- Thôi mà... Thôi mà..

Mộng Trinh rên rỉ:

- Chỉ biết nói..thôi mà..thôi mà..Không còn nói được câu gì khác sao?

Nam Ria dơ tay lên làm cử chỉ muốn bịt miệng Mộng Trinh:

- Làm cái gì dữ vậy? Muốn cho người ta biết sao!

"Người ta" Nam Ria nói đây là Mai Lan, Ái Liên. May cho họ là lúc ấy Mai Lan và Ái Liên cùng không có ở nhà.

Nam Ria trầm giọng nói tiếp:

- Lúc này là lúc mình phải tính chuyện gỡ rối cho Minh, không phải là lúc mình gấu ó nhau hay la lối.

Sự việc xảy đến cũng làm cho Nam Ria bối rối, gã nói, hàng ria con kiến rung rung:

- Ai ngờ con mụ già đó nó biết mặt em..Tại sao nó biết em là em của Minh? Ai chỉ cho nó? Làm sao nó biết??

Thấy rằng mình chỉ nên giữ sự ngạc nhiên về Mụ Tá cho riêng mình, Nam đổi giọng:

- Em đừng sợ, em đừng lo Không có gì phải sợ. Anh sẽ thanh toán

con mụ đó. Nó muốn hại Minh, anh cho đó đi chơi chỗ khác.

Gã nói lửng lơ và lập lòe, tò mò Mộng Trinh hỏi:

- Anh định làm gì người ta?

- Anh có cách làm cho Mụ đó không hại được Minh. Bằng cách này hay cách khác, anh sẽ trừ Mụ. Em phải tin anh, anh nói là anh làm được. Còn anh ở bên Minh thì không ai có thể làm hại được Minh. Bây giờ em lo việc săn sóc Minh, dỗ Minh ăn chút gì cho nó tỉnh lại. Đừng để nó làm ầm lên. Để anh lo chuyện đánh lạc hướng chị em Mai Lan. Nếu họ hỏi Minh em cứ nói là Minh đang nhức đầu.

Đến lượt Nam Ria xúc động, những sợi ria mép của gã rung rinh, run rẩy trên vành môi mỏng:

- Anh muốn nói với em câu này..Dù có chuyện gì xảy ra, bất cứ chuyện gì, dù chúng ta có phải xa nhau bao lâu..em cứ nhớ rằng anh yêu em. Anh yêu em và anh yêu thương Minh. Anh hy sinh cho Minh và em. Cứ nhớ như thế là đủ.

Kẻ ngoại cuộc không biết gì về đời tư và con người Nam Ria nếu nghe lỏm được câu nói trên có thể nghĩ là mình nghe trộm lời một nhà cách mạng trước khi ra đi tìm đường cứu nước dặn dò người yêu.

Khi Mộng Trinh trở vào phòng Minh Đảo ngồi bên cửa sổ, hai tay ôm đầu, hai mắt nhắm lại. Nàng nhẹ nhàng đi đến, đặt nhẹ bàn tay lên vai anh. Bờ vai Minh Đảo run lên dưới cái chạm tay yêu thương ấy và giọng nói Minh Đảo nghe khác hẳn vì xúc động:

- Trinh..Anh sợ...

Giọng Minh Đảo eo éo như giọng người lại cái.

Đây là lần thứ nhất trong đời Mộng Trinh nghe anh nàng nói anh ta sợ.

Mộng Trinh cũng sợ, nhưng vì không hiểu gì cả, đúng hơn là vì chưa được biết rõ ràng về vụ giết người nàng vẫn nói cứng:

-Anh đừng sợ. Chưa có gì để anh phải sợ cả.

- Anh bị đẩy vào tình thế bị động. Anh cứ chờ cho kẻ thù nó đánh anh..

Chàng nhìn lên cô em, nói như để phân trần:

- Anh đâu có biết mặt con mẹ ấy. Anh không đụng nó lần nào. Anh không ngờ nó lại biết em. Nếu anh biết đời nào anh để em đến gặp Kinh Thiên để cho nó thấy em. Em là em gái yêu thương của anh. Anh chỉ có mình em. Anh thà chết còn hơn là để em bị liên can.

Trinh..Em tin anh chứ?

- Em tin anh. Em bao giờ cũng tin anh.

Hai bàn tay đờ vật của Minh nắm lại. Chàng nói qua hai hàm răng

nghiến chặt:

- Anh chỉ bóp một cái là nó chết ngắc. Dễ như anh bóp cổ con gà.

Anh là người khỏe như Héc-quyn. Phải không em?

Mộng Trinh gật đầu. Nàng có cảm giác như nàng đang nói chuyện với một anh bé con.

- Vậy mà anh không dám bóp chết nó. Em bảo có tức không?

Minh thở dài. Mộng Trinh hỏi:

- Có phải Minh đánh chết cô em của bà đó không?

- Cô em mù đó? Ai bảo với em Mạc Ta là em gái mù đó?

- Không ai bảo em cả. Nam cũng không nói gì nhiều với em về chuyện đó. Em không trách anh và Nam đâu, những chuyện như thế đâu có phải là chuyện để kể với em gái. Em nghĩ phải là em gái nên bà đó mới khổ công đi tìm... như thế.

- Bạn thôi. Chúng nó là bạn với nhau. Đêm ấy ở Đà Lạt..Đêm lạnh... Đôi mắt Minh như rục lửa, chàng nhìn vào bóng tối của căn phòng và như nhìn thấy cảnh cũ hiện ra. Mộng Trinh không thấy ánh mắt của Minh, nàng chỉ muốn biết rõ hơn về những việc Minh làm. Không chờ Mộng Trinh hỏi, Minh kể:

- Đêm ấy anh giết hai đứa. Thằng đó là thằng kếp hát, kếp xi-nê. Tên nó là Tô ni Cương..Nó đóng mấy cái phim lắm lắm gì đó. Anh có biết nó. Anh vẫn ghét nó, khinh nó, vì nó hèn. Thằng đó chết oan. Đêm ấy nó sỉ nên nó không nhìn ra anh, nếu nó nhìn ra anh bố nó cũng không dám hó hé. Nhà lại tối. Tối đen hà. Nó loạng quạng đi vào chỗ anh. Tay nó cầm cái gì đó của Mạc Ta, anh bảo nó đưa cái đó cho anh, nó không đưa. Ngược lại nó còn rút dao ra nó dọa anh. Đêm ấy nó không rút dao chắc nó không chết...

Minh đứng lên. Bóng chàng đứng sừng sững trong vầng nửa tối, nửa sáng của căn phòng. Không gian căng thẳng những điện, Minh đâm vào không khí, Mộng Trinh đứng nép vào lưng Minh như trước mặt họ có kẻ thù thực sự.

- Anh chỉ đâm nó một đâm. Một cú đĩa-réch. Anh không định đánh cho nó chết. Nhưng số nó chết, anh chỉ đâm nhẹ mà nó cũng chết. Anh chưa kịp ra khỏi nhà thì Mạc Ta đi vào.

Minh Đảo quay phát lại. Lúc ấy Mộng Trinh mới nhìn thấy ánh mắt rục lửa của Minh. Nàng thấy đó là ánh mắt của người điên hung dữ. Nàng sợ, nhưng nàng chưa kịp la hay bỏ chạy thì bàn tay Minh đã chụp lấy cổ nàng.

Ý nghĩ đến chậm, nhưng rồi ý nghĩ cũng đến trong óc Mộng Trinh:"

Chết mình rồi. Minh điên rồi. Oan hồn bà Mạc Ta nhập vào

Minh..Mình chết mất.." Nàng muốn la lớn: "..Minh..Em đây mà..Minh

giết em sao? "nhưng từ họng nàng chỉ có những tiếng ặc..ặc.. phát ra.

Những ngón tay cứng như sắt của Minh Đảo xiết chặt cần cổ người thiếu nữ. Mắt Mộng Trinh hoa lên rồi trợn trắng. Hai chân nàng mềm nhũn..

Cửa phòng mở. Nam Ria ló đầu nhìn vào phòng.

Minh Đảo quay lưng về phía cửa nên không trông thấy Nam. Mộng Trinh nhìn thấy. Niềm hy vọng không bị chết lóe lên trong nàng. Nàng thu hết sức tàn để dơ tay lên ra hiệu cho Nam:" Nam..Cứu em.."

Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng Nam Ria thấy ngay Minh đang bóp cổ Mộng Trinh và Mộng Trinh sắp chết. Gã nhảy tới dùng cườm tay chặt một đòn karatê lên ót Minh Đảo.

Đòn karatê của Nam Ria chỉ là một đòn rỏm. Nó có thể làm ngã em nhỏ lên năm nhưng nó không có chút ep-phê nào trên cần cổ trâu của Minh Đảo. Minh Đảo không biết có người đánh mình sau lưng. Nam Ria vớ lấy con sư tử bằng đồng đen để trên cái đôn, dơ lên, đập mạnh xuống đầu Minh Đảo.

Cốp... ! Minh Đảo gục xuống, Mộng Trinh ngã theo, nàng lồm cồm bò vội ra xa Minh Đảo.

Nam Ria vội sóc nách nàng lên, dìu nàng lết ra cửa phòng;

- Sao vậy em? Chuyện gì thế?

Mộng Trinh hỗn hển:

- Không..biết..tại sao..Tự dưng... Minh nổi điên. Đang kể chuyện đêm đó ở Đà Lạt... Minh bóp cổ em...

Chợt nhớ ra nàng cuống quýt dục Nam:

- Nam đánh Minh. Minh không chịu đâu. Nam đi đi. Lánh mặt đi. Để em chịu cho.

Họ sợ hãi nhìn Minh. Minh Đảo đứng lên, đưa tay lên sờ đầu. Nam Ria có vẻ muốn nói nhưng lại thôi, gã cúi đầu lặng lẽ ra khỏi phòng. Tám giờ tối họ gặp nhau ở bàn ăn: Minh Đảo, Mai Lan, Ái Xuân, Mộng Trinh và Nam Ria. Trong bữa ăn Minh tỏ ra vui vẻ, hòa nhã, t hoải mái, nói nhiều. Chàng như người vừa gặp chuyện gì hài lòng. Mộng Trinh và Nam cùng ít nói, Nam là người ít nói nhất. Gã tránh không nhìn thẳng vào mặt Minh.

Mai Lan không nhận thấy thái độ bối rối, ngượng ngùng của Nam nhưng Ái Xuân thấy. Nàng cho rằng có chuyện bất hòa vừa xảy ra trong ngày giữa Minh và Nam. Nàng vui miệng kể câu chuyện đầu voi, đuôi chuột xảy ra trưa nay: trong rạp xi-nê phim đang chiếu, có kẻ la lên..mìn..mìn..Khán giả chạy như vịt, cả khu phố náo loạn mấy tiếng đồng hồ để rồi chẳng có gì cả..

Chẳng ai chú ý đến câu chuyện Ái Xuân kể. Mai Lan sung sướng vì nàng thấy chồng nàng vui vẻ, thoải mái. Mây đen đã tan đi, cuộc đời chỉ hứa hẹn những ngày thật đẹp.

◦ ◦ ◦

11 giờ đêm.

Nam mở nhẹ cửa phòng ngủ riêng của Minh. Phòng chìm trong bóng tối, không ngọn đèn nào trong phòng được bật nhưng ánh trăng chiếu vào qua khung cửa sổ làm cho gian phòng có làn ánh sáng xanh xanh, huyền ảo. Nam nhìn thấy Minh Đảo ngồi trong chiếc ghế bành da, nhìn qua cửa sổ ra vườn.

Nam do dự rồi khẽ gọi:

- Minh.

Không nhìn lại, Minh hỏi:

- Nam đấy ư?

- Minh. Minh còn giận moa không?

- Tao có giận mày bao giờ đâu mà còn hay hết.

Nam đóng cửa lại, bước vào đứng sau ghế Minh, phân trần:

- Lúc ấy nếu moa không làm thế chắc Mộng Trinh đã chết. Vì cái vụ xảy ra hồi trưa hai thằng mình cùng không giữ được bình tĩnh.

Nhưng rồi đâu cũng vào đấy, êm đẹp cả thôi..

Nam cười nhẹ. Minh nhắc lại:

- Đâu vào đấy, êm đẹp cả thôi.

Và Minh Đảo cũng cười nhẹ:

- Bây giờ tao biết tao phải làm gì.

Nam Ria tỏ ra phấn khởi:

- Tốt. Moa cũng có việc hấp dẫn để làm đêm mai.

Đến gần bạn hơn Nam Ria hạ giọng tâm sự:

- Đêm mai giờ này moa gặp một người.

Vẫn không quay lại nhìn bạn, Minh Đảo hỏi:

- Đàn bà?

- Đàn bà?

- Được không?

- Số dzách. Hoa Hậu Hồngkông bên hông Chợ lớn. Nàng là Mụ Tá ác ôn của chúng mình..

Minh Đảo yên lặng. Sau vài tiếng cười khoái chí, Nam Ria nói tiếp:

- Moa vừa tô-lô-phôn cho mụ, hẹn mụ đêm mai ra bãi biển, mụ sẽ được gặp một người. Người này sẽ cho mụ biết ai là kẻ đã giết Mạc Ta của mụ, sẽ chỉ cho mụ tên sát nhân hiện ở đâu..vân vân..vân vân..Moa câu mụ bằng cái mồi quá thơm, Mụ cắn câu ngay.

Minh Đảo dường như không chú ý mấy đến chuyện Nam Ria hẹn

gặp Mụ Tá, chàng chỉ hỏi để làm vui lòng bạn:

- Mấy giờ? Ở chỗ nào trên bãi biển?

- Mười một giờ đêm. Ghềnh đá trước nhà hàng Hải Đăng. Moa hẹn kỹ lắm: 11 giờ đêm, mụ một mình đi taxi đến đó, cho xe về. Chỉ khi biết chắc mụ đến đó một mình moa mới ra mặt.

- Rồi sao? Dắt mụ đi đâu?

- Dắt mụ đến phi tràng Tô Bia mua cho mụ cái vé đi suốt xuống Âm phủ. Đêm mai là đêm cuối cùng của con mẹ lắm chuyện ấy. Sống yên ổn để bụ uýt-ki, cô-nhắc không chịu, mụ muốn chết thì cho mụ chết.

Bắt chước Kinh Thiên - Kinh Thiên bắt chước ông Giáo sư Trần Bích Lan - Nam Ria hỏi:

- Đồng ý?

Minh gật đầu và hỏi lại, thái độ của chàng thờ ơ vừa phải mà chú ý cũng vừa phải:

- Đồng ý thì sùya là đồng ý rồi, nhưng còn hậu quả?

Trong cơn vui mừng vì thấy bạn không giận mình vì cú đập đầu trước đó mấy tiếng đồng hồ Nam Ria không để ý đến sự lạ là Minh Đảo tỏ ra thận trọng, Minh Đảo xét đến hậu quả của việc làm, sự thận trọng mà trước đó không bao giờ Minh Đảo có.

- Hậu quả? - Nam Ria đi đến ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên ghế Minh Đảo, gã châm thuốc hút và hào hứng nói - Hậu quả thì chỉ là con mẹ đó hết kiếp. Thời chiến tranh này người ta chết dễ hơn gà, thiếu gì vụ mà bọn Cảnh Sát Tổng Nha, được Mỹ đưa sang Mỹ huấn luyện cả năm, vẫn phải bó tay. Moa xem kỹ rồi, khu còn cát quanh Nhà Hàng Hải Đăng rộng và vắng vẻ lắm, nhất là ban đêm thì lại càng không có ma nào qua lại cả. Moa sẽ đưa mụ vào sâu trong vùng, lụi cho mụ vài nhát, vùi xác mụ trong cát. Như vụ thằng Ba Chà vùi xác mụ Lyly ở bãi cát Vũng Tàu đó, toa nhớ chứ? Cả ba, bốn tháng sau Mụ Lyly mới từ trong cát thò một bàn chân ra, bọn nhà báo đói tin vô được tin này phịa ngay ra đó là xác em thợ may Thị Gàn - Vụ này gây dư luận khá sôi nổi một thời ở Sài Gòn, nhớ không? Năm 1960..Năm ấy đất nước mình còn yên bình...

Hào hứng, Nam Ria vui miệng kể chuyện:

- Nhớ vụ em khuy nút Thị Gàn không? Em là gái quê, lên tỉnh làm thợ may, không được là thợ may, em chỉ là thợ khuy nút. Em làm ở một tiệm may đường Nguyễn Thái Học. Đột nhiên em mất tích. Người nhà em ở quê lên tìm em, đến tiệm may hỏi, không có, bèn đến cảnh sát thưa là em mất tích, nhờ cảnh sát tìm. Đúng lúc ấy thì người ta tìm thấy xác người phụ nữ bị giết vùi trong bãi cát ở Vũng Tàu. Xác bị vùi

lâu rồi, rửa hết, không nhìn được mặt mũi, chỉ biết đó là xác phụ nữ. Vậy là ông chủ tiệm may bị quý anh nhà báo gán cho cái tội làm bậy em khuy nút, em có chữa, vợ anh ghen, anh đem em đi Vũng Tàu anh thủ tiêu em. Báo hại anh chủ tiệm may bị người ta chửi thiếu điều muốn tự tử. May cho anh là đúng lúc các anh ký giả đang hung hãn bịa chuyện thì cảnh sát phối hợp với quân đội mở cuộc đại tảo thanh gái mãi dâm ở khu Cầu Hàng, Tân Thuận, tóm được em Thị Gằn trong khu này.

Nam Ria cười lên hình hích:

- Thị Gằn bị cảnh sát đưa về, các anh nhà báo té ngựa. Chủ tiệm may được minh oan, được luật sư chỉ vẽ bèn kiện các báo vu cáo. Bọn chủ báo phải chung tiền chi cho anh chủ để anh rút đơn.

Từ ngày về Đà Nẵng sống với Minh Đảo cho đến nay chưa bao giờ Nam Ria tỏ ra khoái chí, vui và nói nhiều như đêm nay:

- Vụ đêm mai của mình rồi cũng thế thôi. Ba bốn tháng nữa, có thể là nửa năm, người ta mới tình cờ thấy xác mụ đàn bà đã rửa hết thịt trong cồn cát. Rất có thể lý lịch, căn cước của mụ sẽ không bao giờ được tìm ra, mụ sẽ được đem đi chôn trong nghĩa trang thí. Tử thi vô thừa nhận. Rồi thôi, vụ đó sẽ được xếp. Lại thêm một vụ cảnh sát không tìm ra tên sát nhân. Sẽ không ai nghi ngờ gì mình. Sứd mấy. Ai dám ngờ ông bạn của ông Thị trưởng, ông bạn của ông Tư Lệnh... Nam Ria nắm chắc sự thành công trong tay Gã hoàn toàn tin tưởng kế hoạch thủ tiêu Mụ Tá của gã. Phải vậy thôi, không có cách nào khác. Và cách đó là tốt nhất. Sẽ không ai biết gã giết Mụ Tá ngoài Minh và Mộng Trinh. Nếu gã và Minh che dấu khéo có thể Mộng Trinh cũng không biết.

Minh Đảo chột hỏi:

- Nhưng..nếu đêm mai lúc mây sắp hạ thủ, nhân vật mây hứa hẹn sẽ cho mụ đó gặp xuất hiện thì mây tính sao?

Nam Ria đập lên vai bạn cái đập yêu:

-..Nhân vật nào? Nhân vật đó là toa, toa không đến đó thì thôi, còn ma nào đến nữa.

Gã trở lại quan trọng:

- Moa làm việc đó được rồi. Không cần toa. Toa phải ở nhà, cho mọi người thấy là toa ở nhà. Chẳng ai để ý đến moa. Giết gà không cần đến dao mổ trâu. Đừng có sốt ruột mò ra đó làm chị Nhé. Cứ coi như con mụ đó đã chết rồi. Trao trọn quyền sinh sát mụ đó cho moa.

Nam Ria khoan khoái khi nghe tiếng cười vui của bạn vang lên trong đêm:

- Tao ra đây làm quái gì? Tối mai tao sẽ xoa với ông Thị trưởng và

ông Chánh án, có Trưởng Ty Cảnh sát ngồi châu rìa là nhất rồi, hả?
Bây giờ đến lượt Minh hỏi:

- Đồng ý chứ?

Cũng đã lâu rồi đêm nay đôi bạn giang hồ mới lại gần nhau và hợp ý với nhau đến thế, Nam Ria vào phòng Mộng Trinh, an ủi nàng trong 75 phút đồng hồ rồi về phòng mình ngủ một giấc ngon lành. Gã hào hứng và hài lòng khi thấy dù Minh Đảo đã qua giai cấp khác Minh Đảo vẫn chỉ có gã là bạn, Minh Đảo vẫn cần gã và gã vẫn bảo vệ được Minh Đảo như ngày xưa.

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 16

9 giờ 15 phút Nam Ria lái chiếc Jaguar sơn đỏ, xe Si-po hai chỗ cho người ngồi, một chỗ đằng sau cho chó beo, đưa Mộng Trinh đến một "boum" tổ chức trong một vi-la lớn ngang với vi-la Mai Lan. Gã để Mộng Trinh lại đó với lời hẹn đến 1 giờ sáng sẽ trở lại đón nàng về.

Nam lấy chiếc Jaguar của Minh để đi hành sự trong đêm nay. Lát nữa gã sẽ để xe trong thành phố, đi bộ trên bãi biển đến chỗ gặp Mụ Tá. Để Mộng Trinh lại nhà tổ chức nhảy đầm xong gã lái xe trở về nhà, lên phòng gã trên lầu bằng lối cầu thang dành cho bồi bếp để tránh gặp Mai Lan và Ái Xuân. Vào phòng, gã khóa cửa lại cẩn thận rồi mới lấy ra từ chỗ giấu con dao găm stiletto. Con dao này nguyên là của Tôni Cương, anh kép xi-nê Giao Chỉ kiêm đĩ đực. Một phần vì con dao lá liễu thép lạnh có nút bấm ở chuôi làm lưỡi dao bật ra khỏi cán mà Tôni Cương mất mạng. Kể từ khi có con dao này Tôni không có dịp thử nó nên trong đêm định mệnh ở nhà Mạc Ta Hoa, đang cơn say, gặp Minh Đảo, Tôni rút dao ra dọa Minh Đảo. Kết quả là Tôni bị Minh Đảo đánh chết. Minh Đảo đoạt con dao và cái broche Con Bướm đem về nhà, dao được Minh cho Nam Ria, cái broche cho Mộng Trinh.

Đêm nay con dao stiletto lại xuất hiện. Lần trước nó xuất hiện - cũng vào nửa đêm - Ở Đà Lạt, đêm nay nó xuất hiện ở Đà Nẵng. Lần trước khi nó xuất hiện ở Đà Lạt nó uống máu nàng Mạc Ta Hoa.

Nam Ria đưa cây dao vào ánh đèn nhìn ngắm. Ở lưỡi dao và cán dao còn dính chút máu đen.

Con dao được trịnh trọng đặt lên bàn, Nam Ria lấy trong chỗ giấu ra vũ khí thứ hai: cây dùi cui bằng cao su đặc, tròn, rắn chắc. Dùi cui ngắn thôi, vô cùng lợi hại nếu biết xử dụng. Chỉ đập ngọt vào đầu là người bị đập chết ngất. Trong khi nhìn ngắm và nâng niu hai vũ khí đó bộ mặt dài của Nam Ria biểu lộ những nét khoái lạc như mặt người đàn ông đã dâm lúc sắp được thưởng thức người đàn bà kêu gọi nằm chờ. Cầm con dao gã xỉa xỉa mấy cái vào không khí, tưởng tượng như lưỡi dao đâm ngọt vào cái bụng đầy mỡ của Mụ Tá, rồi gã cầm cây dùi cui đập đập mấy cái vào lòng bàn tay. Hàng ria con kiến của gã rung rung...

Bỏ con dao và dùi cui vào túi áo đi mưa - đêm nay trời u ám, mây đen đang vần vũ, không khí oi bức, có thể có mưa - Nam Ria đi xuống nhà cũng bằng lối cầu thang sau. Gã không biết Minh Đảo đi theo gã. Những bước chân Minh Đảo đi êm và mềm như bước chân loài báo.

Ra đến vườn Nam Ria giật mình khi thấy bàn tay ai chạm lên vai gã. Nhìn lại gã thấy Minh. Đôi bạn đứng dưới dàn dạ lý hương bên nhà để xe.

- Toa đưa Trinh đi đâu? Minh Đảo hỏi, giọng vui vẻ và dễ dãi.

- Trinh đang nhót ở một bum đông vui lắm. Xong việc moa sẽ đến đón nàng về.

- Bây giờ là thẳng đường đến chỗ đó?

Nam Ria gật đầu;

- Mọi sự xong cả rồi. Chu Du chỉ còn có việc phóng hỏa cho Tào Tháo queo râu thôi.

- Mụ không đến thì sao?

- Làm gì có chuyện Mụ không đến. Đàn bà là chúa tò mò. Vì tò mò nên người đàn bà Ê Va mới súi người đàn ông A Đam ăn trái cấm. Tò mò mà thôi. Minh mà dụ thì đàn bà phải chết. Rắn nó còn dụ được đàn bà nữa là mình.

Thấy bạn chú ý đến việc mình làm Nam Ria cao hứng nói hết những gì gã định làm đêm nay, gã tả cảnh khu còn cát gã hẹn Mụ Tá đến.

Gã kết luận:

- Đúng 12 giờ đêm nay mọi rắc rối được giải hết. Toa nên ướp lạnh chai sấm-banh, moa về tụi mình uống.

Minh Đảo đặt tay lên vai bạn:

- Chúc may mắn.

Nam Ria xúc động khi Minh Đảo đưa tay ra bắt tay gã. Bắt tay chỉ

dành cho người không thân, bạn thân như ruột thịt gặp nhau, xa nhau không bắt tay nhau.

Nam đi nhanh vào bóng đêm. Minh đi trở vào nhà. Chàng đứng lại khi cành cửa vào nhà bếp bật mở. Người bước ra là Ái Xuân. Minh thắc mắc không biết Ái Xuân có nghe được mấy câu chàng và Nam Ria vừa nói với nhau hay không.

- Minh nói chuyện với ai đấy? Ái Xuân hỏi.

Minh Đảo đáp gọn:

- Nam.

Hai người nghe tiếng máy xe hơi nổ rồi nhìn thấy chiếc Jaguar chạy ra khỏi nhà.

- Đêm nay Ái Xuân có đi đâu không? Minh hỏi.

- Hỏi làm gì? - Ái Xuân hỏi lại - Muốn mượn xe hả?

Minh Đảo ca ngợi bằng giọng thực tình:

- Hay thật. Chưa nói đã biết muốn gì rồi. Người nào được làm chồng Ái Xuân sẽ rất khổ hoặc rất sướng. Xe tôi Nam và Trinh đi rồi, cho tôi mượn xe đêm nay được không?

Ái Xuân rất muốn hỏi Minh Đảo đi đâu, nhưng nàng không hỏi, nàng biết đó một câu mà đàn bà không nên hỏi đàn ông. Nàng sốt sắng nói:

- Được chứ. Minh đi ngay bây giờ hay là..?

- Tôi đi ngay bây giờ.

- Chờ đây tôi lên lấy chìa khóa.

Khi nàng cầm chìa khóa công-tắc xe trở xuống Minh đứng bên bồn cá vàng, nàng đến gần lạng lẽ đưa chìa khóa cho Minh.

Tay cầm chìa khóa xe Minh đã định đi ngay, ánh chớp và tiếng sét nổ rền làm chàng thấy cần đem theo cái áo mưa, chàng đi trở vào nhà.

Khi đã bước lên mấy bậc thềm, lại một lần nữa chàng nhớ ra việc chàng cần phải làm. Chàng đi trở lại ôm Ái Xuân, hôn lên môi nàng.

Nụ hôn không say đắm, nồng nàn gì cho lắm, Ái Xuân thấy rõ Minh hôn nàng như một việc làm lịch sự, như để cảm ơn nàng cho mượn xe, chàng hôn nàng mà nghĩ đến chuyện khác, nhưng cảm giác của cái hôn môi đêm nay gợi lại cái hôn nhiều đêm trước đó cũng làm cho nàng choáng váng. Nàng chịu đựng cái hôn của chàng thụ động, ngây ngô, cứng và vô hồn như khúc gỗ, chỉ khi chàng đi rồi nàng mới thấy tiếc.

Ái Xuân thẫn thờ đi vào trong vườn. Giông tố sắp đến, nàng thấy cơ thể nàng xúc động, bàng hoàng. Nàng đi vào dưới dàn hoa dạ lý và đứng trong đó, hít thở mùi hương hoa tan loãng trong trời đêm. Mùi hoa dạ lý, hoa ngọc lan, hòa hợp làm thành một thứ hương đêm mơ

màng. Người thiếu phụ còn ngửi thấy mùi lá cây, mùi đất ẩm. Không khí và bóng tối làm cho nàng tỉnh lại. Bỗng nàng nhìn thấy bóng người lom khom sau hàng cây lá.

- Ai đó? Nàng lên tiếng hỏi.

Người có bộ dạng lén lút của anh nhìn trộm đàn bà tấm đứng lóng ngóng đó là Tiến Bê, Trung sĩ Văn Tiến. Gã ú ớ:

- Ai đấy? Ở kia... Cô Ái Xuân..Cô đứng làm gì trong đó?

Ái Xuân có cảm giác là gã biết nàng đứng đó và gã giả vờ như không biết. Nàng nghĩ thầm:" Không biết nó có nghe được những lời mình và Minh vừa nói với nhau không? Không biết nó có trông thấy Minh hôn mình không?" Nàng nghiêm giọng:

- Tôi làm gì trong vườn này là quyền của tôi, không can dự gì đến anh. Còn anh? Anh vô đây làm gì?

Tiến Bê đi vào đứng với Ái Xuân dưới dàn hoa. Gã trơ trẽn trả lời:

- Còn vô làm chi nữa? Người đẹp cứ hay hỏi vớ vẩn. Tôi vô đây để tìm gặp nàng và Mộng Trinh.

Thấy mình nói bông lông, bả lả với gã lưu manh này thì mình chỉ có thiệt, Ái Xuân nghiêm giọng:

- Ông Nam sẽ tiếp chuyện anh thay cho cô Mộng Trinh. Để tôi mời ông Nam ra.

Tiến Bê cười nhạt:

- Thôi mà người đẹp. Mộng Trinh đi bum rồi, thằng Nam Ria cũng đi luôn. Nhưng mà thằng Nam Ria Móp cà lơ hạng bét Sài Gòn mà nàng long trọng gọi bằng ông thì ông Minh Đảo du đảng Chợ Cầu Muối nàng gọi bằng gì?? Tôi nè..Ít nhất tôi còn có cái lon trung sĩ, tôi còn có lương tháng, có làm việc và có việc làm. Tôi không phải là hạng người vô dụng trong xã hội. Hai thằng ấy là hai thằng bắt lương, hai thằng đầu trộm, đuôi cướp, hai thằng chuyên sống nhờ đàn bà...

Ái Xuân quay ngoắt đi, Tiến Bê đưa tay ra định nắm tay nàng lại, nhưng gã không dám nắm. Gã chỉ nói:

- Giận tôi ư? Tôi nói sự thật..Có gì đáng để nàng giận.

Vã gã gần như năn nỉ:

- Đừng đi. Cho tôi được nói chuyện một lúc, một lúc thôi mà.

Ái Xuân chỉ giả vờ giận, nàng đang muốn hỏi dò xem Tiến Bê có nghe được những lời Minh và nàng vừa nói với nhau không. Nàng đứng lại và nàng giả vờ phẫn nộ:

- Anh hèn lắm. Sao anh không nói những lời đó trước mặt người ta?

- Sẽ có ngày tôi nói. Mà ngày tôi nói là đời chúng nó tàn.

Hai người đứng im. Ái Xuân hỏi:

- Anh có chuyện gì nói với tôi?

Tiến Bê cười cầu tài:

- Hì hì..Cả tháng nay mình sui quá. Gặp một sê-ri noa quá nặng. Đêm nay bọn moa bắt được mấy con mòng thật sộp, chỉ cần số vốn nho nhỏ là có thể lột được cả trăm ngàn. Đỉnh đến tìm Mộng Trinh xin cấp vốn nhưng sui quá Mộng Trinh đi mất rồi.

Ái Xuân biết ngay là Tiến Bê định cốc tiền nàng, nàng để mặc cho gã nói:

- Cô là người giàu tình cảm, tôi tin là cô thông cảm hoàn cảnh tôi và không phiền hà gì khi tôi nói đến chuyện tiền. Tôi là thằng không... hèn. Sẽ có ngày tôi trả ơn cộ Đờì chúng ta còn dài...

Người thiếu phụ hờ hững nói:

- Tôi làm gì có tiền mà cho anh mượn. Ở đây tôi cũng là thứ người ăn bám, một thứ ký sinh trùng.

Nói ra ba tiếng "ký sinh trùng" Ái Xuân thấy xúc động thực sự. Nàng thấy nàng cũng chỉ là thứ ký sinh trùng sống nhờ Mai Lan không khác gì Mộng Trinh, Nam, kể cả Minh. Lẽ ra khi Mai Lan lấy chồng nàng phải đi sống ở nơi khác, những bà chị sống với em gái có chồng trên cõi đời này là những bà gái già, những bà cả đời không có anh đàn ông nào yêu thương, những bà chị gái già kiểu này chỉ bị và chỉ được người ta thương hại.

Tiến Bê nhận thấy ngay là người thiếu phụ đẹp, sang, học thức đứng với gã dưới dàn hoa trong đêm nay đang xúc động. Gã tán công ngay:

- Cô cứ nói thế chứ, ai dám bảo cô là ký sinh trùng. Bọn tôi là ký sinh trùng, đúng, nhưng cô không phải. Rất tiếc tôi không được cô để mắt đến, nếu tôi được... tôi sẽ làm tất cả mọi việc để xứng đáng với tình yêu ấy. Đàn bà thông minh, đa tình không cần thằng đàn ông hào hùng hay đàn ông hoàng, đàn bà thông minh yêu những thằng đàn ông thực tình yêu thương mình, dù thằng đàn ông ấy không bằng ai.

Người đa tình và thông minh như cô tất biết ngay thằng đàn ông nào xạo ke, thằng nào thành thật, chung tình và chung thủy. Như tôi với thằng Nam Ria chẳng hạn. Cứ lấy nó so sánh với tôi cho gần. Nếu hấn bị tôi đánh cho một trận ở đây, hấn sẽ không bao giờ trở lại. Còn tôi, tôi bị hấn đánh, tôi vẫn trở lại tìm người tôi yêu là Mộng Trinh. Như vậy nghĩa là sao? Nghĩa là tôi chịu nhục vì yêu, tôi chịu nhục vì tôi yêu Mộng Trinh. Đàn bà thích thằng đàn ông nào? Thích thằng chịu nhục vì yêu mình hay thích thằng chỉ trọng cái thân nó?

Ánh chớp lóe cùng tiếng sét nổ làm Ái Xuân giật mình. Nàng tỉnh lại và nàng nhìn Văn Tiến. Gã nói với nàng nhưng gã nghiêng mặt nhìn ra xa, khuôn mặt dài của gã lộ rõ mấy nốt rỗ hoa. Gã vừa nói nhiều,

Ái Xuân chỉ ghi nhận có một ý: " Ở đời có những người đàn ông chịu nhục vì yêu, có những người không chịu.." Nàng thấy thực sự nàng chưa bao giờ được yêu, có nhiều người đàn ông thèm muốn nàng nhưng nàng chưa có ai yêu nàng thực tình.

Nàng dịu dàng:

- Bao nhiêu?

Tiến Bê khiêm tốn:

- Ái Xuân đưa bao nhiêu cũng được. Có tiền của cô là tôi sẽ may mắn. Tôi tin chắc tôi sẽ may mắn. Được gặp cô đêm nay, sê-ri noa của tôi chấm dứt rồi.

- Mươi ngàn đủ không?

Tiến Bê tỉnh người, nhưng gã vẫn tỏ ra lịch sự:

- Mươi ngàn của cô, với tôi, bằng trăm ngàn của người khác. Tôi cảm ơn.

- Chờ tôi vào nhà lấy. Tôi ra ngay, anh phải đứng vào trong này.

Đừng để cho ai thấy. Nghe không!

Nàng gói sấp giấy năm trăm vào chiếc khăn mùi-soa trắng. Khi đưa tiền cho Tiến Bê, nàng đưa luôn cả chiếc khăn tay. Tuy không ngay thơ đến cái độ nghĩ rằng Ái Xuân có ý đưa cho gã cái mùi-soa ấy làm kỷ niệm, Tiến Bê cũng khoái chí bỏ ngay vào túi.

Tiến Bê lần khần không muốn đi ngay. Gã không muốn đi ngay không phải vì lịch sự. Có tiền rồi gã yên trí, tâm trí gã không còn bị vướng bận về việc phải nói làm sao để người đàn bà này chịu đưa tiền, gã bắt đầu thường thức lạc thú được đứng gần nàng, đứng riêng với nàng không có anh đàn ông nào khác chung quanh, đứng riêng và đứng sát sần sạt bên nàng trong bóng tối, gã chỉ đưa tay ra là ôm ghì, ôn gợn được nàng. Trong mùi hương hoa bây giờ gã nhận thấy còn có một thứ mùi gì khác, một thứ mùi ngây ngây không phải là mùi hương hoa, một thứ mùi hấp dẫn, quyến rũ hơn mùi hương hoa nhiều. Và gã thấy thứ mùi đó từ trong thân thể người đàn bà đứng gần gã tiết ra. Đó là mùi da thịt, mùi tóc của nàng. Từ ngày đến biệt thự này chưa bao giờ gã được gần Ái Xuân, được nói với nàng hai câu mà không có mặt người khác. Gã gần nhiều đàn bà, con gái thật nhưng những người gã được gần đều là những em chơi bời, chiêu đãi, ma-ri sên, người tình cao cấp nhất của gã là em nữ thư ký đã cơ khí tự Mộng Trinh, nên khi ban đêm được đứng gần người thiếu phụ sang, đẹp, trí thức, được đời gọi là bà như Ái Xuân, lại được nàng đối xử dịu dàng, thông cảm dúi tiền, gã cảm động đi không nổi.

- Thôi..Tiến đi đi. Sắp có mưa to đấy, không khéo có bão.

Lời dục.."..đi.đi." và tiếng "Tiến.." thân thương làm cho Tiến Bê càng

không sao nhắc chân đi nổi.

Nhưng rồi Tiến Bê cũng thấy gã phải đi thôi - cuộc đời dành cho gã nhiều người đàn bà nhưng trong số những người đàn bà gã được hưởng ấy không có người đàn bà này - gã thờ dài và khi gãø vừa xoay mình định đi ra khỏi dàn hoa thì Ái Xuân đưa tay ra, nắm lấy cánh tay gã, giữ gã lại.

Có tiếng huýt sáo điệu nhạc phim Limelight rồi bóng người từ trong nhà đi ra. Minh Đảo đi ngang, tay cầm chiếc áo đi mưa, chàng đi vào nhà để xe.

Tiếng nói của Ái Xuân thì thào bên tai Tiến Bê:

- Đợi chút. Cho hắn đi đã.

Tiến Bê chỉ muốn thời gian chứa đựng trong hai tiếng : "Đợi chút.." vàng ngọc ấy kéo dài mười thế kỷ. Ái Xuân đứng sát vào gã, bàn tay nàng nắm cánh tay gã như sợ buông ra gã sẽ ra khỏi dàn hoa. Với Tiến Bê bàn tay ấy nặng ngàn cân. Gã như người bị mất hết công lực.

Tiếng máy xe hơi nổ êm rồi ánh đèn xe quét trên lối xe đi qua vườn. Sợ ánh đèn xe chiếu vào dàn hoa, Ái Xuân thụp người xuống, nàng kéo Tiến Bê cùng thụp xuống với nàng. Tiến Bê ôm choàng lấy nàng, gã hôn, gã hít loạn lên má, lên mắt, lên mũi, lên môi, lên cổ, lên ngực nàng.

Khi Ái Xuân đứng lên và phản ứng được Tiến Bê đã lĩnh ra khỏi vườn

o o o

Từ đó đến 12 giờ đêm cuộc sống trôi êm trong biệt thự Mai Lan. Ái Xuân ở trong phòng riêng của Mai Lan, cùng xem TiVi, đọc báo, nói chuyện, nàng muốn làm cho Mai Lan quên sự vắng mặt của Minh.

Mưa lớn, gió mạnh sầm sập, ào ào đến thành phố ven biển. Vào lúc quá 12 giờ đêm Minh về nhà. Chàng đi thẳng vào phòng riêng. Ái Xuân về phòng của nàng vào lúc 12 giờ 30. Mưa to, gió lớn. sấm sét kéo dài suốt đêm. Sáng hôm sau trời âm u và trở lạnh. Thành phố sơ xác đầy lá rơi, nhiều đường phố có cây đổ, đường dây điện đứt treo lòng thòng, những con chim lông cánh bù xù ủ rũ đậu trên những đường dây điện. Vào lúc 10 giờ sáng Ái Xuân đang ngồi ở bàn trang điểm, chị người hầu tắt tả lên báo có điện thoại của Ty Cảnh sát gọi đến cho Mai Lan, rồi ngay sau đó có hai chiếc xe Jeep Cảnh sát đưa năm, sáu ông Cảnh sát đến nhà. Máy ông này nói cần gặp bà chủ để điều tra về một vụ án mạng.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 17

Mụ Tá đến khu bờ biển trước Nhà Hàng Hải Đăng lúc 10 giờ 30 phút. Đêm nay vì có công việc đặc biệt quan trọng nên đương sự tự giữ mình trong tình trạng tương đối tỉnh táo, nhưng vì đương sự là người đàn bà đặc biệt, khác thường nên đương sự cần có rượu mới tỉnh được. Muốn có tình trạng tỉnh táo này trước khi đi khỏi nhà đương sự đã uống nhẹ một phần ba chai Courvoisier. Chai Courvoisier này được để dành dùng vào đại sự đêm nay. Để tránh sự tò mò hỏi han ra cái điều có trách nhiệm của Rô Be Mặt Mụn - kể từ ngày được Dzi-na Lô-lô-bitđzi-na Giao Chỉ Xuân Tình giao cho nhiệm vụ canh chừng bà mẹ, Rô Be tỏ ra mẫn cán và xứng đáng với sự ủy nhiệm của người đẹp bằng cách tỏ ra sẵn sàng ngăn không cho bà mẹ Lô-lô đi khỏi khách sạn, hoặc nếu ngăn không được thì đi sát nút - vào lúc chín giờ tối đương sự kêu hết rượu và nằng nặc đòi Rô Be đi mua rượu ngay lập tức. Rô Be vừa ra khỏi khách sạn, đương sự phóng ngay xuống đường, thót vào xe xích lô, bảo đưa đến khu này. Mụ đến nơi hẹn trước giờ để gọi là quan sát địa hình, địa vật. Mụ đến trước Nhà Hàng Hải Đăng bằng xích lô nhưng phải xuống xe đi bộ một quãng mới đến chỗ hẹn. Đi bộ là việc làm khó nhọc đối với Mụ Tá. Thân xác Mụ quá to, quá nặng, quá bề sè, hai chân Mụ lại yếu sù, Mụ chỉ quen nằm và ngồi nên đi được một quãng Mụ đã thở rốc. Lệt bệt mãi rồi Mụ cũng đến được chỗ hẹn. Bên đường có cây đa, dưới gốc cây có cái miếu nhỏ, xé cửa miếu có cái ghế xi-măng để cho khách bộ hành nghỉ chân, Mụ Tá chiếm đóng chiếc ghế đó. Việc làm trước nhất của Mụ là lấy ve rượu trong sắc ra tợp một ngụm cho ấm người, rồi Mụ đảo mắt nhìn quanh.

Đêm thật tối. Mụ chỉ lờ mờ nhìn thấy những cồn cát sấm sấm trong kia, Mụ nghe tiếng sóng biển ầm ì sau lưng, Mụ không sợ bóng tối và vắng vẻ, Mụ sợ trời sắp có cơn dông bão lớn. Mụ bồn chồn mong cuộc gặp gỡ đêm nay, dù có kết quả gì hay không, sớm chấm dứt để Mụ sớm được trở về căn phòng khách sạn ấm cúng, bầu bạn với chai rượu, đấu hót với Rô Be Mặt Mụn, uống say bất kể quân thần rồi nằmlăn ra ngủ cho đến bao giờ dậy thì dậy.

Gió biển thổi mạnh, hai lỗ mũi huyệt của Mụ lập tức có nước chảy ra, Mụ bị sổ mũi mỗi lần ra đứng ở nơi trời rộng, gió nhiều như thế

này. Mụ lấy trong sắc tay ra cái khăn mùi soa nhỏ sủu để lau nước mũi. Chỉ một thoáng sau cái khăn đã ướt nhẹp, Mụ liệng nó đi và từ đó Mụ chùi mũi bằng tay áo.

Đêm nay Mụ nai nịt gọn gàng hơn ngày thường, mái tóc thừa của Mụ được bịt trong chiếc khăn san, mẩu khăn buộc chặt dưới cằm, bên ngoài Mụ bận cái áo paraverse mượn của Rô Bẹ Dưới chân Mụ đi đôi giày Bata với đôi bí-tất nhà binh dày cộm, đôi giày, đôi vớ này cũng của Rô Be Mặt Mụn cung cấp. Trong cái sắc tay to tướng của Mụ có dầu Cù-là MacPhsu, dầu nước Đại Quang, Nhị Thiên Đường và một chai Tonique Bayer đựng rượu whisky.

Vài phút sau khi Mụ Tá đến chỗ hẹn, sau tiếng sét xé trời mưa đổ xuống như trút nước. Lập tức Mụ ướt như chuột. Cái áo đi mưa do Rô Be thừa hưởng được của một ông khách trọ bỏ quên tuy có nhãn hiệu Jaguar ở cổ đàng hoàng nhưng là áo Jaguar rơm, do Ba Tàu Chợ Lớn may bán ở Chợ Trời Kim Biên.

Toàn thân Mụ Tá lập tức ướt sũng những nước, Mụ cảm thấy nước mưa chảy thành dòng vào cổ Mụ, qua kẽ hai vú được bóp chặt trong chiếc sủ-chiêng, xuống bụng Mụ rồi xuống tận đầu gối Mụ. Đôi giày Bata sũng nước phát ra những tiếng lép nhép mỗi khi Mụ cử động hai chân.

Đó là đại khái tình trạng vật chất bên ngoài của Mụ Tá, tinh thần Mụ đêm nay vững hơn bao giờ hết. Mặc cho trời đêm mưa bão, mặc vùng biển đêm hoang vắng không một bóng chó hoang, không có một bóng ma, Mụ vẫn yên tâm ngồi đợi. Mụ vững tâm vì Mụ cảm thấy có Mạc Ta Sê Ri của Mụ Ở bên Mụ đêm nay, Mụ linh cảm cuộc điều tra tìm tên sát nhân sắp kết thúc: đêm nay hương hồn Mạc Ta của Mụ sui khiến cho Mụ được biết tên sát nhân đã giết nàng. Mụ không thấy sợ vì Mụ có Mạc Ta sống khôn, chết thiêng của Mụ bảo vệ Mụ Như một tín đồ cuồng tín Mụ đặt tất cả tính mệnh của Mụ vào uy quyền của Mạc Ta, không một dây phút nào Mụ nghĩ đến chuyện đêm nay Mụ có thể bị giết.

◦ ◦ ◦

Nam tới nơi hẹn trước Mụ Tá nửa giờ. Gã đậu xe cách đó một quãng xa khoảng hai cây số, rồi đi bộ đến đó. Đứng trong bóng tối của hàng cây thông quần quai trong gió gã trông thấy Mụ Tá ì ạch đi tới và gã cẩn thận chờ xem có kẻ nào đi theo Mụ hay không.

Khi đã chắc chắn Mụ Tá đến một mình gã đi tới gần Mụ. Mưa lớn, gió ào ào, trời tối đen như mực, Mụ Tá không biết sau lưng Mụ có người xuất hiện.

- Người đẹp Sơn Nữ Phà Cạ. Tại hạ có lời khen nàng đúng hẹn. Tốt.

Mụ Tá nhận ra người đến là Nam, người hẹn Mụ đến đây là Nam, Mụ không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, mừng hay thất vọng, Mụ yên lặng chờ đợi.

Tới trước mặt Mụ Tá Nam nhận thấy đêm nay Mụ không say rượu, nhưng Mụ có say hay không gã chẳng cần để ý, Mụ say hay tỉnh thì Mụ cũng phải chết trong đêm nay.

Gã ra hiệu cho Mụ đứng lên:

- A lệ.Sơn Nữ... Chúng ta ca bản Lên Đường..

Hàm răng Nam Ria lóe sáng trong bóng tối! Gã cười gằn như Bá tước Dracula nhe răng trước khi cắn vào cằm trắng ngần của em trinh nữ.

Mụ Tá nhắc lại:

- Lên đường ??

- Lên đường - Nam gật đầu, gã hát - Nào anh em ạ.Cùng nhau xông pha.Lên đàng..Kiếm nguồn tươi sáng...

Mụ Tá nặng nề đứng lên:

- Đi đâu?

Nam chỉ tay về phía cồn cát:

- Trong kia... Gần đây thôi.

- Sao lại phải vào trong ý mới được? Sao không gặp nhau luôn ở đây, nói chuyện luôn ở đây?

Nước mưa theo gió tạt vào miệng Mụ, Mụ đứng lên để có thể nghe được rõ tiếng Nam. Hai người phải nói lớn dù họ đứng ngay gần nhau.

Nam Ria hỏi bằng giọng chế nhạo:

- Chuyện bí mật..Quan hệ sống chết..Gặp nhau khơi khơi ở đây sao được.

Gã làm như lúc đó quanh gã và Mụ có nhiều người khác.

Và gã ghé vào tai Mụ để nói như sợ có người nghe được:

- Tôi nói cho bà biết may mắn cho bà lắm đó. Tôi phải năn nỉ người ta mới chịu đến đây đêm nay. Mưa gió, bão bùng như thế này... Đây là việc của bà, không phải việc của tôi...

Khi nói ra câu vô thường, vô phật ấy gã nghĩ:" Bà đến đây để chết, không phải tôi.."

Mụ Tá đi theo Nam xuống bãi biển. Sức nặng của tám thân bệu nhếch của Mụ làm Mụ mất thăng bằng, Mụ ngã ngay trên cát ướt.

Nam Ria phải vát vả mới kéo Mụ đứng lên đi tiếp được. Ì ạch đi trên bãi biển được một quãng gã kéo Mụ đi lên cồn cát. Từ chân cồn lên đến đỉnh cồn Mụ ngã xuống, đứng lên sáu lần. Mụ thở phì phò như trâu. Nam Ria mệt lử vì phải kéo Mụ đứng lên.

Lên đến đỉnh cồn Mụ Tá rồi rồi không phải là hai đầu gối mà là toàn thân, Mụ ngồi bệt xuống cát, thở dốc. Khi hỏi được, Mụ hỏi:

- Mình đi gặp ai?

Nam Ria thềm hút điếu thuốc lá, nhưng giữa trời biển mưa bão gã không thể nào hút được, gã đáp gọn:

- Một người.

- Đàn ông, đàn bà?

- Đàn bà.

- Con mẹ nào biết thằng giết Mạc Ta của moa? Con mẹ nào? Tên nó là gì? Cho moa biết tên con mẹ đó??

Nam Ria lặng yên. Gã nhìn sâu vào những cồn cát trong kia Tối om. Những cồn cát nối nhau chạy dài ven biển. Cồn cát thật vô tích sự. Miền Trung nghèo vì những cồn cát này. Chỉ có cỏ lau mọc được ở những cồn cát, mà cỏ lau thì không dùng vào việc gì được cả. Đặc biệt là bị gió thổi những cồn cát lại hay thay đổi chỗ. Nam Ria suy luận về cồn cát và thấy cồn cát chỉ có ích cho bọn giết người. Nói cách khác chỉ có bọn giết người lợi dụng được cồn cát. Chúng vùi xác nạn nhân trong cồn cát rồi ra về thơ thới hân hoan, yên chí là có khi cả ba, bốn tháng sau xác chết mới bị phát hiện.

Tiếng hỏi của Mụ Tá kéo Nam Ria trở về thực tại:

- Bà nói gì?

Gã nhìn xuống và thấy bộ mặt tròn vành vạnh của Mụ Tá bị nước mưa cuốn trôi hết phần sáp trông nhẵn như cái mâm đồng:

- Con mẹ đó tên là gì? Mụ Tá nhắc lại.

- Bà hỏi làm gì? Bà sắp gặp người ta bị giờ đây..

Mụ Tá ngờ vực nhìn quanh:

- Đâu? Nó đâu? Có thấy ai đâu? Sao lại phải đến đây mới có thể gặp nó? Sao nó không nói cho Dzu biết, Dzu nói lại với Moa. Có phải đỡ mắt công không?

Nam Ria đưa tay vào túi áo mưa cầm con dao, gã nhún vai:

- Sao... Sao? Bà muốn biết tại sao đêm nay bà lại đến đây à?

Không biết tí ti gì về chuyện mình sắp bị dao nhọn đâm lòi phèo ra một đống Mụ Tá chép miệng:

- Moa chỉ quen nằm, ngồi lâu moa cũng mệt. Nếu vất vả mà được việc moa chẳng ngại gì, chỉ sợ là chuyện vớ vẩn.

- Vớ vẩn là thế nào. Đi tới nữa đi. Sắp đến rồi đó.

Trước khi đứng lên đi tiếp Mụ Tá móc chai rượu trong sách ra tu một hơi. Lịch sự Mụ mời Nam Ria:

- Bạ tí còn cho ấm không?

Nam Ria lắc đầu. Gã kéo Mụ Tá đứng lên, gã rùng mình khi bàn tay

gã nắm bàn tay người đàn bà mà gã thù ghét, người đàn bà muốn làm hại Minh Đảo của gã. gã muốn giết Mụ ngay ở đây nhưng lý trí gã ngăn cản:" Không được. Chỗ này gần đường quá. Vào sâu trong kia. Đàng nào Mụ cũng chết trong đêm nay. Vội gì.."

Phải mất đến mười lăm phút Nam Ria mới đưa được Mụ Tá vượt qua được bốn cồn cát nữa. Gã còn muốn đưa nạn nhân của gã vào sâu nữa trong kia nhưng gã mệt quá rồi, cuộc đi quá nặng nề Từ chỗ này ra đến đường cũng cách xa đến ba trăm thước. Gã cũng thở hào hển không thua gì Mụ Tá, gã nghĩ:" Cát tiết nó ở chỗ này được rồi.."
Mụ Tá ngồi phịch xuống cát. Mụ mới đến nỗi Mụ không còn cảm thấy hai chân của Mụ Ở đâu nữa. Nếu lúc đó Mụ có bị bắn, bị đâm, bị chém vào cẳng Mụ sẽ không cảm thấy đau, Mụ vẫn ngồi phây phây như thường. Mụ muốn hỏi Nam về người đàn bà bí mật hẹn gặp Mụ Ở đây đêm nay. Đêm đen và mưa bão như vậy làm sao người đó nhìn thấy Mụ và Nam ở trên cồn cát này mà đến? Nhưng trong dáng đứng nghiêng nghiêng, hai bàn tay thủ trong túi áo mưa của gã đang tử có một vẻ gì đe dọa làm cho Mụ không lên tiếng hỏi.

Chợt Nam Ria cười hích hích, gã đột ngột hỏi:

- Nè bà... Sao bà lại tin tôi mà theo tôi đến đây?

Mụ Tá thở phì, nước mũi sì ra qua hai lỗ mũi huyệtch nhưng Mụ mặc kệ không đưa tay lên quẹt vì hai bàn tay Mụ dính đầy những cát:

- Tin ? Tin cái gì? - Mụ hỏi lại - Dzu nghĩ là tôi tin Dzu ư? Xin lỗi. Đến con gái tôi cũng không tin, nhưng việc đêm nay đi theo Dzu không phải là việc tin hay không tin. Tôi đi theo Dzu đêm nay là vì Mạc Tạ Mạc Ta bảo tôi đi với Dzu, tôi đi.

Không ngạc nhiên lắm nhưng vì tò mò, Nam Ria hỏi:

- Bà Mạc Ta bảo bà đến chỗ hẹn đêm nay à?

- Chớ sao. Mạc Ta không bảo còn lâu tôi mới đi.

- Bà nửa đêm tới đây một mình, người ta cắt cổ bà thì sao?

- Còn lâu ấy. Mạc Ta bảo vệ tôi. Không ai có thể làm hại được tôi.

- Thật không?

- Thật chứ.

- Trăm phần trăm?

- Chứ sao.

Nam Ria rút tay trong túi áo mưa ra. Bàn tay phải gã cầm con dao.

Mụ Tá nhìn vật nằm trong bàn tay Nam sát gần ngay mặt Mụ nhưng Mụ không nhận ra ngay đó là vật gì.

Một tiếng "tách" sắc gọn vang lên, lưỡi dao lá liễu hiện ra, sáng mờ trong đêm tối.

Mũi dao dí sát vào mặt Mụ Tá.

- Ờ... Ờ... Ờ...

Tiếng kêu không thoát ra được cổ họng Mụ Tá. Cổ họng Mụ đã tắc nghẹn. Chỉ có những tiếng ớ..ớ..kinh dị vang lên. Hơi mắt Mụ như lòi ra ngoài tròng. Mụ há hốc mồm, trợn mắt nhìn lưỡi dao như bị thôi miên.

Toàn thân Mụ Ờ vào tình trạng được ngôn ngữ dân gian gọi là "rủn tủy." Khi người ta bị xúc động quá mạnh, sợ quá hoặc sợ quá, người ta rơi vào trạng thái "rủn tủy." Nói tóm lại sự xuất hiện của lưỡi dao stiletto, lưỡi dao nhọn bằng thép, được sản xuất từ một xưởng dao bên nước Ý-tả-ly xa vời bên kia trái đất, ở sát ngay mặt Mụ Tá trên cồn cát trong bãi biển hoang vu gió bão đêm nay làm cho Mụ Tá của chúng ta "rủn tủy".

- Sao? Sơn Nữ Phà Ca.Bi giờ ta cắt tiết nàng được không? Mạc Ta của nàng đâu?

Nam Ria đưa lưỡi dao lên như để hứng những giọt mưa đang rơi xuống, như để tắm dao trước khi cho dao uống máu. Gã đứng nghiêng nghiêng đầu, mềm và có vẻ như Hiệp Sĩ Mù lúc đứng nghe gió kiếm để đoán đường gươm của địch thủ. Giọng gã đầy âm thanh chế nhạo và tin tưởng:

- Sơn Nữ Phà Ca gửi xác ở đây đêm nay. Tin không? Bây giờ tin hay là để đến lúc thân xác bị vùi trong cồn cát này rửa nát mới tin?

Gã nhìn quanh:

- Mạc Ta của nàng đâu? Sao không thấy?

Mụ Tá cũng ngơ ngác nhìn quanh, mắt Mụ mờ đi, chỉ thấy màn mưa hòa với màn đêm bao quanh Mụ và tên giết người. Trong một sát na Mụ hiểu đầu đuôi câu chuyện:" Chết rồi. Thằng này là bạn của thằng giết Mạc Tạ Nọ dụ mình đến đây để cắt cổ mình. Sao mình ngu quá..?"

Nam Ria nhìn xuống nạn nhân ngồi phì phị một đống dưới chân, gã giục dã:

- Mạc Ta đâu? Kêu đến đi chứ. Còn đợi gì nữa?

Như ca sĩ - tân nhạc hay cổ nhạc cũng rứa - gã đổi "tông":

- Người đẹp muốn được dao nó cù ở chỗ nào trước nào? Mạng mỡ chẳng? Phải đấy. Bụng nàng nhiều mỡ, lưỡi dao này lại mỏng, lụi nó vào đấy nó sẽ đi ngọt sót, nàng không cảm thấy đau đớn chi cả. Êm ru bà rù...

Như khoái chí vì mình tỏ ra có duyên, Nam Ria cao hứng đi vào cuộc diễn xuất. Gã độc diễn, gã nói mà chính gã cũng không nghe, còn Mụ Tá thì quá sợ không nghe được gã nói gì:

- Đúng dzậy. Cắt cổ thì dễ quá. Mà cắt cổ là chết ngay Mạng người

là trọng. Nhân mệnh quan thiên. Đâu có thể dễ dàng chết dễ như thế được. Phải cắt gân trước. Đứng dzồi. Trước hết là cắt gân hai chân. Gân căng ở chỗ kheo chân sau đầu gối. Cắt gân căng để cho nàng không chạy được, sau đó mới cho nàng thở cái gọi là bốn món ăn chơi: xẻo mũi, xẻo tai..Cuối cùng mới cắt tiết...

Gã đưa bàn tay trái ra định nắm tóc Mụ Tá.

Sức mạnh tiềm tàng trong con người thật kỳ diệu. Toàn thân đang bủn rủn, mềm sùi nhưng khi thấy cái chết đến cổ Mụ Tá tỉnh lại, khỏe lại thật nhanh.

Bàn tay Nam Ria ngừng lại khi gã nghe nạn nhân của gã nói:

- Cho tôi cầu nguyện trước khi chết.

Nam Ria từng là tín đồ đạo Thiên Chúa, đạo Tin Lành, đạo Cao Đài, đạo Bahai nên gã tôn trọng việc cầu nguyện. Gã đứng né sang một bên trong khi nạn nhân của gã quì gối trên cát. Mụ Tá đưa tay lên sửa lại đầu tóc trước khi chấp hai tay cầu nguyện. Nam Ria thắc mắc không biết Mụ theo đạo nào, trong giờ lâm tử này Mụ cầu xin đáng nào đón nhận linh hồn Mụ.

Quì trên cát ướt, đầu cúi xuống, hai bàn tay chấp lại trước ngực, dưới trời mưa tầm tã Mụ Tá lẩm nhẩm khấn:

- Mạc Ta Sê ị.Em sống khôn, chết thiêng..Em về cứu tôi..Thằng khốn nạn này nó sắp cắt cổ tôi..Cho tôi sống để tôi báo thù cho em..Chết vì em tôi không ân hận gì, chỉ hận chưa trả oan cừu được cho em, chưa bắt được thằng giết em phải đền tội..Cho tôi sống... Tôi chưa muốn chết đêm nay, Mạc Ta ơi..!

Mụ Tá có tật ngứa lỗ tai và ngứa ngoáy tai rất nặng. Lúc nào trong tầm tay của Mụ cũng phải có cái móc tai, lỗ tai ngứa là mụ phải móc ngay, nếu không có móc tai để ngoáy lỗ tai lúc ngứa Mụ có thể phát điên vì ngứa. Khi đi đâu Mụ thường mang theo hai cái móc tai, một cái để trong sắc tay, một cái Mụ dặt trên tóc như cái trâm. Đặc biệt cái trâm-móc tai này có cái cán khá lớn bằng bạc. Hồi nấy Mụ đưa tay lên sửa lại mái tóc là để lấy cái móc tai đó.

Sức mạnh khi thấy mình sắp bị cắt cổ làm cho Mụ Tá có sức chồm tới, Mụ húc đầu vào bụng Nam Ria và tay Mụ vung lên, đâm đầu nhọn của cây trâm-móc tai vào bụng Nam Ria.

Hành động bất ngờ của Mụ Tá làm Nam Ria ngã ngửa. Vỡ khí trâm-móc tai không làm gã hề hấn gì nhưng cái vung tay của Mụ làm gã hoảng sợ, gã tưởng tay Mụ có thứ vũ khí gì đó. Gã ngã ngửa và con dao cầm lỏng trong tay gã văng ra.

Mụ Tá không nghĩ đến chuyện cướp dao. Mụ húc được cái húc đó đã là quá sức tưởng tượng, Mụ chạy.

Nhưng Mụ chạy không nổi, hai chân Mụ ríu lại, Mụ chỉ có thể bò được trên cồn cát.

- A... ha... Sơn Nữ Phà Ca giỏi thật...

Việc Mụ Tá chống cự làm cho Nam Ria thêm hào hứng, gã lượm con dao và đi tới chỗ Mụ Tá đang bò. Chuyển con dao sang bàn tay trái, gã dùng cườm tay phải chặt một đòn vào ót Mụ. Mụ gục mặt xuống cát.

Mụ Tá bò dậy. Khi bò dậy được Mụ làm cái việc mà tất cả những người bị người khác cầm dao dọa giết đều làm. Đó là việc ngửa cổ lên kêu:

-... Cứu tôi..! Nó giết tôi..! Cứu tôi... !

Tiếng kêu sợ hãi nên không còn nghe rõ là tiếng gì. Nó ré lên e é rồi chìm mất ngay trong tiếng mưa, tiếng gió. Giữa vùng cồn cát hoang vu trong đêm mưa bão Mụ Tá có kêu đến Tết Congo cũng chẳng có ma nào nghe tiếng.

Nam Ria ngửa cổ lên cười.

Khi gã nhìn xuống. người đàn bà không còn bò bốn cẳng như con thú quái dị nữa, mụ đang bì bạch chạy như con vịt bầu. Cảnh tượng khôi hài làm cho gã lại cười hộc lên. Không cần chạy, gã chỉ bước nhanh mấy bước là theo kịp Mụ Tá. Gã phóng chân đá vào mông Mụ.

Bịch... ! Mụ Tá lại ngã chúi xuống cát.

Trong cơn hoảng hốt không còn phân biệt được phương hướng, Mụ Tá chạy về phía biển, tức là chạy xa con đường đưa Mụ về thành phố. Càng chạy Mụ càng lạc vào sâu trong vùng cồn cát bao la Bị cú đá vào mông Mụ lăn từ trên đỉnh cồn cát xuống chân cồn.

Dưới chân cồn, nước mưa dồn lại một vũng như cái ao. Mụ Tá rơi tòm xuống nước và Mụ lồm cồm bò lên cạn. Tóc Mụ sòa xuống phủ kín mắt, cát từng cục đọng trong hai lỗ tai, lỗ mũi và cả trong mồm Mụ. Mưa đổ xuống lớn hơn, khi Mụ Tá ngước mắt nhìn lên xem tên đồ tể sắp cắt cổ Mụ đứng ở đâu, Mụ chỉ nhìn thấy một màu trắng nhờ nhờ.

Nam Ria đứng ngay chỗ Mụ Tá bò lên. Lúc này Mụ Tá nhìn thấy lưỡi dao sáng mờ trong tay gã. Mụ gằm gừ, Mụ nhe răng ra như con heo rừng nhưng Nam vẫn đứng bất động. Mụ chồm tới như để cắn gã, hai mắt Mụ rục ánh căm hờn và tàn bạo.

Nam bước qua một bên tránh đà xông tới của Mụ Tá. Mụ nháo nhào chạy trở lên cồn cát. Lên đến đỉnh cồn Mụ gục xuống, thờ rốc.

Nam Ria lưỡng thũng đi lên, gã đi như người đi dạo dưới trời mưa bão. Gã đang ở trong trạng thái tâm hồn rất thú vị, chưa bao giờ gã

thấy thanh tân đến như thế.

Và gã ngâm thơ Không phải, gã hát thơ, như những nghệ sĩ trong ban Tao Đàn của Thi sĩ Đinh Hùng vẫn hát thơ Gã hát Thơ Đinh Hùng, bài thơ gã thuộc lòng từ những năm 1950 xa xưa:

- Hôm nay có phải là thu

Mây năm xưa đã viễn du trở về...

Cảm vì em bước chân đi

Nước rung mặt ngọc lưu ly phớt buồn...

Nhịp điệu chợt đến, truyền từ miệng đến tay chân Nam Ria, gã đi tới sau lưng Mụ Tá và đặt chân giày lên vai Mụ gã cao giọng:

- Cảm vì em bước chân đi...

Đến đúng tiếng : "... đi." gã đạp mạnh, Mụ Tá lặn xuống cồn cát.

Mụ Tá loáng thoáng nghe tiếng thơ, nhưng Mụ không còn tâm trí và tai đâu để nghe, để thưởng thức, dù Thơ đó là Thơ Đinh Hùng, những lời Thơ tuyệt nhất của nền thi ca Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa. Mụ chỉ lờ mờ biết rằng kẻ sắp cắt cổ Mụ đang cao hứng ngâm thơ, và đến một tiếng thơ nào đó gã lại đá, lại đạp Mụ một cái.

Nhưng Mụ không thấy giận hờn vì bị đá, đạp. Bị đá, đạp Mụ không chết, bị đá đạp còn hơn bị cắt cổ, mổ bụng. Mụ mong Nam Ria cứ ngâm thơ mãi, cứ đá, cứ đạp Mụ mãi. Với Mụ Tá lúc này việc Mụ ngán sợ nhất là tiếng thơ của Nam Ria ngừng.

Té nhào xuống vũng nước dưới chân cồn cát Mụ Tá lại bò lên. Đợi cho tên sát nhân đến gần Mụ lại chồm tới tấn công gã và Mụ lại vồ trượt, Mụ lại gục xuống và tiếng hát thơ tiếp tục:

- Nắng trôi, vàng chảy về đâu..

Hôm nay mới thật bắt đầu là thu...

Nam Ria dơ chân đặt lên bộ móng - không phải là "mông lỏng bàn" như mông con gái Mụ là em Xuân Tình, em Lôlôbítđzi- đa của Rô Be Mặt Mụn - gã đặt chân giày lên bộ móng cái thúng của Mụ Tá khi gã hát đến mấy tiếng : "... Hôm nay mới thật..", gã chuyển gân chân khi miệng gã hát : "...bắt đầu là... " và gã đạp mạnh ở tiếng : "...thụ.!"

...

Kiệt lực, không còn cả sức để thở, Mụ Tá nằm sấp bên vũng nước.

Hai chân Mụ như đã rời khỏi thân thể Mụ, như đã vắng đi đâu mất.

Mụ nằm đó chờ đợi tên sát nhân đến đưa lưỡi dao vào cổ Mụ.

Nam Ria đi xuống. Gã đứng nghiêng mặt nhìn xuống đồng thịt bầy nhầy được bọc lỏng lẻo trong đồng quần áo sưng nước dưới chân gã. Rồi gã đạp cho đồng thịt đó lặn xuống vũng nước.

Gã đi xuống vũng nước, đứng chặn một chân lên cổ người đàn bà, giữ cho mặt Mụ chìm dưới nước. Người đàn bà sặc nước, vùng

vấy...

Khi gã nhấc chân lên, cảm giác sắc nước khủng khiếp hơn bị đá, đập làm cho người đàn bà thu hết sức tàn lết lên khỏi vũng nước.

Tên sát nhân cúi xuống người đàn bà, như để hỏi xem mục có mệt lắm không. Hai bộ mặt sát gần nhau, tên sát nhân nhìn thấy ánh mắt man rợ rục rủa căm thù của người đàn bà.

Ánh mắt ấy làm gã sợ, gã giật mình lùi lại. Rồi, như xấu hổ vì cái giật mình ấy gã chồm đến sát người đàn bà hơn. Chuyển con dao sang tay trái, gã dùng tay phải tát bốp bốp và mặt Mục.

Gã tát thẳng cánh, rồi tiện tay gã tát trái, tát phải, tát trái. Bốp..! Bốp..! Bộ mặt phị của người đàn bà, cùng tóc và nước mưa, làm cho gã có cảm giác như gã tát vào đồng giẻ rách, vào cái ruột bánh xe ô-tô, chứ không phải mặt người. Chán cái trò hành hạ rồi, đến lúc phải xuống tay thôi, gã đưa mũi dao vào ngực người đàn bà, nhấn một cái.

Đang nhào như đồng cao su phé thải, sự ịch đụng chạm của mũi dao vào da thịt làm Mục Tá rùng mình như bị điện cao thế giật. Rú lên một tiếng Mục ngã ngửa ra và lồm cồm bò dậy, Mục chạy.

Nam Ria ngửa cổ cười sằng sặc.

Để mặc cho Mục Tá chạy một quãng gã mới lững thững đi theo. Mục Tá cuống cuống chạy lên, chạy xuống. Những vũng nước dưới chân những cồn cát đầy ắp nước. Sợ nước sâu không dám lội qua vũng nước, mục chỉ chạy quanh. Và chạy quanh Mục đụng đầu tên sát nhân. Gã đá cho Mục một cái bắt Mục chạy trở lại.

Trò mèo vờn chuột được Nam Ria thích thú. Dường như gã quên việc gã cắt cổ Mục Tá. Giữa cơn mưa bão toì bời gã cứ cao giọng hát thơ, gã không còn sợ mất con mồi. Gã biết nạn nhân của gã đã kiệt sức rồi, gã phải liên tiếp dùng mũi dao bắt Mục bò dậy chạy. Khi nào gã choc nũi dao này vào cổ con mồi mà con mồi cứ nàem im, đó là lúc cuộc chơi chấm dứt.

...

Mỗi lần gục xuống Mục Tá đều nghĩ đây là lần Mục gục cuối cùng, Mục đã hết sức. Đành chịu chết thôi, không còn lê lết được nữa. Nhưng Nam Ria để yên cho Mục nằm thờ vài phút, gã lại dí lưỡi dao vào cổ Mục. Mũi dao nhọn như có điện, điện truyền vào cơ thể Mục, làm Mục lại có sức vùng dậy, chạy nữa.

Nhưng rồi cũng đến lúc mũi dao cũng không còn ảnh hưởng gì đến đồng thịt mềm nhũn, toì tả, nát bầy là thân thể Mục Tá. Sau khi vượt một cồn cát mà Mục thấy cao hơn đỉnh núi, ngã nhào xuống một chân cồn mà Mục thấy sâu hơn vực thẳm, Mục Tá nằm đấy và thấy rằng đây

thực sự là lần Mụ ngã cuối cùng trong đời. Bây giờ, Mụ sẵn sàng chịu chết.

Trung vùng đêm đen nặng đầy gió bão Mụ nghe tiếng người léo nhéo, rồi tiếng chân người lạo xạo đi đến. Mụ nằm nghiêng, má áp tên cát ướt, cố nhướng mắt lên nhìn Tử Thần tới.

Mụ chờ đợi, và Mụ yên trí, Mụ chỉ nhìn thấy tên sát nhân.

Nhưng trên đỉnh cồn cát, in hình lên nền trời đêm đầy nước, Mụ thấy một bóng người nữa.

Một người đàn ông cao lớn, đội nón nỉ, áo mưa, đi thẳng xuống cồn cát.

Nếu Mụ Tá không nằm liệt đó, nếu Mụ đến gần được người đàn ông mới tới kia, dù lúc ấy trời đang mưa bão, dù gió biển thổi mạnh, Mụ cũng có thể ngửi được cái mùi người đặc biệt tiết ra từ gã đàn ông mới tới ấy - thứ mùi người Mụ đã ngửi thấy trong rạp xi-nê - và Mụ đã biết người đến đó là ai.

...

- Trời hồng chắc má em tươi

Nước trong chắc miệng em cười thêm xinh

Ta đi hoài tưởng một mình

Hai lòng sao để mối tình...

Hai tiếng cuối cùng của câu thơ : "...cô đơn..! Hai lòng sao để mối tình cô đơn.." không thoát ra được từ cổ họng Hát sĩ Tao Đàn Nam Ria Con Kiến. Vì hai cánh tay của Minh Đảo, như hai vòng đai sắt, đóng chặt vòng ngực và cả hai tay Nam Ria lại.

Đang cao hứng Nam Ria không biết có người đến sau lưng. Nhưng khi vòng tay Minh Đảo xiết lại, gã biết ngay người tới là Minh Đảo.

Minh Đảo bạn gã, người bạn gã thân thiết, thương yêu hơn anh em ruột thịt, người bạn gã có thể chết vì, người bạn mà đêm nay gã giết người để bảo vệ. Gã không có hận thù, ân oán gì với Mụ Tá, gã chỉ giết Mụ vì Mụ làm hại Minh Đảo.

Con dao stiletto đổi chủ trong chớp mắt. Giờ đây người cầm dao là Minh Đảo.

Và Minh Đảo ghé miệng vào tai Nam Ria nói nhỏ, như thì thầm:

- Tao cầm con dao này mới đúng. Dao của tao mà. Tao đoạt nó trong tay thằng kếp xi-la-ma đĩ đực ở Đà Lạt. Tao đã dùng nó cắt cổ một người. Đêm nay tao lại dùng đến nó...

Linh tính báo cho Nam Ria biết người mà Minh Đảo đến để cắt cổ đêm nay không phải là Mụ Tá. Gã rên rỉ:

- Minh... Minh... Đừng...

Hai đầu gối Nam Ria mềm nhũn, toàn thân gã mềm như bún khi gã

nghe người bạn gã yêu thương nói rõ từng tiếng vào tai gã:

- Mày gần tao bao nhiêu lâu, mày dư biết tính tao. Không thằng nào đánh vào đầu tao, làm tao ngã mà thoát chết...

- Mày giết tao ư.? - Nam Ria hần hển - Nhưng..nhưng..tao là bạn mày...

Nam Ria muốn nói:" Tao chỉ đánh mày để cứu Mộng Trinh..Mày điên ư? Nhưng mà mày có điên cũng đừng giết tao chứ..Tao là bạn mày. Tao giết người vì mày..Cắt cổ con mụ kia kia..Buông tao rạ." Gã muốn nói như thế nhưng gã không nói thành lời được.

Minh Đảo đẩy Nam Ria ra đằng trước, cùng lúc đẩy chàng ngáng chân làm cho Nam Ria ngã chúi xuống, rồi tay trái chàng bẻ quặt tay phải của Nam Ria ra sau lưng, tay phải chàng cầm con dao liếc nhẹ vào má bạn.

Nam Ria nghĩ:" Chết mình rồi..Nó giết mình chỉ vì miunh đánh nó ngã trước mặt em gái nó. Trời ơi... Trời... " Ý nghĩ ấy cùng tất cả nỗi oan ức bị bạn giết làm cho nước mắt Nam Ria chảy ra. Mắt gã ràn rụa nước mắt và nước mưa nên Minh Đảo không biết là gã khóc.

Nam Ria há hốc miệng ra để thờ. Chợt gã rướn người lên, đầu gã ghé sang một bên, miệng gã méo sệch. Với một cử động nhanh và mềm nhưng mạnh của loài báo Minh Đảo buông tay Nam Ria, đứng lên và lùi lại.

Vạt áo paraverse của Nam Ria mở ra, những bắp thịt ở bụng Nam Ria co lại những lần cuối. Nam Ria từ từ ngã xuống.

Cuộc đời Nam Ria đến đây là chấm dứt!

Minh Đảo cúi xuống rút lưỡi dao lên. Khi lưỡi dao ra khỏi mạng sườn nạn nhân, theo đúng luật lưu thông, máu Nam Ria mới theo vết thương chảy ra.

Vạt áo paraverse thấm gần hết máu của nạn nhân. Mưa lớn cũng làm cho máu tan loãng hết trong nước.

...

Khoảng thời gian vừa chạy vừa lết từ còn cát về đến nhà hàng Hải Đăng đối với Mụ Tá dài như mấy chục thế kỷ.

Mụ sống trong ác mộng. Mụ bán loạn đến nỗi chạy được về đến trước nhà hàng rồi mà Mụ không biết, Mụ cứ chạy. Nhớ ra Mụ quay trở lại và Mụ ngã huỵch vào cánh cửa làm cả nhà hàng rung rinh. Thấy Mụ nằm lù lù một đống ngay ở cửa, lão chủ quán Tây lai tưởng Mụ bị cướp tấn công, lão hí hục kéo Mụ vào nhà và hỏi Mụ có bị thương ở đâu không. Mụ líu lưỡi:

- Không... Mec-xi.Rượu.. An-côn..Cho tôi một chai..

- Bà dùng rượu gì? Uýt-ky hay cô-nhắc?

- Gì cũng được. Tôi có tiền đây. Lấy cho tôi cả chai...
Chuyện khó tin nhưng có thật là sau trận đòn đá đập thập tử nhất sinh Mụ Tá vẫn giữ được cái sắc tay to tổ bố. Nói Mụ giữ được không đúng, phải nói là cái sắc đó không chịu bỏ Mụ mới đúng. Mụ choàng quai sắc vào cổ Mụ và cái sắc cứ tòng teng lủng lẳng quanh người Mụ suốt cuộc dạo trường.
Chủ nhà hàng mang lại chai rượu và cái ly. Tuy kiệt lực nhưng Mụ Tá vẫn còn đủ sức nâng lấy chai rượu để đưa chai lên môi tu ừng ực. Từ giây phút đó đến lúc chiếc taxi được gọi đến đưa Mụ về thành phố, Mụ tu hết nửa chai Martell.
Lúc ấy Rô Be Mặt Mụn vẫn còn đứng đầu hót với em sên của một bà khách trọ, gã nhăn mặt khi thấy Mụ Tá bò lên cầu thang. Gã bực vì gã bị Mụ đánh lừa. Đêm nay không biết Mụ đi đâu, làm gì mà trông Mụ tả tơi thê thảm quá. Để xong cho Mụ đi đêm nay gã đã không làm trọn lời giao ước của gã với nàng Gi-na Lô-lô-bítđzi-na.

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 18

Sáu giờ ba mươi sáng người ta tìm thấy xác Nam Ria. Một tiểu đội binh sĩ đi qua vùng cồn cát ven biển tìm dấu vết ViXi đặt ống phóng hỏa tiễn bắn vào đô thị, tìm thấy xác người bị giết. Trận mưa lớn đêm qua làm cho mọi vết chân mất hết trên cát. Nhà chức trách đến điều tra chỉ biết nạn nhân bị đâm chết và trước khi chết nạn nhân có chống cự.

Nhờ giấy tờ căn cước trong ví nạn nhân cảnh sát tìm được ra ngay nơi trú ngụ của nạn nhân trong thành phố Đà Nẵng: Biệt thự Mai Lan. Trưởng Ty Cảnh Sát, người biết rõ hơn ai hết ông bà chủ nhân biệt thự Mai Lan là bạn của những quan chức cao cấp nhất tỉnh nên lánh mặt không tới, viên chức cảnh sát được phái tới Biệt thự Mai Lan là ông Đại úy Trưởng Phòng Hình Sự.

Đại úy Văn Trọng, có chứng chỉ cử nhân luật, vào ngành cảnh sát được mang cấp bậc đại úy ngay, mần công việc nhà nước nhưng bèn chữ thọ, không phải xông pha hòn tên, mũi đạn. Văn Trọng đã được Trưởng Ty nói cho biết về hai người đàn bà đẹp trong Biệt thự Mai Lan nhưng ông cũng không ngờ họ lại đẹp và sang đến như thế. Hai người đàn bà đẹp tỏ ra hòa nhã và sốt sắng vừa phải trong việc

tiếp đón viên chức cảnh sát. Dễ hiểu thôi. Văn Trọng thông cảm và không chờ đợi gì nhiều ở gia chủ. Có thể nói tất cả các thân chủ hay nạn nhân của cảnh sát đều chẳng ai muốn tiếp xúc với cảnh sát. Mỗi lần phải gặp cảnh sát là cuộc đời họ có những chuyện khó chịu, nhẹ là rắc rối tờ khai báo phiền nhiễu, nặng là tù tội, mất cửa, mất nhà. Cũng chẳng ai muốn thấy có người trong nhà mình bị giết, xác nằm ngoài trời.

Tuy vậy thái độ của hai chị em người đẹp Biệt thự Mai Lan cũng làm cho Đại úy Cảnh sát Văn Trọng thấy chàng đến gặp họ để thăm hỏi, để nói chuyện vui chứ không phải là đến để hỏi họ về một vụ án mạng. Hai nàng dễ dàng kể cho Văn Trọng nghe những gì họ biết về nạn nhân: Trần Vũ Nam. người bạn nghèo của ông chủ nhân Biệt thự Mai Lan, ký giả nhật báo Sài Gòn mới - theo lời Trần Vũ Nam nói với họ - chỉ là bạn thường thôi của ông Minh, đến sống ở biệt thự được chừng bốn, năm tháng nay. Hai nàng không biết gì nhiều về đời tư của Trần Vũ Nam, không biết địa chỉ của Nam ở Sài Gòn, không biết đương sự có vợ con hay không, không biết có ai thù hằn gì đương sự hay không vv.. Trần Vũ Nam có mặt trong bữa ăn ở nhà lúc 8 giờ tối hôm qua, thái độ bình thường như mọi ngày. Khoảng 9 giờ tối Nam lái xe đưa cô Trinh, cô em gái của gia chủ, đi dự một dạ vũ tại gia. Sau đó Nam lái xe đi đâu không ai biết.

Văn Trọng chỉ được trông thấy cô Mộng Trinh nhưng không được hỏi chuyện cô. Với tư cách chủ nhà bà Mai Lan nhã nhặn nhưng quyết liệt từ chối không để Đại úy Cảnh Sát hỏi chuyện ông Minh, ông chồng bà, và cô Mộng Trinh, viện lý do ông chồng bà bị đau và cô Trinh bị xúc động nhiều vì cái chết của ông Nam. Bà Mai Lan hứa nội trong ngày mai ông chồng bà và cô Trinh sẽ đến Ty Cảnh sát để khai những gì hai người biết về ông Nam, trong khi chờ đợi quý ông cảnh sát cần hỏi gì xin hỏi Luật sư của ông Minh và cô Trinh là Luật sư Vũ Huy.

Văn Trọng không hài lòng nhưng chàng không thể làm gì khác hơn là việc hỏi được câu nào hay câu ấy:

- Thưa bà.. Cách đây ít lâu nhà ta có một ông bạn nữa ngoài ông Nam? Phải không ạ? Chúng tôi được biết ông bạn đó là ông Văn Tiến? Chúng tôi muốn biết về ông Tiến, như ông Tiến là bạn của ai trong nhà ta, ông Tiến ở lại đây bao nhiêu ngày và hiện giờ ông ấy ở đâu? Đặc biệt chúng tôi muốn biết sự giao thiệp giữa ông Nam và ông Tiến ra sao?

Ái Xuân lặng im, Mai Lan trả lời sau vài giây do dự:

- Ông Tiến là bạn của cô Trinh, cô em nhà tôi. Sự giao thiệp giữa ông

Tiến và ông Nam không được thân mật lắm.

- Xin bà cho biết ông Tiến đến ở nhà ta được bao lâu và ông ấy đi mấy ngày rồi?

- Ông Tiến đến ở chơi với chúng tôi chừng hai tháng..

Ái Xuân đỡ lời:

- Ông ấy đi khỏi nhà chúng tôi được nửa tháng. Chúng tôi không biết hiện ông ấy ở đâu.

Văn Trọng đứng lên xin kiếu từ. Mai Lan và Ái Xuân cùng đứng dậy tiễn. Văn Trọng cảm thấy mình phong nhã, hào hoa như những Thanh Tra Cảnh sát trong những phim TiVi Huê Kỳ khi chàng đứng giữa phòng khách lịch sự, bắt tay từ biệt hai người thiếu phụ sang đẹp, những bàn tay êm, mượt, thơm phức.

Xe cảnh sát vừa ra khỏi biệt thự Ái Xuân lên lầu, vào thẳng phòng riêng của Minh.

Chàng nằm ngửa trên giường, hai tay, hai chân dang ra, như lực sĩ vừa chạy marathon về nằm nghỉ, nhưng người đàn bà vào phòng biết rõ gã đàn ông nằm đó chỉ là một anh nhóc con nghịch dại và giờ đây anh ta đang sợ hãi vì cái tội anh gây ra.

Không cần nhìn mặt Minh, Ái Xuân cũng biết chàng vừa khóc.

Minh Đảo vừa khóc thật. Chàng vừa khóc một trận kịch liệt, dữ dội, chàng chỉ nghỉ để rồi lại khóc.

Sau vài giây đứng yên nhìn Minh Đảo, Ái Xuân gằn giọng:

- Ngu ơ là ngu Sao lại có thể ngu đến như thế được?

Không nhìn nàng, Minh Đảo nói:

- Không phải tôi.

Chàng nói như nói với trần phòng.

Rồi chàng chuyển mình, từ nằm ngửa chàng đổi sang nằm sấp, mặt úp vào gối, hai bàn tay nắm chặt.

Như bị trêu tức, bị coi thường, Ái Xuân nổi giận:

- Anh coi tôi ngu lắm sao?

- Không phải tôi mà!

Chàng nhắc lại, khăng khăng chối như anh nhô con chối dù bằng chứng tội lỗi rành rành.

Lạnh lùng và tàn nhẫn nàng nói:

- Lúc anh về tôi biết. Tôi xuống ga-ra làm sạch hết cát trong xe. Anh bê bồi đến nổi trong xe bao nhiêu là cát mà vẫn để mặc.

Minh Đảo từ từ ngồi dậy, chàng cau mặt nhìn nàng:

- Cô nói cái gì kỳ vậy? Tôi chẳng hiểu cô nói chuyện gì cả.

- Tôi nói anh không hiểu, cảnh sát nói anh sẽ hiểu. Tôi nói cảnh sát họ cũng hiểu ngay nếu tôi nói cho họ biết đêm qua anh lấy xe của tôi

anh đi từ 10 giờ đêm đến 1 giờ sáng anh mới về; trong xe đầy những cát..

Minh Đảo ngẩn mặt ra, Ái Xuân nói tiếp:

- Nhưng vấn đề của chúng ta không phải là nói hay không nói với cảnh sát. Tôi cần biết đêm qua Nam ra bãi biển làm gì? Nam ra đó gặp ai?

- Tôi không biết.

- Ngoài anh ra còn ai biết đêm qua Nam ra bãi biển?

Minh Đảo lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi chỉ biết không phải tôi giết nó. Tôi có đến đấy nhưng khi tôi đến nó đã bị giết rồi.

Ái Xuân không hỏi thêm nữa. Nàng biết Minh đã quyết định chối hết mọi tội và lúc này chàng ương ngạnh như con lừa, khi khác chàng sẽ khai hết không cần ai hỏi. Nàng lạnh lùng:

- Tôi không thể giúp gì được nếu anh không chịu nói thật.

Minh Đảo lại khóc - khóc như anh bé con vẫn được nuông chiều khóc nức nở, khóc nghẹn ngào vì một chuyện không đâu - Ái Xuân thấy thương hại người thanh niên đầy sức mạnh thể xác nhưng rất yếu về tinh thần ấy. Thương hại và khinh thường, làn môi nàng làm thành một nét cong:

- Thôi mà..Khóc mà làm gì.

Minh Đảo nghẹn ngào:

- Nó là bạn tôi, thằng bạn duy nhất của tôi. Tôi chỉ có mình nó.

- Sao không nhớ chuyện đó khi chưa giết nó?

- Không phải tôi giết nó. Không phải tôi mà.

Có vẻ như Minh Đảo muốn gào lên. "Lên cơn điên à?" Ái Xuân nghĩ.

Nàng thẳng tay tát hai cái thật mạnh vào mặt Minh. Bốp..! Bốp..! Hai cái tát

làm cho cơn điên của Minh Đảo tắt ngúm. Rồi nàng dịu dàng nói:

- Tôi sẽ cứu anh, dù anh có đáng để tôi cứu hay không. Tôi không biết tại sao tôi lại muốn cứu anh. Có thể vì Mai Lan, có thể vì anh, cũng có thể vì tôi nữa. Tôi tin là tôi có thể cứu được anh.

Nàng chuyển sang giọng nghiêm khắc:

- Không muốn chết rũ trong tù anh phải nghe tôi: ở kín trong phòng này, giả đau, ngay cả Mai Lan anh cũng không được nói là anh đã giết Nam. Không được gặp bất cứ ai. Ăn mặt, giữ miệng trong vài ngày. Rồi sẽ tính.

Nàng đi ra khỏi phòng.

° ° °

Văn Tiến, tức Tiến Bê, ngụ trong một khách sạn rẻ nhất của thành

phổ. Khách sạn này cũng xứng danh là một trong những khách sạn tốt nhất Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa. Những vách phòng ở đây đều bằng gỗ và chỉ cao hơn đầu người một chút. Ái Xuân không biết những vách gỗ này đều có lỗ thủng, phòng nọ nhìn sang được phòng kia. Nhưng dù có biết nàng cũng chẳng để ý vì nàng tới đây không phải là để làm tình với Tiến Bê.

Mười một giờ trưa Tiến Bê vẫn còn ngủ mê mệt. Đầu bù, tóc rối, gã ở trần, bận quần sà lòn nhàu nát, mắt nhắm, mắt mở ra mở cửa.

Thấy Ái Xuân, gã vội tụt vào bận quần áo. Ái Xuân ngán ngẩm khi nhìn thấy bộ ngực lép kẹp và đôi cẳng chân khẳng khiu lem nhem mấy sợi lông, loang lổ mấy cái sẹo của gã. Nàng nghĩ thầm: "Tại sao bọn đàn ông lại có nhiều tên người ngợm dơ dáy, tôi tệ quá đến như thế? Tên này dơ dáy cả người lẫn nét. Tại sao Mộng Trinh nó lại có thể chịu cho thằng này ôm ấp nó?"

Mặc vội cái quần jeans và cái áo Montagut cũng nhàu nát và dơ bẩn không kém cái quần sà lòn Tiến Bê mời người đẹp vào căn phòng nhỏ như cái bao quạt. Phòng không có đồ đạc gì ngoài cái giường, cái ghế và cái bàn gỗ tạp khập khiểng từ ngày được đóng thành bàn chưa một lần được dùng để viết. Gã mời nàng ngồi ghế, gã ngồi trên giường.

Thái độ và vẻ mặt Tiến Bê kiêu mạn như gã tiếp đàn bà trong phòng khách sạn Caravelle.

- Người đẹp đến tìm tôi có việc gì đây?

Gã hỏi nàng bằng cái giọng của một ông Bộ trưởng đa tình hỏi người đàn bà đẹp đến nhờ vả.

Ái Xuân thấy nóng má khi gã hỏi tiếp nàng một câu xanh rờn:

- Tôi có thể giúp gì được người đẹp?

Nhìn gã bằng đôi mắt không che dấu sự khinh bỉ, nàng hỏi cộc lốc:

- Bộ chưa biết gì sao?

Tiến Bê đốt điếu thuốc lá. Đôi mắt gã lộ ánh thật dữ khi gã nhìn cặp đùi bà khách hiện ra gần như lồ lộ dưới làn nylon mỏng như giấy ván thuốc lá. Gã lùng khùng nói:

- Biết thì tôi biết nhiều chuyện lắm, nhưng nàng hỏi tôi biết là biết về chuyện gì chứ? Ở đời có thiếu gì chuyện.

Gã mỉm cười cái cười mỉm mà gã cho là rất tinh tú và gợi cảm:

- Thật đấy. Cứ bảo phụ nữ Việt nam ăn bận kín đáo, không hở ngực, hở tay, hở đùi. Nhưng kín đáo là y phục phụ nữ ngày xưa xưa, của đàn bà Việt nam cách đây cả trăm năm. Còn bây giờ thì quá trời, quá đất. Hàng lụa với hàng ni-lông mỏng tanh. Làm gì có phụ nữ nước nào đi ra đường mà để cho đàn ông trông thấy vú-cheng, si-líp của

mình.

Ái Xuân nghiêm mặt cắt đứt cuộc độc thoại về y phục phụ nữ Việt của gã thanh niên mặt rỗ huê, nàng nói rõ từng tiếng:

- Nam, tình địch của anh, bị đâm chết đêm qua.

Nàng chú ý nhìn xem Tiến Bê phản ứng ra sao. Không có gì lạ. Tiến Bê phản ứng như tất cả mọi người, gã hỏi dồn:

- Đâm chết? Thật không? Ở đâu? Ai giết? Bắt được thằng giết nó không?

Rồi gã tỏ ra thú vị với cái tin ấy:

- Mẹ kiếp. Thằng đó bị người ta đâm chết cũng đúng thôi. Bất lương như nó là phải chết đường, chết chợ.

Ái Xuân phang cho gã một câu làm gã choáng váng:

- Cảnh sát biết anh có tư thù với nạn nhân, anh từng bị nạn nhân đánh. Cảnh sát nghi anh giết người. Họ đang tìm anh.

Tiến Bê rầy nẩy lên:

- Nghi tôi à? Vô lý.

Ái Xuân tỉnh queo:

- Vô lý hay không anh cãi với cảnh sát.

Tiến Bê không sợ bị khép vào tội giết người, gã không muốn bị cảnh sát hỏi thăm sức khỏe vì gã can tội đào ngũ. Dân họ Đào mà gặp cảnh sát là phiền lắm.

Tiến Bê hậm hực:

- Mấy người đổ tội cho tôi. Được lắm. Mấy người muốn hại tôi, giữa tôi và mấy người chẳng còn chút tình nghĩa nào. Cảnh sát hỏi tôi, tôi sẽ khai sự thật..

- Anh thì biết cái gì mà sự thật với không sự thật..

Vẻ khinh mạn rõ rệt của Ái Xuân làm cho Tiến Bê, người rất ít khi thấy tự ái bị sứt mẻ, nổi đóa lên:

- Tôi biết thằng Minh Đảo giết thằng Nam Ria...

Ái Xuân trừng mắt:

- Đừng nói bậy. Minh ở nhà với chúng tôi suốt từ tối hôm qua. Chúng tôi làm chứng Minh không ra khỏi nhà.

Tiến Bê trề môi:

- Đúng dzồi. Tôi khai bậy, nhưng cứ để tôi khai bậy với cảnh sát xem họ sẽ tin ai. Mấy người sẽ thấy họ tin tôi hay họ tin mấy người. Bộ cô quên là lúc 10 giờ đêm qua có tôi trong vườn nhà cô sao? Cô nói chuyện với thằng chó nào dưới dàn hoa đêm quả Thằng chó nào hôn cô làm cô tê tái đêm quả Tôi nấp trong vườn lâu rồi. Tôi nghe được chuyện thằng Nam Ria nói với thằng Minh Đảo trước khi thằng Nam Ria đi. Thằng Nam Ria hẹn với người đàn bà nào đó ở bãi biển, chỗ

gần Nhà Hàng Hải Đăng. Tôi nghe hết chuyện chúng nó nói với nhau. Rồi tôi gặp cô Tôi với cô đang nói chuyện thì thằng Minh Đảo đi ra. Cô kéo tôi nắp cho nó không trông thấy. Thằng Nam Ria đi xe của thằng Minh Đảo, thằng Minh Đảo đi xe của cô.

Ái Xuân nhếch miệng cười nhạt:

- Như vậy là anh sẽ khai với cảnh sát đêm qua anh nắp trong vườn nhà tôi, anh biết chuyện Nam ra bãi biển, anh trông thấy Minh ra khỏi nhà?

Tiến Bê vênh váo:

- Chứ sao. Đó là sự thật. Tôi không biết nói dối.

Cũng như khi nói chuyện với Minh Đảo, giọng nói của Ái Xuân dịu dàng nhưng rất cương quyết:

- Nếu anh khai như vậy thì nguy cho anh.

- Sao lại nguy cho tôi được?

- Bình tĩnh nghe tôi nói đây. Không có gì làm anh phải hoảng loạn cả. Dù sao anh cũng là khách của gia đình tôi, anh đã sống trong nhà chúng tôi, chúng tôi có bổn phận phải bảo vệ anh, chỉ trừ khi anh tự hại anh thì không kể. Này nhé... anh khai với cảnh sát là đêm qua anh lén vào nắp trong vườn nhà chúng tôi, anh nghe lỏm được chuyện Minh và Nam nói với nhau, rồi anh thấy Nam đi và sau đó Minh cũng đi. Chúng tôi sẽ khai là Minh ở nhà từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay, riêng tôi tôi sẽ phải khai là tôi bắt gặp anh nắp trong vườn nhà chúng tôi và tôi thấy anh đi theo Nam. Như vậy là chỉ có mình anh biết Nam đi đâu trong đêm qua. Chúng tôi cũng phải khai anh là người tình của cô Mộng Trinh ở Sài Gòn, nhưng ở đây Nam chiếm mất cô Mộng Trinh của anh. Đã cướp người yêu của anh Nam còn đánh anh một trận ngay trong nhà tôi. Anh thù hận Nam. Ở thành phố này anh là người thù hận Nam nhất.

Tiến Bê rên rỉ:

- Mấy người định giết tôi ư? Tôi làm gì mấy người mà mấy người thù tôi quá vậy? Mấy người chạy tội cho thằng Minh Đảo, mấy người hại tôi...

- Chính vì không muốn hại anh nên tôi mới phải vội vã tìm đến đây ngay như thế này. Tôi sẽ không khai với cảnh sát việc anh lén vào nhà tôi tối hôm qua, ngược lại anh cũng không được khai là anh nghe lỏm được chuyện Nam và Minh nói với nhau. Vì quyền lợi chung, chúng ta phải khai giống nhau.

Tiến Bê vò đầu, bứt tai:

- Nhưng tôi biết thằng Minh Đảo giết thằng Nam Ria.

- Anh biết là một chuyện, cảnh sát tin chúng tôi hay tin anh là chuyện

khác. Anh dư biết gia đình chúng tôi có nhiều thế lực, trong khi anh chỉ có một thân, một mình. Anh có đủ điều kiện để bị nghi là tên giết người. Anh mà bị bắt, mà chắc chắn là anh bị bắt rồi, họ sẽ tra tấn anh, họ đánh anh nát người. Dù có không bị kết tội, được thả ra đời anh cũng tàn.

Tiến Bê người mềm nhũn như cái ruột xe máy sì hơi- Bắc Kỳ là cái vét-si xe đạp - bắt kể bà khách đang ngồi trên cái ghế cách giường gã có năm mươi phân, gã thờ hất ra rồi nằm vật xuống cái giường bần.

Ái Xuân chán ngán nhìn Tiến Bê nằm như đồng giẻ rách. Sáng nay nàng đã nhìn thấy Minh nằm, giờ đây đến Tiến Bê Nàng nghĩ thầm: "Bọn đàn ông hèn mạt quá. Mình tha hồ vo tròn, bóp bẹp chúng nó.." Trước mắt nàng Minh và Tiến Bê đại diện cho toàn thể bọn đàn ông trên cõi đời này.

Giọng nói của nàng bỗng ôn tồn, dịu dàng, như giọng người chị nói với thằng em trai hư hỏng:

- Chúng tôi có tiền. Tiền đối với chúng tôi không thành vấn đề, tôi chỉ lo cho hạnh phúc của em gái tôi. Minh không là gì với tôi hết, nhưng hấn là chồng em gái tôi, em tôi yêu thương hấn. Tôi bảo vệ hấn tức là tôi bảo vệ em gái tôi.

Nàng ngừng lại như để suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

- Anh Tiến..Tôi đề nghị với anh việc này...

Đánh hơi thấy chuyện có vẻ có lợi cho mình, đang nằm phượt như đồng giẻ rách Tiến Bê ngồi phất dậy:

- Chuyện gì..Cứ nói..Tôi nghe.

- Anh sẽ khai với cảnh sát anh không biết gì hết về những chuyện xảy ra trong nhà tôi, từ ngày anh đi anh không trở lại nhà tôi lần nào. Anh sẽ ở lại đây ít ngày nữa, chừng hai tuần lễ, để cảnh sát thấy rằng anh không lẩn trốn họ. Tôi bảo đảm anh sẽ không bị cảnh sát làm khó dễ. Tôi sẽ cùng đi với anh đến Ty Cảnh sát. Tôi sẽ đưa anh một khoản tiền để anh về sống ở Sài Gòn, hay ở bất cứ đâu anh muốn, miễn là anh không ở đây. Tôi không thể đưa anh ngay cả số tiền vì có tiền anh sẽ ăn chơi vung vít và cảnh sát họ sẽ biết.

Ái Xuân biết dư là Tiến Bê đồng ý nhưng nàng cũng làm bộ thận trọng:

- Nếu anh đồng ý...

Tiến Bê hỏi ngay, ngắn, gọn:

- Nhiều?

- 50 ngàn lần đầu khi anh đi khỏi đây. Sau đó mỗi tháng tôi gửi anh 20 ngàn, trong bốn tháng.

Tiến Bê mặc cả:

- Sáu đi.

Ái Xuân lắc đầu:

- Không. Tôi không mua anh, tôi chỉ giúp anh thôi. Nếu anh không chịu, anh có thể bị bắt ngay chiều nay. Cảnh sát sẽ không tin anh bằng tin chúng tôi. Nếu anh không tin, chúng ta có thể thử coi..

Tiến Bê rên rỉ:

- Tin thì tin lâu rồi. Nhưng mà... Dzu đuya quá đi. Đàn bà phải... đụ., phải đút-sờ... êm ái chút, ngọt ngọt tí ti... cho đàn ông sống với chứ.

*

Ra khỏi cái khách sạn bần, trong có ông khách bần Tiến Bê, Ái Xuân thấy nhẹ người.

Sau trận mưa bão đêm qua đường phố Đà Nẵng có cái vẻ sơ xác, tiêu điều thật buồn. Ái Xuân không chú ý gì đến cảnh vật, nàng còn nhiều việc phải làm. Giờ đây nàng đi gặp Mụ Tá.

Sáng nay nàng đã tiếp và đã vo tròn, bóp bẹp ba người đàn ông : Minh, Đại úy Cảnh sát Văn Trọng, Tiến Bê. Nàng thắng ba người đàn ông đó tương đối dễ, nhưng không vì thế mà nàng chủ quan, nàng biết cuộc gặp Mụ Tá sẽ khác hẳn. Mụ Tá là đầu mối của vụ này, Mụ gây ra cái chết của Nam, Mụ làm cho Minh bị nguy hiểm, Mụ làm tan vỡ tình yêu của Mai Lan. Tất cả những tai họa đều đến từ Mụ. Nàng bắt buộc phải gặp Mụ, nàng bắt buộc phải thắng Mụ.

Nàng thắc mắc không biết đêm qua người đàn bà quái dị ấy có đến chỗ Nam hẹn ở bãi biển hay không, nàng đã quên không hỏi Minh về chuyện này. Nếu Mụ đến đấy chắc là Mụ chứng kiến cảnh Minh giết Nam.

Nghĩ đến đó, bất giác Ái Xuân rùng mình. Nguy hiểm và ghê rợn quá. Những hai người biết Minh giết Nam. Nàng đã dùng lời đe dọa và tiền mua được một người, nhưng còn người đàn bà này? Nàng sẽ dùng cách nào để bắt bà ta phải làm theo ý nàng?

Dữ Hơn Rắn Độc

Chương 19

- Dzô đi. Người ta đã bảo dzô Cứ đứng ở đó mà cọc cọc mãi. Sốt ruột..!

Vì thói quen lịch sự, và vì ngại ngừng, Ái Xuân tuy nghe rõ tiếng nói

khàn khàn, đặc nghệt của Mụ Tá từ trong phòng vang ra, bảo nàng "Dzọ." nhưng nàng vẫn đứng đó như đợi Mụ ra mở cửa phòng. Cửa khép hờ.. Nàng vừa đẩy cánh cửa, bầu không khí nặng, nóng, hôi từ trong phòng ào ra, đập mạnh vào mặt nàng.

Trong vài giây đồng hồ Ái Xuân choáng váng vì bầu không khí và quang cảnh trong phòng: Mụ Tá ngồi lù lù và phề phề trong cái ghế bành da kê bên giường - Rô Be Mặt Mụn đã hì hục khiêng cái ghế vĩ đại này lên sau khi Mụ Tá làm khập khiễng mấy cái ghế ngồi loại thông thường - Giường ngủ bừa bộn mền gối, Mụ Tá vừa mới dậy, Mụ đang khặc khừ ngồi uống vài hớp rượu cho tỉnh trước khi đi rửa mặt. Thời gian là 11 giờ trưa, trời âm u sau cơn mưa bão đêm qua, gian phòng đóng cửa sổ nên gần như tối om

Khách vào, Mụ Tá mệt nhọc đưa tay bật ngọn đèn trên bàn. Ái Xuân nhìn thấy bộ quần áo nằm một đống dưới chân giường. Nàng biết đó là bộ y phục người đàn bà kia bận khi đi ra biển đêm qua Nước mưa từ bộ y phục đó chảy ra đọng lại thành vũng, một vết cát chạy dài từ cửa phòng đến chân giường.

Mụ Tá trông như người vừa thoát chết sau trận oanh tạc của phi cơ B52. Đêm qua, nhờ sự nâng đỡ tích cực và cật lực của Rô Be Mặt Mụn Mụ mới bò về được tới giường. Nằm vật xuống giường là Mụ ngất đi luôn. Mặt Mụ chầy sệ, thâm tím, đầy vết máu, hai má Mụ sưng lên làm cho mắt Mụ híp lại.

Ái Xuân bước tới. Bỗng Mụ Tá hít hít vào mấy hơi dài như Mụ khó thở, rồi Mụ khúc khắc họ Ái Xuân cố nén lợm giọng để hỏi:

- Bà đau? Coi bộ bà đau nặng ạ. Để tôi đưa bà đi bác sĩ..

Mụ Tá mệt nhọc lắc đầu:

- Không sao đâu. Tôi chỉ mệt thôi...

Câu Mụ nói sau đó làm Ái Xuân rợn da gà:

- Đêm qua tôi không chết thì hôm nay làm sao tôi chết được. Còn lâu lắm tôi mới chết. Trời đánh tôi cũng không chết.

Mụ không mời bà khách ngồi, Ái Xuân cũng không chờ đợi được mời, nàng kéo ghế ngồi và bắt đầu cuộc nói chuyện:

- Chắc bà còn nhớ tôi chứ, bà Tá?

Mụ Tá ồ ề:

- Nhớ. Cô là...

Ái Xuân nhắc khéo:

- Ái Xuân. Tôi có đến ngụ Ở nhà bà trên Đà Lạt..

- À..à...

Mụ Tá há miệng nhưng Mụ không nói được thành tiếng. Cổ họng Mụ khô cứng. Mụ đưa chai rượu đã mở nút sẵn lên miệng tự Lăn thứ

nhất trong đời Ái Xuân nhìn thấy đàn bà tu rượu ngay nơi cổ chai. Mụ Tá tu rượu mà nàng choáng váng như chính nàng tu rượu.

Mụ Tá khà một tiếng rồi mới nói:

- Cô là bồ của thằng khốn nạn đã giết Mạc Ta.

Hai người đàn bà, một già, một trẻ, một lịch sự, sang trọng, thơm và đẹp nhất thì thành phố, một thô bỉ, xấu xí, gớm ghiếc, hôi và chua cũng nhất nhì thành phố, nhìn nhau. Họ như cặp đối thủ đã biết rõ bản lĩnh võ công của nhau. Sau cái nhìn đánh giá ấy cả hai người cùng đồng ý là họ không nên, và không cần, dùng đòn phép để dọa nhau.

Không cải chính tiếng "bồ" Mụ Tá dùng, Ái Xuân hỏi:

- Bà biết tên người bạn của tôi chưa?

Mụ Tá gật đầu:

- Biết. Radzô vừa loan tin về vụ giết người ở bãi biển.

Ái Xuân nhìn cái radio transistor nhỏ sếu để ở đầu giường, bên tai nàng tiếng nói của Mụ Tá như vẳng từ xa lại:

- Nó tên là Minh. Radzô kêu hắn là nhân sĩ của thành phố. Hắn đã giết Mạc Ta, giết thằng kếp xi-la-ma tình nhân của Mạc Ta. Đêm qua nó giết thằng cha nhà báo ở bãi biển. Một tay nó đã giết ba người.

Không biết trước đó nó đã giết bao nhiêu người rồi...

Ái Xuân bình tĩnh đặt câu hỏi:

- Đêm qua anh nhà báo hẹn bà đến bãi biển?

Mụ Tá nặng nhọc gật đầu.

- Ngoài anh ta ra bà có còn thấy ai đến đó không?

Mụ Tá đưa chai rượu lên tu mấy hớp trước khi trả lời:

- Có.

Ái Xuân đã biết đêm qua Minh theo Nam đến cồn cát và chính Minh đã giết Nam, nàng biết Mụ Tá chứng kiến cảnh ấy nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng Mụ Tá nói ra chuyện ấy. Tâm trạng nàng như tâm trạng anh chồng biết vợ ngoại tình, có đủ bằng chứng về việc vợ ngoại tình nhưng vẫn cứ muốn chính chị vợ phải nhận là chị ngoại tình, phải kể lại vụ ngoại tình.

Chát rượu bắt đầu thấm làm Mụ Tá tỉnh táo hơn, không cần Ái Xuân hỏi, Mụ kể lẽ lờn thòng:

- Đêm qua thằng nhà báo, tên nó là thằng Nam, hẹn tôi ra biển. Nó biết tôi muốn biết thằng nào đã giết Mạc Ta nên nó dụ tôi là ra biển với nó nó sẽ cho tôi gặp người biết thằng đã giết Mạc Ta. Tôi ngu gì mà không biết nó có thể giết tôi nhưng vì Mạc Ta tôi cứ đến chỗ nó hẹn. Tôi có Mạc Ta bảo vệ tôi. Chúng nó đâu có đụng đến tôi được. Quả nhiên. Nó định giết tôi, nhưng giết không nổi. Chính nó lại bị

thằng bạn nó giết. Ai ngờ được. Khi nó sắp hạ thủ tôi, tôi xin nó cho tôi một phút để tôi cầu nguyện. Nó tưởng bở, nó chọ Nó yên trí lúc nào nó giết tôi chẳng được. Cho tôi sống thêm vài phút đâu có quan trọng gì. Tôi cầu xin Mạc Ta cứu tôi. Mạc Ta về thật. Sống khôn, chết thiêng..Tôi đang quì..Nhắm mắt kêu gọi Mạc Ta...

Mụ Tá diễn xuất. Hai mắt Mụ nhắm lại, hai bàn tay Mụ chấp trước ngực:

- Bỗng có cái gì đó làm tôi mở mắt..Trong mưa tôi lờ mờ nhìn thấy có bóng người đi đến. Thằng nhà báo không biết có người đến, nó đang tính chuyện nên cắt cổ tôi hay nên mổ bụng tôi..Thằng kia đến ôm nó..Dzậy là tôi vùng lên tôi chạy..Tôi thoát chết. Thằng Nam chết. Rồi bây giờ đến thằng Minh chết. Giết người phải đền mạng. Không thoát được. Nghe lađzô tôi biết tên nó là Minh, nó là chồng cô Mai Lan, nhà giàu xứ này. Cô là chị cô Mai Lan, thằng Nam nhà báo là bạn thân của thằng Minh. Bạn thân mà giết nhau..

Mụ tặc lưỡi:

- Không biết tại sao chúng nó lại giết nhau??

Như vậy là Mụ biết hết rồi, Ái Xuân ngao ngán nghĩ thầm, nàng hỏi:

- Bây giờ bà định sao?

- Định cái gì? Chẳng định cái gì cả.

Ái Xuân đặt lại câu hỏi:

- Bà có định khai những gì bà thấy với cảnh sát không?

Lần này Mụ Tá trả lời đúng câu hỏi:

- Tất nhiên rồi. Còn phải hỏi.

- Bà quên là người ta đã cứu bà khỏi chết sao? Nếu người ta không đến, bà đã bị cắt cổ.

Mụ Tá trề môi:

- Sì..Người ta, người Tàu gì. Tên nó là Minh, sợ gì mà không dám gọi nó là thằng Minh. Nó giết Mạc Ta, nó phải đền tội. Ông già tôi mà giết Mạc Ta tôi cũng tố cáo ông như thường. Nó giết bất cứ ai cũng được, nhưng nó giết Mạc Ta thì không được.

Rồi hùng hồn, Mụ tiếp:

- Nó giết tôi, tôi có thể tha thứ cho nó. Nhưng nó giết Mạc Ta thì tôi không tha.

Và Mụ nhìn Ái Xuân. Lần đầu tiên đôi mắt Mụ có những ý tình thương hại:

- Tôi biết cô... mê nó, cô muốn cứu nó.

Thấy Ái Xuân có vẻ định nói, Mụ dơ tay ngăn nàng:

- Đừng. Đừng chối. Tôi biết cô sẵn sàng làm mọi việc, kể cả những việc bất nhân hay hèn hạ nhất, để cứu nó. Tôi không khuyên cô

đừng tính chuyện cứu nó đâu. Bởi vì nếu tôi là cô, nếu tôi thương thằng nào, tôi cũng làm đủ mọi cách để cứu nó khỏi chết như cô vậy. Nhưng việc cô làm chỉ là vô ích thôi. Cô không cứu nó được. Vô ích. Vô ích.

Mụ phang một câu Pháp Việt đề huề:

- Tờ-roa phoa vô ích!

Ái Xuân như chết lặng đi. Người thiếu phụ trẻ, đẹp, đa tình thắm thía đến xương tủy lời diễn tả tâm trạng nàng thốt ra từ miệng người đàn bà thô bỉ kia. Người ta thường thấy sự thực ở những lúc không ngờ nhất, Ái Xuân vừa được nghe sự thực thốt ra từ miệng Mụ Tá.

Trong phút lặng người ấy Ái Xuân nhận thức được tất cả sự vô ích trong việc nàng đang làm. Nàng định cứu Minh, nhưng đã có quá nhiều người biết Minh giết Nam: Tiến, Mụ Tá, có thể cả Mộng Trinh, Mai Lan chắc chắn phải nghi ngờ. Lại còn Vũ Huy. Làm sao qua mặt được cảnh sát? Cảnh sát được trả lương để chi ăn no rồi đi bắt bọn tội phạm. Có thể lừa được một hai viên cảnh sát nhưng không thể lừa được cả một Tổng Nha Cảnh Sát. Ý chí và năng lực của Ái Xuân mềm đi, chùng xuống, lỏng ra như sợi dây thừng đồng hồ bị đứt, tuy bánh xe vẫn còn quay nhưng chỉ là quay theo đà và mỗi vòng quay là một vòng chậm hơn, yếu hơn.

Nhưng Ái Xuân chưa chịu thua, nàng là mẫu người đàn bà thông minh, đa tình không chịu thua nghịch cảnh, nàng cũng không chịu thua cả chính nàng. Lúc ấy, trong thâm tâm nàng thấy công trình cứu Minh của nàng đến trước người đàn bà quái dị này là đứng lại. Lý trí của nàng bảo nàng như thế, nhưng nàng chỉ nghe tiếng nói của lý trí trong một thoáng qua, nàng nhìn Mụ Tá và nàng thấy nếu nàng không thắng được Mụ thì nàng tòi quá. Nàng nghĩ đến chuyện nếu cần, nàng sẽ giết Mụ để cứu Minh.

Khi nàng nói, âm thanh giọng nói của nàng trong và cao, đầy những đe dọa:

- Nếu bà nói người ta sẽ giết bà.

Mụ Tá ngược đôi mắt vẫn đục như mắt trâu lên cơn sốt nhìn người thiếu phụ vừa nói với Mụ câu đó. Trong đêm vừa qua Mụ đã chạm mặt với Tử Thần, Mụ đã nắm chắc cái chết trong tay nên nay nghe đến chuyện chết, Mụ không còn xúc động gì nữa. Mụ hỏi lại:

- Giết tôi à?

Và Mụ thở dài:

- Cũng đành.

"Chưởng lực" của Ái Xuân như vậy là bị hóa giải, nhưng ngay lúc đó nàng chưa nghĩ ra được thế võ nào khác để đánh địch thủ, nàng tiếp

tục khai thác nỗi sợ hãi cái chết trong lòng Mụ Tá:

- Bà sẽ chết thâm...
- Nói thực với cô tôi sống bây giờ cũng chẳng còn gì vui.

Mụ Tá thổ lộ tâm sự và quan niệm về đời sống của Mụ bằng giọng nã nề ai oán:

- Tôi già rồi. Tôi đã hưởng những thú vị Ở đời, những gì đời dành cho tôi. Tôi không chán sống nhưng tôi hết còn hưởng thụ được rồi. Tôi chán đàn ông mà đàn ông cũng chán tôi. Lâu rồi. Nếu tôi còn trẻ như cô chắc tôi sợ chết lắm.

Mụ đưa chai rượu lên:

- Tôi chỉ còn cái này bầu bạn. Nhưng hồi này rượu nó cũng có vẻ chán tôi rồi. Cô bảo tôi còn ham sống làm gì nữa? Nhiều đêm tôi buồn đến có thể tự tử được. Cũng có ngày cô nghe tin tôi chết sinh, chết thối trong một phòng ô-ten nào đó cũng bần thũ, dơ dáy như phòng này.

Càng nghe Mụ nói Ái Xuân càng thấy thất vọng. Người ta không thể đem cái chết ra đe dọa kẻ không còn muốn sống. Nàng đóng kịch nhưng Mụ thì rất thực.

Tuy nghĩ vậy nhưng Ái Xuân chưa chịu thua ngay, nàng vẫn dùng cái chết để tấn công Mụ Tá. Nàng dùng hết khả năng tưởng tượng để diễn tả Mụ sẽ chết ghê rợn như thế nào: Mụ bị dao đâm, ruột gan, phèo phổi lòi ra cả đống; Mụ bị thất cổ, mặt bạnh ra như cái mâm, lưỡi thè ra, mắt trợn trắng. Mụ Tá ngồi yên nghe chuyện như Mụ đang nghe người ta nói đến cái chết của người nào khác chứ không phải cái chết của Mụ, Mụ lơ đãng nghe và thỉnh thoảng lại đưa chai rượu lên tu.

Không còn biết nói gì hơn Ái Xuân nhắc đến Xuân Tình:

- Cả con gái bà cũng bị người ta giết...

Mụ Tá giật nảy mình làm Ái Xuân cũng giật mình theo:

- Ký gì? Cô nói ký gì?

Mụ Tá sùng sộ, hung hãn, Mụ chồm lên như muốn làm dữ. Trong vài giây đồng hồ Ái Xuân cũng ngờ ngác không biết mình đã nói gì làm cho Mụ Tá bị kích động đến như thế. Nàng nhắc lại:

- Tôi nói đến cô Tình. Bà mà không nghe lời tôi, cả cô Tình cũng sẽ bị giết cho mà coi.

Đôi mắt trâu điên của Mụ Tá quắc lên:

- Ký gì? Con gái tôi ăn nhậu gì đến vụ này?

- Bà hại người ta, người ta hại lại con bà.

Ái Xuân không nói hết câu, Mụ Tá xông tới. Không thể ngờ Mụ Tá lại có thể phản ứng nhanh đến thế. Đang ngồi như đồng giẻ rách Mụ

nhào tới trước mặt Ái Xuân, một tay Mụ cầm chai rượu dơ lên sẵn sàng đập xuống mặt Ái Liên, bàn tay kia chìa năm ngón có những móng tay đen sì, nhọn hoắt như muốn chọc vào mắt, cào lên mặt nàng.

Ái Xuân ngồi yên, trừng mắt nhìn Mụ. Nàng biết nàng có thể bị mụ đàn bà hung hãn này đánh, cào mặt, xé áo, nắm tóc nhưng nàng vẫn bình tĩnh chờ đợi. Nàng biết việc nàng thua hay nàng thắng được quyết định trong phút này.

- Bà làm dữ với tôi vô ích. Bà không giết nổi tôi nhưng người ta dư sức giết con gái bà.

"Người ta" Ái Xuân nói đây chính là nàng, Mụ Tá hiểu và Mụ gầm lên:

- Cô không có quyền hại con tôi.

Ái Xuân trầm giọng hỏi lại:

- Tại sao lại không?

Loạng choạng lùi lại, Mụ Tá ngồi phịch xuống ghế, Mụ run lên như người sốt rét:

- Tôi chỉ có mình nó...

Mụ không biết gì về đời tư của Ái Xuân, Mụ nghĩ Ái Xuân cũng có con như Mụ và Mụ kêu gọi tình mẫu tử của nàng:

- Cô cũng có con, cô cũng thương con cộ. Sao cô làm hại con tôi..?

Giọng nói của Mụ mềm sìu, Mụ xuống giọng năn nỉ.

Một lần nữa Ái Xuân hỏi lại:

- Sao lại không?

Mụ Tá ngây mặt ra, Ái Xuân tấn công tới tấp:

- Người đó làm gì bà mà bà cứ nhất định bắt anh ta phải tù tội?

Mụ Tá ú ớ:

- Cô nói ai?

- Người giết tên định cắt cổ bà đêm qua đó.

Mụ Tá rên rỉ:

- Nó giết Mạc Ta.

- Hắn giết Mạc Ta nhưng hắn cũng cứu bà khỏi chết. Nếu đêm qua hắn không đến còn cát cứu bà giờ này bà đâu có ngồi ở đây, bà đang nằm trong nhà xác. Hắn giết bà Mạc Ta nhưng hắn cứu sống bà. Vậy là hòa. Oán thù chỉ nên cởi, không nên thắt. Bà biết như thế mà. Bà tố cáo hắn là hắn phải chết trong tù, hắn chết thì con gái bà cũng phải chết.

Im lặng trong một lúc, rồi Ái Xuân lạnh lùng:

- Bà muốn cô Tình chết trước bà hay chết sau bà?

Mụ Tá gục mặt vào hai bàn tay, Mụ khóc:

- Mạc Ta ơi.. Tôi không bắt được nó phải đền tội như tôi đã hứa với em...

Ái Xuân thấy nàng đã thắng, nàng không còn việc gì phải làm ở đây nữa. Nàng đến gần Mục Tá và nàng nói rõ từng tiếng trên bờ vai nung núc những thịt như vai nữ đồ vật của Mục Tá:

- Bà Tá..Như thế này là bà đã biết rõ ngày nào người đó bị bắt, hai mẹ con bà sẽ phải chết.

Đôi mắt trâu điên của Mục Tá mở lớn nhìn Ái Xuân, Mục nói như van xin:

- Tôi không nói gì mà người đó vẫn bị bắt thì sao? Đâu phải chỉ có mình tôi biết người đó giết người?

Ái Xuân nói như quan tòa phán quyết:

- Chỉ cần bà không tố cáo. Bà tố cáo người ta biết, bà không tố cáo, người ta biết.

Và nàng đi ra khỏi phòng.

Dữ Hồn Rắn Độc

Chương 20

Bà Tá nằm liệt giường ba ngày, ba đêm.

Rô Be Mặt Mụn săn sóc bà một cách tận tâm mà ít có anh con trai nào trên cõi đời này, kể cả những anh con có hiếu, săn sóc bà mẹ ruột đau ốm tận tâm đến như thế. Giữa hai người - bà Tá và Rô Be, bà khách trọ và anh bồi phòng - nảy sinh một thứ tình mà các nhà viết tiểu thuyết gọi là tình giang hồ. Bà mẹ Rô Be đi theo chồng năm Rô Be mới hai, ba tuổi, để Rô Be lại cho ông chú Rô Be nuôi. Ngày ấy còn nhỏ quá Rô Be không biết nỗi buồn không có mẹ. Nhưng trong thâm tâm gã vẫn mơ ước có mẹ để được săn sóc và yêu thương mẹ. Ở bà Tá Rô Be tìm thấy hình ảnh người mẹ của gã, bà mẹ tuy có đời sống hơi bê bối và tính nét quái dị song cũng có những cái dễ thương, có tình người, có sự ngay thẳng.

Khi đã có sự cảm thông nhau, một buổi tối trong khi cho Bà Tá uống thuốc trị đau nhức, Rô Be hỏi nhỏ:

- Vụ giết nhau ở biển đêm mưa bão..có Má dzính dzô,..phải hông? Bà Tá gật đầu.

- Con hỏi nhưng nếu Má không muốn trả lời thì thôi - Rô Be nói tiếp - Người bị giết là cái anh có ria mép hôm nọ đến đây thăm Má và Má

bảo con đi theo, phải hông?

Bà Tá lại gật đầu.

- Chuyện ra làm sao? Nói con nghe được hông?

Bà Tá mệt nhọc nói:

- Được. Nhưng con phải giữ kín. Nguy hiểm. Chẳng đại mà dính vào. Hai thằng chúng nó giết nhau. Thằng sát nhân là bạn thân của thằng bị giết. Vì sao chúng nó giết nhau Má không biết.

Rô Be tò mò:

- Hai thằng đó cùng bọn với cái bà sang sang, đẹp đẹp hôm qua đến đây nói chuyện với Má, phải hôn?

Bà Tá lại gật đầu.

- Còn Má? Má can dự gì trong vụ giết người này? Đêm hôm kia Má ra biển làm gì?

Bà Tá thở dài:

- Chuyện dài lắm. Để hôm nào khỏe Má kể đầu đuôi cho nghe. Bây giờ Má chỉ nói sơ sơ thôi: Má có bà bạn thân ở Đà Lạt, thân hơn chị em ruột, bà ấy là Dì Mạc Tạ Dì Mạc Tạ đẹp lắm, đẹp nhất Đà Lạt. Cái nhà cô con nói là sang sang, đẹp đẹp con thấy hôm qua đến đây gặp Má còn thua xa Dì Mạc Tạ Có nhiều người yêu mê Dì Mạc Tạ Rồi một đêm Dì Mạc Tạ bị giết. Má thề sẽ tìm ra tên giết Dì Mạc Tạ để trả thù cho Dì. Tên đó bỏ Đà Lạt về ở đây, hôn Dì Mạc Tạ sui khiến cho Má cũng về đây tìm nó. Con có nhớ lúc mới đến Má nhờ con để ý tìm cái con nhỏ mà Má nói là trông đĩ đĩ, trông đĩ thôi nhưng không phải là điểm Mỹ, con nhỏ bạn đằm, ngực đeo cái nữ trang con bướm? Má trông thoáng thấy nó ở phi trường khi má đến, con nhớ chứ? Con nhỏ đó là em thằng giết Dì Mạc Tạ Anh em nó đến phi trường đón thằng ria mép. Thằng ria mép là bạn thằng giết Dì Mạc Tạ Nó dụ Má ra bãi biển gặp một người cho Má biết tên thằng giết người. Nó chỉ dụ Má ra đó để giết Má. Nhưng Dì Mạc Tạ bảo vệ Má. Nó không giết được Má mà nó lại bị thằng bạn nó giết..

- Bây giờ Má tính sao?

- Má chẳng tính gì cả. Má mệt mỏi quá rồi. Để cho cảnh sát người ta làm việc.

Hai má con giang hồ cùng im lặng trong một lúc. Rồi Mụ Tá nói:

- Con muốn hỏi Má có đi khai với cảnh sát về thằng giết người hay không, phải không? Không, Má không muốn dây dưa vào vụ đó nữa. Nếu Má tố cáo nó, bọn người nhà nó sẽ làm hại chị Tình. Má không lo thân Má nhưng Má không muốn chị Tình vì Má mà bị hại.

Ánh mắt Rô Be Mặt Mụn lộ vẻ thương cảm:

- Má rút chân ra là phải. Thằng giết người, kể cả bọn người nhà của

nó, không đũa nào thoát tay cảnh sát đâu. Giết người là phải đền mạng thôi. Tin con đi, Má không dây dưa với chúng nó là đúng, Má phải bảo vệ chị Tình chứ.

- Cái nhà cô đẹp đẹp đến gặp Má hôm qua là người thân của thằng giết người đấy. Người coi bộ lịch sự dzậy mà dữ dằn lắm đó con. Cô ấy muốn cứu thằng giết người, cô ấy dọa sẽ giết chị Tình nếu Má đi tố cáo thằng giết người với cảnh sát..

Và Bài kết luận bằng một câu triết lý có màu sắc triết học Cẩm Dzùng:

- Đàn bà dữ hơn rắn độc. Rô Be con ơi..Con phải nhớ đề phòng những người đàn bà đẹp trên cõi đời này. Đàn bà càng đẹp càng dữ dằn. Đàn bà đẹp dữ hơn rắn độc. Rắn độc con còn tránh được, đàn bà đẹp làm hại con con không tránh được đâu. Con chỉ từ chết đến chết!

Bà Tá học được câu trên khi đọc truyện chương Cô Gái Đồ Long. Nhưng cũng như đa số những hợp tan, tan hợp trên cõi đời này, khi bà Tá và Rô Be thấy mến thương nhau thì họ không còn được sống gần nhau nữa, khi gọi xe xích lô đến đưa bà Tá và hành trang ra trạm Hàng Không Việt Nam để bà bay về Đà Lạt, Rô Be rơm rớm nước mắt.

Ôi... Cảnh biệt ly sao mà buồn vậy..Như hai mẹ con thứ thiệt trong phút chia tay, Mụ Tá rử rử nói với Rô Be:

- Má dzìa trên ít lâu, giải quyết vài việc với chị Tình, nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng cho khỏe rồi má lại đi giang hồ, bụi đời, má lại xuống đây. Hay là má sẽ mời con lên Đà Lạt chơi. Hôm nào Tình nó xuống, Má gửi quà Đà Lạt cho con. Rượu dâu má bào chế số dzách, ngon hơn, thơm hơn Quanh-trô nhiều. Mỗi tháng má gửi hai vò mưòi lít cho con, con uống thoải mái.

Ngày bà Tá đi khỏi cũng như ngày bà đến Đà Nẵng, thành phố đầy nắng vàng. Nhưng người buồn cảnh có bao giờ vui đâu, Bà Tá rời Đà Nẵng với trái tim nặng như đá. Rô Be Mặt Mụn sứt sứt làm bà cũng bắt được quả tang bà cảm động.

Xe đồ bay hạ cánh xuống phi trường Liên Khàng mờ sương. Bước theo em tiếp viên áo xanh vào nhà khách, bà Tá thần thờ nhìn quanh. Cảnh cũ vẫn y nguyên. Bà như trông thấy buổi sáng hôm ấy bà chống cây dù đứng ở chỗ này, ký giả Trần vũ Nam đến hỏi chuyện bà. Bây giờ bà mới hiểu tại sao anh ta lại có vẻ sợ hãi, ngờ ngác khi nghe bà nói bà đi Đà Nẵng. Hôm ấy anh ta cùng đi chuyến phi cơ đến Đà Nẵng với bà, hôm nay bà một mình trở về đây, anh ta nằm lại trong một góc nghĩa địa hoang vắng nào đó của Đà Nẵng, vẫn

hoa là anh ta đã ra người thiên cổ.

Về đến trước cửa nhà bà Tá vẫn không thấy vui hơn chút nào, đã được Xuân Tình báo trước nên bà không ngạc nhiên khi thấy căn nhà cũ thay đổi gần như trở thành một tòa nhà khác hẳn. Bây giờ nó là một Thẩm Mỹ Viện hiện đại. Tấm bảng đồng sáng choang gắn bên cổng sắt mang hàng chữ Pháp Việt đề huề:

Thẩm Mỹ Viện

Salon de Beauté

X U Â N T Ì N H

Trong vườn cỏ xanh được cắt xén gọn gàng, lối đi lát xi-măng cho xe hơi ra vào, những bồn hoa hồng đua nở, những cánh hoa mỏng mỏng trong không khí mát rượi của Đà Lạt. Bà Tá xách cây dù lưng lưng đi vào Mỹ viện. Em tiếp tân bận bờ-lu trắng - bờ-lu: đồng phục của bác sĩ, nha sĩ và chuyên viên hót tóc, uốn tóc - tươi cười chào đón khách:

- Xin chào bà..Thẩm Mỹ Viện chúng tôi hân hạnh được tiếp bà..Mời bà vào..

Em mở cánh cửa kính cho bà khách vào văn phòng, em khựng lại khi bà khách hỏi một câu ngang phè:

- Vào làm gì?

- Mời bà vào văn phòng làm hồ sơ nhập viện theo thủ tục. Bà căng da mặt, bơm vú hay hút mỡ bụng..?

- Sắp ra nghĩa địa nằm với Ông Sáu rồi, còn căng, còn bơm, còn hút ký gì. Qua là chủ nhà này. Qua là...

Cơn buồn phiền làm cho bà Tá không còn muốn gất gông nữa, bà dụi giọng:

- Qua là mẹ cô chủ của cưng đây. Xuân Tình nó đâu?

Mấy căn phòng trên lầu nay được dùng làm phòng nghỉ cho khách ở xa đến, Xuân Tình ở bên nhà Mạc Tạ Bà Tá lưng thưng đi sang. Tòa nhà bên này cũng được tân trang thật đẹp. Hai giờ trưa. Chị người làm cho bà Tá biết cô chủ đang ngủ.

Bà Tá sòng sọc đi vào phòng ngủ của Xuân Tình. Xuân Tình giật mình khi trông thấy bà mẹ xuất hiện bên giường:

- Má về sao không cho con hay, con ra phi trường đón má?

Vẻ buồn rầu, bi thảm của bà mẹ làm Xuân Tình phải la lên:

- Má sao vậy? Má bệnh ư?

Điệp viên Dzăm Bông Giao Chỉ Rô Be Mặt Mụn được Xuân Tình gài nằm vùng ở Đà Nẵng không báo cáo gì hết với Xuân Tình nên nàng hoàn toàn không bay biết gì về những chuyện động trời vừa xảy đến với bà mẹ nàng. Nàng chỉ nghĩ là mẹ nàng bị đau và nàng thấy bà có

về đau nặng vì bà không còn hăng say uống rượu nữa, bà chưa bỏ rượu nhưng bà uống ít đi nhiều, cứ cái đà này nàng thấy bà có thể bỏ rượu.

Buổi chiều hôm ấy bà Tá sống mơ màng như trong giấc mơ Xuân Tình dành căn phòng ngủ của Mạc Ta cho mẹ. Phòng sửa sang lại, trang hoàng lại - tất nhiên - trong phòng có nhiều đồ đạc mới và có một bàn thờ nhỏ. Bà Tá thành kính đặt cái broche con bướm lên bàn thờ, trước tấm ảnh nàng Mạc Ta Hoa năm nàng 25 tuổi. Bà nhớ đến chuyện hôm đến phá phòng trị liệu tâm thần của lão đạo bịp Kinh Thiên bà thấy cái broche này đặt trên thành cầu thang. Từ lúc đó bà vẫn thắc mắc: ai là kẻ đã để cái broche tang vật này lên đó cho bà lấy?

Bây giờ bà không còn thắc mắc nữa. Bà đã biết ai là người làm việc đó. Bà nhớ tới người thiếu phụ tên là Ái Xuân, Bà nghĩ: "Người như cô ta mà đi yêu thằng sát nhân ấy ử" Thực ra bà chỉ nhìn loáng thoáng mặt mũi tên sát nhân khi bà theo anh em hấn vào nhà xi-nê-ma hôm nào. "Đúng là cô ả mê nó. Không mê mà lại lo cứu nó như thế. Dám dọa giết cả con mình. Bọn đàn bà mê trai như cô ả dám giết người lắm a... Minh tránh voi chẳng xấu mặt nào.."

Cuộc sống nhiều khi thật lạ kỳ. Những người chẳng quen biết gì nhau bị lôi cuốn vào tấn thảm kịch. Những người chẳng có ân oán, thù hằn gì nhau bỗng tính chuyện giết nhau. Hình ảnh Ái Xuân thấp thoáng hiện ra trong bóng tối mờ của căn phòng vắng; trong vùng tranh tối, tranh sáng đó có phảng phất hình ảnh của Mạc Ta Hoa, của chàng ký giả Nam có hàng ria mép trông như hàng kiến bò...

Bà Tá ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ nặng nề bà mơ thấy Mạc Ta tươi cười uống rượu với bà, rượu trong ly đỏ như máu, mơ thấy bà kinh hoàng chạy trong đêm mưa bão, mơ thấy người thiếu phụ dữ hơn rắn độc cầm con dao găm đầy máu đứng cười.. Trong mơ bà la lên :
- Cô là con rắn độc...

Trong lúc bà Tá thấy ác mộng ở Đà Lạt, Ái Xuân nằm như người chết rồi trong biệt thự Mai Lan ở Đà Nẵng. Biệt thự rộng mênh mang, vắng lặng như nhà mồ. Đám gia nhân sợ hãi ở cả dưới nhà sau, trên tòa nhà này chỉ có một mình Ái Xuân.

Đội Cảnh Sát Hình Sự Đặc Biệt của Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia từ Sài Gòn ra vừa đến bắt Minh. Minh không có phản ứng gì cả, ngoan ngoãn đưa tay ra chịu còng. Người cầm đầu đội cảnh sát hình sự cũng tên là Minh, Đại úy Minh, ông nghĩ thầm khi nhìn người cảnh sát còng tay Minh Đảo:

- Thằng này là thằng Minh Đảo đây. Nghe nói nó võ nghệ cao cường

và dữ dằn lắm mà? Sao gặp mình nó hiền khô à? Sao nó không giở võ ra để mình cho nó một phát? Võ về gì. Láo cả. Tổ sư Thiếu Lâm gặp Sĩ-mít Oét-sân cũng tịch.

Ái Xuân được biết Tiến Bê cũng đã bị cảnh sát bắt, và tất nhiên là Tiến Bê đã khai hết. Nhưng sự kiện quan trọng nhất đối với nàng là Mai Lan đi với Vũ Huy Hai người đưa nhau đi đâu nàng không biết, nàng chỉ biết nàng bị bỏ lại và nàng cô đơn, nàng thất bại. Mai Lan còn có Vũ Huy, còn nàng, nàng bị mất tất cả, nàng không có ai cả. Cuộc đời dàn xếp cho Mộng Trinh chạy đến với Kinh Thiên, nói rõ hơn là dạt vào vòng tay lão đạo bịp. Nàng trở thành nữ phụ tá của lão đạo bịp, thay thế em Thu Sương. Không ai biết người báo cho Cảnh Sát Tổng Nha biết về Minh Đảo là Kinh Thiên. Từ lâu rồi lão vẫn là "cảm tình viên" của Tổng Nha Cảnh Sát. Một công, đôi việc, lão làm công việc của lão và lão trả thù Minh Đảo; lão thù Minh Đảo vì Minh Đảo đẹp trai, Minh Đảo được đàn bà yêu mê mà lão không được. Lần này lão vớ bở: lão vồ được em Mộng Trinh thơm như múi mít.

Trung sĩ Văn Tiến trở về trình diện, được khoan hồng, chỉ bị mất lon Trung sĩ, xuống cấp Hạ sĩ, Hạ sĩ Văn Tiến, tức Tiến Bê, vẫn phục vụ trong Trung Đoàn Bảo Vệ Phủ Tổng Thống như trước. Chỉ có em Thu Sương là không ai biết em đi đâu, về đâu!

Hết

Nguồn: vietmessenger.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Hoàng Hải Thủy

Gái Trọ

Chương 1

- Không biết mình có nên “yêu” trước ngày cưới hay không ?

Đó là một câu hỏi chung của các cô gái mới , những cô gái văn minh , đa tình , tiến trước tuổi , thời bây giờ , những cô mặc đầm và sống như gái Tây Phương . Đó là một câu hỏi được đặt ra để mà tự hỏi . Dù có tiến bộ đến đâu đi nữa , các thiếu nữ Việt Nam cũng khó có thể mở miệng ra hỏi nhau câu hỏi đó.

Những cô có chồng sắp cưới , hoặc có người yêu và dự định lấy người yêu làm chồng , thường tự đặt câu hỏi trên đây . Nên hiểu “Yêu” theo cái nghĩa văn minh nhất , nghiêm trọng nhất , nồng say nhất và cũng nhiều nguy hiểm nhất , nặng hậu quả nhất của nó . Nói thêm một chút nữa “Yêu” đây – cái “Yêu” mà những cô thiếu nữ “mới” thời buổi này thắc mắc không biết có nên làm hay còn chờ là sự việc làm cho các nàng trở thành đàn bà , làm cho các nàng có thể – nếu đúng lúc – trở thành người mẹ.

Không những chỉ những cô gái có chồng sắp cưới hoặc có ý định lấy người yêu làm chồng mới tự đặt câu hỏi : “Ta có nên yêu trước ngày cưới không ?” mà thôi . Cả những cô gái chưa vị hôn phu đôi khi chưa có cả người yêu , cũng thường thắc mắc như vậy.

LAN PHI , hai mươi mốt tuổi , cao một thước sáu mươi phân nặng năm mươi hai ký ba trăm gờ- ram , vòng ngực tám mươi nhăm , vòng bụng ba mươi bảy , vòng hông tám mươi tám , từ đầu xương hông xuống tới gót bàn chân dài chín mươi phân , nữ sinh viên trường Đại học Châu Phong , tự đặt câu hỏi trên đây . Và nàng biết rằng không phải là người con gái duy nhất trên cái cõi đời này tự đặt câu hỏi ấy và khó trả lời vì nó . Đó là một vấn đề của tất cả những người con gái đang yêu.

Những người con gái chưa có người yêu thắc mắc nhiều hơn về chuyện vấn đề làm sao có người yêu và đến bao giờ mình có người yêu . Khi có người yêu rồi , họ sẽ nghĩ ngợi như Lan Phi , trừ những cô ngu si , mù mịt , không biết suy nghĩ là gì.

Giờ đây , ngòì nép vào ngực người thanh niên nàng yêu , Lan Phi nghĩ đến cô gái khác trên trái đất này đang thắc mắc như nàng , đang sống trong trường hợp của nàng , họ cần chọn một quyết định và họ không biết phải quyết định sao cho phải trong lúc họ Ở bên người yêu : trong rạp xi- nê , trên bãi biển , bên xa lộ , trong hồ bơi , hoặc trong phòng riêng , trong xe hơi , sau vét- pa , xe xô- léch . Ngòì bên người yêu , nàng thắc mắc với một vấn đề chung của thiếu nữ toàn thế giới :

- Mình nên hay không nên ?

Hai mươi mốt tuổi . Lan Phi tự cho nàng là một người rất trải đời , sành tâm lý và có đầy đủ “tư cách” để đối phó với cuộc đời . Và nàng tin rằng nàng đã tìm được một giải pháp hữu hiệu , đúng đắn nhất để giải quyết vấn đề cũ xưa như trái đất : vấn đề “tiền dâm , hậu thú” .

Sáng nay nàng đã nói qua loa về cái giải pháp đó với Quang , người yêu của nàng , người mà nàng định cho lấy nàng làm vợ – chàng hai

mười năm tuổi , năm thứ tư Y Khoa cao một thước bảy mươi tư , sáu mươi ký – trong lúc họ ngồi ăn sáng trong quán ăn nhà trường. Nhưng giờ đây , giữa một buổi hoàng hôn thật đẹp , ngồi với người yêu trên một điểm mà nàng cho là sạch nhất , nên ngồi nhất bên xa lộ : họ tìm được một đồng rạ khô giữa một thửa ruộng lớn vừa được gặt , mấy cuốn sách để vương quanh họ , và nàng ngả đầu vào ngực chàng một tay chàng vòng qua mình nàng , ôm nàng . Lan Phi cảm thấy cái giải pháp của nàng hình như có nhiều điều không ổn.

Trước khi cảm thấy rõ rệt là cái quyết định đó không ổn , nàng vội gỡ cánh tay Quang ra khỏi mình nàng . Đôi má đỏ bừng , tóc hơi rối và chiếc áo sơ mi hơi nhàu , trông Nàng càng quyến rũ và đẹp , và đáng yêu . Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc , hít thở vài hơi dài bầu không khí dịu mát của đồng ruộng và để lấy lại tự tin và lòng tin ở giải pháp . Quang , mặt hơi tái , đôi mắt hơi lạc linh thần , cố níu người yêu lại . Chàng bắt đắc dĩ mới chịu buông nàng ra.

Thái độ “vạn bất đắc dĩ” của Quang thật dễ hiểu . Lan Phi là một thiếu nữ đẹp – đẹp nhất trong giới nữ sinh viên : thân hình nàng nẩy nở với những đường nét thon , tròn , cong đúng chỗ , gợi cảm , mắt to , môi hồng và đầy , hàm răng trắng , sạch , nước da trắng hồng , làn da phơn phớt lông tơ . Nàng là một thiếu nữ đang phơi phớt tuổi xuân – các cụ ta gọi là “hơ hớ” – trông phây phây như một trái mơ sắp sửa chín tới.

Quang nhìn người yêu bằng một đôi mắt có thể làm một khối nước đá tan ra thành nước lỏng trong nháy mắt . Chàng nói , giọng lạc đi – “Anh muốn ôm em mãi mãi , anh muốn hôn em . . .”

Lan Phi – nàng không phải là một tảng nước đá , cũng không phải là một chiếc máy phi- di- đê , trả lời , vai và giọng nói cùng run :

- Em cũng muốn anh ôm em , muốn anh hôn em . Điều phiền là em cũng muốn như anh muốn.

Quang ngửa mặt nhìn lên trời :

- Trước khi gặp em , anh không biết thế nào là sống . Anh chỉ sống từ ngày anh gặp em.

Nàng cười :

- Bây giờ , anh bị em “chài” rồi.

- Bây giờ , anh đang yêu ! – Quang sửa lại – Anh đang yêu và được yêu . Cuộc đời thật đẹp . Tất cả mọi thứ đều đẹp . Cỏ cây , hoa lá , người ta . . . Anh không còn ngại phải học nữa . Lúc nào anh cũng nghĩ tới em . Suốt ngày . Anh nghĩ đến em từ lúc anh vừa mở mắt buổi sáng đến lúc anh nhắm mắt ngủ buổi tối – Chàng hôn nhẹ vào gáy nàng nói nhỏ – Anh muốn được chạm môi vào tóc em như thế này mãi . Anh yêu em , Lan Phi . . . Em đẹp quá . Anh yêu em.

Nàng thở dài :

- Chúng mình may mắn và sung sướng , phải không anh ? Chúng mình được yêu ngay từ lúc chúng mình còn trẻ.

Nàng vội vã đẩy nhẹ người yêu ra , vì những chiếc hôn của chàng đã dần dần di chuyển về phía ngực nàng.

- Đừng . . . Em nhột . . .

- Anh yêu em . . . Em à . . . có một chuyện làm anh bức nhất là chúng ta lãng phí thời gian và tuổi trẻ của chúng ta một cách vô ích . Chúng ta làm đám cưới đi , em . Cưới liền lập tức , ngay bây giờ.

Lan Phi sợ hãi , nhích ra xa người yêu . Không phải là nàng chỉ yêu Quang mà không thích lấy chàng làm chồng . Không phải là nàng sợ làm vợ . Quang là người chồng lý tưởng của nàng . Chàng trẻ tuổi , đẹp trai , con nhà giàu học giỏi , khoẻ mạnh , lịch sự . Chàng có một

nam tính rất hùng hậu . Và nàng , toàn thân nàng là Nữ Tính.

Nàng quả quyết lắc đầu :

- Không ! Em không muốn chúng mình lấy nhau vì . . . thèm muốn xác thịt.

Chàng khở sở :

- Nhưng chúng ta còn tình yêu . Mối tình của chúng ta còn nhiều cái đẹp khác . . . Nếu em đẹp . . . Anh muốn . . . muốn . . . yêu em . . . muốn . . . gần em có gì xấu ?

- Không . Em muốn lấy anh chỉ vì , Tình Yêu . Tình yêu sâu đậm , Tình Yêu chân thành , Tình Yêu trong trắng thuần túy . Tình Yêu không có gì khác ngoài Tình Yêu . Em không muốn lấy chồng vì sự thèm muốn yêu đương như . . . vài con bạn thân của em . Anh thử tưởng tượng coi . . . Khi sự thèm muốn dịu đi , như nhiệt độ trong cơ thể chúng ta hạ xuống , chúng ta còn những gì để mà chung sống với nhau ? Những mơ ước không bao giờ thành , những hứa hẹn bị phản bội , những cay đắng và một lũ nhóc con . Không , em không muốn thế !

- Từ ngày yêu Lan Phi và được nàng yêu . Quang đã quen chịu đựng những cuộc thuyết trình hùng hồ về Tình Yêu của nàng . Nàng đòi hỏi Tình Yêu không những phải có chữ T hoa mà thôi , cả chữ Y cũng phải là chữ hoa nét đậm và tất cả những chữ đi theo hai tiếng đó đều phải có chữ hoa dẫn đầu , đậm nét như nhau.

- Chính vì không muốn như thế em mới nghĩ ra cái chương trình này – nàng nói tiếp một chương trình hoàn toàn , chúng ta sẽ chung sống với nhau trong một nhà , chúng ta sẽ ăn ở với nhau nhưng không . . . ngủ với nhau . Nghĩa là chúng ta ăn ở chung một nhà trong một thời gian trước khi làm đám cưới . Sống chung nhưng mà không . . . ngủ

chung . Chỉ có cách đó chúng ta mới có thể tìm biết chắc chắn chúng ta có yêu nhau không , mối tình của chúng có lâu dài không !.

- Em điên ! – chàng nói thẳng không cần lựa lời – Em đòi làm một chuyện không thể nào xảy ra được.

Cảm thấy mình quá lời , chàng vội tiếp :

- Anh không muốn nói là anh không theo em . Nhưng sống như vậy rồi sẽ rắc rối lắm . Rắc rối , lồi thoi hơn cả chúng ta chung sống thật sự với nhau trước khi làm đám cưới.

- Vì yêu , chúng ta phải cố thử.

Chàng kéo nàng đứng lên . Đứng thẳng người trên nệm rạ khô và sạch , đầu nàng chỉ đến vai chàng . Chàng cảm thấy nàng nhỏ bé và yếu đuối quá . Cùng lúc ấy , chàng lại thấy nàng có một sức mạnh tinh thần vô song , nàng muốn làm gì là làm và phải làm cho bằng được . Gần nàng , chàng vừa sung sướng , vừa bực mình . Nếu nàng không có những ý nghĩ riêng về tình yêu . Chàng biết ở đời này có nhiều con gái đẹp , yêu mà không đòi hỏi gì cả.

Nhưng với những người con gái ấy , chàng có thể đưa đi ăn , đi nhảy , làm chuyện sinh lý nhưng không muốn lấy làm vợ . Với Lan Phi thì lại khác.

Chàng đi qua cánh đồng khô , bước lên phía chiếc xe Simca Sport đậu bên bờ xa lộ.

- Em điên rồi.

- Em không điên chút nào !

- Nàng vội vã đi theo chàng gót giày cao làm người nàng nghiêng ngả trên những góc rạ – Chương trình của em vẫn minh nhất đời nữa là khác . Chúng ta sống chung với nhau để xem tính nết chúng ta có hợp nhau không . Em chỉ cần biết chắc rằng chúng ta không

muốn gần nhau vì xác thịt . Vì sự đòi hỏi của xác thịt . Anh đã chấp thuận cái chương trình của em rồi mà . . .

- Anh thấy nó vô vị và điên rồ . . . cũng như Cộng Sản không thể sống chung với Tự Do , chó sói không thể sống chung với cừu non , anh không thể sống chung với em mà không được . . . yêu em.

Họ bước lên bờ xa lộ.

Nàng níu lấy cánh tay chàng :

- Anh đừng nuốt lời hứa . Anh nói lại với em là anh bằng lòng đi.

- Anh không bằng lòng , nhưng anh vẫn làm theo ý em , vì anh yêu em . Nhưng anh cần phải nói cho em biết trước là em làm một việc ngu dại và điên khùng . Không một cặp tình nhân nào có thể sống chung với nhau trong một phòng mà không có chuyện gì xảy ra.

Đang nhanh nhẹn đi theo Quang , Lan Phi dừng lại :

- Anh !

Đó không phải là một tiếng gọi . Đó là một tiếng kêu , trách cứ.

- Không sao ! Không sao ! Anh phản đối nhưng anh vẫn làm theo em.

Chàng muốn nói tiếp :

- “Anh chống em nhưng anh vẫn theo em . Việc làm của anh chứng tỏ anh yêu em đến là chừng nào !” Nhưng chàng không nói , hy vọng nàng hiểu . Và nàng hiểu . Trước sự hàng phục hoàn toàn và vô điều kiện ấy , nàng không còn lý do gì để giận dỗi hoặc để đòi hỏi thêm nữa , nàng bước lên :

- Vấn đề nào đã thanh toán xong là cho xong – nàng nói – Đừng trở đi , trở lại nữa . Bây giờ chúng mình chỉ còn có việc tìm nhà.

Quang nở một nụ cười “tùng trãi” và mệt mỏi :

- Em lạc quan quá . Ở thành phố đông đảo dân cư này , nhà cửa người ta để cả đồng ra đấy chờ em đến mượn . Chuyện mượn nhà ở

cõi đời có phải là chuyện dễ đâu , có cặp vợ chồng cưới nhau đàng hoàng cả mười năm nay rồi mà vẫn chưa mượn được nhà riêng . Họ vẫn phải đi ở nhờ , mà ngày nào họ cũng đi tìm nhà.

Với một nụ cười thừa hai triệu bạc tự tin , Lan Phi dơ hai bàn tay nhỏ nhắn ra ngăn người yêu;

- Đừng ngại , đừng ưu tư . Chuyện ấy để em lo cho . Em sẽ tìm ra một nơi thật thuận tiện cho chúng mình thí nghiệm.

Quang nhăn nhó :

- Em nói dễ lắm . Người ta có thừa nhà cũng chẳng cho em mượn . Không phải là vợ chồng mà chung sống với nhau như vợ chồng , ai người ta cho mượn nhà ? Người ta đâu biết là mình không ngủ . . . ngủ . . . chung giường với nhau . Chỉ còn có nước đi mượn phòng khách sạn . Mà có ở khách sạn cũng bị kiểm tặc nó vào xét giấy.

- Khổ lắm . Đã bảo chuyện ấy để em lo . Làm sao có nhà đàng hoàng cho anh thì thôi mà !

Quang giơ hai tay lên cùng với cái nhún vai để tỏ dấu tuyệt vọng .

Rồi chàng đi theo Lan Phi ngồi vào xe , đưa nàng về trường.

Nàng vào trường học “cua” tối . Hai cô bạn gái của nàng – Diễm và Vân – đứng chờ nàng trên những bậc đá cửa trường.

- Đôi mắt cậu có vẻ . . . dữ dội lắm ! – Diễm nói trêu Lan Phi – Cậu đã định ngày cho chị em uống rượu chưa ?

- Bọn này vừa có một sáng kiến tối tân hơn vậy nhiều !

Lan Phi đáp lời bạn , trong lúc cùng lên cầu thang nàng nói qua cho hai bạn nghe quyết định “sống chung một nhà mà không nằm chung một giường” của nàng với Quang . Vân rên rỉ :

- Trời . . . trời . . . Quá trời . . . Cậu bạo gan thiệt . Nghe cậu nói tôi nổi gai ốc cùng mình đây nè ! Bạo nhưng mà hay , thông minh . . .

chịu đẩy.

Lan Phi là người vẫn tự nhận mình thông minh , bèn lấy làm hài lòng.

- Các cậu có hiểu tôi làm cuộc thí nghiệm ấy để làm gì không . Các cậu phải công nhận đó là một cuộc thí nghiệm chứ ? Để chứng minh coi tôi với hẳn có yêu thương nhau thật không , hay là chỉ thèm muốn xác thịt nhau mà thôi !

Diễm nhú đôi lông mày tỏ vẻ khó hiểu :

- Nhưng . . . nhưng làm sao mà cậu phân biệt được tâm hồn với xác thịt trong Tình Yêu ? Nghĩa là phân biệt được Tình Yêu và Tình dục ? Hai cái đó chúng đồng nhất ?

Lan Phi cứng cổ đáp :

- Tôi tin là có thể phân biệt được . Việc chứng minh giả thuyết đó cũng nằm trong phạm vi cuộc thí nghiệm này.

Vân – chồng sách ôm trước ngực – vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau , như để hoan hô :

- Hay ! Hay ! Để xem kết quả ra sao ? Có gì lạ cho mình biết mấy bồ nhé !

Lan Phi gật đầu với một vẻ quan trọng . Nàng có cái cảm giác của một nhà phi hành không gian hứa hẹn làm báo cáo thám hiểm Mặt Trăng của mình . Nàng hạ giọng :

- Các cậu phải giữ bí mật chuyện này giùm tôi đấy nhé . Ông bố tôi mà biết tôi bỏ Ký Túc Xá đi “sống chung” với đàn ông thì chết đấy . Hai cụ thì khóc thét lên.

Vân – người nổi tiếng là hay nhắc đi , nhắc lại những lời mình đã nói – rún vai lại như rùng mình :

- Trời . . . Trời . . . , việc gì có bị cấm đoán mà mình làm được mới thú . Nhưng tôi không có can đảm làm như bồ . Chỉ nghĩ đến chuyện

bồ sắp làm , tôi cũng nổi ốc cùng mình.

Buổi tối hôm đó , nữ sinh viên Lan Phi và các bạn của nàng có hai giờ Công Dân . Giảng viên là một nữ giáo sư , Bà Minh Nhung . Jacqueline Trần Thị Minh Nhung . Line Nhung với những người quen thân , và Lin Em Em với những người bạn rất thân . Nữ giáo sư Minh Nhung Tiến Sĩ Triết và Xã Hội Học . Hôm nay , chương trình ghi giảng về “Vấn đề Hôn Nhân Hiện Đại”.

Chương trình Công Dân tháng này được Lan Phi ưa thích nhất . Nàng ưa thích vì hai điểm . Một : vấn đề học là một vấn đề đang được nàng chú ý tới nhiều . Điều đó , như ta đã thấy , không có gì lạ . Hai : vì nữ giáo sư phụ trách là bà dì ruột của nàng , một bà dì mà nàng mến nhất trong số những bà dì của nàng . Line Em Em cũng là bà dì đẹp nhất , khả ái nhất , lịch sự nhất . Nàng mới ngoài ba mươi tuổi có một , hai năm.

Nghĩa là , Nữ Giáo Sư Minh Nhung là một hình ảnh nhiều tuổi hơn , cao hơn , trưởng thành hơn của cô cháu nữ sinh viên Lan Phi . Minh Nhung là một đàn bà khao khát được sống , được yêu . Lan Phi biết chính sự khao khát và đòi hỏi nhiều ở cuộc đời ấy đã làm tan vỡ cuộc hôn nhân của dì Line với một ông cậu thật bảnh trai và trí thức . Cuộc ly dị của Line xảy ra cách đây gần hai năm . Có điều Lan Phi không được biết là cũng chính cái ý khao khát được sống được yêu ấy đã – mới đây – xô đẩy dì Line vào một cuộc yêu đương với một người đàn ông không được trí thức lắm , nghĩa là không có bằng cấp gì cả , nhưng rất có duyên và dễ thương , và khéo chiều đàn bà . Cuộc yêu đương đó nồng nàn , thơ mộng , kín đáo nhưng luẩn quẩn không dẫn tới đâu cả , nghĩa là không dẫn tới hôn nhân . Nữ giáo sư Minh Nhung là người không thể yêu đương thâm kín , giấu giếm mãi

trong phòng ngủ được . Tối nay , nàng quyết định đoạn tuyệt với mối tình đó.

Đi Line hướng dẫn chương trình “Giáo dục và Hôn Nhân” trở thành những cuộc thảo luận của sinh viên về vấn đề hôn nhân hơn là một lớp giảng bài . Nàng khuyến khích các sinh viên phát biểu ý kiến . Nàng chỉ giải thích những hiểu lầm , và sau cùng “kết toán” cuộc thảo luận . Tiểu mục trong chương trình bàn đến hôm nay là “Nguyên nhân thất bại trong hôn nhân của lớp người mới” . Nói rõ ra là “Thảo luận về nguyên nhân các vụ ly dị hiện nay”.

- Ly dị là một danh từ mới trong luật pháp và xã hội ta . . .

Đứng dựa một bên chỗ để ngồi tròn và đầy đặn vào mép bàn , hai tay khoanh lại trước ngực , Nữ Giáo Sư Minh Nhung khoan thai và rõ rệt nói :

- Trước đây , luật pháp do các triều đại phong kiến của ta có cho phép phá hủy các cuộc hôn nhân . Nhưng , đó chỉ là cái luật cho phép đàn ông được phép bỏ vợ nếu người vợ phạm những tội . . . không có con nối dõi , bất hiếu , bất kính với bố mẹ chồng , ngoại tình . . . Người đàn bà trong xã hội phong kiến như các bạn đã biết , không có một chút quyền lợi công dân nào cả . . .

Lâm , một sinh viên chăm học , không có lấy một xu lịch sự với đàn bà , nhăn nhó phản đối :

- Bà lại bênh vực quyền lợi của nữ giới rồi . Chuyện ấy xưa quá rồi , có phải là lỗi của chúng tôi đâu . Sao bà không nói rằng hiện nay , phụ nữ có nhiều quyền quá . Ngoại tình là tội nặng nhất mà bi giờ đàn bà có chồng bị bắt quả tang ngoại tình còn xử . . . huề nữa là ! .

..

Lẽ tự nhiên , Nữ Giáo Sư Minh Nhung , với nhan sắc kiều diễm ấy ,

được sự cảm mến và thắm yêu của đại đa số nam sinh viên . Nhiều cậu nhậu nhậu lên sỉ vả anh chàng bất lịch sự vừa ngắt lời nữ giáo sư và bênh vực nữ giáo sư . Để cho cuộc thảo luận không bị xáo trộn , Minh Nhung nói ngay :

- Anh Lâm nói cũng đúng . Nhưng sự thực tôi không có ý định lên tiếng để bảo vệ quyền lợi phụ nữ . Vì đúng như lời anh Lâm vừa nói phụ nữ hiện nay có nhiều quyền lợi quá rồi . Phụ nữ hiện nay chỉ cần tỏ ra xứng đáng với những quyền lợi và trách nhiệm của mình . Tôi chỉ muốn nhắc lại vài sự việc đã qua để làm sáng tỏ những việc đang xảy ra trong hiện tại . Có thể vì ngày nay phụ nữ bình quyền với nam giới nên xã hội ta mới xảy ra nhiều vụ ly dị chẳng ?

Đó là phần các bạn cần nhắc và tìm hiểu , và đó cũng là mục đích của cuộc thảo luận hôm nay . Chỉ cần biết rằng vào năm 1900 xã hội ta cứ 5000 ngàn cuộc hôn nhân mới có một vụ ly dị , tới năm 1930 , ta có năm vụ ly dị trong 500 cuộc hôn nhân . Tới nay những cặp vợ chồng tự ý xa nhau kể không xiết . Những cặp vợ chồng ấy , khi lách nhau , không phải là không yêu thương nhau . Nhưng tại sao cuộc hôn nhân của họ lại tan vỡ ? Các bạn cho biết nguyên do . ..

Nhóm nữ sinh viên phát biểu ý kiến nhiều và mạnh bạo hơn phe nam . Một cô nói :

- Phải chăng là ảnh hưởng của cuộc sống vật chất ?

Những cô khác tiếp :

- Sự suy đồi của nhiều giá trị tinh thần . ..

- Thuần phong mỹ tục trở thành một món đồ cổ . ..

- Vì lớp người mới không tôn trọng và thấy không cần tôn trọng những gì mà lớp người cũ gọi là thuần phong mỹ tục.

- Những định luật luân lý và tôn giáo không còn chỉ huy cuộc sống

người đời nữa.

Phe nam lên tiếng :

- Vì ảnh hưởng của chiến tranh.
- Những cặp vợ chồng đời này đòi hỏi quá nhiều ở cuộc đời.
- Vì phụ nữ đời nay không cần phải nương tựa vào chồng mới có thể sống.
- Xã hội thay đổi thái độ với những vụ ly dị . Người ta coi ly dị là một sự tai hại , nhưng cần thiết . Người phụ nữ ly dị không bị xã hội khinh bỉ , ruồng bỏ như trước . Người phụ nữ ly dị có nhiều dịp để làm lại cuộc đời
- Thường thường người phụ nữ Nam Phi ly dị đều được một người chồng khá hơn người chồng cũ và sống một cuộc đời sung sướng hơn.

Lan Phi phát biểu một ý kiến được mọi người chú ý.

- Người đời nay quá tôn trọng cái đẹp về thể xác.

Nữ giáo sư Minh Nhung hướng dẫn cuộc thảo luận như một huấn luyện viên kiêm trọng tài điều khiển một trận đá banh.

- Theo tôi , chưa chắc hành động ly dị đã là một hành động thể hiện sự bất đồng ý giữa một đôi vợ chồng !

Người nữ sinh viên đây là Diễm . Câu nói hơi lạ và khó hiểu . Minh Nhung quay lại hỏi Diễm :

- Em nói như vậy có ý làm sao ?

Biết là mình vừa nói ra một ý kiến hay , Diễm cố lấy vẻ nhũn nhặn nói tiếp :

- Thưa cô , em muốn nói đến hàng triệu cặp vợ chồng không yêu thương nhau , nếu không muốn nói là thù ghét nhau mà vì những lý do lợi hại nào đó , vẫn sống chung với nhau . Những cuộc sống ấy

không có hạnh phúc không có cả tình vợ chồng . Với những cặp vợ chồng ly dị , ít ra họ cũng đồng ý với nhau về một điểm : họ không hợp nhau , họ không thể sống chung với nhau , họ nên xa nhau.

- Chị Diễm nói rất đúng ! Lan Phi nói bằng một giọng nồng nàn – nhận xét sâu sắc lắm.

Từ nhiều ngày nay từ ngày yêu Quang và nghĩ đến chuyện làm vợ Quang . Lan Phi đã thắc mắc nhiều về vấn đề này . Nàng không muốn ly dị , nhưng cũng không muốn sống chung với một người mà sau khi cưới nàng mới biết là nàng không yêu hoặc đã hết yêu .

Nàng tiếp :

- Theo tôi , còn một nguyên nhân nữa làm cho các cặp vợ chồng trẻ hay ly dị là . . . họ lấy nhau quá sớm . Khi chưa đến tuổi trưởng thành , họ đã kết hôn , đã làm vợ , làm chồng . Khi kết hôn , họ tưởng là họ yêu nhau , nhưng đa số , họ làm yêu thương với sự thèm muốn của thể xác.

Vân – nghĩ đến cuộc “thí nghiệm sống chung” của bạn – vội vã gạt đầu hai ba cái :

- Tôi hiểu chị Lan Phi muốn nói gì . Những người nam nữ trẻ tuổi gần nhau . . .

Sợ cô bạn láu táu nói lộ chuyện bí mật của mình , Lan Phi ngắt lời :

- Người con gái thường bị những cảm xúc mạnh mà mất bản năng suy nghĩ.

Phái nam nhao nhao lên phản đối . Lâm càu nhàu :

- Các chị nói vậy có nghĩa là các chị phản đối chuyện gần nhau trước khi cưới hay sao ? Nếu vậy thì người ta còn tìm hiểu nhau làm sao được nữa ? Trước khi thành hôn , phải cho các đương sự có dịp gần gũi để tìm hiểu nhau chứ ?

Nữ giáo sư Line Em Em can thiệp :

- Các bạn nên trở về với đề tài cuộc thảo luận hôm nay . Hôm nay , chúng ta tìm hiểu nguyên nhân gây ra những vụ ly dị trong xã hội hiện tại chứ không phải là bàn về những gì nên và không nên làm trước khi kết hôn.

Line Em Em nghĩ đến ông chồng cũ : đẹp trai , con nhà giàu , học thức , có địa vị mà nàng đã chia ly , và nghĩ đến Hoàng người đàn ông mà nàng vừa yêu và vừa quyết định chia tay , đến mối tình mà đêm nay là đêm cuối cùng . Trong vài giây đồng hồ , nàng hoang mang không biết nàng có đủ tư cách để giảng giải với những người trẻ tuổi này về Tình Yêu , Tình vợ chồng hay không ? Vì nàng thấy cuộc đời của nàng đang rắc rối vì Tình Yêu , chính nàng cũng không biết hành động sao cho khỏi “vỡ nợ” . Nhưng sự hoang mang ấy biến đi ngay . Con người giáo sư trong nàng đàn áp ngay con người đàn bà.

Nàng có thừa đủ kinh nghiệm để không bị rối trí về những vấn đề riêng của mình khi dạy học . Nàng tự trấn tĩnh hoàn toàn để nói những điều nàng cần phải nói với học trò :

- Khi còn ít tuổi , con người cần được yêu thương . Nhưng đã trưởng thành , con người vẫn cần được yêu nhưng còn thêm một khả năng mới : con người trưởng thành có thể yêu người mình yêu . Từ yêu , con người đi đến chịu đựng , hy sinh , tìm biết và làm thỏa mãn những gì người mình yêu , muốn có , cần có . ..

Lan Phi nghe và thấm những lời giảng dạy của bà Dì như một miếng bông thấm nước . Càng nghe bà Dì nói , nàng càng tin rằng cái chương trình “thí nghiệm sống chung” của nàng với người nàng yêu là đúng , là nên làm , là một sáng kiến giá trị.

Giờ học gần hết , giáo sư Huy Giang xuất hiện ở ngoài hành lang , ngay cạnh cửa vào phòng học có nữ giáo sư Minh Nhung đang giảng . Huy Giang là một giáo sư chưa vợ , người cao , tóc bông , mang kiếng trắng , dạy sinh ngữ . Chàng yêu Minh Nhung từ đầu niên học ngay khi chàng từ Anh Quốc về và vào dạy tại trường . Em Em rất biết chàng yêu nàng nhưng nàng chỉ mới đáp lại bằng một mối tình bạn nặng cảm tình và ưu ái hơn tình đồng nghiệp . Tuy vậy Huy Giang vẫn còn ôm hy vọng.

Đứng chờ ngoài hành lang cho đến lúc Minh Nhung nhìn ra , Huy Giang dùng tay ra hiệu cho nàng biết là chàng chờ nàng ngoài sân để xe . Nàng gật đầu rất nhẹ rồi quay lại với học trò.

Giờ học hết , bộ ba Lan Phi , Diễm và Vân đi bên nhau xuống lầu .

Họ ca tụng :

- Bà ấy tuyệt quá . Giờ nào của bà ấy cũng hay . Mình chỉ muốn ngồi nghe bà ấy nói mãi . Vấn đề nào bà ấy cũng giải thích được hết . Ước gì mình đến lúc bằng tuổi bà ấy , cũng có nhiều kinh nghiệm như bà ấy.

Lan Phi lảng lạng bước chậm lại . Khi Diễm và Vân đã đi lẫn vào với đám sinh viên xuống tầng dưới , nàng đi trở lại phòng học . Nữ giáo sư Minh Nhung đang xếp mấy cuốn sách vào chiếc cặp da.

Minh Nhung ngược nhìn ra . Người vào phòng là cô cháu của nàng .

Nàng mỉm cười :

- Lan Phi , cháu . . . hôm qua nghe cháu nói cháu có thư của mẹ phải không ? Có tin gì của mẹ không ?

- Mẹ cháu viết bảo cháu dặn dì đến kỳ lễ Pâques này dì về nghỉ với mẹ cháu.

Đôi lông mày của Minh Nhung hơi nhíu lại :

- Để dì viết thư cho mẹ cháu về chuyện ấy.

Lan Phi ngượng nghịu :

- Dì . . . cháu muốn hỏi dì một chuyện này : chuyện hơi khó nói . . .

- Cháu hỏi dì với tư cách là dì cháu hay là hỏi giáo sư ?

- Cháu muốn hỏi như là . . . đàn bà hỏi nhau !

Lan Phi lại do dự vài giây , sau đó , nàng tiếp :

- Cháu muốn hỏi trước khi dì và dượng Tánh kết hôn , dì có “ấy” trước không dì ?

Minh Nhung nheo mắt :

- “Ấy” là cái gì ?

- Dì hiểu cháu muốn gì mà !

Minh Nhung gật đầu :

- Dì hiểu , nhưng dì hy vọng là dì hiểu làm.

Đôi má đã hồng sẵn của Lan Phi lại càng đậm màu :

- Nếu chuyện đó có liên đến chuyện ly dị với dượng thì . . . thì . . . dì không cần phải trả lời cháu cũng được.

- Dì cảm ơn.

- Không phải cháu tò mò bậy đâu . Dì nên hiểu cháu . Cháu cần biết . Cháu cần thật , cần có việc chứ không phải là . . . dì có “ấy” trước không hả dì ?

Minh Nhung bực dọc đóng mạnh nắp cặp da :

- Cháu hỏi vô lễ lắm !

Đôi mắt “hiểu biết” của Lan Phi chớp nhẹ :

- Thế là dì đã trả lời cháu rồi !

Minh Nhung lại càng bực :

- Tôi không có trả lời cô gì hết !

Lan Phi nở nụ cười thông cảm :

- Cháu có kết luận gì đâu . Cháu chỉ tìm hiểu chuyện ấy vì việc riêng . Cháu cần phải nói để dì biết là cháu . . . “chưa” và cháu sẽ không làm chuyện ấy trước khi kết hôn.

Minh Nhung đưa mắt lờm cô cháu khi hai người ra khỏi phòng :

- Có ai nghi ngờ gì đâu mà Lan Phi phải minh xác . Nhiều lúc , dì thấy Lan Phi thật là khó chịu à.

- Dì nên hiểu cháu . Cháu không muốn ly dị nhau như dì và dượng Tánh – Lan Phi giải thích trong lúc hai dì cháu đi xuống lầu – hoặc sống như bố mẹ cháu hiện nay . Mẹ cháu sống một mình , còn bố cháu có bà bé . Cháu muốn suy nghĩ thật chín chắn , cân nhắc thật cẩn thận trước khi kết hôn là sống với nhau suốt đời – cháu không muốn ly dị.

Ra sân trường , Minh Nhung đuổi khéo cô cháu :

- Lan Phi . Dì cháu mình sẽ thảo luận về chuyện ấy vào một ngày khác . Hôm nay , dì có nhiều việc cần thanh toán . . . Dì đi nhé . . . Nói xong , Minh Nhung thoăn thoắt đi về phía sân đậu xe.

Lan Phi bám sát :

- Bao giờ ? Hôm nào thì dì có thì giờ ?

- Ngày mai . Chiều mai . Dì mời cháu đi ăn tối , tha hồ nói chuyện .

Mai cháu có giờ học tối nào không ?

Nhận ra chỗ đứng của giáo sư Huy Giang – bên cạnh chiếc xe Volsquagen , một kiểu xe mà các nhà giáo chân chỉ hạt bột rất ưa chuộng – Minh Nhung nhanh nhẹn đi qua sân xi- măng . Nhưng Lan Phi vẫn theo sát gót.

Huy Giang biểu diễn nụ cười chào mừng có duyên nhất của chàng .

Tay chàng mở cánh cửa xe cho Minh Nhung :

- Ngày mai tôi được nghỉ trọn ngày . Tôi xin hầu cô dọn nhà.

Minh Nhung nhìn chàng bằng một cái nhìn nặng cảm tình hơn thường lệ , ngụ ý cảm ơn . Nàng nghiêng người ngồi vào xe , ghé trước :

- Ngày mai . . . mất cả buổi sáng đấy . Không có gì phiền thầy chứ ?

Trước khi Huy Giang kịp trả lời , Lan Phi đã hỏi :

- Dọn nhà ? Ai dọn nhà ? Dì dọn nhà ?

- Dì dọn nhà ! Minh Nhung gật đầu – thầy Huy Giang giúp dì dọn nhà.

Lan Phi nhú mày , nét mặt khó hiểu . Trong lúc Huy Giang ngồi vào xe và mở máy , nàng hỏi :

- Tại sao dì lại dọn đi ? Dì ở đấy đẹp quá , đẹp nhất . . .

- Ngày mai . . . Dì sẽ nói cho Lan Phi biết sau . Bai ! Bai !

Chiếc Volsquagen vù đi trước khi Lan Phi kịp hỏi thêm một câu .

Nàng đứng đó nhìn theo chiếc xe , thắc mắc không hiểu bà dì trẻ tuổi , lãng mạn , ly dị chồng và đẹp , lẳng ngằm ấy của nàng ở mướn căn phòng đó bao nhiêu tiền . Và không biết là có ai đã mướn mất chỗ đó hay chưa . Ngay khi nghe bà dì dọn nhà đi nơi khác , nàng đã nghĩ rằng nếu nàng và Quang được vào ở thế chỗ ở đó thật là tuyệt diệu . Nơi đó đúng là một tổ ấm , một khung cảnh hoàn toàn thích hợp cho yêu đương lý tưởng.

Lẽ tự nhiên nàng chưa biết rằng sở dĩ Minh Nhung , bà dì đẹp lẳng ngằm của nàng , phải dọn ra căn phòng đẹp ấy là vì nơi đó quá thuận lợi cho các cuộc yêu đương.

Gái Trọ

Chương 2

Ông chủ nhà của nữ giáo sư Minh Nhung tên là Hoàng . Tòa nhà hai tầng , chia ra làm bốn appartements cho mượn đó được Hoàng Chủ Nhân đặt tên là Nguyệt Điện.

Hai chữ tên nhà – Nguyệt Điện – được khắc bằng chữ hoa , trong một tấm bằng đá xanh , gắn trên cột cổng . Mười thước vườn cây , cỏ và bồn hoa ngăn xa tòa nhà với hè phố . Nhà có bốn ngăn , hai ngăn trên có ban công , hai ngăn dưới có thềm cao , một loại hàng ba quý phái . Hoàng Chủ Nhân sống trong một ngăn trong số bốn ngăn đó.

Ba ngăn kia kể cho mượn và người mượn toàn là các cô trẻ , đẹp , độc thân , công chức chưa chồng hoặc bỏ chồng hoặc bị chồng bỏ . Nhà nằm trong khu phố vắng , có hai hàng cây cao , một khu phố toàn sang , toàn vi la và có vườn bao quanh.

Anh Mười , anh người làm của Hoàng Chủ Nhân , đang cắt lá vàng trong những bồn hoa trong vườn khi chiếc xe hơi của giáo sư Huy Giang lướt tới và dừng lại trước cổng Nguyệt Điện buổi sáng nắng vàng hôm ấy . Anh là một người đàn ông chừng trên dưới bốn mươi tuổi mặt dài như mặt Phernandel , mặt Phernandel lúc Phernandel chọc cười vô duyên nhất , nét mặt anh khó đăm đăm như mặt một nhà chánh khách đang suy nghĩ về quốc gia đại sự.

Anh Mười ngừng tay trông ra phía chiếc xe . Khi quay lại , anh thấy cô giáo Minh Nhung bận bộ đồ ngủ : áo cổ vuông , cộc tay , quần chần và ngắn tới bắp chân , lụa mỏng màu hồng , tóc vén cao sau gáy , xuất hiện trên thềm nhà cao , giơ tay vẫy ra ánh nắng , bộ mặt ngựa của anh chuyển động , đường nét xếp lại để biểu lộ niềm vui qua một cái cười : hàm răng ngựa của anh không thua răng Phernandel , anh lên tiếng hỏi nàng :

- Chào cô giáo ! Sáng nay , cô dọn nhà phải không cô ạ ? Cô giáo cho tôi được phép hầu cô dọn nhà . . .

- Cảm ơn anh Mười , tôi thu dọn xong tất cả rồi . Đã có ông bạn tôi đến giúp tôi.

- Cô đi buồn quá . . .

Đôi mắt anh Mười nhìn theo cặp mộng tròn của cô giáo lộ lộ dưới làn lụa mỏng . Cặp mộng ấy càng lộ rõ khi nàng chuyển động , khi nàng đi . Thực tình , anh thầy buồn vì nàng đi , nhưng nếu nàng “đi” thật , anh có thể đi theo để nhìn nàng suốt ngày.

Trong nhà , Minh Nhung mở cửa đón Huy Giang vào phòng . Nàng rút chiếc chìa khóa ra khỏi ổ khóa để cho Huy Giang khỏi thấy .

Chiếc chìa khóa của nàng quả có đặc biệt : Chuôi chìa khóa có vẽ

một hình trái tim bằng sơn đỏ . Ở đây , đồ đạc là của chủ nhà , bao nhiêu y phục và đồ riêng của Minh Nhung đều được xếp vào va- li và mấy chiếc hòm gỗ , đặt giữa phòng . Huy Giang bước vào , nhìn quanh , chàng gật đầu tỏ vẻ thỡng.

Mỗi ngăn trong nhà Nguyệt Điện này rộng sáu thước , dài mười thước , cửa mở ra hành lang chung , bước vào là khu đặt sa lông , tủ buýp phê , bàn viết , tủ sách , rồi đến khu kê bàn ăn . Bên trên là một cái gác lửng rộng ba thước , dài bốn thước , kê giường ngủ . Thang gác lửng đặt ngay giữa phòng . Cuối phòng là một ngăn bếp hẹp và phòng tắm.

Vào giờ này , tấm màn nhung che kín chiếc giường ngủ được kéo về một bên , để lộ chiếc giường nệm bông quền rũ.

- Chà . . . không ngờ trong nhà nên thơ thế . Nhà này cư ngụ được quá chứ !

Không sốt sắng lắm , Minh Nhung đáp bằng một giọng lành lạnh :

- Ở được . Nhiều người thú nơi này lắm.

- Tại sao Line lại bỏ đi ?

Làm ra vẻ không nghe thấy câu hỏi , Minh Nhung chỉ tay lên ba chiếc va- li :

- Mấy cái này xong rồi . Anh mang dần ra là vừa.

Nàng bước lên thang , lên khu giường ngủ

Đứng dưới nhìn lên , Huy Giang thấy cặp mông tròn , rồi đôi chân dài ẩn hiện dưới làn lụa mỏng . Đã nhiều lần , chàng thấy nàng mặc đầm , nhưng sáng nay , chàng thấy cặp đùi của nàng quền rũ nhất .

Chàng tưởng tượng cặp đùi ấy , trên chiếc nệm giường kia . . .

- Có phải tại tiền nhà quá cao không Line ?

- Hai ngàn một tháng.

- Hai ngàn đâu có đất ? Tiền đóng trước ?

- Không phải đóng trước . Tháng nào trả tháng ấy – Minh Nhung xách chiếc va- li để dưới chân giường , đi trở xuống - cái này cũng xong rồi nè , Anh mang giùm ra xe dần đi.

Huy Giang vội vã tiến lên đỡ lấy chiếc va- li :

- Hai ngàn tiền nhà một tháng không mất tiền sang ? Nhà này đẹp quá , ở vừa quá . . . Line ở đây vừa đẹp . . . sao lại . . .

Trong trường , hoặc có người lạ , Huy Giang và Line Minh Nhung vẫn xưng hô với nhau bằng những tiếng “anh , chị , tôi” vô thỡng , vô phạt . Khi chỉ có nhau , nghĩa là chỉ có chàng và nàng , Huy Giang gọi nàng với cái tên Line xinh , ngắn, thân mà không suồng sã , Minh Nhung vẫn gọi anh , xưng tôi , hoặc Line chỉ thỉnh thoảng lắm mới xưng em.

Nàng tránh không nhìn đôi mắt dò hỏi của chàng :

- Hỏi làm gì ? Bắt đầu mang giùm đồ ra cho Line đi.

Nàng trở lên giường ngủ , tự làm cho nàng quên vấn đề bằng cách bận rộn thu xếp những đồ vật vất vả còn lại.

Huy Giang thử đem bốn chiếc va- li khỏi nhà cùng một lúc . Chàng kẹp hai cái và xách hai cái.

- Đàn bà thật là khó hiểu . Tại sao họ dọn vào cư xá mất hết cả tự do cá nhân trong lúc có một chốn ở thần tiên đến như vậy . ..

Chàng nhìn lên khu giường ngủ , Minh Nhung quay lưng lại chàng đang dọn đồ , nàng giả điếc không nghe thấy câu hỏi của chàng.

Với hai chiếc va- li dưới hai cánh tay , hai tay xách hai chiếc khác , Huy Giang đi ra khỏi phòng.

Ngoài vườn , vợ anh Mười nhân công làm vườn – chị Mười , bốn mươi tuổi , người lùn và to như nữ đô vật , trông rõ là chị Hai nhà Tây , nhà Mỹ – chị bếp Mười của nhà Nguyệt Điện – xách một giỏ thức ăn đi chợ về . Chị bếp Mười nấu ăn cho tất cả mọi người trong nhà này . Chị dừng lại trên thềm nhà , đặt giỏ thức ăn xuống , lấy gói bánh mì đưa cho chồng.

Anh chồng cần nhân :

- Bây giờ mới cho người ta ăn sáng . . . Biết mấy giờ rồi không ?

Chị vợ to tiếng hơn :

- Mấy giờ ? Có biết từ sớm đến giờ người ta làm bao nhiêu việc rồi không ? Ăn thì muốn ăn ngon kia . . . Phải bánh mì Sè- Goong đặc biệt mới ăn . . . cứ như là . . . Tây không bằng . Giờ này người ta mang về cho mà ăn là phúc rồi . ..

Thấy người đàn ông lạ xách bốn chiếc va- li từ trong nhà ra , vợ Mười ngừng nói , nhìn theo :

- Ai vậy ?

- Cô giáo dọn nhà . Ông này đến chở đồ giùm cô.

-Ồ , sáng nay cô đi rồi sao ? Tui phải vô chào cô . ..

Anh Mười nhìn vào nhà , thở một hơi dài thềm thường :

- Cái nhà cậu Hoàng này khoái thiệt . Cô này đi lại có cô khác tới thể chân , cô nào cũng đẹp , cũng chưa chồng . . . Như vậy lấy vợ làm chi . . . Cậu Hoàng không chịu lấy vợ là phải lắm . ..

Vợ Mười nạt :

- Thôi cha . Đừng có giở giọng già dè ra với tôi . Khó nghe lắm . ..

Vợ Mười làm bếp và thâu việc giặt giũ , dọn dẹp trong vi- la Nguyệt Điện và là chị họ xa của Hoàng Chủ Nhân . Do đó , chị coi Nguyệt Điện cũng như nhà của chị , và thường khuyên răn Hoàng mỗi khi chị có dịp . Chị rất không đồng ý cuộc sống chơi bời bê bối của Hoàng .

Nhất là chị biết rõ rằng Hoàng luôn luôn tìm cách quyến rũ những cô gái trẻ , đẹp , rồi sau đó . . . lời dẫn , Hoàng cắt đứt liên lạc với các nàng một cách khéo léo và có nghệ thuật nên chưa có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả . Nhưng chưa xảy ra . Không phải là không bao giờ xảy ra . Một điều làm cho những mối tình giữa Hoàng Chủ Nhân và các cô gái trẻ Nguyệt Điện kết liễu một cách êm thấm là loại gái tầm thường , các nàng cũng không cố kết lắm với ý muốn kết hôn với bất cứ ai . Gia đình các nàng lại không can thiệp vào đời tư của các nàng.

Vợ Mươi vội vã mang giỏ thức ăn vào bếp rồi trở lên nhà trên . Tới trước cửa phòng Minh Nhung chị thò đầu vào nhìn . Cô giáo đang xếp những đồ vật cuối cùng của nàng vào một chiếc hộp giấy . Nàng cầm một con khỉ bằng vải nhồi bông giơ lên nhìn . Con khỉ này là vật tặng của Hoàng trong những ngày đầu tiên nàng mới dọn đến đây . Nàng còn nhớ đêm ấy , khi trao cho nàng vật này , chàng nói – “Nếu có thể Minh Nhung hãy để nó gần giường ngủ của Minh Nhung . Nó cũng như một phần tôi được gần Minh Nhung vậy” . . . Chàng nói câu đó với một nụ cười buồn.

Và sáng nay , với một nụ cười buồn , Minh Nhung để con búp- bê vào chiếc hộp giấy.

Vợ Mươi bước vào phòng . Nghe tiếng động , Minh Nhung vội vã quay lại :

- Chị Mươi . . . Tôi còn chào chị nữa là đi đây . . .
- Cô đi tôi buồn quá . . . Cô là người đáng hoàng nhất ở đây . . . Cô còn gì để tôi giúp cô . . .
- Cám ơn chị , xong cả rồi chị Mươi ạ.

Vài phút sau , vợ Mươi bước vào phòng của Hoàng , khu của Hoàng đối diện với khu của Minh Nhung , có một đường đi ở giữa , cuối đường này là cầu thang lên lầu.

Khu của Hoàng rộng gấp đôi khu của Minh Nhung , gồm hai phòng lớn . Phòng trong là phòng ngủ . Phòng trang hoàng , bày biện theo lối mới , trông rõ là phòng của đảng ông có tiền . Sàn nhà trải thảm gai , tường chỗ gắn gỗ vân , treo nhiều bức hình “Nu” , lịch “Play Boy” , bộ máy hát Stereo thật lớn , có thêm hai cái loa phụ để hai góc sa- lông.

Bước vào phòng , vợ Mươi nhìn quanh và nhăn mặt tỏ vẻ bất mãn . Đồ đạc trong phòng bề bộn , bừa bãi , chứng tỏ đêm trước , chủ nhân của nó có tiếp nhiều bạn đến uống rượu . Hình như họ có cả nhảy đầm nữa . Mấy chiếc ghế sa lông được kéo sát vào tường , tấm thảm trải trước máy hát được cuộn lại . Vỏ chai lave 33 , chai quisky

và ly cốc bỏ đầy trong góc nhà , mấy đĩa gạt tàn thuốc lá đầy có ngọn.

Vợ Mươi bắt đầu dọn dẹp . Chị nhặt chai và ly bỏ vào cái thùng sắt tây , rồi đổ những đĩa gạt tàn thuốc lá vào thùng . Chị trẻ mỗi khi thấy nhiều mẩu thuốc lá có vết son đỏ.

Vợ Mươi vào phòng ngủ . Hoàng đang chui đầu vào chiếc áo “polo” màu đỏ . Hoàng : ba mươi năm tuổi , hiện sống độc thân , mặt và người trẻ và gọn như một chàng trai hai mươi năm , mặc cuộc sống lầy đēm làm ngày , đầy đàn bà vĩa rựu của chàng . Hoàng không có vẻ gì là già trước tuổi . Trông chàng , người ta không thấy hiện rõ dấu vết của những đēm dài không ngủ . Đã gần hai mươi năm nay , Hoàng không còn tập thể thao , chỉ một năm đôi kỳ , chàng đi bơi “pit- xin” khi có người đẹp đòi đi bơi , nhưng ngực chàng vẫn nở và bụng chàng chưa phệ.

Hoàng thò đầu ra cổ áo , cười với vợ Mươi :

- Chào chị ! Chị thấy tôi sáng nay dậy sớm không ?

- Mới có mười giờ sáng thôi cậu . Cậu dậy sớm quá.

Không để ý đến sự mỉa mai trong lời nói của vợ Mươi , Hoàng nhanh nhẹn tiếp :

- Chị Mươi . . . Cô giáo có nói với chị là mấy giờ hôm nay , cổ dọn đi không ? Tôi muốn sang chào cổ đúng lúc cổ đi , tặng cổ mấy bông hoa để cho giây phút cô từ giã nhà mình được êm đềm . . .

Hoàng nhanh nhẹn chạy ra cửa sổ , hái mấy bông hoa trên thành cửa . Khi đi trở vào , chàng dừng lại trước chiếc gương , soi bóng , kéo nhẹ lại nếp quần “sans- pli” . Chàng có những cử chỉ sửa soạn nhẹ và nhanh như cử chỉ của một thiếu nữ . Xong chàng cầm mấy bông hoa vừa hái , ra khỏi phòng.

Chàng gõ nhẹ vào cánh cửa mở và nhòm vào phòng Minh Nhung và hỏi nhẹ bằng một giọng buồn nhưng cố làm ra vui vẻ – “Người đàn bà đẹp nhất thiên hạ có nhà không” ? Chàng nhìn lên thấy Minh Nhung , bận bộ áo đầm : robe sac màu nâu gạch non , đứng trên vùng giường ngủ nhìn xuống chàng.

Giọng nói của Minh Nhung thản nhiên “một cách có tổ chức” :

- Tôi đang thắc mắc không hiểu khi tôi đi , anh có sang tiễn tôi không hay là anh mặc kệ và nằm ngủ.

- Line nghĩ rằng tôi có thể cho Line đi ra khỏi cuộc đời tôi mà tôi không chờ đợi lúc Line đi để nói vài lời cay đắng , cho Line phải xa tôi trong sự hối hận hay sao ?

- Giọng nói Hoàng có những âm thanh trách móc và chân thành làm cho Line xúc động . Sự thực , Line nghĩ về tôi như vậy sao ?

- Không ! Tôi không nghĩ vậy ! Minh Nhung khẽ nói và sự thực nàng cũng tin rằng Hoàng , người nàng đã yêu và hôm nay nàng phải lìa xa , không đến nỗi “đểu” như vậy . Mặc dầu chàng có nhiều tật xấu , dù rằng trên một vài phương thức xử thế chàng nghĩ và làm như một đứa trẻ con , như một cậu con trai mới lớn , và đáng trách nhất là thái độ chỉ thích yêu mà không thích cưới vợ , sợ kết hôn , ngại lập gia đình , ghét trẻ con của chàng , chàng vẫn yêu nàng . Chàng yêu nàng sâu đậm nhưng tình yêu của chàng không đi đến hôn nhân . Tuy vậy , nàng vẫn tin chắc và biết chắc là chàng yêu nàng , rằng nàng là người đàn bà duy nhất được chàng yêu sâu đậm đến như vậy trong đời chàng . Nàng tin rằng trước đây , cũng như từ nay về sau , chàng sẽ không bao giờ còn yêu một người đàn bà nào khác như là yêu nàng.

Trong những ngày đầu tiên nàng dọn đồ đạc đến ở trong căn phòng Nguyệt Điện này – đó là thời gian nàng đang buồn rầu , thất vọng về vụ ly dị của vợ chồng nàng – Minh Nhung đã tưởng rằng từ đây về sau cho đến già đời , nàng không còn có thể yêu bất cứ một người đàn ông nào một cách chân thành và xúc động được nữa . Và nàng sớm khám phá ra rằng Hoàng , ông chủ nhà nàng trọ là một người có một tâm sự như nàng : Chàng sợ hãi Tình Yêu . Ngay trong đêm mời nàng đi ăn và đi nhảy đầu tiên để mừng ngày “Nguyệt Điện được hân hạnh chào đón nàng” , Hoàng đã tâm sự nhiều với Minh Nhung . Đêm ấy , nàng thản nhiên nghe chuyện Hoàng như một người đau khổ không bằng mình kể chuyện buồn . Nàng chỉ thấy có cảm tình với Hoàng nhưng không ngờ rằng nàng sẽ yêu chàng . Nàng được biết nguyên do sự sợ hãi Tình Yêu của Hoàng : năm Hoàng hai mươi nhăm tuổi , chàng yêu say đắm một thiếu nữ , người thiếu nữ ấy có đủ đức tính để chàng yêu , hai người hứa hôn với nhau với tất cả những thơ mộng và yêu đương của tuổi trẻ , nhưng sau cùng nàng từ hôn để kết hôn với một người bạn học cũ của chàng chỉ vì ông này là con nhà giàu , được mời làm Bộ Trưởng và có phương tiện cho nàng qua sống bên Âu Châu . Từ đó Hoàng sợ không dám yêu ai và nhất là không dám tính chuyện cưới ai làm vợ cả . Nàng không dám còn có thể yêu một người đàn ông nào khác . Chàng không còn có thể yêu người đàn bà nào nữa . Họ tin chắc như vậy . Nhưng rồi cả hai cùng lầm . Họ yêu nhau lúc nào họ cũng không biết nữa . Có lẽ là vì cả hai cùng đau khổ , họ thấy cần phải gần nhau để an ủi nhau.

Minh Nhung , hai mươi bảy tuổi , có học và có năng khiếu suy nghĩ , phân tích , xét đoán theo khoa học không còn có thể yêu một cách

mù quáng , biết là chết mà vẫn lao đầu vào yêu , nhất là nàng đã yêu và đã thất vọng , đã có chồng và đã bỏ chồng . Nàng yêu Hoàng lúc nào nàng không biết . Chàng chỉ yêu nàng nhưng không dám cưới nàng làm vợ . Suốt đời , nàng chỉ là một thứ “vợ hờ” của chàng . Vì vậy nàng phải cắt đứt . Nàng dọn đi để tự bảo vệ . Và nàng tin rằng sự chia làm cho Hoàng đau đớn nhiều hơn là nàng đau đớn.

- Tôi chờ đến phút cuối cùng mới sang từ biệt Line – chàng khẽ nói – tôi sợ những cuộc chia tay . Sợ nhất vì người ta muốn nói với nhau rất nhiều mà bề ngoài , thấy không còn có gì để nói với nhau hết.

- Em hiểu . Em biết.

Chàng đến gần , giơ bó hoa lên và nói với nàng :

- Đây là những bông hoa cuối cùng . Tôi không muốn nói để làm em buồn khi em sắp đi nhưng thật thế , đây là những bông hoa cuối cùng . Bồn hoa của tôi tàn rụi rồi . Ngày mai và những buổi sáng sau ngày mai , hoa không còn nở nữa . Nhưng cũng chẳng sao , hoa còn nở mà làm gì . . . ?

Rất chậm , Minh Nhung đi xuống mấy bậc thang gỗ , nàng cố gắng tự chủ để giữ vẻ thản nhiên , nàng mỉm cười :

- Cũng hợp tình , hợp cảnh đấy chứ ? Những bông hoa cuối cùng để tặng một người đi ! Thôi đi Hoàng . . . đừng có “tả oán” nữa , anh làm Nhung khóc thật bây giờ.

Nàng cầm mấy bông hoa , lấy một bông gài lên ngực áo , gài vài bông còn lại trên chiếc sắc tay . Chàng đứng ngây nhìn bông hoa trên ngực nàng , rồi quay đi như không có can đảm để nhìn lâu hơn nữa . Bằng một giọng nghẹn vì cảm xúc , chàng nói :

- Chỉ ngày nào em trở lại , căn nhà này mới lại có hoa . . .

Nữ giáo sư Minh Nhung , tuy là Tiến Sĩ Văn Chương , tốt nghiệp Y . University , Caliphornia , U .S .A , nhưng vẫn là một người đàn bà . Hơn nữa , nàng còn là một người đàn bà đa tình , mà người đàn bà nào cũng vậy – đa tình hay không đa tình , có bằng cấp đại học hay chỉ biết đủ mặt chữ để đọc tiểu thuyết trên báo Sài Gòn Mới của nhà bút Trà – cũng thích nghe đàn ông nói rằng họ buồn vì mình . Minh Nhung hưởng ứng ngay nỗi buồn tuyệt vọng của Hoàng , đôi mắt nàng tự động trơn ướt , mặc dầu nàng bảo Hoàng đừng “tả oán” nữa nàng vẫn thích chàng nói thêm nhiều câu đau thương – nói nhiều , nói nữa – để làm cho cuộc chia tay này trở thành một đại bi kịch.

Hoàng chợt nhìn con khỉ bằng vải nhồi bông do chàng tặng nàng vào một đêm Nô- En , đặt ngồi trên chiếc va- li :

- Line không định đem con khỉ này theo chứ ?

- Sao lại không ? Em sẽ giữ mãi mãi để tưởng nhớ một mối tình đẹp .

..

Hoàng quay đi như để cho nàng khỏi nhìn thấy là có nước mắt trong mắt chàng , nhưng môi chàng lại nở một nụ cười thích thú :

- Nó xấu xí quá , không đáng để cho Line giữ làm kỷ niệm . Line cho phép tôi được tặng Line con vật đẹp hơn . . .

- Không ! Vật này đã làm em cảm : Khi em yêu nó , dù nó xấu cũng trở thành đẹp . . .

Khi nói câu này nàng nhìn thẳng vào mắt chàng để cho chàng hiểu rằng nàng nói đến chàng.

Một nỗi vui và sung sướng chan hòa trên mắt chàng :

- Nghĩ lại cũng lạ phải không em ? Chúng ta đã yêu nhau . . .

Minh Nhung cất lời chàng bằng một giọng quyết liệt :

- Thôi Hoàng , chuyện đã qua rồi chúng ta không còn là trẻ con nữa .

..

Chàng đứng nhìn nàng cầm chiếc đồng hồ báo thức bỏ vào chiếc va-li còn mở :

- Line ra đi không có một chút buồn phiền nào hết ? – Chàng hỏi nàng – không buồn không tiếc không hận ? Line ra đi như người làm một cuộc dọn nhà rất thường ?

- Đúng thế đấy , Hoàng ạ . . .

Nàng thản nhiên đáp và xếp những đồ vật cuối cùng vào va-li.

- Em ra đi thản nhiên như giữa chúng ta không có chuyện gì xảy ra cả ?

Nàng mỉm cười :

- Ra đi vì tự vệ . Ở lại thì chết . Người đàn bà nào cũng muốn sống , Hoàng ạ . Những người tự tử không phải là họ không muốn sống , nhưng là họ muốn được sống sung sướng hơn là cuộc đời họ đang sống.

- Line không giận tôi sao ?

Nàng cau mày :

- Tôi đã nói rồi . Tôi không giận gì anh hết . . .

- Tôi xin lỗi . . . Line đừng bức mình . Tôi . . . chỉ vì tôi không ngờ rằng . . . tôi bị coi nhẹ đến như thế . Nếu Line dọn đi mà chửi rửa tôi , có lẽ tôi còn được đôi chút an ủi . . . Vì thù hận là một hình thức của Tình Yêu , nhưng lạnh lùng và thản nhiên thì không có tình yêu.

Line Em Em mềm lòng nhưng lòng nàng chỉ mềm có một chút thôi :

- Hoàng đừng nói thế . Hoàng giữ nhiều chỗ trong đời Minh Nhung lắm , có điều anh không biết đấy thôi , ngày mới tới đây sống chung một mái nhà với anh . . . – (thiếu chút nữa thì nàng nói là : “sống chung một phòng”) – Minh Nhung như người không hồn . Tôi chán

nản hết mọi chuyện , không còn thiết gì nữa . Tôi như một con thuyền mất lái để mặc cho sóng đánh trôi đi đâu thì đi . Anh đem niềm vui và tình yêu . . . đời trở về cuộc đời tôi . Ơn ấy tôi không bao giờ quên . . .

Lời an ủi và cảm tạ của Minh Nhung lại càng làm cho Hoàng Chủ Nhân thêm rầu rĩ :

- Không có gì tàn nhẫn và ác độc cho bằng khi hết yêu , người ta cảm ơn người yêu cũ . Tôi không ngờ Minh Nhung lại có thể . . .

- Xin lỗi anh . . .

Hoàng hung hăng một cách đáng thương hại :

- Nếu quả thật tôi có thể làm cho cuộc đời của Minh Nhung thay đổi nhiều đến như thế , tốt đẹp đến như thế , tại sao Minh Nhung lại bỏ đi ?

Nàng muốn nói ngay , như nàng chỉ chờ đợi chàng hỏi câu đó để được trả lời , để được nói một sự thực :

- Vì tôi không muốn đóng vai vợ hờ của một người đàn ông chưa có vợ . Anh có nhiều lý do để giải thích sự kiện anh không kết hôn với tôi dù rằng anh yêu tôi . Nhưng tôi , tôi chỉ có một lời giải thích : anh không yêu tôi đủ để lấy tôi làm vợ . Chỉ có thể thôi . Tất cả những gì khác , đối với tôi , chỉ là tính toán . Và với tôi , tình yêu không có tính toán.

Hoàng đã nhiều lần đóng vai “kẻ ở” trong những màn kịch biệt ly , và chàng đã nhiều lần được nghe những câu nói tương tự . Bởi vậy , chàng chỉ có việc đứng đó và giả vờ xúc động , giả vờ đau đớn .

Trong lúc đó , Minh Nhung xúc động thật tình.

Minh Nhung cố lấy lại vẻ thản nhiên khi giáo sư Huy Giang trở vào phòng . Nàng giới thiệu qua loa . Hai người đàn ông nhìn nhau và đánh giá nhau một cách kín đáo . Họ bắt tay nhau :

- Ông chủ nhà ! Ông cũng ở đây ạ ?

- Vâng , tôi ở phòng bên kia.

- Tôi vừa nói với giáo sư là phòng này đẹp quá , bỏ đi thật tiếc.

- Tôi cũng đang cố gắng xin giáo sư ở lại . . .

- Có lẽ ông chẳng nên giữ giáo sư ở lại . Theo tôi cô ấy đang cần thay đổi khung cảnh và không khí . . .

Hai người đàn ông hiểu những câu nói bóng gió của nhau . Cả người đàn bà cũng hiểu . Nàng vội vã chấm dứt cuộc đối thoại đầy những hiểu ngầm của họ :

- Anh mang giùm Nhung nốt chỗ đồ này ra đi . Hết rồi , chờ Nhung ngoài xe , Nhung ra ngay . . .

Huy Giang nhìn đồng hồ đặc :

- Còn từng này nữa cơ à ? Hết chỗ rồi sợ chắt vào xe tôi không hết đâu.

- Cố đi . Hết mà . Nhưng hãy còn mấy cái áo gửi trên tủ áo trên kia , mấy hôm nữa về lấy nốt.

Huy Giang lại tay xách nách mang . Hoàng ra mở cửa giúp Giang mang đồ ra.

Minh Nhung bước ra khỏi phòng . Nàng đưa chiếc chìa khóa có vẽ hình trái tim cho chàng.

- Au revoir . ..

Chàng nhăn mặt khổ sở :

- Chỉ có thế thôi sao ?

- Chỉ còn thế thôi . Trả chìa khóa phòng cho ông chủ . Đồ đạc của ông chủ còn nguyên đó.

Hoàng từ chối không chịu cầm chìa khóa :

- Tôi đã tự tay tô điểm chiếc chìa khóa này cho Minh Nhung dùng , cho riêng Minh Nhung . Nếu không có gì đòi hỏi quá đáng , xin em giữ lấy nó làm kỷ niệm . Đôi khi tình cờ nhìn lại nó , có thể em sẽ nhớ đến tôi . ..

Line Em Em xúc động , cố giữ để nước mắt khỏi trào ra trong lúc bàn tay nàng nắm chặt lấy chìa khóa . Nàng vội vã quay đi và rào gót ra khỏi Nguyệt Điện.

Hoàng đi theo . Chàng dừng lại bên cổng , nhìn theo chiếc xe vù đi , giơ tay vẫy . Chàng có cái vẻ của một người đàn ông cố gắng tỏ ra mình không xúc động.

Khi chiếc Volsquagen khuất nơi đầu phố , Hoàng chợt thay đổi hẳn . Chàng nhẹ nhõm và dễ chịu như người vừa trút một gánh nặng . Chàng nhanh nhẹn đi vào nhà , vừa đi vừa hát khẽ : “Que sera . . . sera” . ..

Chàng vào phòng riêng , mở một ngăn tủ , lấy ra một hộp sắt bên trong có tới hai chục cái chìa khóa cửa phòng . Trong số có vài cái chìa đã được chàng vẽ sẵn hình trái tim bằng sơn đỏ.

Gái Trọ

Chương 3

Tìm được một chiếc chìa khóa khác để thay thế chiếc chìa khóa chàng vừa tặng người ra đi Minh Nhung , Hoàng trở ra bàn ngồi ăn

sáng . Lúc ấy là mười một giờ . Chàng tự tay pha lấy một ly trứng đường : lòng đỏ hột gà đánh với đường cát cho bốc lên như cà rem . Cùng với ly trứng đường , chàng ăn thêm hai chiếc bánh bích qui.

Chị Mười dọn phòng , trải lại thảm , kê lại bàn ghế cầu nhàu :

- Cậu chơi bời quá . Có ngày cậu đau , cậu chết . . . Người chơi bời như cậu cứ đau là chết ngay , cậu đừng có tưởng !

Hoàng ngừng ăn , nhìn ra :

- O' hay . . . chị thù gì tôi mà chị cứ rửa tôi chết hoài vậy ?

- Tôi đâu có rửa cậu ! Tôi chỉ nói trước cho cậu biết.

- Thì tôi đã bảo là tôi biết rồi . Sao chị cứ nói mãi thế ? Khổ lắm.

Chị Mười xịu mặt.

Có lẽ là Hoàng , người không chịu đựng được đàn bà giận dỗi , dù là đàn bà có tuổi và nặng cân như chị Mười , một lát sau , chàng làm lành :

- Có bao giờ tôi nói với chị rằng tôi sống như thế này là phải đâu ! Tôi đâu có thích sống như thế này . Chỉ tại tôi chưa gặp được người nào yêu thương tôi . . .

Chị Mười không chấp nhận sự làm lành của Hoàng . Chị bực dọc đặt mạnh cái giá đựng báo vào vị trí hôm qua của nó :

- Cậu yêu thương ai đâu mà người ta yêu thương cậu ? Sở Khanh hơn ai hết mà còn cứ . . .

Hoàng không nói nữa . Chàng lấy “pip” nhồi thuốc , ra đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn , bật lửa châm thuốc . Chàng biết chị Mười đang hối hận và lát nữa đây , đến lượt chị ta làm lành với chàng.

Vài phút sau , chàng mang tấm bảng ra treo trên cổng sắt . Tâm bảng vuông vắn , có mấy dòng chữ viết bằng sơn đỏ :

PHÒNG CHO THUÊ

Đủ tiện nghi

Sẵn đồ đạc

HỞ TẠI ĐÂY

Lúc ấy là 11 giờ 30 phút.

Hoàng lững thững hai tay chấp sau lưng , miệng ngậm pip đi ra quán sách báo đầu phố . Với tư cách là chủ nhà , chàng cung cấp cả báo chí cho các cô gái trọ đọc . Những văn hóa phẩm ấn loạt thường được chàng mua là Liphe , Paris Match , Elle – (bateau) – đồ lô can : Màn Ảnh , Văn Nghệ Tiền Phong . . .

11 giờ 45 phút . Hoàng lững thững đi về , nách kẹp mấy tờ báo mới hai tay vẫn chấp sau lưng , mồi thuốc “pip” chưa tắt.

Một chiếc Vespa vụt qua . Trên xe là một cậu trẻ tuổi – chừng hai mươi – y phục có vẻ cao bồi một chút , nhưng là thứ cao bồi sang ,

cao bồi con nhà giàu ngày đi học , tối đi nhẩy , loại cao bồi có Tú Tài toàn phần và đang đi học Thuộc , Luật . Như một con cá thấy mồi , như một chiếc phi cơ sẵn giặc thấy cờ Việt Cộng , chiếc xe Vespa chao một vòng , lộn trở lại , rồi đứng trước tấm bảng “ Phòng cho thuê” . Anh lái xe hỏi Hoàng :

- Này ông . . . Ở đây có phòng cho thuê . . .

Không đáp , Hoàng nhướn đôi lông mày như người ngoại quốc nhìn lên tấm bảng gỗ.

- Ông là chủ nhà ?

- Chính tôi.

- May quá . Tôi đang cần mượn chỗ ở . . .

Hoàng cắt ngang :

- Nhà này không bao giờ thuê . . . cao bồi . Ở đây toàn là người tử tế , thích yên lặng . . .

Anh trẻ tuổi lộ vẻ bất mãn :

- Ông bảo ai là cao bồi.

Nhưng chàng đã quay đi . Chiếc taxi dừng bên kia đường , cách chỗ chàng đứng chừng hai mươi thước , vừa thả xuống một thiếu nữ mặc đầm . Nàng tóc ngắn , áo sơ mi dài tay xanh nhạt , duýp ca rô nâu phồng vòng tròn , bắp chân thon và dài trông xa cũng biết là phơn phớt lông tơ , thoăn thoắt trên đôi giày cao gót lướt đi trên vỉa hè . Hoàng không còn tâm trí đâu để cãi vã với anh sinh viên bị chàng tố cáo là cao bồi.

Lan Phi đi đến trước cửa vi- la Nguyệt Điện . Nàng chỉ ngừng lại có một giây để nhìn tấm bảng “ Phòng cho thuê” , mặt nàng tươi lên , rồi – như một người đã quen thuộc với nhà này – nàng đi thẳng vào nhà . Người Hoàng như xoay trên một cái trục , hướng về phía cặp giò của người thiếu nữ . Anh sinh viên dựng xe , đến kéo nhẹ tay áo chàng :

- Tôi muốn xem phòng . . .

- Cậu không trả nổi tiền mượn đâu . . .

- Bao nhiêu ?

Đã đi vào sau cánh cổng sắt , Hoàng nói lại :

- Năm ngàn một tháng . Tiền nhà đóng trước ba năm !

Hoàng đi nhanh vào nhà . Chàng cố đi nhanh nhưng không chạy . Cô gái đi đâu mất rồi . Cánh cửa phòng Minh Nhung để ngỏ cửa , Hoàng bước nhẹ tới và thò đầu nhìn vào . Lan Phi đang đứng giữa phòng , nhìn quanh như để ước lượng , đánh giá . Hoàng cũng nhìn đánh giá nàng từ đầu đến chân . Từ trước đến nay , Nguyệt Điện chỉ được tiếp đón toàn những người đẹp toàn hai mươi năm tuổi trở lên –

nghĩa là những người đàn bà đẹp thì có đẹp , đa tình thì có đa tình nhưng toàn là người đã biết Tình Yêu là gì , biết đàn ông có thể làm gì và biết loài người được sinh ra để làm gì từ lâu rồi – người thiếu nữ đứng trước mặt chàng rõ ra là một thiếu nữ – “rất có thể nàng hãy còn nguyên cái mà cô Kiều định giá ngàn vàng và bán cho Mã Giám Sinh với cái giá bốn trăm lạng !” – Hoàng nghĩ thầm – “Nguyệt Điện đang cần có một trinh nữ để thay đổi không khí . . . !” Chàng ho khan một tiếng rồi bước vào phòng nở một nụ cười lịch sự :

- Chào cô , cô đến coi nhà ?

Lan Phi nhìn chàng , mỉm cười nhưng có vẻ bối rối :

- Vâng . . . Ông đã mượn phòng này rồi ạ ?

Giọng nàng tràn đầy thất vọng.

Bằng một giọng ngọt như mía lùi , Hoàng nói :

- Thưa không . . . tôi là chủ nhà.

Nét mặt Lan Phi tươi lên :

- Nghĩa là chỗ này . . . chưa có ai mượn ? Phải không ông ? Nghe nói ở đây có phòng trống , tôi chạy đến ngay , chỉ sợ có người đã hỏi mượn trước . May quá . . . Tôi thích căn phòng này quá ông ạ . . . Tôi vẫn ước mơ được ở đây . . . Vườn hoa này . . .Ồ . . . Tuyệt quá . . . Có đêm tôi đã ngồi đây ngắm trăng . . .

Hoàng nheo mắt :

- Cô đã đến đây rồi ?

- Vâng . Dì tôi ở đây mà . Dì tôi là cô giáo sư Minh Nhung . . .

- A . . . Ra cô là cô cháu học ở Đại Học mà cô Minh Nhung vẫn nói đến luôn đấy . . .

Lan Phi lại nhìn quanh một vòng căn phòng . Nàng bước lên cầu thang , lên khu giường ngủ :

- Tôi không hiểu tại sao . Dì tôi lại bỏ phòng này . Phòng này đẹp quá , tuyệt quá . Cả cái đường lên giường ngủ này cũng thơ mộng . . . đặc biệt nữa.

Hoàng đến đứng được chân thang , ngửa mặt nhìn lên . Cái vật di động mà chàng nhìn thấy ở cách mặt chàng chừng hai thước – tròn , thon , đầy đặn và chắc chắn là êm , mát rượi và thơm phức ấy – làm cho chàng muốn toát mồ hôi . . . nóng.

Lan Phi đi vào khung cửa phòng tắm . Hoàng bước lên thang hai bậc , chàng len vào căn phòng tắm nhỏ siu đứng với thiếu nữ . Nàng chăm chú ngắm từng vật . Chàng cũng vậy – khi nàng mở thử vòi nước trên bồn rửa mặt , có tiếng ọc ọc như người khổng lồ bị chọc tiết phát ra.

Hoàng cố gắng nhắc tia mắt chàng nhìn lên khuôn mặt ngọc nhiên

của nàng :

- Tiếng nước chảy ! – Chàng nói để trấn an nàng – nhưng không sao đâu . Chỉ lúc cô mới vịn vòi nước là có tiếng đó thôi.

- Ồ . . . không sao mà ông . . .

Lan Phi mỉm cười , chỉ cần nhìn bộ mặt “ngệt” của ông chủ nhà , nàng cũng biết rằng ông ta là một người “chân chỉ hạt bột” – lương thiện – không biết cách nói chuyện với đàn bà . “Nói chuyện” đây có nghĩa là nói những lời ngọt ngào , nói chuyện về tình yêu . Người đàn ông này khác hẳn với Quang , người yêu của nàng . Đứng bên Quang , ông chủ nhà này chỉ là một cái bóng mờ , một người không đáng sợ . Nàng tắt vòi nước và nghiêng người đi qua mặt Hoàng , ra khỏi phòng tắm và khu giường ngủ . Một lần nữa , nàng lại nhìn quanh : chiếc giường có ngăn đựng sách , đựng hình và bày “bi bơ lô” , chiếc bàn con , ngọn đèn ngủ có chụp màu xanh , tay nàng sờ nhẹ vào tấm màn che bằng vải boussac có in hình khối kiểu lập thể Picasso . Nàng lại tỏ vẻ hài lòng.

Nàng đứng dựa bụng lên thành sắt cầu thang , nhìn xuống phòng dưới , đôi mắt nàng chứa chan thỏa mãn :

- Phòng đẹp quá . Hơi nhỏ một chút , nhưng tất cả mọi vật đều cân đối , cái gì cũng xinh . . .

Hoàng – đôi mắt vẫn nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá từng phần thân thể nàng – biểu đồng tình :

- Vâng , cô nói đúng . Xinh . Cái gì cũng xinh . Nhỏ nhưng mà cân đối , cô nhỉ ?

Chợt , Lan Phi kêu lên một tiếng khẽ , vành môi nàng tròn lại – trông như môi Sylvie Vartan khi hát bài “Ô mon amour” – hai bàn tay nàng chấp lại :

- Ồ . . . Bậy quá . Tôi thật vụng quá ! – nàng nói – Tôi đến mượn phòng mà cứ khen tắc lưỡi như vậy thì chết rồi . Ông tặng tiền nhà thì làm sao tôi mượn cho nổi !

- Ngàn hai một tháng ! Không có phải sang , trả tiền tháng một , điện nước bao.

Lan Phi tỏ vẻ ngạc nhiên , đôi mắt nàng mở lớn , hàng mi dài và cong không chớp :

- Ông không nói giỡn tôi đấy chứ ?

Hoàng vội vã :

- Tiền nhà cao quá hay sao cô ?

- Không ! Không ! Không cao chút nào . Với tôi , một ngàn hai trăm đồng bạc là một số tiền lớn thật , nhưng phòng này thật xứng đáng . Nếu ông không tiếc mà tăng giá , tôi còn nói thêm là . . . rẻ nữa là

khác . Tôi cứ tưởng ông phải cho mượn đến hai ngàn và bắt đóng tiền trước sáu tháng là ít . Ông cho tôi mượn ông nhé . . . Tôi là con người tử tế , tôi đang học trường thuốc , không tin ông cứ hỏi dì Minh Nhung tôi khắc biết . Tôi không làm ồn ào , không dẫn các bạn tới đập phá . Tôi hứa danh dự với ông là tôi sống yên tĩnh , gương mẫu và . . . mỗi tháng tôi sẽ xin trả tiền ông trước mồng sáu tây .

Nàng biết là nàng hứa ầu . Nếu vụ nàng chung sống ở đây với Quang – một thanh niên chưa chính thức là chồng chưa cưới của nàng , mặc dầu họ sống với nhau thật thanh khiết – bị bại lộ mẹ nàng rất có thể sẽ cắt đứt sự viện trợ và nàng sẽ không có tiền trả tiền nhà . Nhưng nàng không biết làm sao hơn . Nơi này đẹp quá , thơ mộng quá và nàng đang muốn thí nghiệm “sống chung một nhà nhưng không chung một giường” với người yêu . . . Nàng có thể làm được mọi chuyện để thực hiện giấc mộng ấy .

Nàng nhắc lại giọng khẩn khoản , lo âu như người xin một ân huệ :

- Ông cho tôi mượn , ông nhé . . .

Hoàng nghĩ thầm – “Em mà đòi ở không tiền tôi cũng cho em mượn liền tù tì . . .” – chàng mỉm cười :

- Nếu chúng ta biết tên nhau , nói chuyện có lẽ tiện và thân mật hơn . Tôi là Hoàng . . .

- Tôi là Lan Phi . Thưa . . . Ông Hoàng . . .

- Không có . . . Ông gì cả ! – Hoàng dơ tay lên chặn lại – Ở đây , các cô ấy vẫn gọi tôi là anh , hoặc là Hoàng . . . thân như anh em một nhà . . .

- Thế cho tôi mượn phòng này nhé ? Bao giờ tôi có thể dọn tới được ?

- Cô có thể dọn đồ tới ngay bây giờ !

Lan Phi reo lên :

- Thật không anh ? Thích quá . . . Thế là tôi được làm chủ căn phòng này ? Tôi sẽ ở đây thật lâu .

Hoàng lấy trong túi ra chiếc chìa khóa cửa có sơn hình trái tim – giống hệt chiếc chìa khóa chàng đã tặng Minh Nhung để làm kỷ niệm – đưa cho Lan Phi :

- Đây là chìa khóa phòng cô – Chàng tiếp một câu rất Tây – Mừng cô đến Nguyệt Điện .

-Ồ thích quá ! Đây là căn phòng riêng đầu tiên trong đời tôi ! – nàng chạy xuống thang xoay mình một vòng giữa phòng –Ồ . . . khoái không chịu nổi – Nàng tiếp – từ ngày lớn lên đến giờ , tôi toàn ở trong trường . . . Đến nay , phòng riêng của tôi lại đẹp quá , hách quá . Tôi lại có chìa khóa riêng ! – nàng nhìn chiếc chìa khóa cầm trên tay

– chìa khóa cũng đẹp ! Lại có hình trái tim . Ở đây cái gì cũng đẹp . . .
Nàng ngửa mặt lên hít một hơi dài , đôi mắt lim dim , như bầu không khí trong phòng này có hương thơm ngào ngạt.

Hoàng từ từ đi xuống thang . Chàng thích thú nhưng cũng hơi ngạc nhiên vì thái độ ngây thơ và sự biểu diễn tình cảm tự nhiên như đầm – như Sandra Dee trên màn ảnh – của nàng.

Nàng xoay vòng tròn như người quay valse trong phòng.

Chợt , nàng đứng dừng trước mặt Hoàng , nét mặt nàng xịu xuống :

- Ồ . . .

- Chi vậy ?

- Lẽ ra tôi phải nói với . . . Hoàng trước . . . Tôi có một người bạn đến ở chung . . .

Hoàng đứng sững :

- Từ trước đến nay , tôi chưa bao giờ cho ai ở hai người một phòng – chàng suy nghĩ – bạn của cô là người thế nào ?

Lan Phi ghét nói dối và nàng không muốn nói dối . Nhưng nàng thích căn phòng này quá . Nàng lờ mờ đoán biết rằng nếu bây giờ nàng nói rõ lại chương trình “ sống chung thanh lịch” của nàng với Quang cho ông chủ nhà hiền lành “chân chỉ hạt bột” này rõ , ông ta sẽ hoảng kinh và rút lại sự thỏa thuận cho nàng vào mượn căn phòng này . Nàng biết là ông ta sợ sẽ có chuyện lôi thôi , phiền nhiễu xảy ra , ông ta sẽ không tin tưởng ở cái chương trình của nàng . Chi bằng bây giờ , cứ nói làm sao để cho nàng và Quang dọn đồ vào sống ở đây yên ổn cái đã . Lúc ấy , ông ta sẽ biết là họ sống chung trong sạch và dễ mến đến là chừng nào . Hai nữa , nàng biết là một khi người mượn đã dọn vào nhà , ông chủ nhà không còn can thiệp vào đời tư của người mượn nữa , miễn là tiền nhà cứ trả đều , đúng kỳ và đừng làm ồn ào.

Nàng nói sự thật , nhưng không nói trọn sự thật :

- Bạn tôi đang hoàng lắm . Cao hơn tôi một chút . Bạn tôi có duyên không thể tưởng tượng được . Tóc bông , da trắng ngực nở . . . Vui vẻ , cười vui cả ngày , nhảy “Tuýt” giỏi một cây . . . Bạn tôi dễ mến lắm.

Nét mặt Hoàng tươi lên . Càng tưởng tượng , chàng càng thấy những hình ảnh đẹp đẽ , gợi cảm hiện ra trước mặt : hai cô gái trẻ cô nào cũng đẹp một cô đẹp một lối khác nhau . Qua lời giới thiệu của cô này , chàng tưởng tượng ra cô kia cao , chân dài , tóc bông và . . . ngực nở . Chắc chắn cô kia cũng phải đẹp và quyến rũ ngang với cô này . Chàng chậm rãi nói :

- Cũng được . Đặc biệt tôi để cô dễ dàng . . .

Lan Phi lại xoay mình mấy vòng tròn :

- Hay quá , thế là xong rồi . . . ! Thú quá . . .

Nàng vừa xoay mình vừa lướt ra khỏi phòng :

- Ê . . . cô đi đâu đấy ?

Hoàng chạy theo nàng . Nàng đứng lại trên con đường lát xi- măng đi qua vườn :

- Lan Phi về lấy đồ . Dọn lại đây ngay lập tức . . . Bai . . . Bai.

Nàng muốn dọn lại ngay và cũng muốn báo tin ngay cho người yêu của nàng biết.

Hoàng còn dặn vớ theo :

- Lại ngay nhé !

Lan Phi quay lại nở một nụ cười cám ơn , rồi thoăn thoắt đi ra đường . Tiếng gót giầy của nàng đập cách cách nghe thật vui tai , như tiếng “cát ta nhét” của những vũ nữ Tây Ban Nha nhảy điệu Phlamenteo .

Khi Hoàng quay lại chàng thấy chị Mươi đang đứng nhìn chàng , mặt lạnh như tiền , mắt chị gườm gườm nhòm chàng , lên án.

Trước khi chị Mươi kịp mở miệng , chàng đã nói :

- Chị không có việc gì làm à ?

Chị Mươi hứ một tiếng rồi thở dài :

- Mùi nước hoa của cô Minh Nhung vẫn còn phảng phất đâu đây , cậu đã rước một cô khác vào thế chân rồi . Bạc tình . . .

Hoàng cau mày :

- Chị nói lắm nhằm hoài . Nhà này để cho mượn , có người đến mượn thì phải cho mượn chứ.

Còn chuyện người kia vừa ra có người khác vô là luật cung cầu , nhà đang hoang cho mượn ít , người đi mượn nhà thì nhiều , tôi biết làm sao được ? Chỉ vì cô Minh Nhung bỏ đi nơi khác , chị muốn tôi đóng cửa phòng này , để không cả tháng , để giữ . . . hơi cô ấy sao ?

Chàng nghiêm mặt đi vào nhà và đứng lại trước cửa phòng ngủ :

- Lát nữa . . . cô sinh viên vừa ra đó sẽ dọn lại đây với một cô bạn .

Nếu không có việc gì làm , tôi yêu cầu chị vào dọn dẹp phòng này cho các cô ấy đi.

Anh Mươi – thợ vườn – tay cầm cái cào cỏ , đến gần chỗ chị vợ đứng , thò đầu vào nhà . Nhưng Hoàng đã rút lui vào phòng chàng.

Chị Mươi lắc đầu như một nhà “phi lô xốp” và bảo chồng :

- Mình nên đi tìm việc làm ở một nơi khác . Nhà này lộn xộn quá , không được chút nào . . .

Mươi hỏi vợ :

- Sao vậy ?

- Cái nhà cô bé xíu vừa ra đó sẽ dọn lại đây ở phòng cô Minh Nhung

với một cô bạn . Hai cô bé rồi sẽ chết cả về hần thôi . Hần . . . trẻ không tha , già không thương . . .
Đôi mắt anh Mười sáng lên , anh quay đi nói nhỏ để vợ không nghe tiếng :
- Hai cô ấy sắp đến cửa à ? Cậu ấy sướng thật ! Sống như thế mới là sống đời đáng sống chứ . . .

Gái Trọ

Chương 4

Buổi chiều , trời mới tắt nắng , Quang lái xe đến Đại Học Xá đón Lan Phi đến nhà mới.

Một số chừng mười cô bạn xách va- li và khuôn sách vở từ trên lầu xuống sân cho nàng . Quang không biết , và cũng không ngờ rằng Lan Phi lại nói rõ cuộc “thí nghiệm ái tình” mà nàng và chàng sắp thực hiện cho tất cả những cô bạn thân của nàng biết.

Vì vậy , chàng ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy các cô bạn của nàng yên lặng nhìn chàng từ đầu đến chân – mắt cô nào cũng hau háu – như cảnh sát nhìn kẻ cướp . Vài cô lại còn tủm tỉm cười với chàng những nụ cười thông cảm.

Chàng hỏi nhỏ Lan Phi :

- Chuyện gì mà họ nhìn dữ vậy , em ?

- Chẳng có chuyện gì cả :

Nàng đáp vội và ngồi vào xe . Để ngăn những câu hỏi của chàng , nàng nói liên hồi về căn phòng nàng mới mượn được , một nơi lý tưởng . Nghe nàng , người ta có thể tưởng đó là một nơi mà tạo hóa đã làm ra để dành cho nàng đến ở.

Tới cửa nhà Nguyệt Điện , Lan Phi mới ngừng nói , Quang dừng xe sau một chiếc tắc xi . Lan Phi – Những bộ áo đầm và áo dài quý nhất , đắt tiền nhất và đẹp nhất của nàng – vắt trên tay , đi vào Nguyệt Điện trước , Quang lo mang va- li vào sau.

Khi Lan Phi đi gần đến thềm nhà , Minh Nhung từ trong nhà đi ra . Tay Minh Nhung cũng cầm , giơ lên cao , mấy chiếc áo dài và áo đầm còn sót lại trong tủ của nàng . Hai nàng – cô dì và cháu – cũng giơ cao những chiếc áo lên ngang mặt và cũng không chú ý tới nhau. Anh Mười đứng nơi cuối vườn nhìn ra . Anh lẩm bẫm nói một mình bằng một giọng thềm muốn . “Người chưa đi khỏi đã có người đến

thế chân ngay , khoái thật ! Người đẹp thật quá nhiều !” . . . Hơn lúc nào hết , anh thấy Hoàng là một người đàn ông đã tìm thấy “lẽ sống” ở đời và sống như Hoàng mới thật là đáng sống.

Trên lối đi qua vườn Nguyệt Điện , Minh Nhung và Lan Phi gặp nhau và sắp xa nhau , nhưng sau vài bước , cả hai nàng cùng chột nhận ra nhau và cùng dừng lại . . .

Minh Nhung trợn mắt nhìn cô cháu :

- Lan Phi . . . ! Cháu tới đây làm chi vậy ?

- Kìa Dì . . . May quá , cháu đang thắc mắc không biết Dì ở đâu để báo tin cho Dì biết : bây giờ cháu thế chân Dì.

- Thế chân . . . nghĩa là thế nào ?

- Nghĩa là cháu vào ở trong căn phòng của Dì . Cháu vừa đến muộn trưa nay . Chắc lúc ấy , Dì vừa dọn ra . . .

Phải mất đến mấy giây đồng hồ sau Minh Nhung mới trấn tĩnh được cơn xúc động . Nàng nghiêm mặt :

- Như thế là Lan Phi tự ý ra khỏi Đại Học Xá ? Lan Phi đã nói gì cho Má biết chưa ?

- Dì . . .

- Lan Phi xịu mặt , Minh Nhung nhắc lại :

- Má đã biết chưa ?

- Cháu chưa nói gì với Má cháu cả . . . Nhưng . . . cháu sẽ nói ngay . Nếu Má cháu biết trước , Má cháu sẽ cản cháu . Má cháu không dám cho cháu sống ở nhà riêng . Má cháu cứ cho là cháu hãy còn bé bỏng lắm.

- Dì cũng nghĩ như Má cháu . . . – Minh Nhung cố nghĩ một lý do chính đáng và quyết liệt có thể ngăn cản không cho cô cháu gái vào căn nhà nguy hiểm này . Trong cơn bối rối , nàng chỉ nghĩ được một lý do rất thường – cháu là sinh viên , cháu phải ở trong trường . . .

Lan Phi ngắt lời :

- Thiếu gì sinh viên sống ở ngoài , Dì ? Sinh viên đâu có bắt buộc sống ở trong trường . Vớ lại . . . Cháu đã hai mươi tuổi rồi.

- Người ta sống ở ngoài vì người ta có gia đình , cháu là con gái mà sống một mình như thế này . . .

Tiếng cười trong của Lan Phi cất lên trong khu vườn đang tắt dần ánh nắng . Sợ tỏ ra vô lễ làm bà Dì giận , nàng chỉ cười vài tiếng rồi cố nén cười để nói :

- Cháu không ngờ Dì mà cũng còn cổ điển thế ! Cháu biết giữ thân cháu chứ.

- Lan Phi đã gặp . . . Ông chủ nhà này chưa ?

- Ông Hoàng ạ ? Chính ông ấy nhận cho cháu mượn căn phòng của

Dì . Ông Hoàng làm sao hả Dì ? Cháu thấy ông ấy lịch thiệp ghê đi .

..

Minh Nhung không thể nói gì với Lan Phi về Hoàng mà không tiết lộ cuộc tình duyên thầm kín của nàng . Vì vậy , nàng đành ấp úng rồi đứng ngây ra nhìn cô cháu . Nàng có cảm giác của một bà Dì trông thấy cô cháu “phây phây” đi vào chuồng cạp mà không sao ngăn lại được . Hôm qua ở Trường Đại Học , Minh Nhung sốt ruột và “cho rơi” cô cháu . Chiều nay , đến lượt Lan Phi sốt ruột và “cho rơi” bà Dì.

- Tối mất rồi , Dì cho cháu dọn đồ vào nhà nghe Dì . Sáng mai , cháu gặp Dì ở trường . Dì cháu mình sẽ nói chuyện nhiều . Dì nhớ là Dì không được viết thư cho Má cháu về việc cháu ra sống ở đây Dì nhé . . . Để cháu lo việc ấy . . .

Minh Nhung đứng nhìn theo cô cháu vội vã đi vào tòa nhà , cô cháu trẻ , đẹp , ngây thơ và trong trắng của nàng đi vào một khu nguy hiểm hơn là rừng rậm Phi Châu , một Mê Hòn Trận đã làm cho chính nàng thiếu chút nữa thì chết mất xác.

Với một tình trạng tinh thần bối rối , nàng mang những chiếc áo cuối cùng của nàng vào chiếc xe tắc xi sẵn bên ngoài . Khi xe chuyển bánh , nàng mới trông thấy chàng thanh niên lực lưỡng , mặc áo sơ mi ca rô , quần jeans , đi giày mocassin , hai tay ôm và xách bốn cái va- li đi vào Nguyệt Điện.

Sự xuất hiện của chàng thanh niên ấy càng làm cho Minh Nhung thêm bối rối . Sau cùng , nàng đành tự trấn tĩnh bằng cách nghĩ rằng chàng thanh niên này chỉ là một người bạn đến giúp cháu gái nàng dọn nhà , cũng như Huy Giang đến giúp nàng dọn nhà vậy.

Trong căn phòng riêng đầu tiên của đời nàng , Lan Phi hãnh diện treo những chiếc áo đẹp nhất của nàng vào tủ áo . Quang đi vào . Chàng đặt bốn chiếc va- li xuống giữa phòng , thờ phào và nhìn quanh . Đây là lần thứ nhất chàng tới đây . Chàng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thế này mà chỉ có . . . ngàn hai một tháng ?

Lan Phi sung sướng gật đầu :

- Rẻ quá phải không Quang ?

- Ông chủ nhà này chắc là cho thuê nhà để lấy . . . đẹp chứ không phải để lấy tiền . Ông ấy là người thế nào em ?

- Già rồi , đứng đắn lắm , Anh ra mang cái ghế bố vô đi.

Quang đến cửa sổ , nhìn ra vườn , ra phía chiếc xe Simac đậu ngoài đường . Từ lúc nghe Lan Phi nói đến cuộc thí nghiệm , chàng vẫn nghĩ rằng đó là một chuyện đặt ra , thảo luận cho vui chứ không thể nào thực hiện được , một chuyện mà chàng phải giả vờ chú ý và giả

vờ phản đối để cho nàng hài lòng . Chiều nay , chuyện ấy đột nhiên thành sự thực . Vào đứng ở trong căn phòng này , chàng mới nhận thức được sự nghiêm trọng của tình thế . Cuộc thí nghiệm này , đối với chàng , là một sự nguy hiểm vô cùng , một cuộc hành hạ thường trực mà chàng sợ chàng sẽ không chịu đựng nổi.

Sống ở đây với nàng suốt đêm , thấy nàng ngủ ở một nơi cách chàng có vài thước , chàng chỉ cần vượt vài bước xa cách là ôm được nàng trong tay , trên chiếc giường sắt sàng . . . Làm sao chàng có thể chống cự nổi sự quyến rũ ghê gớm ấy ? Chàng sợ vì chàng yêu nàng chân thành . Chàng sợ bị nàng khinh bỉ . . .

- Lan Phi . . . em nhất định làm cuộc thí nghiệm này sao ?

- Ở hay . . . sao lại không nhất định ? Đến bây giờ mà Quang còn nghĩ rằng Lan Phi nói đùa sao ?

Quang nhún vai với một dáng điệu phó mặc cuộc đời cho Số Mệnh . Nếu chàng cố chống cự không nổi và nửa đêm , bò lên giường cưỡng hiếp nàng , đó cũng là tại số . Cái gì cũng do số mà ra hết . Chàng đi ra xe lấy đồ.

Bóng tối xuống trên Nguyệt Điện , một đêm mát , đẹp và thơ mộng bắt đầu . Anh Mười bưng một chiếc rổ , trong có mấy cây hoa có cả đất vào phòng Hoàng . Những cây hoa mới đánh lên từ ngoài vườn này sẽ được trồng ở bệ đất bên cửa sổ phòng Hoàng , lấy hoa để Hoàng đem tặng cho các cô gái trọ xinh đẹp.

Chị Mười đang bày bàn ăn – ba bộ bát đĩa , muống đĩa và khăn ăn trên bàn chứng tỏ tối nay , Hoàng Chủ Nhân có thực khách – mặt chị nặng như một cái cối đá . Chị nhìn chồng và Hoàng bằng một đôi mắt mà những người đàn bà ác nghiệt vẫn dùng để nhìn những kẻ tử thù . Hoàng tựa tay trồng hoa vào bệ đất , ngoài cửa sổ anh Mười đứng bên . Hai người nói nhỏ nhỏ , đủ cho nhau nghe , như hai anh gián điệp nói chuyện ở chỗ đông người trên màn bạc.

- Nhà lại có khách đến mượn ?

- Ủ . . .

- Nữ khách ?

- Hai cô ?

Hoàng gật đầu :

- Ủa !

- Cậu mời cả hai cô qua ăn . . . tân gia bữa nay ?

- Chuyện bắt buộc !

- Nếu tôi không làm , bữa ăn tối sẽ có có một sự lựa chọn ?

- Có thể ! Nhưng cũng có thể . . . hoa thơm đánh cả cùm ! Đồng ý ?

- Đồng ý !

Thấy bóng tối đã xuống đầy trong vườn , Hoàng trở vào cởi áo tắm .
Chị Mươi đã bày xong bàn ăn . Chị nói với Hoàng bằng một giọng
nặng những ác cảm :

- Thức ăn tôi đã làm xong cả : nem chua , gà rô ti , cơm nếp . Chai
rượu sâm- banh cậu đưa tôi đã để ướp lạnh . Lát nữa , các cô bé tới
, cậu chỉ việc lấy rượu . Nếu tối nay là một tối vui đặc biệt . . . cậu cần
có người hầu . . . để tôi bảo nhà tôi ở lại phụ cậu một tay . . .

Giả vờ như không hiểu câu nói nhiec ngầm ấy , Hoàng nhìn qua bàn
ăn :

- Được rồi . Đẹp lắm rồi . Cám ơn chị . Chị đưa anh ấy về nghỉ đi .
Tối nay có gì đặc biệt đâu mà bắt anh ấy ở lại . Tôi lo một mình được
. Tôi quen rồi . . .

- Cậu thì quen quá rồi – chị Mươi dài giọng – Nhưng tối nay có
những hai cô bé . Sợ cậu mỗi tay . . .

Thấy Hoàng vẫn làm lơ , chị Mươi bực quá , nói thẳng :

- Cấu cứ quen mui thấy mùi ăn mãi , có ngày người ta cho cậu vào
ngồi tù . . .

Hoàng hỏi lại :

- Lý do ?

- Vì tội dụ dỗ con gái vị thành niên . . .

- Ai dụ dỗ ai ? Tôi chỉ làm bổn phận của một người chủ nhà lịch sự
và độc thân , tổ chức một bữa cơm gia đình , thân mật để chào đón
hai có mướn nhà mới dọn đến . Các cô ấy xa nhà , cần được hưởng
không khí gia đình.

- Yên trí đi . . . ! Rồi có ngày kiểm tặc người ta đến kiểm soát nhà này
. . . Sớm muộn thế nào cũng có ngày . . .

Chị bỏ ra khỏi phòng . Hoàng bực tức nhìn theo chị , rồi nhìn anh
Mươi . Cái nhìn của Hoàng như muốn nói – “Gớm . . . chị vợ của anh
thật là quá lắm . . .”

Hiểu cái nhìn thay cho lời nói ấy , anh Mươi đến gần chàng nói bằng
một giọng đại lượng và nhỏ nhẹ :

- Đàn bà họ vẫn hẹp hòi như vậy . Họ không thể hiểu được đàn ông
chúng mình . . . – Anh nhìn quanh phòng , gạt đầu tỏ vẻ có thiện cảm

– Cậu có một nơi . . . dụng võ thật tuyệt . . . Nếu tôi cũng có đủ điều
kiện như cậu . . .

Dịu lại vì sự tán thưởng nồng nhiệt của anh Mươi , Hoàng vỗ nhẹ lên
vai anh :

- Anh lấy rượu uống rồi đưa chị ấy về đi.

Chàng nhanh nhẹn đi vào phòng tắm.

Anh Mươi rót Quisky vào ly , đưa ly lên lắc nhẹ cho cục đá nhỏ tan

vừa đủ mát rồi ngửa cổ uống một hớp lớn . Chất rượu mạnh có công hiệu ngay . Đứng cầm ly rượu trước mặt , một tay đặt sau lưng , mắt nhìn bàn tiệc , anh Mười chột tưởng như anh là một nhân vật quan trọng : một Đại Tướng , một Thủ Tướng đứng giữa một rừng người đẹp trong một dạ hội tiếp tân . Đôi mắt cận thị của anh chột mờ đi trong một cơn mơ mộng xuất thần . Anh Mười thường có những cơn xuất thần như vậy , nhất là sau khi anh uống rượu.

Anh đứng dựa mình vào lưng chiếc ghế bành , một nụ cười lịch thiệp và quý phái nở trên môi , anh nói với đàn bà tưởng tượng – đẹp nhất trong số những người đàn bà đẹp , đa tình nhất trong số những người đàn bà đa tình – đang đứng trước mặt anh và đang sẵn sàng chờ đợi anh chiếu cố – “Anh đợi em từ hai mươi năm . . .”

- Anh làm cái chi kỳ cục vậy ?

Mười giật nẩy mình . Một giọng đàn bà chua như giấm vang lên làm cơn xuất thần của anh ta biến không còn một dấu vết . Chị vợ anh ta từ nhà bếp vừa lên , tay xách nón và chiếc bị , chân đi guốc lẹp kẹp , đang trợn mắt nhìn anh.

Anh đáp ứng :

- Có làm cái chi đâu . Tôi đang chờ cô về.

- Lại uống rượu ! Gan ruột nát bấy ra rồi mà vẫn còn tham lam , cứ thấy rượu là uống . . .

- Chẳng lẽ sao ? . . . Chẳng lẽ không uống thì chết à ? Dọn đồ đi về .

..

Chị Mười đứng ngoài cửa phòng chờ chồng . Chị thấy cánh cửa phòng xé đó – phòng cô Minh Nhung hôm qua- hé mở . Chị tò mò muốn biết hai cô gái mới dọn đến mặt mũi , người ngợm ra làm sao. Sau cùng , chị thò đầu nhìn vào phòng . Chị thấy Lan Phi đang đứng xếp y phục vào tủ :

- Chào cô . . .

Lan Phi quay lại nhìn , nụ cười đi trước tiếng cười của nàng làm cho nét mặt của chị Mười tươi hẳn lên :

- Chào chị . . .

Nụ cười và tất cả những cái gì Lan Phi cho đi theo nụ cười đó đã giúp nàng chiếm được trọn vẹn cảm tình của chị Mười ngay từ phút đầu . Chị bước vào phòng :

- Tôi là người làm của ông Hoàng , tôi nấu bếp và giặt ủi cùng dọn phòng cho các cô ở đây . Nhà tôi tên là Mười.

- Chị Mười . . . Tên tôi là Lan Phi.

- Nếu các cô có cần gì , cứ cho tôi biết . Mới có một mình cô tới thôi ạ ?

Chị Mười nhìn quanh . Lan Phi bối rối trong vài giây đồng hồ nhưng nàng tự trấn tĩnh được ngay :

- Bạn tôi tới rồi . Đang dọn đồ ngoài xe vô nhà.

Chị Mười kín đáo quan sát Lan Phi . Chị thấy những lời chị tiên đoán về những cô gái mới tới – những người con gái sắp sửa đem thân làm nạn nhân cho chàng sở khanh chủ nhà – không sai mấy may . Người thiếu nữ này hoàn toàn ngây thơ và thiếu kinh nghiệm , một miếng mồi quá ngon cho anh chàng họ Sở bên kia , một con nai tơ sắp sửa sa vào hang sói . Chị nghĩ đến cô giáo Minh Nhung , đến những cô mà chị thấy kế tiếp nhau xách va- li đi . Chị nghĩ đến Hoàng và chị thấy có bốn phận phải nói vài câu về Hoàng để cho cô thiếu nữ ngây thơ này đề phòng :

- Lẽ ra . . . chuyện này không phải là chuyện của tôi . . .

- Chị Mười mở đầu . . . nhưng vì tôi thấy cô hãy còn trẻ quá . Cô lại tới đây ở một mình , trong lúc ông Hoàng . . .

- Ông Hoàng ? Ông Hoàng làm sao , chị ?

- Ông ấy cũng . . . Ở một mình , ông ấy chưa vợ con . . . và theo như lời các cô ở đây trước có cho tôi biết thì . . . Ông ấy khéo lắm . Ông biết cách ăn nói làm vừa lòng đàn bà . . .

Chị Mười bối rối . Chị thấy rõ không có thể nói cho Lan Phi biết rõ nỗi nguy hiểm đang chờ đợi nàng nếu chị không trình bày với nàng những sự thực sống sượng :

- Cô hiểu tôi muốn nói gì chứ ? Trước cô . . . đã có nhiều cô tới đây và . . . cô nào cũng “bị” với ông ấy hết . Ông dụ dỗ khéo lắm . . .

Lan Phi mở rộng đôi mắt đen lay láy , nhìn chị Mười tỏ vẻ không tin :

- Ông Hoàng mà vậy à ?

Chị Mười gật đầu :

- Ông Hoàng mà vậy đó !

- Lại nhỉ . . . Các cô trước đây sao mà kỳ vậy ? Bộ các cô hết . . . đàn ông rồi hay sao ? Tôi thấy ông Hoàng ông đứng đắn đấy chứ ?

- Các cô trước kia cũng nghĩ như cô vậy . Tôi đã nói là ông khéo lắm mà . Cô nào vô ở đây cũng bị với ông hết . May ra có cô là thoát . . .

Chị Mười nói đến đó là ngừng , nhưng Lan Phi cũng hiểu rằng chị muốn nói – “Cô thoát tay hắn là vì tôi nói cho cô biết trước . . .” Nàng cười :

- Cám ơn chị . Chị đừng lo . Tôi giữ mình tôi được mà !

Chị Mười không tin tưởng lắm ở câu nói đầy tự tin của Lan Phi . Chị nhớ lại những cô gái trước nàng đã sống trong phòng này , cô nào cũng tự phụ là giữ mình được nhưng rốt cuộc cô nào cũng để cho Hoàng tha hồ muốn làm gì mình thì làm.

Có tiếng chân người đi bên ngoài , chị Mươi chấm dứt câu chuyện :

- Tôi đã nói trước để cô biết rồi đó . Vậy là xong bồn phận của tôi .

Cô nên cho cô bạn của cô biết , để cô ấy đề phòng . . .

Chị thấy nét mặt của Lan Phi đổi khác . Cùng lúc ấy có người bước vào phòng . Chị quay lại và thấy một thanh niên cao lớn , đẹp trai , mặt mũi sáng sủa , thông minh đang hì hục khiêng chiếc ghế bố kiểu nhà binh vào phòng.

Lan Phi giới thiệu hai người với nhau bằng một giọng yếu xều – “Anh Quang . . . Chị Mươi , chị nấu bếp ở đây . . .” Quang dựng chiếc ghế bố trong một góc phòng . Chàng ngồi xuống ghế sẵn sàng chờ đợi những sự lôi thôi rắc rối xảy ra.

Chị Mươi nhìn chiếc ghế bố , rồi nhìn Quang sau cùng chị hỏi :

- Cậu đây là người ở chung phòng với cô ?

Quang nhìn Lan Phi mỉm cười như để an ủi trước sự thất bại của nàng :

- Em nói cho chị ấy biết đi . Trước sau gì rồi chị ấy cũng biết . . .

Lan Phi khỏ sở gật đầu và miễn cưỡng giải thích :

- Chị Mươi . . . chị đừng hiểu lầm . . . Anh Quang với tôi đây là bạn.

Nàng ngừng nói , ngạc nhiên vì vẻ mặt đồng ý và tán thưởng quá rõ ràng của chị Mươi.

- Cô không cần phải nói gì cả . Tôi hiểu . . . – chị Mươi vui vẻ ngắt lời Lan Phi , giọng nói của chị gần như là giọng nói của một người sung sướng đôi mắt chị sáng lên khi chị tưởng tượng đến nỗi thất vọng của Hoàng lát nữa đây , khi chàng thấy một thanh niên nằm trong phòng Lan Phi , chị nói tiếp – Cô cậu ở trong phòng này thì nhất rồi . Hơi chật một chút , nhưng mà chưa có trẻ con thì cũng vừa . . .

Lan Phi đỏ bừng mặt nàng bực mình với chính nàng vì sự đỏ mặt ấy . Thấy chị Mươi lui ra , nàng vội vã níu tay chị lại để nói :

- Chị hiểu lầm . Tôi với anh Quang không phải là . . . là . . . Chúng tôi chỉ là bạn . Chúng tôi sống với nhau trong phòng này nhưng mà . . .

Nhưng chị Mươi không nghe nàng nữa , chị gỡ tay nàng ra.

- Như vậy càng hay . Cô cậu đây có cần gì xin cứ cho tôi biết . Thôi . . . chào cô cậu . . .

Chị vui vẻ ra khỏi phòng trong lúc Lan Phi và Quang nhìn nhau , khó hiểu.

Đi ngang cửa phòng Hoàng chị Mươi đứng lại thò đầu nhìn vào phòng . Hoàng đã tắm xong , chàng đã bận y phục đảng hoàng và đang đứng đặt hai bông hoa vào hai chỗ bàn ngồi của hai cô khách . Chàng giả vờ như không thấy chị Mươi nhìn vào phòng , miệng khe khẽ hát . Chị Mươi mỉm cười rồi nhẹ gót ra khỏi nhà , miệng cũng

khe khẽ hát . . .

Anh Mười ngạc nhiên hỏi vợ :

- Chuyện gì vui dữ vậy ?

Chị Mười không cần nói lý do nỗi vui của chị cho chồng biết . Một mình chị biết là đủ rồi . Chị chỉ nói :

- Lâu lâu cũng phải “zui” chút chút chứ ! không “zui” chết ngòm sống sao nổi ?

Gái Trọ

Chương 5

Mười lăm phút sau khi thành phố Sài Gòn lên đèn , Lan Phi nhẹ nhàng ra khỏi nhà Nguyệt Điện . Nàng đến tiệm tạp hóa đầu phố bên mua một đôi bàn chải đánh răng và một cây thuốc đánh răng Hynos . Trước đây , nàng vẫn đánh bằng thuốc Colgate , nhưng bắt đầu từ hôm nay , nàng mở một chương trình giảm chi , dành tiền để trả tiền nhà và trả tiền nhà và mua sắm đồ vật bằng cách bỏ thuốc Colgate để dùng thuốc Hynos . Nàng đã đánh thử các hiệu thuốc đánh răng chế tạo tại Việt Nam của các cô bạn trong Ký Túc Xá và nhận thấy Dentiphrice Hynos có hình anh Chà nhe răng cười là tương đối khá nhất.

Không phải là Lan Phi bỏ quên bàn chải đánh răng của nàng trong Ký Túc Xá . Sở dĩ nàng muốn mua bàn chải mới là vì sáng mai là buổi sáng đầu tiên mà nàng rửa mặt , đánh răng ở nhà mới , nàng muốn dùng một bàn chải mới cho hợp cảnh . Nàng mua thêm chiếc bàn chải răng cho Quang , vì theo nàng hình ảnh hai chiếc bàn chải răng đứng chung trong một cái ly thủy tinh trên bồn rửa mặt là một hình ảnh tượng trưng cho hai vợ chồng . Hai vợ chồng xứng đôi cũng như hai bàn chải răng : chiếc màu đỏ là chồng , chiếc màu xanh là vợ . Lan Phi có ý nghĩ này trong khi ngồi xem một phim do Sandra Dee đóng vai chính.

Hoàng Chủ Nhân không trông thấy người đẹp lướt đi êm như một Nàng Tiên ra khỏi Nguyệt Điện . Lúc ấy , chàng đang bận thực hiện nốt vài điểm sửa soạn về người cuối cùng để nghênh đón hai người đẹp . Chàng cẩn thận và đàng hoàng như người khách đi ăn cưới hoặc đi dạ hội : Áo sơ mi popeline Suisse trắng như tuyết , bouton

manchette bằng bạc có hình “Mặt Cười , Mặt Mếu” duy nhất tại Đông Dương , cravate Marquise không nhỏ mà cũng không to bản , thắt lưng Hitcock , quần Tergal xanh nước biển – loại quần áo của chú rể – giày đen nhọn mũi . Chàng đứng nhìn bóng chàng trong gương và cảm thấy hài lòng với chính chàng.

Chàng ra phòng ngoài . Tất cả đều sẵn sàng chờ đón hai người đẹp . Những bông hoa tươi vươn mình trong bình hoa trên chiếc bàn tròn , trông đẹp và sang một cách lạ lùng . Những bóng đèn điện ẩn trong các góc tường hắt ánh sáng lên trần nhà , làm căn phòng có một bầu ánh sáng huyền diệu như mơ , như thực . Chiếc máy quay đĩa hát Motorola đã mở sẵn với một đĩa nhạc êm dịu còn chờ chủ nhân bấm nhẹ một cái nút là phát ra những âm thanh du dương . Hoàng hài lòng và nghĩ rằng mặt trận đã sẵn sàng , chàng chỉ còn việc phát động cuộc tấn công.

Chàng đến bên cửa sổ , ngắt hai bông hoa trong số hoa anh Mươi vừa đem từ vườn cây về trồng ở đây . Ngoài hai bông hoa nằm trong hai chiếc đĩa trên bàn ăn kia , chàng còn đem hai bông hoa này sang phòng các nàng để tặng các nàng . Chàng hài lòng khi nghĩ rằng hai nàng thiếu nữ ngây thơ , xinh và khéo , và thơm , và gợi ý niếm cắn , cắn , nuốt chửng như hai cục ô mai mơ bên phòng kia sẽ thấy rằng chàng lịch sự hơn là dân pháp , đây có thể là lần đầu tiên trong đời hai nàng được đàn ông tặng hoa.

Cầm nhẹ hai bông hoa trên tay , Hoàng trở vào phòng chàng rót một “ nửa ngón tay” rượu Rhum để uống một mình trong căn phòng có ánh đèn mờ ảo , một tay cầm hai bông hoa , tay nâng ly rượu , Hoàng ghi nhận chất rượu mạnh và thơm thấm dần trong cơ thể – “đi tới đâu , ngắm tới đấy” chàng nghĩ thầm – và thấy rằng cuộc đời này thật là đáng sống , thật là đẹp , và những kẻ than thở rằng “ đời là bể khổ , sống là một sự buồn rầu” đều là những người không bị bệnh táo bón kinh niên thì cũng vô phúc không được một người đàn bà nào để mắt đến . Đêm nay , chàng không có lý do gì để than phiền cuộc đời không còn có gì phải đòi hỏi . Những giây phút sắp tới đây hứa hẹn với Hoàng nhiều hứng thú . Chàng đã gần , đã xa và đã chinh phục nhiều người đẹp – khó khăn , gian nan , nguy hiểm cũng có mà dễ dàng như thò tay vào túi lấy đồ cũng có – nhưng chưa bao giờ chàng thử chinh phục trong một lúc hai người đẹp . Hoàng nghĩ thầm và môi chàng nở một nụ cười kiêu hãnh – “Ta bắn một phát súng , hạ liền hai con chim” . Chàng phải thành công.

Đặt ly rượu xuống bàn , Hoàng cầm hai bông hoa đi sang phòng trước cửa.

Cửa phòng đóng nhưng chàng đã có chìa khóa riêng – chiếc chìa khóa có sơn hình trái tim màu đỏ – chàng nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ , đẩy cửa nhìn vào phòng Lan Phi . Căn phòng sáng đèn , trông thật trẻ trung và gợi cảm , mặc dầu đồ đạc trong phòng vẫn là đồ đạc cũ . Hoàng thấy căn phòng có một vẻ gì rất trẻ – trẻ như hai cô sinh viên Trường Thuốc lát nữa đây sẽ anh anh , em em ríu rít với chàng – Trên bức trước mặt , chàng nhận thấy hai cô thiếu nữ mới nhập Nguyệt Điện có treo vài bức hình tài tử Xi Nê , trong số có một bức hình Sylvie Vartan.

Nụ cười duyên dáng nở sẵn trên môi Hoàng tạm thời tắt đi , vì chàng thấy căn phòng vắng tanh , không có một bóng cô gái nào cả . Mãi tìm người đẹp , Hoàng không nhận thấy trong phòng có một vật lạ : chiếc ghế bố đặt nơi cuối phòng . Chợt , chàng nghe có tiếng nước chảy , và biết rằng ngay trong lúc đó có một nàng đang ở trong phòng tắm – “Có một em đang tắm trong đó !” Hoàng đứng dưới nhìn lên cánh cửa phòng tắm sơn xanh – màu sơn cửa lẫn với màu tường – không cần biết cô gái trong đó là ai , là Lan Phi , cô gái xinh đẹp đến mượn nhà hay là cô bạn của nàng , như một nhà chỉ huy thiện chiến , Hoàng quyết định mở ngay cuộc tấn công trực tiếp , đang thẳng vào chiến khu kẻ thù trong lúc kém phòng bị nhất . Chàng nhẹ gót đến gõ nhẹ vài tiếng vào cửa phòng tắm – cửa phòng không khóa – rồi đẩy nhẹ cánh cửa , chàng thò tay cầm bông hoa vào.

- Cô đừng sợ . . . ! Đừng giật mình ! – Chàng nói bằng cái giọng vui và hiền lành nhất – Tôi đây . Không phải người lạ đâu . Tôi là người láng giềng của cô , xin hân hạnh tặng cô bông hoa . . .

Kinh nghiệm sống dạy cho Hoàng biết rằng với phái nữ càng dùng văn chương cải lương nhiều chừng nào càng hữu hiệu chừng ấy . Đàn bà , con gái được đàn ông nói với mình bằng văn chương cải lương . Những câu nói ngô nghê , chối tai nhất đối với họ lại trở thành thơ mộng . Sự việc đó giải thích tại sao có những cuốn phim rất cải lương Huê Kỳ như những phim Mirage de la Vie , Histore d un Amour , những phim của các kếp Elvis Presley , Cliphph Richard , đào Sandra Dee v . v . . . được giới nữ sinh kéo nhau đi coi rất đông , cùng những cuốn tiểu thuyết văn chương cải lương lại bán chạy . Hoàng vừa dùng một câu rất cải lương để nói với cô gái trong phòng tắm , đi kèm một hành động rất cải lương Tây là tặng hoa cho nàng . Và chàng chắc chắn rằng sự cải lương ấy sẽ làm cho người đẹp xúc động.

Trong căn phòng tắm hẹp như một cái hộp bánh bích qui , “người

đẹp” của Hoàng Chủ Nhân si tình và sở khanh đang kỳ cộ . “Người đẹp” đó nặng chừng 62 ký , vai to , ngang nửa thước tây , ngực lông lá như ngực Lục Sĩ Steve Reeves . . .

Bông hoa chào mừng đi ngay vào trước mũi Quang . Quang cau mày nhìn bàn tay đàn ông cầm bông hoa thò qua cửa vào phòng , nhìn chiếc khuy măng xết “Mặt Cười , Mặt Miếu” gắn trên tay áo sơ mi.

Bên ngoài , có tiếng người cười nhẹ và tiếng nói lại vang lên :

- Bông hoa này để mừng cô đến Nguyệt Điện . Tôi hy vọng cuộc đời của cô sẽ luôn luôn tươi đẹp như bông hoa này.

Quang rút khăn mặt bông lau qua loa rồi – sợ bên ngoài có Lan Phi – chàng bạn xong bộ pi- ja ma mới , mở toang cánh cửa.

Thấy một thanh niên vạm vỡ xuất hiện đột ngột . Hoàng ngạc nhiên . . . ú ớ mấy tiếng . Nhưng vốn là một người giàu kinh nghiệm chàng trấn tĩnh được ngay :

- Ê . . . Ê . . . Chào cậu . . . cậu tắm đấy à . . .

Trước câu hỏi ngây ngô ấy , Quang hung hăng :

- Anh là ai ? Anh vô đây làm gì ?

- Tôi . . . tôi là chủ nhân nhà này . . .

- Anh vô đây làm gì ?

- Tôi vô thăm cô Lan Phi . Tôi đem hoa sang biếu cô Lan Phi và cô bạn . . .

- Cô bạn nào . . . ?

- Cô bạn mượn chung phòng với cô Lan Phi . . .

Như chợt nhớ ra , Quang nhìn ra cửa :

- Cửa phòng tôi đóng . . . Làm sao anh vô đây được ?

Hoàng lúng túng :

- Đây có cửa phòng mở . . .

- Vô lý . Chính tay tôi khóa cửa rồi mới đi tắm mà . . .

- Cửa mở rõ ràng . . .

Máu nóng nổi lên , linh tính báo cho Quang biết là gã đàn ông đứng trước mặt chàng đây là một anh “ám ở hội tề” và việc gã bắt chợt vào phòng là một hành động rất khả nghi , Quang nắm lấy vai áo gã , lôi gã ra cửa :

- Mời anh đi ra . Không có tặng hoa , tặng hoét gì hết . Đừng vớ vẩn .

..

Hoàng bị đẩy ra khỏi phòng . Chàng cầm hai bông hoa đứng ngay người ngoài hành lang . Chợt nét mặt chàng tươi trở lại , một bóng người vừa hiện ra ngoài vườn . . . Người đó là Lan Phi . . .

Hoàng đưa ngay hai bông hoa cho Lan Phi :

- Những bông hoa này sẽ làm tươi thêm căn phòng đã có nhiều xinh

tươi của Lan Phi . Những bông hoa này do chính tay tôi trồng.

- Ô . . . Anh lịch sự quá . . . cảm ơn anh nhiều , anh Hoàng.

Khi hai người đứng đấy , cả hai cùng ăn bận lịch sự , họ giao thiệp với nhau lịch sự như là người ngoại quốc sống sung sướng và giàu tiền.

Nụ cười đang tươi của Hoàng chợt biến đi . Thay vào đó là một đôi vành môi nhăn nhăn hứa sẽ thốt ra những câu nói nặng nề , khó nghe :

- Thật phiền . . . khó nói quá . . . Tôi vừa vô phòng Lan Phi . Trong phòng có một thanh niên . . .

Lan Phi bậm môi lại . Hàm răng trên của nàng cắn lên làn môi dưới . Nàng đàn mặt ra . Nàng nghĩ thầm – “Làm sao mà nói cho hắn hiểu được ? Có nói hắn cũng chẳng tin nào . . .” Vì vậy , nàng đàn đàn mặt ra và nói một cách ngớ ngẩn :

- Anh . . . ảnh tên là Quang . Đại học y khoa . . . Năm thứ tư . . . chơi tennis rất cừ . . .

Hoàng không ngờ cô bé này lại quá quái , ghê gớm đến như vậy : dám mượn phòng sống chung với người yêu trong lúc còn đi học . Chàng đã từng được nghe nhiều chuyện đáng sợ về các cô học trò ở Sài gòn . Đại khái : cô có “đi khách” , ngày vẫn cắp cặp đi học và vẫn đến những nhà mái dâm hạng sang “đi khách” với giá năm trăm , một ngàn đồng “passe” , những cô nữ sinh ở các Internal , đêm nào cũng trốn ra đi ăn , đi nhảy , đi chơi với bọn đàn ông có tiền , có xe ô tô tới đón . Nhiều người đã nói với chàng rằng các cô học trò là đời nay , ghê lắm , chàng không tin , nhưng cũng không tin hẳn . Từ trước , chàng chỉ giao thiệp nhiều với các em nữ thư ký , nữ giáo viên trẻ nhất cũng là hai mươi năm tuổi trở lên . Cô học trò Lolita nay làm chàng ngạc nhiên nhiều nhưng cùng lúc ấy , chàng lại thấy cần phải chinh phục nàng cho kỳ được . Nàng đã có người yêu ? Cũng chẳng sao ! Càng tốt nữa là khác ! Chàng đâu có định cưới nàng làm vợ mà cần nàng còn nguyên trinh ! Song song với việc chiếm lấy trái tim và tấm thân của cô sinh viên trẻ măng , môn môn này , chàng còn thực hiện một việc làm hứng thú : hắt cẳng anh sinh viên trẻ tuổi kia .

Những việc làm đó hứa hẹn với chàng nhiều hào hứng . Như một chiến sĩ dũng cảm , chàng không sợ địch , không ngại hiểm nguy , chàng chỉ muốn có kẻ thù xứng đáng để mà thử sức.

Trước hết , chàng thấy rằng chàng không nên làm cho cô gái này có mặc cảm phạm tội , không nên làm cho nàng sợ . Vì vậy , chàng vội tiếp :

- Cũng chẳng sao ? Nghĩa là tôi không phản đối gì về sự có mặt của

cậu đó trong phòng Lan Phi . Phòng đó Lan Phi đã mượn rồi . Em muốn làm gì trong phòng em thì làm . . .
Những tiếng “Lan Phi ! Lan Phi ! Em . . .” trôi ngọt lịm trên môi Hoàng Chủ Nhân.

- Nhưng tôi cũng muốn em nói qua cho tôi biết là em có bạn trai đến thăm em . . . để tôi khỏi bị lỡ tầu . Vừa rồi , tôi tưởng chỉ có mình Lan Phi trong phòng , tôi lừng lững đi vào , sợ cậu ấy có hiểu lầm chẳng .

..

- Tên anh ấy là Quang.

- Quang coi bộ yêu Lan Phi quá hả ? Trông hấn bảnh trai lắm , xứng đôi với em lắm – Như một ông anh trai giàu lòng thông cảm , Hoàng vui vẻ nói – Chỉ trông mặt hấn cũng biết là hấn yêu Lan Phi . Em biết không , tôi là người giàu tình cảm , dễ xúc động lắm . Trông thấy ai yêu nhau chân thành là tôi xúc động liền . Đôi khi tôi còn xúc động đến . . . khóc nữa là khác.

- Chúng tôi định sẽ thành hôn với nhau khi Quang ra trường . . .

Lan Phi nghiêng mình đi giữa chỗ Hoàng đứng và thành tường để đến gần cửa phòng . Nàng muốn tránh chuyện.

- Tôi chúc Lan Phi và Quang được trăm sự như ý và hạnh phúc hoàn toàn . . .

Khi nói câu đó , Hoàng không hề có một chút ác ý hay mỉa mai . Trái lại , chàng thật tình mong muốn như vậy . Có điều chàng không nói rõ là chàng muốn làm sao cho cô dâu trước đêm tân hôn , đã biết rõ thế nào là động phòng trong phòng ngủ của chàng , do chàng chỉ bảo . Chàng muốn làm cho cô dâu tương lai kia yêu chàng , rồi sau đó đi lấy chồng . Như vậy là mọi sự đều êm đẹp và tất cả mọi người đều hài lòng.

Lan Phi tra chìa khóa vào ổ khóa để mở cửa , Hoàng vội nói :

- À , tối nay , tôi có làm một bữa cơm gia đình mời Lan Phi và cô bạn qua ăn mừng ngày Lan Phi tới đây.

Bộ mặt của Lan Phi lại càng “nghệt” ra :

- Cô bạn nào ?

- Cô bạn ở chung phòng với Lan Phi . . .

- À , cảm ơn anh nhiều lắm . Nhưng tối nay Lan Phi bận lắm . Đã nhận lời đi ăn với người khác rồi . Lan Phi rất tiếc . . . Thôi , anh cho khát hôm khác đi . Cảm ơn nhiều lắm . . .

Rất nhanh nàng mở cửa bước vào phòng và đóng cánh cửa lại .

Hoàng định bước vào phòng theo nàng và thiếu chút nữa thì chàng bị cánh cửa gỗ . Chàng ngạc nhiên và thắc mắc nhiều . Có một chuyện gì lạ xảy ra trong căn phòng này , với cô gái này , mà chàng

chưa được biết . Chắc chắn phải có chuyện gì . Hình như người thiếu nữ muốn dấu chàng chuyện gì đó ! Nhảm quá . . . như vậy là bữa cơm gia đình và thân mật của chàng tối nay bị ế . . . ! Chàng trở vào phòng và ngồi rót rượu uống một mình . Không còn cách nào khác , chàng đành ngồi chờ cho anh thanh niên kia ra về rồi mới tính được nước mới.

Lan Phi bước vào phòng , nàng đặt gói giấy bọc mấy món đồ vừa mua về lên bàn , nhìn quanh , khẽ gọi.

- Quang , đã tắm xong , chiếc khăn tắm quấn ngang , bụng , thò đầu trong màn tắm , nhìn ra :

- Ế . . . , hồi nãy có một thằng cha lằm chằm vào phòng . Nó nói dấm dó làm anh sốt ruột tống cổ nó ra cửa . Thằng cha ấy nó nói . . .

Chàng ngừng nói khi nhận thấy đôi mắt nàng nhìn chàng nặng những phản đối và đầy những trách móc . Đến lúc ấy , chàng mới nhớ là thân thể chàng gần như là không có gì che đậy cả.

Đúng là chàng nghĩ Lan Phi ngắt lời chàng giọng trách móc :

- Quang nên cẩn thận , chúng mình tránh nhất là ăn bận bê bối ,

- Em nói đúng , anh xin lỗi . Chờ anh một chút vậy . . .

Chàng thụt vội vào phòng tắm , Lan Phi nhẹ thở ra một hơi dài.

Lan Phi lấy ổ bánh mì Brodard vừa mua về trong giỏ đặt lên bàn .

Bữa ăn đầu tiên của họ tại nhà mới là một bữa ăn nguội : bánh mì với jambon . Nàng sẽ chiên hai quả trứng gà . Từ ngày mai , họ sẽ nhờ chị Mươi nấu cơm , bữa nào cao hứng , nàng sẽ nấu thêm những món ăn đặc biệt cho Quang thưởng thức.

Quang ra khỏi phòng tắm . Lần này , chàng đã mặc pijama gài nút cẩn thận và chải đầu đàng hoàng.

Lan Phi nhìn Quang với đôi mắt ngụ ý đề cao hành động giàu thiện chí của chàng . Nàng mỉm cười :

- Có nhiều chi tiết tuy nhỏ mọn , nhưng rất quan trọng mà chúng ta quên chưa bàn đến . Chẳng hạn như sống chung trong nhà này không lúc nào chúng mình được phép ăn mặc hở hang , chúng mình phải giữ cho nhau và giúp nhau giữ lời cam kết . Cả ngày lẫn đêm , lúc nào chúng ta cũng phải ăn bận đàng hoàng . Anh có đồng ý với em như vậy không ?

- Đồng ý . Anh cũng đang định nhắc em như vậy . À , hồi nãy anh đang nói dở . . . Anh đang tắm thì có thằng cha nào nó xông xộc vào phòng mình . Nó “A- la- xô” vào cả phòng tắm . Thằng cha ấy lỗ mãng quá.

Chàng nhìn thấy hai bông hoa Lan Phi đặt trên bàn , cạnh ổ bánh mì

:

- Phải hoa này của hắn không ?
 - Ông ấy là ông Hoàng , ông chủ nhà đấy mà.
 - Chủ nhà ?
 - Chủ nhà ! Ông ấy tử tế lắm , anh ạ.
 - Tử tế à ? Sao em biết hắn tử tế ? – Quang nheo mắt lại , nhìn Lan Phi , nghi ngờ – Chủ nhà thì chủ nhà chứ . Hắn sang phòng mình làm gì ? Hắn muốn gì em ?
- Lần đầu tiên trong ngày , Lan Phi nói dối :
- Em đâu có biết ! Sao anh cứ lục vấn em vậy nhỉ ?

Gái Trọ

Chương 6

Trong hai tiếng đồng hồ , suốt trong 120 phút , Hoàng Chủ Nhân ngồi một mình trước bàn tiệc có con gà quay còn gần nguyên con , trước hai bông hoa nằm trên bên hai cái đĩa tây trong lòng có hai cái bát kiểu vẫn còn “chổng mông” lên vì không được sờ tới . Vì thói quen chàng cho máy Motorola chạy những đĩa nhạc du dương , êm dịu , mùi mẫn theo nhau xoay vòng dưới mũi kim , chàng ngồi uống rượu một mình . Chàng buồn và khó hiểu như một nhà lãnh tụ đảo chính tin chắc là cuộc đảo chính của mình thành công mười mươi nhưng lại thất bại ngay từ phút đọc bản tuyên ngôn thứ nhất trên Đài phát thanh.

Hoàng thắc mắt suy nghĩ về cái lý do tại sao đêm nay chàng lại thất bại . Chàng biết là chàng không nắm vững được tình thế . Có một vài sự kiện gì đó liên hệ đến hai cô thiếu nữ xinh như mộng bên phòng kia mà chàng chưa nắm được . Phải chăng hai cô gái đó “hư” hơn là chàng tưởng tượng ? Anh chàng thanh niên gà tồ đó phải chăng là chồng chưa cưới của Lan Phi ? Hay chàng ta là anh trai của một trong hai nàng ? Nếu là anh trai đến thăm em gái , sao gã lại thoát y tắm phây phây như thế ? Còn một cô em nữa đâu ? Sao chàng chưa thấy cô gái thứ hai xuất hiện ?

Hoàng vừa uống rượu vừa suy nghĩ . Máy hát vẫn quay nhưng tai chàng không bắt được tiếng nhạc , bao nhiêu năng lực của thính giác của chàng đều hướng hết sang cả cửa phòng bên kia , chàng để cửa phòng chàng hé mở , để khi gã thanh niên gà tồ ra về , chàng trông

thấy.

Hơn bao giờ hết , Hoàng thấy rằng đây là lúc chàng cần suy nghĩ để tìm hiểu , phân tích tình hình và giữ phần chủ động . Không ! Chàng nhất định là chàng không làm . Lan Phi – cô thiếu nữ khả ái , mỹ miều , thơm phưng phức mới lạc động Nguyệt Điện – chắc chắn phải là con nhà lành , con nhà sang trọng có dư tiền nữa là khác . Lan Phi không thể là con nhà bần . Có thể cô ả lẳng mạn , đa tình , bừa bãi với ái tình trước tuổi , nhưng mặt ấy nhất định không phải là mặt mũi con nhà bần tiện . Việc cô ả là cháu gái Minh Nhung là một bằng chứng về giai cấp gia đình của nàng . Trong một giây đồng hồ , Hoàng nghĩ rằng – “Hay là em mạo nhận là cháu gái Minh Nhung để bịp mình ?” Nhưng chàng nghĩ lại ngay – “Đâu có ai mạo nhận một cách đại dột như vậy ? Em phải biết là mình còn gặp Minh Nhung luôn , Minh Nhung còn trở lại nhà này , mạo nhận là cháu Minh Nhung là em bị lộ ngay . Nhưng em mạo nhận để làm gì ? Lạ thật ?” – Chàng liên miên nghĩ ngợi , những giả thuyết về đời tư Lan Phi theo nhau đến với chàng.

Cánh cửa phòng Hoàng mở hé trong lúc cánh cửa phòng đối diện khép kín – kín đến nỗi không còn gì có thể kín hơn được thế , không cần phải nhìn trộm qua lỗ khóa , không cần phải đoán , Hoàng cũng biết là đôi người trẻ tuổi trong đó đang làm gì ! Họ có rất nhiều việc êm ái , hào hứng để làm tay đôi trong lúc chàng ngồi bên này , uống rượu một mình , sầu đời và cảm thấy mình thừa thãi . Người thiếu nữ xinh và thơm , hấp dẫn , gợi ý cắn cấu như một trái mơ chín cây kia từ chối không sang ăn cơm với chàng , nàng cũng không đi ra khỏi phòng , như vậy nghĩa là tối nay , họ ăn cơm với nhau trong phòng . Ngay lúc này đây có thể là họ ngồi đối diện nhau ăn bánh mì , uống nước lọc , hoặc đã ăn xong từ lâu và đang yêu nhau.

Hoàng vẫn quen uống rượu một mình . Là một tay chơi có kinh nghiệm và chơi bời thường trực tức là chơi quanh năm , chàng uống rượu có hạn định , có điều độ . Đa số những tay chơi bời nhà nghề , loại người sống để mà chơi , đều chơi bời có mực thước như Hoàng . Những tay chơi xô bồ : uống thật nhiều rượu để đến nỗi say bò ra đường , say đến hai ba ngày chưa tỉnh , đều là bọn tay mơ hoặc bọn chán đời tự tử , chơi để mà chết . Nhưng đêm nay , Hoàng cảm thấy sầu đời - một nỗi buồn vô cớ nhưng thâm thiết mà chàng gọi là “caphard” – chàng uống rượu nhiều hơn hạn định . Mọi lần , khi có khách đàn bà và sau tiệc rượu , chàng còn phải hành động . Hoàng chỉ uống nhiều lắm là ba ly champagne . Tuy chàng uống rượu nhiều , tuy chị Mười coi chàng là một sâu rượu và tiên đoán trong một ngày

gần đây , chàng sẽ chết : vì đau gan , lúc nào Hoàng cũng tỉnh táo , tâm trí chàng đủ minh mẫn để chỉ huy tứ chi và ngũ quan , và thân thể cùng cơ thể chàng vẫn có đầy đủ năng lực để làm tròn bổn phận. Chai champagne ướp lạnh để chờ hai người đẹp được Hoàng mở ra . Chàng ngồi xuống một mình hết ly này tiếp ly khác . Càng say , chàng càng thấy thèm muốn chiếm đoạt được Lan Phi . Chàng bắt buộc phải chiến thắng trong cuộc chiến tranh tình yêu này , nếu không , chàng sẽ mất hết tự tin . Hoàng biết hơn ai hết mọi đặc điểm của cuộc chiến tranh mà chàng khơi mào đây là : Người thiếu nữ kia chưa chú ý gì tới chàng . Nàng không coi chàng là người có thể yêu nàng – việc đáng sợ nhất , ghê rợn nhất có thể xảy đến cho những anh đàn ông là khi mình vừa mở miệng ra nói – “Anh yêu Em , cô gái nhìn mình như nhìn một quái thai rồi cười phá lên – anh thanh niên gà tồ hiện đang ở bên người đẹp có thể sẽ là một người bạn đồng minh hữu hiệu của Hoàng nếu chàng biết lợi dụng và khéo lợi dụng . Anh thanh niên đó đã dại dột coi chàng là địch thủ . Thái độ hung hăng của anh ta hồi nãy cho Hoàng biết chắc như vậy.

Kể từ ngày Hoàng thừa hưởng tòa nhà này và biến nó thành nhà cho phụ nữ mượn từng phòng , đặt tên cho nó là Nguyệt Điện , đã có nhiều phụ nữ ra vô nhà và ra vô đời chàng , nhưng chưa có cô nào hấp dẫn chàng , làm chàng phải ao ước và suy nghĩ nhiều bằng Lan Phi . Nàng làm cho chàng phải hối tiếc tuổi trẻ , một việc mà từ trước đến nay , chưa bao giờ xảy ra trong đời chàng . Điều cần nói là khi còn trẻ , khi chàng biết suy nghĩ , biết yêu , cho đến khi năm chàng đã hai mươi năm tuổi , chàng rất dại khờ với đàn bà . Nói đúng danh từ là chàng rất “nghệt” . Chàng coi trọng đàn bà quá , chàng đặt họ lên những cái bực cao , chàng để họ đứng cao hơn chàng và kết quả là chàng chỉ toàn bị thiệt thòi . Trước khi biết đối phó với đàn bà , chàng đã bị họ “quật” cho nhiều đòn đau đớn . Tuổi trẻ của chàng được đánh dấu giai đoạn bằng những thất bại chua cay nối tiếp . Vì vậy chàng không bao giờ hối tiếc tuổi trẻ cho đến nay.

Chàng nhìn đồng hồ : mười một giờ đêm rồi , phòng bên kia vẫn êm ru , gã thanh niên vẫn chưa thềm giấc từ – “Anh chàng định ngủ lại đây chắc ?” Hoàng bực bội nghĩ thầm – “Không biết là chúng nó nói năng những gì với nhau ?” Hoàng nhẹ bước ra khỏi phòng , đến áp tai vào cửa phòng Lan Phi.

Trong phòng , đôi người trẻ tuổi đang sửa soạn đi ngủ . Quang đã cắm cọc ghế bố và giăng mùng xong , chàng loay hoay tìm chỗ đặt cây đèn ngủ ở bên giường để đọc sách . Lan Phi buông mùng nhanh hơn . Nàng trở xuống khu phòng ngủ của Quang để giúp chàng sửa

soạn.

Đứng nhìn chiếc ghế bố nhà binh , Lan Phi nghĩ rằng chiếc giường nệm bông của nàng rộng quá , hai người nằm thì thất vừa , nhưng nàng không dám nói đến chuyện đó :

- Anh chịu khó nằm ghế vải này vài ngày đi , em sẽ tìm mua cho anh một chiếc đi vắng có nệm thật xinh . Đi vắng một người nằm có nệm mousse , không đắt lắm đâu anh ạ . . .

- Anh nằm ghế vải này cũng được . . . – Quang dẫn chuyện một cách thận trọng và khéo léo – Minh có định ở đây lâu thì mới mua đi vắng chứ . Rẽ cũng phải hơn một ngàn đồng . Dùng chẳng được bao lâu .

..

Lan Phi nghĩ ngay đến chuyện Quang nói bóng gió , xa xôi đến việc chàng lên ngủ chung giường với nàng . Nàng nghe như Quang muốn nói – “Ồ . . . mua giường làm gì ? Để anh nằm đây vài đêm cho phải phép rồi anh lên đó mí em” . Nàng vội làm ra vẻ không hiểu câu nói ngụ ý đó và nghiêm giọng :

- Sao lại không định ở đây lâu ? Anh còn hai năm nữa mới thi ra , chúng ta ít nhất cũng sống ở đây trong hai năm . Hai năm là hơn bảy trăm đêm . . . Nếu nằm ghế vải mà anh mất ngủ thì còn học hành gì được . . .

Quang thở dài như một gã chán đời và bồi thêm một cái nhún vai :

- Ô . . . đằng nào thì anh cũng bị mất ngủ rồi.

- Nếu vậy , em sẽ đi mua đi vắng nệm mousse cho anh ngày mai .

Báo quảng cáo ở nhà bán nệm đường Trần Hưng Đạo một cái nệm mousse hai thước hai lại chỉ có 999 đồng.

- Sao không lấy chẳng một ngàn mà lại chỉ có 999 đồng ? Bớt một đồng để khách uống nước mía à ?

Thấy rõ sự thiếu thiện chí trong lời nói chuyện chán đời và khinh bác kiêu gây sự hoặc than thân trách phận của Quang , Lan Phi lặng lẽ quay đi . Nhưng Quang kéo tay nàng lại :

- Em . . . anh muốn nói với em một chuyện . . .

Nàng lạnh lùng :

- Chuyện gì ạ ?

Quang thở dài :

- Anh muốn chúng mình hoạch định lại chương trình . . .

Cơn giận của Lan Phi bùng lên như một thùng dầu xăng bị châm lửa :

- Em phục anh đấy . Đàn ông mà hay thay đổi như anh thật hiếm .

Anh thay đổi hơn đàn bà . Mới đêm đầu tiên thực hiện chương trình , anh đã gây sự rồi . Bây giờ . . . anh muốn gì ?

Quang khỏ sở gãi đầu :

- Anh không muốn gì cả ! Anh chỉ muốn em bình tĩnh để thảo luận với anh.

- Vấn đề gì ?

- Vấn đề chúng ta chung sống với nhau như thế này . . . không được , không hợp tự nhiên . Khó nói quá . . . Anh thấy chúng mình như là . . . “anormal” . . .

- Anormal ? – Lan Phi hỏi lại , giọng nàng cao hẳn lên , the thé , bất mãn như khi nàng nghe ai nói là nàng bị “cùi” . Anormal là cái gì : Em như thế này mà anh dám bảo em là anormal hả ?

- Khỏ lắm . Anh không nói em , anh nói cuộc sống chung thí nghiệm này của chúng mình kia mà.

Bên ngoài phòng , Hoàng Chủ Nhân trợn tròn đôi mắt . Chàng bắt đầu hiểu . Chợt nhớ ra là tai bên phải của chàng không thính bằng tai bên trái chàng bèn đổi tai và nghe tiếng Lan Phi đang nói :

- Chúng ta đang làm một thử thách cao đẹp : hai người trẻ tuổi khỏe mạnh từ tinh thần đến thể xác , yêu nhau , sống chung với nhau trong một nhà , nhưng trong sạch , chúng ta là những người trẻ tuổi yêu nhau nhưng không phải cù gần nhau cứ được sống một mình với nhau trong căn phòng là . . . là . . . lòi nhau lên giường . Việc làm của chúng mình cao thượng biết là dường nào . . .

- Tại anh hèn nhát không dám lòi . . . kéo em . Không được đâu , em ạ . Không một người khỏe mạnh nào có thể sống được như thế này . Anh đến ốm , đến chết mất . . .

Giọng nói của Quang hình như làm cho Lan Phi mỉm lòng :

- Tại sao ? Tại vì chúng mình không . . . ngủ chung với nhau mà anh phải ốm ư ?

Quang không nói gì cả . Sau câu hỏi của người yêu , chàng không thể công nhận mà cũng không thể từ chối :

- Anh cứ nói đi , nói lại mãi . Chúng ta đã đồng ý với nhau , đã thảo luận kỹ rồi mà . Chúng ta quyết định làm một cuộc thí nghiệm mà trước chúng ta chắc chắn chưa có ai làm : chúng ta sống chung với nhau như một đôi bạn , thương yêu nhau nhưng kính mến nhau , để tìm hiểu tính tình nhau trước khi thành hôn với nhau . Điều cần nhất là thử xem chúng ta có hợp tính , hợp nét nhau không . . .

Bên ngoài , Hoàng Chủ Nhân ngạc nhiên đến “ngẩn” mặt ra , chàng không thể ngờ cô thiếu nữ mỹ miều , văn minh và tân tiến ấy lại “khùng” đến như vậy . Nếu nàng không dở người , chắc chắn nàng phải là một cô gái rất độc ác . Cho người yêu sống chung với mình suốt ngày đêm mà . . . không làm gì cả , tức là cho người yêu phát

điên rồi còn gì . Hoàng thấy rõ ý kiến sống chung trong “sạch” này là của Lan Phi và anh thanh Niên “gà tồ” kia là nạn nhân của nàng , một gã đại dốt nhắm mắt làm theo ý muốn của người yêu , một gã sẽ bị “vỡ mặt” thê thảm . Hoàng vội đi ra vườn để đến đứng dưới cửa sổ phòng Lan Phi . Qua khung cửa sổ mở rộng chàng nghe chuyện họ rõ và dễ hơn.

- Anh với em , chúng mình yêu nhau đã hơn một năm rồi . . .

- Giọng nói của Lan Phi êm ái vắng xuống chỗ Hoàng đứng – chúng ta yêu nhau mà vẫn chưa . . . yêu nhau lần nào . Em nhất định giữ tình trạng cao đẹp này cho tới ngày chúng mình cưới nhau . Bây giờ có gì khác trước đâu nào ? Tại sao trước kia anh chịu được mà bây giờ anh lại không chịu được ?

- Trước khác , bây giờ khác , trước kia anh chỉ được gặp em mỗi lần nhiều lắm là vài giờ đồng hồ , anh chỉ được ngồi gần em trong rạp hát bóng , bên xa lộ . . . rồi thôi , chia tay . Anh về nhà tắm một chậu nước lạnh là lại tỉnh táo . . .

- Nước lạnh thì thiếu gì ? Ở đây cũng có nước lạnh . . .

- Khổ lắm . . . tắm rồi không trông thấy nữa kia ! chớ ở đây , tắm rồi . . . lại thấy em phây phây mặc áo ngủ mỏng tanh đi lên đi xuống , tắm rồi để thấy em nằm đó thì . . . nó lại nóng ran người lên ! Mỗi ngày tắm vài chục lần để mà chết à ? Em muốn anh bì bõm tắm suốt đêm sao ?

Lan Phi thấy rằng Quang đang bối rối đến cực điểm . Nàng tìm cách xoa dịu :

- Em biết là anh cố gắng nhiều . Em càng thêm kính phục anh . Em cũng biết là cuộc thí nghiệm của mình khó khăn nên em mới gọi nó là một cuộc thử thách . Không phải là anh chắc không thể làm được . . .

Bực quá , Quang giơ tay lên chặt lia lịa vào không khí :

- Em đừng khích động tinh thần anh nữa . Anh biết trước kết quả cuộc sống chung này rồi : một , anh sẽ phải vào nhà thương điên , hai , anh sẽ cưỡng hiếp em ! Đàng nào anh cũng bị em khinh bỉ và mất em . . .

Cơn giận của Lan Phi mỗi giây mỗi tăng thêm cường độ . Nàng cố trấn tĩnh để nhắc cho chàng nhớ :

- Còn em thì sao ? Anh chỉ biết anh thôi . Em cũng khó chịu như anh vậy.

- Đàn bà khác ! Đàn bà thích kéo dài ra để hành hạ đàn ông , để thấy là mình được thêm muốn . Đàn bà tàn nhẫn lắm . . .

Câu kết tội đàn bà quá nặng và đôi khi rất đúng ấy làm cho Lan Phi đổi sắc mặt , đôi má nàng ửng hồng lên , rồi làn da nàng trắng ra .

Nàng quay lưng lại Quang :

- Thôi vậy . . . chúng ta hủy bỏ chương trình . Cũng chẳng sao . . .

Phải có thử làm mới biết là làm không được chứ . . .

Quang cảm thấy Lan Phi xa chàng – xa trông thấy , xa ngay trước mắt , nếu chàng không nhanh và khéo léo níu giữ nàng lại , nàng sẽ đi xa luôn , sẽ đi mất luôn – chàng hoảng hốt :

- Em . . . sao em cứ nóng quá thế . Anh chỉ muốn nói là . . .

- Thôi anh đừng nói nhiều nữa . Phải cả hai chúng ta đồng lòng thì mới được . Chúng ta đồng lòng quyết chí còn khó nữa là . . . đằng này anh cứ làm như Lan Phi bắt buộc anh.

Quang “tuyên bố” rất hùng hồn :

- Anh đã theo em tới đây , anh sẽ cùng đi với em đến cùng.

Lan Phi lắc đầu :

- Em không thích ép buộc ai , nhất là ép buộc anh . Dự định của chúng ta trước sau gì cũng thất bại . Nên cắt đứt ngay bây giờ thì hơn , chúng ta còn cứu vãn được nhiều . . .

Trước vẻ lạnh nhạt của Lan Phi , Quang cũng thấy cơn giận của tràn dâng lên :

- Cô nói là cô không muốn ép buộc ai hết ? Cô chẳng đang ép buộc tôi phải cắt đứt là gì đây ?

- Anh hứa rồi anh lại nuốt lời . Không tin nổi anh . Thôi . . . anh đi đi .

..

- Em cương . . .

- Chưa chi đã sai lời.

Quang không còn trấn tĩnh được nữa :

- Cô muốn tôi đi thì . . . tôi đi . . .

Bên ngoài , đang áp tai vào cánh cửa để nghe trộm , Hoàng Chủ Nhân lẹ chân rút lui vào phòng mình vừa vặn để tránh Quang hùng hục đi ra.

Một khoảnh khắc thời gian sau đó , Lan Phi chạy ra . Nàng dừng lại trên thềm , gọi xuống vườn , tiếng gọi chan chứa âm thanh thê thảm :

- Anh . . . Đừng đi . . .

Nhưng Quang đi rồi , chàng đã biến mất trong bóng tối . Mặt Lan Phi cúi xuống , đôi mắt nàng đẫm lệ . . .

Có tiếng dép cao su đi lẹp kẹp ngoài vườn cây . Một bóng người bận pi- ja- ma từ cổng đi vào . Người ấy là Quang . Thấy nàng đứng chờ , chàng vừa mừng vừa ngỡ ngàng , gượng cười :

- Quên mất . . . chưa thay quần áo . . .

Lan Phi chạy vội đến nắm lấy tay người yêu :

- Em xin lỗi , em nói quá lời . . .

- Lỗi tại anh . Anh phải xin lỗi em mới đúng . . .

Đôi người yêu cùng “nhũn như con chi chi” và tỏ ra có thừa thiện chí . Họ nắm tay nhau , âu yếm dìu nhau đi vào phòng . Khi cánh cửa gỗ vừa đóng lại , lập tức cánh cửa phòng của Hoàng Chủ Nhân mở ra , Hoàng lại nhón gót đi sang áp tai nghe.

Trong phòng , đôi người trẻ tuổi nồng nàn hôn nhau . Sau cơn mưa , trời lại sáng , họ cảm thấy yêu nhau hơn trước.

Áp tai nghe mãi Hoàng mới nghe thấy tiếng nói :

- Em không được phép nói nặng anh . . .

- Anh không có quyền kêu , than phiền . Anh đã hứa với em một lời , anh giữ lời hứa tới cùng . Em không còn giận anh chứ ?

Và họ lại hôn nhau . Đó là một chiếc hôn dài , lâu , hôn đâu ra đấy , đến nơi đến chốn , một chiếc hôn thuộc loại hôn làm cho mạch máu của người nam chạy nhanh hết tốc lực và làm cho người nữ mắt mờ , chân tay mềm nhũn . Chợt . . . họ cùng rời nhau và cùng xô nhau ra . Cả hai cùng cảm thấy là họ đang ở trong một tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Đờ đẫn cả người , Lan Phi nói như người mất hồn :

- Nguy quá . . . Từ nay , trở đi , anh đừng có hôn em như thế này nữa . . .

Quang gật đầu , chàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc , hai bàn tay chàng cũng run run :

- Phải cấm ngặt kiểu hôn này . . . nếu không cài chương trình sống chung mà không . . . “yêu” nhau của chắc chắn là thất bại.

- Chúng ta làm một hành động tượng trưng đi . Anh đồng ý không ?

- Tượng trưng gì thế ?

- Chúng mình cho hai cái bàn chải răng của mình lấy nhau . . . !

Quang hiểu ý của Lan Phi : với nàng , một đôi bàn chải đánh răng đứng chung trong một cái ly là tượng trưng cho một đôi vợ chồng mới cưới . Nàng thâu lượm được hình ảnh này trong khi xem một cuốn phim do Sandra Dee đóng vai chính . Chàng mỉm cười :

- Đồng ý !

Họ chạy đi tìm bàn chải đánh răng . Họ dùng hai bàn tay nâng những chiếc bàn chải đánh răng mới tinh trình trọng đi vào phòng tắm . Họ đứng tựa vai nhau trước bồn rửa mặt.

- Bắt đầu từ giây phút này cho đến lúc các người trở về cát bụi , ta tuyên bố các người là vợ chồng . Hãy yêu nhau và cùng chết một ngày , một giờ , đừng bao giờ xa nhau.

Họ buông hai cây bàn chải vào chiếc ly thủy tinh.

Lan Phi cười sung sướng :

- Trông chúng nó đẹp đôi không anh ? Nằm bên nhau suốt ngày , suốt đêm . . .

- Ờ . . . chúng nó sung sướng hơn chúng mình nhiều . . .

Lan Phi vội đứng nhích ra một chút . Nàng cảm thấy trong giọng nói của Quang có những âm thanh khả nghi.

Khuya rồi anh à . . . – Nàng nói – Em thấy đêm nay chúng mình nên đi ngủ sớm một chút . Em phải tắm mới ngủ được . . .

- Anh nằm đọc sách . . .

Quang đi về góc phòng của chàng . Lan Phi đi lên khu giường ngủ của nàng thay quần áo rất lẹ . Một lát sau , nàng bận chiếc áo ngủ – áo lụa rộng thùng thình , hở cổ , ngắn tay , dài xuống quá đầu gối – đi như lướt , như bay vào phòng tắm.

Quang tắt ngọn đèn lớn , chàng bật ngọn đèn con đầu giường rồi nằm xuống , mở tập sách học.

Có tiếng nước chảy rào rào vang nhẹ trong cái êm vắng của gian phòng gần nửa đêm.

Bên ngoài , Hoàng Chủ Nhân nhấc tai ra khỏi cánh cửa , chàng mỉm cười . Chàng đã hiểu sự bí mật của người thiếu nữ xinh như mộng này . Nàng quả là một thiếu nữ khác thường . Nàng từ Đại Học Xá ra đây mượn nhà ở chung với người yêu , nhưng nàng không cho người yêu “yêu” trước ngày cưới.

Đó là một chuyện thuộc loại chuyện mà người ta tưởng chỉ có thể xảy ra trong tiểu thuyết , nhưng như những chuyện xảy ra trong tiểu thuyết vẫn có thể thực sự xảy ra trong cuộc đời; chuyện trai gái sống chung phòng mà không yêu nhau , không “tiền dâm , hậu thú” đã và đang xảy ra trong Nguyệt Điện.

Hoàn lắc đầu mỉm cười một mình . Chàng đã làm khi tưởng rằng người sống chung phòng với Lan Phi cũng là một thiếu nữ . Chàng vào phòng . Vài phút sau , chàng trở ra , tay cầm một chai nước lã . Dùng chìa khóa riêng mở cửa phòng Lan Phi rất nhẹ chàng bước vào phòng.

Quang đang nằm , cuốn sách giơ trước mặt nên không thấy Hoàng . Bằng một giọng thân mật , như là bạn quen biết từ lâu ngày , Hoàng cất tiếng :

- Ê . . . nằm học hả chú !

Bỗng dưng có tiếng đàn ông ngay trước mặt , Quang giật nảy mình , nhồm dậy . Cây đèn được đặt không vững trên chiếc bàn con , bị đụng mạnh đổ ụp xuống . Quang vội nhào người ra để đỡ cây đèn.

Thản nhiên và tươi tỉnh như chuyện đột ngột vào phòng riêng của người lạ vào giữa nửa đêm là một chuyện rất thường . Hoàng Chủ

Nhân đến gần Quang :

- Cứ nằm đọc sách tự nhiên đi . Việc gì mà chú phải ngồi dậy . Anh em nhà . . .

Quang sùng xộ :

- Sao anh vào đây được ? Anh vào đây bằng lối nào ?

- Cửa phòng mở , khi đi ngủ , chú phải lo đóng cửa , khóa cửa đàng hoàng chứ ! Tôi là Hoàng , chủ nhà này . . .

Tôi biết anh là chủ nhà này rồi ! Nhưng đêm anh vào đây làm chi ?

Hoàng đến bên cửa sổ , cầm chai nước lã tưới vào mấy chậu cây hoa đặt trên thành cửa . Chàng nhún nha giải thích :

- Tôi là chủ nhà . . .

- Chủ nhà thì sao . . . ?

- Là chủ nhà . . . Tôi có một vài cái quyền nho nhỏ . . .

- Quyền gì ? Quyền xộc vào phòng tắm của người ta hả ? Nửa đêm rồi . . . Không ai có quyền vào phòng riêng của người khác , chủ nhà cũng mặc . . . A lê . . . đi ra . . . Anh có chịu ra không thì bảo ?

Hoàng quay lại nhìn Quang . Như một ông anh cả nói với cậu em không biết điều , chàng nhìn Quang bằng một cái nhìn gần như là thương hại :

- Tôi có thể trò chuyện với chú thân mật như là anh em nói với nhau không ?

- Không ! Không có anh em gì hết . Ai thèm anh em với anh . . .

Quang giận điên lên . Chàng muốn chửi thề , muốn văng tục , muốn quát ầm lên , nhưng sợ Lan Phi đang tắm nghe tiếng , chàng vẫn phải nói khẽ . Nhưng chàng túm lấy ngực áo gã đàn ông vô duyên và trơ trẽn ấy , đẩy gã ra cửa.

Hoàng gạt tay Quang ra :

- Trước khi chú đẩy tôi ra khỏi căn phòng này , chú cũng nhớ rằng tôi là chủ nhà , và tôi cũng có quyền trục xuất chú ra khỏi phòng này bất cứ lúc nào tôi muốn.

Quang dừng lại.

Hoàng nở một nụ cười ngạo mạn và khó hiểu :

- À . . . chú biết điều một chút rồi đấy . Như vậy có lợi cho chú hơn . Nếu sự hiểu biết của tôi không làm thì chú với cô Lan Phi đây không phải là vợ chồng nhưng lại chung sống như vợ chồng ? Cô ấy là một sinh viên đang sống trong trường và rất có thể cô ấy là gái vị thành niên mặc dầu . . . cô ấy nở nang lắm rồi . Tuy cô ấy dọn tới đây I do ý muốn của cô ấy , nhưng nếu gia đình cô biết chuyện làm khó dễ , có thể tôi cũng bị lôi thôi lây . Vì vậy , tôi thấy tôi có bổn phận phải can thiệp một chút – một chút xíu thôi – vào đời tư của cô ấy , chú không

phản đối chứ ?

Hoàng vỗ nhẹ lên vai Quang :

- Chú yên trí . Tôi thông cảm chú . Tôi cũng có một thời trai trẻ sống vì yêu đương và chết vì yêu đương . Có một thời , tôi cũng khổ sở nhiều vì đàn bà . Ngày trẻ như chú , tôi nghĩ rằng cuộc đời chỉ có tình yêu là quý nhất và đời tôi không thể thiếu đàn bà . Có điều đáng kể là đến bây giờ , tôi cũng vẫn nghĩ như thế . . .

Hoàng cười nhẹ , tiếng cười vu vơ nhưng thâm trầm , thoát nghe tưởng như vô nghĩa nhưng sự thực chứa đựng rất nhiều ý nghĩa . Tiếng cười ấy do Hoàng thốt ra để cười sự ngốc dại của chính chàng và cũng là cười để tha thứ cho mình , cho đời :

- Tâm lý đàn bà là bí mật và phức tạp lắm – Chàng nói tiếp – Với những người đàn bà đẹp và chúng ta yêu nhau , chúng ta không bao giờ hiểu họ đang nghĩ gì , đang làm gì , sẽ nghĩ gì , sẽ làm những gì . Chẳng hạn như ta không thể bao giờ biết chắc ngày mai họ có còn yêu thương ta như hôm nay nữa không , hoặc nếu ta làm việc này , họ sẽ nghĩ gì về ta , sẽ làm gì ! Đàn bà lạ lắm . . . – Hoàng nhè nhẹ lắc đầu , một bên lông mày hơi nhướng lên , Quang đứng yên nghe , nhưng đôi lông mày rậm và thẳng băng như một vệt mực dài vẫn nhú lại Quang tuy nghe nhưng sẵn sàng để đấm , Hoàng vẫn thản nhiên và trầm giọng nói – sự lạ lùng và bí mật của họ quyến rũ ta , bắt ta phải chạy theo họ . Họ muốn ta chạy theo họ . Họ muốn ta chạy theo họ , chiều ý họ mãi , họ sẽ chán ta , họ sẽ coi thường ta . Họ sẽ bỏ rơi ta để chạy theo kẻ khác . Muốn được yêu đàn bà , chúng ta phải bắt họ yêu mình , chúng ta phải dành phần chủ động . Nhưng chủ động là làm gì , làm cách nào để dành phần chủ động , và chủ động như thế nào ? Đó là tất cả vấn đề.

Từ phía phòng tắm , tiếng nước chảy đột nhiên lớn hơn . Vô tình , Quang để cho Hoàng đẩy nhẹ vai chàng đứng bên cửa sổ :

- Nhưng chú yên trí , tôi sẽ giúp chú . Tôi sẽ đem kinh nghiệm sống của tôi ra để giúp chú . Trước hết , chúng ta hãy nhận xét tình hình . Có chuyện gì xảy ra nào ? Cô Lan Phi là một thiếu nữ con nhà gia giáo , giai cấp trên bậc trung lưu một chút , thông minh , có học , giàu tình cảm , có tâm hồn mơ mộng và lãng mạn vừa phải , không lố lăng mà vẫn văn minh . Nói tóm lại , cô Lan Phi là một thiếu nữ hoàn toàn trong cái vũ trụ mà muôn vật đều có giá trị tương đối này . . .

Như một giáo sư giảng bài , Hoàng lên giọng :

- Cô Lan Phi . . . nếu tôi không làm , chưa đến hai mươi một tuổi .

Thân thể cô nẩy nở hoàn toàn . Cô Lan Phi đã là một người đàn bà.

Quang ghét nhất kẻ nào dám nói động đến thân thể Lan Phi , dù là

động đến rất xa . Giọng nói thản nhiên như một thầy thuốc và cái vẻ tự cho mình có thẩm quyền của Hoàng Chủ Nhân như làm cho Quang thức tỉnh , chàng lại xô gã đàn ông khả nghi ấy ra cửa :

- Anh không có quyền nói đến cô ấy . Tôi cấm anh , chủ nhà cũng mặc , anh ra khỏi ngay . . .

Hoàng đi giật lùi ra cửa nói nhanh :

- Tôi chỉ muốn giúp chú . Tôi nhiều tuổi hơn chú , nhiều kinh nghiệm hơn chú . . . nếu không nói đến cô ấy , làm sao tôi giúp chú cho được ?

- Mặc xác tôi . Đi ra . . .

Có một sự xô đẩy , giằng co nhau xảy ra . Cuộc xô đẩy rất ngắn . Căn phòng này chỉ có thể có một người đàn ông . Người đàn ông thừa bị tống ra hành lang.

Nhưng người đóng cửa không phải là cậu sinh viên bác sĩ tương lai mà là Hoàng Chủ Nhân . Như một danh thủ judo , Hoàng đã lừa đẩy Quang ra khỏi phòng , nhân lúc Quang lấy sức mạnh để đẩy chàng Hoàng nhanh tay đóng ngay cửa lại . Cửa được đặt khóa bên trong , Quang không có chìa khóa nên không làm sao mở cửa trở vào được. Chủ Nhân Nguyệt Điện vừa quay lại thì cửa phòng tắp hé mở.

Lan Phi bước ra trong tấm áo ngủ bằng lụa trắng mỏng tanh hoa giấy “pơ luya” . Ngọn đèn sau lưng nàng làm cho thân thể nàng hiện rõ , nổi bật giữa làn lụa mỏng . Một thứ mùi đặc biệt do da thịt đàn bà với xà bông thơm và nước lạnh tạo thành , bay ngào ngạt tới chỗ Hoàng.

- Anh nói chuyện với ai vậy anh . . . ? Nàng nhìn xuống và thấy Hoàng nhìn lên – Ồ . . .

Hoàng cười tươi :

- Lan Phi . . . em bận áo ngủ đẹp quá . Em bận áo nào cũng đẹp . . .

Và chàng nghĩ thầm – “Em không bận gì cả chắc là còn đẹp nữa .

Đẹp nhất . . . !” Trong giây phút ấy , chàng thấy rằng Lan Phi đẹp thực , đẹp nhất trong số những người đẹp đã sống , đã ngủ , đã tắm trong tòa nhà Nguyệt Điện của chàng.

- Anh Quang đâu ạ ?

- Em hỏi ai ?

Tiếng đập cửa thùm thụp vang lên , Lan Phi lướt ra mở cửa , Quang nhẩy xô vào phòng.

Nhanh trí – tuy chưa hiểu rõ có những chuyện gì vừa xảy ra trong lúc nàng tắm – Lan Phi biết ngay là nàng phải nói nhiều :

- Anh làm chi ngoài đó ? Em giới thiệu anh đây là ông Hoàng , ông chủ . . .

Quang hùng hổ :

- Không có chủ chiếc gì cả . . . Gặp nhau rồi . . . A- lê . . . Đi ra . . .
- Lan Phi mở rộng đôi mắt đen , tròn xoe nhìn Quang nắm lấy cánh tay ông chủ nhà đẩy ra cửa . Nàng kêu lên :
- Anh làm gì mà dữ vậy ? Có bỏ ông ấy ra không ạ !
- Hoàng nói rất nhanh :
- Tôi muốn bàn với cô Lan Phi về chuyện mượn nhà . . .
- Câu nói của Hoàng có mãnh lực làm cho Quang dừng lại.
- Hoàng trở vào phòng , chàng sửa lại cổ áo và mỉm cười :
- Tôi có chuyện cần nói với cô Lan Phi , người mượn căn phòng này.

Gái Trọ

Chương 7

Lan Phi lo lắng nhìn Hoàng :

- Còn có chuyện gì cần nói nữa ?

Lan Phi tưởng như vậy là xong rồi . Coi như không có Quang đứng ở đây, coi như cõi đời này không có Quang , như căn phòng tối có ánh đèn rất mờ ảo này chỉ có Lan Phi và mình , Hoàng giơ một ngón tay ngọc ngậy trong không khí . Ngón tay chỉ về phía mặt và ngực Lan Phi , Hoàng khiển trách nàng như với một cô bé con :

- Cô xấu lắm nghe . . . ! Cô làm cho tôi tưởng rằng cô đến mượn chung nhà với một cô bạn gái . . .

Lan Phi không biết phải tự biện hộ làm sao cho xuôi . Quang “phang” ngay một câu ngang như cua :

- Mai dọn đi , cóc cần . . .

Vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy ai nói gì cả , Hoàng mở rộng bàn tay ra để chặn khi Lan Phi mở miệng toan nói . Miệng nàng tròn như chữ Không.

- Cô không cần phải xin lỗi . Tôi không cấm cô . Nhưng tôi bắt buộc phải có đôi lời bày tỏ thái độ của tôi đối với cái tình trạng . . . người mượn nhà không được hợp lệ này . . .

Đến lượt Lan Phi ngắt lời Hoàng :

- Tại sao lại không hợp lệ ? Chúng tôi ở đây hợp lệ hơn ai hết là khác.

- Tôi biết thế , cô biết thế . . . nhưng một nỗi là Đại úy Lê , Trưởng Ty Kiểm tặc Đô Thành , lại không biết như thế . . .

Bốn hàng mi dài quanh mắt Lan Phi chớp lia :

- Ty Kiểm Tục ?

- Phải . Ty Kiểm Tục – Hoàng gật đầu – Ông ấy làm việc theo luật pháp , không bao giờ nghĩ đến tình . Ông ấy lại đa nghi như Tào Tháo , có gì lạ là cho điều tra ngay . Khu phố này được yên tĩnh cũng là nhờ ông ấy . Không có một em chơi bời nào , dù là chơi bời loại sang , tiếp toàn quan to , lọt được vào khu này . Chắc cô cũng dư biết . . . cô tới đây mượn nhà , tôi là chủ nhà , tôi có bổn phận phải thêm tên cô vào sổ gia đình . . . Ít nhất , cô và tôi phải nói giống như nhau khi nửa đêm , có cảnh sát vô xét nhà.

Nghe Hoàng Chủ Nhân nói như vậy , Lan Phi biết ngay là Hoàng sẽ không làm khó dễ nàng về việc nàng để Quang tới đây chung sống . Nàng nhìn nhận rằng khi tới mượn nhà , nàng không nói rõ rằng nàng sẽ chung sống với một người bạn trai , và sự chung sống này trước mắt người ngoài , có nhiều sự khả nghi . Nàng thở ra một hơi dài và nhẹ rồi nói :

- Để Lan Phi nói rõ về chuyện này cho anh nghe . Lan Phi và anh Quang là . . .

Quang đứng lịm người đi vì tấm áo ngủ kiểu : đầm , rộng thùng thình , choàng từ đầu xuống chân , hở vai , hở đôi tay và mỏng tanh của Lan Phi . Chàng không muốn một kẻ đàn ông nào khác , ngoài chàng ra , được ngắm Lan Phi trong những tấm áo hấp dẫn gợi cảm như vậy . Chàng chỉ muốn choàng một chiếc mền lên vai nàng hoặc đẩy nàng vào phòng tắm khóa chặt cửa lại.

- Em đi vô trong kia , để anh thanh toán chuyện này cho . . .

Đây là lần đầu tiên trong ngày Quang tỏ ra có thẩm quyền . Chàng hất ngón tay về phía giường ngủ của Lan Phi . Sự biểu dương thẩm quyền này được Lan Phi chấp nhận . Nàng chỉ ngần ngại khuyên cáo :

- Anh Hoàng là chủ nhà . Anh muốn giúp tụi mình , em không muốn to tiếng . . .

Ngón tay cái của Quang hất hất , thêm mấy cái về phía giường ngủ :

- Biết rồi . Yên trí . . . Đi lên đi . . .

Ngón tay cái hướng lên trần nhà hất hất của Quang trông rất hách , chứng tỏ chàng có đầy đủ thẩm quyền . Quang đợi cho nàng khuất vào sau tấm màn làm bằng một thứ vải ni lông đặc biệt , óng ánh trông như nhung rồi mới hất hàm ra hiệu cho Hoàng Chủ Nhân đi về phía cửa sổ . Đứng ở đây , nói chuyện nho nhỏ và chõ ra vườn , chàng không sợ Lan Phi nghe tiếng.

Quang nghiêm nét mặt :

- Anh muốn gì ?

- Trước hết . . . Cậu có phải là thanh niên Phật tử không ?

Quang lắc đầu :

- Tôi là Hướng Đạo Sinh Thiên Chúa giáo . Hoàng Chủ Nhân giơ ngay bàn tay trái ra để bắt tay Quang . Một nụ cười gần như là mừng rỡ nở trên môi Hoàng :

- Rất hài lòng ! Một sự tình cờ có thể là hàn hữu – Hoàng Chủ Nhân nói bằng một giọng bằng hữu chân thành – Tôi cũng là Hướng Đạo Sinh Đoàn Lam Sơn Hà Nội , tôi cũng có một nửa đạo Thiên Chúa trong linh hồn tôi . Mẹ tôi là người đạo gốc.

Quang miễn cưỡng bắt tay trái Hoàng :

- Chúng ta là anh em . . . đồng đạo ! – Hoàng tiếp – Lại ở chung một nhà . Sự giao thiệp giữa chúng ta , bắt đầu từ giây phút này , có những màu sắc mới . Tôi với chú không chỉ là ông chủ nhà với người thuê nữa . Tôi với chú . . . đồng đạo !

Như danh từ “đồng đạo” là một cái gì quý báu và thiêng liêng , Hoàng Chủ Nhân nhắc lại bằng một giọng thành khẩn :

- Chúng ta đồng đạo . Tôi lại càng có phận sự phải giúp đỡ chú về mặt tinh thần . Hơn cả phận sự , đó là một nhiệm vụ . . . Tôi rất lấy làm hân hạnh được giúp đỡ chú . . .

Hoàng Chủ Nhân nói thao thao những danh từ rỗng tuếch theo nhau lướt êm trên môi chàng : nhiệm vụ , phận sự , hân hạnh , tinh thần . . . v . v . . . Quang đang thắc mắc không hiểu anh chàng chủ nhà lắm chuyện này đang muốn kiếm chuyện gì nên không chú ý đến những danh từ . Chàng lại bận suy nghĩ về chuyện tại sao kẻ đối thoại với chàng chỉ giới có bà mẹ của hắn là người có đạo Thiên Chúa thôi mà lại là đạo gốc.

Hoàng lắc đầu và vỗ nhẹ lên vai Quang :

- Chú tin tôi đi . Cái chương trình sống chung mà không “yêu” nhau trước ngày cưới của chú và Lan Phi không thể nào thực hiện nổi đâu !

Quang trở mắt :

- Tại sao anh biết ?

- Tôi đoán biết . Tôi có nghiên cứu Tâm Lý Học và . . . Hoàng hạ giọng – Có một thời gian , tôi là nhân viên của XÊ- I- A.

Hồi chín giờ tối , tôi chưa biết rõ về những chuyện xảy ra trong căn phòng bên này , nhưng từ mười giờ , tôi đã biết . Cái chương trình ấy hoàn toàn vô lý và điên khùng , tôi đoán quyết với chú là không thể nào cô chú làm được.

Người ngoài nghe lỏm chuyện , giọng nói thân tính của Hoàng Chủ Nhân với những tiếng “cô chú” ngọt sớt , không chút ngượng ngập ,

chắc chắn phải yên trí rằng Quang và Lan Phi là em ruột , em họ gì đó của Hoàng , và Chủ Nhân Nguyệt Điện là một ông anh gương mẫu , đầy đủ thiện chí.

Quang rất muốn đồng ý với Hoàng , nhưng vì lòng trung thành với Lan Phi , chàng vẫn nói cứng :

- Tại sao lại không được ? Nếu cả hai chúng tôi cùng muốn . . . ?
- Chú dư biết là không được . Chú còn biết là không ổn , không chịu hơn tôi nói nữa là đằng khác – ngón tay chỏ của Hoàng ấn nhẹ vào ngực Quang , chỗ trái tim Quang – ở tận cùng sâu thẳm của lòng chú , ở trong tim chú , trong tiềm thức chú , chú biết là không được .

Nàng kiều nữ phây phây , phơi phới mơn mớn , thơm phưng phức kia đêm nào cũng có thể nằm ngủ yên lành cách giường chú mười lăm bước ư ? Nàng nằm kia và chú nằm đây , ngủ yên lành suốt đêm được ư ? Được chăng ? Hả ? Nếu chú làm được như thế , tôi cũng có thể làm như Đoàn Dư trong Thiên Long Bát Bộ , xuất Lục Mạch Thần Kiếm ra nắm đầu ngón tay , làm cánh cửa kia thủng như cái bèo đu đủ ăn thịt bò khô . Không thể được ! Anh- bốt- si- bư ! Một triệu năm nữa , một triệu triệu năm nữa cũng không thể được !

Quang nói bằng một giọng cảm khái :

- Lan Phi hoàn toàn tin tưởng ở tôi . Tôi cố gắng thử làm việc này . Hoàng nhìn đăm đăm vào mặt Quang y như Quang là một người đau nặng , chợt một bên lông mày của Hoàng nhếch lên . Hoàng như một bác sĩ chợt nhớ ra một phương thuốc có thể cho bệnh nhân thoát chết.

- Tôi thấy chỉ có một cách . . .

- Cách gì ?

- Tập !

- Hả ? Tập gì ?

Hoàng Chủ Nhân nghiêm giọng :

- Từ ngày xưa , con người chỉ có một cách để chế ngự được tình dục và thay thế cho nhục dục , cho những khoái lạc của xác thịt , của tình dục . . . Đó là việc hành xác hoặc luyện xác . Các nhà tu hành phải hành xác : ăn uống kham khổ , lột gai nhọn trong y phục , dầm mình trong nước lạnh mùa đông v . v . . . Người không tu hành thì luyện xác , tức là tập thể dục . Ví dụ như những lực sĩ . Bọn “át lét” tuy to con , “cốt tô” , trông thì hùng hồn lắm , nhưng chỉ vai u , thịt bắp thể thôi , rất kém về mục sinh lý . Đàn bà , những người đàn bà đa tình , biết sống , thông minh , đều kỵ bọn lực sĩ . Và bọn lực sĩ cũng cóc cần đàn bà . Lực sĩ chăm chỉ luyện tập mỗi ngày , và sự luyện tập ấy làm cho nhục dục tính của họ lắng xuống , thể xác họ

không đòi hỏi nhọc dục . Chú hiểu chưa ?

- Tôi cóc hiểu gì hết . Anh nói hết chưa ?

- Chú có sẵn dụng cụ gì để tập ở đây không ? Tạ ? Han- te ? Éch-
tăng- sơ ?

Quang lắc đầu , chàng vừ mở miệng định nói thì Hoàng đã nhanh
hơn :

- Chú chỉ còn một cách đó để tự cứu chú . Tập thể dục là hy vọng
duy nhất , đầu tiên và cuối cùng của chú . Nếu không có sẵn dụng cụ
, tôi khuyên chú , nên tập động tác đo đất , lên gối xuống gối , nằm
ngửa ra ngòai lên , đầu ngón tay chạm đầu ngón chân . Mỗi đêm ,
trước khi lên giường ngủ , chú phải tập những động tác ấy càng
nhiều càng tốt . Chú phải làm cả trăm cái đo đất , cả ngàn cái lên gối
, xuống gối , bao giờ cho thân thể chú mỗi rời ra , giờ chân lên không
nổi . Bất cứ lúc nào chú nghĩ đến chuyện yêu đương , chẳng hạn
như chuyện phóng lên nằm trên chiếc giường nệm mút kia khoan
khoái biết chừng nào , bất cứ lúc nào thấy thềm hôn cô ấy , dù là hôn
một cái hôn rất nhỏ , rất trong sạch , lập tức chú nằm ngay xuống ,
chống tay lên xuống một trăm cái cho tôi . Uých đơ ! Uých đơ ! –
Hoàng đẩy thẳng hai tay ra trước mặt , rứt tay vào – Uých đơ ! Uých
đơ . . . ! May ra chú mới thoát.

Tiếng nói của Lan Phi trên khu giường ngủ bay xuống :

- Anh . . . anh ấy về chưa ?

Quang nắm lấy vai Hoàng , đẩy ra cửa , nói khẽ :

- Cảm ơn bồ . Hay lắm . . .

Hoàng bị đẩy xồng xộc ra cửa , cổ ngoái lại :

- Đưa tôi đi đâu đây ?

- Về phòng anh.

- Nhưng . . . tôi đã nói hết đâu ?

- Hết rồi ! – Quang mở cửa đẩy Hoàng ra – cảm ơn nhiều.

- Chú là một thằng vô . . .

Cánh cửa gỗ đóng ập vào mũi Hoàng.

Vài giây đồng hồ sau Hoàng lại ghé tai vào cánh cửa để nghe trộm ,
nhưng trong phòng im lặng hoàn toàn . Chàng cúi xuống cố nhòm
qua ổ khóa , nhưng ổ khóa Tây Đức – Made in West Germany – có
cái bất tiện là nhỏ tí xíu , không tròn như ổ khóa Tây , lại mỏng và
dài nên không giúp chàng được gì cả . Chàng không nhìn thấy gì hết
. Bỗng , chàng nghĩ ra một chuyện , chàng đi ra vườn.

Tòa nhà Nguyệt Điện làm theo kiểu nhà Tây thuộc địa , nền nhà rất
cao , từ mặt đất vườn cây lên cửa sổ phòng Lan Phi cao đến ba
thước . Như đã quen thuộc với cái trò leo trèo cửa sổ này , Hoàng

tung mình bắt lấy thành cửa sổ đu lên cho mũi giày vào một kẽ tường , chàng thò đầu nhòm vào phòng.

Phòng tắt đèn . Cả ngọn đèn dùng để đọc sách , đặt tạm trên chiếc ghế gỗ trên đầu chiếc giường vải của Quang cũng không được thắp . Hoàng mỉm cười khi thấy chàng thanh niên “gà tồ” , theo đúng phương pháp diệt dục chàng vừa chỉ dạy đang hùng hục nằm xấp trên nền đá hoa , chân d4uổi dài , hai tay chống lên , hạ xuống.

Cái cảnh Quang hăng hái và chăm chỉ tập thể dục vào lúc nửa đêm không làm cho Hoàng Chủ Nhân chú ý . Chàng ngược mặt nhìn lên khu giường ngủ của Lan Phi . Trên đó , sau tấm màn che , tấm thân kiều diễm của người xuân nữ trình bày một màn thoát y vũ làm cho khán giả ghen tở và khán giả đau tim có thể bị đứng tim mà chết. Căn phòng tắt đèn nhưng chiếc đèn ngủ bên giường Lan Phi vẫn sáng . Vì vậy , người ở ngoài nhìn rõ bóng nàng.

Nàng giơ thẳng hai cánh tay lên để vươn vai chột nàng ngồi nghiêng mình bất động . Nàng như nghe thấy có tiếng gì là lạ trong phòng .

Nghe như tiếng ai thở phì phò . Nàng hỏi xuống :

- Anh ngủ chưa ? Anh làm gì đấy ?

Quang vội ngừng để trả lời :

- Anh có làm gì đâu ? Anh ngủ rồi.

Gái Trọ

Chương 8

Bảy giờ sáng một ngày tươi đẹp ở Thủ Đô Sài gòn . . .

Anh Mười đi sau chị vợ vào Nguyệt Điện . Vợ Mười đi thẳng vào nhà bếp , Mười đứng lại ở giữa nhà vườn . Anh đứng móc chiếc “pip” hiệu Rope to bằng cái chén tống trong túi ra , nhồi thuốc lào Bastos , đứng châm lửa hút và ngửa mặt nhìn lên những cây cao viền hai bên đường . Nắng sớm có nhiều màu trắng hơn màu vàng bắt đầu tô trên ngọn cây . Dù rằng trong buổi sáng nay cuộc đời của anh Mười không có gì lạ , không có một triệu chứng nào báo hiệu sẽ có sự lạ xảy ra , tự dưng anh cũng cảm thấy có một chút tình cảm yêu đời , xuất hiện trong tâm hồn anh.

Buổi sáng nào cũng theo sau chị vợ tới đây – đi sau đôi mông đầy , lớn như hai cái thùng đựng cốm mùa thu của dân làng Vòng Bắc Việt

– buổi tối nào cũng lẻo đẹo đi theo vợ về nhà , suốt ngày chịu đựng sự chỉ trích , cần nhần của chị vợ lắm điều , anh Mười sợ dĩ còn sống được là nhờ có những buổi sáng trời đẹp như thế này . Con phố này là một con phố ngang vắng , tiếng xe cộ di chuyển của người đi làm từ đường lớn ngoài kia chỉ vang nhẹ tới đây . Trong một vòm cây nào đó có tiếng chim ríu rít , Mười đứng giữa mặt thờ khói thuốc khói xanh vào làn không khí hãy còn ẩm ướt , đôi mắt nheo lại , lắng tai nghe tiếng chim ấy.

Dưới mái nhà Nguyệt Điện , cánh cửa phòng Lan Phi mở ra lối đi chung . Quang , y phục đàng hoàng , đi giày mocassin , tay ôm tập sách , trên đường đi đến Đại Học Y Khoa . Lan Phi , đã rửa mặt và chải tóc tạm , búi lên đỉnh đầu , đưa người yêu ra cửa . Nàng đứng nửa trong nửa ngoài cánh cửa :

- Cần thận nghe anh , Lái xe chậm chậm chứ . Anh đừng chạy xe nhanh , em không chịu đâu . . .

Nàng dặn dò chàng y như một cô vợ trẻ dặn chồng.

- Em nhất định “cúp cua” hôm nay hả ?

- Nhất định ! – Nàng đáp – Sáng nay bên em cũng chẳng có gì . Hai giờ thực tập . Em cần thì giờ ở nhà sửa soạn nhà cửa cho thật đàng hoàng . Mình còn thiếu thốn nhiều thứ quá . Nhà đầu tiên của chúng mình mà bị thiếu thốn em chịu không nổi . Em phải đi chợ sắm các thứ cần dùng . Còn thiếu nhiều lắm anh ạ.

Đi được vài bước . Quang quay lại . Lan Phi vẫn nửa người trên nhô ra , nửa người dưới trong phòng , âu yếm nhìn theo chàng :

- Anh không muốn em gượng nhẹ cái thằng cha bắt lương này nữa . . . – chàng chỉ tay vào cánh cửa phòng trước mặt nàng – nếu nó còn mò sang bên mình , nói vớ vẩn . . .

Lan Phi giơ ngón tay trở lên miệng :

- Anh . . . nói khẽ chứ . Sợ hấn nghe tiếng . . .

- Anh cần cho nó nghe . Nếu nó sang bên mình giờ trò ám ớ hội tề anh sẽ đâm vỡ mặt nó . Em nói cho hấn biết là anh không muốn thấy mặt nó bên phòng mình . Em cũng không được nói chuyện với nó . Nếu em còn nói với nó tức là em khuyến khích nó , em coi thường anh . . .

Lan Phi nở một nụ cười thông cảm và đại lượng.

- Biết rồi người hùng . . . đi học đi , người hùng !

Quang đi rồi , Lan Phi trở vào nhà , nàng chưa trải lại xong chiếc niêm giường thì cánh cửa phòng đã mở nhẹ , một thiếu phụ bước vào.

Thiếu phụ đó là Minh Nhung . Sáng nay nữ giáo sư Line Em Em bận

bộ đồ đầm áo liền váy màu lam . Trông nàng sang và lịch sự rõ ra một “first class lady” , nét mặt nàng nghiêm trang , hơi có vẻ lạnh lùng . Nàng đứng lại giữa phòng đảo mắt nhìn quanh như muốn tìm những dấu vết ghi lại một đêm phạm tội của cô cháu , Lan Phi vội vàng xuống phòng chào đón bà dì.

Lan Phi chưa kịp nói , nụ cười chào đón chưa tắt trên môi , Minh Nhung đã phủ đầu :

- Sáng nay , Dì bận . Dì chắc Lan Phi cũng không có nhiều thì giờ . Chắc Lan Phi đang cần sửa soạn để đi học . Vì vậy , Dì không muốn dài dòng . Chúng ta nói ngay vào chuyện . Dì vừa thấy anh Quang ở đây đi ra ? Anh ấy mới đến đón Lan Phi đến trường ?

- Dì ngồi đây đã nào . Để Lan Phi nói Dì nghe . . . Lan Phi cũng đang muốn nói rõ với Dì tất cả những chuyện Dì vừa mới hỏi.

- Nói đi , Dì nghe . . .

- Lan Phi mời anh Quang đến đây ở chung . Ở chung thôi , Ở chung theo nghĩa đen , không có một chút nào lộn xộn cả . Đêm anh Quang ngủ ở đây , Lan Phi ngủ trên kia . . .

Minh Nhung mỉa mai :

- Lan Phi ngủ mãi tận trên kia ? Xa những mười mấy bước.

Thấy rõ sự lố bịch và đui lý của mình , Lan Phi trở thành liêu và bướng , nàng nhìn thẳng vào mặt Bà dì với một đôi mắt thách thức :

- Vâng , không có một chuyện gì bậy bạ xảy ra cả.

Minh Nhung cười xòa :

- Honni soit qui mai y pense . . . ! Kể nào nghĩ bậy là kẻ đó xấu phải không cháu ?

- Vâng , cháu với Quang yêu nhau và dự định kết hôn với nhau .

Chúng cháu sống chung rất trong sạch , rất “platonique” để tìm hiểu chúng cháu có hợp tính , hợp nết nhau không . Cháu muốn được biết chắc chuyện đó trước khi kết hôn . . . !

Như đầm , Minh Nhung bực dọc giơ hai tay lên , rồi buông xuống , chiếc sắc da cầm tay đập nhẹ vào đùi nàng :

- Tìm hiểu tính nết trước khi kết hôn ? Nên lắm ! Nhưng thiếu gì cách tìm hiểu . Hai người sống riêng với nhau trong một căn phòng như thế này thì . . . tìm hiểu cái gì cho nổi ? Lan Phi . . . Cháu , Dì không muốn sống sượng , cháu biết hơn ai hết là Dì không muốn tỏ ra thô lỗ tục tằn . . . nhưng mà cháu có còn việc gì phải làm khác không . . . ?

Lan Phi giả vờ không hiểu :

- Cháu còn phải học để trở thành cô Dượng Sư . . . !

- Cuộc tìm hiểu của cháu ở đây , chín tháng nữa . . . sẽ đem lại cho

cháu một kết quả bằng xương bằng thịt . . .

- Nhưng chúng cháu không làm bậy thì . . . thì . . . làm sao xảy ra chuyện ấy cho được ?

Khi nói câu sau , Lan Phi ngây thơ và chân thành thực tình . Nàng có lý trong cái ngây thơ của nàng “nếu trai gái không nắm với nhau , làm sao người nữ có thai , sinh con cho được ?” không thể nói gì hơn .

Nữ giáo sư Line Em Em thở dài :

- Đêm qua , Quang ngủ ở đây ?

Với cái dáng điệu của một người tuyệt vọng , Minh Nhung chỉ tay vào chiếc giường vải đã được xếp lại , đặt dựa góc tường.

Lan Phi thấy câu hỏi ấy của bà Dì thật là thừa đầy ngớ ngẩn và chẳng có một tí “tiên sĩ” , thạc sĩ văn chương” nào cả . Nhưng nàng cũng phải gật đầu :

- Vâng ,

- Còn cháu , cháu ngủ một mình trên giường kia ? Suốt đêm ?

- Vâng . Nếu Dì muốn cháu phải thề . . . Dì mới tin . . .

- Quang nó bằng lòng như thế ? Nó chịu như thế ?

Mặt Lan Phi cười tươi lên . Nàng kiêu hãnh :

- Vâng . Anh ấy hoàn toàn đồng ý với cháu . Anh ấy sốt sắng cộng tác với cháu để làm cuộc sống chung này . Chúng cháu gọi đây là một cuộc thí nghiệm.

Như một kẻ vừa chiến đấu cam go và vừa thất bại , Minh Nhung mệt mỏi buông mình ngồi xuống ghế.

- Dì chậm tiến quá mất rồi . Các cô sinh viên đời nay văn minh quá xá . Đến nay , Dì mới biết những tư tưởng , những lý thuyết về tình yêu , về gia đình xã hội mà Dì dạy ở trường đều lạc hậu , đều bị “đề-pát-xê” tự bao giờ rồi . Dì đến phải xin từ chức dạy học.

Lan Phi cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện . Nàng im lặng chờ đợi các đợt tấn công mới.

Vài giây sau , Minh Nhung mới tiếp :

- Nếu có thể biết chắc chắn được rằng Quang nó sẽ không đổi ý , nó sẽ giữ được như thế mãi mãi . . .

- Dì đừng lo . Anh ấy đang hoang lắm . Khi anh ấy đã quyết định làm một việc gì , anh sẽ làm cho kỳ được.

Minh Nhung lại thở dài :

- Chỉ sợ nó lại quyết định . . . không chịu ngủ riêng thì mới là chết :

Hai người trẻ tuổi , một nam một nữ , yêu nhau , sống chung trong một căn phòng mà . . . không có gì xảy ra cả . . . ? Vô lý . . . ! Có hai người đều là gỗ đá thì mới không có gì . . . Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén . . .

Đôi mắt trong đẹp của Lan Phi mở rộng nhìn Minh Nhung , đôi mắt nặng những trách móc :

- Văn minh như Dì mà cũng nói câu ấy ư ?

Minh Nhung đỏ mặt :

- Đôi khi mình không nói được , cháu ạ . Các cụ ngày xưa không phải là nói sai hết cả đâu . Các cụ có kinh nghiệm , các cụ nói theo kinh nghiệm . . .

Hai Dì cháu lại im lặng . Bầu không khí tươi mát của buổi sáng đẹp trời , nắng vàng trở nên nặng nặng . Minh Nhung – một lần nữa – lại thở dài :

- Dì không biết cháu có ý dọn lại đây . Nếu biết Dì đã làm hết cách để ngăn cản . Lan Phi muốn ra ở ngoài mà không cho Dì biết trước , thật là bậy . Ở đây , Lan Phi còn phải đề phòng một người nữa . . .

- Ai hả Dì ?

- Ông chủ nhà này !

- Dì nói ông Hoàng à ? Ông ấy có gì đâu mà phải đề phòng ạ ? Cháu chỉ thấy ông ấy vui vẻ và dễ tính . . .

Line Em Em chột nở một nụ cười , cay đắng nhiều hơn là mỉa mai :

- Hồi này , Dì lo sợ về chuyện Quang sống ở đây với cháu , nhưng cũng có thể Quang ở đây , bên cháu suốt ngày , đêm , cũng là một chuyện hay . Quang sẽ bảo vệ cho cháu.

Lan Phi nhìn đôi lông mày . Nàng thấy bà Dì – người mà cách đây hai năm . Nàng còn cho là tối tân nhất thế giới và văn minh hoàn toàn – có vẻ khó hiểu quá . Nàng chưa đoán biết là Minh Nhung định áp dụng chiến thuật gì đây với nàng . Vừa vài phút trước , Dì nàng làm như việc Quang ngủ đêm trong căn phòng này là một tội trọng , một hành động thương luân bại lý khủng khiếp , nhưng cũng ngay sau đó bà ta lại cười duyên và tuyên bố rằng việc Quang ở bên nàng lại là hay , hữu ích . Nàng nhận xét đã nhanh , phán đoán , “bắt mạch” đã giỏi , nhưng Dì nàng thay đổi lập trường nhanh quá.

Nàng để hết tâm trí vào cuộc đối thoại để đề phòng tránh những ngọn đòn bất ngờ của đối phương . Trong khi chờ đợi đỡ đòn và đánh đòn , nàng thở dài và biểu lộ sự bực dọc :

- Không biết bao giờ Dì mới chịu nhận cho là cháu đã lớn rồi cháu không còn nhỏ dại đến nỗi cần người khác nâng đỡ hoặc dắt đi chơi nữa . Cháu có đủ sức tự vệ.

Sự ngạc nhiên của Lan Phi càng tăng thêm khi Minh Nhung công nhận ngay :

- Có thể cháu nói đúng . Nhưng cũng chính vì thấy Lan Phi đã lớn , lớn . . . vừa chưa lớn hẳn . . . nên Dì mới lo , Lan Phi kể lại cho Dì

nghe câu chuyện từ đầu coi nào . Vì lý do nào Lan Phi lại có ý định mời Quang về đây sống để thử tính nết ?

Lan Phi ngồi dựa lưng vào thành ghế , nàng kể tất cả những gì nàng có thể kể được về mối tình , dây liên lạc giữa nàng và người yêu , cho bà Dì nghe . Nàng là sản phẩm của một mối tình tan vỡ , một gia đình ly tán , nơi mà “tình yêu không cần phải có chính trị xách cặp đi vô cùng lưỡng thũng đội nón đi ra” . Trước khi cõi đời này có nàng , cha mẹ nàng đã yêu nhau . Vì có yêu nhau cha mẹ nàng mới kết hôn , nhưng tình yêu ấy không bền : hai ông bà xa nhau , cha nàng , theo sự nhận định của nàng , còn tìm thấy một tình yêu khác , có thể là nhỏ hơn và không đẹp bằng mối tình cũ , với một cô vợ bé , nhưng cuộc sống của mẹ nàng thì hoàn toàn ủ dột và u buồn . Nàng không thể biết tại sao cha mẹ nàng hai mươi năm trước yêu nhau , có thể chết vì nhau , có thể không lấy được nhau thì chết mà mười năm sau đó , lại không yêu nhau nữa lại dừng dừng đến cái độ gần như là thù hận nhau ? Theo nàng nghĩ , có thể chính cả cha mẹ nàng cũng không hiểu tại sao . Nàng thấy rằng trong dòng họ nàng , họ Mẹ , hình như là có “gió” ly dị , có mả con gái bỏ chồng . . .

Nói tới đây , Lan Phi giả vờ như bà Dì nàng – bà Dì cũng ly dị chồng như Mẹ nàng – là người ngoại họ , một người hoàn toàn xa lạ với cái “mả con gái bỏ chồng” của họ ngoại nàng . Tuy vậy , nàng cũng bỏ chuyện đó lướt nhanh sang trường hợp riêng của nàng.

Từ khi mới biết suy nghĩ , nàng đã thắc mắc nhiều về trường hợp của cha mẹ nàng . Nàng rất sợ sự tình yêu tan vỡ , sợ chuyện yêu nhau rồi dừng dừng lạnh nhạt với nhau . Nàng không muốn sống cô đơn , buồn tủi như mẹ nàng . Khi nàng gặp và yêu Quang , sự ly tán của gia đình nàng càng ám ảnh nàng dữ dội . Nàng muốn biết chắc rằng nàng và người yêu có yêu nhau đến cái độ có thể sống với nhau suốt đời chăng.

Nàng kể bà Dì nghe công trình khó khăn của nàng trong việc thuyết phục Quang chấp nhận cuộc thí nghiệm sống chung nhà mà không “yêu” nhau trước ngày cưới này . Họ sống chung với mục đích tìm hiểu xem cho có thật là hợp tính , hợp nết , có thể chịu đựng nhau lâu dài hay không . Có lẽ trước nàng , chứ có một cô gái nào có sáng kiến táo bạo này . Nàng hy vọng và tin chắc là nàng sẽ thành công . Bất cứ cuộc thử thách xoay chiều về hướng nào , nàng cũng có lợi , và Quang cũng có lợi . Nếu họ không chịu nổi nhau , họ sẽ xa nhau kịp thời để khỏi phải hối hận về sau . Chàng và nàng sẽ không phải chịu cảnh góa chồng mà chồng có vợ bé góa vợ mà đi lấy người khác v . v . . với tư cách thông tin , nàng báo cho Minh Nhung biết

rằng đêm qua , đêm thứ nhất và cũng là đêm nguy hiểm nhất cuộc đời họ hoàn toàn bình thường không có gì gay gắt xảy ra cả . Nghĩa là mọi sự đều tiến theo đúng chương trình dự định.

Đến đoạn cuối bài thuyết trình của cô cháu gái nữ sinh viên , nữ giáo sư Em Em đã thấy và đã phải nhìn nhận cô cháu nàng là một cô gái mới có nhiều sáng kiến đáng sợ và có nhiều khả năng dẫn dắt đàn ông làm theo ý mình.

Line Em Em cầm chiếc sắc tay , nàng đứng dậy :

- Dì thấy Lan Phi có vẻ những chuyện Lan Phi đang làm . Dì chỉ còn có thể hy vọng Lan Phi sẽ không có điều gì hối hận sau này . Dì phải vào trường . . . – nàng nhìn đồng hồ tay – Dì có lớp chín giờ , Lan Phi nên cẩn thận.

Chị Mười đang quét lối đi , chị dừng chổi , cười tươi với Minh Nhung :

- Cô giáo . . . cô giáo dọn về nhà mới được như ý không ạ ?

Minh Nhung nhớ đến căn phòng nhỏ , hẹp , với một số đồ vật tốt cần , như một căn phòng lính , nơi nàng nằm trần trọc suốt đêm qua trên chiếc giường sắt kọt kẹt rên xiết mỗi khi nàng trở mình , nàng gượng cười :

- Không được bằng ở đây , nhưng cũng tạm được . Ông Hoàng có nhà không chị ?

- Cậu ấy vừa ra phố , có lẽ cậu ấy đi cắt tóc.

Chị Mười “tố” luôn :

- Cô còn lạ gì tính cậu Hoàng . Đàn ông gì mà chải chuốt hơn đàn bà . Tôi cứ thấy năm ngày là cậu ấy đi cắt tóc một lần . Đã thế lại còn chọn thợ . Lần nào cũng phải cắt anh thợ đó là mới được . Lão Mười nhà tôi cũng tấp tễnh học cậu ấy , định đi theo lên tận đầu tận đuôi cắt tóc , tôi cấm ngay . Lão nhà tôi hai tháng mới cạo một lần , có sao đâu . . . Cô có phải vô trường gấp lắm không ? Mời cô vô uống một ly cà phê . Để tôi pha cô một ly đặc biệt . . . cô vẫn thích cà phê của bếp Mười lắm mà . . . ?

Minh Nhung lại nhìn đồng hồ , gần đến chín giờ rồi . Giờ này , nàng bắt đầu đi tới trường là vừa . Nhưng người đàn bà – hơn nữa , người đàn bà đa tình – trong Minh Nhung đánh ngay một chưởng làm cho người nữ giáo sư ở chung trong nàng bay ra xa đến năm sáu chục dặm , nàng muốn nghe chuyện Hoàng , muốn nhìn lại nói Hoàng ăn nhiều buổi cơm , ăn thật là ngon , nơi nàng đã ngồi trò chuyện , nói thật ít , cảm thông thật nhiều với chàng.

Chỉ mới xa nơi này có một đêm , nàng đã thấy nhớ nhớ . Dường như nàng cảm giác rằng nàng đã xa nơi này lâu lắm rồi . Trong những

ngày vào đây , nàng đã dửng dưng , với nơi này lắm rồi . Nhưng nàng chỉ dửng dưng , chỉ tưởng rằng nàng sẽ bỏ đi xa được , khi nàng còn ở đây mà thôi . Đi ra khỏi Nguyệt Điện , nàng thấy một nỗi tiếc thương và nhớ nhung đột ngột đến tràn ngập tâm hồn . Nghĩ rằng lát nữa , nàng có vào lớp chậm vài phút cũng không sao , vì cả năm nay , nàng chưa từng vào lớp trễ phút nào , và buổi học nào nàng cũng ra sau học trò , Minh Nhung đi theo chị Mươi vào phòng Hoàng Chủ Nhân.

Chị Mươi cười khoái chí để lộ hàm răng Phernandel :

- Nực cười quá . . . Thiệt trời hại cậu ấy . Thấy cô sinh viên dọn đến , ông cậu cuống lên , bắt tôi làm gà quay , nem rán để đãi . Có cả rượu “săm banh” đàng hoàng cũng như đêm đầu tiên cô dọn đến đây đó . . .

Bếp Mươi cười hì hì trong lúc nữ giáo sư Minh Nhung chết điếng :

- Bồn cũ soạn lại mà cô . . . Ôn cậu chỉ có một cách ấy đem xài lại hoài . . . không ngờ cô bé ấy đã có chồng rồi . Lúc đầu , mới thấy cô bé đến , tôi ngán quá . Tôi nghĩ đúng là chuột non chui vào bẫy , mỡ để miệng mèo , ông cậu lắm la , lắm lét đúng là quạ thấy gà con . Mãi đến tối qua , ông cậu vẫn còn chưa biết là cô bé có bồ cựa mà ! Hì . . . hì . . . chắc là ông cậu vỡ mộng cay cú lắm :

Minh Nhung là người thứ nhất ngạc nhiên khi nàng thấy nàng lên tiếng bên vực Hoàng Chủ Nhân :

- Theo tôi , Hoàng cũng không đến nỗi nào . . . ! Nàng suy nghĩ vài giây , nét mặt buồn và thương hại – Tôi hiểu anh ấy . Anh ấy là người cần tình yêu , tình thương , một người cô đơn . Anh hy vọng tôi sẽ đem lại cho anh những tình cảm mà anh thiếu thốn.

Bếp Mươi tròn tròn đôi mắt nhìn Minh Nhung :

- Hờ . . . Hờ . . . Nữ giáo sư dạy khoa tâm lý như cô mà còn nói thế thì . . . hơi ngây thơ quá đấy , cô giáo ạ.

Minh Nhung không giận , nàng nhìn chị bếp bằng một đôi mắt bao dung :

- Tôi nghiên cứu nhiều về tâm lý nhất là tâm lý thiếu nhi . Do đó , tôi rõ tâm lý anh Hoàng . Anh ấy . . . tâm hồn , tâm lý ảnh . . . vẫn hoàn toàn là trẻ con . Đúng thế . Có lẽ chị không nhận thấy nhưng có những bằng chứng rõ ràng . Tỷ dụ như anh ấy tặng tôi một con búp bê nhồi bông . . . chỉ có trẻ con mới tặng bạn gái búp bê . . .

Giận quá , chị Mươi nói lấp :

- Cậu . . . cậu . . . cậu ấy tặng cô . . . con . . . con . . . búp bê . . . mà . . . cô . . . cô

Như nhin không nổi chị ngoắt tay :

- Cô . . . cô . . . qua đây . . .

Chị Mười dẫn Minh Nhung vào phòng ngủ của Hoàng Chủ Nhân .
Chị mở một ngăn tủ , cho Minh Nhung thấy có tới cả tá búp bê nhồi bông – toàn là khi mất trí – ngồi chồm hồm bên trong :

- Cậu . . . cậu . . . bé con ngây . . . ngây . . . thơ của cô đây , cầu ấy có sẵn cả chục món đồ như thế này . . . có cô trẻ con thì có . . .

Chị hung hăng mở một ngăn kéo :

Còn đây là kho dự trữ chìa khóa trái tim . Cô nào đến cũng có một chìa khóa vẽ trái tim . . . heo rướm máu . Cô nào cũng tưởng chỉ có mình có một chìa khóa tim heo cả lối đây . Mại vô . . . mại vô . . . lâu lâu mới có một lần , mua một biểu một . . .

Nữ giáo sư tâm lý Minh Nhung trước đây chìa khóa có sơn hình trái tim nằm sắp lớp , chóng mặt mỗi đầu gối như muốn xỉu . Chị Mười thương hại đẩy nàng đến bên một chiếc ghế gần đó :

- Để tôi nói cô nghe qua tiểu sử cậu bé con cô đơn đáng thương hại của cô . Cậu bé của cô thích gần đàn bà . . . Đứng đấy cậu bé con cần tình yêu ? Cũng đứng nốt , có điều cậu ấy chỉ khoái gần đàn bà đẹp , và gần ba bốn cô liền tù tì cùng một lúc . Coi nào , năm tôi tới đây là năm 1948 . Năm đó , cô Mộng Vân đang an ủi cậu ấy . Đó là năm cô Mộng Vân , cô ấy ở phòng cô . . .

Như người mất hồn , Line Em Em nhắc lại :

- Mộng Vân ?

Chị Mười gạt đầu :

- Mộng Vân , cô ấy nói là làm nữ thư ký , nhưng có vẻ hành nghề tài tử và dư tiền lắm.

Chị Mười bằng một lối kể chuyện rất mạch lạc , có đầu có đuôi nhấn mạnh ở những đoạn cần nhấn mạnh và nói lửng lơ những chi tiết nào cần được kể lửng lơ để người nghe hiểu ngầm . Rồi vanh vách , “nói có sách mách có chứng” chị kể ra cả tá tình duyên gay cán nồng nàn nhặng nhít giữa Hoàng Chủ Nhân và một lô các cô gái trẻ có , hơi có tuổi có , đã đem thân đến ở căn nhà Nguyệt Điện này.

Đôi mắt Minh Nhung mở một lúc một lớn , làn da mặt nàng – dưới làn phấn son – cứ mỗi mẩu “truyện ngắn tình cảm” do bếp Mười kể xong là một thêm xanh đi . Nàng kinh ngạc , rồi xúc động và sau cùng , nàng thốt ra một sự thật :

- Thì ra vì thế hấn lấy tiền nhà rẻ rẻ . . . !

Đó là một sự thật mà người thường gọi là thốt ra tự đáy lòng.

Trong tiệm hớt tóc , năm ghé đều có khách ngồi thêm ba bốn khách chờ . Tiếng kéo reo lách tách , đang giờ đông khách , chuyện đang vui . Người ta đang bàn luận đến vấn đề trọng đại như là : những bộ

ngực của Marilyn Monroe , Jayne Mansfield , Sophie Loren , Anita Ekberg . Từ đề tài đó họ chuyển sang các cô đào Việt Nam : Thẩm Thúy Hằng , Thanh Nga , Thanh Thúy , Bạch Yến.

Hoàng Chủ Nhân nằm ngửa trên ghế , đôi mắt lim dim . Đây là giây phút khoan khoái nhất trong cuộc cắt tóc của chàng : phút nằm ngửa , đắp khăn mặt tắm nước nóng vào mặt để cạo mặt.

Đêm qua , chàng uống quá nhiều rượu , lại nằm trong đêm quá lâu ở ngoài vườn , sáng nay chàng thấy nặng đầu và đã tưởng là bị cảm .

Nhưng đến bây giờ – hai viên thuốc Optalidon uống với nước chè nóng bắt đầu ngấm – chàng đã cảm thấy dễ chịu . Nhân thiên hạ nói về người ngợm , chân tay cùng những món do trời cho thật và chỉ có trời tự tay làm và những món do tay người với sự cộng tác của một thứ cây Caouichouc – Hoàng thấy cao hứng :

- Để moi kể các toa nghe một câu chuyện . . . – Hoàng Chủ Nhân cao giọng - trăm phần trăm xảy ra ở ngay cái . . . các em nữ ca sời ở đất này . . . (sách in không rõ) . . . “côt- si- tô” hả ? Các bạn có đồng ý là có nhiều em to con , ngực nghiếc trông vĩ đại . . . trông cũng không đến nỗi nào , tuy không thể so sánh với phụ nữ các nước bạn hả ? Bồng . . . ! Có một chàng công tử con nhà giàu nọ mê một em nữ ca sĩ kia . . . Chàng rất chịu khó chi tiền và em cũng biết chém ra gì . . . Theo đuổi mãi đến một đêm sau khi tốn một số tiền khá lớn với nhiều món quà tặng cũng lớn không kém , chàng được nàng cho toại nguyện đêm ấy , chàng sung sướng mê ly đúng là một chú rể đêm động phòng . Đêm đến , chàng đón nàng vào một phòng khách sạn lịch sự như Majestic chẳng hạn . . .

Vào phòng , chàng nóng ruột nên . . . xông trước , phóc lên giường nằm đợi nàng.

Phòng vắng , kín đáo ánh sáng mờ ảo , dịu dàng . Nàng sửa soạn . . . Chàng nằm thoải mái hút thuốc , nhìn ngấm nàng . . . nữ ca sĩ nhà ta sửa soạn . Trước hết , chàng công tử thấy nàng cởi áo dài rồi nàng tháo bộ tóc giả vắt lên thành ghế . . . đôi lông mi giả được nàng gỡ ra khỏi mắt để lên mặt bàn ngủ . . .

Tiếp đó , nàng tháo hàm răng giả bỏ vào ly nước lạnh trên mặt bàn . . . Tiếp tục nàng cởi chiếc Valisère lấy ra đôi vú giả bằng cao su mút .

..

Khi nàng ca sĩ lấy ra đến cặp mông giả cũng bằng cao su thì nàng thấy chàng công tử – người say mê đeo đuổi nàng từ một tháng nay – trở dậy bình tĩnh bận y phục.

Ngạc nhiên nàng hỏi :

- Sao vậy anh ? Có chuyện chi vậy anh ?

Chàng công tử đáp :

- Anh về . . .

- Sao anh lại về ? Anh không yêu em sao ? Vô lý . . . – nàng ca sĩ tỏ vẻ không tin - Anh đeo đuổi em từ bao nhiêu ngày nay , anh tốn với em biết bao nhiêu là tiền . . . , sao bây giờ , đến gần đích , anh lại bỏ về . . . ?

Và chàng công tử thở dài :

- Anh về nhà tìm trái..... tìm . . . tìm trái tim giả của anh đến đây để yêu em . . .

Khách mày râu trong tiệm cười phá lên . . . Những tiếng cười hô hô làm rung chuyển cả những chiếc ghế thợ cạo nổi tiếng là loại ghế vững nhất . Tiếng cười của Hoàng Chủ Nhân lớn , ròn và khoái trá hơn hết.

Một chiếc xe tắc xi phóng tới dừng trước một tiệm hớt tóc . Một thiếu phụ bận đầm từ trong xe phóng ra , một tay nàng xách chiếc ví da , tay kia xách chân một con khỉ bằng vải nhồi bông.

Thiếu phụ đó là Minh Nhung . Nàng xồng xộc đi vào tiệm hớt tóc.

Trong tiệm mọi người đều im tiếng , ngoái cổ lại – những gọng tông đơ , kéo và dao Tây Đức , máy sấy tóc Calor , que móc tai hiệu Việt Nam , đều được ngừng giữa không khí – nhìn người thiếu phụ hàm hàm đi vào . Nàng nhìn vào tận mặt từng anh ngồi ghế để nhận diện. Chợt Hoàng Chủ Nhân , sau vài giây ngừng nghĩ , lại phá lên cười một mình :

Này . . . các toa biết cái tim giả . . . đó nó dùng để chỉ cái gì rồi chứ ? hiểu ngầm mà . . . Hi . . . Hi . . . Moa còn một chuyện này nữa , cũng chuyện nữ ca sĩ . . . Để moa kể các toa nghe . . . Ồi . . . cái gì thế . . . ?

Bốp ! Minh Nhung đập mạnh con khỉ nhồi bông vào mặt Hoàng . Tới tằm cả mặt mũi , lại thêm bị bọt xà bông vào mắt , Hoàng ú ớ đến vài giây mới nhìn ra Minh Nhung.

- Hả ? Em làm cái chi mà kỳ cục vậy ?

Lúc đó , nữ giáo sư Minh Nhung không còn là một bà trí thức đã du học ngoại quốc đỗ đạt cao nữa , nàng chỉ còn là một người đàn bà . Không những chỉ là đàn bà không mà thôi , rằng còn là đàn bà đa tình mà thất tình , đàn bà bị đời lừa dối – nàng giơ cao con búp bê khỉ nhồi bông lên định giáng thẳng xuống mấy cái nữa :

- Anh là đồ khốn nạn . . . Đồ đểu . . . Đồ . . . đồ . . . Sở Khanh . . . –

Tiếng nàng the thé lạc giọng – Đến bây giờ tôi mới biết anh . . .

Rất nhanh nhẹn và tinh trí , Hoàng ngồi dậy hất tung chiếc áo choàng , giựt lấy chiếc khăn mặt mới trong tay anh thợ , chùi mặt . . .

Rồi chàng lại nghiêm giọng :

- Biết cái gì ? Tại sao lại . . .

- Biết cái gì hả ? Mộng Vân này , Ngọc Sương này , Kiều Xuân này . .
. còn bao nhiêu người nữa ?

- Ô hay . . . tại sao em lại hỏi vớ vẩn thế . . . Những người đó đều là
trước em . . . Ngày đó , đời anh chưa có em . . . Anh sống độc thân ,
biết làm sao được !

- Anh lừa dối tôi . . . ! Bao nhiêu cô như vậy mà anh dám nói với tôi là
phòng tôi chưa ai ở hết , tôi là người đầu tiên anh yêu . . . Anh nói . .

.Ồ anh đều . . . đều . . . đều . . . khốn nạn . . . khốn nạn . . .

Hoàng Chủ Nhân đang hoàng giọng hai tay lên ngăn lại :

- Xin cô đừng nói quá . Ở đây có nhiều ông tử tế , tôi không muốn
nặng lời với cô . Nếu tôi nói ra thì phiền lắm – Xin lỗi . . . cô làm ơn
nghĩ lại giùm xem . . . ai là kẻ thiệt thòi hơn trong vụ này ? Cô hay là
tôi ?

Trận phản công của Hoàng tới đột ngột và chứng chạc quá làm cho
Minh Nhung ngây mặt ra . Nàng không thể tưởng tượng được rằng
sau khi nàng nói đến những tên Mộng Vân , Ngọc Sương , Kiều
Xuân v .v . . . Hoàng còn có đủ can đảm để chắt vắn lại nàng . Vì vậy
nàng ú ớ :

- Anh . . . anh thiệt hại cái gì ?

- Sao lại không . . . ? Cô cho tôi là người thế nào ? Tôi cũng có tâm
hồn . . . tôi cũng biết buồn phiền đau đớn , tôi cũng biết nhớ thương
chứ ? Ngày cô thất tình . . . cô chán đời . . . cô tìm đến tôi cô đòi hỏi
ở tôi một tình yêu , một sự an ủi . . . ! Tôi . . . tôi ngốc dại tôi yêu cô . .
. Yêu với tất cả mối tình nồng nàn của tôi . Tôi tưởng làm là cô cũng
có đôi chút cảm tình với tôi . Không . . . tôi không mơ mộng , không
đòi hỏi nhiều , tôi nghĩ rằng ít ra . . . cô cũng yêu tôi đôi chút . Cô để
cho tôi làm là cô yêu tôi , cô nuôi dưỡng cái làm ấy của tôi , Cho đến
một buổi sáng đẹp trời cô thản nhiên báo cho tôi biết là cô không yêu
tôi nữa , rằng cô đã tìm được một người khác . . . Cô thản nhiên cho
tôi nghĩ việc như một anh bồi . Anh bồi của cô chắc chắn cũng còn
được cô đối xử gượng nhẹ và trọng nể hơn tôi . Cô coi tôi như một
món đồ dùng chỉ để gần khi dùng đến , cô liệng tôi đi như một đôi
giày rách . . . ? Ai thiệt . . . ? Ai đều . . . ?

Như uất hận vì “nỗi đau thương ngàn đời của giống Đực bị giống Cái
khai thác” giọng nói của Hoàng Chủ Nhân chan chứa nghẹn ngào :

- Khi bỏ tôi để đi theo một người đàn ông khác có địa vị hơn tôi , giàu
tiền bạc hơn tôi , cô có nghĩ rằng tôi sẽ đau khổ , chán đời tuyệt vọng
đến là chừng nào không ? Tôi không kêu rên , không trách hận cô thì

thôi chứ ? Cô còn có can đảm trở lại đây làm xấu tôi nữa sao ? Tôi chẳng làm gì bậy mà tôi sợ , nhưng nếu tôi nói hôm nay thì các ông bạn đồng hớt tóc với tôi đây sẽ hiểu lầm tôi . Các ông bạn đây toàn là người đứng đắn , sẽ nhỏ vào mặt tôi.

Nữ giáo sư Minh Nhung há hốc mồm , Hoàng Chủ Nhân bồi thêm một “chương” tội hậu :

- Cô đã đi thì thôi . . . cô lại còn giới thiệu tôi cho cô cháu của cô . . . Một mình cô hành tội tôi chưa đủ hay sao . Tôi đâu có phải là đầy tớ của các cô . . . hể các cô cần đến là có ngay . . . hể các cô hết cần thì biến . . . ?

Nữ giáo sư đỏ bừng mặt , nàng “rút lui có trật tự” ra khỏi tiệm hớt tóc.

Gái Trọ

Chương 9

Còn một điều cần nói nữa về con người đặc biệt của Hoàng Chủ Nhân : Chàng có một nguồn sinh lực dồi dào dường như vô tận trác táng thâu đêm suốt sáng dù gần đàn bà liên tiếp nhiều đến chừng nào đi chăng nữa , cơ thể của Hoàng có suy giảm tiềm lực đi chút ít , nhưng ngay sau đó chỉ cần vài tiếng đồng hồ ngủ yên , một chậu tắm nước nóng , một ly sữa hột gà và cạo mặt chàng lại trẻ lại , khỏe mạnh và tươi tỉnh yêu đời ngay.

Từ tiệm hớt tóc trên đường về Nguyệt Điện trong làn ánh nắng vừa đủ nóng của buổi sáng lúc chín giờ , Hoàng nhanh nhẹn bước những bước ngắn và mau của những người vô tư , mặt ngược lên nhìn mái nhà , nhìn nắng trên những hàng cây , đôi mắt long lanh , miệng chum lại huýt sáo.

Mỗi lần cắt tóc xong , Hoàng soi gương và tự thấy mình trẻ lại đến năm tuổi . Chàng biết rõ sự quan trọng của việc hớt tóc – cái răng cái tóc là góc con người – nhất là với những người đàn ông ngoài ba mươi tuổi và hơn nữa như chàng nên chàng rất cẩn thận trong việc hớt tóc . Chàng đặt việc cắt tóc lên hàng đầu trong số những việc cần làm để sửa soạn bề ngoài của chàng . Chàng hớt tóc theo kiểu “công tử Hà Nội” vừa hớt xong mà mái tóc vẫn “xanh bóng” không ai biết là người có mái tóc ấy vừa đi hớt tóc.

Là người có một nguồn sinh lực dồi dào , nghĩa là có “chân thận rất

vượng” , Hoàng Chủ Nhân rất tự tin và lạc quan . Tuy đêm qua chàng đã thất bại trong việc đến gần Lan Phi , cô gái trẻ xinh đẹp , nhưng sáng hôm nay chàng lại đụng độ với một người tình cũ và chiếm được thắng lợi , Hoàng thấy ngày hôm nay và đêm hôm nay , mới là đêm mà chàng cần hoạt động mạnh và khoảng thời gian sắp tới của ngày hôm nay hứa hẹn với chàng rất nhiều nồng say cũng như êm ái.

Hoàng Chủ Nhân đi như một cậu học trò qua vườn Nguyệt Điện . Chàng thấy cửa phòng Lan Phi mở rộng có tiếng cười nói trong lành lạnh từ trong vang ra toàn là tiếng con gái.

Chàng nhìn vào và thấy Lan Phi đang đứng giữa nửa tá nữ sinh đồng học và đồng tuổi với nàng . Các cô này rủ nhau đến thị sát nơi ăn chốn ở mới của Lan Phi . Đây là những món “hàng” mà Hoàng thích nhất . Chàng nở một nụ cười thật tươi rồi đến gần cửa gỗ nhẹ nhàng vài tiếng rất lịch sự lên trên cánh cửa.

Chỉ cần phóng mắt nhìn qua một lượt bảy , tám khuôn mặt cười nói vây quanh khuôn mặt vừa “trái xoan , vừa tròn” của Lan Phi , Hoàng biết ngay rằng không có cô nào “hay hách” bằng cô khách trọ của chàng , nhưng biết đâu đấy rất có thể trong những ngày mưa buồn nào đó , một cô trong số những cô học trò dậy thì kia , sẽ đem lại cho đời chàng những tia nắng ấm . Hoàng Chủ Nhân làm một người yêu đời và lao xa.

Lan Phi giới thiệu Hoàng với các cô bạn . Hoàng Chủ Nhân tươi cười hỏi chuyện mỗi cô một câu . Chàng nhắm tên từng cô một để nhớ . Bên ngoài , anh Mươi đứng trên chiếc thang gỗ để sửa giàn hoa , ngẩn cổ nhìn qua cửa sổ vào phòng các cô.

Từ lúc có Hoàng vào phòng , anh Mươi lại càng chăm chú nhìn như người mất hồn . Lúc đó , dường như chỉ còn cái thân xác “ linh khố đồ về hưu” hiền lành và bất lực của anh Mươi là còn đứng trên chiếc thang , hồn anh và ngũ quan anh đã bay cả vào phòng các cô nghe tiếng cười đùa của các cô , trò chuyện “đầu hót , khôi hài” với các cô . Như tất cả những ông chồng hiền lành có những bà vợ to béo , dữ dội bắt nạt và đàn áp sống nội tâm và một óc tưởng tượng rất phong phú . Cuộc sống độc thân có nhiều đàn bà đẹp của Hoàng Chủ Nhân lại càng làm cho óc tưởng tượng của anh Mươi làm việc mạnh mẽ.

- Ê . . .

Một tiếng quát dưới chân thang và sự lay động rất mạnh bạo tàn nhẫn dưới chân thang làm cho anh Mươi hoảng hồn thiếu chút nữa thì té nhào xuống đất . Mãi nhìn và đắm hồn vào giấc mơ đẹp , Mươi xao lãng cả sự đề phòng . Vợ anh ta đứng dưới chân thang từ hồi

nào mà anh không hay biết . Mươi nhìn xuống và thấy cuộc đời – phũ phàng , nặng cân , vô tình – hiện ra thành hình khối qua sự trung gian của chị vợ anh.

- Ê . . . đồ bằm nhăm . . . nhòm cái gì thế ?

Anh Mười líu ríu xuống thang giữa những câu xỉ vả :

- Già rồi mà còn bằm lăm . . . Không làm ăn gì được mà vẫn cứ . . . ham . Không biết xấu , cứ như . . . quạ thấy gà con.

Khi anh Mười sửa soạn được câu trả lời thì chị vợ anh – với một vẻ hết tin tưởng ở loài người đến tuyệt vọng – đã thở dài thườn thượt và đi vào bếp , anh Mười định biểu diễn tư tưởng bằng lời nói một hồi cho hả giận rồi muốn ra sao thì ra , nếu chị vợ anh còn đứng đấy anh sẽ hỏi “nàng” – Ở đấy , tôi nhìn thì sao ? Tôi có nhìn cô đâu mà cô làm àm lên ? Cô cần phải biết rằng tôi là người có tâm hồn , tôi cũng biết mơ mộng chứ ? Cô phải nhớ rằng trước kia tôi là con nhà giàu , bố tôi làm Chánh Tổng , ruộng nhà tôi thẳng cánh cò bay . . . Nhưng tôi bỏ tất cả những cái đó để vô đây , vì ở ngoài ấy Cộng Sản nó cấm tôi mơ mộng . Vô đến đây , cô định cấm tôi mơ mộng nữa sao ? Cô phải biết mơ mộng là quyền tối thượng của con người . Tóc tôi cô có thể cắt , quần áo tôi cô có thể lột , tiền bạc tôi cô có thể rút , nhưng cô không thể lấy cả những giấc mơ của tôi . . . ! Lúc ấy anh Mười như Qualter Mitty của nhà văn James Thurber khi chàng này hỏi vợ – “cô cũng phải biết rằng có đôi khi tôi mơ mộng chứ ?”

Chị Mười chán đời đi mất rồi . Anh Mười vẫn coi như chị vợ còn đứng ở đấy , anh lằm nhằm nói một mình và coi như vậy là đã nói với vợ , đã cho chị vợ to béo một bài học . Anh hả giận nên khi chị vợ đi trở ra , đứng chống nạnh , nói trống không : “Không ở cái nhà này lâu hơn được nữa . Mất cần lao nhân vị lắm . Mai tôi đi làm chỗ khác .” Anh làm lơ coi như không nghe tiếng . Anh không thèm đáp lời vợ vì chị vợ dọa dẫm đưa anh đi làm chỗ khác nhiều lần quá rồi.

Anh dùng tay kéo sửa giàn hoa để nhìn các cô ríu rít đi ngang vườn – “như một bầy chim . . .” . Mười nghĩ thầm – anh không thể hiểu được rằng tại sao cõi đời này có những cô gái nhỏ nhắn , tay thon chân dài , cả quần áo , giày dép , cặp sách đồng hồ bút may cân nặng tới đa là bốn , năm ký như thế kia mà vẫn còn có những chị đàn bà nhịn đói mười ngày không xuống cân như vợ anh . Hai mươi năm trước đây , khi anh gặp chị Mười , chị ta cũng nhỏ con thon người , thịt chắc hay đồ mặt và bẽn lễn , chạm vào là giật mình như bị điện , chị vợ anh đâu có vẻ gì hứa hẹn là sẽ nặng cân như ngày hôm nay. Trong phòng Lan Phi : áo sơ mi NylPhrance xám đường chỉ viền cổ trắng , quần jeans xanh , dép quay trắng sửa soạn ra đi . Nàng cười

với Hoàng :

- Xin lỗi anh . . . sáng nay Lan Phi có nhiều chuyện phải làm lắm . . .

Hoàng vẫn đứng yên :

- Tôi là người được Thượng Đế sai xuống làm giúp em những việc lật vật . Sáng nay , tôi không có chuyện gì để làm cả . Lan Phi định đi đâu bây giờ ?

- Định đi chợ . . .

- Tôi đi xách giỏ cho em . . .

Hoàng rảo bước về phòng chàng để sửa soạn làm một cuộc đi phục vụ người đẹp.

Sự chuẩn bị của Hoàng Chủ Nhân gồm có việc tiếp tế cho dạ dày và mạch máu một ly whisky . Chàng ngắm bóng chàng trong chiếc gương gắn trên tủ rượu và mỉm cười hài lòng . Làn hớt tóc sáng nay làm chàng trẻ hẳn lại . Tuy vậy , đầu tóc chàng trông vẫn xanh bóng không có vẻ gì là chàng vừa mới đi hớt tóc hết . Hoàng Chủ Nhân “ky” nhất là những anh thợ cạo “dùi đục” cứ choàng áo cho khách là xong là cầm “toong đơ” đẩy trắng hếu . Nói tóm lại buổi sáng hôm nay , vào giờ sắp sửa thắp tưng nữ sinh viên Lan Phi đi phố , Hoàng Chủ Nhân rất khỏe mạnh tự tin và yêu đời.

Ba phút sau , cánh cửa căn nhà cuối vườn được mở ra , anh Mươi dừng tay – đứng giữa vườn chan hòa ánh nắng buổi sáng – nhìn Hoàng Chủ Nhân : áo Polo Arroqu thứ thiệt , cổ trái tim tay dài ngồi cầm lái chiếc xe Triumph mũi trần , lướt đi êm không một tiếng động. Xe dừng ngay trước những bậc xi- măng làm giả cẩm thạch của nhà Nguyệt Điện , Hoàng nhún cùi “pin . . . pin” . Lan Phi – tay cầm chiếc giỏ ni lông lớn – bước ra nhìn chiếc xe Triumph quá hách với Hoàng trên tay lái , nàng ngạc nhiên :

- Xe của anh đấy à ?

- Thừa vâng . Xe tôi ! Mời cô đi tạm . . .

Hoàng với tay mở cửa xe :

- Em phải đi xe Cadillac bằng vàng mới xứng đáng – Hoàng tiếp – vàng khối , toàn vàng khối . . . Nếu anh giàu như Pharouk , như Aga Khan như Hokepheller , anh sẽ đặt làm riêng một chiếc Rolls Royce bằng vàng nạm ngọc kim cương để em đi.

Chiếc xe lướt ra đường . Nhìn vào kính chiếu hậu , Hoàng trông thấy anh Mươi . Anh này vòng hai ngón tay trở và cái vào thành một vòng giờ lên ra dấu – “Số dách và Bonne chance . . . !”

Lan Phi nhòm nhòm mấy cái để ngồi cho thêm thoải mái , nàng thấy chiếc Triumph này hơn vượt bực chiếc Simca – tuy sport , cũng mũi trần nhưng đã cũ , và đã phạm tội nằm đường mấy lần trong khi có

sự hiện diện của Lan Phi trên xe – như trời cao hơn vực thẳm .
Tableau de bord của xe mới tinh , sáng choang , bao nhiêu cây kim bao nhiêu hộp số hoạt động . Xe sơn màu đỏ cặn rượu , da nệm xe màu xanh ve chai , ống nhún dập đình ngồi êm như nằm trên giường lò so Hồng Kông.

- Anh dấu xe này ở đâu mà kỹ quá vậy ?

Hoàng mỉm cười :

- Đâu có dấu . Vì không có ai đi nên để nó nằm một xó . Tại vì không có người đi . . .

Giọng nói của chàng có những âm thanh buồn ở những tiếng –
“không có người đi . . .”

- Anh giàu lắm phải không anh Hoàng ?

- Làm gì mà giàu ? Anh chỉ đủ sống . . .

Con đường khu nhà giàu , toàn vi- la nhà lầu có hai hàng cây cao bao trùm chiếc xe và hai người trong một đường bóng râm dài và loang lổ nắng . Rồi xe chạy ra khỏi con bóng cây rậm đó để qua một dãy phố dài không bóng cây . Ánh nắng làm cho Lan Phi hồng đôi má.

- Em có thấy anh làm gì đâu ?

- Ông già , bà già anh đã làm nhiều . Anh được thừa hưởng một số gia sản . . . Anh có tòa nhà Nguyệt Điện em và anh ở đó và vài cái nhà khác . Trong xã hội ta , người có tài sản như anh tương đối là khá rồi . Anh thấy anh không có quyền làm gì để lấy thêm tiền nữa . Phải để những số tiền ấy cho người khác , những người không được may mắn bằng anh.

Và chàng quay nhìn nàng , nở nụ cười duyên dáng nhất :

- Riêng với nhà Nguyệt Điện . . . anh cũng đã có nhiều việc phải làm rồi . . . Nhiều việc thật đẹp . . .

Lan Phi hiểu ngay , nàng nhìn lại chàng – nhìn thẳng vào mắt chàng

– Đôi mắt chàng nặng những tình tứ :

- Anh phải lo cho các khách trọ ? Công việc mệt nhọc quá anh nhỉ ? Chắc là anh bận cả ngày lẫn đêm . . . ? Các nữ thân chủ của anh chắc là phải hài lòng lắm ? Có ai khiếu nại gì không anh ?

Thấy bất lợi , Hoàng lảng chuyện :

- Anh cũng đã làm việc nhiều rồi – Nghĩa là anh cũng đã đóng góp khá nhiều với xã hội . Tuy là con nhà khá anh có thể sang Pháp , ăn chơi ở bên đó suốt đời , đóng vai học giả viết sách lảng nhãng .

Nhưng anh không muốn thế . . . Anh ở lại sống với đồng bào . . .

Nghe ngôn ngữ của Hoàng Chủ Nhân , nếu nói qua Đài Phát Thanh , người ta có thể tưởng lầm đó là lời tuyên bố của một nhân vật cách

mạng “suốt đời hy sinh vì dân , vì nước” :

- Từ năm 1940 anh tham gia Đảng Quốc Gia tranh đấu chống Thực Dân và Phát Xít.

Lan Phi tò mò :

- Anh ở Đảng gì hở anh ?

Hoàng Chủ Nhân tỉnh bơ và nghiêm trọng :

- Đảng Việt Nam Quốc Gia Dân Tộc , chủ trương đuổi Pháp , đánh Nhật , diệt Cộng . Đảng anh gồm toàn người thực tâm yêu nước sẵn sàng chết vì nước . . .

- Đảng Việt Nam Quốc Gia Dân Tộc ? Cái tên lạ quá nhỉ ? Em chưa nghe ai nói đến cái tên Đảng ấy bao giờ ?

- Vì Đảng hoàn toàn bí mật không bao giờ hoạt động công khai .

Đảng viên không có quyền khai ra Đảng mình hoặc là nói là có Đảng mình đang hoạt động . Đảng anh cũng bí mật như Đảng Hắc Long của Nhật . Trên công khai , xã hội Nhật không hề có đảng Hắc Long nhưng bên trong . Đảng Hắc Long vẫn có . Đảng viên Đảng anh khi nhập Đảng phải tuyên thệ là không bao giờ được nhận mình là người của Đảng.

Chàng lại lắng chuyện rất nhanh và rất nghệ thuật :

Năm 1946 , anh gia nhập kháng chiến chống Pháp.

- Đảng anh diệt Cộng cơ mà ? Sao anh lại hợp tác với Việt Minh . . . ?

Hoàng Chủ Nhân đã chờ đợi câu hỏi này từ trước , chàng đã có sẵn câu trả lời . Chàng buồn buồn.

- Đó là một sự khổ tâm của những người Quốc Gia . Phải bắt buộc hợp tác với Việt Minh là một sự bất đắc dĩ . Vì trong thời gian đầu của cuộc kháng chiến , Việt Minh chưa để lộ bộ mặt thực của chúng , bộ mặt nô lệ Cộng Sản Nga – Tàu . Thời đó , có nhiều người yêu nước bị lừa . Anh làm một cách đau đớn và thiếu chút nữa thì ngày hôm nay cuộc đời này đã chẳng có anh lái xe đưa em đi chơi phây phây như thế này vì sự lừa dối ấy . Anh kháng chiến và . . . không phải là nói để khoe với em đâu , anh lập được khá nhiều công trạng . Năm chúng nó sát hại Nguyễn Bình ở Nam Bộ . . .

Hoàng ngừng lại , giả vờ như xúc động . Kỳ thực , chàng quên mất không nhớ Nguyễn Bình chết năm nào . Câu chuyện kể tiểu sử này chàng đã kể lể nhiều lần với nhiều người đàn bà , chàng đã nhớ nhập tâm , đã thuộc lòng những chi tiết cần có , vậy mà hôm nay chàng quên mất Nguyễn Bình bị giết – “Không biết là 47 hay 48 , hay 49 ?” chàng nghĩ thầm . Sợ nàng hỏi kỹ , chàng lắc đầu như để xoa đuổi dĩ vãng đen tối , rồi tiếp :

- Chúng nó hạ anh ở Việt Bắc – Anh bị bắt đưa về Bắc Kạn xử . Chúng nó vu cha anh tội phản quốc và kết án tử hình . . . Anh bị chúng nó bịt mắt đem ra xử tử . . .

Lan Phi trở mắt bỏ câu đen láy nhìn “người hùng Hoàng Chủ Nhân” . Nàng rùng mình như khi ngồi xem một phim Suýt Păng Hít Cốc :

- Họ xử tử mà anh không chết ?

Hoàng gật đầu :

- Anh không chết , Chúa không cho phép anh chết . Chắc là để ngày hôm nay , cho anh được gặp em . Trong đêm cuối cùng của đời anh , sáng sớm hôm ấy là chúng đưa anh ra bờ sông , cho anh đi “mò tôm” . . . đấy . . . – Chàng giơ tay lên chém mạnh vào không khí – bắt quì bên bờ sông hất xác xuống sông luôn , khỏi phải chôn . Nhưng trong đêm ấy các đồng chí của anh tổ chức một cuộc phá khám , cứu sống được anh.

Chàng thở dài :

- Ồ . . . chiến tranh tàn nhẫn lắm . . . Anh không muốn nhắc lại những kỷ niệm tàn nhẫn ấy nữa . Chúng ta hãy nói những chuyện gì vui đi Lan Phi . . . Cuộc đời chúng ta đang đẹp , nói đến những chuyện chết chóc mà làm gì . . . Sáng nay đẹp quá , trời này mà tắm biển thì tuyệt . Chúng ta nên nói chuyện về em . . . Lan Phi anh chưa được biết gì về em . . . Em học Dược phải không nhỉ ? Học xong rồi em có định sang Pháp không ?

Mãi nghe chuyện “tranh đấu” của Hoàng , Lan Phi không để ý đến ngoại cảnh . Trong lúc đó chiếc Triumph cứ vun vút nuốt đường lao đi . Khi Lan Phi nhìn lại , nàng thấy nàng đang di chuyển trên một con đường ngoại châu thành :

Nàng kêu lên :

- Ở . . . em đi chợ cơ mà ? Anh đưa em đi đâu thế này ?

Hoàng Chủ Nhân giữ cho tốc độ xe chạy không nhanh hơn mà cũng không chậm hơn :

- Sáng nay trời đẹp quá , chúng mình lên trên này chơi . Anh biết chỗ này đẹp lắm , một ngọn núi ven bờ sông . Chắc chắn em sẽ thích lắm . Chỗ đó lại có một hàng ăn . Chúng mình có thể ăn cơm trưa ở đấy.

- Không được . Em phải lên chợ.

Lan Phi không cao giọng , không cau mày , giọng nàng không có một âm thanh giận dữ hay sợ hãi nhưng Hoàng Chủ Nhân – với ba mươi năm kinh nghiệm tán tỉnh đàn bà – biết rằng chàng không thể coi thường những người đàn bà bị hoàn toàn ngạc nhiên mà vẫn thản nhiên như vậy . Lẽ ra Lan Phi phải năn nỉ để được trở về thì lại chính Hoàng năn nỉ :

- Đi chơi với anh một lúc thôi vậy . Sáng nay trời đẹp quá.

Lan Phi yên lặng.

- Chúng mình lên đến bờ sông chơi một lúc , ở đó có hàng dừa thơ mộng lắm . Rồi anh cam đoan đưa em về ngay . Nhà . ..

- Anh đưa tôi về ngay !

Hoàng lái xe vào bên đường . Chàng nhìn Lan Phi , nhưng mặt nàng vẫn lạnh như tiền . Nàng giơ cổ tay tròn nhìn đồng hồ.

Cảm thấy mình trơ trẽn , vô duyên và bỉ tiện , Hoàng nhún vai , thờ dài rồi vòng xe qua đường . . . về.

Đến lúc đó Lan Phi mới đổi sang kiểu ngồi khác . Sự thực nàng cũng hơi ngán – cơ thể và tâm hồn nàng cũng vừa qua một căng thẳng – nàng chưa biết phải tính sao nếu Hoàng cứ lái xe chạy thẳng bất chấp sự phản đối của nàng.

Thấy Hoàng chịu thua , nàng thấy cần an ủi đôi câu :

- Lan Phi đã nói trước là hôm nay bận . Hôm khác , anh muốn đưa Lan Phi đi chơi , Lan Phi sẽ đi với anh.

Gái Trọ

Chương 10

Hoàng Chủ Nhân xách cái hộp giấy bên trong đầy những đồ hộp và các thứ vật dụng vặt , đi theo Lan Phi vào phòng . Lan Phi xách chiếc giỏ ni lông bên trong cũng nhiều đồ không kém.

Hai người , với hai túi đồ vật đứng vừa vặn trong căn bếp nhỏ có cửa sổ nhìn xuống vườn . Hoàng Chủ Nhân đứng dựa thành cửa nhìn vào , chàng có cảm tưởng đang nhìn vào căn nhà búp bê , bên trong có một nàng búp bê xinh xắn nhất đời đang hoạt động . Lan Phi mở giỏ lấy những hộp thực phẩm , xếp vào chiếc tủ lạnh hiệu Philco kê vừa xinh vặn trong góc bếp.

- Cám ơn anh nhiều lắm nghe anh Hoàng . Hôm nay mà không có anh giúp . Lan Phi không biết xoay trở ra làm sao ạ.

Hoàng Chủ Nhân trả lời bằng một câu văn Tây.

- Bao nhiêu vui thú đều về phần tôi.

Chàng rút chiếc khăn mui xoa ca rô vàng đỏ ra thấm nhẹ mồ hôi trên trán :

- Trong tất cả những công việc thú vị , cao đẹp mà người đàn ông có

thể làm với đàn bà ở ngoài đường . . . – Hoàng nói tiếp – việc xách giỏ theo người đẹp đi chợ có lẽ là cao đẹp , hứng thú nhất , Lan Phi có biết không . . . ? Trước kia , vua Đường Minh Hoàng , làm vua trong một thời thái bình thịnh trị nhất Trung Quốc . . . – đó là thời người Tần để rất nhiều thi sĩ . . . – Đường Minh Hoàng không làm những việc đại dột như đốt sách , chôn học trò , phá chùa , nấu chuông khánh ra lấy đồng hoặc phái đặc sứ đi cầu thuốc trường sinh bất lão như nhiều anh vua lảm cẩm và đại dột khác . Đường Minh Hoàng có người đẹp Dương Quý Phi làm ái khanh và có nói một câu bất hủ , một câu đề đời , một câu được ghi trong tình sử . Đường Minh Hoàng nói – “Ta chỉ muốn suốt đời , sáng nào cũng được ngồi cầm bút vẽ lông mày cho ái khanh . . .”

Lan Phi cười , tiếng cười tuy trong nhưng vô tình , vô hồn , nàng đang bận xếp đồ hộp vào Phrigidaire . Chắc nàng cũng không chú ý nghe chuyện của Hoàng . Nàng chỉ loáng thoáng biết rằng Hoàng đang nói chuyện Đường Minh Hoàng khoái vẽ lông mày cho Dương Quý Phi , và thấy đó là một chuyện cần cười . Nàng cười nhẹ mấy tiếng cho phải phép.

- Hơn cả triết lý Trung Dung của Khổng Tử . . . – Hoàng Chủ Nhân biết là Lan Phi người đẹp không chú ý nghe , nhưng chàng vẫn hào hứng nói , sự hào hứng một mình và thường trực đó là một thói quen của chàng . Nhờ nó , chàng đã thành công trong nhiều việc chinh phục những người đàn bà đẹp nhất và khó tánh nhất – câu nói của Đường Minh Hoàng – “Ta chỉ muốn suốt đời , sáng nào cũng được ngồi cầm bút vẽ lông mày cho ái khanh . . .” bao gồm một triết lý sống yêu đương và an phận , được rất nhiều người hưởng ứng . Kể sung sướng nhất đời nay là kẻ được sống suốt đời bên một người đẹp . Năm trăm năm sau nhân vật nổi tiếng nhất của lịch sử Trung Quốc là Trương Vô Kỵ , giáo chủ Minh Giáo , con trai của Võ Đang Ngũ Đại Hiệp Trương Thúy Sơn và Bạch Mi Tia Đường chủ Hân Tố Tố , con nuôi của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn , sau một nửa đời oanh liệt đã chệch bỏ cả Cửa Dương Thần Công với Càn Khôn Đại Nã Di , “sống phú” cả Đồ Long Đảo với Y Thiên Kiếm cùng Chu Chỉ Nhược Tiểu Siêu Thù Nhi , để sống ẩn vật với quận chúa Triệu Minh . Câu nói cuối cùng của giáo chủ Trương Vô Kỵ là một câu lặp lại câu Đường Minh Hoàng nói với Dương Quý Phi . Trương giáo chủ nói với Triệu Minh – Từ nay ta sẽ mãi mãi vẽ lông mày cho ái thê.

Miệng nói , mắt Hoàng lướt từ đỉnh tóc Lan Phi đến góc chân Lan Phi rồi mắt chàng leo trở lên , vừa trên đôi lông mày tròn . Nếu tia nhìn của loài người mà có hình có khối , có trọng lượng hoặc có thể làm cho

không khí chuyển động , chắc chắn khi bị cái nhìn ve vuốt , mơn trớn ôm ấp cấu véo , xoa nắn của Hoàng nhìn lên chỗ để ngồi , Lan Phi đã phải giật nảy mình hoặc thấy chỗ đó lạnh , nóng , ran rát. Lan Phi cúi mình trước chiếc Phrigidaire . Kiểu đứng cúi ấy của nàng . . . – Chưa phải là kiểu chống hông – nhưng cũng làm cho đôi mông tròn của nàng thêm nổi . Đôi mông căng tròn ấy đã nổi sẵn , đã phồng dưới làn vải dày , giờ đây , với kiểu đứng lom khom ấy , lại càng như đập vào mặt Hoàng Chủ Nhân.

Hoàng nhìn đôi chỗ để ngồi của Lan Phi và thấy rằng nàng thật đẹp . Nàng quả là đẹp . Ở đời này , có nhiều cô gái lúc mới thoát trông thì đẹp , nhưng sau một hồi nhìn kỹ thì lại hóa ra xấu , lại có những cô gái chỉ đẹp buổi tối và xấu vào buổi sáng – loại các cô này xấu nhất vào lúc sáng mới trở dậy , chưa đánh răng , súc miệng – và ngược lại có những cô trông đẹp ban ngày và xấu vào buổi tối . Lan Phi không thể , nàng thuộc loại gái – “Trông xa em như hoa Thiên Lý – Trông gần em như khỉ leo cây” . Nàng thuộc loại càng nhìn càng thấy đẹp , càng gần lâu càng thấy phát hiện thêm nhiều nét đáng mê.

Trước khi Lan Phi xoay mình , Hoàng đã biết là nàng sắp xoay mình . Dường như có một thứ thịt nào đó trên đôi mông , trên bắp chân thon của Lan Phi vừa chuyển động làm cho Hoàng biết là nàng sắp xoay mình . Và chàng tiến lên một bước , đón vừa đúng lúc nàng xoay mình quay mặt lại . Họ đứng sát mặt nhau , Hoàng giơ tay lên nâng cằm Lan Phi.

- Anh cũng như Đường Minh Hoàng và Trương Vô Kỵ : anh chỉ muốn được suốt đời kẻ lông mày cho em !

Cuộc tấn công của Hoàng đột ngột quá , bất ngờ và đúng lúc quá làm cho Lan Phi đứng ngậy ra , không chống đỡ gì được . Nếu lúc ấy , Hoàng ôm nàng và hôn nàng , chắc Lan Phi chịu tiếp nhận.

Nhưng nàng nhanh trí chuyển ngay tình thế thành một màn khôi hài .

Nàng khanh khách cười :

- Tiếc quá . . . muôn tâu Bệ Hạ , thần thiếp lại ký cái trò kẻ lông mày . Xin bệ hạ tha cho . . . Đến kiếp sau , khi tái sinh , thần thiếp sẽ để cho Bệ Hạ muốn làm gì thì làm , với điều kiện là kiếp sau Bệ Hạ lại làm vua và thần thiếp lại là thần thiếp . . .

Và nàng lắc đầu , lắc đầu . . . Hoàng buông cằm nàng ra . Chàng có thừa kinh nghiệm để biết rằng khi đàn bà đã chọn chiến thuật đùa rờn , bông đùa , chàng có dòn ép đến mấy cũng không ăn thua gì . Khi đàn bà đùa rờn mà mình nghiêm trang , mình sẽ trở thành lỗ bịch . Để chinh phục đàn bà nhất là khi người đàn bà nghiêm trọng đặt vấn đề và nhất là khi đàn bà khóc lóc.

Hoàng lúi lùi và như sợ rằng hai bàn tay của chàng sẽ trở thành ma quái – vì vậy mà chúng thêm muốn sờ mó quá gần , quá ngon lành , quá hấp dẫn , hai bàn tay chàng sẽ có một đời sống riêng bất chấp sự “hãm phanh” của trí óc chàng tự động nhào ra xoa nắn . Hoàng mở túi giấy lấy đồ ra xếp lên mặt bếp cho Lan Phi.

Lan Phi ban cho chàng một nụ cười triu mến , một cái nhìn đề cao và một lời cảm ơn :

- Lan Phi chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào vui vẻ , dễ dãi , hay giúp đỡ người và chịu khó như anh . Nhưng Lan Phi làm anh mắt tròn buổi sáng nay rồi . Sáng nay anh có việc gì cần làm không ?
- Không có việc gì phải làm cả – Hoàng đáp – Hơn nữa có việc gì cần làm đến mấy cũng bỏ . Chẳng có việc nào quan trọng và hào hứng bằng việc quanh quẩn ở đây , xem Lan Phi , có cần gì , có gọi để sai bảo gì không !

Hoàng nghĩ rằng đây đã đến lúc chàng gieo một cái “nhân hò hẹn” vào tiềm thức nàng xuân nữ này :

- Hôm nay , tôi chỉ có mỗi một nỗi ước muốn , đó là chuyện đưa Lan Phi đi chơi một vòng ra ngoài các châu thành chật hẹp này . Nhưng Lan Phi không đi . . . Đành vậy , hồi này , Lan Phi có nói rằng một ngày khác , em sẽ đi chơi với tôi , còn nhớ chứ . . . ?

Nàng gật đầu.

Chàng mỉm cười như để cảm ơn sự chưa quên đó của nàng :

- Tôi hy vọng Lan Phi sẽ sống ở đây , trong tòa nhà Nguyệt Điện này lâu nữa , thật lâu , mãi mãi , và tôi sẽ có nhiều dịp đưa em đi chơi . Tuy vậy , với tư cách là chủ nhà tôi thấy cần phải dặn Lan Phi rằng nếu có tối nào Quang đi vắng , hoặ đi chơi , Lan Phi có thể chạy sang tôi ra lệnh cho tôi lái xe đưa em đi xuống phố ăn , đi nghe nhạc ? Đồng ý ? Lan Phi đồng ý thế chứ ?

Lan Phi mỉm cười , gật gật đầu :

- Cảm ơn anh nhiều lắm . Chủ nhà mà lo lắng cho người ở trọ như anh là nhất rồi . Nếu cần anh , Lan Phi sẽ sang quấy anh ngay , không sợ phiền đâu . Nhưng hứa thì không dám hứa vì Quang ham chơi lắm , anh ấy không bao giờ biết mệt là gì.

Nét mặt Hoàng Chủ Nhân trở thành trầm tư . Câu nói sau cùng của người đẹp làm chàng lo âu và không vui – “anh ấy không bao giờ biết mệt là gì . . .” Hoàng nghĩ rằng Lan Phi không đề cao quá đáng anh chàng gà- tò đó : hai mươi năm tuổi , con trai mới lớn , chăm tập Si-Po , thân thể nảy nở , vai to , ngực lớn , mắt sáng , chân tay thật gân guốc , bắp thịt nổi như những thăn thịt bò , chàng trẻ tuổi gà- tò đó đang có thừa sinh lực , chàng ta chưa trác táng đêm nào , chưa từng

uống rượu những đêm say khướt , chàng trai đó hiện thù sức phục vụ người đẹp ở những trò đi ăn đi nhảy cả năm cũng không mệt .
Làm sao còn thừa đến lượt chàng !

Hoàng theo Lan Phi ra phòng ngoài . Nàng bày bộ bát đĩa mua hồi nãy lên chiếc bàn ăn . Những chiếc bát đĩa kiểu mỏng tanh như vỏ trứng . Nàng đặt bình hoa vào giữa bàn , lùi ra xa nheo mắt xem “ép-phê”

Hoàng biết rằng nàng đang sửa soạn bữa cơm chung sống đầu tiên với anh bác sĩ tương lai gà- tò . Mỗi cử chỉ chứa chan tình ái , yêu đương của Lan Phi – làm để chờ đón một người khác – như những mũi tên nhọn ghim vào trái tim Dracula của Hoàng . Tưởng tượng đến cảnh khi trời tối , thành phố nằm trong tấm áo đen si của vũ trụ , người thiếu nữ đẹp và đa tình kia sẽ ngồi đây ăn cơm với người nàng yêu , ăn xong , họ có thiếu gì việc hứng thú để làm với nhau , nếu cần đi nhảy , đi nghe nhạc , họ cùng đi “mi nhau” . Chàng chỉ tỏ mỗi chân chó không đến lượt.

Hoàng cay đắng đứng thộn ra đấy vài phút.

Chợt , như nghĩ ra được một chuyện hay ho , thú vị , đôi mắt chàng sáng lên , nét mặt chàng sáng lên , nét mặt chàng tươi rồi nói :

- Thôi . . . Lan Phi sửa soạn nhé , tôi phải đi đăng này có chút việc .
Tí nữa anh quên mất . . .

- Vâng , anh đi . . . Cảm ơn anh nhiều lắm nghe anh Hoàng.

Hoàng đi ra đường , ngồi vào chiếc Triumph vẫn còn đậu bên vỉa hè Nguyệt Điện , phóng thẳng đến Đại Học Y Khoa.

Sau vài nụ cười cầu tài và vài câu hỏi lịch sự đặt đúng người có đầy đủ thẩm quyền để trả lời , Hoàng dò biết đích xác là kẻ thù của chàng hiện đang có mặt tại phòng giải phẫu . Hoàng rảo bước tới Bin Đình C , chàng đi gần đến cửa phòng giải phẫu thì thấy Quang bước ra cùng với một toán sinh viên.

- Quang ! Quang . . . ! Hoàng cất tiếng gọi thân mật và hào hứng , vui vẻ như gọi một gã bạn trai rất thân – Ê . . . Bò . . .

Quang đứng dừng và quay lại . Chàng ngạc nhiên ra mặt khi thấy anh chủ nhà đáng ghét mặt trơ , tràn bóng , miệng lúc nào cũng toét toét , đang vẫy chàng rối rít.

Khi anh chủ nhà sắp lại gần , không đợi anh ta nói lời thôi , Quang chặn họng ngay :

- Anh đến đây làm cái thống chế gì ?

Hoàng nói bằng một giọng nghiêm trọng và cao thượng :

- Tôi tới đây để tình nguyện giúp cậu.

- Anh giúp cái gì nổi tôi ? Mà tôi cũng cóc cần anh giúp tôi cái gì hết.

Quang bực mình nhưng chàng không thể đoán được những lý do sâu xa đã làm cho Hoàng phải mất công đến tận đây tìm chàng . Quang chỉ thắc mắc không hiểu vì sao cái anh chủ nhà vô công rồi nghề và “ám ở hội tề” này lại bám sát chàng đến thế.

Hoàng thân mật choàng tay lên vai Quang :

- Đừng nói thế , cậu đang cần những lời khuyên của tôi . . . – Hoàng kéo chàng thanh niên gà- tồ đi xuôi trên mé hành lang , nói nhỏ nhỏ y đủ nghe – Tôi chỉ muốn giúp cậu . Cậu còn nhớ đêm qua chứ ? Đêm qua . . . cậu đã khổ sở nhiều trong việc tự đàn áp . . . để ngăn cậu . . . lên tấn công cô Lan Phi . Cô ấy quyến rũ quá . Đêm qua , cậu thành công nhưng sự kiên chí của cậu đã bị rung chuyển , bị mòn mỏi nhiều . Đêm nay , liệu cậu còn có thể cầm cự được như đêm qua không ?

Chàng sinh viên “bác sĩ tương lai” bực tức đẩy mạnh anh chủ nhà ra :

- Anh cóc có chuyện gì làm à ? Đã bảo đó là chuyện riêng của người ta , cóc việc gì đến anh . . .

Trông hai người xô đẩy nhau ở góc vườn hết như cảnh bắt nợ , đòi nợ và quịt nợ.

Hoàng Chủ Nhân giơ một bàn tay lên cắt ngang :

- Chú đừng quên chúng ta là anh em . Không những chỉ là anh em mà thôi , chúng ta còn có tình đồng đạo . Chú là hướng đạo sinh , tôi cũng là hướng đạo sinh , tôi có bổn phận phải giúp chú . Chú không nên nghi ngờ thiện chí của tôi . Nghi ngờ là một thói xấu , cần phải bỏ . Mai một đây , không lâu đâu , chú sẽ hiểu rõ lòng tôi cùng tánh tốt của tôi , và chú sẽ cảm động , chú sẽ hối hận . . .

Như một nhà chân tu bị người đời hiểu lầm và cố ý xuyên tạc , gọi là “đạo đức giả” , Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười buồn :

- Nhưng tôi làm theo bổn phận . Thấy việc gì cần làm thì tôi làm , tôi giúp chú vì tôi thấy cần phải giúp chú . Chú có thể từ chối sự giúp đỡ của tôi , nhưng theo tôi , vì tình đồng đạo , tôi thấy là không nên . Như một nhà biện thuyết lành nghề – Trương Nghi , Tô Tần ngày xưa cũng chỉ “chuyển hướng” câu chuyện nhanh và khéo léo đến thế la cùng . . .

Hoàng chuyển hướng câu chuyện.

- Đêm qua , chú đã thấy đêm dài và gay cấn khó khăn rồi , phải không nào ? Đêm nay , mức độ gay cấn còn tăng gấp mười , gấp trăm đêm qua . Mỗi đêm , sức quyến rũ càng tăng lên xa , sức chịu đựng của chú càng hao mòn . Trừ những vị siêu nhân và những anh “impuissant” , tôi đoán chắc với chú là không một ai có thể tự chủ

được trong hoàn cảnh như chú . Chú đã thoát được đêm qua , nhưng đêm nay . . . biết bao nhiêu dám dõ đang chờ đợi chú ? Đến lúc đó chú mới tập Si Po . . . dù rằng tập tốc hành , tôi cũng e rằng quá muộn . Cô Lan Phi đang thử thách chú . Cô ấy sẽ làm đủ cách để thử xem chú có bị sa ngã không , chú có phải là người thanh niên cương nghị , có trí lực sắt đá như cô ấy tưởng không . Nhưng với những ngón đòn chuẩn bị của cô ấy , chú sẽ bị hạ “nóc ao” ngay từ trước khi chú lên đài . Đêm nay , cô ấy làm một cuộc thử thách lớn và quyết định . . . Tôi tin rằng nếu chú thắng được đêm nay , chú sẽ thắng cuộc luôn . . .

Sinh Viên Quang đàn mặt ra nghe :

- Nếu chú biết cô Lan Phi đang sửa soạn những gì ở nhà . . . – Hoàng nói tiếp –Ồ . . . kinh khiếp lắm : ăn cà ri dê , rượu sâm banh , đèn cây , nhạc chết Atkins , Troubadours , người đẹp : déshabillée , nước hoa : Temptation . . . – đường môi dưới của Hoàng trề ra , kéo dài và nhấn mạnh trên ba âm “Tem Tê Thân . . .” – Có là Siêu Thánh thì mới dừng dừng được , thánh thường “tặng si ông” cũng vẫn leo thang rầm rầm . Trước những võ khí tấn công lợi hại ấy , chú có gì để đối phó ? Hả ? Zéro . . . ! Đừn nói tôi sẽ từ chối . . . Từ chối không được . Đừng nói tôi sẽ ì ra . . . ! Nếu ì được , nhiều người đã ì từ ba tỉ hai trăm triệu năm chục ngàn sáu trăm bảy mươi nhăm năm trước chú rồi . Nếu chú không cự lại được trong đêm nay . . . – và chú sẽ không thể chống cự được . . . – cô ấy sẽ thất bại biết là chừng nào . . .
. Cô ấy sẽ mất hết tin tưởng ở chú . . .

Hoàng giơ tay chém mạnh vào không khí , như vô địch Catch Nhật Bản Lịch Đạo Sơn tập ngón chặt gân khí chém gió :

- Chúng ta không thể để cho sự việc ấy xảy ra . Chúng ta không có quyền thất bại . . . phải giữ lòng tin cho một thiếu nữ xinh đẹp , ngây thơ và đang được gìn giữ như cô Lan Phi . Người khác thì tôi có thể bỏ qua , nhưng cô Lan Phi thì khác . Chú phải bảo vệ lòng tin của cô ấy . Chú không có quyền làm cô ấy thất vọng . . .

Đã há miệng ra nói mấy lần , sau cùng , Quang mới xen vào được một câu :

- Anh lo lắng vì chuyện riêng của tôi , cũng cảm ơn . . . nhưng mà , tôi thấy anh nói lắm nhảm quá . Vô ích . . .

Hoàng cướp lời :

- Không nhảm , không vô ích chút nào . Dù chú có ngoan cố đến đâu đi chẳng nữa . . . – ngoan cố là tôi nói tỉ dụ đó thôi , chú không ngoan cố một chút nào . . . – dù chú có ngoan cố đến đâu đi nữa , chú cũng phải nhận với tôi rằng đêm qua , nhờ tôi chỉ cho tập ngay cái động

tác “hít đất” chú mới thành công trong việc làm cho thân thể chú mệt mỏi và chú mới ngủ yên được . . .

Vậy thì , võ khí đối phó của chúng ta không gì khác là Si Po . . . Chỉ có Si Po mới có thể giúp chú thắng được đêm nay . . .

Quang nhăn nhó :

- Anh lại định bắt tôi hùng hục như đêm qua nữa . . .

- Tại sao lại không nữa ? Si Po đã tỏ ra hữu hiệu đêm qua . . . Si Po sẽ to ra hữu hiệu cả đêm nay nữa . Chú tin tôi đi . Chú phải tin tôi .

Nhân danh huynh trưởng của đại gia đình Si Cút – Hoàng giờ bàn tay phải áp lên ngực bên trái , chỗ trái tim – tôi hỏi chú câu này . . .

Chú hãy nhìn vào mắt tôi . . . Chú có tin lời tôi không ?

Hai người đứng im nhìn nhau.

Không đợi Quang trả lời , vị huynh trưởng Si- Cút nói tiếp ngay :

- Chú phải tập Si Po . Phải tập ngay từ bây giờ , để đến tối mới tập như đêm qua thì quá muộn . Đêm nay khác đêm qua . Si Po . . . Chỉ có Si Po mới có thể cứu được chú . . . Huynh trưởng Anh Tuấn , trong “ những cảm nghĩ của một người thầy thuốc” có nghĩ rằng tập Si Po , muốn có lợi phải “ từ từ và đều đều” . . . Cảm nghĩ đó đúng với những người thường tập Si Po thường . . . nhưng không đúng với trường hợp khẩn trương và cấp tốc của chú . Si Po của chú phải tập “vội vã và liên miên” . Tập chết thôi . Tập trong một ngày bằng người thường tập cả năm . Bắt đầu tập ngay từ giờ phút này . . . A lê hấp . . . chú tập liền tù tì . . . Chú chạy cho tôi hai mươi vòng sân Cộng Hòa , đánh liền cho tôi ba mươi phút ba- phích , leo lên tụt xuống một trăm lần thang dây , nhấc tạ 100 cân năm mươi cái , nếu chú có thể làm cho chú trọ gân tay , bong gân chân . . . thì càng hay . Ô kê ?

Trước bảy giờ tối . Lan Phi đã chuẩn bị xong xuôi cả . Ăn ở nhà nhưng nàng cũng trang điểm , ăn bận như đi dự dạ hội : áo đầm màu xanh nhạt điểm hoa trắng hở ngực , hở đôi tay từ vai , mái tóc vén lên để lộ chiếc gáy tròn , trắng ngần.

Bàn ăn bày xong , bình hoa đặt đùng chỗ giữa bàn , hai ngọn bạch lạp tỏa một bầu vàng lung linh quanh bàn ăn trong căn phòng tối . Khi người được chờ đón tra chìa khóa vào ổ khóa . Lan Phi đứng giữa phòng một nụ cười nở sẵn trên môi.

Quang đẩy cửa bước vào , hai bàn chân chàng bước lê lét trên nền gạch hoa , những bắp thịt mỗi rời của cánh tay chàng từ chối không muốn làm thêm một cố gắng là giữ cho những ngón tay chàng có thể co lại trên mấy cuốn sách . Toàn thân chàng rã rời , bao nhiêu khớp xương đều như rơi hết cả , đôi mi mắt chàng nặng trĩu chỉ muốn nằm

vật xuống.

Chàng buông rơi tập sách học xuống bàn :

- Sao nhà tối thế này em ? – Chàng cố gắng nhướng mắt lên mới trông thấy nàng đứng trong bóng tối – Sao không bật đèn lên em ?

Nàng đến bên chàng :

- Em tổ chức bữa ăn tối với bạch lạp . Thờ mộng không anh . . . ?

Anh ra đây coi . . .

Nàng nắm tay chàng kéo về phía bên bàn ăn . Chàng kêu lên một tiếng “ái” . . . làm nàng giật mình . Nàng ngạc nhiên nhìn lên khuôn mặt có nét nhăn nhó của người yêu :

- Sao vậy anh ?

- À . . . không sao . Tại em bóp tay anh mạnh quá . Tay anh hôm nay hơi đau . . . đúng chỗ bóp . . . Hồi chiều anh thi cử tạ với chúng nó . . .

- Tội nghiệp . . . Thế anh nằm nghỉ một tí để em mở rượu cho anh uống nhé . Chúng mình có một chai champagne glacé . Em chắc chắn anh sẽ hài lòng lắm . . . – nàng diu chàng đi trở lại chiếc canapé của bộ salon nệm da . Nàng ngạc nhiên khi thấy chàng dựa nặng vào vai nàng và bước nặng nề như người mới ốm nặng trở dậy , nàng nói tiếp – gà rô ti này , poireau vinaigrette này , consommé chaud này . . . Toàn những món anh thích . . .

Một phần lớn những món ăn đó được Lan Phi mua ở nhà hàng Chí Tài Chợ Cũ về . Nhưng vì nàng có công đi mua nên nàng coi cũng như nàng làm vậy.

Quang nằm phịch xuống ghế như một bao gạo chỉ xanh . Lan Phi nhanh nhẹn đi ra bàn ăn . Nàng mở máy Motorola , cho đĩa nhạc chạy , và trong căn phòng vắng , tối có ánh nến lung linh , có gió mát từ vườn hây hây thổi vào , có mùi nước hoa Temptation – (Tem te thân . . .) – thoảng bay , Atkins bắt đầu bấm những dây đàn phục vụ cho tình yêu.

Chet Atkins gù lưng bầu dây đàn Espagnole để cho từ thùng đàn , phát ra những âm thanh phụng sự tình yêu . Căn phòng trọ gái độc thân chưa lần nào có chồng trong nhà Nguyệt Điện lúc bảy giờ hội đủ và hội được tất cả những điều kiện để Tình Yêu nở ra và sống mạnh : phòng vắng , cửa khóa , bóng tối , ánh sáng bạch lạp mơ ảo , lung linh – như những ngọn nến trong phim Mayerling khi đôi tình nhân vương giả sửa soạn cùng nhau từ giã cõi đời này để dặt tay nhau vào một thế giới khác thuận tiện cho tình yêu của họ hơn – gió đêm từ vườn hoa thổi qua cửa sổ mở rộng hây hây vào phòng , mùi hoa tươi , mùi lá non và cỏ mướt , hòa hợp với mùi nước hoa Temptation , mùi gà rô ti đượm với mùi tỏi được chiên vàng , cháy cạnh , đôi

người thanh niên mạnh khỏe , không ho lao , không bị ung thư , cơ thể chưa từng bao giờ có một con vi trùng gonocoque được chiếu khán vào du ngoạn , đôi người yêu nhau và có thể chết vì nhau . . . Nhưng với từng ấy dữ kiện , tình yêu đã không xảy ra . Bởi vì chàng thanh niên nằm kia suốt ngày hôm nay đã dùng đến sức lực quá nhiều . Chàng đã tập thể dục trái hẳn với phương pháp “đều đều và từ từ” được đặt ra từ ngày Trái Đất nay có Si Po , chàng đã vận dụng hết sức lực phát ra cử động và bắt ép thân thể . Đôi mi mắt chàng như hai cánh cửa gãy mất bản lề , chỉ muốn khép chặt lại , như những cái bàn gỗ lim gãy chân , chỉ muốn đổ sụp xuống . Không còn đủ sức để ngồi dậy tháo giày , chàng lấy chân nọ đẩy vào chân kia , làm đôi giày mocassin tuột từ mép ghé xuống sàn . “Ba Tàu gọi loại giày này là Lăn Hài : giày lưới là đún lăm – Mocassin đúng là giày lưới” – Chàng nhắm mắt lại và mơ màng nghĩ thầm . Chàng nghĩ rằng không phải ngẫu nhiên hoặc vì sự quen miệng mà trong số bốn mục khoan khoái của loài người đã được tuyên danh và sắp hạng , mục Ngủ đã được xếp vào hàng thứ hai , trăn nghĩ rằng có lẽ loài người là loài có lối nằm ngủ đặc biệt nhất : nằm ngửa . Không một loài nào khác trên trái đất này khi ngủ lại nằm ngửa . Chàng nghĩ rằng có lẽ loài người khác loài vật – ngoài linh hồn và trí óc ra – ở điểm khi ngủ , loài người vừa có thể nằm sấp , nằm nghiêng và nằm ngửa . Loài chó có vẻ như gần loài người nhất ở chỗ ngủ nằm , nhưng nó không thể nằm ngửa mà ngủ được . Chàng ngáp , sau cái ngáp , tứ chi chàng như rời ra , chàng nằm bồng bênh như một đám mây trôi ngang trời , mỗi mí mắt chàng như nặng đến năm trăm sáu chục tấn . . . Chàng nghe có tiếng nói của nàng từ đầu vắng đến :
- Hôm nào mình đi bơi nha . . . ? Hồi này , lâu lắm em không đi bơi , hình như “co” em nó đã phê phê . . . Bơi lội là phương pháp hay nhất để thanh toán mỡ bụng . Đến buồn cười , có những cô không bao giờ tập thể dục , cả đời không biết Si Po là gì , mà lại cứ thích có “co” đẹp . Vô lý thật . . . Hôm nay , em làm món này công phu lắm . Đó anh biết món gì đấy . . . Chịu chưa . . . Món Poireaux Vinaigrette nhé . . . Đi rửa mặt rồi ngồi vào bàn đi anh . . . Cha . . . chút xíu nữa quên mất . . . Champagne . . . Anh . . .
Tiếng nói ngưng ngang , người thiếu nữ cũng đứng bất động như một pho tượng đá bên bàn ăn thịnh soạn . Nàng nghiêng mặt về phía chàng nằm . Hình như chàng ngủ rồi thì phải . Chàng nằm đó , hai chân ruỗi dài , hai cánh tay mở rộng . Nàng rón rén đến gần . Tiếng ngáy của chàng nhịp đều , êm và ấm như tiếng Violon của các

nhạc sĩ Troubadour Arrivedecchi Roma – vang lên . Không còng nghi ngờ gì nữa . Chàng đang ngáy đều , chàng đã ngủ thật rồi , không còn ai có thể ngủ hơn chàng được nữa.

Chưa tuyệt vọng , nàng khẽ gọi :

- Anh . . . Anh . . .

Chàng không trả lời . Chỉ có tiếng ngáy đều , trầm bổng theo tiếng violon rền rĩ , đáp lại lời kêu gọi của nàng.

Lan Phi đứng bên chiếc canapé đến một phút đồng hồ . Nàng đưa bàn tay lên môi , mặt ngây ra , không biết nên cười hay nên khóc .

Nàng không biết rằng khi một người nữ yêu đương gặp trường hợp này , cần và nên hành động ra sao . Suốt ngày hôm nay , nàng vất vả , bận rộn để tổ chức buổi dạ tiệc này , nàng đã sửa soạn cả với tất cả tâm hồn , tất cả tình yêu , và để đền đáp lại công lao và tình yêu ấy , chàng lấy tiếng ngáy êm rồi ngáy ròn để trả lời.

Đây là lần thứ nhất Lan Phi nghe thấy tiếng ngáy của Quang , nhìn thấy Quang nằm ngủ , mồm hé mở . . . Tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy quay đĩa Motorola , từ Chet Atkins gù lưng khảy đàn , đã chuyển sang ban Troubadour lạch vai – vai bên cao , bên thấp – kéo violon , rồi mép miệng hát , Lan Phi hy vọng tiếng hát Troubadour đó sẽ làm cho người yêu của nàng tỉnh giấc , nhưng không , chàng vẫn ngủ và mỗi giây thời gian trôi qua , chàng một ngủ say hơn.

Lan Phi thở dài . Ngay sau tiếng thở dài đó nàng nghĩ rằng cái cảnh Quang nằm ngủ , mặt vô giác , mồm há hốc và mũi phát ra những tiếng ngáy ròn tan này là một cảnh trong số những cảnh , mà nàng cần phải thấy tận mắt trước khi kết hôn với chàng . Cuộc sống chung “tiền thú” này sở dĩ có cũng là để cho nàng có dịp được thấy những cảnh này.

Nàng trở lại bàn ăn . Thấy chai rượu champagne đứng một cách rất ngẫu nhiên và vô duyên bên bình hoa , nàng cầm lên loay hoay vặn dây , mở nút – chai rượu bật nút với tiếng nổ “bốp” ròn tan – Lan Phi để mặt cho rượu tràn tung tóe ra ngoài , nàng nghiêng mặt nhìn Quang , hy vọng tiếng đó sẽ làm chàng giật mình.

Tiếng động đó chỉ làm cho Quang ngáy ròn tan hơn . . .

Lan Phi rót rượu vào ly ngồi uống một mình . Nàng nhăn mặt khi thấy rượu chua như yaourt không có đường , nhưng sau hớp đầu tiên , nàng thấy vị chua của nó có một cái ngon đặt biệt . Nàng thêm hớp nữa . . .

Hôm nay , nàng làm việc nhiều . Nàng để dành bụng chớ nàng chờ chàng về cùng ăn gà quay cho ngon , nên giờ đây , chất rượu làm cho bầu dạ đầy rỗng không của nàng còn cào mà lại không muốn ăn

. Rồi nàng cảm thấy buồn tủi và muốn khóc.

Có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa . Tay vẫn còn cầm ly rượu , Lan Phi rón rén đi ra mở cửa.

Hoàng Chủ Nhân – tươi tỉnh và lịch sự hơn bao giờ hết trong chiếc áo polo rất trẻ mầu vàng ngà , chiếc quần Tergal Made in England mầu xám ngọc , đôi giày Italie nâu mũi không nhọn quá cũng không phải là vuông , một chiếc khăn choàng cổ bằng lụa mầu đỏ cặn rượu quấn quanh cổ nổi bật lên trên mầu áo – với một nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng , Hoàng Chủ Nhân đứng đó nhìn nàng bằng một đôi mắt triu mến.

Lan Phi , trong những buổi sáng Chủ Nhật ngồi ăn sáng với Dì Minh Nhung ở nhà hàng Pagode , đã vài lần trông thấy một vài chàng ăn diện theo lối “dandy Paris” choàng phoulard lụa quanh cổ . Nàng thấy lối dùng phoulard ở giữa châu thành nắng nóng chết cây , héo cỏ này – dù là phoulard lụa – rất rôm và trông cách chàng đó mặt mũi nửa Chợ lớn , nửa Tàu Hồng Kông . . . nhưng đêm nay riêng với Hoàng Chủ Nhân mầu râu nhẵn nhụi , áo quần bảnh bao , che nhẹ dưới cổ áo polo bằng một chiếc khăn lụa mỏng mầu đỏ cặn rượu rất chói , nàng lại cho là được.

- Xin lỗi làm phiền Lan Phi vào giờ này . . . – Hoàng Chủ Nhân nói rất nhẹ , gần như là thì thầm – Bên tôi hết nước đá , Phrigidaire Lan Phi cò thừa đá cho tôi xin tôi xin một chút . . .

Lan Phi cũng dùng giọng nói nhẹ như gió thoảng để trả lời :

- Có chứ . Anh vô đây . Nhè nhẹ nhè . Anh Quang ngủ . . .

Hoàng Chủ Nhân mỉm cười khoan khoái , đôi mắt chàng ánh lên một tia lửa như mắt các mưu sĩ thấy âm mưu của mình thành tựu .

Nhưng chàng đổi ngay nét khoan khoái đó để thay bằng một vẻ ngạc nhiên chân thành :

- Đã ngủ rồi à ? Ngủ gì mà sớm thế . Chưa đến chín giờ . . . Lan Phi yên trí , tôi đi nhẹ hơn chuột . . .

Chàng nhón gót theo người đẹp vào phòng . Quả chàng đi rất nhẹ . Không có cả đế giày xiết trên nền đá hoa . Đến gần chỗ Quang nằm , chàng cúi xuống nhìn rồi lùi lại phía bếp , chàng hỏi nhỏ :

- Quang sao thế ? Hấn mệt à ?

- Không biết . Ảnh đi học về . . . có vẻ mệt , nhưng không phải là mệt vì bệnh đau . Ảnh nằm xuống nghĩ một chút rồi ảnh ngủ luôn . Thấy ảnh ngủ ngon quá , Lan Phi không nỡ đánh thức . . .

- Không nên đánh thức . Em để Quang ngủ như vậy là phải lắm . . .

Hoàng Chủ Nhân thì thầm bằng một giọng quan trọng :

- Quang vừa về đến nhà đã nằm xuống ngủ mê mệt như thế chắc là

hắn làm sao đó . Có thể hắn có gì trục trặc , nên để hắn ngủ lấy lại sức , không thì ốm nặng cho xem.

Chàng giả vờ ngạc nhiên như thật khi nhìn thấy chai rượu :

- À . . . nhà có champ . . . Hay quá , tôi có thể uống ghé một ly được không ?

- Mời anh . Anh rót rượu giùm . . . để Lan Phi lấy nước đá cho anh. Hoàng rót rượu vào chiếc ly để dành cho Quang . Sự uống hót tay trên đó làm cho chàng thích thú , và lúc đó không có Lan Phi ở đó , chàng để sự thích thú đó lộ ra mặt . Chàng dờ ly rượu về phía Quang , méo miệng cười trước khi uống.

Rót thêm rượu vào ly , Hoàng đi vào bếp.

Lan Phi thì đang mở tủ lạnh lấy đá vào đĩa.

- Tôi vừa có sáng kiến này . . . Một sáng kiến đúng là sáng kiến . . .

- Ấy . . . nói khẽ chứ anh , để Quang ngủ . . . Nước đá đây . . . Anh cần nữa không ?

- Cám ơn , sáng kiến của tôi như thế này nhé . . . Quang ngủ Lan Phi phải ngồi ăn một mình . . . Tôi bên kia cũng phải ngồi ăn một mình . . . Thức ăn nguội hết cả rồi . . . mà đêm nay trời lại đẹp . Chi bằng chúng mình cùng ra Mỹ Cảnh ngồi ăn ngắm trăng trên dòng sông hoặc lên lầu Bồng Lai vừa ăn vừa nghe nhạc ?

Nhìn khuôn mặt thản nhiên và vui vui của Lan Phi , Hoàng Chủ Nhân biết là nàng đang xiêu lòng- chưa xiêu nhưng mà đang xiêu – chàng biết là nàng đang cố làm ra vẻ thản nhiên , cố làm ra vui . Đêm qua , chàng mời nàng qua phòng chàng ăn cơm , hai căn phòng chỉ cách nhau có vài bước , nàng không đi và chàng thất bại . Nhưng đêm nay khác . . . cuộc đời con người ta ngày nào cũng có ăn uống , đêm nào cũng có bóng tối và ngủ nghê . Tuy vậy , mỗi ngày , mỗi đêm vẫn khác nhau . Đêm nay , chàng có thể mời nàng đi ăn , đi nhảy , đi làm nhiều trò hấp dẫn , mê ly được.

Lan Phi lắc lắc đầu :

- Cám ơn anh , Lan Phi đi không được đâu . . .

- Đừng nói thế . Sao lại đi không được ? Có cái gì giữ em ở nhà đâu nào ? Quang ngủ say rồi , cơm thì nguội . Nếu em lẩn quẩn ở trong nhà em còn làm cho Quang thức giấc , mất ngủ trong khi Quang cần ngủ . . .

Lan Phi cố nén tiếng thở dài :

- Anh nói đúng , nhưng mà . . .

- Nói thế thôi chứ tôi không đứ Lan Phi đi dancing đâu . Chúng mình chỉ lên một Restaurant nào đó có ban nhạc , ăn vội mỗi đĩa một cái “bip téch” hay “cốp tơ té” vừa ăn vừa nghe vài bản nhạc sống động ,

rồi về ngay . Nếu Lan Phi không muốn ăn cơm Tây nặng bụng , muốn ăn phở hay ăn cháo càng tốt . Tôi biết một chỗ bán cháo với tôm khô tuyệt lắm . Tôi biết Lan Phi biết chỗ ăn yến , ăn caviar , ăn thịt gấu , thịt heo rừng , thịt xuyên sơn giác , nhưng tôi dám chắc Lan Phi không biết chỗ ăn cháo trắng , tuyệt lắm . Ở những thành phố lớn , càng nhùng món ăn ít tiền lại càng hiếm , phải là đũa hay la cà , hay đi và chịu ăn , chịu chơi lắm mới biết được những chỗ ăn rẻ tiền mà lại ngon . Nói rằng Lan Phi chưa biết chỗ ăn cháo trắng thì đúng hơn , vì Lan Phi sắp biết đấy . Đi . . . hai đứa mình sẵn sàng cả rồi , chỉ việc bốc lên “Tơ Bai Ân” đi luôn thôi . . .

Lan Phi do dự . Nàng cố gắng bắt chước suy nghĩ và quyết định đi hay không đi . Nàng lơ mơ thấy rằng nàng không nên đi nhưng nàng không đưa ra được lý do tại sao nàng lại phải ở nhà .

- Đi thì cũng được . . . nhưng em sợ Quang thức giấc thấy em đi .

Quang không thể thức giấc nửa chừng được .

Như kẻ sắp giơ tay đoạt được cái hạnh phúc mà mình mơ tưởng từ bao lâu nay , như một danh tướng chỉ còn phải ra lệnh nổ vài phát súng cuối cùng nữa là thắng trận . Hoàng Chủ Nhân bắt được quả tang bàn tay phải của nàng run run vì xúc động . Chang cố trấn tĩnh để nói bằng một giọng “chắc như cua gạch” :

- Em chỉ cần nhìn Quang nằm ngủ , nghe tiếng Quang ngáy em cũng biết là Quang sẽ ngủ một mạch cho đến sáng mai . Muốn làm tốt cho Quang , em chỉ cần để yên cho hắn ngủ và lấy lại sức . . .

Vừa đi vừa suy nghĩ , Lan Phi đến đứng nhìn xuống người thanh niên mà nàng có ý định lấy làm chồng . . . nếu họ hợp tính , hợp nét nhau .

- Anh . . . Anh . . .

Nàng khẽ gọi . Chàng hít vào một hơi “khò” .

- Anh . . .

Nàng gọi lớn hơn . Chàng thở ra một hơi “khò” .

Những tiếng “khì khò” nhịp nhàng , trầm bổng ấy như trêu người nàng . Giá chàng ngủ mà đừng ngáy , đừng phì phò , phì phò . . . có lẽ nàng đã không bực bội .

Nàng có cảm tưởng như chàng khinh thường nàng . Tại sao chàng lại có thể ngủ phây phây ra được , mà tệ nhất là chàng lại còn ngáy “khì khò” nữa , trong lúc nàng cất những tiếng gọi thê thảm để đánh thức chàng . Giác quan thứ sáu của chàng đâu ? Những người yêu nhau thường nghe được tiếng gọi thầm của nhau . Chẳng hạn như nàng ở Đà Lạt , chàng ở Sài Gòn , nàng nhớ chàng và nhìn lên trời xanh Đà Lạt , gọi chàng – “anh ơi . . . anh đang làm gì , anh có nhớ

em không ?” – chàng cũng còn phải nghe tiếng nữa là bây giờ , nàng gọi ngay vào tai chàng . . .

Mà chàng vẫn cứ ngủ.

Lan Phi quay lại nhìn Hoàng Chủ Nhân . Sau một cái nhún vai , nàng nói :

- Đi thì đi.

Gái Trọ

Chương 11

Nhà hàng này là một restaurant dancing , một nơi vừa bán ăn vừa nhảy đầm . Nhà hàng mới khai trương chưa lâu , đồ đạc , bài trí và trang hoàng còn mới tinh và sáng choang , bóng loáng từ cây đẩy cửa bằng đồng ở cửa chính , đến những chiếc nút bằng đồng trên chiếc áo portier màu đỏ chói của anh bé con chuyên mở cửa , gọi xe và mở dù che cho khách ra vô từ xe hơi khi trời mưa , mới đến những đĩa gạt tàn thuốc lá in dấu Caravelle Air Phrance , B .G .I . . . Martell , đến bộ ria mép của anh Xếp Bồi bán com lê trắng , nơ đen , đứng trịnh trọng như vị phương diện dưới những cây đèn nhiều bóng bằng đồng treo từ trần nhà . Những vách tường nhà hàng đều được đóng ni đồ , nơ xanh , gắn những tấm gương lớn và dài , những bức họa lập thể kiểu Picasso.

Nhà hàng có đầu bếp Tàu từ Hương Cảng sang phụ trách nấu các món ăn Trung Hoa , có Cheph Cuisinier du học bên Paris về có cấp bằng Đại Học Cordon Bleu cao cấp nhất của Pháp Quốc . Những người được tuyển chọn làm bồi bàn của nhà hàng đều là những vị thức có bằng Diplôme hoặc tương đương , nói thạo ít nhất là bốn thứ tiếng . Nói tóm lại , đây là một nhà hàng mà giá tiền một bữa ăn hạng trung cho hai người ăn bằng lương tháng một ông công chức hạng B có vợ , ba con , hoặc có thể nuôi sống được một gia đình năm người Việt Nam ăn khỏe trong 30 ngày.

Ban nhạc gồm tám vị dân Tàu và Phi , ông nhạc trưởng to lớn , nước da đen bóng , thổi kèn Tom Pét y như là Luoio Armstrong , hát giọng khàn khàn , ấm và lớn mạnh như là Phats Domino . Những cây kèn đồng ở đây chơi mạnh và dữ thừa hơi thừa âm thanh . Khác hẳn lối

thổi kèn hút hơi kèn “tò tí te” đám ma của những ban nhạc kèn đồng “lô canh” gồm những nhạc công ốm không , ho lao dở vì thổi kèn , thức đêm mà chỉ được ăn toàn rau muống với phở tái.

Giữa khung cảnh trán lệ và giàu sang ấy , Lan Phi có cảm giác như nàng là một tiểu thư ái nữ một nhà tỉ phú ở xứ Tech Xa đi du ngoạn với vị hôn phu cũng là tỉ phú ở bờ biển Riviera . . . Nàng ngồi thoải mái trong chiếc ghế da êm – êm như những chiếc ghế Phauteuil của rạp Cinéma Eden trước năm 1954 – Nàng cố làm ra vẻ thản nhiên nhưng mặt nàng cũng lộ rõ những nét thán phục trước một đĩa thức ăn lớn được một chuyên viên của nhà hàng đốt lần cuối cùng trên một lò than hồng – lò bằng đồng sáng choang – ngay trên một chiếc bàn ăn nhỏ có bánh xe đẩy từ nhà bếp ra tận bàn ăn của nàng . Nàng không biết món ăn này là món ăn gì . Nàng chỉ thấy Hoàng nói nhỏ vào tai ông Xếp Bồi sau khi giới thiệu với nàng là chàng sẽ gọi một món đặt biệt : Món Pharouk.

Cụu Hoàng Ai Cập lưu vong ở Paris “lãng xê” ra món này.

- Chỗ này là chỗ mà anh nói với Lan Phi là một tiệm ăn “rẻ tiền” hả anh Hoàng ?

Lan Phi đã nói nhỏ với Hoàng câu đó sau khi hai người bước vào sau cánh cửa lớn có anh bé con mặc bộ quần áo đỏ , đội mũ Chà Và đỏ , giữ việc mở cửa.

Câu trả lời của chàng vừa đơn giản vừa duyên dáng , nhưng không trả lời đúng vào câu hỏi của nàng :

- Với người đẹp , chỗ này cũng không phải là chỗ xứng đáng để cho người đẹp đặt gót tới . Ngày xưa , Vua Nhà Châu còn bắt cung nữ xé hàng triệu thước lụa để làm cho người đẹp Bao Tự được vui tai . .

Nàng cũng thấy cần phải nói chuyện “điển cổ” để đối đáp chàng :

- Vì Bao Tự trước khi được làm Hoàng Hậu là con gái nhà thợ may , nên nàng thích nghe tiếng xé hàn nylon.

- Em nói đúng , còn Vua Nhà Tấn yêu nàng Ly Cơ , làm một tòa lầu , sàn toàn bằng vàng lá , để cho dùng hài bịt sắt , đi lên đó phát ra những tiếng vàng cho nàng thích . . .

- Chắc là Ly Cơ đó của anh trước đó làm gái nhảy nên thích nhảy claquette trên vàng . . . !

Lan Phi biết rằng Hoàng cố ý đưa nàng tới để làm nàng ngạc nhiên thích thú và quyến rũ nàng . Nhưng như hầu hết tất cả các cô gái đẹp , biết mình là đẹp và tin chắc rằng mình khôn ngoan ở cõi đời này , nàng nghĩ rằng dù chàng có dở đến thủ đoạn gì chẳng nữa , có dẫn dắt nàng đi tới chốn sơn cùng , thủy tận nào , nàng cũng vẫn tỉnh trí , vẫn chế ngự được chàng như thường . Vì vậy nàng thấy nàng

không có lý do gì để hưởng thụ và vui vẻ trong cái khung cảnh đẹp , sang và sạch này.

Sau khi khen thưởng nhà chuyên viên nướng gà bằng vài câu hợp thời , hợp cảnh và vừa phải , Hoàng dơ ly rượu mời Lan Phi . Nàng dơ ly lên chạm nhẹ vào ly chàng :

- Hồi nầy . . . chúng mình đang nói dở với nhau vấn đề gì , Lan Phi nhỉ ?

- Anh đang giải thích cho Lan Phi nghe vì sao có những người đàn ông rất giàu tình cảm , rất yêu thương trẻ con , rất muốn có gia đình riêng mà vẫn phải sống độc thân.

Hừm . . . – Hoàng nhấp một chút rượu , hấn giọng và làm ra vẻ soạn ý để nói tiếp câu chuyện , sự thực , chàng làm thế để nhớ lại xem chàng đã nói những gì với nàng về đời tư của chàng . Chàng có sẵn vai mẫu “chuyện thực đời người” lâm ly và sống thực để kể cho các nàng khi các nàng đợi nghe hoặc chịu nghe . Chẳng hạn chàng sẽ kể chuyện người khác để các nàng hiểu rằng đó chính là chuyện thực của đời chàng : trước đây , chàng có yêu say đắm , yêu tha thiết một người nhưng chàng bị người đó phụ bạc . Với những người nghe đã có tuổi – như nữ giáo sư Minh Nhung – người phụ bạc chàng là một cô gái trẻ dưới hai mươi tuổi , với những thiếu nữ trẻ như Lan Phi , người đàn bà trong chuyện đó lại là một người từ hai mươi bảy tuổi trở lên . Điều đang nói là chàng không bao giờ kết án hay sỉ vả con người đó . Chàng chỉ than thân , chỉ nói rằng chàng lãng mạn và khờ khạo quá . Chàng không đoán được là “nàng” muốn gì , cần gì . . . Khi Hoàng soạn ý xong và bắt đầu kể lể câu chuyện đời mà chàng đã kể đi kể lại với chừng năm mươi người đàn bà đủ mọi lứa tuổi , nghĩa là từ mười bảy đến ba mươi năm tuổi , những người đàn bà trên hoặc dưới số tuổi đó được chàng nhã nhặn và cứng rắn gạt ra ngoài cuộc đời chàng.

Đúng lúc ấy ở mãi tận góc bàn bên kia , có một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi , mặt trái xoan , mắt đen và dọc mũi hơi cao , tóc vén đỉnh đầu để lộ chiếc cổ trắng ngần , bận chiếc robe màu xac màu nâu gạch cua , ngồi cùng bàn với một ông cao và gầy , tóc bông đeo kính trắng bận áo veston may bằng hàng Tquêd , chợt trông thấy Hoàng Chủ Nhân và Lan Phi . Thiếu phụ đó đang nói dở với ông bạn một câu chuyện gì đó . . . Nàng ngạc nhiên đến nỗi miệng nàng há ra rồi để đó không nói nốt mà cũng không khép lại nữa . . .

Thiếu phụ đó là Line Em Em , là nữ giáo sư Minh Nhung , Tiến Sĩ Kinh Tế Xã Hội tốt nghiệp Columbia University , U .S .A.

Thiếu phụ đó là bà Dì của Lan Phi . . .

Thiếu phụ đó là người yêu lý tưởng ngàn đời muôn thuở hôm nào của Hoàng Chủ Nhân Nguyệt Điện.

Line Em Em nhìn lâu và kỹ đến nỗi – ngoài vòng miệng xinh của nàng há hốc ra – mặt nàng mất hết cả cảm giác , ngây thộn , làm cho giáo sư Huy Giang cảm ngay thấy là có một cái gì đó sau lưng chàng làm cho người đẹp phải chú ý . Chàng đã quen thuộc với những nét mặt ngây thộn đó của các cô sinh viên khi họ chú ý đến một cái gì ngoài chàng , ngoài những bài chàng đang giảng.

Huy Giang nghiêng đầu nhìn theo tia nhìn của Minh Nhung . Cái cảnh chàng nhìn thấy và biết là Minh Nhung đang nhìn đến nỗi quên không cả khép miệng lại đã làm cho chàng không được vui.

Sau một cái nhướn một bên lông mày đầy bi quan , chứa đựng cả một triết lý chịu đựng chiu định mệnh . Huy Giang nói như nói một mình :

- Thành phố này có 40 hàng ăn có dancing . . . Tại sao anh chàng chủ nhà trọ đó cũng dẫn vác đến nhà này , nơi hai chúng mình đã tới rồi ? Mà hẳn đi với cô bé nào thế kia nhỉ . Trông cô bé đó quen mặt quá . Hình như là sinh viên trường mình . À . . . cô Lan Phi . Cô cháu gái của cô giáo phải không ? Hẳn mang Lan Phi tới đây làm gì kia ? Mà tại sao cô bé đó lại quen hẳn , lại đi ăn , đi chơi với hẳn được chứ ?

Như người mất hồn , nữ giáo sư Minh Nhung đáp :

- Không biết . Không hiểu . . .

Huy Giang vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng :

- Minh Nhung chẳng nên qua lo cho cô cháu . Cô ấy đã lớn rồi . Bọn chó sói đời nay không ăn thịt những cô bé choàng khăn đỏ lớn và khôn ngoan như là cô cháu ấy đâu – chàng dơ ly rượu lên môi nàng – chúng ta cạn ly chứ ?

Minh Nhung không thể lậy sự lạc quan của chàng.

- Người đàn ông đó nguy hiểm lắm . Hẳn là . . . là . . .

- Là một tên sở Khanh chuyên quyền rũ đàn bà con gái bằng những lời đường mật ? – Huy Giang tiếp lời nàng giọng nói của chàng trở thành bực dọc – phải không nào ? Tôi đã được nghe cô nói nhiều đến hẳn quá rồi.

- Khổ lắm . Anh không hiểu . Hẳn là một con cáo già . Còn Lan Phi dù nó có tinh khôn đến mấy đi chăng nữa , vẫn là một đứa con gái mới lớn . Nó có tinh khôn chẳng là tinh khôn với những đứa trẻ tuổi nó , còn với . . . với . . .

Giọng nói bực dọc của Huy Giang nhốm một chút âm thanh giận hờn :

:

- Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ ? Chúng ta tiếp tục ăn hay là chúng ta bỏ về ?

- Xin lỗi anh . . .

Minh Nhung cười gượng rồi nâng ly . Nàng cố gắng quên hai kẻ ngồi phía phòng bên kia để chú ý đến người ngồi ăn với nàng , nhưng lòng nàng vẫn rộn rục với những cảm nghĩ hỗn độn , khó tả . Điều làm nàng khó chịu và khổ sở nhất là nàng không biết chắc là nàng đang khó chịu vì chuyện gì là vì Lan Phi bị quyến rũ , hoặc buồn vì Hoàng đang quyến rũ một thiếu nữ đẹp.

Đôi kim đồng hồ trắng đuổi nhau một vòng trên mặt chiếc đồng hồ Rolex – Calendar Automatic , vỏ thép , mặt đen chữ số trắng – nổi bật trong bóng tối sáng lóng lánh trong cổ tay Hoàng Chủ Nhân , khi đôi kim đi sau được một vòng , chàng và nàng đã đứng trên sàn nhảy . Hoàng ôm Lan Phi hơi sát , lúc nàng đi những bước Tango êm và ngắn , chàng ghé vào tai nàng :

- Bây giờ . . . chúng mình đã quen biết nhau khá thân rồi , tôi mới dám thú thực với Lan Phi một chuyện.

Lan Phi – chất champagne đã ngấm – trong tiếng nhạc êm , cảm thấy nặng mắt , buồn ngủ , nàng chỉ muốn ngã hẳn đầu vào ngực người đang đứng ôm nàng , đang giữ cho nàng đứng vững :

- Chuyện chi anh.

- Chuyện này , khi nói ra , có thể bực mình , có thể em yên tâm . . . Phản ứng của em chưa thể biết trước được . Nhưng có điều bực hay là mừng , em cũng không được giận nhé . . .

- Nói coi đã nào . . .

- Lan Phi , em đẹp lắm , em cân đối , đều đặn lắm . . . Sinh viên thuốc mà đẹp đến như em là nhất rồi . . . các cô đẹp nhất ở Sài Gòn , Đà Lạt , Huế thua em xa . Những Hoa Khôi , Hoa Hậu . . . không đáng xách dép cho em . Thế mà . . . với anh , em lại không quyến rũ anh một chút xíu nào cả . . .

Lan Phi nheo mắt và nhíu mày.

- Nghĩa là . . . gần em , anh vẫn lạnh lùng như không anh chẳng thấy gì kêu gọi anh hết . . .

Chân Lan Phi chợt dừng lại , nàng ngạc nhiên mở rộng đôi mắt nhìn chàng , người nàng dịch ra xa mình chàng . Chàng mỉm cười và rất êm rất dịu dàng đưa nàng đi tiếp.

- Ồ . . . anh đã nói rồi . Em rất đẹp , rất xinh . . . trông em rất kêu gọi nhưng mà . . . em không kêu gọi anh . Bây giờ , nếu được “gần” em , anh vẫn cứ tỉnh táo và sáng suốt như không , như gần một khúc cây vô tri vô giác vậy . Có lẽ nguyên do là vì . . . cái trí thông minh

của em . . .

Lan Phi bắt trí óc suy nghĩ thật nhanh về lời Hoàng vừa nói . Trong vài giây đồng hồ , nàng lo lắng tự hỏi phải chăng nàng thuộc vào loại đàn bà sắc sảo quá , cái gì cũng biết và biết hơn người khác , loại đàn bà mà đàn ông vẫn ngán không dám gần , không muốn gần , họ phải để phòng luôn luôn mất hết cả hứng thú.

- Anh bảo trí thông minh của Lan Phi làm sao ?

- Em có một trí thông minh hơn người . Em nói chuyện thông minh và có duyên . Gần em , tôi chỉ chú ý đến những lời em nói , tôi quên mất rằng em có một tấm thân kiều diễm kêu gọi , có lẽ thế , chắc phải như thế , Lan Phi không giận tôi chứ ?

- Hả . . . ? Ồ . . . Không . . . không có giận đâu.

- Tốt . Bây giờ . . . chúng ta đã thông cảm nhau rồi , chúng ta trở thành đôi bạn tâm giao . Em không có gì cần phải đề phòng tôi cả . . .

Lan Phi vẫn thắc mắc và suy nghĩ về những lời Hoàng vừa nói –

“Hắn nói thế là nghĩa lý ra làm sao ?” – nàng cau mày nghĩ thầm : -

“Mình không có sex- appeal hay sao ? Gần mình mà hắn có thể thản nhiên như là gần gỗ đá được à ? Vô lý . Hắn nói dối . . . ! Nhưng hắn nói dối như thế để làm gì ? Lẽ ra , hắn phải nói là được gần mình , hắn rối tinh , rối mù , tinh thần hắn mê loạn mới phải chứ . . . ?

Lạ thật . . . ! Để coi hắn định giở trò gì !” Lòng tự ái bị tổn thương .

Nàng có một quyết định đúng như Hoàng muốn – “ Để mình thử cho hắn hưởng một vài cảm giác , coi hắn còn dửng dưng được không . . . ”

Hoàng dìu Lan Phi đi trên “pit” . Chàng chú ý quan sát những biến đổi trên khuôn mặt khả ái của nàng , để dò biết nàng sắp làm gì , sắp nói gì . Vì vậy , Hoàng và Lan Phi cũng không thấy cặp Huy Giang – Minh Nhung nhảy ngay gần họ.

Chợt , Huy Giang nói vào tai Minh Nhung :

- Nhung . . . em ngủ đây à . . . ?

Nàng giật mình ngơ ngác :

- Đâu có . . .

- Em đi trật nhịp hết cả . Nếu em không thích nhảy , chúng ta về bàn ngồi . . .

- Không . . . Minh Nhung thích nhảy lắm chứ . . .

Chỗ kia có một cô nouvelle vague , đẹp lắm cứ nhìn Huy Giang cười tình hoài , nhưng Huy Giang không đáp lại . Bởi vì Huy Giang đã được có một người đẹp bên cạnh rồi . . .

Nữ giáo sư Line Em Em hiểu ngay lời nói xa xôi ấy , một lần nữa , nàng gượng cười :

- Xin lỗi anh . . .

Nàng xin lỗi Huy Giang thật tình và nàng sợ chàng giận thật chớ không phải giả vờ . Trong thời gian vừa qua , mối cảm tình của nàng đối với Huy Giang đã tăng lên rất nhiều . Nàng không muốn mất Huy Giang . Có điều phiền là nàng chưa quên được gã đàn ông kia . Gã cứ ám ảnh tâm trí nàng , cứ bắt nàng phải bận tâm vì gã . Nếu gã chạy theo nàng , năn nỉ khổ sở , nếu gã nói – “em trở lại Nguyệt Điện với anh , không có em , anh sống không được . . .” có lẽ nàng đã cười mũi vào mặt gã , và đẩy gã ra khỏi đời nàng , không thương tiếc.

Nhưng gã không làm thế . Gã vẫn sống “phây phây” và rõ rệt là gã coi sự có mặt hay vắng mặt của nàng không có ảnh hưởng gì đến đời tư gã hết . Và đêm nay , nàng có một lý do chính đáng thắc mắc vì gã : gã đang đưa cháu gái nàng đi ăn , đi chơi , đi vào những chỗ gã muốn . . . Nàng không lo sao được . Nàng còn lạ gì cái thủ đoạn tán tỉnh , không bé thần sầu , quỷ khốc của gã . Bà chị nàng tin là nàng sẽ che chở cho đứa con gái mới lớn học trong trường nàng dạy . . . Nay thấy cháu sắp đi vào hang hổ , thấy cháu đứng trên miệng vực thẳm , nhất định là nàng phải can thiệp rồi.

- Em có nhớ không ? – Huy Giang dịu dàng – chúng mình gặp nhau đã bao lâu rồi nhỉ . . . ?

- Sáu tháng . . .

- Tám tháng mười lăm ngày . Còn vài phút nữa là tám tháng mười sáu ngày – chúng ta gặp nhau lần thứ nhất vào lúc năm giờ chiều 23 tháng tám năm ngoái . . .

Minh Nhung xúc động . Lẽ ra nàng phải là người nhớ đích xác những con số đó . Việc ghi nhớ ngày tháng đó là việc của đàn bà . Chỉ có những người đàn ông yêu đương chân thành và sâu đậm lắm mới chú ý đến những sự việc chỉ quan trọng với đàn bà đó . Nàng biết Huy Giang không phải là loại đàn ông tính nết tặc mạt , tũn mủn . Chàng cũng không phải là người không được đàn bà yêu . Nhưng chàng đã yêu nàng và theo đuổi nàng , mặc dầu chàng biết rõ là nàng có một thời gian đã yêu và ăn nằm với một người đàn ông khác.

- Line . . . anh đã chờ đợi em trong tám tháng mười sáu ngày rồi . . .

Đôi mắt Line rướm lệ :

- Em biết.

- Cuộc đời không được dài là bao mà chúng ta thì có nhiều chuyện phải làm . Em không nên bắt anh chờ đợi quá lâu . . . Đồng ý ?

Nữ giáo sư Minh Nhung – Columbia University U .S .A . – thở dài

sung sướng , nép mình vào người yêu :

- Đồng ý . Đồng ý quá . . .

Nói một dáng điệu ngả mình rất đẹp , Minh Nhung nghiêm mặt , dựa má nàng vào vai Huy Giang . Sự áp má đó gợi ý trao thân , gửi phận , như muốn nói – “Đời em đây , thân thể em đây , anh giữ lấy” . Huy Giang hài lòng vì cái áp má ấy . Đây là một hành động bắt đầu cho một loạt đền bù cho tình yêu và công lao chờ đợi của chàng . Huy Giang lái Minh Nhung đi thật xa , xa đến mức tối đa , những chỗ chẳng có gót giày của Hoàng Chủ Nhân và Lan Phi đặt lên.

Hoàng Chủ Nhân vẫn dịu dàng nói nhỏ vào tai Lan Phi :

- Tuy vậy , em cũng không nên kêu gọi tôi . Em chưa biết năng lực yêu đương của tôi đâu . Khi tôi yêu nồng nàn , say sưa hơn ai hết.

Lan Phi trông thấy trước cái bẫy được Hoàng Chủ Nhân giương ra , nàng phản ứng một câu giả vờ ngây thơ :

- Lan Phi sẽ không phản đối nếu anh yêu Lan Phi đâu

Hoàng Chủ Nhân tưởng tai mình nghe lầm.

Chàng vội vã :

- Hả . . . ? Em nói gì ? . . . Em không phản đối nếu anh yêu em ư ?

Lan Phi gật đầu :

- Yêu nhau bằng tinh thần , yêu nhau bằng lý tưởng ! Amour Platonique ! Đẹp lắm ! Tại sao Lan Phi lại phản đối nếu anh yêu Lan Phi và trí thông minh của Lan Phi nhỉ ? Trái lại , Lan Phi còn cần phải khuyến khích anh chứ !

Hoàng Chủ Nhân không bối rối vì ngón đòn đó của người thiếu nữ quá thông minh và có tác dụng đối hoạt bát này . Càng gần nàng lâu , càng nói chuyện và đấu trí với nàng nhiều , chàng lại càng mến phục nàng . Chàng thấy nàng quả là một nữ sinh viên vừa có sắc đẹp vừa thông minh . Đa số những cô sinh viên mà chàng đã gặp trong đời , đều xấu – có thể gọi là xấu mà không thể ân hận – vì không có sắc đẹp nên các nàng sinh viên mới không được tình yêu đến gõ cửa trái tim , nói rõ ra là không được những chàng hoàng tử của lòng đến ẳm đi , và như vậy , các nàng gần như không còn việc gì hấp dẫn khác để làm . Lan Phi không thể , nàng càng tỏ ra lanh lợi , đỡ đòn , tránh đòn và trả đòn hay bao nhiêu , Hoàng Chủ Nhân lại càng thấy cần phải chinh phục bấy nhiêu.

Yêu nhau trên tinh thần , yêu nhau trong tâm hồn , trong lý tưởng . . .

- Chàng khẽ nói , đôi môi chàng khi mấp máy , chạm nhẹ vào những sợi tóc lòa xòa bên tai người đẹp . Chàng thấy vành tai đó xinh quá chàng nghĩ đến chuyện hôn nhẹ lên vành tai đó , chàng muốn cắn nàng một miếng . . . – rồi chuyển qua “yêu” nhau không xa lắm đâu .

Sự cách nhau của hai thứ tình ấy chỉ mỏng như một tờ pelure , như lưỡi dao cạo mince lame Gillette.

- Từ chỗ yêu em vì tâm hồn em , anh có thể trở thành yêu em . . . toàn diện không biết lúc nào.

- Anh yên trí . Em sẽ để ý khi nào anh sắp chuyển em sẽ cho anh biết.

- Em đáng yêu quá . . .

Sau câu nói đó , chàng hôn nàng . . . chiếc hôn đầu tiên không đặc lên tóc , không lên vành tai , chàng hôn vào cổ nàng.

Lan Phi giật mình và rùng mình.

Line Em Em – trông thấy Hoàng Chủ Nhân hôn cô cháu gái qua vai Huy Giang – giật mình và trợn mắt , nghiến răng . . .

Giáo sư Huy Giang , cảm thấy người đàn bà trong vòng tay của mình , lại chú ý đến gã đàn ông bên kia “pit” , thờ dài và nghiến răng.

Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười thỏa mãn và hài lòng.

Trăng mùa thu lên cao giữa trời , chiếu sáng vắn vặc . Đô thành say ngủ , giấc ngủ êm đềm . Những con đường lớn có sáng trăng soi , chạy giữa hai hàng cây thẫm màu , như những vòng sông trôi giữa hai bờ cỏ dày . Chiếc Triumph chạy êm như thuyền lướt trên sông không có sóng.

Lan Phi ngồi cứng ngắc như một pho tượng mỹ nhân bằng cao su trên ghế xe . Ngay từ lúc ra khỏi dancing nhìn đồng hồ tay thấy đôi kim chỉ gần một giờ – từ lúc vào dancing , nàng quên mất giờ giấc – nàng giật mình khi thấy thì giờ đi quá mau . Nàng đã bắt đầu sợ .

Nàng nao nao trong bụng như những ngày còn nhỏ , nàng phạm một tội gì và biết chắc là mình sắp sửa bị trừng phạt , trách mắng . Nàng hy vọng khi về đến Nguyệt Điện , vào phòng , thấy Quang vẫn ngủ say , nằm nguyên chỗ khi nàng đi . Trên đường về , nàng không mong ước gì hơn là trong thời gian bốn tiếng đồng hồ vừa qua , Quang ngủ thẳng một mạch . Đã từ lâu lắm rồi , đến đêm nay , nàng mới lại có những giây phút nao nao , bồn chồn trong dạ và một nỗi ước ao nồng nàn , mạnh mẽ đến như thế.

Nếu Quang vẫn ngủ , nếu Quang không biết là đêm nay nàng đi ăn , đi nhảy với ông chủ nhà , nàng sẽ yêu thương và kính mến Quang gấp bội.

Chiếc xe vừa dừng trước cánh cổng sắt có gắng tám bản đồng Nguyệt Điện , Lan Phi đã nhảy vọt ra ngoài xe . Nàng đi như chạy như nhảy lên thềm nhà . Nhưng tới đó , nàng phải dừng lại trước cánh cửa chính , chờ Hoàng lấy chìa khóa mở cửa.

Rất từ tốn và khoan thai , Hoàng Chủ Nhân cho xe vào sân . Khi mở

cửa , tràn huyết sáo nhẹ nhẹ điệu Limelight.

Lan Phi nóng ruột như có lửa đốt trong gan ruột , nàng muốn lên tiếng yêu cầu Hoàng đừng huyết gió , Hoàng đi nhẹ , nhưng nàng thấy nếu lên tiếng yêu cầu như vậy , nàng hèn quá . Hơn nữa , nếu Quang đã thức giấc rồi , nàng có tuột giày ra xách tay và đi nhẹ như chuột , Quang cũng vẫn biết . Tuy sợ , Lan Phi cũng vẫn tò mò muốn biết Quang sẽ làm gì.

Nàng chỉ khẽ nói :

- Cám ơn anh Hoàng nhiều lắm . Đêm nay thật vui . . .

Nàng không đá động gì đến chuyện chàng hôn nàng lên cổ hời này .

Nàng làm như không hề có chiếc hôn đó.

Hai người đi vào nhà.

- Vào phòng tôi uống một ly cà phê hay nước cam tươi cho tỉnh táo hẳn rồi hãy về ngủ . . .

Nhưng Lan Phi đã cầm chìa khóa ở tay dường như không nghe thấy lời mời , nàng lẹ làng tra chìa khóa vào ổ . Hoàng vội bước theo , đặt tay lên cánh tay nàng :

- Vội gì thế em ? Hãy còn sớm . . . Em nên qua tôi uống một ly cam tươi . . . Hấn vẫn còn ngủ mà . . .

Như để trả lời câu nói của Hoàng Chủ Nhân , cánh cửa phòng mở bật ra với một bàn tay kéo mạnh . Quang đột ngột hiện ra , mắt như rục lửa . . .

Lan Phi ú ớ vài tiếng y như một cô gái bị bắt quả tang làm một trò gì đáng xấu hổ . Hai gã đàn ông giương mắt nhìn nhau . Ba người đó là một hoạt cảnh đồng diễn tả sự tranh chấp của người đàn ông ở cõi đời này . Họ như hai con gà trống đang ngồng cổ , lấy gân cựa để nhẩy xả vào đá nhau.

Gà mái Lan Phi là người tương đối bình tĩnh nhất . Nàng nuốt nước miếng rồi cố nở một nụ cười :

- Anh ngủ ngon không anh ? Thấy anh ngủ say quá , em không đánh thức anh . Anh Hoàng sang mời chúng mình đi uống nước . . .

Quang trừng mắt nhìn nàng :

- Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

- Hơn mười hai giờ chứ gì ? Hãy còn sớm chán . Mọi đêm anh thường học đến hai , ba giờ sáng cơ mà ? Anh bảo em là anh vẫn ngồi học đến hai ba giờ sáng . . .

Nàng liền láu dẫn dắt câu chuyện sang một hướng khác . Nàng có thể mở ngay một cuộc cãi nhau với Quang về chuyện chàng vẫn thường thức học đến ba giờ sáng mà bây giờ mới mười hai giờ đêm một chút – nàng thấy hơn mười hai giờ đêm nghe nhẹ hơn là gần

một giờ sáng nhiều.

- Một giờ sáng rồi . . .

Quang gằn giọng như người muốn gào to lên cho hả giận.

- Một giờ sáng rồi . . . cô nhìn đồng hồ coi . . . Một giờ sáng rồi còn hơn mi kém mười hai giờ gì nữa . Cô đi chơi , cô bỏ tôi nằm đó . . .

Như thế mà cô bỏ đi được à ? Cô đi đâu ?

Hoàng Chủ Nhân hắng giọng , vỗ nhẹ lên vai chàng thanh niên đang hung hăng :

- Toa không nên la lối thế . Khu này yên tĩnh lắm . Đêm hôm , nếu toa la lối , tiếng toa sẽ vang đi rất xa . Chúng ta là những người lịch sự , chúng ta nên vào ngồi nhà hàng hoàng . Lan Phi sẽ nói cho toa biết là chúng “nu” đi những đâu , nếu toa muốn biết . . . Hì Hì . . .

Lan Phi , cùng “nu” cùng cười nói “tĩnh khô” và hai tiếng cười “hì hì” của Hoàng có mãnh lực như một thùng hai mươi lít ết xăng super đổ vào lò than đang hồng để đốt bàn ủi của một tiệm thợ giặt.

Bàn tay trái của Quang gạt mạnh tay Hoàng ra . Bàn tay phải của chàng đã nắm lại chỉ còn chờ những sợi gân bung ra là đứt.

Lan Phi nhanh nhẹn bước ngay vào đứng trong khoảng cách giữa hai anh gà trội.

Giữa tình trạng cực kỳ khẩn trương ấy , chỉ cần một trong số hai anh gà trội ấy giờ nắm tay lên là cuộc đấm đá xảy ra và nếu có đánh nhau , chưa chắc sinh viên Quang gà tồ đã thắng được Hoàng Chủ Nhân . Mái Xùy Lan Phi không tìm được giải pháp nào hữu hiệu để ngăn chặn chiến tranh hơn là việc lấy thân mình đứng sát vào người chàng thanh niên , đẩy chàng này vào phòng mà nói :

- Đừng nóng anh . . . khổ quá . . . Đừng có nóng . . .

- Tại sao tôi lại nóng nhỉ ? Việc gì mà tôi phải nóng chứ . . .

Giọng nói phẫn nộ của Quang bắt đầu có những âm thanh cay đắng , sàu tủi : giọng nói đó giống như giọng của người đàn ông bị người yêu cấm sùng và biết là mình mọc sùng.

- Có gì đâu mà tôi phải nóng ? – Chàng gằn giọng – Người yêu của tôi , vợ chưa cưới của tôi . . . nửa đêm bỏ nhà đi chơi với một gã đàn ông khác , bỏ mặc tôi nằm ngủ chổng chơ ở nhà . . . Nàng không thèm cả để vài chữ để lại , cho tôi biết là nàng đi chơi đâu . Chuyện chỉ có thế . . . Tôi có quyền gì mà nóng . . . ?

Lan Phi có một phản ứng lạ . Phản ứng ấy đem mau và trái ngược hẳn với sự tưởng tượng của chàng sinh viên . Đang nói nhỏ như câu khẩn , đang bối rối , đang lúng túng Lan Phi đổi thành giận dữ . . .

Nàng nói như gào lên :

- Tại sao tôi phải đi như thế chứ ? Có ai thèm nhìn gì đến tôi không ?

Người ta đi về đến nhà , người ta nằm lăn ra ngủ . . . Suốt ngày tôi lo làm cơm cho người ta ăn . . . Người ta coi tôi không bằng con sen nhà người ta . . .

Quang ngẩn mặt ra . Chàng yên trí rằng nàng sẽ phải xuống nước , phải năn nỉ , hoặc ít nhất , nàng cũng phải nói vuốt dăm ba câu để làm chàng nguôi giận . Chàng không ngờ nàng phản công đột ngột và dữ dội đến thế.

Chàng ú ớ :

- Ở . . . Ở . . . tại . . . tại . . . người ta mệt . . . Cô có biết suốt ngày hôm nay người ta làm những gì không ?

Lan Phi gào lên :

- Người ta làm gì tôi không cần biết . Người ta có làm gì đi nữa cũng không phải lỗi tại tôi . . .

Quang rùng mình . Chàng vừa chợt nhớ tới lời dạy “phụ nhân nan hòa” của cụ Khổng , một lời nói tồn tại đã hai ngàn năm nay . Chàng đã tìm hiểu câu nói ấy và biết rằng cụ Khổng dạy rằng – “Đàn bà không thể dạy bảo được . . .” câu nói đó có nghĩa là đàn bà rất bướng , rất láo , và nếu đàn bà tử tế với mình thì tốt , họ mà trở mặt thì mình vỡ mặt . Làn môi mỏng , chiếc miệng xinh kia rất có thể thốt ra những lời , thô lỗ mát dạy , và rất có thể tục tằn , thô bỉ . Khi dồn đàn bà vào đường cùng , họ sẽ trở mặt và phăng phăng nói ra những chuyện mà người dồn họ vào tường cũng kinh sợ nhất , đau đớn nhất . Quang nghĩ là chỉ cần đốn thêm vài câu nữa , người thiếu nữ xinh như mộng , đẹp như hoa kia sẽ nói ra những câu phũ phàng , thực tế không thua gì một ả bán thuốc lá lẽ trơ trên nhất ở cửa rạp hát . Nhưng , nếu chàng chịu rút lui ngay , chịu thua ngay thì kém quá . Nhất là lúc đó lại có mặt gã đàn ông đáng ghét kia đứng đó chứng kiến.

Không cần cả đứng chặn không cho hai anh gà trội đánh nhau nữa , “Mái Xùy” Lan Phi bậm môi bước vào phòng . Sinh viên Quang trợn mắt nhìn Hoàng Chủ Nhân rồi đánh hằm hằm quay vào phòng.

- Bây giờ tôi mới biết . . . Cô coi chuyện đó là thường . . .

Giọng nói của chàng sinh viên đã mất đi 90 phần trăm phần nộ , và thêm vào đó là 172 phần trăm cay đắng.

- Anh nói cái chuyện . . . ?

Người thiếu nữ đứng nghiêng trên chiếc bàn , đôi mắt sáng quắc , mặt ngừng lên , tác phong sẵn sàng chấp nhận mọi cuộc cãi lý :

- Chuyện cô bỏ tôi đêm tôi nằm trơ một mình để đi chơi với người khác . Cô cho chuyện đó là phải ?

- Chẳng có phải trái gì hết . Tôi đói bụng tôi đi ăn . . .

- Đi ăn đến hai giờ sáng ? Ăn cái gì mà ăn kỳ thế ?

Như một tiểu thư quý phái bị đời nghi ngờ , người thiếu nữ nói rõ ràng từng tiếng một :

- Anh muốn gì xin cứ nói thẳng ra . Tôi không phải là người nghe được những chuyện úp mở . . .

Hoàng Chủ Nhân nghe ngay trên đầu chàng có tiếng phì phì như tiếng rần hổ mang huýt gió . Chàng vội thụt đầu xuống và lủi vào bụi cây . Chàng biết rằng chàng thanh niên tình địch của chàng đang đứng bên cửa sổ để “thở” cho bớt giận , khi người đàn ông giận mà không làm gì được; không nói ra được , không đập phá được cho hả , y đành đứng thở . . .

Yên lặng kéo dài một lát.

Hai người trong phòng và một người ngoài vườn đều bất động . Sau cùng , có tiếng người thở dài , rồi tiếng người đàn ông cất lên , tiếng nói không còn giận dữ nữa , chỉ còn buồn rầu :

- Chuyện cũng chẳng có gì . Tôi xin lỗi đã hò hét . Tại tôi ngu . . . Tại tôi mệt quá nên ngủ thiếp đi . . .

Một ý nghĩ đến nhanh như một chớp trong óc người đàn ông nghe lỏm nấp trong bụi cây – không xong rồi . Chúng nó huề nhau đến nơi rồi . . .

Đến một phút sau tiếng nói của người con gái mới cất lên nghẹn ngào . . .

Không cần phải nghễnh cổ lên nhìn , Hoàng Chủ Nhân biết rằng khi nói câu đó đôi môi xinh của Lan Phi run run :

- Lỗi tại em . . . Em bỏ đi . . . Lẽ ra em không nên bỏ đi . . . Em biết là bậy mà em cứ làm . . . Em không xứng đáng . . .

- Lỗi tại anh . . .

- Lỗi tại em . . .

- Tại anh hò hét trước . . . Anh ngu quá . . . anh cứ tưởng hò hét được là bảnh . . .

- Tại em bỏ đi nên anh mới giận , anh mới lớn tiếng . . .

Hoàng Chủ Nhân nhăn mặt . Chàng cảm thấy là trong căn phòng ẩm cúng đó , người ta đang ôm nhau , hôn nhau , âu yếm nhau , vuốt ve nhau , nựng nịu nhau , và sự có mặt của chàng trong lùm cây đầy bóng tối và muỗi mòng này thật là thừa thãi và vô tích sự . Những tiếng – “Lỗi tại anh . !” Và – “Không . . . anh đừng nói thế , lỗi tại em . . . !” được ngắt quãng bằng những chiếc hôn như những ngọn roi quất vào lòng tự ái của chàng . Chàng có cảm tưởng như đôi người trẻ tuổi yêu đương trên kia biết là có chàng nấp dưới vườn cây này và họ làm thế để trêu tức chàng . Chàng nghĩ thầm – “Bi giờ . . . hai

em mà tranh nhau nhận lỗi , rồi lại chửi nhau vì em nào cũng muốn tranh lỗi về mình , anh mới khoái . . .” Chàng nghĩ thế nhưng chàng thấy ngay đó là một ước muốn vô lý . Đột nhiên chàng nhớ lại một chuyện khôi hài – “Có một anh bị táo bón nặng , ban đêm , đang ngồi chồm hổm sau một bụi cây ven đường thì có một đôi tình nhân dắt nhau đến gần đó tình tự . Vì trời tối , đôi tình nhân không thấy anh chàng táo bón đang ngồi bó gối trong lùm cây . Nàng thỏn thức : Em mà không lấy được anh , em chết mất . Chàng nghẹn ngào – Anh mà không lấy được em , anh cũng chết ! Anh chàng táo bón sốt ruột quá lên tiếng góp chuyện : Ông mà không đi . . . được phen này , ông cũng chết . . . !”

Nhớ hết câu chuyện đó , Hoàng Chủ Nhân lủi thủi về phòng.

Gái Trọ

Chương 12

Chính chàng thanh niên lại là người không chịu đựng nổi cuộc hôn hít làm lạnh áy . Chàng miễn cưỡng gỡ vòng tay thơm phức và mềm mại cuốn quanh cổ chàng.

- Thôi . . . em . . . Thì lỗi tại em vậy . . . Đừng áy nữa . . . Anh không chịu nổi đâu . . .

Lan Phi ngạc nhiên , đôi mắt nhung ngây thơ mở rộng.

- Ủa . . . sao anh bảo anh mệt ?

Quang thú thực với một nụ cười :

- Anh không mệt . . . đến nỗi . . . áy đâu . . .

Đôi má Lan Phi đỏ bừng lên.

Nàng vội vã rời chàng ra rồi cầm vội chiếc sắc tay , nàng vội vã lên thang :

- Thôi vậy . . . – không quay nhìn lại , nàng nói – khuya lắm rồi . Ngủ đi anh . Ngủ mai dậy sớm đi học chứ ?

Quang nhìn người yêu cho đến lúc nàng khuất sau tấm màn che khu giường ngủ trên căn gác lửng của nàng . Chàng quay lại với chiếc ghế bố . Chàng nhớ lại những giờ tập thể thao quần quật hồi chiều và thật là lão chủ nhà khuyên chàng nên tập thể thao cho thật mệt là đúng . Đêm nay , chàng đã mệt quá rồi , chàng đã tập hết sức , đã bắt thân thể làm việc mức tối đa và tin rằng mệt đến như chàng là

mệt nhất rồi , không còn ai có thể mệt hơn chàng nữa Vậy mà vừa mới xong , trong cuộc hôn hít làm lành , có một nguồn năng lực nào đó , nấp kín trong một góc tận cùng nào đó của cơ thể chàng , đã ùng ùng trở dậy . Nếu trong ngày chàng không tập thể thao , chắc chắn hai phút trước đây , chàng đã lao mình chạy theo nàng lên thang.

Tiếng Lan Phi từ trên trần nhà bay xuống làm cho Quang giật mình :

- Anh . . .

- Gì em . . . ?

Giọng nói có vẻ bối rối :

- Về chuyện chúng mình chung sống . . . trong sạch ở đây ý mà . . .

- Thì sao em ?

- Em muốn nói rõ để anh biết rằng . . . nếu khi nào . . . anh cần đi chơi đêm mà không có em , anh cứ đi . Em không nói gì đâu . . .

- Vậy hả ? Thế thì tốt . . .

- Thiệt đó mà . . . Em nói thiệt đó . . .

- Ờ . . . có lẽ anh cũng đi . Nhưng mà anh không đi nhiều đâu . Một tuần anh đi chừng bảy , tám đêm . . .

Chàng nhìn lên để chờ đón khuôn mặt ngạc nhiên của người yêu , lộ ra vén tấm màn che , nhìn xuống.

- Bảy , tám đêm ?

Quang mỉm cười . Lan Phi chột hiểu rằng chàng trêu nàng và nàng tưởng thật.

- Cho anh tha hồ đó . . .

Nàng trề môi dưới làm duyên , nhìn chàng trách móc , rồi lại thụt đầu vào sau tấm màn.

Quang đi qua cửa sổ , đứng thở hít thật mạnh làn không khí mát rượi của vườn đêm . Khi quay trở vào , chàng thấy tinh thần và cơ thể chàng đã ổn định hoàn toàn . Chàng nghĩ rằng chàng cần ngủ và đêm nay , như vậy là mọi sóng gió và thử thách đã qua rồi , chàng có thể nằm ngủ một mạch đến sáng . Chàng vén mùng , nằm vào giường , chàng nhìn chiếc đồng hồ tay để bên gối , đã hai giờ rưỡi sáng rồi . Chàng nghĩ rằng ít nhất , chàng cũng còn ngủ được ba tiếng đồng hồ nữa.

Nhưng chàng nghĩ lầm.

Trước đó bốn tiếng đồng hồ , Quang không muốn ngủ , mắt chàng cứ riu lại . Đến giây phút này , Quang muốn ngủ hết sức – ngủ lịm đi , ngủ thiếp đi , ngủ một mạch , ngủ không còn hỏi biết trời đất là gì nữa – thần trí của chàng lại tỉnh táo một cách khác thường . Nhắm mắt chàng vẫn tưởng mình mở mắt , vì những hình ảnh linh động ,

sống thực , có đầy đủ màu sắc vẫn theo nhau hiện lên trong óc chàng . Việc chàng nhắm nghiền mắt , tắt đèn cho chỗ chàng nằm tối om , và quay mặt vào tường , không giải quyết được gì cả . Chàng vẫn trông thấy rõ ràng những cảnh quyến rũ , gợi cảm đang hiện ra trên khu giường ngủ , sau tấm màn mỏng trên kia.

Quang không quen nằm nghiêng trên vai trái . Thấy mỏi , chàng xoay mình nằm lại . Đúng lúc chàng tưởng là chàng nhắm mắt thì lại chính là chàng mở mắt.

Căn phòng tối om nhưng ngọn đèn con trên mặt chiếc bàn ngủ bên giường Lan Phi lại bật sáng . Bầu ánh sáng ấy làm cho khu giường ngủ nữ sinh , sau tấm màn mỏng , huyền diệu và mơ hồ một cách lạ thường . Bóng Lan Phi in đậm lên nền vải mờ . Nàng đang cởi áo . Quang cố nén một tiếng thở dài . Tiếng thở mạnh bị dồn nén trở thành một tiếng “gừ” dữ dội trong cổ họng chàng.

Lan Phi từ từ giơ hai tay lên đầu . Nàng như một vũ nữ “Strip- Tease” danh tiếng nhất của thế giới hộp đêm Paris , đang trình diễn một vũ điệu thoát y.

Hai tay Lan Phi đưa ra sau lưng , Hai khuỷu tay nàng lên xuống trong lúc toàn thân nàng đứng im.

Quang cố xoay mình để nhìn đi chỗ khác . Nhưng thân thể chàng như không còn phục tùng trí óc nữa . Điều cần phải nói là ý muốn nhìn đi chỗ khác đó của Quang là một ý muốn yếu đuối nhất trong số những ý muốn của chàng.

. . . Lan Phi hơi cúi , cho hai chân , rồi cặp đùi của nàng vào phần dưới của bộ pijama . Vừa mặc áo , nàng vừa thò đầu ra ngoài màn , nhìn xuống nhà dưới . Nàng không trông thấy đôi mắt “rục lửa” từ dưới chiếu lên . Dường như yên tâm , nàng buông xuống vài tiếng rất nhẹ :

- Anh . . . ngủ chưa anh ?

Quang có cái cảm giác lạnh xương sống của những kẻ mắc bệnh sốt rét kinh niên khi sắp lên cơn :

- Anh . . . đang . . . ngủ . . .

- Anh hết giận em hẳn rồi chứ ?

- Hết giận rồi.

Quang thấy rõ là Lan Phi đang sửa soạn tắm . Nàng vừa lục trong ngăn kéo tìm vài món đồ gì đó , vừa nói :

- Chúng mình chung sống với nhau , như thế này cốt là để tìm hiểu nhau . Những chuyện xảy ra tối nay chính là những dịp tốt để chúng mình tìm hiểu tính nết nhau . Anh có đồng ý với em như thế không ?

- Đồng ý quá . . .

- Em có vẻ giống Dì Minh Nhung của em há ? Phải không anh ?
- Giống lắm.
- Bà Line Em Em sống giống phụ nữ Tây Phương lắm anh ạ . Bà ấy coi thường cuộc đi ăn , đi nhẩy với đàn ông . Người Việt Nam mình kém giao du cứ thấy đàn bà đi giải trí với đàn ông là cho rằng đôi bên có tình ý với nhau rồi . Xã hội mình không chấp nhận tình bạn giữa đàn bà với đàn ông . Có phải mình cứ đi chơi với ai cũng là phải có tình ý với người đó đâu anh ?

- Em nói đúng.

- Em không tự do , không Tây Phương như dì Line của em , nhưng em cũng thấy rằng sự giao thiệp thông thường với tình yêu khác nhau xa . . .

Quang nghiêng rặng lại để nghĩ thầm – “Quan niệm về sự giao thiệp giữa đàn ông với đàn bà của cô là một quan niệm chết người . Cô không có tình với nó nhưng nó thì chắc chắn là nó muốn đòi hỏi gì với cô nó mới chịu tốn tiền vì cô chứ ? “Chàng nghĩ như vậy nhưng sau cuộc biểu dương tình cảm vừa qua , chàng không còn đủ can đảm để mở một cuộc cãi lý mới . Chàng đành ậm ừ.

- Em nói đúng đây . . .

Chàng bỏ nhỏ :

- Ba giờ sáng rồi em ạ.

- Chết chữa , em quên đi mất . . . – Lan Phi xấu hổ , cười chữa thẹn – Em cứ phá không cho anh ngủ hoài . Mà anh thì lại mệt . . . Yên trí , anh ngủ đi . Em không phá anh nữa đâu . Em đi tắm rồi đi ngủ đây . Nàng vào phòng tắm , đóng cửa lại.

Quang sửa lại chiếc gối . Với một cái ngáp sái quai hàm , cái ngáp làm chàng mở miệng rộng đến nỗi chàng tưởng rằng không còn khép miệng lại được nữa , Quang nhắm mắt lại ngủ.

Phòng đêm trở lại yên tĩnh . Chỉ cần chừng ba phút yên lặng như vậy , Quang sẽ ngủ say , say đến nỗi Lan Phi có la hét trên đầu giường , chàng cũng không tỉnh lại . Nhưng sự yên lặng không kéo dài .

Quang bỗng ngồi bật dậy vì một tiếng kêu quái đản vừa phát ra đâu đó . Tiếng kêu ần ạch như tiếng con thú rừng rất lớn bị chọc tiết .

Trong lúc Quang còn bàng hoàng , cánh cửa phòng tắm mở hé , một đường sáng chiếu xuống nền nhà tối.

Tiếng nói của Lan Phi lẫn trong những tiếng ằng ặc khủng khiếp :

- Em mở nước , ống nước nó kêu . . . Em có làm anh mất ngủ không ? Em xin lỗi . . .

Quang nằm xuống sau một tiếng thở dài . Với một sức mạnh tinh thần siêu nhân , chàng bắt trí óc nghĩ đến những chuyện đen tối nhất

: chuyện thi trượt , chuyện xe ô tô đang chạy bỗng bể hộp dầu thắng cứ thế lao vào xe mười bánh v .v . . .

Nhưng Quang cũng không phải gắng sức lâu . Có tiếng động cửa . Chàng ngẩn đầu nhìn ra . Có người vào phòng . Trong nháy mắt , Quang đã nhìn ra kẻ đó.

Một bàn tay hung hãn chụp lấy ngực Hoàng Chủ Nhân :

- Toa chưa ngủ chứ ? Hay quá . . . Có chuyện này cần nói với Toa . Chuyện cần . . . Rất cần . . .

Hoàng Chủ Nhân bị đẩy ra . Chàng xô vào . Một cuộc dằng co âm thầm nhưng khốc liệt diễn ra.

Người ta sử dụng judo để xô đẩy nhau ra ngoài cánh cửa . Sau vài “miếng” được sử dụng cũng như trong cuộc xô đẩy nhau bằng judo khác đã xảy ra trên trái đất này , sau cùng có một kẻ bị đẩy ra . . .

Kẻ đó là . . . Hoàng Chủ Nhân.

Chàng đứng giữa hành lang vắng và hiểu rằng trong khoảng thời gian nửa đêm về sáng này , gã tinh địch trẻ tuổi “gà tò” của chàng đã đề phòng kỹ lưỡng tất cả mặt trận rồi . Chàng không còn có thể thắng cuộc dễ dàng như chàng đã thắng trong 18 tiếng đồng hồ vừa qua được nữa . Nghệ thuật sử dụng judo của gã gà tò đó không có gì là siêu việt , nhưng cũng đủ làm cho chàng xính vính , vì thật ra võ nghệ của chàng cũng không có gì . Chàng chỉ giỏi khoe khoang tài võ của chàng và khéo kể lại những chuyện đánh võ có chàng đóng vai chính nghe như thật.

Hoàng Chủ Nhân thấy chàng cần phải nghĩ ngay ra một kế hoạch mới . Chợt , chàng nghiêng mặt nhìn ra đường.

Bên ngoài trời đêm , hình như có một chiếc ô tô vừa dừng trên lối vào vườn Nguyệt Điện.

Có một thiếu phụ xuống xe . Khi nàng đi vào vườn , Hoàng nhận ra người đó là Minh Nhung.

Như một cao thủ võ lâm có thuật khinh công thượng thặng . Hoàng Chủ Nhân lắc mình một cái , thân hình chàng đã bay vào phòng chàng.

Giáo sư Huy Giang đưa giáo sư Minh Nhung về Đại Học Xá từ một giờ sáng . Họ chia tay nhau ở công viên . Sau chín giờ tối không một người đàn ông nào được quyền vào khu phòng riêng của nữ giáo sư và nữ sinh viên.

Minh Nhung về phòng , cố nằm ngủ . Nhưng nàng không tài nào chợp mắt được . Hình ảnh Lan Phi , cô cháu gái mà nàng biết rằng rất mới , rất bạo , rất lẳng mạn ám ảnh nặng nề tâm trí nàng . Không cần phải tưởng tượng nhiều , nàng cũng đoán biết là trong lúc

nàng nằm ôm gối lăn đi , lộn lại đó , Hoàng Sở Khanh đã làm những trò đó với nàng cách đây chưa lâu.

Ba giờ sáng , Minh Nhung đến Nguyệt Điện . Nàng tới đây để cứu cô cháu gái , hoặc để cứu vãn để vớt vát một vài phần trinh trắng nào đó của cô cháu . Tới cửa phòng Hoàng Chủ Nhân , Minh Nhung ấn mạnh ngón tay cái bên nút điện bên cửa . Phòng Hoàng Chủ Nhân có lắp một chiếc kèn điện loại tối tân , khi nhấn nút điện , kèn kêu rè rè chớ không rung chuông lanh lảnh như loại chuông điện kiểu cổ . Tiếng è è phát ra liên hồi nhưng không có người ra mở cửa Minh Nhung thắc mắc vì nhìn qua khung cửa sổ lúc đi ngang vườn , nàng thấy trong phòng Hoàng vẫn sáng đèn . Hơn nữa , nếu chàng có ngủ , tiếng kèn giục liên hồi này cũng đã bắt buộc phải trở dậy.

Nữ giáo sư chợt nghĩ : “Nếu hắn không ở trong phòng hắn , chắc chắn hắn đang ở trong phòng con bé . . . ! Vừa nghĩ như vậy xong , nàng quay phắt lại để nhìn gườm gườm vào cánh cửa đóng im lìm đối diện . Nàng nghĩ rằng chắc chắn gã sở khanh đó đã dùng một mưu kế nào đó để tống khứ anh chàng sinh viên ngờ nghệch tên là Quang ra khỏi phòng Lan Phi . Nàng nghĩ rằng có thể bắt được gã sở khanh tại trận.

Nàng mở “sắc” . Chiếc chìa khóa có vẽ hình trái tim – chiếc chìa khóa mà gã sở khanh năn nỉ xin nàng giữ làm kỷ niệm – còn đó.

Trong phòng Lan Phi , Quang ngồi bật dậy khi chàng nghe tiếng chìa khóa tra rất nhẹ vào ổ khóa – “Thằng khốn nạn , dai như đĩa xôi . Nó lại trở vô . . . Phen này , phải thẳng tay đập cho nó một trận . . . !”

Quang nghĩ thầm – “Phải cho nó một trận để nó tởn đến già . Không thể tha thứ được” . Chàng nhẹ gót ra đứng dựa lưng vào cánh cửa . Minh Nhung nhẹ tay xoay chìa khóa một vòng . Nàng đẩy nhẹ cánh cửa , nhưng tám gỗ bất động , cứng ngắc , im lìm như vẫn còn nguyên chìa khóa . Nàng xoay thử chìa khóa . Đúng là khóa đã mở rồi . Nàng hiểu là bên trong có kẻ đang chặn cửa không cho nàng vào . Và kẻ không muốn cho nàng vào phòng cháu gái nàng đó chỉ có thể là Hoàng , gã sở khanh.

Một nụ cười căm hờn làm làn môi xinh và mỏng của nữ giáo sư Line Em Em méo đi . Nàng lùi ra xa để lấy đà , rồi lao mình tới , nàng lấy vai xô mạnh vào cánh cửa.

Cánh cửa rung chuyển rồi lại đứng im . Minh Nhung giận điên lên . Nàng tụt đôi giày cao gót ra để bước cho vững . Nàng lùi lại lấy đà để “a xô lô” cái thứ hai . . .

Canh đúng từng giây đồng hồ , Quang lùi xa cánh cửa khép hờ chừng ba thước . Chàng thủ thế sẵn.

Păng . . . ! Cánh cửa bật tung . . . Một bóng người lao đầu vào phòng . . . Người đó không ngờ là cửa đã mở , đầu chúi xuống . . . Quang chộp lấy , mượn đà , quật một đường judo tuyệt diệu . . .

Kẻ lao đầu vào phòng bị hất tung , xoay một vòng trong không gian : chân lên trên , đầu ở dưới . . . rồi . . . huỵch , ngã nằm tênh hênh giữa phòng.

Tiếng “huỵch” vang lên trong đêm vắng , có những tiếng vang dữ dội “phịch . . . phịch” như một bao gạo chỉ xanh được hạ thổ . Cánh cửa phòng tắt được Lan Phi mở vội rồi sau một tiếng tách nút đèn , ánh sáng điện vụt tràn đầy gian phòng . Lan Phi từ trên cao ngó xuống “võ sĩ” Quang kêu hãnh tay chống nạnh , hai chân dang ra , đứng ngay trên đầu “tên nạn nhân” . Chàng ngược mặt nhìn lên , chờ đợi một câu hỏi của Lan Phi để lên tiếng giải thích.

Lan Phi – toàn thân hầy còn ướt nước trong bộ áo ngủ mặc vội , dây nút áo trước còn đến ba bốn nút chưa được lồng vào khuyết đưa mắt nhìn người nằm trên nền nhà.

Cố gắng để thở đều , để cho tiếng nói không bị nhịp thở làm cho hỗn hển , Quang nói :

- Nó lưu manh quá . . . Anh phải cho nó một bài học . Anh đã cảnh cáo nó nhiều lần . . .

Lan Phi nhìn Quang , đôi mắt nàng mở lớn như sợ hãi , như kinh ngạc , như đôi mắt một cô gái hiền lành nhìn một gã điên hung hăng tay cầm dao vừa chém người và sắp sửa giết mình :

- Anh . . . anh . . . nói ai ?

Nàng chạy vội xuống chỗ người nằm.

Quang vẫn kêu hùng , chàng phưỡn ngực.

- Lão chủ nhà 35 chứ còn ai nữa ?

Lan Phi trợn mắt :

- Anh điên à ? Tại sao . . . anh lại đánh bà ấy . . . ?

Nàng quì xuống nâng đầu người bị Quang quật “judo” lên lòng nàng

– Hai tay nàng run run , làn môi nàng rung rung , đôi mắt nàng đã rưng rưng nước mắt . Đến lúc đó , chàng võ sĩ kêu dững của chúng ta mới nhìn xuống . . .

Mặt chàng biến mất ngay những nét kêu dững . Mặt chàng nghệt ra , “thộn” ra . Chàng trông thấy một thiếu phụ mặc bộ áo đầm màu nâu non mặt trắng bệch , nằm thiêm thiếp trên lòng Lan Phi . Đôi mắt thiếu phụ nhắm nghiền lại như người chết rồi . Chiếc xác tay bật khóa nằm bên chiếc giày cao gót không có bàn chân ở trong , ống son môi , cây viết chì tô lông mày nhỏ xíu từ trong sắc văng ra , nằm thê thảm trên nền đá hoa.

Quang nhận ra người thiếu phụ đó , chàng lắp bắp :

- Hờ . . . Chết chưa . . . Bà Minh Nhung . . .

Trong cơn bán loạn , chàng hỏi một câu thật ngớ ngẩn . . .

- Bà . . . bà ấy làm sao thế ?

Tâm trạng của Lan Phi lúc đó là tâm trạng của người muốn “khóc thét” lên , hoặc cần phải hét âm lên cho hả giận . Câu hỏi ngớ ngẩn đến tột độ của Quang , đối với nàng , có tác dụng như một câu chế riễu . Nàng ứa nước mắt khóc thật sự.

- Còn . . . còn . . . làm sao nữa ? Anh đánh bà ấy chết giấc . . .

Nàng nghẹn lời không nói được nữa.

Quang sợ đến ríu cả chân tay lại . Chàng lính quýnh chạy quanh , điệu bộ cuống quýt như “gà mắc đẻ” !

- Tưởng . . . tưởng là . . . thằng cha chủ nhà . Bà . . . ấy đến làm gì mà . . . đêm hôm khuya khoắt . . .

Lan Phi hiểu rằng Quang – người chồng – lý – tưởng – đang – tìm – hiểu – nhau của nàng – làm tưởng bà Line Em Em là Hoàng Chủ Nhân . Quang bực mình nên quật làm bà này . Sự hiểu biết ấy thêm vào đó là vẻ sợ hãi , cuống quýt của Quang , làm cho Lan Phi dịu bớt uất ức . Nhưng nàng vẫn còn giận chàng :

- Không đưa bà ấy lên nằm đi vắng . . . lại còn cứ khôì hài mãi . . .

Quang bị mắng oan bằng một câu hơi nặng . Nhưng trước cái tội quật bà Dì nặng quá , chàng không chú ý đến câu mắng ấy . Chàng đành thâu hết can đảm để thò hai tay vào nách bà Dì , sức bà Dì lên nằm trên đi vắng.

- Bà . . . Bà Nhung . . . – Những tiếng gọi thê thảm cất lên . . . Bà . . . Nhung . . . Dậy đi Bà . . . Tỉnh lại giùm tôi đi Bà.

Mãi mà không thấy Minh Nhung mở mắt , Lan Phi cũng sợ cuống lên :

- Sao anh . . . ? Làm sao cho bà ấy tỉnh lại được ? Hay là . . .

May quá , Line Em Em nghiêng đầu rồi rên lên một tiếng nhẹ . Lan Phi chạy vội trở vào phòng tắm . Nàng đi lấy chiếc khăn mặt ướt ra để đắp lên trán bà Dì.

Còn lại một mình Quang lui hui bên Minh Nhung . Chàng nhớ rằng với người bị ngất xỉu người ta thường làm cho tỉnh lại bằng cách tát khẽ hai bên má người ngất . Nhưng chàng không dám làm vậy với bà Dì vợ.

Có tiếng người khê ho trên ngưỡng cửa , rồi tiếng người lễ phép từ ngoài hỏi vào :

- Xin lỗi . . . cô cậu chưa ngủ ?

Như một võ lâm cao thủ có thuật khinh công tuyệt kỹ nói câu trước

còn ở xa mùi đậm đến câu sau đã tới sát bên địch thủ , Quang vừa nghe câu hỏi của kẻ thù , chàng chưa kịp nhìn lên thì Hoàng Chủ Nhân đã đứng ngay sau lưng chàng và cúi mình hỏi xuống :

- Ủy . . . ai nằm đây ? Bà Minh Nhung à . . . ? Bà ấy làm sao thế ?

Quang nghiêng rặng :

- Không việc gì đến anh . Đừng có chỗ mồm vào , tôi giết anh . . .

Hoàng Chủ Nhân đã thông hiểu đầu đuôi câu chuyện từ lâu rồi . Khi nghe tiếng kèn cửa ngừng kêu , rồi tiếng xo cửa bên phòng Lan Phi , chàng đã đoán ngay Minh Nhung vừa nghĩ gì và đang làm gì : Minh Nhung yên trí rằng chàng đang có mặt trong phòng Lan Phi , và nàng xô vào đó định làm một cuộc bắt bớ quả tang . . .

Quang chỉ đe dọa thế thôi . Sau phát quật judo làm lộn vừa rồi chàng không còn đủ nghị lực và gân cốt để đánh đấm bất cứ một ai.

Lan Phi từ phòng tắm chạy ra , tay cầm chiếc khăn mặt ướt . Đôi mắt Hoàng Chủ Nhân sáng rực lên khi nhìn thấy đôi gò bồng đảo hồng hồng , trắng trắng ẩn hiện dưới làn vải phin nỡn , mỏng như sương của chiếc áo ngủ . Đứng cách xa Lan Phi mùi thơm tây , Hoàng cũng cảm thấy mùi da thơm mươn mướt vừa được tắm bằng nước lạnh , xà bông Palmolive và eau de cologne của nàng , nhắm nghiền cả hai mắt lại , chàng cũng biết là dưới làn vải nỡn kia , làn da nỡn nà của nàng không còn một vật gì khác che đậy , bao bọc.

Lan Phi không chú ý đến sự có mặt của Hoàng trong phòng nàng . Sau giây phút nhìn bà Dì nằm thẳng cẳng trên nền đá hoa , gấu váy đầm màu nâu non tốt lên quá đầu gối , nút áo ngực tụt ra một khuyết để lộ một bên “soutien” đen tua tua dăng ten , một dòng nước dãi đọng lại bên mép – một kiểu nằm trông rất phản mỹ thuật – Lan Phi không còn ngạc nhiên gì nữa , nàng thấy rằng đêm nay sau chuyện dì Line Em Em bị đánh ngã ngựa , tất cả mọi truyện kỳ cục nhất thế giới đều có thể xảy ra trong phòng này . Nàng cúi xuống đắp chiếc khăn ướt trên trán bà dì . Kiểu nửa đứng nửa cuối này của Lan Phi làm đôi mông tròn của nàng hướng thượng , và hướng về phía Hoàng Chủ Nhân . Kiểu đứng này chỉ có một danh từ để tả , danh từ đó đã được dân tộc ta luôn từ ba ngàn năm nay , và đến nay , vẫn còn dùng , vẫn chưa có tiếng nào khác thay thế hoặc tương đương , đó là tiếng “chổng mông”.

Hoàng Chủ Nhân đứng yên , chiêm ngưỡng một hồi . Sau cùng chàng háng giọng :

- Cứu cấp người bị đánh ngất chỉ dùng khăn ướt không thôi chưa đủ . Nhà có rượu quhisky không ? Có rượu thì nên mang ra đây . . .

Lan Phi chạy ngay đi lấy rượu . Khi nàng tay cầm chày rượu , tay

cầm chiếc ly , trở ra tới nơi , Minh Nhung bắt đầu cưa mình và rên hừ hừ , Lan Phi mừng quá quên cả việc đổ rượu vào miệng bà dì . Nàng đứng ngây người ra , bàn tay cầm ly rượu giờ lên bất động trong không khí.

Lan Phi kêu lên :

- Kìa . . . Kìa . . . Bà ấy tỉnh rồi kìa . . .

Nàng trao chai rượu và ly cho Hoàng để ngồi xuống bên đi- văng , tát tát nhẹ vào hai bên má bà dì :

- Dì Line . . . Dì ơi . . . Dì ơi . . . Dì . . . Dì . . . Dì . . . Mỗi tiếng “Dì” được đệm nhịp bằng cái tát khẽ.

Hoàng Chủ Nhân lui lại vài bước để ngồi xuống một chiếc ghế .

Chàng ung dung ngồi xuống.

Đôi mắt Minh Nhung chớp chớp . Quang nói với Lan Phi :

- Em nâng bà ấy ngồi dậy . Bảo bà ấy thở thật mạnh . . .

Lan Phi làm theo lời Quang.

Nàng rên rỉ :

Em không hiểu tại sao anh lại có thể vũ phu đến thế được . Anh đánh đàn bà . . .

- Anh đã nói anh không biết là bà ấy . . .

- Thế anh tưởng ai ? Ai mà lại nửa đêm mò vào phòng mình ?

Lan Phi hỏi một cách rất ngây thơ , thành thực , cứ như là nàng quên , hoặc nàng không biết là cõi đời này , trong tòa nhà Nguyệt Điện này , có một người có thể mò vào phòng nàng bất cứ lúc nào . Nàng lại rên rỉ :

- Học judo là để tự vệ , là để đánh người lớn khỏe hơn mình . . . ai lại học judo để đàn bà bao giờ . . .

Quá bực , Quang gắt :

- Đã bảo người ta không cố ý mà ly . Cô cho tôi là hạng người như thế nào ?

Lan Phi “choang” một câu rất nặng :

- Ai mà biết được anh nào !

Đột ngột , nữ giáo sư Line Em Em mở choàng đôi mắt . Nàng ngơ ngác nhìn Quang ngạc nhiên là không hiểu là nàng đang nằm ở đâu , là có chuyện gì vừa xảy ra.

Bao nhiêu tâm trí của Lan Phi hướng hết về bà dì nàng :

- Dì . . . Dì . . . cháu đây mà , Lan Phi đây . Dì có đau lắm không ? Dì có làm sao không ?

Hoàng Chủ Nhân uống một hớp quhisky nữa , chàng chắc lưỡi hai ba cái rồi mới thẳng thẳng nói :

- Trong khi gặp trường hợp đàn bà chết ngất , điều cần thiết và phải

làm trước nhất là không nên hốt hoảng , phải giữ bình tĩnh . Đàn bà không dễ chết lắm . Đàn bà không dễ chết như chúng ta tưởng đâu .

..

Quang từ từ đứng dậy . Để cho Lan Phi đỡ Minh Nhung chàng từ từ đi lại gần chỗ Hoàng ngồi , đôi mắt long lanh những tia lửa sát nhân. Hoàng Chủ Nhân đứng bật dậy . Chàng nhanh nhẹn lùi dần về phía cửa , mắt dòm chừng từng cử động của Quang :

- Bà ấy ngất đi , tỉnh lại . . . thế là xong . . . – không cần phải thuốc men gì cả . Chỉ cần để bà ấy về phòng của bà . . . Nếu cậu phải lái xe đưa bà Minh Nhung về trường , cậu cứ yên trí mà đi . Tôi sẽ thay cậu ở lại đây trông nom cho Lan Phi.

Quang cười gằn :

- Anh chịu khó trông nom . . . lắm thì phải ?

- Sao cậu cứ hung hăng với tôi thế ? Tinh thần thân ái hướng đạo sinh của cậu để đâu hả . . . ? Tôi có làm gì đâu nào ? Tôi chỉ muốn giúp cậu . Vì tình anh em . . .

- Yên trí . Đây là lúc tôi trả nghĩa anh đây.

Hoàng vẫn lui dần , và Hoàng lui đến đâu Quang tiến lên đến đấy.

- Hung hăng và nóng nảy không phải là những đức tính của một người thầy thuốc . Nếu cậu không sửa đổi tính nết , cậu không thể nào làm thầy thuốc được.

- Thật không ?

Quang đột ngột giơ nắm đấm lên , Hoàng nhảy giật lùi ra hành lang . Chàng lùi nhanh vào cửa phòng bên kia , và trong cơn vội vã , hốt hoảng , đầu chàng đập bốp vào cạnh cửa.

Với một nụ cười thỏa mãn một cách tương đối , Quang đóng cửa lại . Chàng khóa cửa cẩn thận rồi trở vào . Bên chiếc đi- văng , hai dì cháu Minh Nhung – Lan Phi vẫn còn bện ngồi ôm nhau . Lan Phi vì mãi lo cho bà dì nên không hay biết gì về những việc xảy ra sau lưng nàng . Còn Minh Nhung thì mặc dầu đã ngồi dậy và mở mắt thao láo , nàng vẫn chưa hoàn toàn lại hồn.

- Thưa bà . . . tôi thành thật xin lỗi bà . . . – Quang nói bằng một giọng khỏ sở – Đây là một sự hiểu lầm . Tôi tưởng . . .

Lan Phi nhìn lên giạng dữ :

- Tưởng . . . tưởng . . . cái gì ? Sao anh cứ tưởng . . . tưởng . . . mãi vậy ? Đêm nay , anh thật là lỗ mãng . Tôi không ngờ anh lại nở . . . quật “judo” cả dì ruột tôi.

- Tôi tưởng bà ấy là . . . thằng cha chủ nhà . Quang nói như hét lên – Tôi đâu có biết bà ấy . . .

Lan Phi cũng hét lên :

- Anh đã đánh người ta anh lại còn quát người ta nữa ? Tại sao anh lại cứ hung hăng đòi đánh ông chủ nhà ? Người ta làm gì anh ? Người ta tử tế , vui vẻ là thế . . .

Quang đứng giữa mặt nhìn lên trần nhà chàng giơ cả hai tay lên như muốn hét lên một tiếng lớn , một tiếng hét thê thảm bay lên đến chín tầng mây.

Lan Phi như không thấy gì lạ trong thái độ của Quang . Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt gườm gườm như nhìn một gã đàn ông hoàn toàn xa lạ đã làm cho nàng bức mình :

- Nhưng không sao . . . – Nàng nói – chuyện xảy ra như vậy càng hay . Có thể này tôi mới biết rõ.

Quang nghẹn lời :

- Tôi hiểu rồi , bây giờ cô biết rõ tôi là một thằng vũ phu chứ gì ?

- Hừ . . . anh nói đúng đó.

- Vũ phu . . . ! – Quang cay đắng nói một mình – vũ phu , du côn . . .

Chẳng ai trêu ghẹo gì mình mà cũng giở trò du côn . Chỉ có hai đêm không được chợp mắt ngủ , hai bữa không được ăn – sống như thế này mà không phải điên kẻ cũng lạ . Nào là sống chung để tìm hiểu nhau , nào là . . . qua một thời gian thử thách . . . Bỏ con khỉ tầu . . .

Lan Phi ngay mặt ra :

- Anh chửi ai đó hả ?

- Tôi không chửi . Tôi chửi . . . tôi đó . Tôi ngu như bò nên tôi mới xách va- li đến đây để làm trò cười cho thiên hạ . . .

Lan Phi khóc “hu hu” lên , nàng giơ hai tay ôm lấy mặt rồi bỏ chạy lên giường ngủ . Nàng nằm úp mặt xuống giường khóc nức nở , khóc như mưa như gió . Nàng khóc như cuộc đời nàng đến đây đã hết ! Dĩ nàng bị đánh chết ngất , người nàng yêu trở thành một gã du côn và bao nhiêu mộng đẹp của nàng như thế là đổ vỡ tan tành . . .

Gái Trọ

Chương 13

Hoàng Chủ Nhân thức giấc và nằm buồn rất lâu , bất động trên chiếc giường nệm bông trong căn phòng rộng nhất của nhà Nguyệt Điện . Buổi sáng này là một buổi sáng đẹp trời , có nắng vàng , mây trắng và trong vườn , có tiếng chim hót . Nhưng Hoàng Chủ Nhân buồn . . .

Những người đàn ông đa tình , đa cảm ở cái cõi đời này , thường đa sầu . Những người đàn ông đa sầu thường có những buổi sớm mai trở dậy buồn rầu , chán nản như vậy . Nhưng Hoàng vốn là người đa tình , đa cảm nhưng lạc quan . Chàng rất ít khi buồn . Chàng có thể buồn vào buổi trưa , buổi tối , nhưng không mấy khi chàng buồn vào buổi sáng . Sau mỗi đêm ngủ , chàng trở dậy với một nguồn sinh lực mới , một niềm yêu đời và tin tưởng ở những giờ có ánh nắng mặt trời , mỗi buổi sáng chàng thường thấy có nhiều việc phải làm . Vì vậy , chàng ít khi buồn . Nhưng sáng nay , chàng buồn.

Chàng nằm đó , mắt lim dim , chán nản và mất tự tin đến nỗi chàng không muốn với tay làm vài cử động để đốt điếu thuốc Lucky đầu tiên trong ngày . Chàng nằm suy nghĩ về những việc đã qua , nhất là những sự việc xảy ra trong đêm qua . Chàng muốn tìm hiểu vì lý do gì những sự việc liên tiếp xảy ra trái với ý muốn và dự định của chàng.

Trong cuộc đời “hào huê phong nhã” có nhiều đàn bà – Hoàng không sống để mà ăn , chàng cũng không ăn để mà sống . Chàng sống để gần đàn bà , chàng ăn để có thể gần đàn bà – Hoàng cũng đã nhiều lần gặp khó khăn , gặp thất bại . Nhưng chưa bao giờ nào chàng thất bại đau thương và mỉa mai , cay chua cho bằng lần này . Dù lạc quan hay xuyên tạc sự thật để sự việc trở thành có lợi cho mình , Hoàng cũng phải nhìn nhận rằng chàng đã thất bại trong việc chinh phục một nữ sinh viên ngây thơ thoát đầu có vẻ như rất dễ chinh phục . Và chàng sẽ còn gặp nhiều thất bại nữa , chỉ cần vất vả vô ích như đêm qua , chàng sẽ mất hết tự tin và cái mặc cảm bất tài , vô tưởng đó sẽ làm cho chàng có thể trở thành nhà tu hành.

Trong căn phòng bên kia hành lang . Minh Nhung – nhờ sau viên Aspirine , Minh Nhung đã bớt nhức đầu – ngồi uống cà phê , ăn sáng với Lan Phi , cô cháu gái của nữ giáo sư Line Em Em “biểu diễn” một bộ mặt đi đưa đám ma – kiểu mặt “tang gia bối rối” – với đôi mắt xưng mọng , đỏ ngầu . Lan Phi đã khóc suốt đêm qua . Tới sáng , mệt quá , nàng ngủ thiếp đi , và khi trở dậy , thấy Quang đã đi trường rồi , nhà chỉ còn có bà Dì , nếu không có bà Dì can , không biết nàng lại nằm khóc đến bao giờ.

Nữ giáo sư Minh Nhung nói với cô cháu bằng một giọng ngượng ngượng :

- Chắc Lan Phi bực mình lắm . . . Nhưng Dì cũng phải nói . . . Đêm qua Dì bê bối quá . . .

Lan Phi mệt mỏi :

- Thôi Dì cho cháu xin . Sao Dì cứ nhắc lại mãi thế . . .

- Dì nói lần này là lần cuối cùng vậy . Đêm qua Dì thật bê bối . . .
Không hiểu tại sao Dì lại nghĩ rằng lúc đó , có . . . Hoàng hấn ở trong phòng này , và hấn đang làm phiền cháu.

- Cháu cũng không hiểu tại sao Dì lại nghĩ như thế . Ông Hoàng là người rất đứng đắn , rất đàng hoàng . Ông ấy giao thiệp với cháu “chỉnh lăm” chừng chặc lăm . Đêm qua , ông đưa cháu về tới cửa là chia tay , cháu về phòng cháu , ông vô phòng ông . . .

- Lạ thiệt ! Hấn mà đàng hoàng như vậy thì lạ thật . . . Đêm qua , khi thấy hấn nhảy với cháu , Dì ngán quá . Dì ngán cho cháu . . . Có lẽ Dì nghĩ thế là ví cái bản năng đàn bà nổi dậy trong Dì . . .

Minh Nhung mơ màng suy nghĩ . Nàng nhớ lại đêm đầu tiên Hoàng mời nàng đi ăn , đi nhảy . . . Đêm ấy , trước khi về tới nhà , trước khi vào đến phòng , đến giường , nàng đã bị con người nguy hiểm ấy chinh phục hoàn toàn trên nguyên tắc.

- Đêm hôm qua , Dì . . . tỉnh lại được một lúc thì Quang đi . Quang có pha sữa cho Dì uống và xin lỗi quá xá . Sau đó , Quang nhất định nhường moa ngủ trên ghế bố , còn Quang thì lủi thủi đến nhà bạn ngủ nhờ . Tội nghiệp . . . Quang thắc mắc quá . . .

Minh Nhung lắc đầu và tay sờ lên đầu , bàn tay mở rộng ấn nhẹ lên cục u mới nổi trong đêm qua – Dì với Quang có nói với nhau khá nhiều.

Lan Phi sứt sứt :

- Thôi Dì . . . chúng cháu như thế là hết rồi . Còn có gì mà nói nữa . Chắc Quang khinh ghét cháu lắm.

Minh Nhung quàng tay ra âu yếm ôm vai Lan Phi , nàng trùi mền vuốt tóc Lan Phi :

- Đừng nói thế . Sao Quang lại có thể khinh ghét Lan Phi cho được ?

- Sao lại không được , Dì ? – Những giọt nước mắt theo nhau chảy trên đôi má người thiếu nữ , mặc dầu nàng đã cố gắng để không khóc – Cháu đã làm hỏng tất cả . . . chẳng còn gì để cứu vãn nữa . . .

- Lan Phi . . . Cháu đừng khóc . . .

- Cháu không muốn khóc . . . không được . . . Cháu mất anh ấy rồi . . .

- Ai nói cháu mất . . .

- Cháu yêu Quang . Mất Quang . . . cháu không làm sao sống được .

..

Minh Nhung nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô cháu , nàng âu yếm và thương cảm hôn nhẹ lên mái tóc ấy . Nàng biết rõ sự đau đớn của cô cháu . Vì nàng đã có lần đau đớn như cô cháu . Nàng đã đi qua “con đường” mà Lan Phi đang đi đây hôm nay , không phải nàng chỉ đi qua đó một lần , mà là nhiều lần . . .

Như một chàng sinh viên thù ghét học hành nhất đời , với một cử chỉ đặc biệt học trò , Quang – ông bác sĩ tương lai của xã hội Việt Nam – lừ lừ đi từ trong trường ra đường . Đến gần chiếc Simca , chàng liệng tập sách vào xe như liệng một trái banh.

Không cần cả mở cửa xe , chàng giơ cao chân định bước qua thành xe . Nhưng chàng hạ chân xuống , chàng trông thấy nữ giáo sư Minh Nhung từ ngoài đi vào trường.

Nếu Minh Nhung không trông thấy chàng , chàng định tâm sẽ để bà ta đi luôn . Nhưng Minh Nhung trông thấy chàng . Minh Nhung giơ tay vẫy , rồi đi lại gần chàng . . .

Minh Nhung ngạc nhiên khi nàng thấy Quang không có vẻ gì là mệt mỏi hết . Nét mặt hơi quạu nhưng hồng hào của Quang làm nàng nghĩ rằng trong mấy giờ đồng hồ còn lại của đêm qua , Quang đã ngủ được một giấc ngon lành và sáng nay , chàng có một bữa ăn sáng thịnh soạn.

Nàng đi đến gần Quang mỉm cười và hỏi trước :

- Sao Quang ? Hôm nay , Quang không gặp chuyện gì bực mình nữa chứ ?

Quang cười đáp lễ , ngượng ngượng :

- Thưa bà không ạ . Hôm nay , tôi có nhiều “cua” , ghi chép túi bụi suốt từ sáng . . .

Chàng ngại ngại nhìn lên mái tóc nàng :

- Chỗ trên đầu bà hết hẵn rồi chứ ạ ?

- Hết hẵn rồi . . .

- Bà không giận tôi chứ ạ ?

- Không giận gì cả . Tôi đã nói với anh đến cả chục lần là không có gì đáng giận đối hết mà – Với một cử chỉ lịch sự và duyên dáng nàng giơ tay lên sờ nhẹ đỉnh đầu – Tôi chỉ tiếc lúc đó , cái nhà ông Hoàng chủ nhà đó không vào phòng để lãnh “passe judo” của anh . . .

Quang cười khẩy :

- Nếu là . . . hẵn đêm qua , chắc tôi đã quật chết . . . tươi tại chỗ rồi muốn ra sao thì ra . Hẳn làm tôi phát điên không còn chịu được . Hừ . . . người như hẵn mà cũng dám nhận là huynh trưởng Si- cút . . .

Một hàng lông mày dài của Minh Nhung uốn cong lên :

- Hẳn nói với Quang hẳn là . . . Huỳnh Trưởng Hương Đạo Sinh đấy à ?

- Thưa vâng . Hẳn cũng giống tôi : Hương Đạo Sinh Thiên Chúa Giáo !

- Hừ . . . Hẳn bạo thật . Với Quang là Hương- Đạo- Sinh và có đạo , hẳn nói hẳn là Hương- Đạo- Sinh và hẳn có đạo . Với . . . với . . .

thằng cháu tôi , hấn lại nói hấn là thanh niên Phật tử . . . Thì ra . . . là người theo đủ mọi thứ đạo , đạo nào có lợi cho hấn thì hấn theo. Minh Nhung thẫn thờ hồi tưởng lại một vài chuyện đã xảy ra giữa nàng và gã đàn ông đang bị nàng mạt sát . Sự tưởng nhớ ấy làm nàng đứng ngây mặt ra , Quang linh linh ngồi vào xe , định lẳng lẳng “chuồn” , nhưng bà Dì vợ tương lai của chàng đã tỉnh cơn mơ mộng.

- Quang . . . Quang đi đâu vội quá vậy . . . – Minh Nhung vội vã nói . . . – Tôi có chuyện này quan trọng muốn nói với Quang . Sáng nay , tôi có tâm sự nhiều với Lan Phi . Tội nghiệp con bé , nó tưởng như thế là nó mất anh rồi . Tôi cố gắng chấn hưng tinh thần nó , nhưng không có hiệu quả mấy . Chuyện này thực không phải là chuyện của tôi , nhưng nếu không có gì quá đáng , tôi muốn biết bây giờ . . . Quàng định xử trí với nó ra sao ?

Quang do dự một lát rồi chàng nhún vai :

- Tôi thấy bà có biết cũng chẳng có gì là quá đáng . Tôi quyết định sẽ trở về làm lành với Lan Phi , tôi sẽ xin lỗi cô ấy , tôi sẽ ra Charmer mua tặng cô ấy một bó hoa . . . và sau đó . . .

Quang nhếch mép nở một nụ cười “người hùng” :

Và sau đó . . . tôi sẽ xin phép cô ấy . . . tôi rút lui có trật tự . Tối nay , tôi có hẹn đi xem ci- nê với một cô bạn ít chuyện và không có cái trò ái tình tâm lý rắc rối , lẳng nhẳng . . .

Nữ giáo sư Minh Nhung tái người :

- Anh nói như vậy nghĩa là . . .

- Nghĩa là . . . tôi sốt ruột lắm rồi . Tôi không còn chịu đựng lâu hơn nữa . . .

Như một cái máy sau vài “tua” chạy đầu yếu yếu , béc “ga” chạy nhanh vọt lên , Quang hung hăng :

- Tôi xin nói rõ để bà biết là . . . tối nay , tôi sẽ quyết liệt với Lan Phi . Một là nàng yêu tôi , hai là nàng cho tôi . . . về . Nếu nàng yêu , tôi yêu cầu nàng yêu liền tuýt suýt , không có thử thách , dò hỏi nhau gì nữa . Dò hỏi nhau thế là đủ quá rồi , là biết nhau quá rồi . Bi giờ phải chấm dứt phần “théorie” , phải qua “pratique”.

Minh Nhung lắp bắp :

- Như vậy nghĩa là . . . anh và Lan Phi . . . anh định đêm nay . . . ?

- Qui madame , tôi định đêm nay . . . thế đấy.

Anh không có quyền làm thế . Lan Phi . . . cháu tôi nó yêu anh , nó còn nhỏ dại , anh phải giữ gìn cho nó . . .

- Au revoir , Madame . . .

Quang rồ máy cho chiếc Simca chạy rẹt đi , để mặc cho nữ giáo sư Line Em Em đứng choáng váng trên vỉa hè . . .

Trời sâm sẩm tối khi chiếc Simca dừng bước cửa nhà Nguyệt Điện .
Chàng thanh niên nhanh nhẹn từ trong chiếc xe mui trần phóng mình
nhảy ra . Người thanh niên vừa đi hớt tóc hồi chiều . Chàng bận toàn
đồ mới . Trông chàng mạnh và chắc chắn như một chiếc đồng hồ
Rolex mới ra lò.

Hoàng Chủ Nhân thập thò chờ sẵn vội vã chạy ra để chặn Quang
trên lối vào nhà :

- Ê . . . bồ . . . tôi đang chờ cậu . Chúng mình đi đánh “te- nít” . Ra-
két với ban có đủ cả cây rồi . Tối nay , mình rượt đèn . Sân Xec có
đèn , đánh tốt lắm . . .

Quang rất tự tin – dừng lại nhìn Hoàng Chủ Nhân từ đầu đến chân
bằng một đôi mắt khinh thị . Chàng cười nhạt :

- Nên lắm . Anh đi dượt đi , còn chờ gì nữa . Bụng anh phệ như thế
này là phải chịu khó dượt te- nít , không thì hết đường xài đến nơi rồi

. . .

- Ở . . . cậu dượt chứ tôi thì cần gì ? Cậu mới là người cần dượt . . .
Đi . . .

- Tôi ấy à . . . ? Tối nay , tôi có việc làm hấp dẫn hơn trò te- nít với
anh nhiều . . . Anh coi đây.

Quang mở một gói giấy trong số những gói , những hộp giấy chàng
ôm trên tay , lấy ra một cái khóa gơ lên sát mặt Hoàng Chủ Nhân :

- Made in Germany . . . Tô tổ bố . . . Tôi cho anh cậu đến trăm năm
cũng không mở được cái khóa này của tôi . . .

Chàng bước về phía cửa phòng Lan Phi.

Hoàng Chủ Nhân chạy theo :

Ê . . . cậu không có quyền khóa cửa nhà tôi . Cửa đã có khóa rồi ,
cậu không được đóng khóa khác vào đấy . Cậu không phải là người
mướn nhà tôi . . .

Quang trừng mắt , gằn giọng :

Anh vô ngăn thử coi . Mời vô . . .

Quang mở cửa phòng . Trước khi đóng ập cánh cửa vào mũi Hoàng
Chủ Nhân , chàng còn nói :

Không những là tôi chỉ đóng cái khóa mới này vào cửa mà thôi , tôi
còn cắt dây chuông cửa phòng này . Tha hồ cho anh nhấn chuông .
Sáng mai , anh nên đi tập Si- Po một mình , khỏi phải cần chờ tôi , vì
mai tôi dậy muộn . . .

Quang vào phòng đặt những món đồ chàng ôm trên tay xuống bàn .
Bầu không khí quen thuộc , thơm thơm , ngậy ngậy , bao bọc lấy
chàng , lùa vào hai cánh phổi chàng , hòa trong dưỡng khí chạy vào
các mạch máu làm chàng dễ chịu . Chàng đứng nhìn quanh , miệng

nở nụ cười khoan khoái trù mẩn.

Cánh cửa phòng tắm hé mở . . .

- Anh . . . Quang . – tiếng hỏi của Lan Phi có những âm thanh nghi hoặc , hy vọng . . . Phải Quang về không ?

Nàng hiện ra , bận áo ngủ hàng nylon mỏng dính màu hồng , mái tóc vén lên trên gáy như người sắp sửa tắm hoặc vừa tắm xong.

Quang , một tay giơ lên , trịnh trọng chào theo ngôn ngữ mỹ :

- Hai . . . Bê- Bi . . . !

“Bê- bi” Lan Phi như người bị thôi miên , đứng như trời trồng , một tay để lên ngực , đôi mắt thất thần.

Quang mỉm cười , hai cánh tay mở rộng , dang ra . Thốt ra một tiếng kêu nhỏ , Lan Phi chạy đến ôm chầm lấy người yêu , trao gửi cả tấm thân tròn trặn , thơm phức vào trong vòng tay khép lại của chàng .

Họ là đôi người trẻ tuổi yêu nhau và vừa nhận thức được sự cần thiết của tình yêu . Nàng chỉ biết có hiện tại , đang sung sướng vì hiện tại . Chàng còn toan tính nhiều trong những giờ sắp tới.

- Anh . . . – Một lúc sau , Lan Phi nói vào ngực người yêu - . . . Em hối hận vì đêm qua . . .

Chàng ngăn nàng :

- Anh xin em một việc . Em đừng nhắc gì lại chuyện đêm qua nữa , nhá . . . em cho anh nhá . . .

Nàng nói như người không còn biết mình nói gì nữa.

- Em cho anh hết . Anh muốn gì em cũng cho . . .

Đôi mắt chàng trẻ tuổi sáng lên :

- Anh không đòi hỏi nhiều . Anh chỉ yêu em . . .

- Em yêu anh . . . Em yêu anh hơn là anh yêu em nữa kia . . .

- Chúng ta yêu nhau . Chỉ có điều đó là cần . Tất cả bỏ hết , bắt chấp tất cả.

Chàng hôn nàng . Họ hôn nhau . Những cái hôn nồng nàn.

Mới xa nhau từ ba giờ sáng cho đến bây giờ là sáu giờ tối họ tưởng như họ xa nhau đến mười bảy mười tám năm.

Sau cùng vòng tay chàng nhẹ nhõm nơi lỏng và nàng thở mạnh để lấy thêm dưỡng khí vào hai lá phổi không được tiếp tế đầy đủ nhân liệu.

- Đêm nay . . . chúng ta yêu nhau . . . Em nhỉ ?

Câu nói này của Quang là một câu khả nghi , bí mật và nhiều nghĩa .

Lan Phi nhận thấy đáng ngờ của câu nói đó ngay . Nàng muốn đáp –

“Yêu nhau mà bao giờ chúng ta chẳng yêu nhau ? Cứ gì phải là đêm nay ?” Nhưng nàng không nói . Nàng thấy chàng nói đúng : đêm nay

khác . Nàng không biết đêm nay khác đêm qua ra làm sao , khác ở

chỗ nào , và họ sẽ làm gì nhau đêm nay . Nàng chỉ lờ mờ biết rằng

đêm nay , sẽ có một chuyện gì xảy ra với họ , với nàng khác hẳn đêm qua , khác hẳn mọi đêm trước.

Nhưng nàng không lo sợ . Cuộc sống đã trở về với nàng rồi . Chợt , nàng xấu hổ :

- Em bê bối quá . . . Đầu tóc trông như con ma đại thể này này . . .

Để em chải lại mái tóc . . .

Nàng nhìn thấy những gói giấy đặt trên bàn :

- Những gì mà nhiều vậy anh ?

- À . . . đồ lặt vặt . Em chải tóc xong đi . Ra đây anh cho coi . . .

Lan Phi vào khuất sau cánh cửa phòng tắm , việc làm trước nhất của Quang là lấy búa và cái khoan , ra bắt “vít” ống khóa mới vào cánh cửa . Những tiếng búa đập tuy nhẹ , nhưng cũng đã làm cho trái tim Hoàng Chủ Nhân – người ngồi buồng uống rượu một mình trong căn phòng trống bên kia – đau nhói nhói trong trái tim.

Gái Trọ

Chương 14

Chưa bao giờ chàng trẻ tuổi cảm thấy tự tin , hăng hái , mạnh khỏe và yêu đời cho bằng buổi chiều hoàng hôn này . Như một anh thợ khóa lành nghề , chàng mở cái túi lấy ra nào búa , nào kềm , nào khoan , nào đánh vít , nào cây vặn đánh vít . Chỉ một thoáng sau , cánh cửa phòng vào Appartement No . . . A2 Miss Lan Phi đã có thêm một ống khóa mới tinh . Một ống khóa rất thường , bằng sắt , chẳng có gì đồ sộ và vĩ đại cho lắm , nhưng phải là người có công lực “suýppe” như Hercule , mạnh hơn Macisie , mạnh như Hạng Võ , như Tạ Tồn mới có thể đẩy cửa ra nổi

Đóng cửa xong , Quang dành đúng năm dây đồng hồ quý báu – chàng đang cần sửa soạn khung cảnh gấp rút để chờ đợi Lan Phi trở ra – để đứng ngắm ổ khóa mới lắp , một công trình mà cho là tuyệt mỹ . Sau đó , chàng quay vào dọn dẹp ngay chiếc bàn thấp kê gần cửa sổ , chỗ có chiếc divan nệm da đêm qua Minh Nhung đã nằm và lát nữa đây , chàng có thể nằm với Lan Phi , ngồi cạnh trong ánh trăng . Chàng biết mấy đêm nay , trăng mùa thu đang lên sớm và lát nữa đây , chỉ chừng sáu mươi phút đồng hồ nữa thôi , trăng sẽ lên . Căn phòng kín đáo này – nếu không có gì bất ngờ xảy ra ngoài

chương trình đã định – sẽ được tắt đèn điện và ánh trăng sẽ được chiếu qua khung cửa sổ vào chỗ kê chiếc divan này.

Quang nhanh nhẹ rút ra từ một gói giấy một cái chai hình thù lạ mắt . Đó là một chai rượu ngoại quốc được những công rơm bó lại bên ngoài trông thật là mỹ thuật . Chàng đặt chai rượu quý đó lên mặt bàn , lấy từ trong túi giấy ra hai cái ly xinh , trong suốt như pha lê , đặt đứng song đôi bên chai rượu . Chàng chạy vù đến ghế bô lấy hai cái gối bông đem đặt lên divan , nhanh và chính xác như một người đã tập làm những việc đó nhiều lần , chàng trở lại lấy chiếc chăn len , đem ra trải ngay ngắn dưới chân divan . Chàng sửa soạn cẩn thận như vậy để : chàng và nàng có thể ngồi trên divan , dựa lưng vào gối , nói chuyện tử tế , uống rượu , rồi . . . hạ xuống nệm . . .

Quang làm như máy , chàng không cần ngừng tay – dù là ngừng nữa dây đồng hồ – để suy nghĩ hoặc chọn lựa , hoặc sửa đổi . Hồi trưa này , suốt ngày nay , nói cho đúng ra là từ phút quyết định trở về làm lành với người yêu và chấm dứt cuộc “sống chung thử thách tình yêu trong sạch lắm lắm” . Bây giờ , chàng chỉ còn có việc thực hiện . Sau cùng , chàng mở gói giấy bóng , lấy ra năm đóa hoa hồng Đà Lạt thứ thượng hảo hạng : bông lớn bằng cái bát ăn cơm , cánh hoa đầy mơn mớn như da má , da cánh tay đàn bà đẹp , phơn phớt như có phấn , trông ngọt ngon như có đường phèn bên trong – loại hoa hồng có những cái tên đặt biệt như Brigitte Bardot , Caroline v . v . . . cắm nhẹ vào lọ hoa trên bàn , bên chai rượu . Chàng mở một gói giấy nhỏ , lấy ra một cuốn sách rất xinh , bìa da nâu , chữ vàng , quẳng lên divan .

Chàng bật ngọn đèn có chụp lụa hồng rồi tắt ống điện néon . Căn phòng trở nên tối mờ và bên ngoài , trăng bắt đầu lên . Vườn cây đã có vài cánh lá lấp loáng ánh trăng . . .

Chàng đặt mấy đĩa nhạc violon êm dịu lên máy hát . Chàng nhẹ tay mở nút chai rượu , để sẵn sàng rót rượu ra ly khi cần đến . Xong xuôi tất cả rồi , chàng đứng xoa tay nhìn “tác phẩm” . Một nụ cười hài lòng tràn đầy hy vọng nở trên môi .

“Thấy mẹ . . . tí nữa quên . . . ! Thiếu chút nữa thì chàng la lên .

Chàng vừa quên không chuẩn bị “ngăn chặn kẻ thù” ở khu vực cửa sổ . “Kẻ thù” của chàng có thể phá rối chàng bằng cách từ dưới vườn hoa leo lên , thò đầu vào khung cửa sổ này .

Chàng đi qua cửa sổ , nhắc bốn chậu hoa đặt dưới nền nhà lên đặt lửng lơ , hờ hênh trên thành cửa sổ , Cả bốn chậu hoa đều đặt nửa trong , nửa ngoài thành tường dưới cửa sổ . Kẻ nào đứng “lén phéng” dưới vườn kia mà đại dột với tay lên toan mượn thành cửa

sổ để đánh đu nhìn vào phòng chắc chắn sẽ bị . . . – có thể là bị cả bốn chậu – rớt xuống đầu không vỡ đầu thì cũng què chân. Chàng nhìn quanh một vòng khắp phòng và thấy rằng mọi điều kiện để chiến thắng : thiên thời , địa lợi , nhân hóa . . . đêm nay chàng đều có hết , có đủ . Kể khó tánh nhất đời cũng không thể chê bai được nửa câu . Người đòi hỏi nhiều nhất thế giới cũng không có thể đòi hỏi thêm được gì nữa.

Ôi . . . tiếng đàn vi vút , nỉ non . . . Ôi . . . đôi ly pha- lê đứng bên chai rượu , đứng dưới cánh hoa , đẹp biết chừng nào – Ôi đôi gối bông trắng muốt nằm trên mặt nệm xanh lá cây . . . Ôi . . . mặt chiếc mền len phẳng lì mời chào . . . Chỉ cần nhìn đến mấy thứ đó , nhịp máu trong đường huyết mạch của chàng trẻ tuổi đã tự động chạy mau hơn , sôi nổi hơn . Không có một cô gái mạnh khỏe bình thường nào – chỉ cần là người bình thường thôi – đứng trước cảnh này , ngồi vào cảnh này , mà lại có thể khăng khăng không chịu.

Nhưng nụ cười “tiền chiến thắng” vui tắt đi trên môi chàng trẻ tuổi khi chàng nghe có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa . Chàng nghĩ thầm và tự nhủ – “lại thằng khốn đến phá đám . Đùng nóng . Cứ bình tĩnh mà đối phó . Minh mà nóng là . . . tiêu ma hết sự nghiệp . . .” Chàng cố lấy bình tĩnh để đi ra mở cửa.

Minh Nhung . . . nữ giáo sư Line Em Em đứng ngoài cửa . Nàng có vẻ hơi ngượng và bối rối nhưng cũng có thừa cả quyết.

Ý thức được tình trạng của mình , Minh Nhung gượng cười :

- Tôi lại đến làm phiền . . .

Với một bộ mặt lạnh như tiền , Quang đáp nhỏ :

- Vâng , bà nói đúng.

Chàng đứng chặn cửa . Minh Nhung muốn bước vào phòng nhưng không được . Nàng đành thò cổ , nhón gót để nhìn qua vai chàng thanh niên cao lớn :

- Lan Phi đâu nhỉ ? Tôi muốn gặp nó . . .

- Để làm chi ạ ?

- Để nói chuyện . Tôi có chuyện cần nói với anh và Lan Phi . . .

- Nếu không có gì gấp quá , ngày mai xin bà trở lại . . .

Minh Nhung làm bộ như không nghe rõ câu nói của Quang . Vì sao đi nữa , nàng cũng là cô giáo của họ . Người dạy học trong xã hội Việt Nam vẫn còn được kính nể và được học trò khuất phục , e sợ : dù người học trò có là sinh viên lớn lộc cọc và sắp là bác sĩ . Khi nàng tiến lên . Quang vẫn phải – dù chàng không muốn – lui lại để nàng vào phòng.

Minh Nhung cố nén một tiếng thở dài khi nàng thấy cảnh tượng trong

phòng : ánh sáng lờ mờ hư ảo , tiếng nhạc véo von , giục giã – “yêu đi , yêu nhau đi . . .” , divan , đôi gối , tấm mền , hai cái ly , chai rượu

. . .

- Chúng ta có thể nói chuyện với nhau được tối nay thì sao lại phải để đến ngày mai – Minh Nhung nghiêm giọng nói tiếp – việc gì có thể làm hôm nay được thì đừng để đến ngày mai . . .

Quang nhếch mép :

- Bà nói đúng tôi sẽ làm tất cả những việc gì tôi có thể làm được trong đêm nay . . .

Giả vờ như không “thông cảm” câu dùng chữ ấy , nữ giáo sư Minh Nhung cố gắng cho giọng nói của nàng được nghiêm trang hơn nữa. Tôi muốn thảo luận với hai người về một vài khía cạnh mới của cuộc sống chung giữa một đôi nam nữ trong xã hội hiện đại . . .

Chợt nàng trong thấy cuốn sách bìa da nằm ngậy thơ trên diva :

- Sách gì mà đẹp thế này ?

Nàng cúi xuống lượm cuốn sách , giơ lên coi.

Quang đứng khoanh tay trước ngực , dáng điệu và vẻ mặt vẫn bình thản , tự tin . Chàng dư biết bà Di đến đây để làm gì , đến với mục đích gì , nhưng chàng không lo ngại lắm . Chàng tin rằng bà này , dù có giở những ngón “đòn” cản trở nào đi chăng nữa , cũng không thu được kết quả gì . Chàng biết Lan Phi cũng không tôn trọng lắm những ý kiến và ý muốn của bà này . Và bà này cũng chẳng có thủ đoạn nguy hiểm nào để phá rối . Việc bà ta định ở lại đóng vai “kỳ đà cản mũi” cũng không được , Lan Phi cũng không thích bà ta ở lại đây ám nàng quá lâu . Bà ta cũng chẳng có lý do gì để duy trì sự có mặt của bà ta ở đây suốt đêm.

Thấy bà Di cầm cuốn sách bìa da lên xem chàng cười nhẹ :

- Thừa bà . . . đó là cuốn thơ tình . . .

- Thơ tình . . . ? – Minh Nhung lật vì trang coi , nàng cầm sách đến gần ngọn đèn để coi cho rõ - . . . thơ tình ? Trời . . . lại cả hình à ?

Quang cười thầm :

- Vâng . Có cả hình . . . Sách quý mà giáo sư . . .

Nữ giáo sư Minh Nhung lật thêm vài trang sách nữa . Những bức hình vẽ đầy nghệ thuật trong đó càng làm cho nàng thêm choáng váng , say sẩm , tối tăm mặt mũi.

Như người bị đẩy tới một sự việc kinh ngạc nhất đời , Minh Nhung gọi lạc giọng :

- Anh Quang . . .

Quang đáp ròn tan , ngoan như chú học trò kiêu mẫu :

- Dạ . . .

- Anh không có quyền làm thế . . .
- Thưa cô . . . cô dạy em không có quyền làm . . . gì ạ ?
- Anh đã hứa danh dự là . . . là . . . anh sẽ không . . . làm gì nó . . . trước ngày cưới nó . . .

Tiến lên hai bước , đến trước mặt Minh Nhung , Quang – với một dáng điệu rất đàn ông – khoanh tay trước ngực nói đồng dạt :

- Thưa cô . . . Minh Nhung , tôi đã quá tuổi đi chơi Si- cút cắm trại rồi . Tôi không phải là vệ sĩ thức suốt đêm để bảo vệ cho công chúa . Tôi là một gã con trai lành mạnh và . . . tôi . . . yêu . Sở dĩ ngày hôm nay có tình trạng này là cũng do lỗi ở tôi một phần lớn . Vì tôi ngu ngốc , vì tôi thộn nên nhắm mắt làm theo tất cả những gì người tôi yêu muốn làm . Đáng lý ra người yêu nàng , tôi lại đóng vai trò . . . cả thộn , cả quỳnh . Tôi làm yếu đuối với đại lượng , tôi làm sự trù mền với ngốc dại . Nhưng . . . – tôi có thể sửa chữa lại những lầm lỗi ấy của tôi . Và đêm nay , tôi sửa lại . . . không có gì ngăn cản tôi được cả . Nếu tôi không sửa được . . . tôi biến . . . Tôi đóng vai cả quỳnh đến hôm nay là đủ lắm rồi . . .

Cửa phòng tắm mở ra rồi Lan Phi xuất hiện . . . Nàng đi ra giữa phòng , lộng lẫy và kêu gọi trong tấm áo ngủ mỏng tanh màu hồng .

..

Lan Phi không nhận thấy nét bối rối trên mặt Minh Nhung :

- Dì ở đây ăn cơm với bọn cháu nha . . .

Quang xử sự một cách rất đàn ông :

- Tối nay Dì Minh Nhung bận , Dì không ở lại ăn cơm với tụi mình được . Anh đã mời bà rồi , bà từ chối . . .

Cô cháu gái của Dì hình như cũng không “kết” bà Dì ở lại mấy.

Lan Phi thốt ra một tiếng “ồ” vô thường vô phạt rồi tiếp :

- Dì phải đi hả Dì ? Thế tối mai Dì lại ở chơi lâu vậy , Dì nhé ! Dì hết hẳn nhức đầu chưa ?

Trước khi dì kịp trả lời , Quang đã nắm nhẹ lấy khuỷu tay bà Dì , “lái” bà đi ra cửa !

- Bà về . . .

Và chàng nghĩ thầm – “bà về cho được việc”.

Minh Nhung vừa mở miệng định phản đối . Nhưng đôi mắt dữ tợn , đe dọa của Quang làm cho nàng đành thở dài.

Dù có là cô giáo , Minh Nhung vẫn là đàn bà . Dù có là học trò , Quang cũng vẫn là đàn ông . Và ở cõi đời này , trên trái đất này , trong thế kỷ này , đàn bà bao giờ cũng phải khuất phục đàn ông.

Ra đến cửa , Minh Nhung đành “xuống nước” năn nỉ :

- Cháu tôi còn nhỏ dại quá . Cậu nên thương nó . . . “Cậu” hứa ngay :

- Bà cứ yên trí . . . Tôi . . . “suya” mà . . .

Minh Nhung – đôi mắt rướm lệ – cúi thủ cúi đầu đi ra khỏi nhà Nguyệt Điện.

Quang đóng cửa , gài khóa mới cẩn thận rồi quay vào . Bắt đầu từ giây phút này , chàng không muốn nhìn thấy mặt bất cứ một người nào không phải là Lan Phi . Chàng không muốn dính líu đến ai và không muốn ai đến quấy rầy chàng.

Lan Phi có một chút thắc mắc :

- Dì ấy làm sao ấy anh nhỉ ? Hình như bà còn giận bọn mình . . .

- Ồ . . . mấy bà giáo già vẫn lắm cảm thế . Nguyên do là tại thiếu đàn ông chớ chẳng sao hết . . .

Chàng không còn cẩn thận lắm về lời ăn , tiếng nói như trước nữa . Sau khi chế ngự được Minh Nhung , một người đàn bà mà từ ngày nào đến giờ , chàng vẫn ngán sợ “trên chân” của mình , chàng bắt đầu coi thường đàn bà.

Lan Phi nhìn quanh . Bây giờ , nàng mới thấy căn phòng này có sự sửa soạn :

- Ồ . . . Nàng ngạc nhiên kêu lên - . . . Anh bày rượu đấy à ? Lại có cả hoa nữa . . . Đẹp quá . Thơ mộng quá . . .

- Có em ngồi vào đây nữa mới thật là đẹp . . . không có em cảnh đẹp đến đâu cũng vứt đi . . .

Quang dìu người thiếu nữ vào bàn rượu . Chàng có cái cảm tưởng như chàng là một lão phù thủy cùng hung , cực ác dẫn một nàng trinh nữ đến bàn thờ Thần Rắn.

- Đây là chỗ ngồi của Nữ Hoàng . Bò đào mỹ tửu đây . . . Xin Nữ Hoàng thưởng thức . . .

Chàng rót chất rượu vàng óng ánh như mật ong thứ thiệt vào hai chiếc ly trong suốt.

Lan Phi mở rộng đôi mắt nhưng đen nhìn ly rượu rồi nhìn người yêu.

- Rượu Bò đào thiệt hả anh ?

- Thiệt chứ ? Có bao giờ anh xài của giả với em đâu.

- Anh mua ở đâu vậy ?

- Của một người bạn thân mới đi ngoại quốc về cho anh.

- Hôm nay , chúng mình . . . khánh thành mục gì mà long trọng quá vậy ?

Quang trả lời bằng một giọng , và một vẻ đầy bí mật :

- Khánh thành một công trình quan trọng . . . đến cả một đời người .

..

- Cái gì mà ghê vậy anh ?

Tưởng là người yêu “quan trọng hóa” cho vui , Lan Phi gượng cười.

- Lát nữa em sẽ biết . Nói trước nó mất hút đi . Surprise mà em .
Uống đi em . . . Chúc em đẹp mãi , đẹp mãi , đẹp mãi . . .
Họ chạ ly.

Lan Phi rùng mình khi chất rượu mạnh chạy như một luồng lửa đỏ
suốt từ miệng nàng xuống đến nửa người nàng . Nàng nhăn mặt kêu
lên :

- Í . . . chà . . . !

- Không sao đâu em . Rượu quý nó thế . Uống đến hợp thứ hai . Lần
này , nàng còn thấy chất rượu đi mạnh và dữ dội hơn trước . Nàng
nhăn mặt nhưng không kêu lên được nữa . . .

Ngả người vào anh

Hoàng Chủ Nhân – đứng khom khom ghé tai vào cánh cửa , vận hết
tinh thần để nghe ngóng – chàng chỉ nghe thấy tiếng nhạc máy hát
êm đềm , du dương vắng ra.

Chàng đi ra vườn , chàng lại đến đứng dưới khung cửa sổ căn
phòng như đêm qua.

Trăng vừa lên . Trăng thu sáng vắng vặc . Như lời ca hát Đêm Thu
của nhạc sĩ Đặng Thế Phong.

. . . đêm xuống dần và ánh trăng lên dịu dàng , ánh trăng chiếu qua
cành lá . . . Hoàng Chủ Nhân nghe được tiếng nhạc rõ hơn . Tiếng
violon du dương , tiếng piano như tiếng đập của trái tim , của mạch
máu , Nhạc Ý Temptation quyến rũ đến mê hồn.

Và chàng – Hoàng Chủ Nhân – nghe tiếng nói của nàng . Tiếng nói
mơ hồ như tiếng nói từ một thế giới nào xa xôi , thơm phức vắng lại :

- Nhạc tuyệt diệu quá . Em thích nghe bài này quá . . .

Rồi tiếng kẻ thù :

- Chúng ta đi một đường ?

- Anh bảo đi đâu ạ ?

- Đi một đường . . . , nhảy bài này . . .

- Dạ . . . chết . . . hình như em say rồi . . .

- Không sao . . . Anh đỡ em . Ngả đầu vào anh này . Thế . . . Thế . . .

Được chứ ? Dễ chịu chứ ?

Hoàng Chủ Nhân nghe giọng nói của gã thanh niên và hiểu là gã
đang nghĩ gì , đang làm gì , và đang định làm những gì . Hoàng Chủ
Nhân rất quen thuộc với giọng nói ấy , vì chàng đã dùng đến giọng
nói ấy nhiều lần . . .

Chàng thích nghe giọng nói ấy do chính miệng chàng phát ra bên tai
người đẹp . Và chàng ghét cay , ghét đắng những kẻ khác dùng
giọng nói ấy , nhất là lại dùng để nói với người đàn bà mà chàng
cũng muốn tranh phần nói.

- Mình . . . Mình . . .

Tiếng người thiếu nữ gọi , yếu ớt như hết hơi , như người ốm kiệt lực sắp chết . . .

- Em nói gì ?

- Chúng mình . . . nhay với nhau như thế này . . . có nên không ?

- Sao lại không nên em ?

- Vì . . . vì . . . chúng mình đã quyết định là . . . sống chung nhưng không gần nhau quá . . . tránh nguy hiểm để giữ gìn cho nhau . . .

Tiếng cười của gã thanh niên “Lưu manh” cố làm ra chân thành và đại lượng :

- Thì anh có làm gì em đâu nào ? Anh vẫn giữ gìn cho em . . . đều . . .

Hoàng Chủ Nhân thốt ra một tiếng thở dài như người cô đơn nhất đời :

- Chi vậy anh ?

- Uống chút rượu . Vừa nhẩy vừa uống rượu Bò đào . Lối uống rượu này phải như vậy . . .

Lại có một tiếng con gái thở dài sắc như mũi kiếm Ý Thiên đâm suốt vào lòng Hoàng Vô Kỳ , đứng chết dí dưới vườn :

Uống đi em . . .

Anh muốn sao cũng được . Em nghe anh . . . Em nghe anh hết . . .

Hết . . .

“Thời gian là một vật có thể co giãn được !” Chưa bao giờ câu nói của Vladimir Dutdinsev lại đúng đến thế . Giây phút khom lưng , đứng vịn tay vào thành bằng tường băng giá , nghe tiếng nhạc từ trong phòng tối vẳng ra , lẫn với những tiếng nói như thì thào của người thiếu nữ , Hoàng Chủ Nhân thấy dài vô cùng . Trong lúc đó , thời gian không có ảnh hưởng gì với đôi người trẻ tuổi đang ở trong phòng . Họ không biết có thời gian , họ chỉ biết có nhau . Chàng trẻ tuổi nắm chắc sự hài lòng trong tay , chàng hưởng nó chậm chậm để tận hưởng như người ta ăn dè một miếng ngon.

Hoàng Chủ Nhân khổ sở đến gần như đứng không vững . . . Bàn tay chàng đặt trên thành tường run run lên . Chàng như người bị sốt rét nặng sắp lên cơn . Hai đầu gối chàng muốn khụy xuống . Nhưng chàng cũng không có đủ can đảm để lê gót đi nơi khác , đi một nơi mà tiếng nói của Lan Phi không thể vang đến được.

Bên trong , Lan Phi và Quang uống đến ly rượu Bò đào thứ nhì , rồi thứ ba . Những lần sau này , Lan Phi không rùng mình , không nhăn mặt nữa . Nàng đã có đủ tư cách để thưởng thức chất rượu nóng chảy lan trong cơ thể :

- Rượu . . . kỳ quá anh . . . Sao em thấy rượu ngọt quá đi . . . Hồi nãy

, sao rượu khó uống quá . . . cháy cổ . Giờ thì ngọt quá trời . . .

Quang đồng ý ngay.

Chàng nheo mắt quan sát nét mặt người yêu để ước lượng chất men đồng lửa đã tác động tinh thần nàng đến đâu rồi.

- Ờ . . . rượu quý nó thế đó , cứng ạ . . . Lúc đầu bao giờ cũng khó uống . . . Càng uống nhiều càng ngọt và dễ chịu.

Lan Phi từ từ đặt ly rượu xuống mặt bàn , ngón tay út của nàng dưới cuống chiếc ly pha lê , cong lên như một cành hoa . Nàng cảm thấy cơ thể nàng có một sự biến chuyển rất lạ . Nàng lâng lâng như một cánh diều vừa bắt gió phăng phăng dâng lên trời xanh , nàng phơi phơi như một bông hoa đang nở cánh . Cảm giác thật thích thú . Nàng chú ý nhìn chai rượu và nghĩ rằng việc uống rượu chẳng có gì là nặng nề hoặc đáng sợ cả . Nàng có thể uống rượu như thế này hoài hoài.

Nàng từ từ đưa ly rượu lên môi và uống một hớp cạn ly . Nàng cầm nghiêng ly cho chút rượu còn lại đọng vào miệng ly . Chất rượu óng vàng và đặt sánh như mật ong . Nàng le lưỡi liếm giọt rượu ấy như một con mèo liếm giọt sữa.

Họ lại tiếp tục nhẩy . Lần này , Lan Phi nép sát mình vào người yêu . Họ nhẩy chậm và như mết mỏi.

- “Đã đến giờ hành sự rồi” – Quang nghĩ thầm – “Chín mùi ! Chín mùi ! Không còn gì có thể chín hơn được nữa !”

Chàng nói nhỏ vào tai nàng.

Bên ngoài , dưới vườn , Hoàng Chủ Nhân nghe có một tiếng người rì rầm rất nhỏ lẫn trong tiếng nhạc đĩa . Hoàng Chủ Nhân vận hết cả “công lực” lên tai để nghe . . .

- Em yêu . . . Anh yêu em lắm lắm . . . không bao giờ anh muốn làm gì để em phải đau đớn hết . . .

Lan Phi nép sát hơn nữa vào người yêu :

- Em biết . . .

- Tuy Nhiên – Chàng nói tiếp – đôi khi anh có thể làm những việc mà thoạt tiên , em tưởng là làm hại em , nhưng thực ra là làm tốt cho em

. . .

- Chuyện đó không bao giờ có . . .

Lan Phi – mắt vẫn nhắm – kiễng chân , rướn mình lên hôn nhẹ người yêu.

- Em . . .

- Anh không bao giờ làm em phải đau đớn . . . – Nàng nhẹ nhẹ lắc đầu , mắt vẫn nhắm – anh không làm được . Anh hiền hậu , trong sạch , ngay thẳng . . .

Quang cảm thấy cơn hăng hái của chàng xẹp xẹp xuống như một trái banh bị kim châm xì hơi :

- Em biết anh là người trọng lời hứa lắm . . . Anh trọng lời hứa như trọng danh dự . Khi anh đã hứa điều gì là anh giữ mãi mãi , không gì có thể làm anh quên được lời hứa ấy . . . Anh có một tâm hồn cao thượng . . .

Nếu ở trên thế gian này có một gã con trai nào được người yêu ca ngợi mà lại cho đó là một sự trái ý , gã đó chắc chắn phải là Quang . Chàng được khen , được đề cao nhưng chàng lại chỉ muốn nàng đừng nói những lời đó :

Chính Lan Phi lại đề nghị :

- Em khát . Chúng mình uống rượu nữa đi . . . Nàng buông chàng ra để trở lại ngồi chiếc nệm trải dưới cửa sổ . Chỗ đó là chỗ Quang muốn nàng ngồi , mơ ước nàng đến ngồi . Cơn hăng hái của Quang lại bùng bật dâng lên . Một nửa phần chương trình đêm nay của chúng ta đã được thực hiện êm đẹp . . Chàng chỉ cần có sự tự tin và tiến tới.

Lan Phi quơ tay tìm thấy cuốn thơ.

Nàng giơ lên :

- Sách gì đây anh ?

- Một tập thơ anh vừa tìm thấy . . .

Lan Phi nhìn dòng chữ mạ vàng in trên bìa sách :

- Thơ tình . . .Ồ thích quá – Nàng reo lên – Thật hợp thời , hợp cảnh

. . .

Nàng uống một hớp rượu nữa rồi nhìn quanh :

- Rượu này , nhạc này , hoa này , thơ này . . . Nếu em không tin anh là người đàn ông em sẽ nghĩ rằng anh dàn cảnh để . . . quyến rũ em.

- Đừng . . . Em đừng nghĩ bậy . . .

Tuy mỉm cười , Quang cũng cảm thấy hơi rờn rợn vì câu nói của Lan Phi.

Nhưng Lan Phi không để ý đến chàng , nàng mãi đọc thơ :

Ôi cặp mắt của người trong tợ ngọc

Sáng như gương và chấp chóa kim cương

Mỗi cái góc là một vì sao mọc

Mỗi liếc yêu là phảng phất yêu đương . . .

Nàng áp cuốn thơ vào ngực , mắt ngửa lên , làn môi hé mở thở ra một hơi dài – nét mặt của nàng lúc đó như nét mặt của người xuất thần – nàng lại lớn tiếng đọc thơ.

Tiếng thơ ngọt ngào ấy như những mũi đinh xoáy tròn ốc vào hai lỗ

tai Hoàng Chủ Nhân đứng khom khôm dưới vườn :

Hai mắt ấy chiếu hào quang sáng ngợp

Dẫn hồn ta vào thế giới thiêng liêng

Hớp nhiều trăng cho hồn trinh rất ngợp

Say nhạc hương nổi bông giữa Đào Nguyên

- Anh có khoái thơ Nguyễn Bính không ?

- Không . Thơ Nguyễn Bính “nhà quê” . . . lắm.

- Đúng . Em cũng nghĩ vậy . Thơ Nguyễn Bính “nhà quê” quá trời đi .

Chỉ có Mari Sến mới khoái thơ Nguyễn Bính . Anh mà nói anh khoái thơ Nguyễn Bính là em chê anh liền tù tì . . .

- May quá.

- Hích . . . Hích . . .

Lan Phi cười như nàng bị “thọc lét” :

- Em khoái thơ Hàn Mặc Tử . . .

- Anh cũng khoái thơ Hàn Mặc Tử.

- A . . . có bài Gái Quê nè.

“Xuân trẻ , xuân non , xuân lịch sử.

Tôi đều nhận thấy trên môi em”

- Môi em có đủ xuân trẻ , xuân non . . . mấy ly xuân lịch sử không anh ?

- Có ! Có . . . Môi em có đủ tất cả các thứ xuân.

- Làn môi nong nóng tươi như máu

Đã khiến môi tôi mấp máy thèm . . .

- Ghê quá . Môi gì mà nong nóng . . . gì mà tươi như máu ! Hàn Mặc Tử bệnh hoạn quá có phải không anh . Em đọc bài Tranh Lỗa Thề cho anh nghe chằng ! Ngồi yên để em đọc ạ.

Dáng tầm xuân uống trong tranh Tố Nữ

Ôi Tiên nương ! Nàng lại ngự nơi này

Nàng ở mô ? Xiêm áo bỏ đâu đây

Đến triển lãm cả tấm thân kiều diễm

Nàng là tuyết . . . hay da nàng tuyết diễm ?

Nàng là hương hay da thịt lên hương ?

Mắt ngài châu rung ánh sáng Nghê Thường

Lệ tích lại sắp tuôn hàng đũa ngọc

Đem u huyền ngủ mơ trên mái tóc

Và chút răng . . . say động ở làn môi . . .

Eo ôi thơ ghê quá . . .

Cho tôi nuốt một dòng sâm ngọt lộng

Ôi lồ lộ một tòa hoa nghiêm động

Tôi run run hăm lại cánh hồn si

Ôi hai tay . . . – rơi chén ngọc lưu ly
Ôi hai chân nở màu sen ẻo la?
Cho tôi nâng . . . cho tôi nâng tất ca?
Tôi miên man sống lại mộng Quỳnh Giao
Cho đê mê chơi với hồn lên cao
Một tinh cầu sẽ tan ra biển lệ . . .

- Anh ơi thơ . . . hay quá , đẹp quá . Thơ làm em muốn khóc . . .
Dưới vườn cây trắng giải có mấy bông hoa đứng im như mắc buồn ,
Hoàng Chủ Nhân nghĩ thầm – “Mẹ kiếp , thằng oắt con nay mà thủ
đoạn ra gì ! Không biết nó móc ở đâu ra mà nhiều thơ gạ gẫm đến
thế không biết !”

Trong phòng , Lan Phi không khóc . Nàng nằm ngả lưng lên chiếc gối
bông đã chờ đợi ở đó từ bao giờ . Chát rượu ngấm làm toàn thân
nàng lâng như bay bổng ở chín tầng mây . Lúc khác , nàng lại có cái
cảm giác như thân thể nàng trôi trong một biển nước xanh thơm
phức . Nàng như lạc vào một thế giới thần tiên , một thế giới không
có ưu phiền , không có bất cứ một sự ràng buộc nào.

Đôi mắt nàng lim dim nhìn chàng trẻ tuổi . Đôi má nàng tuyệt hồng ,
hồng vì rượu , vì mộ sức nóng kỳ dị nào đó làm cho nàng như trở
thành một người khác . . .

- Em khoái thơ Đinh Hùng . . .
- Anh cũng khoái thơ Đinh Hùng . . .
- Em khoái cái bài Nữ Sắc này nhất . . .

Có những buổi ta nhìn em kinh ngạc
Hồn mắt dần trong cặp mắt lưu ly
Ôi mắt ra khơi , ôi mắt dị kỳ
Ta nhìn đó thấy trời ta mơ ước
Thấy cả bóng một vàng đồng thuở trước
Cả con đường sao mọc lúc ta đi
Có nhiều mây sương ngủ lồi ta về
Khấp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ
Ta run sợ cho yêu là mệnh số
Mặt tay em định hộ kiếp ngàn sau
Vì người em có bao phép nhiệm màu
Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc
Ta đặt em lên ngai vàng nữ sắc
Trong huy hoàng chiêm ngưỡng một làn da
Buổi em về sát thịt tẩm hương hoa
Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết
Ôi . . . rạo rực cả mình em băng tuyết

Rợn xuân tình lên bộ ngực thanh Tân
Ta gần em mê từng ngón bàn chân
Mắt nhắm lại cho hồn nguôi gió bão . . .
Nàng vòng tay lên choàng lấy cổ người yêu . . .
- Anh . . . có mê . . . ngón bàn chân của em không ?
- Mê lắm . . . Ngón chân em đẹp lắm . . .
- Thật không . . .
- Thật mà . . .
- Hôn nó đi . . .
- Anh . . .
- Hả?
- Yêu em không ?

Nàng kéo chàng xuống.

Đột nhiên , Quang cảm thấy nghẹn thở . Cái họng chàng như tắt lại .
Chàng có cái cảm giác tức thở như lần chàng thắt cravate lần thứ
nhất trong đời , như cổ áo sơ mi của chàng quá chật.
Toàn thân Lan Phi như một con rắn mềm mại và quấn quít , cạnh
người yêu.

Quang cảm thấy sợ hãi . Chàng cố gỡ vòng tay của nàng :

- Lan Phi . . . nghe anh đây . . .

Lan Phi không còn nghe được gì nữa . Nàng như bị một con sóng
lớn cuốn đi , trôi băng băng trên dốc mê loạn . . .

Nếu lúc đó Lan Phi chống cự hoặc sợ hãi , chắc chắn Quang đã
hăng hái tiến tới , chàng đã thẳng tay thực hiện cái chương trình đã
định của chàng . Nhưng Lan Phi làm quá . Người hoảng sợ giờ đây
là Quang chứ không phải là Lan Phi.

Đột ngột , Lan Phi lên tiếng :

- Mình . . . ! Mình . . . ! – Đôi mắt vẫn nhắm , nàng nói như người nói
trong giấc mơ – Quang . . . chúng mình không nên . . . – Nàng hôn
chàng – Đề phòng . Giữ cho nhau . . . – Lại hôn – Chúng mình đã
hứa . . . – Hôn - . . . chung sống trong sạch . . .
- Hôn . . . ! Hôn . . . !

Mọi việc xảy ra theo đúng như ý muốn của Quang.

Lan Phi đã sẵn sàng rồi , Quang – trong giây phút này – có thể làm
tất cả những gì chàng muốn làm với nàng.

Nhưng . . . lạ thay , có một cái gì đó giữ chàng lại . Lúc đó , vòng tay
Lan Phi choàng quanh cổ Quang đã buông lỏng xuống . Nàng nằm
đó , hai chóp ngực phập phồng lên xuống . Quang chống tay ngồi
dậy , chàng cúi xuống nhìn nàng.

Rồi trong lúc Lan Phi không ngờ nhất không chờ đợi nhất , Quang

thốt ra một tiếng thở dài . . .

Tiếng thở dài đó làm cho Lan Phi mở choàng mắt . . .

- Không thể được , em ạ . . . – Như người kinh hoàng vì một chuyện gì kinh dị , Quang lồm cồm bò xa Lan Phi , chàng hỗn hển như vừa chạy trên một con đường xa . . . – Không được . . . ! – Chàng nhắc lại – Chúng mình làm thế . . . thì bậy lắm.

Lan phi cũng chống tay ngồi dậy . Nàng ngồi dựa lưng lên chiếc gối , đôi mắt mở rộng nhìn chàng . Đôi mắt vừa ngạc nhiên , vừa sợ , vừa bất mãn . . .

Ngoài vườn sáng trăng . . .

Hoàng Chủ Nhân – thấy trong phòng im lặng kéo dài , phi thân lên để nhòm vào phòng.

Chàng giơ tay vói vào thành cửa sổ định bám vào đó nhô người lên .

..

Bốp !

Một chậu hoa lớn , nặng đến ký lô cả đất và hoa , rơi xuống như một tảng đá lớn.

Hoàng Chủ Nhân giơ hai tay lên ôm lấy đầu . . .

Nhưng không kịp nữa rồi . Hai bàn tay chỉ mới di chuyển được nửa chừng , chàng đã từ từ ngã ra , nằm ngửa trên cỏ . . .

Chậu hoa đặt mím trên thành cửa sổ đã rớt trúng đầu Hoàng Chủ Nhân , và Hoàng Chủ Nhân nằm đó , ngất . . .

Quang nghe thấy một tiếng bịch phát ra từ phía cửa sổ . Chàng không nhớ là hồi nãy , chàng đã xếp mấy chậu hoa lên thành cửa sổ để bẫy kẻ nào manh tâm bấu lên đó để nhòm vào phòng.

Tiếng động ấy làm cho óc chàng nghĩ đến chuyện đi ra cửa sổ đứng cho thoáng cho xa cái mùi da thịt thơm tho đầy quyến rũ của Lan Phi.

Quang đứng nhìn xuống vườn . Nhưng trong cơn xúc động – chàng vẫn còn xúc động , hai bàn tay chàng vẫn còn run run – Quang không trông thấy Hoàng Chủ Nhân nằm sóng sượt trên cỏ.

- Chúng mình không thể chung sống với nhau thế này được . . . –

Quang nói - . . . Sống với nhau thế này , không . . . ấy nhau cũng không được , mà . . . ấy nhau cũng không xong . Đẳng nào cũng nguy cả . Em ạ , chỉ còn có nước là chúng mình xa nhau . . . Nghĩa là chúng mình phải sống xa nhau , mỗi đứa mỗi nhà , cho đến ngày chúng mình cưới nhau . . .

Đôi mắt Lan Phi càng mở lớn :

- Anh nói gì ? Em không hiểu . . .

- Em suy nghĩ một giây thôi . Em sẽ hiểu . . .

Nhưng lại không dám quay lại nhìn Lan Phi nửa nằm nửa ngồi trên

tắm mền mời mọc đó với tấm áo trễ xuống , với mái tóc hơi rối , vài lọn tóc xõa xuống trán – mái tóc của những người đàn bà đa tình khi sắp yêu đương và sau cuộc yêu đương nầy lửa – Quang đi thẳng ra cửa :

- Anh đi . . . mai anh về sớm . . .

Quang rảo bước đi ra vườn , chàng nghĩ thầm – “Tại sao mình lại bỏ đi ? Có lẽ mình điên mất rồi ! Chắc mình điên thật !”

- Anh điên . . . hoặc là anh yêu em . . . Lan Phi ạ . hoặc là anh yêu em hơn cả anh tưởng.

Lời tự nhủ cuối cùng đó có thể được coi là lời nói thầm của chân thành nhất , cao đẹp nhất của Quang , trong lúc chàng rảo bước qua vườn Nguyệt Điện , đi về chiếc Simca trung thành nằm chờ chàng bên đường.

Dù Quang không hiểu tại sao chàng lại bỏ đi như thế này , chàng vẫn biết chắc rằng chàng bỏ đi như vậy là phải.

Lan Phi đứng ngây như tượng đá trong khung cửa sổ cao . Khi tiếng xe hơi của người yêu – người vừa ôm ghì nàng trong vòng tay , ôm rồi đẩy nàng ra – đã tắt ở đầu phố , nàng vẫn chưa hiểu hết có những sự việc gì vừa xảy ra . Nàng như người vừa qua một cơn mê loạn.

Đôi mí mắt nàng nặng và trĩu xuống , nước mắt nàng chảy ra . Sự kiện mí mắt sụp xuống đó làm Lan Phi cúi xuống và việc cúi mặt đó làm nàng trông thấy trên bãi cỏ ngay dưới chỗ nàng đứng , có một người nằm . . .

- Anh Hoàng . . .

Lan Phi thẳng thốt kêu lên . Người đàn ông đó là Hoàng Chủ Nhân . Chàng nằm ngửa , hai tay , hai chân ruỗi dài , mặt ngửa lên nhìn trời , chỗ chàng nằm chan hòa ánh trắng . Chàng nằm đó như người nằm ngắm ánh trắng . Lan Phi thấy hình như miệng Hoàng mỉm cười :

- Anh Hoàng . . . Anh làm sao vậy . . .

Lan Phi chú ý thấy một chậu hoa nằm nghiêng ngay bên cạnh chỗ Hoàng nằm . Đó là một chậu hoa vẫn được đặt trên thành cửa sổ phòng nàng . Lan Phi nghĩ đến chuyện chậu hoa đó đã rơi xuống đầu anh chủ nhà và làm anh chàng ngất đi , nằm đó . Nàng vội chạy ra phòng để xuống vườn . . .

Mười lăm phút sau , Hoàng Chủ Nhân – một Hoàng Chủ Nhân mới tỉnh , nguyên lành , trừ một cục u trên đầu – tươi tỉnh và hào hoa phong nhã bước vào phòng cô gái trọ.

Một đêm nhiều sự lạ bắt đầu . . .

Gái Trọ

Chương kết

Buổi sáng mưa dầm , bão rớt , trời đất u ám , gió thổi ào ào . . . Một buổi sáng thật hợp với nỗi lòng của Quang khi chàng trở lại nhà Nguyệt Điện.

Sống chung với nhau một nhà mà không cư xử với nhau như vợ chồng mới cưới là một cuộc sống mà Lan Phi và chàng không thể nào sống được . Chương trình sống chung của Lan Phi là một sự lố bịch . Việc chàng nhắm mắt đi theo nàng là một trò khôi hài rẻ tiền . Cái âm mưu “tiền dâm hậu thú” mà chàng định thực hiện đêm qua quả là một âm mưu bẩn . Quang thấy rằng thằng con trai nào mà phải dùng đến cái thủ đoạn chuốc rượu cho người yêu để làm người yêu mê loạn . . . như chàng đêm qua không xứng đáng là thằng con trai , hoặc chỉ là thằng con trai hèn.

Từ giây phút đẩy Lan Phi ra và đi ra ngoài nhà Nguyệt Điện đêm qua , Quang đã suy nghĩ nhiều về hành động của chàng, những hành động chàng đã làm và những gì chàng sẽ phải làm.

Chàng vẫn yêu Lan Phi . Có lẽ chàng còn yêu Lan Phi hơn trước . Những ngày sống chung vừa qua dù ngắn , dù mới chỉ vài ngày , đã đủ cho chàng thấy rõ thêm những gì đáng yêu của người yêu . Chàng chỉ không thể sống chung với nàng ở trong căn phòng quá ư đồng lõa này . Chàng tự lấy làm xấu hổ vì cái trò chuốc rượu đêm qua . Từ thuở biết hổ thẹn đến nay , cái trò chuốc rượu đó làm cho Quang hổ thẹn và khổ sở , và tự khinh nhất . Hơn lúc nào hết , chàng nghĩ rằng thằng con trai phải làm sao – nghĩa là không làm gì cả – mà đàn bà , mà đàn bà con gái cứ phải xách gói chạy theo , kêu la ới ới – “Anh ới em yêu anh . Em muốn chết vì anh – Anh nói một tiếng đi cho em chết . . .” Con trai như vậy mới bảnh . Con trai mà phải nhờ đến rượu mới được người ta cho gần là thứ con trai hạng bét , đồ bỏ . . .

Sáng nay , sau một đêm mất ngủ , lúc thì tiếc hối , lúc thì tự đề cao mình , Quang trở lại Nguyệt Điện với mục đích rõ rệt : lấy đồ ra ở riêng , tức là lấy đồ về trường để cho Lan Phi ở một mình nơi đây . Mỗi ngày chàng sẽ lại đây thăm Lan Phi , ba bốn lần , nhưng chàng không thể ngủ đêm ở đây được.

Chàng trở về ở riêng như ngày xưa và họ sẽ , vẫn tiếp tục yêu nhau

như ngày xưa.

Vào đến hành lang , Quang hơi lạ khi thấy cánh cửa phòng Lan Phi mở gần như là mở toang . Chàng biết sự ý tứ của người yêu , không bao giờ Lan Phi để cửa mở cho người đi bên ngoài có thể nhìn thông thoáng được vào phòng riêng của nàng.

Tới cửa , Quang còn ngạc nhiên hơn . Sự ngạc nhiên trở thành kinh ngạc khi chàng thấy đồ vật trong phòng bừa bãi nghiêng đổ y như căn phòng này vừa qua một trận đánh nhau , đập phá : gối , nệm , mền vứt lung tung trên nền nhà , bao nhiêu nệm ghế Salon được lôi hết cả xuống , liệng mỗi góc nhà một cái . Hình như đêm qua , có người , có nhiều người lấy gối và nệm ghế ném nhau trong phòng này . . . Bôn gòn từ một chiếc gối rách bay ra tả tơi , trắng xóa . Mấy chiếc ghế nhỏ nằm chổng bốn chân lên trần , đĩa hát vứt mỗi chỗ một chiếc . . .

Một chiếc giày cao gót của Lan Phi – chiếc giày da màu trắng mà Quang thấy nàng đi dưới chân đêm qua – treo tòn ten trên cánh quạt. Chai rượu “Bồ đào mỹ tửu” chàng mua về đêm qua và mở uống chưa hết nửa nằm lẩn lóc bên cửa , cạn khô không còn một giọt . Dưới chân chiếc bàn nhỏ , nơi Lan Phi say rượu nằm đêm qua , là một chai champagne . Chai này cũng cạn khô . . .

Trái tim chàng trẻ tuổi thất lại , khi chàng nghĩ đến chuyện người thiếu nữ đã uống hết cả số rượu này vào cái dạ dày xinh xắn của nàng . Chắc chắn đêm qua khi chàng đi rồi , tên chủ nhà lưu manh bên kia – lợi dụng cơ hội , một cơ hội vàng 36 carats – đã sang cùng với chai champagne.

Tên chủ nhà lưu manh đã thực hiện thật ngon phần cuối âm mưu chuốc rượu mà chàng đã mở đầu . Gã cũng chuốc rượu cho nàng say như chàng vậy , và gã không bỏ về nửa chừng như chàng , gã tiến tới đến nơi , đến chốn , gã làm đâu ra đấy . . .

Chàng nhìn lên khu giường ngủ của nàng :

- Lan Phi . . . Dậy chưa ?

Chàng gọi và không có tiếng nàng trả lời.

Chàng – đôi vai xuôi xuống như một người hoàn toàn thất vọng – bước đi trên những đồ vật nằm ngổn ngang về phía chiếc giường vải của chàng . Chàng mở chiếc va- li để lên giường , bắt đầu cuộc xếp quần áo . . .

Xong , chàng đi vào nhà tắm lấy khăn bông , bàn chải đánh răng .

Cái cảnh đôi bàn chải răng – chiếc màu đỏ là chàng , chiếc màu xanh là nàng – đứng sừng sững trong đôi ly thủy tinh trong có vân hoa thủy tiên làm cho chàng xúc động đứng ngây ra đến hai phút.

Khi chàng cầm chiếc bàn chải và tube thuốc đánh răng trở ra , Lan Phi từ bên ngoài đi vào.

Họ dừng lại nhìn nhau trân trối.

Quang là người nói trước :

- Anh tưởng em ngủ . Em đi đâu sớm thế ?

- Em đi dạo một vòng sở thú cho mát . ..

Nàng bận chiếc áo mưa nylon phủ ngoài áo sơ mi , quần jeans . Nét mặt nàng có vẻ đăm chiêu , suy nghĩ.

- Trời mưa mà ? Em đi ướt hết cả tóc rồi đấy . ..

Nàng chậm chậm đi theo chàng . Nàng nhìn thấy chiếc va- li xếp đầy quần áo , rồi nhìn chàng.

Chàng cảm thấy khó chịu vì cặp mắt nhìn vô cảm giác ấy :

- Anh lấy tube đánh răng cũ đi nghe . Anh để lại cho em tube mới .

Ô kê ?

Nàng thần nhiên đáp :

- Còn số tiền nửa tháng tiền nhà anh đã công ty rồi nữa ? Anh cũng phải lấy đi chứ ?

Chàng lắc đầu.

Giọng nói của Lan Phi bắt đầu mất tự nhiên :

- Mình chia đôi . Cái gì cũng chia đôi . Cũng giống như ly dị nhỉ ?

- Như ly dị sao được , em . Muốn ly dị , người ta phải kết hôn với nhau trước đã chứ !

- Anh nói đúng . ..

Sự đồng ý thụ động của nàng như một mũi dao găm đâm vào trái tim chàng :

- Em . . . Em tha thứ cho anh nhé.

- Em tha thứ gì ạ ?

- Chuyện đêm qua . ..

Làn môi nàng nở một nụ cười cay đắng :

- Lỗi tại em nhiều chứ . . . Tại em cứ . . . níu lấy anh . . .

- Nhưng anh là người tổ chức ra vụ đó . Anh sắp đặt trước : rượu này , nhạc này , thơ này . . . – Hai vai chàng lại xuôi xuống hơn nữa

– Ô . . . mà chuyện đó cũng đã qua rồi , đã xong rồi . . . anh xa em là xong hết . ..

Nàng buồn rầu :

- Thế là xong hết . ..

Chàng nói giật giọng :

- Xong là xong những chuyện cũ , hết là hết những chuyện vớ vẩn .

Từ nay trở đi , anh không bằng lòng em giở những trò “ám ở hội tề” ra nữa . . . Anh yêu em và anh sẽ xúc tiến việc cưới em làm vợ . Anh

sẽ làm tất cả những gì anh có thể làm được để cưới em trong thời gian ngắn sắp tới , thật ngắn.

Mặt Lan Phi bừng tươi lên.

Nàng không tin là tai nàng nghe đúng những lời chàng nói.

- Chúng mình làm lễ cưới hả anh ?

- Ngay tút- suốt . . .

Mặt Lan Phi bỗng xịu xuống :

- Anh . . . em phải nói để anh rõ ngay . . . Đêm qua , anh đột ngột bỏ đi . . . Em . . . đầu óc em còn choáng váng , ngây ngất . . . thì anh Hoàng . . .

Vừa đúng lúc ấy , Hoàng Chủ Nhân xuất hiện ở cửa.

Hoàng Chủ Nhân mắt nhắm mắt mở , bận áo Sơ- mi dài tay vạt bỏ ngoài quần nhàu nát , chân đi . . . trần không mang giày , không đi tất , không dép . Lúc đó , Hoàng Chủ Nhân không còn một chút xíu hào hoa phong nhã nào cả.

Vừa khệnh khạng vào phòng , Hoàng Chủ Nhân vừa giơ tay gỡ đầu :

- Xin lỗi . . . cho tôi vô tìm thấy mấy thứ đêm qua . . . tôi bỏ quên ở đây . . .

Hoàng đứng khòm khòm , gù gù lưng , nghiêng mặt nhìn quanh phòng như để nhớ dấu . Chàng đi tới chỗ chiếc mền trải dưới cửa sổ , lật tấm mền xô lệch lên.

- Cái bật lửa . . . – Hoàng nói – Đây rồi . Tưởng đêm qua Lan Phi ném của tôi ra đường , mất rồi chứ . Đây rồi . . .

Hoàng Chủ Nhân móc trong gầm divan ra đôi giày đen.

- Còn có cái cravate nữa , thôi . . . Ờ . . . Ờ . . .

- Hoàng tay xách đôi giày , tay xoa xoa cái cằm râu ra lờm chờm –

Đêm qua mình tháo cái cravate ra treo ở đâu nào . . . Ờ . . . Ờ . . .

Quang đứng như “Tù Hải chết đứng”.

Lan Phi đứng ngây ra như “Tô Thị vọng phu” . . .

Hoàng Chủ Nhân chống hông lên để nhòm xuống gầm đi văng , rồi đứng khom khom , một tay giơ lên gỡ đầu , mặt có vẻ suy nghĩ

- Không biết đôi “bouton manchette” của mình rớt chỗ nào . . . –

Hoàng nói bằng một giọng thản nhiên và hợp pháp nhất đời . . . –

Đêm qua , lúc . . . chúng mình ấy . . . nó tuột ra , rớt xuống nghe đến keng một cái . Phải không Lan Phi nhỉ ? Thế mà nó lăn đi đâu mất . . .

. Lan Phi có nhớ không ? Lúc đó , mình có nói . . . tuột mất cái bouton . . .

Lan Phi muốn khóc thét lên :

- Anh Hoàng . . .

- Lan Phi bảo gì ?

- Mời anh ra đi . Cứ tự nhiên . . . không sao . . .

- Cứ nói đi . Cứ tự nhiên . . . không sao . . .

Hoàng Chủ Nhân làm như đây là phòng riêng của chàng và Lan Phi với Quang là đôi kẻ dắt nhau vào phòng chàng ngồi nhờ nói chuyện . Chàng lom khom cúi xuống kiểm soát nền nhà.

- Anh Hoàng . . .

Tiếng kêu Lan Phi có những âm thanh bi thiết đủ để cho Hoàng Chủ Nhân lùi ra :

- Xin lỗi . . .

Lan Phi ra đóng cửa , nàng lo sợ quay lại nhìn Quang . Nàng lo sợ là phải . Nàng có đủ lý do để lo sợ . Nàng thấy rõ mặt Quang tái đi – tái như chưa bao giờ tái đến thế , tái đến nỗi không còn ai có thể tái hơn được nữa – và với những cử chỉ quyết định “ngàn năm không nhìn mặt nhau” . Quang vút mấy quyển sách vào va- li , rồi đập nắp va- li.

- Quang . . . Em chưa kể hết có những gì xảy ra ở đây sau khi anh đi . Em đang kể . . .

Chàng không nhìn nàng :

- Thôi . . . em . . . Em khỏi cần phải kể nữa . Tôi không có quyền trách cứ em , và em cũng không có bổn phận phải kể lại với tôi hoặc với bất cứ ai , những gì em đã làm . . .

- Khổ lắm . . . không phải là chuyện anh tưởng đâu . Để em kể anh nghe . . .

- Tôi không muốn nghe . . .

Như người sắp phát điên vì giận dữ , Lan Phi hét lên :

- Anh không có quyền nghĩ thế . . .

- Tôi có nghĩ gì đâu ?

- Anh không có quyền nghĩ . . . bậy về em . Để em kể anh nghe . Anh phải nghe . . .

Quang xách chiếc va- li lên . Lan Phi xô đến níu lấy tay chàng :

- Nghe em . . . Đêm qua . . . anh đi rồi . . . em vừa buồn vừa giận anh . . . em thấy ông ấy nằm dưới vườn . . .

- Hắn nằm dưới vườn ? Nằm làm chi vậy ? Hắn điên à ?

- Em không biết . Em chỉ trông thấy ông nằm dưới vườn . Ông ấy nói ông đi qua vườn , bị cái chậu hoa trên cửa sổ phòng mình rớt xuống đầu . . .

- Đáng lắm . . .

- Em xuống vườn lay ông dậy . Thấy em buồn ông vô đây nói chuyện với em cho em đỡ buồn . . .

Quang bước đi :

- Thôi . . . Đủ rồi . . .

Lan Phi níu lại :

- Chưa đủ . . . chưa có đủ tí nào . Vô đây , em với hấn ngồi nói chuyện . . . rồi . . . em có uống tí rượu . Uống chút xíu thôi . . . Thấy em buồn , hấn có chọc cho em cười , để em khỏi buồn . . . Chỉ có vậy thôi.

- Chỉ có vậy thôi ? Vậy thì . . . sao lại bừa bộn ghê gớm đến thế này ?

- Hấn có chọc cho em đuổi hấn . Giỡn chơi cho vui mà . Em có lấy gối liệng hấn . . . gối rách nên bông bay ra . . . thế thôi . . . Giỡn một hồi em chán , em bỏ hấn ở đấy , em lên giường . . .

Không còn chịu đựng hơn được nữa , Quang buông chiếc va- li xuống . Phịch . . . khóa chiếc va- li cũ bật ra , sách vở , quần áo bên trong đổ bộ ra sàn nhà . . .

Đẩy Lan Phi ngồi xuống ghế , Quang hàm hàm đi sang nhấn chuông điện cửa phòng Hoàng Chủ Nhân.

Lan Phi chạy ra tới nơi vừa đúng lúc Hoàng mở cửa thò mặt ra nhìn .

..

Bốp ! Nắm tay chàng sinh viên uất hận bay vào giữa mặt anh chủ nhà khéo chiều đàn bà . . .

Hoàng Chủ Nhân – không kịp ú ớ lấy một tiếng – ngã lộn nhào vào phòng.

- Quang . . . sao anh lại đánh người ta . . . ?

Quang đứng xoa tay . Ánh mắt chàng sáng rực những tia lửa sát nhân :

- Chẳng sao hết , đánh chơi vậy thôi . . . Tôi sẽ giết nó . . .

- Người ta có làm gì đâu ?

- Không làm gì nữa ? – Quang uất quá nói như hét . . . Nó . . . ấy cô cả đêm qua . Cô im đi . Tôi không muốn nghe nữa.

- Ấy cái gì ? không có . . . ấy cái gì hết . Em đã kể cho anh nghe rằng . . . không có gì xảy ra hết mà . Chỉ có vậy thôi . . . rồi thôi.

- Cô nghĩ tôi ngu đến nỗi tin lời cô sao ?

Quan dùng dùng đi vào phòng lấy va- li.

Lan Phi chạy theo.

- Đó là sự thật . Em thề với anh em không nói dối với anh . . .

Bắt đầu rung chuyển , Quang xúc động vì giọng nói run run chân thành của người yêu – quay lại nhìn kỹ nàng . Từ phút gặp nhau , đến bây giờ chàng mới nhìn vào mặt nàng.

- Em nói . . . em uống rượu với nó , nô giỡn với nó , đuổi nhau với nó , em ném gối vào nó . . . rồi thôi , em lên giường nằm ngủ một mình ư ? Không có gì nữa sao ?

- Không có gì nữa ! – Lan Phi nhắc lại . – Anh cứ bắt em phải nói đi ,

nói lại mãi . Lúc em lên giường ngủ thì hấn cũng say rượu quá , lại bị đau đầu nữa . . . hấn nằm quay ra divan này ngủ . Ngủ như chết . . . Sáng nay , lúc em dậy đi một vòng ra vườn hoa cho mát , hấn vẫn còn ngủ . . . Chắc hấn vừa dậy thì anh về . . . Anh không thấy hấn qua tìm đồ đó sao ? Nếu . . . hấn ấy được em đem qua đòi nào hấn lại . . . bê bối đến thế . . .

Quang thở ra một hơi dài . . .

- Thật không em ?

- Thật mà . . .

Đôi mắt khổ sở của nàng đã long lanh ngấn lệ . . .

- Em không nói dối anh chứ ?

- Không . . . anh không tin em ư ?

Chàng quàng tay lên vai nàng :

- Tin chứ . Anh tin em . . . Nhưng từ nay , em phải nghe anh . . .

- Anh bảo gì em bây giờ . . . em cũng nghe . . .

- Tốt . . . Anh muốn em soạn ngay một ít quần áo đem theo , đi với anh . Anh đưa em đến một chỗ chấm dứt tất cả những chuyện lộn xộn này của chúng ta . . . Anh muốn trước khi mặt trời ngày hôm nay lặn đi , hai chúng mình đã trở thành vợ chồng . . .

Hoàng Chủ Nhân thơ thẩn , hai tay chấp sau lưng , đầu cúi xuống , đếm bước đi trên vỉa hè loang lổ ánh nắng và có vài xác lá vàng.

Chàng đá nhẹ những cánh lá vàng và những cánh lá khô di chuyển , phát ra những tiếng sột soạt trên nền xi- măng vỉa hè.

Chàng đi đi , lại lại trước cổng nhà Nguyệt Điện . Trên cánh cổng sắt có treo tấm bảng gỗ “Phòng Cho Mướn” kẻ bằng chữ đỏ trên nền sơn trắng.

Chàng dừng bước và đứng thẳng người khi bên kia đường một chiếc xe Taunus màu xanh lá mạ dừng lại . Người lái xe là một phụ nữ bận robe sac , trang điểm như đầm . Nàng ngồi trong xe nhìn sang tòa nhà nằm trong khu vườn mát mẻ , Hoàng Chủ Nhân thấy rõ là nàng nhìn tấm bản “ Phòng Cho Mướn” treo trên cổng.

Nàng đẩy cửa xe bước ra , Hoàng Chủ Nhân thấy nàng bận Robe Sac và cặp chân nàng – thon dài – là một cặp chân thuộc loại chân quốc tế . Chàng nghĩ thầm – “Đùi em như đùi Angie Dickinson . . . ! Em mà sang hỏi phòng thì đời mình lại lên hương . . .” Chàng nghĩ như vậy trong lúc người đẹp đi qua đường.

Hoàng Chủ Nhân nở một nụ cười lịch sự.

- Thưa ông . . . – Giọng nói của nàng là giọng người Sông Hương , Núi Ngự , miền phong thổ có núi cao vừa và sông không quá sâu – . . . Ở đây có chỗ cho mướn . . .

- Thừa vâng . . . – Với một điệu nghiêng mình , giơ tay hào hoa
phong nhã như Zorro khi giở nón , Hoàng Chủ Nhân tiếp . . . – Ở đây
có chỗ cho mượn . . . Mời cô vô coi . . .

16-11-65

Hết

Nguồn: Vnthuquan

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 31/10/2005 11:19:24 CH

Hoàng Hải Thủy

Vòng tay yêu tinh

Chương 1

Đồng hồ đánh chuông 8 tiếng khi tôi bước ra khỏi cửa Hội Quán
Thám Hiểm và đứng bên hè phố nhìn xuống đại lộ. Bây giờ là buổi
tối, người thành phố bắt đầu bước chân vào những cuộc đi ăn chơi
ban đêm. Trong lúc đứng đó một mình, tôi bỗng cảm thấy rất rõ, rất
mạnh, cái cảm giác bị người lạ rình mò, theo dõi. Tôi có cái cảm giác
khó chịu đó từ hai tuần nay. Cảm giác làm tôi khó chịu và khó hiểu.
Một cái gì đó làm cho tôi thấy lạnh lạnh, tê tê, nhột nhạt ở phía bên
thân mình mà tôi nghi, tôi biết là đang có người rình mò, như làn da
tôi cảm thấy mắt kẻ đó nhìn tới. Cảm giác của tôi là một cảm giác
bén nhậy và kỳ lạ. Những con người cổ xưa sống trong những rừng

sâu không có gì tranh đấu ngoài sức mạnh tay chân, đã có cái cảm giác như tôi mỗi khi có sự nguy hiểm đe dọa, rình rập. Hiện giờ, một vài giống dân vẫn còn sống đời thô lỗ trong những rừng sâu cũng còn cái cảm giác đó, trừ những kẻ đã giao thiệp với loài người văn minh hơn đến từ miền đồng bằng và đã làm quen với chất rượu mạnh của người miền xuôi.

Có điều làm tôi bối rối là tôi chưa tìm ra được kẻ nào đang theo rình mò tôi. Hình như tôi bị rình mò cả từ bốn mặt. Tôi nhìn từ đầu phố đến cuối phố. Có ba chiếc xe tắc-xi đậu ở đầu phố, nhưng trong cả ba xe đều không có người ngồi và ba bác tài xế đang nói chuyện với nhau, đứng xúm cả một chỗ. Tôi không thấy bóng dáng một kẻ khả nghi nào lảng vảng đâu đó quanh tôi. Những người đi lên đi xuống đều có vẻ vội vã. Tôi nhìn kỹ hàng cửa sổ, trên dãy nhà bên kia đường. Tôi vẫn không thấy có bằng cứ gì cho tôi nghi ngờ kẻ, hoặc bọn lạ theo rình mò tôi đang nấp sau một ô cửa sổ nào bên đó. Vậy mà vẫn có những đôi mắt đang nhìn tôi lúc này, nhìn kỹ tôi không rời. Tôi biết chắc như thế.

Tôi bắt gặp cái cảm giác bị rình mò như thế này ở nhiều nơi trong vòng hai tuần lễ vừa qua. Tôi cảm thấy có kẻ rình mò tôi nhiều lần khi tôi đi vào Bảo Tàng Viện - đây là lần thứ nhất tôi có cảm giác bị người rình mò, theo rõi - nơi tôi tới để nhìn lại lần cuối bộ đồ trà bằng bích ngọc của nhà tỷ phú Vương Sâm triển lãm lần đầu mà cũng là lần cuối ở đó. Vì chính tôi là người đã đem bộ đồ trà bích ngọc quý giá ấy từ rừng núi Thượng Lào về đây để làm giàu thêm cho kho tàng châu báu đã nổi tiếng thế giới của tỷ phú Vương Sâm. Sau đó, cảm giác bị người rình mò lại đến với tôi nhiều nơi như ở trong rạp hát, trong hàng ăn, trong công viên, trên du thuyền, trong sông bạc,

nơi tôi chính mắt trông thấy số tiền bán bộ bảo ngọc tiêu tan đi nhanh như gió, nơi tôi nhận chân một sự thật là dù kiêu hãnh, dù tôi có thể làm được rất nhiều việc, tôi vẫn không biết đánh bạc và tôi không có may mắn ở bên bàn bạc.

Và, tôi cảm thấy bị rình mò nhiều nhất là ở ngoài phố. Tôi đã chờ đợi thấy mình có cảm giác khó chịu và khó hiểu đó ở ngoài phố cho nên tôi không thấy gì làm ngạc nhiên lắm. Nhưng, khi cảm thấy mình bị rình mò ngay cả trong hội quán - hội quán Thám Hiểm có tôi là hội viên là một hội tư, hội viên toàn là những người sống cuộc đời phiêu lưu, mạo hiểm. Trong xã hội gọi là tiến bộ và văn minh, đa số nhân dân đều sống yên lành trong những thành phố, được bảo vệ đủ mọi thứ này, số người có máu phiêu lưu, mạo hiểm và sống mạo hiểm không còn nhiều nữa. Vì vậy, việc bị rình mò ngay cả trong nhà hội Thám Hiểm làm cho nỗi khó chịu và khó hiểu của tôi gia tăng. Đây là lần thứ nhất tôi cảm thấy bị đe dọa ở ngay trong thành phố. Bực hơn nữa là tôi lại chưa biết sự đe dọa ở đâu tới, ai cho người theo rình mò tôi, ai muốn làm hại tôi? Vì sao? Để làm gì?

Vì sao? Để làm gì? Ai? Đêm nay tôi nhất định phải tìm cho ra. Vừa đúng lúc tôi thầm quyết định như vậy, có kẻ chạm tay vào vai tôi. Tôi giật mình và bàn tay phải tự động bay lên tìm cán khẩu súng lục nằm trong túi áo ngực. Với cử chỉ đó, tôi thấy rõ việc bị rình mò bí mật trong những ngày vừa qua đã làm cho thần kinh tôi cũng căng thẳng đến là chừng nào. Tôi vội vã sờ tay vào túi áo ngực như để lấy ra một hộp thuốc lá để ở đó và quay mặt lại gượng cười với người bạn vừa vỗ nhẹ lên tôi. Người bạn vừa tới bên tôi là Nguyễn Minh, anh vừa từ Bắc Bạng Dương trở về được vài ngày sau khi sống hai năm trời thám hiểm ở mồm đi đầu ngàn năm tuyết giá đó.

-Sao có vẻ hốt hoảng vậy? - Minh hỏi tôi - Bộ cậu đang bị ông chồng của người đẹp nào dọa tới hỏi thăm sức khỏe ư?

-Có chuyện gì đâu - Tôi nói suê soa cho qua đi - Mình sống ở những nơi hoang vu, vắng vẻ nhiều rồi. Về thành phố đông người không quen..

Tôi nói tiếp bằng một giọng thành thật và giọng nói của tôi như đã đánh lạc hướng nghi ngờ của Minh:

-Thành phố đông người quá...

-Còn tôi thì sau 24 tháng sống cô đơn ở nơi chỉ có tuyết trắng, được về đây, tôi thích thú lắm. Song, chắc chỉ một hai tháng gì đó là tôi cũng lại chán ngấy cảnh sống xô bồ này và lại thấy thèm đi. Sao? Nghe nói bỏ lại sắp ra đi một chuyến nữa hả? Lành này định đi về phương nào? Lại về biên thùy Trung Hoa ư ?

Tôi lắc đầu . Tôi sắp sửa làm một chuyến đi thật nhưng chưa chắc đã phải là đi về hướng Trung Hoa. Thật sự, tôi cũng chưa biết là tôi sẽ đi đâu. Tôi sẽ lựa chọn một nơi nào đó tùy hứng nhất thời sau khi đã chi tiêu hết số tiền tôi kiếm được nhờ bộ bảo ngọc tôi vừa bán cho Vương Sâm.

Minh nhìn vào mặt tôi và nhận xét tôi kỹ hơn:

-Không gặp chuyện gì rắc rối chứ? Nếu có, tôi rất sẵn sàng được giúp anh..?

Tôi lại lắc đầu. Tất cả mọi người đều biết rằng tỳ phú Vương Sâm không phải là trọc phú. Y là một hào phú, vì y có tiền mà lại rộng rãi, y biết quý báu vật hơn tiền. Y quan niệm rằng tiền bạc thì nhiều người có thể có nhưng báu vật thì một số ít người có. Và, những báu vật thường chỉ có một, không có hai. Vì vậy, y chịu mua rất đắt tiền những món bảo vật hiếm có. Bộ đồ trà bằng bích ngọc tục truyền

rằng là của bà Lã Hậu đời nhà Hán bên Trung Hoa được kể là một bảo vật thiên hạ vô song. Vương Sâm, cũng như những nhà sưu tầm cổ ngọc tỷ phú, những viện bảo tàng lớn nhất trên thế giới, đều có nghe nói đến bộ đồ trà có một không hai ấy. Đặc biệt Vương Sâm là người thích làm chủ bộ đồ trà bằng ngọc xanh đỏ nhất. Vì y rất thích nên tôi cũng bán cho y và vì y thích, nên y trả giá thật cao, cao ngoài cả sự đòi hỏi của tôi.

Số tiền có thể giúp cho người khác làm vốn sống ung dung cả một đời tôi đã làm tiêu tan rất mau trong những sòng bạc lớn của thủ đô. Nhưng tôi là người có nhiều tự ái, tôi không thể yêu cầu sự giúp đỡ, nhất là sự giúp đỡ chỉ là tiền bạc, ở bất cứ người bạn nào. Tôi không thấy cần phải kể lể cho Minh biết vận xui của tôi trong các sòng bạc trong thời gian vừa qua. Kể như vậy có khác gì gián tiếp cho hắn biết tôi đang cần tiền. Hai nữa, tôi chưa phải là tuyệt vọng hẳn về tiền, tôi hãy còn một số tiền, nhỏ so với số tiền tôi vừa thua bạc nhưng vẫn còn là lớn với nhiều người. Hai nữa, cuộc sống trong thành phố vẫn có những khoản tiền lớn đến bất ngờ cho những ai sẵn sàng nắm lấy.

-Chờ tôi đây nghe. Tôi ra ngay.

Minh dặn tôi và trở vào hội quán. Có người ở trong hội quán gọi Minh trở vào. Tôi không chờ, tôi bước đi trên hè phố.

Kẻ theo dõi tôi là ai? Tại sao? Phải chăng kẻ theo tôi tới đây là một kẻ tới từ vùng rừng núi ba biên giới Lào- Việt- Trung Hoa, vì tôi đã đoạt báu vật của họ? Họ tới đâu với mục đích giết tôi và cướp lại báu vật hoặc giết tôi để trừng phạt, để trả thù? Tôi không tin. Tôi đoạt được bộ báu vật trong tay Bành Chân, một tướng cướp đúng truyền thống giang hồ đạo tặc của Trung Hoa võ lâm. Từng ăn học ở nhiều

thủ đô Âu Mỹ, gã có thể tìm tôi nhưng tìm đường hoàng, việc cho người bí mật theo do thám tôi chắc chắn không phải là việc làm của Bành Chân. Tôi vẫn ngầm nghĩ rằng Bành Chân đã cố tình để cho tôi mang bảo vật ra khỏi vùng biên thùy do y làm lãnh chúa. Nếu y muốn ngăn cản tôi, y không cần chờ tôi yên ổn về tới đây, nhất là sau khi tôi đã bán bảo vật cho người khác và chi tiêu gần hết tiền.

Không, chắc chắn bọn bí mật theo rình tôi không phải là đàn em của tướng cướp Bành Chân.

Trên đường về tới đây, tôi đã một vài lần bị một bọn gian theo đuổi làm khó. Chẳng hạn như lần tôi bị vu cáo trong một chuyện vợ vẫn để bị cảnh sát hỏi lời thôi trong vài tiếng đồng hồ. Bọn gian lợi dụng thời gian này để tới lục soát phòng trọ của tôi. Nhưng chúng mất công vô ích. Chúng không biết rằng món bảo vật đã được tôi nhờ một bà già cẩn thận đem về trước cho tôi. Bà này yên trí tôi gửi mang mấy cái bát đĩa cổ, dễ vỡ, nên giữ gìn rất cẩn thận.

Bọn rình mò tôi mấy hôm nay có phải là cùng một bọn với bọn đã làm phiền tôi trên đường về của tôi không? Nếu đúng là một , chắc là chúng phải biết rằng bảo vật bây giờ không còn ở tay tôi nữa chứ? Nếu muốn lấy lại bảo vật, chúng không nên mất công theo rình tôi mới phải chứ. Hay là chúng định trả thù? Nếu định trả thù, chúng đã có thừa cơ hội để ám hại tôi rồi, chúng cần gì phải mất công đi theo rình mò tôi như vậy?

Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, việc tôi bị người theo rình là một việc có thật. Đêm nay tôi nhất định làm cho bọn theo rình tôi phải ra mặt. Tôi tin rằng tôi có cách làm cho chúng phải lộ diện. Tôi bắt tay vào việc ngay lúc này.

Trong những châu thành lớn, địa điểm ban đêm vắng vẻ nhất chính

là nơi lúc ban ngày đông người ta nhất. Khu Lam Sơn vào giờ này vắng tanh như ở giữa bãi sa mạc. Khi tắt cả những văn phòng, những cửa hiệu đều đóng cửa, nơi đó lát nữa đây sẽ chỉ có tôi và bọn đi theo rình mò tôi.

Khi tôi đi tới đầu phố, dãy phố có toà nhà hội quán Thám Hiểm, một gã đàn ông đi ngược đường tôi. Tôi đi xa hội quán và gã đi tới gần hội quán. Về mặt, về người, y phục và dáng điệu của gã đàn ông này có một vẻ gì quen quen với tôi làm cho tôi đứng khựng.

Tôi đứng nghiêng người nhìn gã đàn ông có vẻ quen quen đó trong lúc gã ung dung, nhàn tản, đi về phía cửa hội quán Thám Hiểm.

Linh tính tôi dường báo cho tôi biết mắt tôi vừa nhìn thấy một sự gì lạ, một sự kiện gì cần để ý, nhưng ngay lúc đó tôi không thấy có gì đáng cho tôi chú ý lắm, ngoài việc tôi gặp một người đàn ông có nhiều vẻ quen thuộc. Gã đi xa tôi và tôi lại đi. Tôi đi về khu Lam Sơn, đi và biết rõ rằng bọn theo dõi tôi từ mấy ngày nay đang đi theo tôi.

Mãi cho tới khi tôi đi tới vỉa hè trước toà Đốc Lý tôi mới nhận thấy rõ sự kỳ dị vừa xảy ra. Sự ghi nhận ấy làm tôi rùng mình kinh hoảng.

Vì...mặt mũi gã đàn ông vừa đi ngang mặt tôi, vì y phục của gã, dáng đi của gã...nhất nhất đều giống hệt tôi. Mặt mũi gã giống hệt mặt mũi tôi và bộ y phục gã bận trên người giống hệt bộ y phục tôi đang bận.

Trên mọi phương diện, gã đàn ông ấy chính là tôi...

Tôi vừa thấy chính mặt tôi đi ngang trước mặt tôi.

Vòng tay yêu tinh

Chương 2

Chân tôi dừng lại khi óc tôi phát giác ra sự kiện đó. Người đàn ông tôi vừa gặp giống hệt tôi, giống đến nỗi chính tôi cũng phải ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó tôi nghĩ lại. Làm gì có hai người có thể giống hệt nhau ở cõi đời này? Giống nhau vài nét nào đó nhiều hoặc ít thì có thể nhưng hoàn toàn giống hệt thì không thể. Ở trong thủ đô đông người rất có thể có tới năm mười người đàn ông giống tôi, trông thoáng tưởng là tôi. Việc tôi gặp mặt những kẻ giống tôi chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên. Nhưng nếu người đó lại giống tôi cả cách ăn bận, nghĩa là nếu y ăn mặc giống hệt tôi, đó không phải là một cái gì ngẫu nhiên nữa.

Ghi chú của người đánh máy: Mất 1 khúc cuối trang 15 vì bản photocopy bị thiếu

... theo dõi, rình mò từ nửa tháng nay không? Tôi muốn tìm biết và tôi cần phải được biết rõ trong đêm nay.

Tôi do dự. Tôi muốn gọi xe tắc xi trở lại hội quán ngay lúc đó, nhưng lý trí cho tôi biết rằng việc có một kẻ giống hệt tôi không thể nào là sự thật, chắc lúc này tôi chỉ nhìn thoáng qua thấy một người hơi giống và vì nhìn thoáng, tôi nghĩ là giống hệt sức mà thôi. Tôi bực bội khi thấy rõ thần kinh của tôi bị khủng hoảng vì những chuyện không đâu và tôi lại tiếp tục bước.

Càng đi sau vào trung tâm thủ đô, tôi càng thấy bóng người thưa thớt. Công viên nhà thờ nằm lạnh dưới ánh trăng. Cả khu rộng lớn này dường như chỉ có cái đồng hồ lớn trên mặt tiền cao vút của nhà thờ và tôi là hoạt động. Tôi dừng lại nhìn quanh. Bên kia đường, những khung cửa sổ đóng kín của những toà nhà lầu như những con mắt vô hồn vì đã khép lại, không nhìn. Vắng tanh. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy có những cặp mắt nhòm ngó, rình mò tôi. Những cặp mắt không rời tôi lấy nửa phút. Lúc này, tôi còn bị rình mò chặt chẽ hơn trước.

Tôi không gặp một ai, không có bóng một cảnh sát viên hay một người gác đêm nào. Tôi chân chờ ở những ngã tư đường, chờ đợi kẻ rình mò tôi ra mặt. Đây là thời gian và địa điểm tốt nhất để chúng xuất đầu lộ diện hại tôi.

Nhưng tôi vẫn không thấy ai cả, và cảm giác bị rình mò, bị mắt người nhìn theo vẫn không rời tôi.

Tôi hơi thất vọng khi tôi đi tới cuối đại lộ và nhìn ra dòng sông lớn giờ này mênh mang nước bạc. Bờ sông quanh tôi cũng vắng tanh, tôi đi tới ngòi trên một ghề đá. Một con tàu từ từ trôi ngoài kia giống như một con bò nước trên lưng có ánh sáng. Trăng rằm trải ánh sáng xuống dòng nước bạc, nhiều chỗ trắng vàng đến rục lên như bốc lửa. Cảnh vật vắng và không gian, thời gian yên lặng đến nỗi bàng hoàng và mơ màng như đang sống trong một giấc mơ. Những giấc mơ thường không có tiếng động, không có mùi vị, nóng lạnh, chỉ bàng bạc một màu.

Tôi không nghe, không cảm thấy có người lại gần, mặc dù linh cảm của tôi rất sắc và lúc đó, tôi đang đề phòng, đang chờ đợi có kẻ thù hoặc ít nhất, tôi đang chờ đợi những kẻ đến gần tôi với ý định xấu, xuất hiện. Đột nhiên, có người ngồi cạnh tôi trên ghề đá và bằng một giọng nói lịch sự, hoà nhã, hỏi xin tôi chút lửa hút thuốc. Một người đàn ông. Khi ánh lửa từ đầu que diêm cháy lên và đưa tới gập đầu điếu thuốc lá trên miệng hắn, tôi trông thấy một khuôn mặt khắc khổ, có nhiều nếp răn và rám nắng, mặt một người suy nghĩ nhiều, khuôn mặt một người sinh trưởng ở thành phố, làn da cảm mạo nhẵn, đôi mắt và hai bên miệng có cái vẻ mệt mỏi của người đọc sách quá nhiều, người sống với sách vở và tư tưởng. Những ngón tay của bàn tay khum khum úp lại che lửa que diêm thon dài, móng tay cắt xén cẩn thận và sạch. Những ngón tay đó dài, thon nhưng cho tôi cái cảm giác là bàn tay rất mạnh, mạnh một cách kỳ diệu, mạnh và tàn nhẫn - như bàn tay một nhà giải phẫu hoặc một điêu khắc gia. Bàn tay và khuôn mặt nhìn thoáng qua ánh lửa của cây diêm châm thuốc điếu đó cho tôi nghĩ rằng người đàn ông lạ vừa tới ngòi bên tôi đây là một người làm một nghề chuyên môn và tự do nào đó. Ý nghĩ đó càng có vẻ đúng khi tôi nhìn xuống bộ y phục hắn bận. Bộ áo quần hàng đắt tiền màu nâu hạt rẻ, cái nón nỉ cũng màu nâu. Dưới làn hàng áo, đôi vai hắn nở và lớn. Bờ vai đó cho tôi nghĩ rằng hắn có một sức khỏe khác thường.

- Cảm ơn ông - hắn nói sau hơi khói đầu tiên trong lúc tôi ném que diêm tắt đi - một đêm thật đẹp và hợp với những cuộc phiêu lưu, một đêm có vẻ có nhiều chuyện lạ. Và sau lưng chúng ta, cả một thành phố chờ đợi chuyện lạ. Bất cứ chuyện lạ nào cũng có thể xảy ra

trong thành phố này trong một đêm như đêm nay. Một đêm thật đẹp...

Tôi nhìn hắn kỹ hơn. Lời nói của hắn thật lạ và khả nghi, nhất là trong lúc này lúc tôi đang đề phòng người lạ và chờ đợi chuyện lạ, nhưng gã đàn ông này trông có vẻ hiền lành, thật thà và tầm thường quá. Tôi chờ đợi thấy đột ngột hiện ra bên tôi một người Tàu, một người mặt mũi quái dị. Nếu có một gã quái dị hiện ra bên tôi, chắc tôi không đến đổi ngạc nhiên bằng người đàn ông có vẻ rất thường và không có gì là đe dọa này.

Thoạt nghe gã nói, tôi thấy gã có vẻ khả nghi. Nhưng thật ra, có gì khả nghi không? Gã chỉ phát biểu một câu nói rất thường, như người mở đầu câu chuyện bằng một nhận xét về trời mưa, trời nắng vô thường vô phạt. Tôi lấy làm lạ có lẽ chỉ vì thần kinh tôi đang bị căng thẳng, có thể vì chính tôi đang chờ đợi cái lạ nên tôi cho rằng lạ và khả nghi mà thôi.

Gã đàn ông tầm thường này không thể biết cái nguyên do thúc đẩy tôi tìm tới ghé đá công viên này đêm nay. Đôi mắt gã tuy sắc xảo nhưng đó là cái sắc xảo của người học hỏi nhiều, người biết nhiều điều hơn người nhờ sách vở chứ không phải vì kinh nghiệm sống, làm cho tôi hết nghi ngờ gã ngay. Gã chắc chỉ là một ông giáo sư đại học, có thể là người độc thân, có tâm hồn lãng mạn, vì đêm trăng đẹp nên ra đây ngồi, những ông trí thức loại như gã hay nói đến những gì phiêu lưu, mạo hiểm, xa xôi, liêu mạng...nhưng thật ra, lại là những người chưa bao giờ ngủ trên những vật có thể nằm ngủ được mà lại không phải là cái giường nệm bông.

Rõ ràng là không biết tôi đang nghĩ gì về gã, người đàn ông chỉ tay về phía con tàu chạy êm trên sông bạc, nói bằng một giọng nửa thân mật, nửa tâm sự:

- Trong con tàu nhỏ kia chẳng hạn, làm sao chúng ta biết được nó có những gì trong tâm hồn những người nó mang theo? Bao nhiêu thù hận, bao nhiêu ước mơ? Sẽ có bao nhiêu người định làm những việc liêu lĩnh trong đêm nay?

Lời nói của gã mơ hồ, nghe thì như là chứa đựng nghĩa lý thâm trầm nhưng sự thực thì chẳng có gì đáng kể. Vì lịch sự và thấy vui vui, tôi

cũng dùng ngôn ngữ trừu tượng, mơ hồ để đáp lại:

- Con người muốn làm rất nhiều việc động trời lớn lao. Nhưng may sao có rất ít người có đủ can đảm để thực hiện ý muốn...Nếu con người nhiều can đảm hơn, chắc cuộc sống này sẽ không sống được. Vì loạn.

Rất quan trọng, gã gật đầu:

- Ông nói đúng. Con người muốn thì rất nhiều nhưng có rất ít người dám thực hiện mơ ước của mình. Nếu kẻ nhiều tham vọng mà lại có một trí óc thông minh siêu phàm, người đó rất dễ trở thành một ông Thánh Sống...

Tôi cười:

- Tôi xin lỗi không đồng ý với ông bạn. Xã hội con người hiện tại đi vào giai đoạn có tổ chức đủ chặt chẽ để cho con người sống có trật tự. Thời buổi này và xã hội này không cho phép kẻ thông minh hơn người có thể tạo điều kiện để làm chúa, để có thể ép buộc người khác làm theo ý mình, làm nô lệ cho mình. Thời xưa, thời cách nay cả mười thế kỷ thì có thể...

Có vẻ suy nghĩ, gã yên lặng vài giây và nói sau khi thở ra hơi khói thuốc lá:

- Ông có thể làm đấy. Cuộc đời này hiện giờ vẫn còn có người nhờ óc thông minh cao tuyệt đỉnh, bắt người khác phải làm nô lệ cho mình...

Gã nói quả quyết như một tín đồ cuồng tín khi nói đến giáo chủ của mình, một vị giáo chủ quyền phép tuyệt luân mà gã tôn kính như thần thánh. Tôi nghĩ gã có thể là một tín đồ của một đạo giáo nào đó, những đạo giáo có những kẻ cuồng tín sẵn sàng đổ máu vì những lý do rất vu vơ. Không muốn tranh luận, tôi lạnh nhạt:

- Ông tin như vậy ư?

- Tôi tin. Còn ông - gã hỏi lại tôi - ông không tin gì sao?

- Tôi chưa có dịp nào để tin cả..

- Ông sắp có dịp tốt để tin đó, ông Huy Giang...

Tôi kêu lên:

- Ông biết tôi ư?

Người đàn ông lạ vừa gọi đúng tên tôi. Gã gọi tôi bằng một giọng chắc chắn, không chút nghi ngờ, như gã đã biết rõ tôi từ lâu chớ không phải đêm nay là lần đầu.

Trong giây phút ngạc nhiên ấy, tôi tưởng tai tôi có thể nghe lầm. Nghe lầm như mắt tôi hồi nãy đã trông lầm vậy.

Tôi phải hỏi lại:

- Ông biết tên tôi ư?

- Vâng.

Như không coi đó là việc đáng cười, không giải thích tại sao và trong trường hợp nào gã biết tên tôi, người lạ nói tiếp bằng một giọng thành kính:

- Ông Thánh biết rõ về ông chứ không phải tôi. Người biết rõ, biết hết. Người phái tôi tới đây gặp ông đêm nay để đưa ông đi. Đêm nay ông được đưa tới gặp Người.

Người...? Ông Thánh...? Gã đàn ông này có điên không đây? Gã nói gì làm nhảm về Thánh thế này nhỉ? Ở giữa thế kỷ 20 chỉ có người và người với nhau làm gì có ông Thánh nào? Đời này còn có ai được suy tôn là Thánh? Đời này chỉ còn hai ông Phật Sống ở bên Tây Tạng, nhưng nơi đâu xa đất Phật quá. Người được gã đàn ông này gọi là Thánh đó dường như ở gần ngay đây. Quái dị. Gã chưa làm cho tôi hết ngạc nhiên về chuyện gã nói đúng tên tôi mặc dù tôi chưa bao giờ gặp gã, gã đã nói sang một chuyện khác còn bí mật và làm tôi ngạc nhiên hơn.

Cũng trong giây phút ngạc nhiên, khó hiểu và bực dọc đó, tôi biết:

những kẻ rình mò tôi từ nửa tháng nay đã lộ diện. Chúng đã tới. Đêm nay tôi được thấy rõ kẻ nào tổ chức cuộc rình mò tôi, tôi được biết chúng rình tôi làm gì? Tôi sắp biết chúng muốn gì ở tôi...

Gã dục tôi:

- Chúng ta đi thôi...

Gã đầy vẻ hoà nhã nhưng cùng một lúc, vẻ hoà nhã tràn đầy tự tin và độc đoán. Gã không thèm đếm xỉa gì tới ý muốn của tôi, gã không cần hỏi tôi có muốn đi với gã đêm nay hay không. Gã chỉ bảo tôi đi với gã và gã làm như tôi sẽ phải lú lú theo lời gã.

- Khoan đã...

Tôi gạt bàn tay ra khỏi tay áo tôi, tôi cũng lấy giọng hoà nhã nhưng cố ý tỏ ra khinh thường gã. Tôi muốn biết gã biết tôi coi gã không khác một tên điên khùng và tôi không thèm chấp gã:

- Người mà anh gọi là...Thánh đó - tôi cười nhẹ như đang nói đến một chuyện đùa vui chứ không phải là một chuyện quan trọng - với tôi, không ...Thánh thần gì cả. Vì Thánh biết tên tôi nhưng Thánh không biết tánh tôi. Tôi không đi đâu hết, nhất là tôi không muốn cùng đi với những người tôi không muốn đi. Không có ai có thể bắt được tôi đi đâu hết. Tôi chỉ đi những nơi nào tôi muốn đến, tôi chỉ gặp những người nào tôi muốn gặp. Nhưng...nếu anh chịu nói cho tôi biết anh muốn đưa tôi đi đâu, người muốn gặp tôi là ai và gặp tôi để làm gì? Tôi sẽ xét xem tôi có bằng lòng không và tôi sẽ trả lời anh sau. Trước hết, tôi cần nói để anh biết...tôi không ưa thái độ của anh...

Gã bình thản nghe tôi nói. Rồi bàn tay gã bay ra rất nhanh, nắm chặt cổ tay tôi. Tôi đã từng bị nhiều người khoẻ hung bạo nắm chặt cổ tay nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp người có bàn tay cứng, mạnh đến như gã này. Cổ tay tôi bị nghiền chặt bởi một cái kèm sắt.

Mặt gã sát vào mặt tôi. Tôi rùng mình khi thấy nét mặt gã không có qua một nét gì lạ, không giận dữ, không bức tức. Tôi vẫn đinh ninh rằng khi người ta dùng đến sức lực, nét mặt người ta tự động đổi khác đi. Nếu định luật đó mà đúng thì tức là gã lạ mặt này chưa xử

dụng đến hết sức lực của gã, gã có thể bóp nát xương cổ tay tôi nếu gã muốn hoặc nếu gã dùng hết sức.

Giọng nói của gã vẫn trầm trầm, bình thản:

- Anh đã được nói cho biết tất cả những gì anh cần biết. Và anh phải đi với tôi, đi ngay bây giờ..

Gã buông tay tôi ra. Tôi nhảy bật dậy và run lên vì giận:

- ...Khùng. Bộ anh tưởng anh có thể bắt được tôi phải nghe lời anh ư...?

Tôi có luyện Karaté, không đủ để được coi là một võ sĩ nhưng đủ để phòng thân khi cần đến. Nhưng tôi chưa kịp dơ tay - cổ tay bị nắm của tôi làm tôi đau nhức đến óc - thì hai bàn tay của gã quái dị đã ôm cứng lấy mình tôi. Bây giờ không còn là tay tôi nữa mà là thân mình tôi bị xiết trong một gọng kềm sắt thép. Nếu gã xiết chặt lại, tôi có thể chết cứng vì nghẹt thở, vì máu không chảy được từ tim tới chân tay.

Vừa ôm tôi, gã nói nhỏ vào tai tôi như thì thào:

- Anh phải theo tôi. Anh phải đi tới nơi Người muốn anh tới...

Người...! Người ...! Nhưng Người của gã là ai mới được chứ...? Người của gã muốn gì tôi? Tôi cảm thấy vòng tay xiết ngang ngực tôi nơi lỏng và một bàn tay rờ mó tôi rất nhanh. Tuy vòng ôm đã nơi lỏng, tôi cũng không sao có thể cựa quậy được. Tôi như một con chim yếu đuối trong bàn tay người. Gã tìm thấy khẩu súng lục trong mình tôi và rút nhanh súng ra khỏi bao. Cũng nhanh như khi ôm tôi, gã buông tôi ra và lùi lại một bước.

Bây giờ thì gã ra lệnh:

- Đi..

Tôi đứng yên, hít thở những hơi dài để tự trấn tĩnh. Tôi cần sự trấn tĩnh để đối phó với tình thế. Tôi kiểm soát rất nhanh tình hình coi tôi có bao nhiêu hy vọng chiến thắng. Tôi không phải là kẻ hèn nhát. Tôi đã có nhiều dịp chứng tỏ sự can đảm của tôi, nhưng với tôi, can đảm

không phải liều lĩnh, là nhắm mắt xông đại vào kẻ thù như người điên xông vào cản xe tăng, nhào ra trước họng súng. Can đảm, với tôi, cũng như với tất cả những người can đảm thật sự ở cõi đời này, là thái độ bình tĩnh không hoảng hốt trước nguy hiểm, bình tĩnh để tìm cách đối phó chiếm phần thắng về mình. Chịu đựng là một hình thức và là một phần can đảm, chịu đựng cũng là can đảm. Chịu đựng để phản công chứ không phải là chịu đựng để rồi buông xuôi, chịu thua sau đó.

Tôi biết gã đàn ông bí mật này không phải là kẻ thù chính của tôi. Như gã đã nói cho tôi biết, gã chỉ là một sứ giả, một sứ giả chịu lệnh của một người nào tài trí hơn gã, của chủ gã, đi bắt tôi tới một địa điểm nào đó. Tôi lại biết chắc rằng gã đàn ông này còn có nhiều đồng lõa ở quanh đâu đây. Bọn đồng lõa sẽ xuất hiện khi gã làm một dấu hiệu cầu cứu. Nếu tôi nhào tới đánh gã bây giờ - vũ khí của tôi đã bị gã tước mất và rõ ràng là gã mạnh hơn tôi nhiều, vài đòn karaté tài tử của tôi không thể thắng được gã - tôi có hy vọng gì thắng được hay là tôi chỉ hành động như trẻ con? Tôi có sức mạnh hơn người thật như gã còn mạnh hơn tôi gấp bội và rõ ràng là gã vừa cho tôi một bài học về sức mạnh : sức mạnh không đưa con người tới đâu hết, nhất là không giúp cho con người thoát được những hiểm nguy thật sự. Ngoài khẩu súng của tôi, chắc chắn gã đàn ông bí mật này còn có những thứ vũ khí riêng của gã. Rất có thể là gã đang chờ đợi tôi tấn công và tấn công kẻ địch đang chờ đợi mình tấn công là một việc làm dại dột, ngu xuẩn không một người thông minh nào lại làm.

Tôi nghĩ như vậy trong vài giây đồng hồ suy nghĩ rất nhanh đó. Rồi tôi lại nghĩ đến kẻ được nói tới một cách thành kính bằng cái tên "Ông Thánh" và "Người". Kẻ được gọi Thánh đó mới thực sự là kẻ thù của tôi, gã đàn ông này chỉ là một tên tay sai. Bản tánh tò mò đặc biệt của những người phiêu lưu, mạo hiểm bốc mạnh trong tôi, tôi muốn gặp mặt Ông Thánh nào đó.

Tôi còn có thể la lên cầu cứu và bỏ chạy, nhưng tôi thấy hai việc kêu cứu và bỏ chạy đều lố bịch. Gã đàn ông sứ giả này sẽ không để cho tôi la và đồng lõa của gã sẽ không để tôi có thể chạy. Lý do làm tôi không muốn bỏ chạy và kêu cứu chính vì trong thâm tâm, tôi tò mò muốn biết về con người được gọi là Thánh.

Đây là bờ sông. Gã đàn ông này không thể bắt tôi lội xuống sông

theo gã. Dù gã có đưa tôi đi đâu chẳng nữa, gã cũng phải đưa tôi trở lại trung tâm thành phố. Ở đây vắng vẻ nhưng trong kia, không xa, ngay sau dãy nhà cao kia là nơi đông người, có đèn sáng. Tôi chỉ cần đi vào tới đó là kẻ thù không còn làm gì nổi tôi, cần gì phải đứng ở đây mà kêu hoặc phải chạy trốn. Nếu không muốn đi theo gã này, tôi vẫn còn thừa điều kiện để cho gã một bài học đáp lễ khi tôi và gã vào tới trong phố kia.

Tôi rảo bước đi ra khỏi công viên bờ sông. Và tôi ngạc nhiên khi thấy gã yên lặng đi theo tôi, không phản đối và cũng không nói gì hết về hướng đi của tôi.

Cơn giận của tôi tan dần theo bước chân. Càng ra khỏi công viên vắng, tôi càng thấy cuộc gặp gỡ giữa tôi với gã đàn ông kỳ lạ này có nhiều vẻ khôi hài, hoạt kê hơn là đe dọa nguy hiểm. Tôi tò mò tự hỏi không biết vào tới trong kia gã sẽ làm cách nào để bắt tôi phải đi theo gã. Chuyện bắt cóc người ở giữa thành phố đông người - dù là ban đêm - là một chuyện không thể xảy ra được. Kẻ thù có thể giết tôi bằng cách bắn tôi giữa phố đông nhưng nếu chúng định bắt tôi ngoan ngoãn đi theo chúng thì...không sao có thể được, trừ phi gã này quì xuống lạy tôi thì may ra. Nhưng tại sao gã đàn ông kỳ dị này lại lẻo đẻo đi theo tôi như thế này? Gã cũng phải biết rằng gã không thể bắt tôi đi với gã được chứ. Hay là gã điên thực? Ý nghĩ gặp một gã khủng đêm nay làm cho môi tôi nở nụ cười. Gã điên hay không, gã có nguy hiểm thực hay không? Chỉ vài bước nữa thôi tôi sẽ biết rõ.

Vài phút trước, gã có thể bắt cóc tôi bằng cách đánh cho tôi ngất lịm đi rồi gọi đồng lõa đem xe hơi cho tôi lên, chở đi. Tôi nghĩ đến chuyện tai sao tôi lại không bị tiếp xúc ở gần nhà hội quán Thám Hiểm. Hay là chúng cần tôi đi theo chúng lặng lẽ, bí mật. Nếu chúng đánh ngất tôi ở ngoài công viên bờ sông, rất có thể có người hoặc có cảnh sát trông thấy. Chúng cũng không muốn lại gần tôi ở gần hội quán vì sợ có người quen của tôi trông thấy.

Trên đường đi ra khỏi công viên vắng, tôi suy nghĩ đến những chuyện đó. Rồi tôi trông thấy bóng một cảnh sát viên đứng gác ở ngã tư đường.

Từ trước, tôi vẫn coi thường cảnh sát, nhất là loại cảnh sát gác

đường. Chưa bao giờ tôi tưởng tượng đến có một ngày, một đêm nào đó tôi phải nhờ đến một chú cảnh sát đứng gác đường can thiệp. Đêm nay, tôi phải nhờ đến. Tôi thú nhận với chính tôi một cách thành thật và không mắc cỡ rằng hình bóng người cảnh sát đứng kia làm cho gan ruột tôi nở ra, tôi đã hoàn toàn hết sợ.

Tôi đứng lại và chỉ về phía người cảnh sát, tôi nói với gã đàn ông:

- Nè bạn. Có nhân viên công lực kia. Tôi chắc rằng bạn cũng như tôi, chúng ta không thích nhờ đến cảnh sát can thiệp. Tuy nhiên, đôi khi một viên cảnh sát có thể gây ra rất nhiều phiền nhiễu cho những người không biết điều như ông bạn. Bạn nên bỏ khẩu súng trở lại bao của nó trong áo tôi và đi đi. Tôi sẽ để cho bạn yên ổn đi, không nói gì hết. Còn như nếu ông bạn không chịu, tôi sẽ nhờ viên cảnh sát kia giữ ông bạn lại. Họ có thể ghép ông bạn về tội mưu bắt cóc người ngoài công lộ. Nếu ông bạn bị cảnh sát hỏi thăm đền đời tư, tôi e rằng ông bạn sẽ còn bị phiền vì nhiều tội khác. Tôi không phải là một người giận dai, nhất là tôi không muốn nhờ đến cảnh sát. Vậy tôi để ông bạn ra đi thông thả. Nếu muốn gặp tôi, ông bạn có thể đến hội quán Thám Hiểm liên lạc với tôi. Có điều gặp tôi lần sau, ông bạn nên tỏ ra lễ độ một chút. Khi nổi giận, tôi có thể khó chịu và khó chơi lắm...

Gã mỉm cười với tôi, như cười với một đứa trẻ. Nét mặt và đôi mắt gã lại tràn đầy ưu ái, hiền từ, nhưng sau câu nói của tôi, gã vẫn không bỏ đi. Gã còn luồn tay gã vào cánh tay tôi và dắt tôi đi thẳng tới trước viên cảnh sát:

- Thôi mà, chú Năm..Còn làm khó anh gì nữa.

Khi đến gần người cảnh sát, gã nói to lên như thế. Rõ ràng gã cốt nói cho viên cảnh sát nghe thấy. Bằng giọng nói cối làm ra vui nhưng vẫn cho người nghe biết là người nói phải chịu đựng, gã nói tiếp:

- Chú đã đi chơi một chiều quá xá rồi. Bây giờ mình về nhà thôi. Đến mai, anh em mình lại đi chơi nữa. Chú chẳng nên làm phiền ông cảnh sát...Ông ấy còn nhiều việc khác phải làm...

Người cảnh sát bước lên một bước, nhìn hai chúng tôi đi tới. Lúc đó tôi không biết nên cười hay nên quát lên. Trước khi tôi kịp nói gì, gã

đàn ông đã đưa cho người cảnh sát một tấm danh thiếp. Người cảnh sát đọc nhanh, mặt lộ vẻ kính trọng., tay để lên vành mũ chào thoáng và hỏi:

- Có chuyện gì không, bác sĩ?

- Rất buồn phải nhờ tới ông bạn - gã đàn ông kỳ lạ đáp - Tôi nhờ ông bạn giúp tôi..Ông bạn của tôi đây hiện đang nghỉ trong dưỡng đường của tôi. Ông nguyên là phi công, một phi công tài ba, song...vì gặp nạn máy bay rớt...nên trí óc bây giờ hơi lộn xộn một chút. Bạn tôi, từ ngày sau tai nạn, cứ tưởng mình là một nhà thám hiểm tên là ..Huy Giang. Thật ra, bạn tôi tên là Nguyễn Tuấn Huy.

Người cảnh sát nhìn tôi, khó hiểu. Anh có vẻ chờ đợi tôi nói một câu gì đó. Anh cười nhẹ như để khuyến khích tôi.

Tôi bực dọc gất lên:

- Anh nói làm nhảm cái gì vậy ? Tôi cho anh biết, anh quá lảm rồi nghen. Tôi không nể anh nữa đâu..

Gã đàn ông vẫn cười. Gã nhìn người cảnh sát như để phân vua về thái độ của tôi, gã gật gật đầu và nói ve vuốt tôi y như nói với một người bệnh khó tánh:

- Xin lỗi. Tôi xin lỗi..Chúng mình về đi. Đi chơi lâu quá ở nhà họ lo sợ...

Gã vỗ nhẹ lên vai tôi và quay lại nói với anh cảnh sát:

- Bạn tôi hiền, tốt lắm. Chỉ thỉnh thoảng ông ấy lại bỏ bệnh viện đi chơi lang thang một buổi, để cho chúng tôi phải vất vả đi tìm về thôi. Ông bạn tôi hiền thì hiền thật, song khôn ngoan thì khôn lắm. Mỗi lần trốn đi, ổng lại bày đặt ra một chuyện mới. Tìm được ông ấy là một việc mà đưa được ổng về tới bệnh viện lại là một chuyện khác. Thường thường thì phải tôi đích thân đi đón mới đưa được ông bạn tôi về nhà, người khác đi đón là khổ với ông ấy. Có lần ông bạn tôi la lên là ổng bị bắt cóc...Báo hại người nhân viên của tôi không lanh trí, cãi không lại, bị cảnh sát bắt giữ mất mấy tiếng đồng hồ...Hôm nay, bạn tôi ra đi từ lúc trưa. Tôi biết có chuyện khó nên tôi phải bỏ việc

khác để đi tìm đón ông về. Nhưng lần này, bạn tôi cũng nhận ông là nhà thám hiểm Huy Giang và nghĩ rằng: tôi bắt cóc ông. Ông muốn tới nói với ông bạn rằng ông bị tôi bắt cóc. Ông cảnh sát làm ơn nghe chuyện cho ông bạn tôi hài lòng. Và tôi nhờ ông cảnh sát nói cho bạn tôi yên tâm rằng việc bắt cóc người trong một thành phố của chúng ta là một việc không thể nào xảy ra được. Nhất là không có tên bắt cóc nào lại dám đưa người bị bắt cóc tới nhờ một ông cảnh sát can thiệp như thế này.

Tôi là người thích khôi hài. Khi một chuyện bày đặt gì hay, khéo, dù cho tôi có là nạn nhân của chuyện, tôi vẫn cười như thường. Gã đàn ông sứ giả kỳ bí này đặt chuyện quả là hay, ứng đối thật nhanh. Tôi tự hỏi không biết gã có tài ứng đối hay đây cũng là một thủ đoạn được dặn bảo từ trước. Tôi chịu thái độ rất bác sĩ nhà nghề chịu đựng cơn bệnh tác quái của gã. Nhưng tôi tin rằng dù có gian ngoan đến mấy, gã cũng chẳng thể làm hại được tôi, nên tôi cười :

- Ông bác sĩ giả hiệu này tưởng tượng hay lắm. Có điều tôi không phải là người cù lần để cho y sờ mũi muốn dất đi đâu cũng được. Tôi thực sự tên là Huy Giang. Ở thành phố này có nhiều người biết tôi. Tôi là hội viên của hội Thám Hiểm. Tôi không hề quen biết ông bạn này. Đêm nay, đột nhiên ông ta đến gặp tôi, bảo tôi đi theo ông ta. Đâu có bắt người dễ thế được..?

Tôi lại cười và gã đàn ông lại gật đầu với người cảnh sát như để thăm nói: "Ông bạn coi, tôi nói có sai đâu." Người cảnh sát như đã bắt đầu sốt ruột vì vụ lằng nhằng này, tuy nhiên, đối với tôi, anh vẫn có thiện cảm, anh trấn an tôi:

- Nếu tôi là ông, tôi sẽ không lo sợ gì... Vì như bác sĩ vừa nói... bọn bắt cóc người không đời nào dám đưa nạn nhân tới gặp cảnh sát. Bây giờ cũng đã khuya rồi, tôi tưởng ông bạn nên theo bác sĩ đây về nghỉ.

Bây giờ , đã đến lúc tôi phải chấm dứt cái trò đùa vô lý này. Thọc tay vào túi, tôi móc ví ra và chìa ngăn để giấy căn cước vào mặt người cảnh sát:

- Đọc coi. Những căn cước này sẽ cho ông biết sự thật.

Y đỡ lấy cái ví của tôi, đưa lên ánh đèn, đọc cẩn thận. Rồi y gập ví lại, đưa trả tôi, giọng nói và vẻ mặt trở thành thương hại thực sự:

- Đọc rồi. Yên trí đi ông bạn... Ông bạn cứ theo bác sĩ về đi. Tôi bảo đảm là không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra đâu.

Y quay lại hỏi tên bác sĩ giả hiệu:

- Bác sĩ có cần xe tắc xi không?

Tôi trợn mắt ngạc nhiên nhìn gã cảnh sát. Gã này là đồng lõa của tên bác sĩ giả hiệu định bắt cóc tôi đêm nay hay sao? Rồi mắt tôi nhìn xuống cái ví da gã vừa trao trả tôi. Trong ví có tấm thẻ căn cước. Tôi nhìn và nhì..., tôi như không tin cả ở mắt tôi.

Vì trong ví có tấm căn cước mang hình tôi nhưng đề tên là Nguyễn Tuấn Huy. Cái ví da này giống ví của tôi hệt nhưng rõ ràng không phải là ví của tôi.

Tôi vội lục các túi áo, túi quần.. Trong người tôi không còn qua một vật gì chứng minh rằng tôi là Huy Giang chứ không phải là Nguyễn Tuấn Huy.

Cảm giác an ninh, được bảo vệ, không ai có thể làm hại được tôi ở giữa thành phố đông người này tan biến đi rất mau. Tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi rất có thể bị bắt cóc ở giữa phố đông, bị bắt cóc trước mắt cảnh sát mặc dầu tôi la lên là tôi bị bắt cóc. Tôi bắt đầu thấy rằng rất có thể, tôi bị gã đàn ông bí mật này bắt đi tới những nơi bắt đi tới những nơi gã muốn mang tôi tới mặc dù tôi không muốn.

- Nè ông cảnh sát...

Tôi nói, giọng nói của tôi đã mất những âm thanh vui vui, thích thú. Tôi bắt đầu hoảng sợ và lờ mờ thấy rằng phen này, tôi phải đối phó với một kẻ địch nguy hiểm không ngờ.

- ..Ông đang phạm một lỗi lớn đó - tôi nói tiếp - tôi chỉ mới gặp người này cách đây có mấy phút. Tôi hoàn toàn không quen biết gì hần. Hần yêu cầu tôi đi với hần tới một nơi nào đó nhưng tôi không chịu đi, hần không chịu nói cho tôi biết hần muốn đưa tôi đi đâu cũng như

hắn không chịu nói ai là kẻ muốn gặp tôi, gặp để làm gì..Khi tôi nhất định từ chối, hắn vật lộn với tôi. Tôi có mang súng, hắn đoạt mất súng của tôi đồng thời tráo cả ví của tôi...Nếu ông khám nay người hắn, chắc chắn ông sẽ tìm thấy cái ví cùng khẩu súng của tôi. Ông không thể để hắn mang tôi đi được, tôi yêu cầu ông đưa cả tôi và hắn về quận.

Người cảnh sát hết nhìn tôi lại nhìn gã đàn ông bí mật nọ. Anh có vẻ khó hiểu và khó chọn được một quyết định. Có thể vì anh thấy tôi không có vẻ điên khùng chút nào, nhất là lời yêu cầu của tôi hợp lý. Mặt khác, gã đàn ông tự xưng là bác sĩ lại rõ ràng là bác sĩ. Gã không có qua vẻ gì có thể nói là một tên gian phi đi bắt cóc người.

Trong lúc anh cảnh sát đang bối rối, gã đàn ông tự xưng là bác sĩ nói bằng giọng hiền khô:

- Tôi sẵn sàng theo về quận và chịu bất cứ cuộc khám xét nào. Có điều tôi phải nói trước là...bệnh nhân có thể nổi cơn hung dữ bất cứ lúc nào. Tôi cần đưa bạn tôi về ngay bệnh viện. Ông cảnh sát gọi dùm cho cái tắc xi vậy.

Tôi ngăn lại:

- Không. Tôi không đi tắc xi. Tôi chỉ bằng lòng đi về quận trong xe cảnh sát có cảnh sát ngồi bên.

Bộ mặt viên cảnh sát tươi lên khi anh thấy một ông bạn đồng nghiệp của anh từ đầu phố bên cạnh đi tới.

- Có ông trung sĩ tới đây. Hai ông chờ cho một lát, để tôi hỏi ý kiến ông trung sĩ coi.

Người trung sĩ cảnh sát phẩy phẩy đi tới. Biết là mình đang được chờ đợi, ông ta hỏi ngay:

- Cái gì lộn xộn đó, chú 27 ?

Tôi để ý thấy 27 là con số khắc trên tấm huy hiệu cảnh sát gắn trên ngực áo người cảnh sát trẻ.

Chú 27 kể lại vắn tắt tình trạng của tôi. Người trung sĩ nhìn tôi có vẻ chú ý, tôi mỉm cười với ông:

- Tôi chỉ muốn đi về quận cảnh sát với ông này - Tôi chỉ tay vào gã đàn ông bác sĩ giả hiệu - đi về quận trên một chiếc xe tuần tiễu của cảnh sát...

Gã đàn ông vẫn từ tốn. Gã lại đưa tấm danh thiếp ra cho thầy đội mới tới coi:

- Tôi xin tự giới thiệu...- gã ôn tồn và kiên nhẫn nói - tôi là bác sĩ Hải Tùng. Đây là địa chỉ bệnh viện của tôi. Tôi sẵn sàng đi về quận nhưng tôi cần phải nói trước rằng bệnh nhân của tôi có thể nổi cơn hung dữ bất cứ lúc nào. Tôi lại không mang theo thuốc cần thiết để trị cho ông ấy . Do đó, nếu các ông trì hoãn việc làm của tôi, nếu có gì đáng tiếc xảy ra, các ông phải chịu trách nhiệm. Ông bạn tôi có những phản ứng bất thường lắm . Đêm nay, tôi lo sợ muốn đưa bạn tôi về bệnh viện gấp vì...không hiểu ông bạn tôi kiếm ở đâu ra vật đáng sợ này.

Gã móc trong túi lấy ra một vật đưa cho thầy đội cảnh sát. Vật đó là khẩu súng lục nhỏ của tôi.

- Trong nách ông bạn tôi có mang bao súng - gã nói tiếp - Nhờ may mắn tôi lấy được súng của bạn tôi, nếu không thì có lẽ đã lòi thối to rồi...

Thầy đội tiến lên và mở áo veste của tôi ra coi. Khi thấy dưới nách tôi quả có cái bao da đựng súng, đúng như lời Hải Tùng nói, nét mặt y khác đi. Tôi biết rằng cả hai người cảnh sát này cùng tin lời Hải Tùng hơn là tin lời tôi.

- Đúng. Khẩu súng này là khẩu súng của tôi - tôi nói - tôi có giấy phép mang súng.

- Giấy phép của ông đâu?- Y hỏi tôi, giọng nghi ngờ.

- Giấy phép mang súng của tôi để trong cái ví đã bị gã này tráo mất - tôi đáp - ông cứ khám người gã sẽ thấy cái ví của tôi.

- Tội quá...Tội quá...

Hải Tùng vừa nói vừa ái ngại nhìn tôi. Trông gã càng lúc càng có vẻ bác sĩ nghề thật sự. Gã có vẻ thương hại tôi và trong lúc đó, tôi cũng thấy thương hại tôi nữa. Tôi lờ mờ cảm thấy tôi thua gã về đủ mọi mặt. Cũng không có gì lạ lùng lắm. Gã đã âm mưu làm vụ này từ nhiều ngày nay trong lúc tôi không ngờ, không đề phòng. Gã lại ôn tồn nói với người trung sĩ:

- Tôi đề nghị thế này vậy...Để tránh cho tôi khỏi mất thì giờ đưa bạn tôi về quận cảnh sát, tôi mong các ông kiểm soát bằng cách này..Bạn tôi đây tự nhận ông ta là nhà thám hiểm nổi tiếng Huy Giang và ngụ ở hội quán Thám Hiểm. Tôi đề nghị các ông gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm hỏi ông Huy Giang. Nếu ông Huy Giang có ở đó và trả lời các ông, xin các ông giúp tôi đưa bệnh nhân của tôi mau mau về bệnh viện. Còn như nếu ông Huy Giang không có trong hội quán, tôi xin cùng với các ông về quận ngay để điều tra cho rõ thực hư.

Thầy đội nhìn tôi. Tự tin trở lại , tôi mỉm cười :

- Được lắm - tôi nói - nếu hiện lúc này có ông Huy Giang trong hội quán Thám Hiểm, tôi xin nhận tôi là một thằng điên và tôi tên Nguyễn Tuấn Huy. Tôi xin đi theo ông bác sĩ ngay lập tức...

Tôi, Hải Tùng , viên cảnh sát số 27, đi theo thầy đội tới chỗ đặt máy điện thoại ở đầu đường. Trước khi tôi kịp nói, Hải Tùng đã cho thầy đội biết số điện thoại của hội quán Thám Hiểm. Tôi vững tâm đứng chờ. Làm sao họ có thể tìm thấy tôi trong hội quán cho được?

- Phòng tiếp tân của hội quán Thám Hiểm ? - thầy đội nói vào máy điện thoại - Đây là trung sĩ cảnh sát Trần Mai...Tôi cần ông cho biết..hiện nay có ông Huy Giang, nhà thám hiểm nổi tiếng Huy Giang , ở trong hội quán không? Nếu có làm ơn cho tôi nói chuyện với ông Huy Giang ...

Y vẫn đặt ống nói ở tai, quay lại nói với Hải Tùng :

- Họ đang đi tìm...

Tôi buồn cười đến suýt bật cười thành tiếng. Tôi đang đứng đây với

họ mà họ lại chờ đợi tìm được tôi ở trong một toà nhà cách đây cả bốn, năm cây số. Thật là khôi hài...

Tôi choáng váng khi nghe thấy viên trung sĩ nói vào máy:

- Dạ...Ông Huy Giang đó ạ? Thưa không, xin lỗi ông...Không có gì phiền đến ông cả. Xin ông cho tôi nói chuyện lại với anh thư ký phòng tiếp tân..Cám ơn ông...Nè anh..Có đúng ông Huy Giang, nhà thám hiểm, vừa trả lời điện thoại tôi đó không? Đúng chứ? Xin lỗi mà. Làm gì mà nóng quá vậy? Tôi chỉ cần hỏi coi có đúng ông Huy Giang đó không. Thưa ông Huy Giang...Chúng tôi làm phiền ông là vì ở đây có một người tự nhận là ông.

Tôi dần lấy ống điện thoại trong tay người trung sĩ cảnh sát để áp lên tai tôi. Tôi nghe tiếng người nói:

- Tôi biết có một người điên vẫn tự nhận là Huy Giang. Thật tội...

Tôi bàng hoàng khi nghe rõ đó chính là tiếng nói của tôi.

Vòng tay yêu tinh

Chương 3

Ống điện thoại được lấy ra khỏi tay tôi. Họ gượng nhẹ với người điên nên họ không làm dữ với tôi. Tuy nhiên họ cũng đề phòng. Chú 27 giữ một bên cánh tay tôi, Hải Tùng giữ cánh tay bên kia. Thầy đội lại nói với tên Huy Giang giả hiệu

- Thưa vâng. Hẳn tên là Nguyễn Tuấn Huy..Dạ đã có bác sĩ của hẳn lo cho hẳn rồi..Xin chào ông Huy Giang..

Y đặt ống điện thoại xuống và quay lại nhìn tôi, đôi mắt lộ rõ vẻ thương hại:

- Thôi..Bây giờ thì chịu về rồi chứ? Nhận bậy, nhận bạ làm quái gì. Vinh dự gì đâu...Mình là Nguyễn Tuấn Huy thì cứ nhận mình là Nguyễn Tuấn Huy cho xong...

Y hỏi Hải Tùng :

- Bác sĩ cần xe cứu thương không?

- Cám ơn - Hải Tùng lắc đầu - Trường hợp bệnh trạng của ông bạn

tôi đây là một trường hợp đặc biệt. Ông bạn tôi bị mặc cảm bị bắt cóc, lúc nào ông ấy cũng nghĩ rằng ông bị người lạ bắt cóc. Đưa ông về trong xe riêng, ông có thể làm dữ để phản đối. Tôi xin đưa ông về bằng xe buýt hay xe hoả. Có nhiều người khác ở chung quanh, ông bạn tôi ít sợ hơn. Ít nhất, cùng đi trong xe đông người, tiềm thức của bạn tôi phải nhận rằng ông không thể bị bắt cóc được...Nào bạn..

Y vỗ nhẹ nhẹ lên tay tôi:

- Chúng mình về chứ? Để hai ông cảnh sát đây làm việc khác, anh em mình quấy rầy hai vị nhiều rồi...

Tôi ra khỏi trạng thái bàng hoàng, để hiểu âm mưu của kẻ thù. Hồi này, khi mới ra khỏi hội quán, tôi trông thấy một gã đàn ông giống tôi về mọi điểm đi vội vào hội quán. Lúc đó tôi đã ngạc nhiên nhưng sau đó, tôi lại cho là tôi hoa mắt. Nếu ngay lúc đó, tôi trở lại hội quán, chắc chắn tôi đã chạm trán với tên mạo nhận là tôi và sự việc bây giờ chưa biết là đi tới đâu. Phiền một nỗi là tôi không ngờ bọn bí mật này lại tổ chức chu đáo đến thế. Chúng cho một tên giống hệt tôi vào thế chỗ tôi. Chắc chúng đã tổ chức vụ này nhiều ngày rồi.

Tôi kêu lên tuyệt vọng:

- Ông cảnh sát..Ông bị hấn lừa rồi. Tên Huy Giang trong hội quán chỉ là một tên mạo nhận. Tôi mới thật là Huy Giang.

Hải Tùng đặt tay lên vai tôi, cử chỉ đầy ưu ái. Y vẫn tỏ ra thương hại tôi nhiều hơn là bức tức:

- Thôi chứ..Chính anh đã cam kết với hai ông đây rằng nếu có ông Huy Giang ở trong hội quán Thám Hiểm thì anh chịu anh là Nguyễn Tuấn Huy rồi mà ? Lại nuốt lời sao?

Thầy đội cũng phụ họa:

- Đêm nay ông bạn đi chơi thế này cũng là đủ rồi. Thôi, ông bạn nên nghe lời tôi, theo ông bác sĩ về đi. Rồi mai lại đi...

- Nhưng tôi là Huy Giang...Tôi mới thật là Huy Giang...

- Ủ, thì ông bạn là Huy Giang chứ sao? Có ai nói gì đâu? Bao giờ ông đi thám hiểm Tây Tạng, ông nhớ cho tôi đi theo với. Tôi cũng khoái đi thám hiểm lắm. Bây giờ thì ông bạn đi về đi...Khuya rồi.

Y dùng giọng nói để nói với trẻ con và những người mất trí nói với tôi. Lần đầu tiên, tôi thấy rõ sự vô ích của tôi trước sự âm mưu kỳ dị này. Tôi như bị vướng mắc vào giữa một màng lưới, tôi không sao thoát ra được.. Kẻ thù của tôi đã tính trước tất cả. Hồi này, nếu tôi đi trở vào hội quán bắt gặp tên mạo nhận là tôi, chúng đã có sẵn biện pháp khác để thắng tôi. Trong hội quán, tôi có nhiều bạn. Ngay viên thư ký phụ trách phòng tiếp tân cũng biết rõ tôi, nếu những người đó còn bị lừa thì còn ai trên đời này không bị lừa nữa..?

Kẻ thù của tôi nguy hiểm thật. Chúng muốn làm gì tôi chứ? Người tôi lạnh đi khi tôi nghĩ đến chuyện chúng có thể giết tôi một cách êm thấm. Chúng giết tôi để cho tên đồng bọn của chúng chiếm chỗ của tôi. Nhưng chiếm chỗ của tôi để làm gì? Bản tính tò mò nổi lên trong tôi. Tôi muốn đi theo gã Hải Tùng này để được biết rõ ai là chủ nhân gã, kẻ nào được gã tôn xưng là ông Thánh? Và ông Thánh chủ nhân gã định làm gì tôi?

Tôi tin rằng gã không nói sai về chuyện gã đưa tôi lên xe hoả. Được lắm, tôi sẽ theo gã lên xe hoả. Tôi vẫn chưa chịu thua. Trên xe hoả có nhiều người, tôi sẽ có thể tìm được vài người tin tôi, tôi vẫn có thể gây ra một cuộc rối loạn và thoát về hội quánh lột mặt nạ tên mạo nhận là tôi ở đó. Đấu trí với bọn này cũng là việc nên làm. Chẳng mấy khi tôi được sống một cuộc phiêu lưu đật bất ngờ như thế này ở ngay trong thành phố.

Nghĩ vậy, tôi bình thần lại:

- Bác sĩ Hải Tùng - tôi bảo gã - Chúng mình đi...

Tôi với gã sánh vai nhau đi trên hè phố vắng về phía cửa xuống xe điện ngầm. Chúng tôi đi như hai người bạn, một tay gã vịn vào cánh tay tôi.

Chúng tôi đi qua cửa ga. Một toa xe đậu chờ khác trong sân ga. Tôi bước lên toa xe sau cùng. Hải Tùng theo sát tôi. Toa xe cuối cùng này vắng tanh. Tôi đi lên toa trên, Hải Tùng vẫn yên lặng đi theo tôi, gã không phản đối cũng không làm một cử chỉ gì ngờ ý muốn bắt tôi ngồi ở toa xe vắng này.

Nửa đêm, xe điện ngầm vắng khác. Toa xe thứ hai chỉ có hai bà khách già, tôi đi lên toa trên nữa.

Ở toa xe thứ ba này, tôi thấy có một toán lính thủy và một ông sĩ quan trẻ tuổi, một chàng thiếu úy hải quân. Tim tôi đập mạnh. Đây là đồng minh của tôi, chàng thiếu úy và bán tiểu đội binh sĩ này sẽ giúp tôi thắng trận đấu trí gay go này.

Tôi đi thẳng tới góc xe họ ngồi.

Trong toa xe này, ngoài toán quân nhân, còn có một cặp hành khách nữa, một thanh niên và một thiếu nữ. Hai người này ngồi bên nhau ở gần cửa xe. Vì mãi nhìn toán quân nhân, tôi không để ý gì tới hai người này.

Tôi vừa đi ngang chỗ cặp thanh niên ngồi, chợt tôi nghe tiếng kêu:

- Anh...Kìa bác sĩ Hải Tùng ...Ông đã tìm được ảnh.

Chân tôi tự động dừng bước. Và tôi nhìn ngang. Người thiếu nữ đứng dậy, nàng vòng tay lên ôm cổ tôi và nàng thỏn thức:

- Anh...anh bỏ đi đâu để em đi tìm...Tội nghiệp.

Không rõ nàng muốn nói tội nghiệp cho nàng hay tội nghiệp cho tôi. Tôi không chú ý đến việc tìm hiểu cho rõ vì tôi đang bàng hoàng vì đôi mắt nhưng đen tuyệt đẹp - đôi mắt đàn bà đẹp nhất mà tôi đã được thấy trong đời - đang ngược lên nhìn tôi. Đôi mắt chan chứa yêu thương, cảm động, đôi mắt có những giọt lệ trong như thủy tinh lóng lánh dưới hàng mi dài cong vút. Nàng nhìn tôi, nàng ôm tôi và nàng đang khóc vì tôi.

Dù biết rõ nàng mừng, nàng khóc giả dối, nàng đang đóng kịch: người thiếu nữ đẹp tuyệt và đa tình này chỉ là một nữ đồng lõa của tên gian phi Hải Tùng, một tay sai của tên được gọi là Ông Thánh, một kẻ thù của tôi, một tên trong bọn thực hiện âm mưu bắt cóc tôi đêm nay., tôi vẫn không thể nào không xúc động. Vì nàng có khuôn mặt trái soan với sống mũi dọc dừa thật thanh, làn da trắng hồng ở trên đôi má và hồng mịn trên đôi môi tươi hé mở.

Từ vành môi hé mở ấy, hơi thở của nàng thoảng bay vào mặt tôi, thơm ngát như mùi hoa hồng buổi sớm. Người thiếu nữ này đúng là hình ảnh người yêu mà tôi vẫn hằng mơ ước sẽ có. Tôi sẵn sàng yêu nàng và hy sinh hết cho nàng. Nếu gặp nàng ở một nơi nào khác, trong trường hợp khác, chắc là tôi sung sướng lắm. Nhưng gặp nàng ở đây, đêm nay...

Giọng nói của lão Hải Tùng vang lên sau lưng tôi dặt tôi trở về với thực tại:

- Kiều Xuân ...Cô Kiều Xuân ..Cô chẳng nên xúc động quá...Ông anh cô đã bình an trở về. Cô nên mừng chứ sao lại khóc?

- Kiều Xuân ...Em thấy tôi nói có đúng không? Tôi đã bảo thế nào ông bác sĩ cũng tìm thấy anh hai của cô mà?

Giọng nói thứ ba vang lên.

Vừa nghe giọng nói này, tôi đã thấy có ác cảm.. Với Hải Tùng, tôi thực sự chỉ ngạc nhiên và không ngờ, tôi không thấy thù ghét lão. Với Kiều Xuân, tôi cũng ngạc nhiên, ngạc nhiên xen lẫn với hoài nghi: tôi không tin một người đẹp như nàng lại có thể là một nữ ma đầu của bọn ma giáo. Tiếng nói thứ ba vừa thốt ra đó là của một gã thanh niên. Gã này ngồi cạnh Kiều Xuân. Gã trạc tuổi tôi và ăn bận rất lịch sự. Trông gã rõ là một thanh niên con nhà giàu, có học, có tương lai sáng. Mặt gã nhắn nhụ nhưng không biết tại sao vừa nghe tiếng gã nói và nhìn mặt gã, tôi đã ghét cay ghét đắng.

- Sao anh Hai? Anh Hai thấy trong mình ra sao? - hấn hỏi tôi và tiếp bằng một giọng mỉa mai - Anh Hai đi chơi tận đâu để cho bao nhiêu người vất vả đi tìm anh Hai?

Nghe mấy người này nói, người ngoại cuộc, tức là đám quân nhân,

chắc phải yên trí rằng tôi là một anh con nhà giàu có em gái đẹp, loạn trí, thỉnh thoảng lại bỏ nhà đi lang thang để cho thân nhân đi tìm rồi rít tít mù...

Người thiếu nữ đẹp tên là Kiều Xuân, người tự nhận là em gái tôi, vẫn nắm lấy tay tôi như sợ ông anh yêu quý của nàng vuột chạy mất, nhìn gã thanh niên vừa chỉ trích tôi bằng đôi mắt trách móc:

- Phát.. Anh cay đắng với anh Hai làm gì? Bác sĩ Tùng có phải vất vả đi tìm anh Hai thì có chứ Phát có đi tìm đâu?

Phát có vẻ hơi bực:

- Tôi chẳng đi tìm anh Hai của cô từ trưa đây là gì?

Họ đóng kịch thật khéo. Nghe cứ như thật. Tôi thấy rõ đám quân nhân nọ đang chú ý theo dõi cuộc đối thoại của bốn người chúng tôi. Mắt chàng sĩ quan nọ không rời được mặt Kiều Xuân.

Tôi gỡ tay nàng ra khỏi tay tôi và nhìn họ ba người. Bề ngoài, họ thật hoàn toàn, họ đóng trọn vai trò của họ: một ông thầy thuốc có lương tâm, giàu kinh nghiệm, kiên nhẫn, hiền hoà với bệnh nhân; một cô em gái xinh đẹp lo âu vì ông anh dở hơi; một gã bạn trai - gã này có thể là người yêu hoặc chồng chưa cưới của cô gái - bực dọc vì thái độ của ông anh người yêu của mình song vẫn chịu đựng. Họ hoàn toàn đến nỗi trong một khoảnh khắc thời gian, chính tôi cũng hoang mang nghĩ rằng hay là họ nhận làm người? Nếu họ đóng kịch, làm sao họ có thể hoàn toàn và tuyệt diệu đến thế được? Trong vài giây đồng hồ, tôi nghĩ: "Tôi là ai? Tôi là Huy Giang hay tôi đúng là Nguyễn Tuấn Huy? Nếu thực sự tôi là Tuấn Huy và có cô em gái đẹp như thế này cũng thú lắm chứ?"

Nhưng ngay sau đó, tâm trí tôi gạt bỏ ý nghĩ hoang mang đó đi. Đôi thanh niên nam nữ này được đặt chờ sẵn ở đâu để đối phó với tôi. Người thiếu nữ này tuy đẹp, tuy đáng yêu thật, song vì một lý do, nguyên nhân nào đó, chỉ là một tay sai của một tên gian có đầu óc xuất chúng. Tên đó đã tính trước được tất cả mọi việc, kể cả những việc không ai có thể tính trước được như việc đêm nay tôi đặt chân lên toa xe này.

Kẻ nào tiên đoán được sự việc giỏi như thế phải được coi là Thánh Sống! Thì đúng rồi. Hải Tùng chẳng nói rằng: "Ông Thánh" muốn gặp tôi đó sao.

Quanh tôi như có những dây mạng nhện chằng đầy. Những sợi dây chi phối từng cử chỉ tôi, lôi kéo tôi về một hướng nhất định. Chúng lôi kéo tôi đi về đây? Để làm gì?

Tôi quay lại đám quân nhân. Tất cả đang chăm chú nhìn bọn tôi.

Chàng sĩ quan trẻ tuổi đang rất muốn can thiệp vào vụ hoặc được tới

gần.

Tôi nói lớn với họ, nói rõ từng tiếng một:

- Các bạn hãy nghe tôi. Tôi tên là Huy Giang, tôi ngụ ở Hội Quán Thám Hiểm. Tôi không mong các bạn tin tôi lắm đâu nhưng bọn người này đang bắt cóc tôi...

Người thiếu nữ nắm lấy tay tôi như để ngăn tôi đừng nói:

- Anh Hai.... Anh Hai..Tội quá..Anh Hai..

Tôi lớn tiếng nói:

- Tôi chỉ yêu cầu các bạn làm cho tôi một việc là khi các bạn ra khỏi toa xe này, các bạn làm ơn gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm. Các bạn hỏi bạn tôi là ông Nguyễn Minh. Các bạn nói cho bạn tôi là Nguyễn Minh rằng các bạn gặp tôi bị ba người bắt đi đêm nay và gã tự nhận là Huy Giang hiện đang ở trong hội quán là một tên gian mạo nhận tôi. Nếu các bạn nói cho Minh biết như thế, bạn tôi có thể có cách lột mặt nạ tên mạo nhận là tôi và cứu được tôi về...

Người thiếu nữ nghẹn ngào:

- Tội quá anh Hai...Bác sĩ Hải Tùng , bác sĩ có cách nào giúp anh tôi được không?

Tôi hỏi lớn về phía đám quân nhân:

- Có bạn nào nhận lời giúp tôi không?

Chàng sĩ quan đi tới.

Tôi chờ đợi chàng tới để hỏi tôi, nhưng khi tôi nhìn thấy chàng hỏi Hải Tùng bằng một giọng tin cẩn và kính nể: "Thưa bác sĩ ...tôi có thể giúp gì được bác sĩ và cô đây?", tôi biết chắc rằng tôi không chờ mong gì được ở chàng.

Hải Tùng ôn tồn nói với chàng sĩ quan:

- Xin Thiếu Úy cho tôi được nói chuyện với Thiếu Úy một lát...

Lão dặn gã thanh niên tên là Phát:

- Cậu Phát trông anh Huy Giang dùm tôi nhé...

Phát bảo tôi:

- Thôi, ngồi xuống đây đi...

- Anh Hai ngồi xuống đây với em. Kiều Xuân dịu dàng nói.

Hai bàn tay kéo tôi ngồi xuống cái ghế giữa họ.

Tôi không chống cự. Sự ngạc nhiên và thán phục cái âm mưu tuyệt vời này làm cho sự đề kháng trong tôi như tê liệt đi. Tôi ngồi nhìn ngay về phía Hải Tùng và chàng Thiếu Úy. Hai người này đi quá ra phía đầu toa xe đằng kia và nói nhỏ nhỏ gì với nhau. Đám quân nhân cùng đi với chàng Thiếu Úy cũng lắng nghe. Tôi biết lão già ma đầu đó đang kể với họ chuyện gì về tôi. Tôi thấy nét mặt những chàng lính đi. Họ không còn ngạc nhiên nữa, họ nhìn tôi thương hại.

Chàng thiếu úy đặt vài câu hỏi , Hải Tùng đáp. Rồi hai người đi trở lại chỗ tôi ngồi.

Chàng Thiếu Úy hòa nhã nói với tôi:

- Ông bạn yên tâm đi. lát nữa chính tôi sẽ gọi điện thoại về hội quán Thám Hiểm cho ông bạn. Tôi sẽ hỏi ông nào ở đó ạ? Hỏi ông Nguyễn Minh?

Tôi sẽ mừng rỡ nếu tôi biết rằng tôi đã thuyết phục được chàng sĩ quan này. Nguyễn Minh có thể giúp tôi nếu anh biết có chuyện bí mật và nguy hiểm vừa xảy đến cho tôi. Tên gian nọ có thể nhận là tôi và đánh lừa được nhiều người, nhưng hẳn sẽ không thể đánh lừa mãi một người sắc xảo như Minh nếu anh nghĩ rằng hẳn mạo nhận là tôi. Song, tôi không thể mừng được vì tôi thấy rõ chàng thiếu úy này đã bị Hải Tùng mê hoặc, chàng ta coi tôi như một người mất trí và chàng nói thế để cho người mất trí đừng làm dữ. Tôi biết chính Hải Tùng đã yêu cầu chàng tới nói với tôi những câu này.

- Tôi quen Hải quân Đề Đốt Vũ Sơn - tôi nói với chàng sĩ quan - Ông hãy nói chuyện gặp tôi hôm nay và nói với Đề Đốc rằng tôi chờ đợi Đề Đốc tới ăn cơm với tôi ở hội quán Thám Hiểm. Tôi biết rằng ông sẽ không giúp tôi đâu nhưng nếu ông chịu giúp tôi , ông sẽ thấy có nhiều chuyện lạ lùng lắm.

Trong bộ ba, Kiều Xuân có lẽ là người kém bản lãnh nhất. Khi tôi nói thế với chàng sĩ quan, nàng có vẻ sợ. Song, trước mắt chàng sĩ quan, nàng sợ vì thái độ nói năng lắm nhảm của tôi chứ không sợ vì chuyện gì khác:

- Anh Hai! Thôi mà. Em xin anh...

Đôi mắt nàng nhìn chàng thiếu úy tràn đầy biết ơn:

- Anh Hai yên tâm đi. Ông Thiếu úy đã hứa giúp anh Hai mà, thế nào ông Thiếu úy cũng làm những gì anh Hai nhờ ông...

Chàng Thiếu úy cười duyên với nàng:

- Thừa vâng. Tôi đã hứa là làm.

Tôi phá lên cười cợt. Trường hợp này đúng là đáng cười. Không một chàng sĩ quan của bất cứ một binh chủng nào, có thể chống cự nổi cuộc tấn công bằng mắt của Kiều Xuân .

- Xong rồi Thiếu úy.. - tôi ngừng cười để nói với chàng sĩ quan - Tôi không trách ông đâu. Tôi đánh cuộc với tôi rằng không có ai có thể bắt cóc được tôi ở giữa thành phố, tôi thua cuộc. Rồi tôi lại đánh cá với tôi rằng không có ai có thể bắt cóc được tôi ở trong một toa xe đông người, một lần nữa tôi lại bị thua. Nhưng tôi vẫn chưa chịu thua hẳn. Mấy người này đêm nay có thể mang tôi đi. Nhưng tôi tin rằng rồi tôi sẽ trở về được. Nếu Thiếu úy thấy rằng tôi có vẻ không điên,

nếu Thiếu úy còn biết lo đến số mạng của một người khác, ra khỏi đây Thiếu úy hãy gọi điện thoại cho bạn tôi là ông Nguyễn Minh ở hội quán Thám Hiểm dùm tôi. Việc đó theo tôi nghĩ, không làm cho ông mất công là bao nhiêu và cũng chẳng làm phiền đến ai.

- Trời ơi ... anh Hai...

Kiều Xuân kêu lên, nàng úp mặt vào cánh tay tôi và nàng khóc.

Tôi ngồi yên trên ghế, chờ đợi dịp khác. Người thiếu nữ nắm tay tôi. Mắt nàng thỉnh thoảng liếc nhìn chàng thiếu úy. Lão Hải Tùng ngồi cạnh chàng thiếu úy ở hàng ghế đối diện tôi.

Tới ga Bảo Châu, chàng sĩ quan cùng đám quân nhân xuống. Chàng thiếu úy rõ ràng là tiếc rẻ vì phải xa người đẹp. Tôi dơ tay chào mĩa chàng trong khi cô em gái giả hiệu của tôi chào chàng bằng một nụ cười biết ơn. Nụ cười đó của nàng đã đủ làm cho chàng sĩ quan trẻ tuổi, đa tình này quên gọi điện thoại tới hội quán Thám Hiểm dùm tôi.

Ở trạm này, có thêm một số khách lên xe. Tôi nhìn họ, tìm tòi, nhận xét và hy vọng trong khi họ chia nhau ngồi vào ghế. Nhưng hy vọng của tôi tan biến đi như gió thoảng sau khi tôi nhìn một vòng những khuôn mặt họ. Có một nhà xã hội học nào đó đã nói một câu chí lý: "Đám đông không có linh hồn", tôi nói thêm cho rõ là: "Đám đông không có tai, có mắt". Những người mới lên toa xe kia họp lại là đám đông, họ không nhìn thấy gì lạ và nếu có người nói gì cho họ nghe, họ cũng không hiểu.

Họ gồm một phái đoàn tu sĩ đi dự một hội đồng tôn giáo nào đó trên đường về, một cô nữ thư ký, cô này vừa ngồi yên chỗ đã dờ sắc tay ra lấy cây son môi tô lại đôi vành môi vẫn còn nguyên màu son đỏ chót, ba tên thiếu niên tập sự du đảng có ba bộ mặt chuột kẹp giống hệt nhau, một bà nạ dòng mang theo ba đứa con bệu nhếch, quấy phá, một ông già trông có vẻ là công chức hời hựu, ông già này nhìn bọn thiếu niên du đảng bằng cặp mắt đề phòng, khinh bỉ chen lẫn sợ hãi, một thanh niên có vẻ là giáo viên, một thiếu phụ cũng có vẻ là cô giáo, hai cô gái bán hàng hoặc chiêu đãi gì đó, hai cô gái này vừa ngồi đã nhí nhảnh trả lời những câu nói đùa, gạ gẫm rõ rệt của mấy tên du đảng trẻ tuổi. Ngoài số người kể trên ra, đám người mới còn có năm, bảy người tầm thường về tất cả mọi mặt. Tôi không có thì giờ và tâm trí để nhận xét kỹ và đoán ra nghề nghiệp của số người tầm thường này.

Tôi chỉ biết rằng tất cả bọn họ đều kém thông minh, kém tưởng tượng và chẳng sao có thể giúp nổi tôi.

Tôi chẳng nên mất công kêu gọi họ và chờ đợi họ giúp. Ba kẻ bất cóc

tôi đây giàu thông minh và khả năng hơn họ gấp bội. Vô ích thôi. Có kêu gọi, tôi cũng chỉ làm cho tôi thêm lỗ bịch. Bộ ba này sẽ phá tan ý định của tôi ngay từ khi tôi mở miệng kêu gọi, tôi chỉ làm cho họ có dịp được chứng minh là họ đúng và tôi sai và cười thảm tôi. Dường như bọn họ có vẻ thảm mong tôi kêu gọi cứu giúp để họ được trở tài cho vui.

Nhưng...Vì chẳng còn cách nào tự cứu khác, tôi dù biết là vô ích mà vẫn cứ phải thử. Vả lại, biết đâu đấy? Tôi chẳng nên coi thường người đời và tuyệt vọng quá sớm. Ở đời này có nhiều người bề ngoài trông rất tầm thường mà sự thực lại là người rất đáo để, nếu cứ căn cứ trên mặt mũi mà xét khả năng con người ta thì Hít-Le với Mao Trạch Đông là hai người Đức , người Tàu tầm thường nhất. Biết đâu khi nghe tôi nói lại chẳng có một người trong đám người trong đám người này nổi óc tò mò muốn thử làm theo lời tôi yêu cầu coi sao. Chỉ cần một người thắc mắc gọi điện thoại về Hội Quán Thám Hiểm nói chuyện với Nguyễn Minh là tôi có hy vọng gây khó dễ cho bọn người bí mật bắt cóc tôi đêm nay. Như ông công chức già kia chẳng hạn. Tôi tin rằng ông ta là người cẩn thận, ông ta chỉ yên tâm sau khi đã làm trọn lời yêu cầu làm một việc chẳng vất vả mất công gì...

Khi tôi vừa mở miệng định thốt lời yêu cầu ông công chức già, Kiều Xuân , người thiếu nữ đẹp ngời cạnh tôi, người tự nhận là em gái yêu của tôi - tôi không biết tên nàng có phải thật là Kiều Xuân không, song tôi thấy cái tên đó thật hợp với nàng - Kiều Xuân âu yếm vỗ nhẹ lên bàn tay tôi và nàng nghiêng về phía lão Hải Tùng, miệng nói:

- Bác sĩ ...

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng có một âm thanh trong trẻo và mạnh mẽ làm cho tất cả mọi người trong toa xe nghe rõ:

- Bác sĩ ơi...Anh Hai tôi ngồi yên rồi. Tôi đưa cho ảnh ...cái đó, nghe bác sĩ ? Được không, bác sĩ ?

Lão bác sĩ giả hiệu gật đầu:

- Được rồi đó, cô ba. Cô đưa cho ông hai cái đó đi...

Kiều Xuân lấy từ cái túi vải hàng không để dưới chân nàng ra một gói nhỏ:

- Anh Hai...- nàng đưa cái gói cho tôi - của anh Hai đây. Không được anh hai vuốt ve nó, nó buồn đó..

Tay tôi tự động cầm lấy cái gói và mở ra.

Từ bàn tay tôi rớt xuống lòng tôi một con cúp bê bằng vải và nỉ, một con cúp bê đã cũ, mái tóc giả hung vàng của nó đã tơi tả.

Trong lúc mắt tôi kinh ngạc nhìn con cúp bê quái dị đó nằm trong

lòng tôi, trí óc tôi ghi nhận thủ đoạn thần sầu , ác độc đến cực độ của kẻ nghĩ ra kế hoạch bắt cóc tôi đêm nay. Kẻ đó phải có linh hồn đen tối như ác quỷ. Nếu hắn không hẳn là một ông Thánh như thủ hạ của y tôn xưng, y xứng đáng là một ác quỷ. Sự xuất hiện bất ngờ của con cúp bê tội tử này vừa buồn cười vừa quái đản. Có một vẻ gì gọi sự sợ hãi, khủng khiếp ở nó.

Tiếng nói trong và rõ của người thiếu nữ chạy suốt toa xe và làm cho tất cả mọi người chiếu mắt nhìn về phía tôi. Tất cả đều chú ý tới tôi. Tôi thấy rõ vẻ ngạc nhiên bất mãn của ông công chức già và vẻ riêu cợt hỗn xược không cần che dấu của ba tên du đảng. Hai người nữ chiêu đãi viên nhìn tôi che miệng cười rinh rích. Rồi lão Hải Tùng đưa ngón tay trở lên xoáy xoáy vào thái dương lão, cử chỉ đó ngầm bảo cho mọi người biết rằng họ đang nhìn một anh chàng điên. Tôi thấy mọi người thay đổi vẻ mặt. Đám tăng ni có vẻ ái ngại nhìn tôi. Vẻ bất mãn cũng biến đi ngay trên nét mặt răn reo vì năm tháng của ông công chức già.

Lúc đó, tôi mới nhận thấy là cơn giận đã làm cho tôi đứng bật dậy, hai bàn tay tôi giận dữ nắm chặt lấy con cúp bê, nhưng người ngoài khi họ đã tin là tôi điên, chỉ nhìn thấy ở hai bàn tay tôi một cử chỉ sợ hãi bị người khác cướp mất vật tôi đang cầm chặt trong tay:

- Mẹ kiếp...

Tôi thốt ra một tiếng chưởi thề và dơ cánh tay lên để quật con cúp bê xuống sàn toa xe.

Nhưng khi chưa kịp quật con cúp bê vô tri vô tội đó xuống, tôi nhận thấy rõ sự vô ích trong ý định chống cự của tôi đêm nay

Kẻ thù bí mật của tôi đã tổ chức vụ này quá kỹ, quá khéo, không để một sơ hở nào để tôi có thể lợi dụng chống lại. Tôi từ từ buông tay xuống và bên tai tôi văng vẳng lời nói của lão Hải Tùng : "..Anh phải đi theo tôi. Anh phải đi tới nơi. Người muốn anh tới...". Và sự việc đã xảy ra đúng như lời gã nói, tôi phải đi theo gã, tôi phải đi tới nơi kẻ nào đó muốn tôi tới dù tôi có muốn hay là không.

Họ đã giỡn với tôi quá nhiều. Được rồi, tạm cho là họ thắng tôi keo đầu này đi, tôi cần tịnh tâm suy nghĩ để trả thù họ. Dù tôi có không thoát được tay họ đêm nay, tôi cũng cần trả đòn lại họ. Muốn trả đòn, tôi cần phải bình tĩnh, cần suy nghĩ, giận dữ cũng như sợ hãi đều vô ích trước nguy cơ và kẻ thù.

Tôi từ từ ngồi xuống ghé và bỏ con cúp bê vào túi áo ngực, đầu nó với mái tóc râu ngô thò ra khỏi túi áo tôi một cách lố bịch và khôi hài. Máy tên du đảng nói lớn với hai cô chiêu đãi viên:" Thằng cha đó khủng..Cô ngồi xa nó ra. Nó mà vô lấy bọn này không thêm cứu

đâu". Một cô chiêu đãi cong cớn: "Sức mấy...Có mấy người vồ người ta thì có...!

Tôi cảm nhẹ hai bàn tay người thiếu nữ có cái tên đẹp Kiều Xuân lên:

- Em cứng...

Tôi cũng dùng giọng nói như nàng vừa nói, tiếng nói của tôi tuy nhỏ nhưng rõ rệt, cả tàu cùng nghe rõ tiếng tôi:

- Em biết vì sao anh phải bỏ nhà trốn đi mà? Anh bỏ đi vì anh không thể chịu nổi cậu Năm Phát của em..

Một tay tôi chỉ vào bộ mặt đầy ác cảm của gã, một tay tôi vòng ra ôm lấy vòng lưng ong của nàng:

- Cậu Phát...cậu chắc cũng dư biết cậu là hạng người nào rồi hả?

Cậu là loại công tử bột mà người ta thường gọi là.."đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi...chỉ phải cái tội ăn cắp vặt.." Cậu đã phải vào tù vì tội ăn cắp tiền của người khác. Dù cha mẹ cậu có bỏ tiền ra chạy cho cậu khỏi án nặng, cậu cũng vẫn là kẻ đã bị tù vì tội ăn cắp. Cậu thực không xứng đáng làm chồng em gái tôi. Dù tôi có điên khùng đi chẳng nữa, tôi vẫn có lý khi tôi không chịu gả em tôi cho cậu.

Về mặt mọi người lập tức thay đổi sau câu nói rất tỉnh của tôi. Bây giờ kẻ bị chú ý và cười mỉa là Phát. Tôi hài lòng khi thấy mặt gã đỏ bừng lên rồi xám xịt lại. Mắt gã nhìn tôi lộ ánh căm thù, nhưng gã chỉ ú ớ chứ chưa biết trả lời tôi làm sao. Rõ ràng là kẻ sai gã đi bắt tôi đêm nay không dạy trước cho gã biết gã phải làm gì trong trường hợp tôi chơi sỏ lại gã như tôi vừa làm.

Tôi, tay vẫn ôm lưng "em gái" quay lại nói với lão Hải Tùng :

- Bác sĩ Hải Tùng ...Ông là bác sĩ, chắc ông quen thuộc nhiều với những tên có bệnh sát nhân. Tôi nói nhẹ hơn là những tên có máu làm bậy. Chắc ông biết tướng bộ đặc biệt của bọn tội phạm? Ông thử nhìn cậu Năm đây coi. Mắt cậu ấy quá nhỏ, đó là mắt mà người ta thường gọi là mắt lá răm. Có ca dao rất đúng là: "Những người con mắt lá răm. Trai thì trộm cướp, gái buôn chồng người ..." Hai tai cậu ấy lại quá nhỏ, đúng là tai chuột. Miệng cậu ấy quá rộng. Đó là miệng của người tham lam, tham đủ mọi thứ chứ không chỉ tham ăn mà thôi. Ông là bác sĩ thân với gia đình tôi, ông có bản phận phải cảnh giác cha mẹ tôi với em gái tôi về cậu này chứ? Tại sao ông lại ngậm miệng? Bộ ông đã nhận tiền hối lộ để ngậm miệng của cậu ấy ư? Lương tâm của bác sĩ để đâu?

Mặt gã thanh nhiên càng xám xịt lại khi gã thấy thiên hạ theo lời giới thiệu của tôi, hết nhìn mắt y lại nhìn tai y rồi nhìn miệng y. Điều đau cho y nhất là lời tôi nói không phải là hoàn toàn xa sự thực. Mắt y quả có hơi ti hí, tai y quả có quá nhỏ và miệng y hơi rộng.

Hải Tùng vẫn giữ nguyên bình tĩnh. Nhưng tôi thấy ánh mắt lão sáng lên những tia thán phục.

Tôi nhìn xuống mặt Kiều Xuân :

- Thiệt mà cứng. Cậu Năm đây không phải là chồng của em.

Mặt tôi sát gần mặt nàng . Tôi ngửi thấy mùi thơm ngậy ngất từ tóc nàng, từ hơi thở nàng, từ trong người nàng, bay sang tôi. Tôi đã trả đòn được ba người này. Tôi đang vui vui và nàng thật đẹp, tôi nhắc cầm nàng lên:

- Em cứng. Anh đi vắng anh chẳng biết là mấy ngày rồi, anh không được em hôn anh.

Và tôi hôn nàng. Nụ hôn của tôi chẳng có vẻ gì là anh trai hôn em gái cả. Trong lúc hôn môi nàng, tôi nghe tiếng Phát chửi thề, nhưng chỉ là tiếng chửi thề thảm theo hơi thở mà thôi. Tôi xử dụng đòn "gậy ông đập lưng ông" nên họ không làm gì được tôi. Họ bảo tôi là anh người thiếu nữ này, tôi xử sự như tôi là anh nàng thật.

Môi Kiều Xuân thơm như hai cánh hoa hồng.

Tôi có cảm giác như tôi ghé miệng vào một đoá hoa hàm tiếu...

Tôi hôn nàng, hôn nàng và lại hôn nàng...Bọn du đặng và hai cô chiêu đãi viên cười rinh rích, đoàn tăng ni quay mặt đi, ông già công chức lại tỏ vẻ bất mãn...bằng mấy tiếng ho khúc khúc.

Và khuôn mặt người thiếu nữ thoát đỏ hồng rồi trắng xanh đi. Nàng không dám chống cự tôi nhưng giữa hai cái hôn, tôi nghe nàng nói thảm:

- Anh sẽ phải đền tội. Anh sẽ phải trả giá những cái hôn này thật đắt. Rồi anh sẽ hối hận..

Tôi cười và rời xa nàng. Tôi bắt cháp. Giờ đây tôi sẵn sàng đi theo lão Hải Tùng, đi bất cứ đâu lão đưa tôi đi miễn là có nàng cùng đi.

Lão Hải Tùng cất tiếng:

- Chúng ta xuống xe. Đến nơi rồi.

Con tàu chạy chậm và ngưng ở Trạm Đường Trung. Hải Tùng đứng lên trước, lão ra hiệu bằng mắt cho Kiều Xuân . Nàng đứng lên, tay nắm tay tôi, mắt nhìn xuống. Bàn tay nàng lạnh như băng. Tôi vẫn cười một mình, đứng theo. Hải Tùng đi trước, Kiều Xuân đi sát tôi, Năm Phát đi sau. Họ đưa tôi ra khỏi tàu, lên sân ga bước ra đường phố.

Tôi nhìn lại sau lưng và tìm tôi ám lại, cơn giận của tôi dịu đi khi tôi nhìn thấy bộ mặt sát nhân của Phát.

Phố đêm vắng tanh. Một gã bận đồ tài xế nhà giàu đứng chờ ở cửa nhà ga. Gã tò mò nhìn tôi rồi gật đầu chào Hải Tùng.

Lão này đột ngột:

- Huy Giang...Vào xe này.

Lão lại gọi tôi là Huy Giang, tên thật của tôi, như vậy là nghĩa lý gì đây?

Một chiếc xe hơi lớn, sang, mới đậu chờ trước cửa ga. Hải Tùng đi tới mở cửa xe, tôi vào xe trước, tay vẫn nắm tay Kiều Xuân, kếp nàng ngồi vào xe cạnh tôi. Hải Tùng ngồi vào băng bên kia, Phát ngồi băng trước, cùng với tài xế. Cửa xe đóng lại. Hải Tùng đưa tay ra hạ một cái cần nào đó trong xe, một tấm kính từ từ dựng lên, che kín vùng tôi ngồi. Khi Hải Tùng vừa đưa tay ra, Kiều Xuân rút mạnh bàn tay nàng ra khỏi tay tôi, nàng vung tay tát mạnh vào miệng tôi rồi ngồi vào góc xe, nàng tấm tức khóc.

Vòng tay yêu tinh

Chương 4

Chiếc xe lớn và mạnh như một con tàu biển, trôi êm trên đường phố vắng. Xe chạy về hướng bắc của thành phố. Hải Tùng lại nhấn một cái nút nào đó, một tấm màn rơi xuống che kín những ô kính quanh tôi. Tôi bị vây kín bằng những làn vải tím nên không còn trông thấy cảnh vật bên ngoài. Trong xe chỉ sáng một ngọn đèn mờ nhưng cũng đủ ánh sáng để tôi thấy Kiều Xuân hết khóc, nàng ngồi yên mắt nhìn mũi giày của nàng, vẻ ngồi như suy nghĩ. Tôi rút gói thuốc lá và lịch sự hỏi nàng:

- Khói thuốc không làm phiền em gái cưng chứ?

Nàng không trả lời cũng không nhìn tôi. Hải Tùng có vẻ đang suy nghĩ đậm. Qua những phút xe đậu lại, tôi biết là xe vẫn còn chạy trong thành phố. Rồi xe quanh quẹo luôn luôn, tôi biết rằng xe đã chạy vào những phố nhỏ và dường như xe làm một vòng tròn lớn, như vậy có nghĩa là bọn chúng cho xe chạy vòng quanh để đánh lạc hướng tôi. Bây giờ có thể là xe đang chạy về phía Nam của thành phố. Nhưng điều đó tôi không chắc lắm, vì ngồi trong xe kín mít như thế này, người nhận xét giỏi đến đâu cũng bị mất phương hướng. Tôi chỉ còn có thể nhìn đồng hồ xem giờ xe chạy.

Chừng nửa tiếng sau nữa, xe bắt đầu chạy nhanh, tôi biết xe đã ra khỏi thành phố. Xe chạy nhanh đều trong một tiếng đồng hồ nữa. Sau một phút dừng lại, xe lại chạy và tôi có cảm giác như xe vừa chạy qua một cánh cổng sắt.

Xe chạy đều trong khoảng bảy phút nữa mới dừng lại hẳn. Hải Tùng ra khỏi cơn mơ mộng và mở cửa xe. Gã tài xế và Phát ra đứng đợi bên ngoài. Tôi theo Kiều Xuân ra khỏi xe.

- Ông Huy Giang...Chúng ta đã tới nơi rồi...

Hải Tùng nói, giọng hoà nhã. Lão như một chủ nhân, ông lịch sự, hiểu khách thân chinh đi mời khách về nhà cung phụng. Và tôi là một ông khách quý được mời tới với tất cả trọng vọng chứ không phải là một tên bị bắt tới.

Dưới ánh trăng khuya, mặt trăng bây giờ đã nhợt nhạt như mắt người say rượu và bị bão tố đe dọa, tôi nhìn thấy một toà nhà lớn và cao, trông như một toà lâu đài thời cổ. Có ánh sáng đây đó trên những khung cửa sổ của mặt tiền toà nhà. Kiều Xuân và Phát sánh vai nhau đi qua khung cửa lớn vào nhà trước. Tôi nhìn quanh. Quanh tôi là một vùng tối bao la chỉ có ánh trăng soi trên vòm cây, không đâu có ánh sáng ngoài toà nhà lớn này. Tôi có cảm giác đang đứng giữa một vùng hoang vu có nhiều cây như rừng thưa, và xa kia có đồi, có suối.

Hải Tùng nắm nhẹ cánh tay tôi và hai chúng tôi cùng đi qua khung cửa cao rộng. Mỗi bên cửa có hai gã gia nhân đứng thẳng như lính đứng gác. Khi đi ngang qua chúng, tôi nhận thấy chúng đều là người da đen, cả bốn tên đều cao lớn và mạnh mẽ. Khi tôi đi vào tới trong nhà, chân tôi tự động dừng lại và miệng tôi vô tình thốt ra một tiếng kêu thán phục.

Trong này đúng là một toà lâu đài. Dường như tất cả những bảo vật, cổ vật quý báu, hiếm có nhất của thế giới đều được tích tụ và trưng bày ở đây. Dãy hành lang dài, rộng, làm bằng đá quý suốt từ nền tới trần, được trải kín bằng những tấm thảm quý. Tôi đã từng đi thăm nhiều bảo tàng viện nổi tiếng của thế giới, chưa nơi nào tôi thấy có nhiều thảm quý giá bằng nơi đây.

Trước những tấm thảm ấy, tôi thấy xếp hàng nhiều hình nhân mặc giáp sắt, biểu tượng những nhà quý phái, vương hầu đời cổ.

Hải Tùng không để cho tôi có thì giờ nhìn kỹ những kỳ vật đó, lão chạm nhẹ tay tôi và tôi nhìn thấy xuất hiện trước mặt tôi một gã gia nhân bận y phục đàng hoàng như gia nhân của một nhà quý phái lớn:

- Chú Tôn đây sẽ lo cho anh - Hải Tùng nói - Sẽ gặp lại anh sau, anh Huy Giang...

Một lần nữa, lão lại gọi tôi bằng tên thật của tôi.

- Thưa ông, mời ông theo tôi...

Gã gia nhân tên là Tôn nghiêng mình nói với tôi. Gã đưa tôi vào một khung cửa nhỏ và sau một cái nhấn tay của gã lên một nút bấm nào

đó, cánh cửa nhẹ mở. Tôi theo gã bước vào một thang máy nhỏ. Khi thang đứng lại, một cánh cửa khác lại mở, tôi bước vào một phòng ngủ trần thiết theo lối xưa, đồ vật bày biện trong căn phòng ngủ này cũng đẹp và quý như những vật tôi thoáng thấy ngoài hành lang. Sau những tấm thảm dày là cửa vào phòng tắm.

Trên giường có để sẵn quần áo, ca-vát, khăn tay đủ cả. Vài phút sau tôi đã tắm xong và cạo mặt, trở ra bận bộ y phục dùng để bận đi dự dạ tiệc. Bộ quần áo thật vừa với tôi, y như chính tôi đã may nó vậy. Tò mò, tôi mở cánh cửa tủ áo cuối phòng. Trong tủ có treo đầy quần áo của tôi, may ở chính tiệm may mà tôi vẫn đặt may.

Gã gia nhân tên là Tôn trở vào phòng. Gã có vẻ chờ đợi tôi biểu lộ vẻ kinh ngạc, nhưng gã thất vọng, vì đêm nay tôi đã thấy quá nhiều chuyện đáng ngạc nhiên. Năng khiếu ngạc nhiên trước sự lạ của tôi đã cùn mất.

Tôi thân nhiên hỏi gã:

- Bây giờ tôi phải theo chú đi đâu đây?

Không trả lời, gã mở cửa và bước vào thang máy đứng chờ tôi. Khi thang máy ngừng, tôi tưởng tôi sẽ bước trở ra hành lang, nơi tôi đặt chân vào toà lâu đài này. Nhưng lần này thang máy mở vào một căn phòng nhỏ, sàn và vách lát bằng gỗ quý. Phòng không bày biện qua một vật gì. Một cánh cửa lớn hơn mở nơi cuối phòng. Nơi cửa này lại có một gã da đen cao lớn đứng khoanh tay trước ngực. Gã này có vẻ được lệnh chờ đợi tôi.

Đưa tôi tới đây là hết phận sự của tên Tôn. Gã cúi chào tôi rồi lặng lẽ quay ra.

Gã da đen cúi chào rất trịnh trọng đúng kiểu dùng để chào những vị vua chúa ở xứ Ngàn Lẻ Một Đêm. Gã quay lại mở cửa rồi lại cúi chào lần nữa vào trong phòng. Tôi bước qua ngưỡng cửa. Đúng lúc ấy, có tiếng chuông gõ 12 tiếng. Nửa đêm.

Một giọng nói sang sảng vang lên chào tôi:

- Chào bạn Huy Giang. Bạn đến thật đúng giờ.

Giọng nói có âm thanh trầm bổng kỳ dị, rất trong và rõ. Chỉ cần nghe giọng nói, người ta cũng biết kẻ có giọng nói đó là người có uy quyền, có sức mạnh chế ngự người khác, một sức mạnh khủng khiếp.

Tôi nhìn vào phòng và thấy người chào tôi ngồi ở đầu một cái bàn dài. Trên bàn có bày ba bộ muỗng đĩa cho ba người ăn. Tôi nhìn thấy những vật ấy trước khi nhìn vào cặp mắt người ngồi.

Khi nhìn vào mắt y, trong một lúc, tôi không còn trông thấy gì khác. Vì đôi mắt tôi nhìn đó có màu xanh như bích ngọc, và đó là đôi mắt tinh

anh nhất mà tôi đã được nhìn thấy trong đời. Mắt ấy lớn, hơi xéch một chút, và sáng long lanh như tất cả năng lực tuyệt vời của mùa xuân trời đất đều tụ trong nó. Đôi mắt sáng như kim cương, sắc cũng như kim cương nữa. Đôi mắt không hề chớp như mắt một con chim- đúng hơn như mắt một con rắn độc.

Tôi phải cố gắng mới dứt được mắt tôi ra khỏi đôi mắt kỳ dị của kẻ lạ ngồi đó. Rồi xa để nhìn khuôn mặt của đôi mắt ấy. Cái đầu bên trên đôi mắt thật lớn, vầng trán cao và rộng, nhăn thín không có qua một sợi tóc. Vòng sọ thật tròn và lớn gấp đôi đầu người thường. Đôi tai dài hơn và to, hai đầu tai nhọn hoắt. Dưới cặp mắt là cái mũi lớn, quặp lại như mũi diều hâu, đôi gò má cũng cao, cũng lớn tương xứng nhưng tròn. Đôi vành môi dài, dày, bất động như môi những bức tượng đá cổ xưa. Cả bộ mặt lớn, dài có màu trắng xanh của đá quý, nhẵn, không một nếp nhăn và cũng không có qua một cảm giác. Vật sống động duy nhất trong bộ mặt ấy là đôi mắt, sống động một cách đáng sợ.

Thân thể người đó cũng cao, to một cách khủng khiếp. Đôi vai nở cùng với bộ ngực ấy gợi cho tôi cái cảm giác đang nhìn một cái thùng sắt được bận quần áo.

Tuy đứng xa y, tôi đã thấy rõ từ y phát ra một sức mạnh không phải là sức quyến rũ củ người thường.

- Mời bạn ngồi, bạn Huy Giang...

Giọng nói sang sảng như tiếng chuông lại vang lên.

Một tên gia nhân từ vùng tối gần vách hiện ra, lặng lẽ kéo cái ghế bên trái người ngồi mời tôi.

Tôi cuối chào chủ nhân và yên lặng ngồi xuống ghế.

- Sau chuyến đi vừa qua - y nói tiếp - chắc bạn đã thấy đói? Tôi có lời cảm ơn bạn đã nhận lời mời đến đây đêm nay.

Tôi nhìn y, nhưng không thấy y có vẻ gì riếu cợt. Tôi cũng giọng nói kiểu cách lịch sự để đáp:

- Tôi mới là người phải cảm ơn ông về chuyến du hành bất ngờ đầy hứng thú này. Thực ra thì tôi có muốn từ chối cũng không được, vì những người ông cho đi mời tôi...thật quả là...quá ư khéo léo...

Y gật đầu:

- Tôi đồng ý với ông bạn. Bác sĩ Hải Tùng quả là người có biệt tài thuyết phục. Ông ấy cũng sắp tới đây ăn tối với chúng ta. Mời bạn...uống...

Gã hầu rót sâm banh vào ly. Tôi đưa ly rượu lên soi trong ánh đèn và nhìn vào đó với một cảm giác thích thú. Tôi thích thú không phải vì rượu, tôi uống được rượu nhưng không phải là bọm nhậu, không

phải là kẻ coi rượu quý báu hơn tất cả. Tôi thích thú vì cái ly tôi đang cầm trên tay thật quý. Nó được mài cắt từ một khối pha lê nguyên chất, một tay thợ tuyệt khéo đã chế tạo thành cái ly vô song này và tôi, với con mắt của người sành cổ vật, biết ngay đây là một cái ly cổ rất quý. Nó giống bảo vật cổ hơn là một cái ly chỉ dùng để uống rượu. Như đọc được ý nghĩ của tôi, chủ nhân cất tiếng:

- Đúng. Bạn nhận xét giỏi đấy. Nó là một trong bộ tam bảo của A Lịch San Đại Đế. Mỗi lần tôi dùng bộ tam bảo vương tửu này, tôi lại như trông thấy Đại Đế đang ngồi ngự ẩm giữa một triều đại vàng son chói lọi. Những đêm xanh huyền ảo của những cuộc vạn lý trường chinh như hiện ra trước mắt tôi. Tiểu Vương Hamid ở Trung Đông đã giữ bảo vật này từ mấy trăm năm nay dùm tôi. Tôi muốn nói là bảo vật này là gia bảo của Tiểu Vương Hamid trước khi tôi bỗng thích làm chủ nó.

Theo lời nói văn hoa của chủ nhân, tôi hiểu rằng ý đã cướp bộ bảo vật này ở tay một vị Tiểu Vương ở Trung Đông, phần đất còn nhiều vua và nổi tiếng là giàu kim cương nhất của thế giới, tôi cũng dùng lối nói của y để đối đáp:

- Ông cũng phải là người nhiều tài thuyết phục lắm, ông mới có thể làm cho Tiểu Vương Hamid thuận để lại bộ bảo vật này cho ông...
Y vẫn ôn hoà:

- Đúng, Tiểu Vương Hamid, cũng như tất cả những vị quân chủ khác hiện còn trị vì ở Trung Đông không cần tiền. Những người anh em được tôi gọi đến để thuyết phục vua đã phải mất công nhiều lắm mới thành công.

Tôi đưa ly lên môi, nhấp một chút rượu. Mặc dù không muốn, nét mặt tôi cũng lộ ra vẻ thán phục.

Chủ nhân lại ngọt ngào tiếp:

- Vâng. Rượu cũng thật quý. Đây là thứ rượu tửu được chế riêng dâng Quốc Vương Tây Ban Nha. Nhưng một lần nữa, những người anh em sứ giả của tôi đã lại tỏ ra có biệt tài thuyết phục. Khi tôi uống thứ rượu này, tôi chỉ cảm thấy hơi buồn một chút là sự khoái lạc của tôi đã làm cho Quốc Vương Tây Ban Nha khả kính mất đi một chút khoái lạc.

Tôi uống chất rượu trong ly pha lê thành kính như một tín đồ được uống rượu thánh. Rồi tôi ăn ngon những miếng thịt chim thơm mềm. Mắt tôi nhìn thấy cái bát lớn bằng vàng có cần nhiều đá quý. Đường nét của cái bát vàng kỳ tuyệt để nổi óc tò mò của tôi nổi lên, tôi phải nhô người lên mặt bàn để nhìn cho kỹ.

- Benvenuto Cellini, thiên tài điêu khắc trứ danh của Ý Quốc và của

cả thế giới muôn đời đã sáng tạo ra nó - chủ nhân nó - Đây có thể được coi là tuyệt phẩm của nghệ sĩ Cellini. Ý Quốc coi nó là quốc bảo và đã giữ nó cho tôi trong nhiều thế kỷ.

Tôi kêu lên:

- Nhưng đời nào chính quyền Ý Quốc lại chịu để cho một vật được coi là quốc bảo như vật này ra khỏi nước họ chứ?

Y mỉm cười:

- Tất nhiên là họ không bằng lòng...Nhưng như ông thấy đấy, họ không giữ nổi bảo vật.

Tôi bắt đầu nhìn quanh phòng. Ở đâu cũng như ở hành lang lớn ở ngay gần cửa, là nơi có bày thật nhiều, quá nhiều bảo vật. Gọi đây là một kho tàng vô giá thì đúng hơn là một phòng ăn. Nếu chỉ một nửa số những bảo vật mà mắt tôi nhìn thấy đây là bảo vật thật chứ không phải là giả mạo, số tiền trị giá chúng cũng đã lên tới nhiều tỷ tỷ bạc. Và tôi tin rằng đây toàn là đồ thật, bởi vì có nhiều bảo vật người đời sau không sao có thể làm giả được. Nhưng...không một ai có thể làm chủ được nhiều bảo vật của thế giới đến như thế này. Không một nhà tỷ phú nào có đủ tiền mua được một phần mười những bảo vật hiện đang trưng bày ở đây. Dám nói là tiền bạc cả nước Hoa Kỳ cũng không sao có thể mua đủ được. Vì có nhiều vật được coi là quốc bảo không chánh quyền nào chịu bán.

Một lần nữa, chủ nhân lại đọc được ý nghĩ của tôi, vì y bỗng nói:

- Bạn không nên nghi ngờ. Chúng đều là của thật. Tôi dám tự hào tôi là người hiểu biết nhất thế giới về bảo vật. Tôi hiểu biết hơn ai về nghệ thuật, tức là tất cả những gì đẹp, quý mà loài người có thể làm kể từ ngày trái đất có loài người cho tới nay. Hơn nữa, tôi còn là người hiểu biết hơn ai hết về người. Tôi sưu tầm bảo vật và tôi sưu tầm cả người nữa. Cũng như những bảo vật, những đàn ông, đàn bà được tôi lựa chọn đều là những tinh hoa. Chính vì lý do đó mà hôm nay, bạn Huy Giang, bạn có mặt ở đây đêm nay.

Gã hầu rót thêm rượu vào ly. Gã đặt chai rượu trong thùng đá lạnh trên bàn cùng với những hộp ngọc đựng thuốc lá rời như đã biết trước tính chủ, gã lặng lẽ rút lui. Tôi nhận thấy gã đi vào một cánh cửa khuất trong vách. Cửa ra vào phòng này đều như đục liền trong vách. Người muốn ra chỉ việc đứng đúng chỗ hoặc nhấn một nút điện là cửa tự động mở ra. Tôi chắc chắn tất cả hệ thống cửa lâu đài này đều hoạt động bằng điện.

Tôi còn nhận thấy một điểm nữa: gã hầu bàn vừa rời là người Tàu.

- Mẫn Tử - Chủ nhân chợt nói, đúng là y đọc được ý nghĩ của tôi.

Tên nó là Mẫn Tử. Nó nguyên là ông hoàng Trung Hoa, nhưng nó

cho việc được hầu hạ tôi là một vinh hạnh nhất cho nó ở cõi đời này. Tôi chỉ thản nhiên gạt đầu, như việc những ông hoàng Trung Hoa bỏ vương tước để đi theo hầu thiên hạ là việc thường xảy ra, cũng như việc uống rượu bằng ly pha lê khối, đựng ngọc tửu của Quốc Vương Tây Ban Nha, ăn rau xà-lát trộn trong bát vàng của Cellini v.v. đều là những việc rất thường.

Và tôi thấy rằng cái trò chơi bắt người lạ lòng xảy ra ở giữa thành phố cách đây mấy tiếng đồng hồ, cái trò chơi mà tôi là nạn nhân, đến nay đã chuyển sang giai đoạn thứ hai.

Tôi sắp được người đàn ông kỳ dị chủ nhân toà lâu đài nhiều bảo vật nhất thế giới nói cho biết lý do tại sao hắn lại cho người đi bắt tôi. Vì vậy, tôi cố giữ thản nhiên để có thể hoàn toàn tỉnh táo đối phó với mọi diễn tiến mà tôi biết chắc là còn nhiều bất ngờ.

Người đàn ông kỳ dị mà tôi chưa hề biết tên, ngoài việc tôi đã nghe lão Hải Tùng nói đến một ông Thánh nào đó đã phái lão đi mời tôi, tôi tin rằng người đàn ông kỳ dị này chính là ông thánh của Hải Tùng, bắt đầu nói vào một đề tài khác. Nét mặt y vẫn không có qua một nét cảm xúc, đặc biệt là đôi môi y gần như không hề mấp máy nhưng tiếng nói của y vẫn lớn, vẫn trong và vẫn sang sảng như tiếng chuông đồng:

- Huy Giang. Tôi đặc biệt có cảm tình với anh. Anh đang nghĩ rằng: Mình hiện đang bị người ta bắt, mình là một tù nhân, ở bên ngoài có một tên đội lốt mình, nhận là mình, một tên đội lốt thần tình đến nỗi ngay cả những người bạn thân nhất của mình cũng không nhận ra sự giả mạo. Người đàn ông đang ngồi nói chuyện với mình đây là một con quỷ sống. Y không còn lương tâm, y có một trí óc thông minh tuyệt vời và y có thể làm cho mình vĩnh viễn đi khỏi cuộc đời này. Tôi biết anh đang nghĩ như thế và anh đã nghĩ đúng.

Y ngừng. Tôi thấy tôi không nên nhìn thẳng vào cặp mắt y. Cặp mắt xanh đó như có ma lực làm tôi tiêu ma hết ý chí. Tôi cũng thấy là y nói đúng. Quả thật tôi đang nghĩ như thế về y và tôi thấy với một người như y, tôi chẳng cần phải chối theo lối thường tình.

- Huy Giang - y nói tiếp - tuy anh đang hoang mang người nhưng anh vẫn không đặt những câu hỏi ngớ ngẩn, anh vẫn không nói những câu thừa, không làm những việc thừa. Giọng nói anh, hai tay anh vẫn không run. Bề ngoài anh vẫn bình tĩnh nhưng bên trong, trí óc anh đang làm việc ráo riết, anh đang chú ý tìm những cơ hội để đối phó, để có thể thoát. Tất cả khả năng của anh đều đang được dùng vào việc tìm kế hở để thoát ra khỏi mạng lưới mà anh cảm thấy bao bọc kín mít quanh anh. Vì vậy, tôi mến anh. Anh thật là người biết tự chủ

và có khả năng tự chủ phi thường. Anh đúng là người biết chơi, Y lại ngưng nói. Y quan sát tôi kỹ hơn và tôi cố gắng nở một nụ cười đáp lời ca tụng của y và để mắt tôi chạm vào tia mắt y với ý định thăm cho y biết rằng đôi mắt y không làm cho tôi sợ hãi.

- Anh chưa quá 35 tuổi - y nói tiếp - Tôi đã theo dõi anh từ nhiều năm nay. Tôi đã chú ý nhiều đến khả năng siêu việt của anh trong thời gian anh làm điệp viên cho phe tự do trong Đệ Nhị Thế Chiến.

Bàn tay tôi tự động nắm chặt lấy ly rượu.

Tôi vẫn tin rằng không ai biết rằng tôi làm công tác điệp viên đó trừ tôi và ông xếp của tôi ra.

- Huy Giang.. Anh đã thành công trong công tác điệp báo của anh bởi vì công tác đó của anh không đi ngược với quyền lợi cùng ý muốn của tôi. Rồi anh lại làm tôi chú ý anh khi anh lãnh việc thu hồi bộ hồng ngọc của Tây Thái Hậu do bọn Nga Sô lấy được để ở Mạc Tư Khoa. Anh đã khôn khéo để lại đầy bộ giả và thoát đi với bộ thật.

Nhưng tôi không thú bộ hồng ngọc ấy. Tôi có nhiều bộ khác quý hơn, đẹp hơn bộ ấy nhiều. Nếu tôi thích, chắc chắn không còn tới anh đến lấy, và dù cho anh có lấy được, nó cũng về tay tôi. Nhưng như tôi đã nói, cái may mắn lớn nhất của anh là những việc anh làm không cản trở gì việc của tôi. Vì vậy tôi để anh yên lành mang chiến lợi phẩm về trao cho người sai anh đi lấy. Sự can đảm và sáng kiến thực hiện công tác tuyệt hảo của anh làm tôi thích thú. Tôi thích những người giàu tưởng tượng và sáng kiến. Tôi không ưa những kẻ ù lì chỉ biết nghe người bảo sao là làm vậy. Tôi lại càng thú anh hơn khi thấy anh từ chối sự ân thưởng. Anh tỏ ra thích làm những việc khó làm, những việc người thường không sao làm được hơn là làm vì lợi. Anh giống tôi ở điểm đó nhiều nhất. Và do đó tôi thích anh.

Y càng nói tôi càng ngạc nhiên, có thể nói là tôi đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Giờ đây thì dù có không muốn, mặt tôi cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Tôi không thể không kinh ngạc vì những công tác mà tôi đã làm như công tác thu hồi bộ hồng ngọc của Tây Thái Hậu bị lọt vào tay bọn điện Cẩm Linh, được kể là một công tác tối mật. Tôi đã đặt điều kiện tiên quyết để nhật công tác này là chỉ có một mình tôi làm nó mà thôi. Hiện giờ ngay cả đến bọn cộng sản bự ở điện Cẩm Linh cũng vẫn chưa biết là bộ hồng ngọc ấy đã không còn ở trong tay chúng. Bộ hồng ngọc chúng hiện vẫn còn cất giữ và vẫn quý báu là bộ giả. Tôi vẫn tin rằng trên đời này không có ai biết chuyện đó trừ tôi và chủ nhân bộ hồng ngọc bảo vật đó ra. Đêm nay, tôi mới biết là tôi làm.

- Sau vụ anh đi Mạc Tư Khoa tráo hồng ngọc, tôi mới quyết định ...

sưu tầm... anh - Y lại tiếp - Nhưng ngay lúc ấy thii gian chưa chín mùi để tôi làm việc đó, tôi còn để anh tự do đi làm việc khác trước khi thu phục anh. Tôi theo dõi anh thật sát và tôi biết rõ vụ đi cuối cùng của anh. Anh đến biên giới Việt - Miên - Trung hoa để tìm một bộ bảo ngọc đem tới đây từ một ngôi cổ mộ trong lục địa Trung Hoa. Người chiếm được bảo vật là một tướng cướp Cờ đen. Y tên là Bành Chân. Vốn là một gã phiêu lưu lãnh tử có hào khí khác người, Bành Chân gặp anh và mến anh. Tuy vậy khi biết anh tới để đoạt bảo vật của y, Bành Chân vẫn nhất định giết anh như thường. Biết được hào khí của gã và tặc ưà cờ bạc may rủi của gã, anh đã dụ gã đánh với anh một ván cờ. Nếu anh thua, anh sẽ ở lại làm nô lệ cho Bành Chân trong ba năm. Nếu anh thắng, Bành Chân phải để cho anh ra về và phải giúp phương tiện cho anh ra khỏi vùng rừng núi trùng điệp ấy. Bành Chân nhận lii. Gã tin rnung về nghệ thuật cờ tướng, anh không thể nào thắng được gã. Nhưng bằng một nước cờ sinh tử, anh đã thắng gã và anh trở về được yên lành. Bành Chân đã giữ đúng lời hứa.

Y kể thật đúng. Không hiểu tại sao y có thể biết rõ đến thế ? Sự ngạc nhiên làm tôi há miệng tròn xoe nhìn y. Như không muốn kéo dài hơn niềm thoả mãn được thấy tôi kinh ngạc, y cười tiếp:

- Tôi không muốn làm anh kinh ngạc hơn hoặc thắc mắc cho là tôi có tai mắt nhìn nghe được chuyện xảy ra ở ngàn dặm. Sự thật không có gì siêu phàm. Bành Chân là một cộng tác viên của tôi. Hắn có giúp tôi vài việc nên tôi biết rõ vụ đấu trí giữa anh và hắn. Giản dị có vậy thôi. Tôi có trên khắp thế giii những cộng tác viên như Bành Chân. Giả tử như vụ đấu trí ấy, anh thua hắn. Hắn giữ được bộ bảo vật nhưng hắn không giữ được anh ở với hắn và hắn sẽ bảo vệ sinh mạng của anh hơn cả chính sinh mạng của hắn vì hắn biết rằng tôi chú ý đến anh và thế nào tôi cũng bắt hắn phải nộp anh cho tôi. Tôi ngồi ngay ngắn lại trên ghế với một hơi thở dài. Càng nói chuyện với người đàn ông kỳ dị này, tôi càng cảm thấy màng lưới bó chặt tôi hơn.

- Tôi đã thử anh mấy lần trên đường về của anh - y tiếp - Tôi chỉ cốt thử anh thôi chứ không muốn đoạt bảo vật anh mang về. Nếu tôi muốn, anh đã không thể giữ được. Tôi chỉ phái sứ giả đi làm khó anh để thử tài anh. Tôi lại càng hài lòng khi thấy ứng phó tài tình. Anh xử sự thật hợp ý tôi. Không có gì chê trách được trong cách ứng phó với những trường hợp bất ngờ của anh. Anh Huy Giang, tôi nhắc lại một lần nữa, anh rất hợp ý tôi.

Nói tii đây, y hơi nhô người về phía tôi như để làm cho tôi chú ý hơn

tới lời y nói:

- Và rồi đến đêm nay. Trong thời gian gần đây, với món tiền anh kiếm được nhờ bảo vật, anh thử thực hiện một phương pháp đánh bạc mới do anh sáng chế ra. Tôi biết rõ phương pháp của anh, anh có thể thành công nếu không có tôi, tôi đã dùng phương pháp của riêng tôi để lột anh dần dần, lột của anh từng ngàn cho đến lúc anh hết tiền. Anh vẫn nghĩ rằng phương pháp của anh hữu hiệu nhưng anh thất bại vì anh có ít tiền vốn. Thật ra nếu anh có cả tỷ bạc và dùng cả tỷ bạc đó vào việc thực hiện phương pháp của anh, kết quả cũng như vậy mà thôi, không có gì thay đổi. Đó là một bài học tôi đã ngầm tặng anh. Anh lãnh hội được bài học đó chứ?

Y hỏi tôi như một ông thầy hỏi đệ tử. Thì ra từ bao đêm nay tôi thua đều là vì y, một kẻ thù mà tôi không hề biết là có. Tôi giận tuy nhiên tôi trấn tĩnh được và chỉ lịch sự đáp:

- Tôi đang nghe ông nói.

- Đêm nay, tôi thừa sức phục thuốc ông, đánh ông ngất rồi đem ông tới đây. Làm cách đó giản tiện và đỡ mất thời giờ hơn, song tôi không muốn. Vì làm như vậy tất nhiên ông không phục. Và cách xử sự như vậy cũng quá thô sơ, nó không còn hợp với thời đại văn minh này của chúng ta. Làm như vậy, tôi không thấy hào hứng.

Tôi cho người bí mật bao vây anh và để cho anh biết là anh bị bao vây. Cảm giác đó làm cho anh bức dọc, anh phải đi tìm kẻ nào đang bao vây anh. Anh đã ra khỏi hội quán Thám Hiểm và giờ này, một kẻ đội lốt anh đang sống cuộc đời của anh một cách hợp pháp trong đó. Hắn nguyên là một kịch sĩ nổi tiếng. Hắn sẽ không làm gì để anh có thể bị xấu hổ. Hắn đã nghiên cứu anh trong nhiều tuần lễ, hắn quen thuộc với 8 phần 10 tổng số người quen của anh và quen thuộc với tất cả những thói quen của anh.

Nói tóm lại, tất cả khả năng đều được dùng trong việc đưa anh tới đây, để cho anh thấy rõ sức mạnh của cái tổ chức này. Và một lần nữa, qua những sự việc đã xảy ra, tôi nói rằng tôi rất có cảm tình với anh. Anh có thái độ đặc biệt của kẻ phiêu lưu mạo hiểm, của kẻ mà danh từ mới gọi là "chịu chơi"; khi thấy đáng thua, anh chấp nhận thua, không liều lĩnh chống cự bừa bãi gây đổ vỡ như những kẻ tầm thường khác. Anh đã không chống cự lại Hải Tùng. Nếu anh chống cự một cách mù quáng, anh cũng vẫn bị đưa đến đây đêm nay nhưng tôi không còn thấy mến anh lắm nữa. Tôi lại rất thú vị khi được biết thái độ của anh đối với Kiều Xuân và Phát. Kiều Xuân là một thiếu nữ tôi định dùng vào nhiều việc lớn và tôi đang huấn luyện cho nàng đi tới đó.

Anh có thể ngạc nhiên và tự hỏi vì nguyên nhân nào, có sự sắp đặt trước hay tình cờ, Kiều Xuân và Phát lại có mặt trong toa xe điện đó. Tôi có nhiều cặp nam nữ như thế đứng chờ sẵn ở quanh công viên. Họ tới đó năm phút sau khi anh tới. Tôi đã nói rằng anh không làm sao có thể thoát được. Tất cả những gì anh có thể làm đều đã được biết trước và tính cách đối phó, hoá giải trước. Tất cả lực lượng cảnh sát của quốc gia này cũng không thể cứu được anh đêm nay.

Anh Huy Giang...Bởi vì tôi muốn anh tới đây đêm nay

Tôi nghe những lời nói có sự đề cao, đe dọa khéo léo và tự đắc ấy với sự ngạc nhiên mỗi phút một tăng trong tôi. Y nói xong, tôi đứng dậy:

- Ông là ai? - tôi hỏi thẳng - ông muốn gì tôi?

Đôi mắt xanh chiếu ra tia sáng quái dị:

- Ta là đấng có nhiều quyền phép ở cõi đời này - y trả lời chậm và rõ

- Người chết cũng như kẻ sống đều gọi ta là SA TĂNG.

Ta cho người một dịp có thể cùng ta ngự trị cõi đời này. Tất nhiên, muốn thế người phải chịu với ta vài điều kiện.

Vòng tay yêu tinh

Chương 5

Hai câu nói của y rung động không ngừng trong óc tôi như chúng có điện. Nếu những lời tôi vừa nghe được thốt ra vào lúc khác, ở bất cứ nơi nào khác, tôi đã cho là vô lý. Nhưng thốt ra ở đây, đêm nay, sau những chuyện lạ vừa xảy ra với tôi, nó không vô lý chút nào.

Đôi mắt lớn, xanh biếc, không có mí mắt của kẻ đang ngồi trước mặt tôi đây đúng là mắt của Ma Vương. Tôi đã cảm thấy có một cái gì ma quỷ trong tất cả những gì xảy ra với tôi đêm nay. Trong vẻ bất động của tấm thân to lớn quá khổ kia, qua đôi môi lúc nào cũng mím chặt, nói mà không mấp máy đó, tiếng nói có âm thanh bỗng trầm vang ra thực là ma quái. Tất cả con người đó như là hiện thân của những gì được kể là ma quái ở trong cõi đời này.

Kể từ ngày trái đất có loài người, người ta đã nói nhiều đến Ma

Vương Sa Tăng. Trong văn chương, Sa Tăng còn được gọi bằng một cái tên nữa là Mễ Phát Tô. Đã có nhiều vở kịch có Mễ Phát Tô đóng những vai quan trọng. Nhưng hình ảnh của Mễ Phát Tô trong những vở kịch đó khác xa với người đàn ông tự xưng là Ma Vương đang ngồi trước mặt tôi. Mễ Phát Tô trong những vở kịch nổi tiếng là một người gầy, cao, tai nhọn, cằm nhọn, có râu đen và bận toàn y phục đen. Ma Vương đang ở trước mặt tôi trông khác hẳn.

Không, người tự xưng là Ma Vương này không có vẻ gì là khôi hài, giả tạo hết. Tôi thấy y chỉ có vẻ đáng sợ.

Một tiếng chuông vang lên, một ánh đèn sáng lên trên vách, một khung cửa lộ ra và Hải Tùng bước vào phòng.

Tôi nhìn và nhận thấy khung cửa qua đó Hải Tùng vừa bước qua dường như khác với khung cửa gã người hầu Trung Hoa đã bước ra hồi nãy. Cùng lúc tôi nhớ lại rằng khi theo Hải Tùng bước vào hành lang, nơi có trưng bày nhiều cổ bảo vật độc đáo, tôi không nhìn thấy thang lầu. Như vậy có nghĩa là mọi đường di chuyển trong toà lầu đài này đều là thang máy. Tôi lại nhận ra một đặc điểm nữa: tất cả những gian phòng trong nhà này đều không có cửa sổ. Cửa ra vào thì có nhưng lẫn trong vách, nếu không biết nút điện làm cửa mở thì người ở trong phòng không biết làm sao để ra khỏi phòng.

Tôi nhô người dậy, đáp cái chào lịch sự của Hải Tùng. Lão ngồi xuống ghế bên tay mặt của Ma Vương.

Ma Vương nói với lão:

- Tôi vừa nói cho anh Huy Giang biết...tôi rất hài lòng vì thái độ của anh.

Hải Tùng mỉm cười:

- Còn tôi, tôi thấy ông Huy Giang có một điểm đáng trách...Ông đã làm cho Văn Phát phải buồn phiền. Ông nên nhớ rằng tự ái là tật chung của con người. Và tự ái là tật lớn nhất của Văn Phát.

Tôi cũng mỉm cười:

- Một phần không phải lỗi của tôi. Vì trò đưa con cúp bê của ông trình làng quá ác độc, làm tự ái của tôi bị tổn thương quá nặng nên tôi mới nghĩ đến chuyện dùng đòn nặng để đánh trả.

- Việc dùng con cúp bê đó là một ý kiến hay, độc đáo - Ma Vương xen vào - Và hữu hiệu.

- Một trò quỷ quái - tôi nói với Hải Tùng - Nhưng lúc đó tôi thấy lạ, bây giờ thì không. Vì trước khi ông đặt chân vào đây, tôi đã biết là tôi đang có hân hạnh ăn bữa tối với Ma Vương.

Hải Tùng lạnh lùng nói:

- Và bây giờ. Chắc anh chờ đợi tôi rút ra một mũi dao nhọn để chích máu tươi nơi cổ tay anh dùng làm mực ký và Ma Vương đặt trước mặt anh một hợp đồng ghi điều kiện mua bán linh hồn?

Tôi đáp, sắc mặt và giọng nói lộ một chút giận dữ:

- Tôi không đến nỗi trẻ con và si ngốc, khờ khạo đến thế.

Ma Vương tắc lưỡi. Nét mặt y vẫn không chuyển động duy có đôi tròng mắt như nháy múa trong mắt:

- Lối ký kết mua bán đó xưa rồi - Ma Vương nói - Tôi đã bỏ lối ký kết bằng máu đó sau ngày mua linh hồn của Giáo sư Phốt.

Hải Tùng nhìn vào mặt tôi:

- Và nếu anh nghĩ rằng tôi là hiện thân của Giáo sư Phốt thì anh làm. Tôi là tôi, tôi không phải là giáo sư Phốt.

Người ta vẫn truyền tụng chuyện giáo sư Phốt bán linh hồn cho Sa Tăng để đổi lấy tuổi trẻ và tình yêu trong lúc sống. Về sau, Giáo sư Phốt được gặp một nàng tên là Kiều Mai. Nàng này vì yêu ông nên đã giúp ông thoát khỏi sự nô lệ muôn kiếp cho Sa Tăng. Kiều Mai đã hy sinh mình để cứu người yêu. Đó là một mối tình đẹp, được đời truyền tụng, viết thành tiểu thuyết, thành kịch bản trình diễn. Theo tinh thần chuyện đó, quyền lực của Ma Vương đã bị thua sức mạnh của tình yêu. Đó là một chuyện không lấy gì làm thú vị cho uy tín của

Sa Tăng. Tôi lại nghe tiếng y cười nhẹ và nói:

- Nhất là nàng Kiều Xuân không phải là nàng Kiều Mai. Tôi muốn nói nàng sẽ không bao giờ hy sinh để cứu anh đâu.

Tôi cảm thấy máu nóng bốc lên mặt.

Hai người này đùa rỡn với tôi, đùa rỡn nhưng vẫn đe dọa. Tôi như con chuột bị vờn giữa hai con mèo ác độc. Trong khoảnh khắc thời gian tôi nghĩ như thế, người thiếu nữ đẹp có cái tên gợi cảm là Kiều Xuân chợt thấp thoáng hiện ra trước mắt tôi như một hình ảnh đe dọa khác.

Tiếng nói rung động nhiều âm thanh của Ma Vương lại vang lên:

- Tôi đã trở thành tân tiến cho hợp thời. Tôi vẫn còn mua linh hồn. Đúng. Mua hoặc cướp lấy. Nhưng những điều kiện tôi đưa ra không còn gắt gao như trước nữa. Bây giờ, có trường hợp tôi chỉ mượn linh hồn, mượn trong một thời gian dài ngắn nào đó tùy sự cần dùng. Và tôi trả giá hậu hỷ khi mượn linh hồn.

Tôi lạnh lùng:

- Bây giờ, đã đến lúc các người hết coi tôi là con nít chưa? Tôi ngồi ở đây với các người tức là tôi nhìn nhận rằng các người đã thắng được tôi, ít nhất cũng là thắng tôi trận đầu. Tôi nhìn nhận rằng ông bạn có thể là Ma Vương ...Ma Vương hay Sa Tăng... tùy ý. Nhưng bây giờ đây, các người muốn gì?

Một khoảng thời gian ngưng nghỉ ngắn. Hải Tùng đốt một điếu thuốc, lão tự rót một chút rượu vào ly và đẩy cây đèn cây nằm ở giữa tôi và lão qua bên. Tôi biết lão làm vậy để có thể nhìn rõ mặt tôi hơn. Lần thứ nhất Ma Vương nhìn đi nơi khác, đôi mắt xanh biếc của y không còn dán chặt vào mặt tôi nữa. Tôi hiểu giai đoạn thứ ba của cuộc gặp gỡ đêm nay sắp điếm.

Y đột ngột hỏi tôi:

- Anh đã bao giờ nghe nói đến huyền thoại "bảy bước chân vàng của Phật" chưa?

Tôi gật đầu.

- Sự việc đó cho tôi thay đổi các xử sự với những linh hồn được tôi chọn lựa. Tường anh cũng nên nghe tôi nhắc lại sự việc đó. Khi Đức Phật Thích Ca sắp đến ngày đản sanh, người ta trông thấy Người sáng chói hào quang nằm trong lòng mẹ.

Đây là lần thứ nhất tôi nghe thấy có âm thanh chế nhạo, mai mỉa trong giọng nói của Ma Vương . Y nói tiếp:

- Thế rồi đến giây phút ra đời, Phật từ lòng mẹ bước ra, vừa sanh đã mạnh và đi đứng được như đứa trẻ con bảy, tám tuổi. Trước đám quần thần, tỳ nữ xúm xít chào mừng, Phật đã bước đi bảy bước. Bảy bước chân đó biến thành châu bảo long lanh vàng trên mặt đất. Bảy vết chân đó trở thành bảy ngôi sao vàng dẫn đường cho loài người đi tới giải thoát sau này.

Và... bảy bước chân vàng của Phật biết tự cử động và di chuyển. Chúng đã đi ra khỏi hoàng cung, chia nhau đi khắp ngã. Chúng đi trước trên con đường cầu đạo và hành đạo mà Phật sẽ đi sau đó. Những vết chân vàng đó như bảy ông Thánh Báp-Tít nho nhỏ đi trước làm tiên tri loan báo tin Chúa Giáng Thế. Hô...Hô...

Tiếng cười phát ra từ đôi môi im lìm của Ma Vương .

Một bước chân vàng của Phật đi về Nam, một bước đi về Bắc, một đi về Đông, một đi về Tây. Chúng mở đường giải thoát cho chúng sinh bốn cõi trên trần thế.

Kể như vậy ta mới thấy có bốn bước chân vàng . Còn ba bước nữa đi đâu mất? Than ôi, Dục Tình Vương, kẻ chú ý nhất đến tiến trình của Phật vì nếu Phật mà thành công , kẻ bị thiệt hại nhiều nhất là Dục Tình Vương. Ánh sáng rọi đường của Phật sẽ làm cho loài người u mê biết đường về bến Giác và sẽ không còn chạy theo tiếng gọi của dục tình nữa. Nếu Phật thành công, Dục Tình Vương sẽ bị diệt. Lẽ tự nhiên là Dục Tình Vương không ưa thích cái viễn ảnh đen tối đó, vì Vương là một vị vua nhiều tham muốn nhất. Về điểm này, Dục Tình Vương có đôi chút giống như tôi nhưng y kém tôi rất nhiều về trí thông minh và thủ đoạn. Bởi vì y chưa biết rằng sự thật nhiều

khi còn đánh lừa và làm hại con người nhiều hơn là sự giả dối. Tuy nhiên vì sợ hãi cho nên...trước khi ba bước chân vàng xấu số kia kịp đi xa, Dục Tình Vương đã dùng pháp thuật bắt lấy chúng.

Phải nói là Dục Tình Vương đã bắt rồi quuyến rũ ba bước chân đó mới đúng. Y dạy chúng tham muốn, giả dối và tương kế tựu kế, y cũng thả cho ba bước chân vàng đã bị cám dỗ đó đi bốn phương. Nghĩa là sau đó có chuyện gì xảy ra? Trên cõi đời như vậy là có những bước chân vàng thật của Phật và cũng có những bước chân vàng thật của Phật đã trở thành giả. Con người ta tìm đi theo bước chân Phật, có người theo phải những bước chân giả, và con đường những bước chân giả này dẫn đi êm ái hơn, đẹp đẽ và thú vị hơn con đường của những bước chân vàng thật chưa bị cám dỗ kia rất nhiều. Do đó có nhiều người đời đi theo những bước chân giả hơn là đi theo con đường khô khan, khắc khổ, cực cực, thiếu rất nhiều thú vui của bốn bước chân vàng thật của Phật. Kể ra thì những kẻ đi theo ba bước chân vàng đã bị Dục Tình Vương cám dỗ, biến đổi đó thật không đáng trách, bước chân vàng nào cũng là bước chân của Phật và chúng giống nhau hoàn toàn. Có khác chăng là khác ở mục tiêu của những đường đi, khác ở đoạn cuối cùng của con đường, khác nơi con đường đưa người ta tới. Những kẻ đi theo ba bước chân vàng giả bị đưa trở về bến mê, bị lạc trở vào vòng luân hồi tử sinh muôn kiếp trong khi những kẻ đi theo vết chân vàng thật được giải cứu, được thoát ra bể khổ.

Thời gian càng qua, càng có nhiều kẻ theo lầm ba bước chân vàng đã bị cám dỗ và Dục Tình Vương càng thích thú. Ba bước chân vàng giả dối đó được hoan nghênh đến nỗi trên đời chẳng còn mấy ai đi theo bốn bước chân thật nữa. Đến giai đoạn này thì Phật Thích Ca nổi giận. Phật ban ra một lệnh và từ khắp bốn phương bốn bước chân thật vội trở về với Phật. Còn lại ba bước chân đã bị cám dỗ. Ba bước chân đó cũng bị bắt nốt đưa về.

Bây giờ có một vấn đề nan giải được đặt ra. Vì ba bước chân vàng tuy đã bị cám dỗ nhưng dù sao cũng là bước chân của Phật. Chúng không thể bị tiêu diệt. Vì vậy chúng bị giam giữ ở một nơi. Cho đến khi trái đất này còn người, chúng không thể được tự do. Hiện giờ, trong một ngôi chùa vĩ đại nhất thế giới ở Tích Lan có một ngôi chùa nhỏ, bí mật. Chỉ có những phượng trượng trụ trì của ngôi chùa lớn này biết về ngôi chùa nhỏ xíu đó. Ngay cả những vị sư tầm thường tu

hành trong ngôi chùa lớn đó cũng không được biết về ngôi chùa bí mật và những gì bí mật cất giấu trong nó.

Trong lòng ngôi chùa bí mật đó cất giấu cả bảy bước chân vàng của Phật. Bốn bước chân thật canh giữ ba bước chân đã bị cám dỗ. Bảy bước chân đó cùng nằm trên đường lên một ngai vàng. Kẻ nào hữu duyên hoặc vô phúc lọt được vào đều có quyền dẫm lên những bước chân vàng để lên ngôi. Người bước lên ngôi chỉ phải bước lên có năm bước chân mà thôi. Nếu y đặt chân lên ba bước chân thật và hai bước đã bị cám dỗ, y sẽ được giải thoát đời đời. Còn nấy y đặt chân lên ba bước chân vàng đã bị cám dỗ và hai bước chân vàng thật, y tự nhiên trở thành đệ tử của Dục Tình Vương dù y không muốn.

.....

Ma Vương chiếu đôi mắt biếc trở lại nhìn tôi:

- Huyền thoại truyền như vậy. Tôi không hề có ý định chiếm lấy những bước chân vàng đó của Phật, thật hoặc đã bị cám dỗ. Chúng chẳng có ích gì cho tôi, nhưng chúng giúp tôi có một sáng kiến thật hay, một sáng kiến độc đáo trong nhiều thế kỷ chỉ có một.

Đời sống là một cuộc chơi dài giữa hai trò Sinh, Tử. Đàn ông cũng như đàn bà, tất cả đều là những người chơi bạc trong số có quá nhiều tay chơi dở. Tất cả mọi người đều trong đời mình, có một lần nào đó sẵn sàng đem linh hồn và cả cuộc đời mình ra mong đổi lấy cái họ cho là hạnh phúc. Nhưng đời là một cuộc chơi tàn nhẫn, nhiều may rủi, có nhiều luật lệ rắc rối và mâu thuẫn, nhưng luật lệ của đời trái ngược nhau và thay đổi, biến hoá luôn luôn, lúc thế này lúc thế khác. Vì vậy, tôi sáng chế ra một trò chơi căn cứ trên kiểu mẫu bảy bước chân vàng của Phật.

Bạn Huy Giang, bạn nên nghe kỹ những lời này. Vì chúng có ảnh hưởng trực tiếp đến đời bạn. Tôi cho thiết lập hai ngai vàng trên một bệ cao. Có tất cả không phải là bảy bậc dẫn lên bệ cao đó, mà là hai mươi một bậc. Cứ mỗi ba bậc lại có một bậc có một bước chân vàng. Như vậy là trên cả hai mươi một bậc có bảy bước chân vàng tất cả.

Trong hai ngai vàng thì một ngai thấp hơn ngai kia một chút. Tôi, Ma Vương, sẽ ngồi trên cái ngai thấp đó. Trên ngai kia đặt sẵn một vương miện và một vương trượng.

Và như vậy có nghĩa là trong bảy bước chân vàng đặt trên hai mươi một bậc thềm đó có bốn bước may mắn và ba bước không may. May mắn và bất hạnh đây là với đời chứ không phải là với tôi, Ma Vương. Kẻ nào chơi trò này với tôi phải đi trên hai mươi một bậc thềm đó để tới ngai vàng. Khi đi lên, hắn phải đặt chân lên bốn - bốn chứ không phải năm bậc có bước chân vàng. Nếu hắn có điểm phúc đặt chân lên cả bốn bước chân vàng của Phật, hắn là người sung sướng nhất đời. Tôi sẽ trở thành đày tớ của hắn. Hắn muốn gì cũng được. Tôi và tổ chức lớn này của tôi, tài sản cả tỷ tỷ bạc của tôi, tất cả sáng kiến của tâm huyết của tôi đều đặt dưới chân hắn. Hắn ước muốn gì cũng được toại nguyện. Tất cả: uy quyền, tiền bạc, đàn bà. Hắn thù ghét ai tôi sẽ làm hại kẻ đó. Hắn sẽ là...Chúa Tể...

Trong lúc Ma Vương nói những lời đó, tôi nhìn sang Hải Tùng. Lão đang cúi mặt nhìn xuống, trong những ngón tay lão có một con dao bỏ túi xinh xinh. Lão đang mở ra, gập lại lưỡi dao mỏng đó

Tôi cất tiếng hỏi:

- Nhưng nếu kẻ đó dẫm phải ba bước chân kia thì sao?

- À...Ba bước chân vàng đã bị hư hỏng kia là ba bước của tôi. Nếu kẻ nhận cuộc chơi này chỉ dẫm lên một bước chân của tôi, hắn phải làm giúp tôi một việc, bất cứ việc gì tôi bảo hắn làm. Nếu hắn dẫm lên hai bước chân tôi, hắn phải phục vụ tôi trong thời gian một năm. Đây là những vụ mưu sát linh hồn ngắn hạn của tôi. Nhưng ...nếu hắn dẫm lên cả ba bước chân của tôi...

Tôi cảm thấy đôi mắt sắc của Ma Vương nhìn tôi và tiếng lão Hải Tùng gừ trong cổ họng, dường như lão vừa phải cố nén một tiếng thở dài.

Ma Vương nói tiếp, giọng nói của y vẫn đều đều:

- Nếu hắn dẫm lên cả ba bước chân của tôi...hắn sẽ là nô lệ của tôi suốt đời. Thẻ xác và linh hồn hắn là của riêng tôi. Tôi muốn giết hắn

lúc nào tôi muốn và bất cứ cách nào tôi muốn. Tôi cho sống được sống, tôi bắt chết phải chết.

Giọng nói của Ma Vương tuy trầm trầm nhưng có những thanh âm thật rùng rợn. Đôi mắt xanh của y như bốc lửa:

- Cuộc chơi có một vài luật lệ nhỏ nữa - Y nói tiếp - Người đi lên ngai vàng không cần bắt buộc phải đi liền một lần tới hết. hấn có thể bước một bước rồi ngưng lại để lần sau đi tiếp cũng được. Đi một bước, hay ba hay hai bước, tùy ý. Nếu hấn chỉ bước có một bước rồi ngưng, và bước chân đó là của tôi, hấn sẽ làm cho tôi một việc tôi nhờ hấn, được trả công hậu và sau khi hấn làm xong, lại có thể thử may rủi lần nữa. Nếu lần thứ hai này, hấn chỉ bước có một bước và cũng lại đặt chân lên bước của tôi, hấn phải làm việc cho tôi một năm và được trả công hậu trong năm đó.

Tôi suy nghĩ về những lời Ma Vương nói: uy quyền, muốn gì được nấy...Nếu được làm chủ Ma Vương người ta sẽ như có cây đèn thần của chàng A La Đinh ngày xưa trong huyền thoại Ba Tư ngàn lẻ một đêm. Không một phút nào tôi lại ngờ rằng Ma Vương - hoặc bất cứ y là ai - lại không thể làm trọn được lời y hứa.

- Tôi muốn giải thích trước về hệ thống xếp đặt những bước chân vàng trên 21 bậc thang - Y nói tiếp - Lẽ tự nhiên là sự sắp xếp những bước chân ấy thay đổi đi mỗi lần. Sự sắp xếp của bảy bước chân rất đơn sơ nhưng tôi để cho sự may rủi làm việc đó. Chính tôi cũng không biết trước chúng được sắp xếp như thế nào. Có thể cuộc chơi mới thú. Sẽ có một cái bàn trong có bảy hòn bi. Khi một kẻ sắp bước lên, tôi cho cái bàn tròn đó quay làm cho bảy hòn bi - trong đó có ba hòn của tôi - xoay tròn theo. Khi bàn dừng lại, những hòn bi sắt trong đó rơi vào bảy lỗ , những lỗ đó được tiếp liền bằng điện với bảy bậc thang trên lối đi lên ngai. Người đang đi sẽ không biết nhưng tôi và những người khác chứng kiến cuộc đi ấy sẽ biết là hấn đặt chân lên bước chân nào nhờ một bảng chỉ dấu chân trên vách sau lưng. Mỗi bước chân đi sẽ hiện ngay lên trên bảng báo hiệu cùng với sự chỉ rõ bước chân đó là của tôi hay của Phật. Điều luật cuối cùng là khi đi lên ngai, người đi không được quay lại nhìn bảng báo hiệu. Hấn tiếp tục bước lên hay nếu mất tinh thần, ngưng lại và đi trở xuống, bỏ dở cuộc đến lần khác mà thôi.

Tôi đưa ra một nhận xét:

- Điều luật đó có vẻ hơi thiên vị về ông. Nếu người đi đặt chân lên một bước chân may mắn rồi ngưng lại, hán sẽ được gì?

- Hán chẳng được gì hết - Y đáp- ngoài dịp may được đi lại lần thứ hai. Huy Giang, đừng như anh quên rằng chơi trò này người chơi có thể đoạt được nhiều thứ nếu hán thắng. Còn tôi, tôi đâu có được gì nhiều? Nếu hán thắng, hán được tôi và tất cả uy lực tuyệt vời, vô song của tôi. Hán thua, tôi chỉ được thêm một người đàn ông hay một người đàn bà.

Tôi gật đầu. Y nói có lý. Cuộc chơi, nếu thực hiện công bằng và không có sự dối trá, đem lại một kết quả quá chênh lệch. Y thắng không được gì nhiều nhưng nếu y thua, y mất quá nhiều. Trong thâm tâm tôi bị xúc động mạnh. Tôi say sưa nghĩ đến những gì tôi có thể có nếu tôi thắng cuộc chơi này của Sa Tăng. Dù y có không phải là Ma Vương Sa Tăng thật chẳng nữa, với những gì y đã có, tôi cũng có thể có rất nhiều.

Trong lúc tôi nghĩ như thế, Ma Vương nhìn tôi, y quan sát coi tôi nghĩ gì. Và Hải Tùng cũng nhìn tôi, mắt lão hiện nét thương hại.

- Nè ông..- tôi chợt nói - tôi muốn được biết trong trường hợp tôi từ chối không dự trò chơi này, ông sẽ đối xử với tôi ra sao? Sẽ có những gì xảy ra cho tôi?

Ma Vương đáp ngay:

- Anh sẽ được đưa trả về công viên, nơi bạn Hải Tùng đây đến gặp anh, ngay ngày mai. Người bạn hiện đang giả làm anh ở trong hội quán sẽ lặng lẽ rút êm. Hán không làm gì tổn hại đến thanh danh anh. Sẽ không có chuyện gì xảy đến với anh hết. Đêm nay chỉ như anh làm một cuộc đi chơi và một cuộc nói chuyện phiếm...Nhưng...

Tôi mỉm cười:

- Tôi dư biết thế nào cũng có tiếng .."Nhưng " mà...

Ma Vương thần nhiên:

- Nhưng tôi sẽ thất vọng nhiều..Và tôi không ưa bị thất vọng. Tôi rất bực bội khi thấy rõ mình xét làm người. Anh bạn sẽ yên lành trở về...Nhưng tôi e rằng từ đó, công cuộc làm ăn của bạn sẽ không còn gặp nhiều thành công và được phồn thịnh như xưa. Tôi sẽ thấy ở anh một bằng cứ sống thật về sự sai lầm trong việc nhận xét người của tôi...Như vậy là cả anh và tôi, chúng ta cùng không được vui sướng gì...

Tôi ngắt lời:

- Tôi hiểu...Một bằng cứ sống sẽ có ngày hết là một bằng cứ sống ..

Ma Vương không nói gì nhưng tôi nhìn thấy câu trả lời hiện rõ trong đôi mắt xanh biếc của y.

Một lát sau, tôi lại hỏi:

- Có gì bắt buộc tôi phải theo cho tới hết cuộc chơi của ông? Tại sao tôi không thể nhận lời ông để ngày nào đó thoát ra khỏi đây?

- Phản tôi và trốn đi ư...?

Một lần nữa, tôi nghe tiếng cười vô hồn thốt ra từ đôi môi bất động:

- Không ai có thể phản tôi được. Công lao của anh sẽ vô ích. Nếu anh định phản tôi, anh sẽ hối hận, anh sẽ thù hận cả những người đã cho anh ra đời. Tin tôi đi. Ma Vương không bao giờ nói sai.

Đôi mắt xanh biếc sáng lên, từ cái ghế Ma Vương đang ngồi như có một làn bóng tối dâng lên bao bọc lấy y. Từ con người quái dị đó phát ra một cái gì rùng rợn, một cái gì vô hình nhưng có ma lực bóp chặt cổ họng tôi, điễm lên những huyết đạo trên người tôi.

- Ma Vương không bao giờ thua ai...- Y nhắc lại.

Yên lặng nặng nề đến. Trong khoảng thời gian này, tôi cố gắng lấy lại sự trấn tĩnh.

Tiếng chuông lại vang lên.

- Đến giờ đó...

Hải Tùng thốt lên câu đó như để nhắc cho Ma Vương biết có chuyện cần làm sau tiếng chuông vừa báo. Tôi nhìn lại Hải Tùng và thấy mặt lão xanh rờn và tôi biết là lúc đó mặt tôi tái nhợt.

Giọng nói của Ma Vương trở lại thánh thót, bỗng trầm như cũ :

- Thật đúng lúc. Ngay đêm đầu tiên anh Huy Giang tới đây, anh có dịp chứng kiến có chuyện gì xảy đến với những kẻ rắp tâm làm phản tôi. Tôi phải xin lỗi bạn trước về một vài điều yêu cầu. Sẽ không ai chạm đến người anh nhưng anh phải tuyệt đối giữ yên lặng và không được can thiệp dù có chuyện gì xảy ra. Bằng lòng chứ?

Hải Tùng đứng lên trước, tôi đứng lên theo lão. Người tự gọi mình là Ma Vương Sa Tăng đứng lên sau cùng. Tôi đã nghĩ trước là y sẽ cao lớn lắm nhưng tôi không thể ngờ ở đời này lại có người cao lớn khủng khiếp đến thế. Y đúng là một người khổng lồ. Tôi đã thuộc loại người có tầm thước cao mà khi đứng , mắt tôi nhìn thẳng chỉ chiếu vào nút áo giữa ngực y.

Mắt tôi tự động nhìn xuống chân Ma Vương .

Y thốt ra tiếng cười mỉa mai, vừa ngạo nghễ lại có âm thanh thú vị, khoái trá:

- À...anh bạn định tìm chân tôi có móng không ư? Rồi anh sẽ được thấy.

Y chạm tay vào vách. Một miếng vách chạy sang bên để lộ một khung cửa và một hành lang dài, rộng. Hành lang kín mít không dừng lại, y lại đặt tay vào vách và một khung cửa khác lại lặng lẽ lộ ra trên bức vách nhẵn thín.

Ma Vương bước qua khung cửa đó trước. Tôi vào theo và dừng lại ngạc nhiên ngậy nhìn nơi tôi bước vào. Một căn phòng lớn, không, phải gọi đây là một toà đền đài mới đúng, thật rộng, thật cao. Một toà đền đài kỳ vĩ mà tôi, kẻ đã nhìn thấy tận mắt nhiều cung điện vĩ đại,

trang nghiêm, kỳ lạ nhất trên thế gian này, chưa bao giờ ngờ rằng có ngày mình lại được lạc vào một nơi như nơi này.

Vòng tay yêu tinh

Chương 6

Ánh sáng ở đây có màu hổ phách và được phát ra từ nơi nào mắt tôi chưa kịp nhìn thấy ngay. Mái phòng có hình tròn cao đến trăm thước trên đầu tôi. Tôi chưa hề thấy một đại hí viện nào lại có mái cao đến như thế này. Chỉ có một bức vách là thẳng đứng, ba mặt vách kia đều uốn vòng cho tôi có cảm giác như đang đứng trong một khối thủy tinh tròn, lớn như một trái núi.

Bức vách lớn đứng thẳng trong suốt như thủy tinh, tôi đoán nó là một khối nham thạch vĩ đại hoặc làm bằng nhiều tầng lưu ly ghép lại với nhau khéo đến nỗi đứng xa khó có thể nhìn thấy vết ghép. Mặt vách khác có khắc một bức họa theo kiểu cổ Ai Cập.

Đề tài của bức họa vĩ đại đó là sự hình thành của con người và ba cõi thế giới: cõi Trời, cõi Đất và cõi Địa Ngục. Con người sinh tử trong ba cõi đó và trên tất cả, ngự trị trên cả tiên thánh là Ma Vương .

Nhà họa sĩ điêu khắc nào đã vẽ , đã trạm bức linh họa này chắc chắn là một thiên tài. Bức họa Ma Vương có linh hồn và sống động như người thật. Từ đôi mắt Ma Vương trong bức họa cũng có hai làn ánh sáng xanh biếc chiếu ra.

Ba mặt vách vòng cung kia được dát bằng một thứ gỗ quý có màu đen bóng như sừng. Có những đường trắng trắng như mạng nhện xen vào nhau đan thành một cái võng lớn khắp cả ba bức vách đó. Những sợi võng phát ra tia sáng lóng lánh. Nơi cuối đèn có nhiều hàng ghế bằng đá đen, những hàng ghế lên cao dần từng bậc trông như cảnh một hí trường cổ.

Mắt tôi chỉ ghi nhận những hình ảnh đó sau khi đã nhìn kỹ cảnh lạ nhất tất cả. Đó là một cái đài cao có 21 bậc đá đi lên, trên đài đặt hai ngai vàng đúng như lời Ma Vương đã kể cho tôi biết trước. Đài cao

chừng mười lăm thước, bên dưới rộng và càng lên cao càng hẹp lại. Bực thang dưới cùng của 21 bực thang định mệnh rộng tới ba thước và bực trên cùng hẹp chừng một thước. Nền đài cao trên cùng lại rộng ra chừng hai thước, đủ chỗ kê hai cái ghế vàng son rực rỡ đẹp như những ngai vàng của vua chúa thời xưa. Tất cả đều là đá đen bóng.

Trên đài cao, một ngai lớn hơn, vàng son rực rỡ hơn và đặt chính giữa. Ngai kia nhỏ hơn, thấp hơn, được đặt xé về một bên. Trên lòng ngai chính giữa có đặt một vương miện và một vương trượng. Mũ và gậy này đều làm bằng vàng có gắn nhiều minh châu, kim cương chiếu sáng ra chói lọi.

Đứng xếp hàng hai bên 21 bực dẫn lên đài có mỗi bên bảy vệ sĩ cao lớn, lực lưỡng. Mười bốn tên này đứng thẳng trong những bộ giáp sắt của dũng sĩ đời xưa, ngang lưng đeo thiết đao, tay cầm giáo nhọn. Hai tên đứng trên cùng tay không cầm giáo mà lại cầm hai sợi dây da tết thòng lọng trông như cầm hai con trượng xà.

Cứ ba bực thang lại có một bực có một vết chân vàng chói. Những vết chân vàng lóng lánh như mời chào người lên đài đặt chân lên chúng, trông như chúng cũng có linh hồn vậy.

Tôi ngược mắt nhìn theo từng bước chân vàng lên tới đài cao, cái mũ vàng và cái gậy vàng gắn muôn hạt minh châu chói lọi đó như chờ đợi tôi, bỗng dưng tôi cảm thấy tham lam, thèm muốn, một nỗi thèm muốn mạnh đến nỗi làm toàn thân tôi run lên như tôi đang lên cơn sốt rét.

Mắt tôi nhìn đăm đăm lên những vết bước chân vàng. Tôi như bị chúng thôi miên, thâu mất hồn vía.

Chợt tôi nghe tiếng Ma Vương sang sảng vang lên:

- Ngồi đây. Bọn Huy Giang...

Hải Tùng đưa tôi tới một chiếc ghế ở hàng đầu. Ghế đá nhưng đặc biệt ngồi rất êm. Tôi vội ngồi xuống ghế để cho người khác khỏi trông thấy là tôi đang run rẩy vì xúc động, vì thèm muốn....

Hải Tùng đứng bên cạnh tôi, lão cầm hai tay tôi đặt lên hai thành ghế. Tôi chưa kịp hiểu lão làm vậy để làm gì thì những vòng thép tròn từ trong thân ghế mở ra đã khóa chặt hai cổ tay cùng hai cổ chân tôi vào ghế. Rồi một cái bao nhỏ được chụp lên đầu tôi, che kín mặt tôi, phần dưới của bao có thung bó chặt lấy miệng tôi. Như vậy là tôi không thể cử động và không cả nói lên được một tiếng. Tôi không chống cự, tôi cũng không lấy làm bất mãn. Vì đây là một biện pháp đề phòng mà Ma Vương đã nói cho tôi biết trước.

Tuy bị còng chặt vào ghế và không nói được, mắt tôi vẫn nhìn rõ cảnh vật trước mặt. Làn vải che ngang mặt tôi như một tấm lưới, tôi nhìn được qua đó.

Tôi trông thấy Ma Vương đứng cao sừng sững dưới chân đài. Tấm thân cao lớn của y được trùm kín bằng một chiếc áo thụng đen. Y chậm bước lên đài. Bọn vệ sĩ đứng sắp hàng hai bên thang cúi mình xuống khi y đi ngang. Chỉ khi Ma Vương đã lên tới đài cao và ngồi xuống cái ngai thấp, bọn người này mới đứng thẳng lại.

Làn ánh sáng màu hổ phách tắt đi. Thay vào đó là một vàng sáng tròn từ trên trần chiếu sáng, soi sáng trọn cái đài. Nơi đỉnh đài, chỗ ngai Ma Vương ngồi sáng nhất. Những bước chân vàng trở thành sáng lấp lánh, rực rỡ hơn.

Tôi không thể quay đầu lại đằng sau nhìn nhưng nghe nhiều tiếng chân di động, tôi biết là có nhiều người khác đã tới ngồi vào những hàng ghế sau tôi. Trước tiếng chân, tôi nghe được nhiều tiếng cửa mở.

Những người đó là ai? Họ có hình dáng ra sao? Tôi không nhìn được họ nên không thể biết. Nhưng tôi tin rằng tôi còn phải ở lại trong toà lâu đài ma quái này lâu, thế nào rồi cũng gặp họ.

Một tiếng cồng vang lên. Yên lặng rơi xuống. Màn kịch do Ma Vương làm đạo diễn sắp sửa bắt đầu.

Bây giờ tôi nhìn thấy ở giữa trần nhà cao và sàn nhà, lơ lửng một trái cầu có ánh sáng như mặt trăng. Cũng giống như mặt trăng, trái cầu chỉ sáng có một nửa. Trong lúc tôi đang nhìn nó, trái cầu từ từ tối hết đi. Bóng tối dày đặc buông xuống. Chừng nửa phút, trái cầu trắng lại

từ từ sáng lên.

Khi ánh sáng đã trở lại như cũ ở quanh đài, tôi nhìn thấy dưới chân Ma Vương có thêm một người đứng.

Người đó là một người đàn ông, trông như một kẻ vừa được gọi lên từ địa ngục. Gã toàn thân đen bóng trần trụi chỉ đóng có một cái manh khố. Tay gã cầm một sợi dây đen như làm bằng tóc đàn bà. Trông gã đứng khệnh hai chân y hệt một con khỉ đột. Ngang lưng gã dắt một con dao găm để trần sáng loáng.

Một tiếng gì nghe như tiếng rên dài phát ra từ nhiều cổ họng bị nghẹn vì xúc động vang lên sau lưng tôi.

Tiếng công lại vang lên.

Có hai người tiến lên chân đài.

Một người là Hải Tùng . Người kia là một người đàn ông có vẻ thanh lịch, học thức, trạc 40 tuổi, bận toàn đồ trắng. Khi hai người này bước ra vùng ánh sáng, tiếng người thở ra một hơi dài lại vang lên. Những người chứng kiến cuộc lên đài này dường như thương hại kẻ bận y phục trắng sắp sửa bước trên những bước chân vàng.

Người đàn ông có thái độ vẫn ung dung, nhưng tôi thấy rõ hấn cố trấn tĩnh và làm ra vẻ thản nhiên. Nét mặt hấn vẫn biểu lộ sự rùng rợn, kinh sợ khi hấn nhìn lên cao và trông thấy tên da đen đứng dưới chân Ma Vương như chờ đợi vòng sợi dây đen vào cổ hấn. Hấn rút ra một bao thuốc lá và đánh máy lửa hút thuốc. Hành động cố tình chứng tỏ mình không sợ hãi này đã phản bội hấn. Vì tất cả mọi người đều nhìn rõ tay hấn run run, chằm mãi mà đầu điều thuốc lá trên môi hấn không cháy lửa. Tuy nhiên, sau cùng hấn cũng chằm được điều thuốc, hít vào một hơi dài, thở khói lên trong lúc mắt hấn cũng nhìn lên, chiếu thẳng vào mắt Ma Vương .

Tiếng nói sang sảng của Ma Vương vang rền trong toà giáo đường:

- Lê Các...Người đã không tuân lệnh ta. Người đã âm mưu phản ta. Người dám đem trí lực của người ra toan chống đối trí lực của ta. Vì hành động bội phản đó, người đã gần thành công trong việc làm hư

một chương trình của ta. Người tưởng là người có thể thoát được vòng kiềm tỏa của ta. Ta không cần hỏi người những lời kết tội có đúng không. Vì ta biết chắc là đúng. Ta cũng không cần hỏi tại sao người lại làm vậy. Ta chỉ biết là người đã định chống lại ta. Vậy là đã đủ.

Ma Vương ngừng nói và Lê Các, người bạn y phục trắng sắp bước lên những bước chân vàng, đáp lời. Giọng nói Lê Các không đến nỗi run lắm, điều đó chứng tỏ hẳn là một người có đảm lược đáng phục. Rất tiếc, tôi chưa biết Ma Vương sẽ trừng phạt hẳn cách nào, tôi chỉ tiếc nếu Lê Các vẫn còn ở trong tòa lâu đài này, tôi sẽ có thể cộng tác với hẳn trong việc chống lại Ma Vương :

- Ma Vương ...- Lê Các nói lớn - Tôi không có ý định tự bào chữa. Tôi chỉ thấy cần nói rằng những việc gì tôi đã làm để hại ông đều do lỗi ở ông. Ông vẫn tự hào là kẻ biết rõ lòng người và biết chỉ huy người. Nhưng ông đã dùng sai tôi, ông đã không chỉ huy nỗi tôi. Tôi như một thứ dụng cụ đặc biệt và ông như người xử dụng thứ dụng cụ ấy. Nếu dụng cụ không làm được việc tốt, đó là tại người thợ không khéo chứ không phải lỗi ở dụng cụ.

- Dụng cụ không có lỗi - Ma Vương nói xuống - Nhưng người thợ sẽ phá hủy cái dụng cụ mà mình không dùng được như ý đó.

- Người thợ chân chính không bao giờ phá hủy dụng cụ tốt chỉ vì mình chưa dùng được nó...- Lê Các cãi lại - ...Người thợ chân chính biết để dành dụng cụ để dùng vào việc thích hợp hoặc là để tâm nghiên cứu cách dùng dụng cụ tốt cho mình.

Ma Vương lạnh lùng:

- Nhưng khi người thợ còn nhiều dụng cụ tốt hơn, y không cần giữ lại thứ dụng cụ có hại nhiều hơn là lợi đó.

- Ông có sức mạnh - Lê Các lại nói lớn - Dù sao đi nữa, ông cũng thấy là tôi đã đáp ứng ông. Tôi chỉ là một lỗi lầm trong việc chọn người của chính ông chứ không phải là lỗi của tôi. Nếu ông có đủ ma lực như ông thường khoe khoang, tất nhiên tôi không thể phản ông được. Nếu cần trừng phạt, ông Ma Vương, ông đáng bị trừng phạt hơn tôi..

Trong một khoảnh khắc thời gian khá lâu, gã hắc nô đứng dưới chân Sa Tăng trợn mắt nhìn Lê Các . Lê Các không sợ, cũng giương mắt nhìn lại.

- Tôi chỉ đòi hỏi công bằng - Lê Các lại nói - Tôi không yêu cầu ông tha lỗi.

- Nghe đây...

Tiếng nói sang sảng của Ma Vương vang lên. Tôi lại nghe thấy sau lưng nổi lên một tiếng thờ dài của đám đông mà tôi chưa trông thấy rõ.

- Lê Các ...Lời bào chữa của anh có phần đúng. Tôi đối xử với anh công bằng để anh có chết cũng không oán hận. Đây là lời phán xử . Anh được hưởng sự giảm khinh. Anh được quyền đi lên bốn bước chân vàng. Bốn bước mà thôi. Nếu cả bốn bước đó đều là những bước may mắn của anh, anh sẽ được lấy vương miện và vương trượng. Nếu anh đặt chân lên ba bước chân may mắn và một bước chân của tôi, tôi tha thứ cho anh.

Tôi thấy rõ sự căng thẳng trong toàn thân Lê Các giảm xuống. Mặt y thoáng chút hy vọng.

- Nếu anh dẫm lên hai bước chân may mắn và hai bước của tôi, tôi cho anh lựa chọn lấy một cái chết mà anh thấy là nhẹ nhàng nhất hoặc gia nhập bọn hắc nô của tôi. Nghĩa là anh sẽ được lựa chọn giữa cái chết chóng vánh và cái chết dần mòn...

Một lần nữa, tiếng thờ dài của đám đông lại vang lên và tôi thấy rõ mắt của Lê Các lại tái đi.

- Bây giờ chúng ta xét tới trường hợp thứ ba - Ma Vương nói tiếp. Nếu anh dẫm lên cả ba bước của tôi, Lê Các , anh sẽ chết. Anh sẽ chết trong tay A Cốc đây, chết bằng sợi dây đen này. Anh sẽ không chỉ chết một lần mà chết một ngàn lần. Hắc nô A cốc sẽ đưa anh đi rất chậm tới cửa tử. Rồi cũng rất chậm, nó sẽ đưa anh trở lại đời sống để rồi anh lại đi một chuyến khác về cõi chết. Mãi mãi...như thế. Cho đến lúc tinh thần anh, thể xác anh quá đau đớn, quá mệt mỏi, từ

chối trở về với cuộc sống. Lúc đó anh mới được chết.

Ma Vương kết luận:

- Ta phán xử như thế. Và sự việc sẽ đúng như thế.

Gã hắc nô nhe hàm răng trắng nõn ra cười khi gã nghe chủ nhân Ma Vương nói đến tên gã. Hai cánh tay gân guốc của gã căng sợi dây làm bằng tóc đàn bà như sẵn sàng choàng nó vào cổ nạn nhân để rồi từ từ siết lại. Còn Lê Các thì sau khi nghe Ma Vương phán quyết như thế, vẻ ngạo nghễ giả tạo của y biến đi, điều thuốc lá rời khỏi những ngón tay run rẩy để rơi xuống sàn. Y đứng đó, người nhũn như một cái giẻ rách.

Lặng lẽ, Hải Tùng lùi vào bóng tối để Lê Các đứng đó một mình.

Trên cao, Sa Tăng đưa tay ra đẩy một cái cần đứng giữa hai ngai vàng. Có tiếng động cơ nổi rì rì. Bấy bước chân vàng rục lên như bốc lửa.

Ma Vương lớn tiếng nói xuống:

- Đường lên đài vinh nhục đã mở. Lê Các, lên mau..

Những tên vệ sĩ đứng gác hai bên thang đài chuyển động, như chúng chuẩn bị tư thế để sẵn sàng bắt hay đâm chém ngay bất cứ kẻ nào chủ nhân của chúng chỉ tay ra lệnh. Tên hắc nô trên cao chùn vai xuống như con báo sắp vồ mồi.

Yên lặng trong toà giáo đường kinh dị nặng nề và dày đặc hơn. Yên lặng như tất cả mọi người đều đã ngưng cả thở.

Lê Các bước lên. Y đi rất chậm, mắt cúi xuống chăm chú nhìn những vết chân vàng rục sáng để tìm xem vết chân nào là vết chân của Ma Vương, vết chân nào là vết chân của Phật.

Sa Tăng ngồi dựa lưng vào ngai, hai bàn tay thủ dưới hai tay áo đen rộng. Cái đầu lớn khủng khiếp và nhẵn bóng của Ma Vương nổi bật lên trên nền đen của tấm áo thùng thình trông như một cái đầu không có thân mình trôi trên đài cao.

Lê Các đã bước lên thang . Y tránh vết chân vàng đầu tiên, đi mau trên hai bậc tiếp đó không có vết chân và không do dự nữa, dẫm lên bước chân vàng thứ hai.

Ngay lúc đó, một bước chân vàng sáng lên trên trái cầu trên cao. Tôi nhìn lên và thấy Lê Các đã đặt chân lên được một vết chân may mắn.

Nhưng Lê Các không thể nhìn thấy và biết , vì trái cầu ở sau lưng y. Y không thể biết y vừa may mắn hay khốn nạn.

Y dừng bước để nhìn Ma Vương như để dò xét coi Ma Vương có để lộ nét thất vọng hay vui mừng gì chẳng. Nhưng khuôn mặt nhẵn như đá vẫn vô cảm giác, đôi mắt không mi vẫn lạnh lùng.

Đằng sau tôi, đám người tuyết nhiên không thốt ra một tiếng động nào.

Lê Các bước mau trên hai bậc thang không có vết chân vàng và vẫn không do dự, y đặt chân lên vết chân thứ ba.

Và vết chân vàng thứ hai sáng lên trên trái cầu...

Lê Các lại may mắn một lần nữa.

Như vậy là y đã đặt chân lên được hai vết chân may mắn trong số bốn bước chân Ma Vương cho phép y dẫm lên. Và như vậy là y đã thoát được cái chết thảm khốc trong tay tên hắc nô A Cốc. Bây giờ dù cho có không may đi nữa, y cũng chỉ phải đem thân làm nô lệ cho Ma Vương mà thôi. Nhưng Lê Các vẫn chưa được biết gì hết.

Y lại dừng lại để ngược nhìn lên bộ mặt Ma Vương nhưng cũng như bất cứ lúc nào, bộ mặt đó vẫn lạnh lùng như đá. Cả tên hắc nô cũng không để lộ một nét nhỏ nào về thất vọng hay hy vọng.

Hai cánh tay gân guốc của nó vẫn căng thẳng sợi dây đen làm bằng tóc đàn bà kết lại.

Lê Các chậm bước lên hai bậc thang không có vết chân. Và lần này

đến trước vết chân vàng thứ ba, y ngại ngần.

Y ngại ngần đứng lại đó trong vài phút - những phút giây dài như những giờ - miệng y cắn chặt hai hàm răng vào nhau làm xương quai hàm in hằn trên làn da. Trán y đọng lại từng giọt mồ hôi.

Tôi có thể trông thấy ý nghĩ của Lê Các rõ ràng như y nói lên những ý nghĩ đó hoặc nhìn vào một trang chữ viết. Y đang nghĩ: Hai bước chân vàng y vừa đặt chân lên đó có phải là của Ma Vương không? Phải chăng vết chân vàng sắp tới đây sẽ quyết định đời y ? Y đã thoát chết chưa?

Lê Các không thể trả lời những câu hỏi ấy.

Y không đặt chân lên vết chân vàng này, y bước dài qua bậc thang đó và tiến lên hai bậc nữa. Bước chân y nặng nề thêm. Tới trước bước chân vàng thứ năm, y lại đứng đó..

Rất lâu sau, trong lúc cử tọa nín thở nhìn Lê Các , tôi thấy y từ từ quay đầu lại...

Như có một bàn tay vô hình nào có nội lực rất mạnh bắt Lê Các phải ngoảnh đầu nhìn lại. Y như bắt buộc nhìn lên trái cầu coi kết quả hai bước chân vàng mình đã đặt chân lên ra sao...

Nhưng Lê Các dừng lại kịp thời. Y giơ cả hai tay lên nắm lấy đầu y, xoay cho đầu y trở lại. Rồi y nhảy chồm lên vết chân vàng trước mặt...

Và y dừng lại đó, người nhũn ra như sắp gục xuống chết ngất. Miệng y há hốc, thở hào hển như người vừa chạy chết cả mấy ngàn thước. Đôi mắt như đã lạc tinh thần ngược lên nhìn Ma Vương ..

Trái cầu nổi lên vết chân vàng thứ ba của Lê Các .

Y lại dẫm lên được một bước chân may mắn nữa.

Như vậy là y đã thoát chết. Y bước lên ba bước chân và cả ba bước đều là bước chân vàng của Phật. Y đã may mắn, thật nhiều may mắn.

Nhưng y vẫn chưa được biết thế...

Và hai tay tôi, toàn thân tôi cũng run lên bần bật vì xúc động mặc dầu tôi không có liên hệ sống chết gì đến kết quả cuộc lên đài may rủi này. Tôi xúc động như chính tôi là Lê Các vậy...

Tôi chồm lên và há miệng thét lên một tiếng lớn báo cho Lê Các biết là y đã thắng...

Nhưng tiếng thét không thoát ra được khỏi cổ họng tôi. Vì tôi đã bị bị miệng. Tôi cũng không thể dùng tay ra hiệu được cho Lê Các vì hai tay tôi đã bị còng cứng vào tay ghế.

Đến lúc đó tôi mới hiểu thấu sự đề phòng của Ma Vương .

Nếu Lê Các được báo cho biết rằng y đã thắng , y không còn khiếp sợ gì nữa. Y sẽ đàng hoàng đặt chân lên nốt vết chân thứ tư và cũng là vết chân cuối cùng của y trong cuộc giao hẹn với Ma Vương . Và dù cho vết chân thứ tư này là vết chân của Ma Vương , Lê Các cũng chẳng cần gì vì theo lời giao trước, Ma Vương sẽ phải tha thứ cho y.

Nhưng nếu Lê Các vì quá lo, quay đầu nhìn lại trái cầu, bao nhiêu may mắn của y sẽ tan ra thành mây khói. Y sẽ bị tên hắc nô giết ngay lập tức.

Chính vì biết trước rằng thế nào tôi cũng có phản ứng như thế này, Ma Vương đã cho còng chân tay vào ghế và bịt miệng tôi lại.

Quả thật Ma Vương quá ác độc. Ác độc và nguy hiểm vì y quá rành tâm lý người đời, y biết trước phản ứng từng người.

Ma Vương biết phản ứng của kẻ đi lên đài nên y mới bày ra luật lệ cấm không được nhìn lại bảng kết quả.

Trong lúc toàn thân tôi run lên lẩy bẩy, Lê Các cũng đứng run như một cánh lá trước gió. Đôi mắt lạc tinh thần của y chỉ còn biểu lộ sự tuyệt vọng, vì y không thể nhìn thấy gì trên những bộ mặt đang hành hạ y trên đài. Hình như trên bộ mặt nhẵn trơn như đĩa bằng đá của Ma Vương lúc đó có thoáng một vẻ thoả mãn, một thích thú. Tôi

nhận thấy thế và Lê Các cũng thấy thế. Lê Các đứng gần Ma Vương hơn tôi và y chú ý hơn tôi nên y phải thấy rõ hơn tôi. Nét đau đớn hiện ngay trên khuôn mặt răn rúm của Lê Các .

Chỉ còn có một bước chân nữa thôi, nhưng Lê Các vẫn không sao đi nốt được...Đầu y lại bắt đầu xoay lại đằng sau. Y cố gắng chống lại việc đó nhưng không được. Đúng là có một sức mạnh vô hình bắt y phải quay đầu nhìn lại.

Lê Các giật mình như bị điện giật khi y trông thấy ba bước chân vàng nổi sáng rực trên trái cầu: cả ba bước chân vàng y vừa dẫm lên đều là những bước chân may mắn...

Một tiếng thở dài dâng lên như sóng biển trong vòm giáo đường mờ tối. Rồi tiếng nói sang sảng như tiếng chuông đồng của Ma Vương vang lên:

- Người chết vì sự yếu đuối của người. Lê Các ... Người đã gặp may mắn, người đã thoát nguy, thoát chết. Nhưng vì người quay đầu lại nhìn kết quả khi chưa đi hết con đường người phải đi, cuộc đi dở dang này phải hủy bỏ. Bây giờ người phải đi trở xuống và bắt đầu lại từ đầu..Nhưng chờ đó đã...Thử coi người đã mất những gì với bước chân vàng thứ tư này ? Nó là vết chân của người hay của ta ? Ta muốn biết và người cũng muốn biết . Đúng không?

Nếu bước chân vàng thứ tư này cũng là một bước chân vàng may mắn, một bước chân của Phật và là bước chân cuối cùng của Phật và nếu Lê Các đặt chân được lên đó, y sẽ trở thành chủ nhân của Ma Vương ..Y sẽ được Ma Vương phụng sự và y sẽ sung sướng như một ông Chúa...

Ma Vương nói nhỏ vài tiếng với tên vệ sĩ đứng gần vết chân vàng chưa được Lê Các dẫm lên nhất. Ma Vương ra lệnh bằng một thứ tiếng nghe rất lạ tai.

Tên nô vâng lệnh của Ma Vương , tiến lên đặt chân lên vết chân vàng trước mặt Lê Các .

Vết chân vàng thứ tư rực sáng trên trái cầu.

Nó lại là một bước chân vàng may mắn. Nếu Lê Các có can đảm đủ để đứng nhìn lại, để đặt chân lên đó, y đã thắng Ma Vương , y đã được làm chủ Ma Vương .

Lê Các có thể thắng, nhưng y đã quay đầu nhìn lại và y đã mất hết.

Một tiếng rên lớn vang lên từ sau lưng tôi. Tiếng rên chìm đi dưới tràng cười vang động thốt từ vành môi không chuyển động của Ma Vương . Rồi tiếng nói chế nhạo tàn nhẫn vang lên sau đó:

- Mất ...Mất hết rồi...Lê Các ...Người còn đứng đó làm chi nữa? Đi trở xuống..Trở xuống để rồi lại đi lên. Tin ta đi ...Người không thể may mắn được như vậy lần thứ hai nữa đâu.. Ha...Ha...Người đã nắm được cả thế giới này ở trong tay mà người lại tự ý để mất...Không ai có thể may mắn được như người hai lần trong đời...Đi xuống...Mau..

Ma Vương đưa tay ra đẩy mạnh cái cần trước mặt. Có tiếng động cơ chạy rì rì. Những vết chân vàng trên 21 bậc thang đã được máy làm đảo lộn.

Lê Các bước xuống. Y đi như một thằng bù nhìn được giật dây.

Dừng lại dưới chân thang, Lê Các quay lại và đi trở lên. Lần này y đi như người vô hồn, không do dự mà cũng không lựa chọn, y đặt chân bừa lên những vết chân vàng y gặp.

Mắt y nhìn chằm chập lên đài cao, nhìn vương miện, vương trượng trên ngai. Hai tay y giơ ra đằng trước như để vồ lấy hai vật có mình châu sáng lóng lánh đó. Miệng y mím chặt lại và vừa lên thang y vừa khóc nức.

Một vết chân vàng thứ nhất bật sáng trên trái cầu..

Vết chân thứ hai sáng tiếp ngay sau vết thứ nhất.

Tôi nhìn lên: hai vết chân đó đều sáng lên ở phần đen của trái cầu. Đó là hai vết chân của Ma Vương .

Lê Các liên tiếp bước lên.

Bước chân thứ ba hiện lên trên trái cầu - bước này ở bên màu trắng, bước chân của Phật.

Bước thứ tư - màu đen.

Một tràng cười rùng rợn, quái đản làm cho thể xác to lớn của Ma Vương rung động. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng như màu áo đen của y tan biến, nhào vào với không gian trên đài cao, như có một làn bóng nào đó bao bọc lấy y.

Ma Vương vẫn cười và Lê Các vẫn bước đều trên những bậc thang trên đài. Đôi mắt rực lửa. Lê Các nhìn chăm chập vào ngai vàng với vương miện, vương trượng. Hai tay y giơ lên để vò lấy hai vật đó...

Có tiếng động nghe như tiếng gió vút, gã hắc nô A Cốc đã tiến ra chặn đường Lê Các. Sợi dây đen tung ra, quần áo của Lê Các, thắt chặt lại.

Lê Các nhào xuống...

Nạn nhân không còn hơi sức chống cự may mắn. Tên hắc nô cầm sợi dây kéo Lê Các lên đài như kéo một con cá lớn.

Ánh sáng tắt đi. Bóng tối phủ xuống dày đặc hơn vì tràng cười rùng rợn vang vang. Rồi tiếng cười ngưng, tôi nghe một tiếng kêu khế..

Ánh sáng bật lên.

Trên đài cao không còn bóng người. Ma Vương đã biến mất, gã hắc nô và nạn nhân Lê Các cũng không còn đây...

Trên đài cao chỉ còn hai cái ngai vàng không người ngồi, và vương miện, vương trượng với muôn ngàn hạt minh châu lấp lánh như mồi chào, như chế nhạo.

Vòng tay yêu tinh

Chương 7

Tôi cảm thấy có người chạm vào vai tôi, những vòng thép còng tay chân tôi bật mở, bao che mặt tôi cùng dây bịt miệng được tháo ra. Tôi đứng bật dậy và quay lại. Tôi nhìn vào mặt Hải Tùng . Trên mặt lão hiện rõ nét kinh hoàng và nhìn nét kinh hoàng ấy, tôi biết rằng mặt tôi cũng kinh hoàng như thế.

Và ánh sáng lại tắt đi.

Lần này, làn ánh sáng màu hổ phách, thứ ánh sáng trong toà giáo đường ma quái này khi tôi mới đặt chân vào, từ từ trở lại. Khi sáng rõ hẳn, tôi nhìn và thấy vắng tanh. Đám người mà tôi biết là đông đảo vừa ngồi dự kiến trên những hàng ghế đá sau lưng tôi đã biến đi hết. Tôi nhìn lên đài. Những bước chân vàng đã mất trên những bậc thang, chỉ còn có hai tên vệ sĩ đứng gác dưới chân đài.

- Nó đã đi được hết con đường vào Thiên Đàng...nhưng vì yếu đuối, nó nhìn lại. Và nó đi vào con đường xuống Địa Ngục...

Hải Tùng nói câu đó trong lúc lão thần thờ nhìn lên đài cao, mặt lão bây giờ lộ vẻ tham lam, thèm muốn, tôi đã thấy những nét mặt này ở bên những bàn đánh bạc trong những sòng bạc lớn nhất thế giới...

Dù có thể bị mất mạng thảm khốc, dù có thể phải đem thân làm nô lệ suốt đời, Hải Tùng đang ao ước được thử may rủi, Tôi cũng vậy, những gì tôi vừa thấy càng làm cho tôi muốn được bước lên những vết chân vàng.

Hải Tùng tỉnh cơn mê và quay lại tôi:

- Đêm nay, chắc anh đã thấy nhiều chuyện lạ đủ để có thể ngủ yên được rồi. Anh muốn về phòng riêng ngay hay anh có thể tạt qua phòng tôi và uống với tôi ly rượu cuối cùng trong đêm nay ?

Tôi do dự. Tôi có cả ngàn câu hỏi cần hỏi, tôi cần được biết thêm về toà lâu đài này. Kết thân với Hải Tùng là việc nên làm. Tôi cũng cần tìm hiểu để được biết rõ hơn về lão. Lão là gì của Ma Vương ? Lão được Ma Vương tín cẩn đến chừng nào và lão trung thành với Ma Vương đến đâu ? Kiều Xuân có ở trong toà kiến trúc đặc dị này không ? Nhưng vì đêm nay, tôi đã trải qua quá nhiều xúc động, sự

thay đổi đột ngột làm tôi choáng váng, tôi cần được nằm im một nơi để ôn lại những gì vừa xảy ra. Hơn nữa, nếu tôi hỏi, lão Hải Tùng có chịu trả lời hay không? Hay việc dò hỏi đó chỉ làm lão thêm nghi ngờ và đề phòng gây hại lớn cho tôi sau này? Lão chấm dứt sự phân vân của tôi:

- Theo tôi, anh nên về phòng nghỉ. Chúng ta chắc còn nhiều dịp uống rượu với nhau..Ma Vương muốn anh suy nghĩ kỹ về những lời Ông đề nghị với anh. Hơn nữa, tôi lại không được phép...

Như lẽ lẽ, lão vội chữa:

- Không được phép làm anh mệt mỏi thêm. Vì Ma Vương muốn anh trả lời ngay sáng mai - lão nhìn đồng hồ tay - đúng ra là sáng nay vì bây giờ đã là hai giờ sáng rồi...

- Đến mấy giờ sáng tôi lại được gặp Ma Vương ? Tôi hỏi lão.

- Ồ...Chắc là phải đến trưa - lão thoáng rùng mình -...Chắc Ma Vương bận việc suốt đêm nay. Anh có thể ngủ đến trưa nếu anh muốn...

- Vậy thì tốt - Tôi nói - Xin cho tôi về phòng.

Lẽ tự nhiên là tôi phải yêu cầu Hải Tùng cho tôi về phòng riêng vì dù có muốn đi về một mình, tôi cũng chưa biết đường. Và Hải Tùng có vẻ là người được lệnh của Ma Vương đi theo tiếp tôi trong thời gian đầu tôi ở đây. Cho đến khi nào tôi trả lời đề nghị của Ma Vương. Nếu tôi thuận, tôi sẽ là người của Ma Vương , không thuận, Hải Tùng sẽ có nhiệm vụ đưa tôi trở về thành phố với cuộc sống cũ của tôi.

Không nói gì hơn, Hải Tùng đưa tôi đi ngang toà giáo đường. Tôi chú ý nhận thấy giờ đây tôi đi ra bằng một lối cửa khác. Lối cửa lúc này dường như là cửa riêng của Ma Vương và vì hồi nãy tôi là khách của Ma Vương nên tôi được cùng vào lối đó.

Hải Tùng đi tới trước bức vách. Lão nhấn tay vào một cái nút nào đó nằm kín trong vách và bức vách đó chuyển động, để lộ ra khung cửa. Trước khi đi qua khung cửa này để ra khỏi phòng, Hải Tùng còn quay lại. Tôi thấy lão nhìn lại đài cao với cái ngai vàng có vương

miện lấp lánh minh châu. Đôi mắt lão sáng lên ý thèm muốn. Qua ánh lửa tham của đôi mắt ấy, tôi đọc thấy tâm trạng của Hải Tùng : lão đang muốn đặt chân lên đài may rủi.

Sau một tiếng thở dài nảo nuột, đôi vai Hải Tùng trầm xuống, lão bước qua cửa trước, tôi theo chân lão. Chúng tôi đi vào một hành lang bằng đá sáng mờ và khung cửa tự động liền lại sau lưng tôi. Hành lang này có nóc uốn tròn như một đường hầm và không thấy có khung cửa nào cả. Đi chừng ba mươi thước, Hải Tùng dừng lại để đặt tay vào vách. Một khung mở ra dưới tay lão. Chúng tôi bước vào một thang máy. Khi thang ngừng lại, cửa thang mở vào phòng được dành riêng cho tôi.

Bộ quần áo ngủ được để sẵn trên giường cho tôi, đôi dép dùng để đi trong phòng giống hệt đôi dép tôi vẫn đi trong phòng riêng của tôi ở hội quán Thám Hiểm. Có một điều tôi phải nhìn nhận là ở đây Ma Vương đón tiếp tôi thật long trọng. Tôi không thiếu qua một thức cần dùng nào. Hiệu thuốc lá tôi quen hút được để sẵn trên bàn, bên những chai rượu mạnh, trái cây tươi. Đặc biệt là cái ví da thật của tôi, cái ví đã bị Hải Tùng đoạt mất, giờ đây để ở trên bàn. Hành động trả ví này cho tôi hiểu ngầm rằng nếu ngày mai tôi không trả lời không đáp ứng đề nghị của Ma Vương , tôi sẽ được trả về thành phố ngay, không một khó dễ.

Tôi cầm ví lên, mở coi. Giấy tờ căn cước và số tiền của tôi còn đầy đủ bên trong. Không bình phẩm gì về việc này, tôi rót rượu ra ly, mời Hải Tùng cùng uống.

Lão giơ cao ly rượu và nói:

- Uống cho những bước chân vàng may mắn quý báu trên cõi đời này. Tôi hy vọng anh sẽ có nhiều may mắn để được chân lên chúng.
- Tôi cũng thành thật chúc ông có ngày may mắn được đặt chân lên được cả bốn bước chân vàng quý báu nhất đời đó.

Tôi đáp lại như thế và thấy nét mặt lão răn rúm lại như lão đang bị đau đớn, lão đặt ngay ly rượu xuống bàn:

- Lời chúc vừa rồi là để cho anh chứ không phải cho tôi...

Lão ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi lại nhắc ly lên, uống cạn. Lão đi ra khỏi phòng. Tới cửa, lão ngừng lại:

- Anh Huy Giang - lão ôn tồn nói - anh cứ yên tâm ngủ ngon. Ở đây, anh không có điều gì đáng sợ hết. Nhưng...anh đừng nên tới gần khung cửa này. Nếu anh có cần gì, anh chỉ cần nhấn chuông điện ở kia - lão chỉ cho tôi thấy nút chuông điện trên bàn - chú Tôn sẽ tới hầu anh. Tôi nhắc lại: anh không nên tìm cách mở khung cửa này. Nếu tôi là anh, tôi sẽ lên giường ngủ yên không suy nghĩ gì hết. Giấc ngủ vẫn đem lại lời khuyên tốt cho người ta. Anh cứ ngủ đi, sáng mai trở dậy, tôi tin chắc là anh đã có sẵn câu trả lời Ma Vương . Anh có cần thuốc an thần để ngủ không ?

Vòng tay yêu tinh

Chương 8

Khi tôi tỉnh giấc, Tôn đã có mặt trong phòng. Gã đang đứng trước cánh cửa tủ mở, lựa y phục để tôi bận hôm nay y như một chú quản gia chân chính và thạo nghề.

Tôi nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy. Tôn đã mở nước vào bồn cho tôi tắm. Gã vào đây từ lúc nào kìa ? Lâu chưa ? Tôi biết là sáng nay gã đã làm một cuộc kiểm soát phòng này kỹ lưỡng hơn đêm qua. Không biết gã có tìm thấy dấu vết gì không ? Tại sao gã lại nghi ngờ nhiều đến vậy ?

Tôi ngồi dậy và vui vẻ hỏi gã :

- Máy giờ rồi chú ?

Đang mãi xét tủ áo, gã hơi giật mình :

- Thưa ...11 giờ...Tôi không muốn đánh thức ông song Ông Thánh cho lệnh ông sẽ ăn trưa với ông vào lúc 12 giờ trưa nay.

- Tốt. Chúng ta còn thừa thì giờ.

Tôi vào phòng tắm và trong lúc nằm trong bồn nước nóng, kế hoạch đối phó với Ma Vương đột nhiên thành hình trong óc tôi. Tôi nhận lời Ma Vương và đi lên đài may rủi ngay. Nhưng lần đầu, tôi sẽ không đi hết những bước chân tôi được quyền đi. Tôi chỉ dẫm lên hai bước chân vàng thôi. Rồi nghỉ. Tôi cần có thì giờ để tìm hiểu nhiều chuyện nữa trước khi chịu giao linh hồn và thể xác của tôi cho Ma Vương.

Nếu trong hai bước tôi đặt trên những bậc đài có một bước của Ma Vương, nếu tôi có phải phục vụ Y trong thời hạn một năm cũng không sao. Trong vòng 12 tháng đó, tôi tin là tôi sẽ có thể tìm biết được nhiều chuyện có thể giúp tôi trở thành ngang tài với Ma Vương. Chắc chắn thế nào Y cũng có những sơ hở...

Tôi sẽ không đem may mắn ra đối phó với Ma Vương, tôi sẽ đối phó với trí óc y bằng trí óc tôi.

Tôi không muốn tìm cách trốn khỏi tay Ma Vương. Đối phó với kẻ thù bằng cách bỏ trốn là cách bất lợi nhất. Tôi muốn được Y nhận vào đám người thủ hạ của y, như Hải Tùng, như Phát, chàng công tử bột đã bị tôi trêu chọc trong chuyến xe điện ngầm đêm qua. Tôi tin rằng tôi có thể giúp được Ma Vương nhiều việc ngang với Hải Tùng và nếu khéo léo, tôi cũng sẽ được Ma Vương tin cậy, trọng đãi như Hải Tùng.

Tôi nghĩ đến số tiền 10 triệu bạc mà Ma Vương đã làm tôi mất tiêu. Tôi muốn bắt Y phải trả lại tôi gấp 10 lần số bạc ấy, tức là tôi muốn lấy của Ma Vương khoảng 100 triệu đồng, nếu tôi thắng Y...

Nếu tôi thắng Ma Vương... Ý nghĩ lạc quan đó làm tôi bất giác cười thành tiếng.

Đứng bên cửa, Tôn nói vào :

- Sáng nay, dường như ông vui điều gì...?

Tôi cười lớn hơn :

- Phải vui chứ, chú Tôn... Khắp thế gian đâu cũng có ánh nắng của mặt trời. Khắp nơi đâu cũng có hoa tươi và chim hót... Ở đây cũng có đủ từng ấy thứ : mặt trời, hoa tươi, chim hót...Tôi phải vui chứ...

Gã không hiểu tôi nói gì, gã cũng thắc mắc nhiều khi thấy tôi tỏ ra vui vẻ mà không lo âu, rầu rĩ. Tuy nhiên, gã cũng vẫn lễ phép :

- Thưa ông vâng. Ở đây có đủ những thứ đó...

Tôi cạo râu cẩn thận và chậm rãi bận y phục. Trước 12 giờ, tôi theo Tôn ra khỏi phòng. Lần này Tôn cũng đưa tôi vào thang máy và tôi nhận thấy dường như thang máy dừng lại ở một tầng cao hơn tầng mà tôi đã được đưa tới đêm qua. Căn phòng tôi tới trưa nay cũng có hai tên hắc nô đứng canh hai bên cửa.

Bước qua ngưỡng cửa, tôi như người bị loá mắt vì ánh nắng rực rỡ. Rồi ánh nắng đó như thâu gọn lại, trung tâm điểm của nó là một khuôn mặt thiếu nữ. Nàng hơi nhô mình lên khỏi ghế khi tôi bước vào. Nàng là Kiều Xuân, nhưng một Kiều Xuân khác hẳn với người thiếu nữ đã dự vào cuộc bắt cóc tôi đêm qua. Tôi đã nghĩ nàng là người tuyệt đẹp. Giờ đây, tôi thấy hai tiếng « tuyệt đẹp » đó chưa đủ để diễn tả nhan sắc của nàng.

Hôm nay, trông nàng như trẻ hơn, tươi hơn và linh động hơn. Đôi mắt nàng mở rộng nhìn tôi hôm nay chứa đựng nhiều tò mò như đây là lần đầu nàng thấy tôi sau nhiều lần được nghe nói đến tôi. Tôi nghĩ rằng có thể vì đêm qua, nàng phải làm một việc mà thật tâm nàng không muốn cho nên vẻ mặt nàng trở thành lạnh lùng, xa vắng. Đêm qua nàng nhìn tôi không phải là nhìn một người mà là chỉ nhìn một kẻ bị bắt cóc mà nàng biết trước là không chống cự gì được. Hôm nay nàng mới nhìn kỹ để xét định tôi là người như thế nào.

Dáng người quý phái của nàng có cái điệu sang cả của một Nữ Hoàng trẻ tuổi. Vàng ánh nắng lung linh trên mái tóc nàng như một vương miện ngời sáng. Môi nàng hồng và có vẻ thơm mát hơn làn môi tôi đã hôn đêm qua. Cái hôn cưỡng bách không được sự đồng tình của nàng. Khi mắt tôi nhìn tới làn môi ấy, má nàng ửng hồng...

Giọng giới thiệu của Hải Tùng chứa đựng ý mỉa mai :

- Cô Kiều Xuân...Đây là ông Huy Giang...Hình như hai người đã gặp nhau rồi thì phải...

Tôi nói rất chậm :

- Đây là lần đầu tôi được gặp cô Kiều Xuân. Tôi mong rằng cô Kiều Xuân cũng nghĩ như tôi.

Tôi muốn xin lỗi nàng , nhưng tôi không thể nói khác hơn. Nếu nàng chấp nhận hoà hoãn với tôi, nàng sẽ mỉm cười hoặc nói đùa một câu gì đó cho không khí nhẹ bớt.

Đôi mắt Kiều Xuân mở lớn hơn và nàng nói bằng giọng như đùa cợt, như trách móc :

- Vừa mới hôn tôi đêm qua, sáng nay đã quên tôi rồi. Tự ái của tôi bị tổn thương lắm ạ. Bác Hải Tùng, như vậy là một sự sỉ nhục chứ đâu có gì đáng hãnh diện, phải không ạ ?

Hải Tùng lắc đầu :

- Chuyện cô vừa nói đó không thể nào xảy ra được...

Kiều Xuân thờ dài :

- Vậy thì...tôi rất tiếc, ông Huy Giang..Tôi không thể vô tư như ông mà nhận rằng chúng ta gặp nhau đây là lần đầu. Ông là người đàn ông biết chứng tỏ sự có mặt của mình một cách bạo tợn và một người đàn bà ít khi dễ dàng quên ngay được kẻ đã hôn mình...

Tôi đỏ mặt. Qua những gì nàng làm, nàng nói đêm qua, tôi đã biết người thiếu nữ đẹp này là một nữ kịch sĩ có tài. Sáng nay, rất có thể là nàng cũng giả vờ bất mãn với tôi, nhưng sáng nay, nàng giả vờ để làm chi ? Nàng có mục đích gì khi không chịu hoà hoãn với tôi ? Tôi không tin rằng nàng lại giận tôi lâu vì việc tôi hôn nàng trong toa xe điện ngầm đêm qua. Nàng có dư thông minh để không hờn giận vô lý. Và, theo tôi nghĩ, người đàn bà chỉ giận hờn khi thấy đàn ông không chú ý tới mình, không ai giận hờn khi được chú ý, dù là sự chú ý có hơi lỗ mãng và nồng nhiệt quá.

Nhưng sự thực là sáng nay , nàng đã tỏ ra không tin tôi, có ác cảm với tôi. Tôi muốn gần nàng để giúp nàng, làm sao được bây giờ ?

- Tôi nói vậy là vì lịch sự - tôi nói tiếp - Thật ra , những chiếc hôn đêm qua đã đền bù cho tôi tất cả những gì khó chịu mà tôi đã cảm thấy từ lúc tôi được các bạn chiếu cố.

Nàng lạnh lùng :

- Nếu vậy thì hoà. Chúng ta không ai nợ ai. Ông khỏi cần phải tỏ ra lịch sự với tôi. Con người thật của ông có nhiều hấp dẫn hơn con người giả dối của ông.

Tôi nuốt giận, nuốt cả lời nói lại và cúi chào nàng :

- Cô nói đúng. Không có lý do gì để tôi phải lịch sự với cô hết.

Nàng vẫn thản nhiên :

- Tôi cũng nghĩ vậy. Thật ra , ông Huy Giang ạ, tôi nghĩ rằng chúng ta ít giao thiệp với nhau chừng nào, dù là giao thiệp với con người thật của ông, càng tốt bấy nhiêu.

Qua câu nói hơi lạ đó, tôi thầm cảm thấy có một cái gì bí ẩn trong đôi mắt đen của Kiều Xuân. Hình như nàng muốn nói với tôi một lời gì đó mà không muốn cho người ngoài nghe được. Nhưng có thực như tôi nghĩ không? Chợt tôi nghe tiếng cười nhẹ vang lên sau lưng. Tôi quay lại và thấy Ma Vương.

Tôi không thể biết Ma Vương đã đứng đó từ lúc nào và Y đã nghe thấy Kiều Xuân và tôi nói những gì với nhau ? Y có nghi ngờ gì không? Khi mắt Y nhìn vào mặt Kiều Xuân, má nàng ửng hồng hơn và tôi thấy nét mặt Ma Vương thoáng hiện vẻ thích thú.

- Hai người không ưa nhau ư ? – Y hỏi – Đang cãi nhau ư ?

- Cãi nhau không đúng - Kiều Xuân thản nhiên đáp – Không ưa nhau thì đúng. Tôi không ưa nổi ông Huy Giang. Tôi xin lỗi vì thái độ bất lịch sự đó. Song, sự thật như vậy. Tôi nghĩ tôi nên thành thật nói cho ông Huy Giang biết như vậy để tránh hiểu lầm, những khó chịu cho

ca đôi bên. Tôi và ông Huy Giang không nên gặp nhau nhiều, trừ trường hợp mà ông cho là cần thiết.

Tiếng « Ông » được Kiều Xuân dùng đây là để chỉ Ma Vương.

Tôi để nỗi buồn phiền và thất vọng lộ rõ trên mặt. Nếu Kiều Xuân chỉ làm bộ có ác cảm với tôi để che mắt Ma Vương, tôi buồn rầu là đúng. Nếu nàng thực sự ghét tôi, tôi buồn rầu cũng là phải. Ma Vương có vẻ khó chịu khi Y thấy tôi buồn và thất vọng.

- Tôi có nhiều quyền lực nhưng tôi phải nhận rằng tôi bất lực trước sự yêu ghét của các vị. Tuy nhiên tôi có thể lợi dụng lòng yêu ghét đó. Ngay lúc này, tôi đói, chúng ta nên nghĩ đến chuyện ăn uống, chuyện yêu ghét để lại sau...

Y ngồi vào ghế chủ nhân ở đầu bàn. Kiều Xuân ngồi bên tay mặt Y, tôi ngồi bên tay trái Y, và Hải Tùng ngồi bên tôi. Tên gia nô được Ma Vương giới thiệu là một vương tử Trung Hoa cùng một tên gia nô khác cũng người Trung Hoa khác, hầu bàn.

Dường như chúng tôi đang ngồi trong căn phòng cao nhất của toà lâu đài. Phòng này có cửa sổ và nhìn qua khung cửa sổ cao đó, tôi nhìn thấy trời xanh. Tường phòng có trang hoàng bằng nhiều bức hoạ lớn của những danh hoạ Âu Châu. Tôi tin rằng đó toàn là hoạ phẩm thật, trị giá không biết bao nhiêu hiện kim mà kể và những hoạ phẩm đó đều do bọn sứ giả của Ma Vương đi sưu tầm đem về. Nhiều cổ vật quý báu khác bằng ngọc, bằng gỗ quý, được bày trong phòng. Quả thật, lâu đài này là một bảo tàng viện vĩ đại và chỉ cần đánh giá số bảo vật này, Ma Vương cũng đã là người giàu có nhất thiên hạ.

Kiều Xuân, sau khi cố tình quên tôi, mắt nàng có nhìn tôi nhưng không thấy tôi, làm như tôi không có mặt ở đó. Nàng vui cười với Hải Tùng và Ma Vương, nàng nói nhiều với họ. Tám thảm kịch làm mất mạng một kẻ đang sống là Lê Các đêm qua dường như không còn được ba người đó nhớ đến nữa. Ma Vương tỏ ra vui vẻ, hoà nhã, nhưng đó là sự vui hoà của một con quái vật tàn ác khi đã được thoả mãn thú tính của nó. Đêm qua, Y đã hành hạ đến chết một người. Dù không phải chứng kiến cảnh Ma Vương tra tấn đến chết Lê Các, tôi vẫn thấy hiện ra cái cảnh dã man, rùng rợn đó.

Đêm qua, trong những làn ánh sáng mơ hồ, huyền bí giả tạo, Ma Vương đáng sợ hơn sáng nay, khi Y ngồi ăn trong ánh nắng ban mai nhiều. Giờ đây, nhìn Y ngồi đó và nhớ lại Y đêm qua, ngồi trên đài cao trong bộ áo đen thùng thình, tôi có một nhận xét mới về Ma Vương : Y là một nhà đạo diễn tài ba. Y khéo tạo ra những khung cảnh thần kỳ , những không khí rùng rợn và Y đã thành công. Những nhà đạo diễn nổi tiếng nhất của điện ảnh thế giới chỉ là học trò của Y. Ma Vương giỡn chơi với cái chết thật trong khi những nhà đạo diễn điện ảnh chỉ bày ra những cái chết giả.

Ma Vương là người nói nhiều nhất trong bữa ăn. Y kể cho chúng tôi nghe những chuyện về Tàn Thủy Hoàng, về Thành Cát Tư Hãn sống động và đầy đủ chi tiết, hấp dẫn như chính Y có dự những chuyện ấy , như Y có tai nghe mắt thấy hẳn hoi.

Khi bữa ăn đã gần xong, Y đột ngột nhìn tôi :

- Sao? Anh Huy Giang, anh trả lời sao ? Nhận hay từ chối ?

Tôi vờ do dự. Tôi đưa tay lên bóp trán và liếc nhìn Kiều Xuân. Nàng đang để ngón tay lên môi như để chặn một cái ngáp nhưng rõ ràng là mặt nàng có màu xanh khác trước. Tôi cảm thấy ý chí của Ma Vương đè nặng lên tôi và Y nhắc lại câu hỏi :

- Sao ? Nhận hay từ chối ?

Tôi ngừng đầu lên nhìn Y, giọng quả quyết :

- Tôi nhận...nếu ông chịu trả lời tôi một câu hỏi..

- Tôi luôn luôn sẵn sàng cho phép anh hỏi..

- Vậy thì tôi xin hỏi. Ma Vương ...tôi muốn được biết ông mất công với chúng tôi nhằm mục đích gì ? Ông đã có đủ tất cả những gì ông muốn có rồi. Câu hỏi của tôi nếu đặt vào thời gian trước đây vài trăm năm, rất dễ trả lời : Ông mất công với chúng tôi là để tuyển thêm linh hồn xuống Địa Ngục. Nhưng thời gian qua Địa Ngục cũng đã thay đổi, cách thức tuyển mộ linh hồn vào Địa Ngục cũng không còn lạc hậu như xưa. Địa Ngục cũng đã được văn minh hoá. Vậy mà ông

vẫn còn xử với chúng tôi như ngày xưa cách đây cả hai ngàn năm : ông đưa người lên ngọn núi cao, chỉ cho thấy những hoan lạc của cuộc sống để dụ dỗ theo ông. Ông cho tôi rõ tại sao ?

Từ lúc cự tuyệt tôi, Kiều Xuân vẫn tảng lờ như không nghe thấy tiếng tôi nói, không phát biểu gì về những chuyện tôi đưa ra. Đến đây, nàng bỗng xen vào :

- Đó là một lý do làm tôi ác cảm với ông Huy Giang. Cái gì ông ta cũng muốn tìm hiểu đến ngọn ngành...

Ma Vương cười nhẹ :

- Nhưng câu hỏi của hấn đúng. Từ lâu tôi vẫn chờ đợi các người hỏi tôi một câu như thế nhưng các người đã làm tôi thất vọng...

Đôi mắt không mí của Ma Vương nhìn Kiều Xuân lúc đó có một tia sáng gì đó làm cho nàng trở thành kinh sợ. Tôi thấy rõ là nàng sợ, nàng vội dùng răng cắn lấy môi để đôi môi khỏi run và Ma Vương khỏi thấy nàng sợ. Tôi hỏi vội để bắt Ma Vương phải rời nàng để chú ý đến tôi :

- Vậy thì ông trả lời đi...

Y nhìn thẳng vào mặt tôi một lúc như để nhận xét, tìm hiểu tôi trong lúc Y sắp đặt câu trả lời :

- Hãy gọi việc làm của tôi là để tiêu khiển - sau cùng Ma Vương nói – Tôi có mặt trên trái đất này là để tiêu khiển...

Đời sống là một cuộc chơi dài, một cuộc may rủi lớn. Đời sống, tóm lại và sau rốt, chỉ có thế. Chỉ có vui chơi và may rủi là mục đích tối hậu của đời sống con người. Và mục đích của tôi, như các người thấy đó, rất giản dị. Nhưng tôi vui chơi bằng cách nào ? Tại sao tôi lại có thể tiêu khiển được với các người ?

Ma Vương ngừng lại vài giây như để cho ba chúng tôi có thì giờ suy nghĩ về câu hỏi của Y. Ba chúng tôi giữ yên lặng .

- Có ba lý do - Ma Vương nói tiếp - Trước hết, tôi là một nhà soạn

kịch kiêm đạo diễn có tài, người được kể là kịch tác gia và đạo diễn tài ba nhất, vô song. Vì những kịch bản của tôi đều là đời sống thật, do người sống và chết thật sự giữ những vai trò. Kịch của tôi không có những đau đớn giả, những vụ chết giả. Tôi bày ra những cảnh ngộ, bi kịch cũng như hài kịch, trường kịch và đoản kịch, đủ cả. Tôi điều khiển các diễn viên. Và đáng kể nhất, tôi là khán giả duy nhất dự kiến những kịch bản đó, dự kiến từ đầu đến cuối, nghe từng câu đối thoại, nhìn kỹ từng cử động. Nhiều khi những vở hài kịch biến thành bi kịch cũng như ngược lại, có những bi kịch biến thành hài kịch, những đoản kịch biến thành trường kịch. Ở đời có những người chỉ sống vì say mê một cái gì đó, tôi sống với tất cả những say mê. Tôi tạo ra một thế giới riêng và, dù anh có chịu nhận hay không, anh Huy Giang, ở đây tôi có đầy đủ quyền uy như... kẻ tạo ra vũ trụ này, kẻ mà các người vẫn quen gọi là Tạo Hoá hoặc Chúa Sáng Thế.

Giọng nói và lời nói của Ma Vương có vẻ ngạo mạn mỉa mai, nhưng qua những âm thanh mỉa mai đó, tôi thấy có sự thực.

Ma Vương sang sảng tiếp :

- Đó là điều thứ nhất. Nguyên do thứ hai : tôi là một tinh nhân của cái đẹp. Chỉ có cái đẹp tuyệt vời mới có thể gọi lên ở trong tôi cái mà người đời thường gọi là xúc động. Cái đẹp có thể qui tụ trong một khối đá, một phiến gỗ, một tờ giấy, một miếng vải – trong muôn ngàn thứ nhỏ, lớn. Tôi sống để có dịp làm chủ những thứ đó. Nhưng tôi không chiếm hữu chúng bằng những cách thức thông thường, tôi có một cách riêng để chiếm hữu chúng. Và đó là lý do thứ ba làm tôi có mặt ở cõi đời này với các người.

Tỷ dụ như sau nhiều nhận xét, đánh giá và suy nghĩ, tôi quyết định rằng pho tượng Mona Lisa của nhà điêu khắc Vinci, từng được trưng bày trong Cổ Bảo Tàng Viện Louvre của Pháp Quốc, là một vật đẹp đáng được tôi chiếm lấy. Lẽ tất nhiên vì là một quốc bảo của nước Pháp, tôi không thể dùng tiền bạc mua tượng – và tôi không bao giờ có ý dùng tiền mua bất cứ vật gì, Ma Vương thích cái gì là chiếm lấy cái đó chứ không mua, tôi đã dụng công, dụng tâm trí nghĩ ra cách chiếm lấy tượng. Việc làm đó làm cho tôi vui. Đó là trò tiêu khiển đặc biệt của tôi. Hiện giờ, pho tượng quý đó của dân Pháp, bảo vật làm cho dân Pháp hãnh diện với toàn thế giới, đang ở trong toà kiến trúc này. Tôi cho phép dân Pháp có một pho tượng Mona Lisa giả do

chính tôi cho làm phồng theo tượng thật. Pho tượng Mona Lisa hiện được trưng bày ở Điện Louvre và được dân Pháp giữ gìn, quý báu nhất nước đó có vẻ thật đến nỗi cả những chuyên viên cổ vật nổi tiếng nhất của thế giới cũng không thể phân biệt được thực hư. Dân Pháp bị đoạt mất tượng Mona Lisa từ lâu lắm rồi mà họ không ngờ, không biết. Đến nay, có một số rất nhỏ đã nghi ngờ tượng đó không còn là tượng thật, nhưng họ sợ sự thật đến nỗi họ không dám cả nói lên sự nghi ngờ đó. Việc ấy chỉ làm cho tôi thêm thích thú. Muốn cho vui thêm, có thể một ngày đẹp trời nào đó chính tôi sẽ tiết lộ cho dân Pháp biết pho tượng mà họ quý báu, hãnh diện đó chỉ là tượng giả.

Ở đời này, có nhiều người dám hy sinh cuộc đời để tìm bảo vật, để chết vì những bảo vật tương tự như pho tượng Mona Lisa, nhưng anh Huy Giang, dù muốn dù không, tôi biết anh cũng phải nhìn nhận rằng từ cổ chí kim, từ ngày trái đất này có loài người cho đến mãi mãi mai sau, cho đến ngày không còn trái đất này nữa, chưa từng có một nơi nào có nhiều bảo vật bằng nơi đây. Bằng của tôi. Tài sản của 10 người giàu có nhất thế giới hợp lại cũng không đủ mua những bảo vật của tôi. Nhà này trị giá nhiều tiền hơn số vàng dự trữ trong Đồn Knox của Hoa Kỳ.

Giá trị của những bảo vật của tôi, tính ra đồng Anh kim, Mỹ kim, với tôi không có nghĩa lý gì cả. Tôi chỉ quý chúng vì chúng đẹp. Tôi thích thú khi nghĩ rằng tôi, Ma Vương, Chúa Tể Địa Ngục, nơi mà người đời cho rằng chỉ có toàn những gì xấu xa, gớm ghiếc, tôi lại là chủ những bảo vật nhất thiên hạ. Thật là khôi hài...Ha...Ha...

Ma Vương cười vang...

Tiếng cười của y cũng như tiếng y nói, có thanh âm vang vang, sang sáng như tiếng chuông đồng.

Trong giây phút lặng người vì tiếng cười đó, tôi tưởng như y có buồng phổi bằng đồng.

- Nguyên do thứ ba và cũng là nguyên do cuối cùng để tôi có mặt ở cõi đời này với các người là : ngoài việc sưu tầm bảo vật đẹp, tôi còn có cơ hội sưu tầm linh hồn. Phật Thích Ca muốn cứu vớt linh hồn người đời khỏi bị chìm trong bể khổ, Chúa Giê Su muốn đưa linh hồn người đời lên Thiên Đàng. Tôi cũng muốn chiếm hữu linh hồn các

người cho riêng tôi. Trái với Phật, Chúa, tôi không đòi hỏi người đời phải hy sinh, phải tu hành, tôi cho người đời tận hưởng mọi thứ hạnh phúc, khoai lạc ngay trong kiếp này, nếu người đời may mắn. Tôi thấy đối với người đời, tôi còn công bằng và đáng được cảm ơn hơn Chúa, hơn Phật rất nhiều.

Y nhìn thẳng vào mặt tôi khi nói tới đây, đôi mắt không mi của y, đôi mắt không biết chớp là gì – không biết khi ngủ, y làm sao để nhắm mắt ? Và không biết có bao giờ y ngủ như người thường hay không ? – lúc đó rục rủa.

Tôi biết y nói những lời này cốt để cho tôi nghe, đây mới là lúc y thực sự trả lời tôi :

- Chỉ có vậy mà thôi. Tôi đã tạm bỏ giang sơn đen của tôi để về sống ở đây. Tôi không còn chú trọng đến người chết như trước nữa. Người chết không còn giá trị gì với tôi...

Bây giờ tôi vui chơi với người sống. Nhưng vì tôi là Ma Vương, vì tôi có quyền hành, khi tôi muốn vui chơi với ai, kẻ đó không thể từ chối được tôi. Bây giờ sao? Trả lời tôi đi...

Đứng dậy, tôi cúi đầu chào Y rồi mới long trọng đáp:

- Lời giải thích của ông đã làm tôi hài lòng, tôi nhận lời vào cuộc vui với ông. Và dù thắng hay bại, ông cũng sẽ không có dịp khiển trách tôi điều gì... Tuy nhiên, tôi muốn hỏi ông thêm một câu nữa, một câu ngoại lệ. Ông tuyên bố rằng nếu tôi đặt chân lên được cả bốn bước chân vàng may mắn, tôi sẽ có tất cả. Vậy tôi muốn biết trong trường hợp tôi may mắn, tôi bước trúng cả bốn bước chân vàng may mắn, nếu tôi muốn có ..nàng...

Tôi hướng về Kiều Xuân:

- Nếu tôi muốn cô Kiều Xuân là của riêng tôi, có được không ?

Kiều Xuân thốt lên một tiếng kêu nhỏ. Ma Vương nhô người về phía tôi, nhìn kỹ hơn như để dò xét. Nét mặt vô hồn của Y như lạnh lùng hơn. Ma Vương cũng không ngờ tôi hỏi câu đó.

Người cất tiếng nói sau câu hỏi của tôi là Hải Tùng:

- Ô... anh Huy Giang, anh ... đòi hỏi điều đó có lẽ bậy đấy...Chúng ta là bạn, là người nhà...Và hơn nữa, cô Kiều Xuân đã tỏ ra thành thật với anh..Cô ấy đã tỏ ý cho anh biết rằng cô ấy không có cảm tình với anh. Tình yêu là một cái gì tự đến, tình yêu không thể nài ép mà có..

Tôi cảm thấy giọng nói của Hải Tùng có âm thanh lo âu. Lão như muốn dàn hoà, như muốn làm dịu cơn giận, nhưng làm dịu ai? Tôi hay Ma Vương ? Tôi muốn biết rõ. Tôi cần khai thác trường hợp này. Họ bắt đầu thấy tôi là kẻ khó chơi và không ngốc nghếch, bị động như họ tưởng. Đêm qua, họ thắng tôi vì bất ngờ, vì họ đã tổ chức nhiều vụ bắt cóc mà tôi không hề ngờ. Nhưng qua sáng nay tôi với họ trở thành ngang tài, mặc dù họ đông người và tôi vẫn là một tù nhân của Ma Vương. Tôi có thể bị giết nhưng thua họ thì chưa chắc.

Trong các cuộc tranh chấp gay gắt ở cõi đời này, nhiều khi kẻ bị giết không phải là kẻ thua cuộc, nhiều khi chính vì thắng cuộc mà người ta bị giết.

Ma Vương vẫn chưa nói gì.

Giọng nói của Kiều Xuân run lên vì xúc động:

- Làm vợ ... anh ? Không bao giờ. Nếu Ma Vương ép buộc tôi, tôi sẽ phạm tội, tôi sẵn sàng chịu đủ mọi cực hình để khỏi bị gài người như anh...

Nàng đứng bật dậy và đôi mắt sáng rực, đôi gò má ửng hồng. Tôi rời mắt nhìn nàng để gặp mắt Ma Vương:

- Ma Vương, tôi có nói gì đến việc xin cưới nàng đâu ?

Tôi hỏi thẳng Y, ngạo mạn và vô lễ một cách cố ý. Tôi muốn thấy phản ứng thật của Ma Vương, và khi muốn biết phản ứng thật của ai, tôi biết là tôi cần làm người đó không có thì giờ suy nghĩ. Để họ có thì giờ suy nghĩ là họ sẽ lẫn tránh được, hoặc sẽ giả dối .

Nhưng Ma Vương không mất bình tĩnh, không vội vàng như tôi hy vọng. Y vẫn trừng mắt nhìn tôi trong lúc Kiều Xuân dậm chân và đẩy

mạnh cái ghế nàng ngồi ra sau lưng. Cái ghế đó đổ xuống sàn và nàng bước tới bên Ma Vương :

- Ma Vương... - nàng nói lớn – tôi cũng có một câu hỏi xin hỏi ông... Nếu tôi bằng lòng lên đài ...ông có bằng lòng giao cho tôi gã đàn ông kia để tôi xử dụng theo ý tôi không ?

Ma Vương rời mắt nhìn tôi để nhìn Kiều Xuân. Rồi Y lại nhìn tôi, sau đó Y nhìn lại Kiều Xuân. Đôi mắt không có mí của Y di chuyển từ mặt tôi qua mặt nàng. Rõ ràng là Y không tức giận, không bối rối , trường hợp này chỉ làm cho Y thêm thích thú. Khi Y nói, sự thích thú vang vang trong giọng nói lạnh lạnh:

- Với cả hai người, câu trả lời của tôi là...không.

Kiều Xuân, tôi không trao người này cho cô vì hấn đã nhận lời thách thức của tôi. Dù có muốn, tôi cũng không thể làm trái lời tôi đã nói. Hấn có quyền được thử may rủi. Và, trong trường hợp hấn không may mắn, hấn phải phục vụ tôi, tôi có nhiệm vụ bảo vệ hấn suốt thời gian . Tôi có bổn phận cho hấn có cơ hội khác để thử may mắn nếu hấn đòi hỏi. Nhưng, khi hấn không còn dám nhận lời thách thức, lúc đó lại khác. Cô có thể nhắc lại lời yêu cầu của cô khi đó..

Ma Vương quay đầu về tôi:

- Còn với anh, Huy Giang...Tất cả những gì tôi vừa nói với Kiều Xuân cũng là để nói với anh. Nàng ngang hàng với anh. Nàng cũng có quyền được thử may rủi . Nhưng...

Tôi cảm thấy có một âm thanh gì khác lạ trong giọng nói của Ma Vương:

- Nhưng Kiều Xuân là người được tôi dành cho một số phận đặc biệt. Nếu nàng làm tròn những gì nàng phải làm, nàng sẽ trở thành một Nữ Chúa., một người ở trên tất cả mọi người . Nếu nàng tỏ ra không xứng đáng..

Y không nói hết câu. Y chỉ quay lại nhìn nàng bằng đôi mắt ghê rợn nói nhiều hơn lời nói ấy. Tôi nhìn thấy đôi gò má ửng hồng của Kiều Xuân tái dần rồi trở thành trắng bệch. Tôi nhìn thấy đôi mắt nàng

chớp chớp rèm mi dài buông xuống, nàng nhìn xuống sàn nhà chứ không còn dám nhìn thẳng vào mắt Ma Vương. Trong bầu không khí nặng, im lìm bỗng có tiếng thủy tinh vỡ ròn. Bàn tay đang cầm cái ly rượu bằng pha lê của Hải Tùng đã bóp vỡ cái ly đó. Hải Tùng vội rút tay vào túi áo nhưng tôi đã trông thấy có máu chảy ròng ròng từ những ngón tay lão.

Ma Vương nhìn trừng trừng Hải Tùng :

- Hải Tùng – Y nói, giọng nửa đùa nửa thật – bàn tay mạnh như tay ông nhiều khi gây nguy hiểm cho ...chính chủ nhân nó.

Hải Tùng cũng đáp nửa đùa nửa thật

- Thừa Ma Vương...nhờ có lòng tin mà tay tôi trở thành mạnh đến thế. Tôi đang mơ tay tôi xiết cổ một người ...

- Ông chỉ nên mơ thôi, đừng nên chạm đến cần cổ thật của kẻ đó...

Hải Tùng hiểu ngay đó là lời cảnh cáo của Ma Vương, lão mỉm cười, cay đắng và chua chát :

- Tôi không còn biết làm sao hơn ngoài việc mơ mộng. Bởi vì kẻ có cái cần cổ mà tôi muốn xiết đó đã chết cách đây mười năm rồi...

Không biết lão nói thật hay chỉ bày ra chuyện đó để che dấu tâm trạng đích thật. Ma Vương nhìn lão một lúc nửa như để tìm hiểu sự thật xong Y bỏ qua không nói gì nữa.

Ma Vương lại hỏi tôi :

- Huy Giang... Anh muốn bao giờ được lên đài may rủi ?

- Lúc nào cũng được, vì tôi cảm thấy tôi đang có nhiều may mắn...

Ma Vương chấp nhận ngay. Y nói với Hải Tùng :

- Ông cho sửa soạn ngay đài may rủi. Cuộc thử thách sẽ xảy ra trong vòng nửa tiếng đồng hồ nữa. Kiều Xuân ...Cô cho lệnh tất cả có mặt ở đền ngay lập tức.

Hải Tùng và Kiều Xuân cùng đứng lên và lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Tôi nhìn theo và thấy Kiều Xuân đi qua một khung cửa bí mật trong vách, còn Hải Tùng đi ra bằng khung cửa tôi đã đi qua để vào phòng này.

Trong nhiều phút dài, Ma Vương yên lặng nhìn tôi.

Tôi ngồi thản nhiên hút thuốc, chờ Y lên tiếng nói trước.

- Huy Giang – sau cùng, Ma Vương lên tiếng – Tôi đã nói với anh rằng anh là người tôi thấy có cảm tình. Tất cả những gì anh làm kể từ phút anh gặp tôi đều làm tôi thấy thích thú anh hơn. Nhưng tôi thấy cần phải cảnh cáo anh một điều: anh đừng bao giờ mơ mộng gì hoặc nghĩ đến chuyện làm hại Kiều Xuân. Anh không phải là kẻ duy nhất được tôi cảnh cáo điều ấy..Song, anh nên nhớ lời tôi đã nói. Đừng đụng chạm gì tới Kiều Xuân.

Ma Vương không nói gì đến sự trừng phạt nếu tôi không nghe lời. Nhưng lời nói của Y cho tôi thấy cả một trời đau đớn khi tội phạm làm trái lời Y. Tôi mơ hồ biết rằng tôi sắp được biết nhiều hơn về Kiều Xuân và về sự có mặt của nàng ở đây. Và sẽ chính Ma Vương nói cho tôi biết.

Không mỉm cười, rất nghiêm trang để Y hiểu rằng tôi ghi nhận lời cảnh cáo đó, tôi đáp :

- Kể từ giờ phút này, tôi gạt nàng ra khỏi tâm trí tôi. Song, tôi có điều tò mò muốn biết...Ông vừa nói nàng là người được ông dành cho một số phận đặc biệt..Tôi muốn được biết về cái số phận đặc biệt ấy...

Giọng nói sang sảng của Ma Vương lại có những âm thanh quan trọng :

- Một số mệnh cao cả nhất...Chỉ có một người đàn bà ở đời này được hưởng cái số mệnh cao cả ấy. Tôi cần nói rõ hơn cho anh biết để anh nhận thức rõ hơn lời cảnh cáo của tôi khẩn thiết đến bực nào. Tôi không ở lại cõi thế gian này mãi. Sớm muộn gì tôi cũng phải rời bỏ đây để đi tới những cõi đời khác. Khi thời gian đó tới, tôi sẽ

nhường tất cả những gì tôi có ở cõi thế này cho con tôi. Mẹ của con tôi sẽ là nàng, Kiều Xuân .

Vòng tay yêu tinh

Chương 9

Tôi tự cho tôi đã thắng nhiều điểm trong cuộc đấu trí giữa tôi và Ma Vương khi tôi nghe Y nói câu đó mà bề mặt, tôi vẫn giữ được thần nhiên. Ma Vương đã chọn Kiều Xuân làm vợ. Y thật nguy hiểm, Y có sự tự chủ rất cao. Y đã chọn nàng làm vợ vậy mà khi nghe tôi đòi chiếm hữu nàng như chiếm hữu một nữ nô lệ không có giá trị gì cả. Y vẫn thần nhiên không đùng đùng nổi giận. Tôi cần tỏ ra xứng đáng là kẻ đối thủ của Y. Mặc dầu trong lòng tôi thù hận đang dâng lên cuộn cuộn, tôi vẫn thành công trong việc đưa ly rượu lên và giọng nói của tôi không có gì khác ngoài sự ngạc nhiên vừa phải:

- Đó là một vinh hạnh lớn cho nàng...Xin ông tha lỗi cho tôi đã đại dột phạm thượng. Cổ nhân có câu: không biết là không có lỗi. Tôi vì không biết nên mới đòi hỏi như vậy. Tuy nhiên, tôi cũng ngạc nhiên vì sự lựa chọn của ông. Tôi tưởng ở địa vị ông, ông phải chọn nàng công chúa, một nữ hoàng, ít nhất, cũng phải là người có máu vương giả cao quý...

Tôi biết Ma Vương thích thú vì câu đề cao khéo léo của tôi mặc dù y ngăn tôi lại:

- Không.. - Giọng nói của Ma Vương có những âm thanh kiêu hãnh - Vì anh chưa biết rõ ràng, vì anh bị ác cảm chi phối nên không thấy đó thôi. Kiều Xuân có giá trị đích thực nhiều hơn bọn công chúa, nữ hoàng ở đời này rất nhiều. Nàng là một tuyệt phẩm ngang hàng với những tuyệt phẩm được tôi qui tụ ở đây. Nàng có sắc đẹp lại có trí óc. Nàng có nhiều năng lực sáng tạo và kiêu hãnh, can đảm, tận tâm. Những gì khác nàng còn thiếu, tôi sẽ cung cấp cho con tôi. Nó sẽ là ...con Ma Vương , Tiểu Ma Vương . Tôi sinh ra nó và tôi sẽ huấn luyện nó. Nó sẽ hoàn toàn như ý tôi muốn.

- Con của Ma Vương ! - Tôi phụ họa.

- Đứa con riêng của Ma Vương ...

Y nói thêm, đôi mắt từ bao giờ vẫn vô hồn, lạnh lùng sáng lên tia lửa kiêu hãnh.

Vài giây trôi qua, y lại nói:

- Huy Giang...Tôi chắc anh hiểu rằng trong sự lựa chọn này của tôi, trong việc tôi sáng tạo ra một đứa con...không có gì gọi là tình yêu tầm thường của loài người. Có thể có sự xúc động, nhưng yêu thì không. Xúc động như những vật đẹp, quý vẫn làm tôi xúc động. Tôi đã làm việc này nhiều lần nhưng những lần trước tôi đều thất bại.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao...?

- Chúng đều là con gái - Y trả lời và ánh lửa thoáng sáng trong mắt y đã tắt - Chúng làm tôi thất vọng và là những thất bại. Những thất bại không có quyền sống..

Tôi hiểu rằng đây không phải là lần thứ nhất con người quỷ quái này chọn đàn bà đẹp, khỏe mạnh, thông minh để chế tạo đứa con. Y đã làm nhiều lần nhưng y không thể chế tạo con trai, hay con gái tùy ý. Y muốn có con trai nhưng những người đàn bà được y chọn trước đây đã sinh ra toàn con gái. Và y đã giết chết những hài nhi vô tội đó. Y đã thủ tiêu những thất bại của chính y. Qua hành động trọng nam, khinh nữ này, tôi lơ mơ trông thấy người đàn ông Trung Hoa bên trong con người kỳ dị của Ma Vương. Bé Hiêu đã nói Ma Vương là người Nga lại Tàu. Rất có thể máu Tàu trong người y nhiều hơn máu Nga.

- Nếu ...lần này với Kiều Xuân ông lại...Tôi muốn nó ông lại không được như ý...

Tôi đã thành công trong việc làm Ma Vương nổi giận. Y chồm lên như muốn chẹn cổ tôi. Và y nói như gầm lên:

- Không được nói bậy...Không được nghĩ tới chuyện đó. Nàng sẽ

sinh con trai. Nhất định là con trai. Ta nói là con trai, nó phải là con trai.

Tôi đã làm cho con người nguy hiểm này nổi giận. Giờ đây, tôi làm sao để thoát được phản ứng bất lợi của Y ? Làm sao để không đến nỗi phải hạ mình xin lỗi Y ? May sao Hải Tùng cứu tôi thoát khỏi tình trạng khó giải quyết ấy. Tôi nghe tiếng mở cửa và Ma Vương rời mắt nhìn tôi để nhìn người vào phòng.

Hải Tùng đứng ở gần cửa:

- Thưa Ma Vương ...Mọi việc đã sẵn sàng...

Tôi vội đứng dậy. Tôi không vờ sốt sắng, tôi sốt sắng thực sự. Và khuôn mặt kỳ dị của Ma Vương trở lại lạnh lẽo như đá và vô cảm giác như trước.

- Đây đã đến giờ phút quan trọng của đời anh - Y long trọng nói - Chỉ vài phút mà thôi, nhưng trong vài phút ấy , tôi có thể trở thành nô lệ suốt đời của anh, thế giới này có thể là của anh. Ai biết có những chuyện gì xảy ra trong thời gian ngắn ngủi mấy phút đồng hồ ấy ?

Y không đi về phía cửa có Hải Tùng đứng chờ. Y đi tới một khung cửa bí mật khác ở góc tường bên kia:

- Bác sĩ Hải Tùng ...Nhờ ông hướng dẫn thượng khách của chúng ta tới đài vinh nhục thay tôi.

Y nhìn tôi như con hổ nhìn con cừu non sắp làm mồi, tôi trông thấy đôi môi dày của Y mấp máy y hệt như khi Y sắp ăn một miếng thật ngon:

- Chúa tể thế giới..- Y nhắc lại, giọng ngạo nghễ, mĩa mai nhiều hơn là nói đến một sự kiện gì sắp xảy ra - Người là chủ nhân của Ma Vương ? Biết đâu đấy ? Ai biết trước có những gì sắp xảy ra đây?

Y biến đi. Hải Tùng thở ra một hơi dài. Lão hỏi tôi:

- Anh muốn uống chút rượu trước khi đi qua đền thánh không ?

Tôi lắc đầu. Tôi đang bị kích thích đến cao độ. Cảm giác kích thích nồng say hơn rượu, càng lúc càng tăng trong tôi.

- Anh biết và nhớ luật lệ rồi chứ ? - Hải Tùng nói mau và ngắn - Anh có quyền dẫm lên bốn trong số bảy bước chân vàng, anh có quyền ngừng lại và bỏ dở cuộc thử may rủi với bất cứ bước chân vàng nào anh đã dẫm lên. Hãy nhớ: một bước chân vàng của Ma Vương bắt anh phải làm cho ông ấy một việc, hai bước bắt anh phục vụ Ông trong một năm, ba bước...anh thuộc về Ông cả hồn lẫn xác suốt đời. Nếu chẳng may anh dẫm lên cả ba bước chân của Ma Vương, đời anh sống cũng như chết. Chẳng thà anh chết đi còn sướng thân hơn. Nếu anh may mắn đặt chân lên cả bốn bước chân may mắn, anh sẽ là chúa tể thế giới đúng như Ma Vương đã hứa. Ma Vương không bao giờ sai lời hứa. Điều cần nhớ nữa là: nếu khi đang bước lên đài, anh ngoảnh lại nhìn trái cầu ghi kết quả, anh sẽ mất tất cả những gì may mắn anh đã có. Anh sẽ phải đi lại từ bước đầu. Nhớ rõ cả chưa ?

Tôi gật đầu:

- Nhớ hết. Chúng ta đi...

Dù có muốn nói nhiều hơn, tôi cũng không nói được, cổ họng tôi khô và nghẹn lại.

Hải Tùng đưa tôi tới một góc tường khác của gian phòng rộng. Lão chạm tay vào tường và một khung cửa mở ra. Chúng tôi đi qua đó đến vào một thang máy. Thang đi xuống. Như vậy là tôi biết toà lâu đài có đặt đài may rủi và những bước chân vàng ở sâu dưới lòng toà lâu đài này.

Cửa thang máy mở ngay vào đèn. Người ta đã chờ sẵn tôi ở đây cũng như lần trước tôi được đưa tới trước và Lê Các là người tới sau cùng. Phòng rộng như mộng mênh vì ánh sáng huyền ảo làm cho mắt tôi không nhìn rõ tất cả. Tôi hy vọng Kiều Xuân đã có ở đây và tôi sẽ nhìn thấy nàng ngồi ở hàng ghế đầu, tôi nhìn nhưng không thấy nàng đâu hết. Và tôi chợt nhận thấy tôi run rẩy. Tôi tự rủa thầm và cố trấn tĩnh ngay, có thể chưa ai nhận thấy tôi vừa mới run rẩy cả người.

Hải Tùng đưa tôi chậm chậm đi tới chân đài. Nhìn lên, mắt tôi chạm mắt Ma Vương. Nhưng lúc đó, tôi đã trấn tĩnh được. Thần kinh của tôi hoạt động đều và hữu hiệu như trong một trận đấu trí mạng. Tôi không thấy sợ hãi gì hết.

Ma Vương ngồi đó, trong ngai vàng thấp, trong bộ áo đen tay áo rộng thùng thình như tay áo Tàu. Cảnh sắc giống hệt như đêm qua khi Lê Các đi lên đài. Nhưng tôi nhận thấy đêm qua có 14 tên vệ sĩ đứng sắp hàng hai bên thang, đêm nay chỉ có 2 tên. Gã hắc nô khủng khiếp cầm sợi dây thắt cổ làm bằng tóc đàn bà đêm qua đứng ngay dưới chân Ma Vương, đêm nay cũng không có mặt. Sự kiện có ít người đứng gác này cho tôi biết rằng Ma Vương chưa có ý định giết tôi đêm nay như Y đã có ý giết Lê Các đêm qua.

Nhưng có thật là Ma Vương đối với tôi như vậy không? Làm sao tôi biết chắc được Ma Vương sẽ làm gì tôi nếu tôi thiếu may mắn? Biết đâu đây chẳng là một cạm bẫy. Ma Vương dàn cảnh ít vệ sĩ để tôi tin rằng Y không muốn hại tôi, để tôi yên trí đi hết những bậc thang này trong đêm nay?

Cũng như Lê Các đã làm đêm qua, tôi cũng đứng ngây nhìn lên tìm hiểu ý định của Ma Vương qua nét mặt của Y. Tôi vẫn nhìn, vẫn tìm dù tôi biết trước là vô ích. Không ai có thể đọc được gì hết qua bộ mặt lạnh và nhẫn như đá tảng của Ma Vương.

Mắt tôi rời mắt Ma Vương để nhìn xuống...Bấy bước chân vàng lóng lánh trên những bậc thang đá dẫn tôi lên đài cao, lên ngai vàng với vương miện, vương trượng. Những bảo vật đó sáng rực trên cao, những viên đá quý lấp lánh mời gọi tôi. Một lần nữa, kích thích như một dòng điện chạy dài suốt đường xương sống tôi.

Nếu tôi may mắn, chỉ cần tôi may mắn.

Ma Vương đưa tay áo kéo cây cần ở giữa hai ngai vàng. Tôi nghe tiếng động cơ chuyển động lớn hơn đêm qua, vì lần này, chính tôi là người đứng ở dưới chân đài chứ không phải là Lê Các.

Y thủ hai tay vào tay áo rộng và lớn tiếng:

- Những bước chân vàng may rủi đang chờ kẻ bước lên chúng. Hãy

bước lên để biết Người may hay rủi...

Tôi bước lên thang và đặt chân ngay lên bước chân vàng thứ nhất. Sau lưng tôi và bên trên trần, tôi biết, vết chân tôi vừa dẫm lên đã nổi sáng ở bảng báo hiệu. Vết chân vàng đó là của Phật hay của Ma Vương ?

Tôi lại bước lên, chậm hơn và dừng lại ở vết chân vàng thứ hai. Tôi không dừng lại đó để xét bằng trực giác xem đó là vết chân của Phật hay của Ma Vương , tôi có nên đặt chân lên nó hay không? Sự thực là máu cờ bạc đang dâng lên rào rạt trong tôi. Nó đã làm tôi quên ý định lúc trước là chỉ bước lên có một bước rồi ngừng lại.

Tôi đặt chân lên vết chân thứ hai.

May hay rủi ? Ma Vương biết nhưng tôi không thể biết...

Giờ đây tôi như người bị ma nhập, toàn thân tôi rung động những làn điện tham lam, thèm muốn. Những vết chân vàng dưới mắt tôi rung rinh như sóng thực.

Chúng kêu gọi tôi:

- Dẫm lên tôi...Mau đi...Tôi may mắn đây...

Bước chân thứ hai lớn tiếng hơn:

- Tôi mới là may mắn...Mau mau...Đặt chân lên tôi đi...

Trên cao kia, ngai vàng trống, vương miện và vương trượng chờ sẵn đó kêu gọi tôi. Tôi trông thấy bóng tôi trên ngai vàng, với vương miện rực rỡ trên đầu và vương trượng toả hào quang trong tay. Ma Vương đứng dưới chân và cả cõi ghế gian này là của riêng tôi.

Bỗng dưng, một luồng điện lạnh truyền qua người tôi. Tôi chợt tỉnh...Ánh sáng từ ngai vàng trên kia mờ đi và những vết chân vàng trên những bậc đài trông như vết chân của một loài thú nào đó chớ không còn là vết chân người.

Tai tôi như nghe thấy tiếng người kêu lớn:

- Dừng lại...Thôi...Đừng bước lên nữa..

Kỳ lạ thay...Tôi nghe rõ tiếng nàng, tiếng của Kiều Xuân .

Tôi nhìn lên Ma Vương , vừa thở vừa nói:

- Hôm nay...đủ rồi..Tôi xin ngừng.

Ma Vương trừng mắt nhìn tôi. Sau bộ mặt lạnh như đá ấy, tôi như thoáng trông thấy sự giận dữ, sự ngạc nhiên. Ma Vương như giận vì tôi ngừng lại được, như ngạc nhiên vì tôi thoát được sự thúc dục của cơn đam mê đang mạnh như vũ bão. Nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua. Y lớn tiếng:

- Đi nữa hay ngừng lại là quyền của Người. Người hãy nhìn lên coi. Bây giờ, Người đã có quyền nhìn lại đằng sau...

Tôi quay đầu lại nhìn lên trái cầu.

Cả hai bước chân vàng tôi đã đặt chân lên đều là những vết chân của...Ma Vương .

Vòng tay yêu tinh

Chương 10

Tôi trở thành kẻ phục vụ Ma Vương trong một năm. Bất cứ việc gì Y bảo tôi làm, tôi đều phải làm.

Suốt buổi chiều hôm đó, tôi nằm nghỉ trong phòng riêng. Tôi nằm suy nghĩ lại tất cả những sự kiện đã xảy ra và chờ mong tiếng chân của Bé Hiêu . Giờ đây, tôi đã chính thức trở thành người của Ma Vương , song tôi biết tôi vẫn còn bị coi chừng, bị đề phòng. Sau cuộc thử may rủi, tôi có ngỏ ý được cùng về phòng riêng của Hải Tùng để uống rượu với lão, song lão từ chối tôi. Lão dùng tư cách bác sĩ khuyên tôi nên về nghỉ vì tôi vừa qua những giây phút hồi hộp có hại nhiều cho thần kinh. Tôi không làm khác được lời khuyên của lão.

Sở dĩ tôi muốn được đi theo Hải Tùng là vì tôi hy vọng được gặp lại Kiều Xuân trong ngày hôm nay. Giờ đây khi tâm trí đã bình tĩnh lại hoàn toàn, tôi thấy rằng lúc này tôi cần gặp lại Bé Hiêu hơn là gặp Kiều Xuân .

Trong lúc nằm dài trên giường suy nghĩ, tôi hồi tưởng lại cái cảm giác kỳ dị đã xâm chiếm tôi lúc tôi lên đài may rủi. Tôi đã quyết định chỉ bước đi nhiều lắm là hai bước chân vàng, tại sao lúc đó tôi lại như mê đi, tôi đã bị mất tự chủ trong một lúc. Từ trước, tôi vẫn yên trí tôi là kẻ tự chủ được trong mọi trường hợp, đã quyết định điều gì tôi làm được đúng như thế. Vậy thì có cái gì vô hình đã làm cho tôi mất trí hồi nãy ?

Tôi cảm thấy hồ thẹn và ngạc nhiên, khó hiểu vì thái độ hồi nãy của tôi.

Tuy nhiên, khi suy nghĩ lại tôi cảm thấy một chút kiêu hãnh. Mặc dầu đã như bị mê đi, tôi vẫn còn tỉnh lại được. Tai tôi rõ ràng nghe thấy tiếng Kiều Xuân đã thầm kêu lên như thế và nhờ cảm thông, tôi đã nghe được tiếng kêu thầm của nàng. Hoặc đó là tiếng tiềm thức tôi và tôi tưởng tượng đó là tiếng Kiều Xuân, vì tôi đang mơ tưởng đến nàng.

Thái độ của Ma Vương cũng làm tôi thắc mắc.

Tại sao Y lại có vẻ muốn cho tôi đi hết cả bốn bước chân vàng hôm nay ? Tại sao khi tôi tuyên bố đình chỉ cuộc thử may rủi, Y lại có vẻ như thất vọng? Y tin chắc là Y thắng tôi hôm nay ư ?

Vì sao Y lại có thể tin chắc được như thế ? Nếu trong cuộc may rủi, vì nguyên do nào đó mà mình tin chắc mình thắng thì còn gì là hội họa còn gì là hứng thú nữa?

Tôi không tìm thấy lời giải đáp cho những câu hỏi đó. Và Bé Hiêu cũng không thấy tới. Sau cùng, với sự hầu hạ của lão Tôn, gã bồi phòng kiêm kẻ dò xét, canh giữ tôi ở đây, tôi trở dậy, tắm và bận y phục để đi ăn bữa tối. Tôn đưa tôi vào thang máy. Lần này, tôi được đưa vào một căn phòng rộng, nguy nga tráng lệ như phòng đại yến của những vua chúa thời La Mã còn toàn thịnh.

Quanh cái bàn bầu dục, tối nay tôi thấy có hơn mười người cả đàn ông lẫn đàn bà, ngồi với Ma Vương ngồi ở ghế chủ nhân.

Ma Vương bận y phục đại yếm đen, trông thật long trọng. Tôi là kẻ đến bàn tiệc chậm nhất, song tôi được biết đó là tục lệ ở đây: kẻ mới nhập hội bao giờ cũng được đưa tới sau cùng khi Ma Vương nói:

- Anh Huy Giang ...người bạn mới nhất của chúng ta.

Không giới thiệu gì hơn, Ma Vương chỉ cho tôi ngồi vào ghế dành cho tôi. Tôi cúi chào tất cả. Họ cười, gật đầu đáp lại rồi tiếp tục nói chuyện.

Khi ngồi xuống ghế rồi tôi mới ngạc nhiên nhận thấy người ngồi bên phải tôi là một nữ kịch sĩ nổi tiếng đương thời. Không ngờ nàng là nữ đệ tử của Ma Vương. Tôi đưa mắt nhìn một vòng quanh bàn và thấy trong đám thực khách có một tay đua xe hơi vô địch quốc tế, một vị thẩm phán của Tối Cao Pháp Viện, một khoa học gia nổi tiếng trong giới vật lý quốc tế, nhà khoa học này là một trong số 10 nhân vật biết rành nhất về nguyên tử lực và vũ khí hạch nhân của thế giới. Thêm vào đó là một nhà doanh thương tuy trẻ tuổi nhưng đã là tỷ phú và có thế lực lớn trên thị trường thương mại; chỉ cần ông này đổi ý là thị trường quốc tế phải xáo trộn, thay đổi. Những khuôn mặt khác quanh bàn tiệc đều mang những vẻ thông minh đặc biệt. Tôi thầm đoán đây là những nam nữ đệ tử của Ma Vương hiện đang sống ở ngoài đời chứ không sống luẩn quẩn trong toà lâu đài này. Với sự trợ giúp ngầm của Ma Vương, họ trở thành những nhân vật quan hệ trong xã hội, và ngược lại, họ phải trung thành với Ma Vương, làm theo ý muốn của Ma Vương. Thực ra, triều đình của Ma Vương có nhiều kẻ thông minh, lợi hại hơn là tôi tưởng nhiều. Lẽ tất nhiên buổi tiệc hôm nay không có mặt tất cả đệ tử của Ma Vương ở ngoài đời. Chấn chấn phải còn có những đệ tử mà Ma Vương phải giữ bí mật, chỉ mình Y biết.

Kiều Xuân không có mặt, nhưng Phát, gã thanh niên cùng nàng đi bắt cóc tôi đêm trước, lại có mặt.

Phát ngồi gần tôi, bên tay mặt nữ kịch sĩ. Trong bữa cơm, tôi cố ý làm thân với Phát. Vì những lý do riêng, tôi không muốn gây cho tôi

có kẻ thù ở đây. Tôi cần được cảm tình tối đa để có thể chống lại Ma Vương .

Lúc đầu Phát vẫn còn giận tôi nên hắn trả lời tôi căm căn và cộc lốc. Nhưng sau đó, khi thấy rõ là tôi có ý dàn hoà và làm thân với hắn, hắn dịu dần đi. Hắn uống rượu nhiều, song tôi nhận thấy dường như hắn không dám uống tự do như hắn muốn. Có điều đáng kể là càng uống nhiều Phát càng tỏ ra dễ dãi và vui tính. Nữ kịch sĩ cũng tỏ ra vui và thích thú góp chuyện với tôi và Phát.

Qua lời Phát, tôi được biết hắn là một nhà hóa học và hắn có một phòng thí nghiệm riêng đặt ngay trong lâu đài. Suốt ngày hắn ở trong phòng thí nghiệm đó, trừ những lúc Ma Vương gọi đến hắn. Hắn nói nhiều để khoe cho tôi thấy tài năng của hắn. Sự thực, hắn là một hoá học gia có biệt tài và nhiều sáng kiến. Tôi nghĩ hắn có thể biết nhiều về các chất ma túy kịch độc mà Ma Vương vẫn dùng để chế ngự bọn hắc nô. Tôi định tâm sẽ có một cơ hội khác, tôi dò hỏi Phát nhiều hơn, kỹ hơn về chuyện đó.

Bữa ăn tối nay diễn ra trong bầu không khí sang trọng, lịch sự và thân mật. Tôi có cảm giác - nếu không có Ma Vương với hình thù quái dị của Y ngồi chủ tọa, đây là một bữa tiệc của giới trí thức thượng lưu trong một hội quán trứ danh ở giữa thủ đô. Món ăn ngon, rượu quý, khách ăn sang. Bữa tiệc chỉ hơi nặng nề một chút khi ông Thẩm Phán nhìn tôi và đề nghị chủ tọa nâng ly uống mừng một khi chỉ còn "bước thêm một bước nữa là chết" .

Mọi người đều uống mừng tôi, kể cả Ma Vương . Rồi Ma Vương cho lệnh mang một số bảo vật tới bàn tiệc cho mọi người chiêm ngưỡng. Số bảo vật được tồn trữ ở đây gần như vô tận. Mỗi lúc tôi lại thấy thêm một bảo vật của thế giới. Ma Vương có vẻ kiêu hãnh khi thấy chủ tọa trầm trồ, ca ngợi những bảo vật của Y. Y tặng cho nữ kịch sĩ một chiếc vòng bích ngọc lẫn hồng ngọc mà Y nói là của nàng Lucrece Borgia ngày xưa. Tôi đoán nàng vừa làm một việc gì có công lớn với Ma Vương nên hôm nay mới được Y thưởng công cho món bảo vật quý giá đó.

Thái độ của Ma Vương làm cho tôi thêm thán phục Y - dù không muốn - Việc Y qui tụ bọn người này ở đây chứng tỏ Y không cần giữ bí mật nhiều. Y không sợ bị phản bội. Chuyện phản bội Ma Vương có

lẽ là một chuyện mà đám đệ tử này chưa bao giờ nghĩ tới.

Sau cùng họ chào Ma Vương và tuân tụt ra khỏi phòng.

Tôi cũng làm như họ nhưng Ma Vương nhìn tôi, lắc đầu:

- Huy Giang , ở lại đây.

Một lát sau chỉ còn Ma Vương và tôi trong phòng. Thực khách đã đi hết, bàn đã được dọn sạch bát đĩa, bọn đầy tớ cũng rút lui.

- Như vậy là...- đôi mắt không mí của Ma Vương sáng lên trên vành ly rượu - ...anh đã thua..

Tôi mỉm cười:

- Thua, nhưng không thua nhiều đến nỗi không sao còn cứu vãn được. Nếu tôi bước lên bước nữa, có thể tôi đã xuống thẳng địa ngục.

- Một cuộc du hành không phải là không hứng thú. Một năm sẽ trôi qua rất nhanh, rồi sẽ đến ngày anh được thử may rủi lần nữa.

Tôi cười thành tiếng:

- Thử coi rủi đến chừng nào thì có, làm gì có may.

- Anh gặp rủi nhiều hơn may vì anh thử may rủi với Ma Vương ..

Y lắc đầu như thấy tôi nói sai:

- Không, anh nghĩ làm đấy. Kế hoạch của tôi về anh là để anh sống ở trên trái đất này. Bây giờ, Huy Giang , tôi đòi hỏi anh làm cho tôi công việc thứ nhất...

Tôi ngồi im, mạch máu có đập mau hơn, chờ Ma Vương nói.

- Tôi muốn nói với anh về bộ đồ trà bích ngọc của bà Lã Hậu. Vì có cảm tình với anh, tôi đã không cố tình và hết sức cướp lấy nó. Nhưng nó vẫn là một bảo vật chỉ có tôi mới xứng đáng được có nó.

Tỷ phú Vương Sâm tuy giàu tiền nhưng cũng chỉ là một tên nhà giàu tầm thường. Hiện lão đã có bảo vật ấy do anh bán cho , vì nể anh, tôi không muốn chiếm lấy nó nữa, tôi sẽ bằng lòng đổi lấy một bảo vật khác đang nằm trong kho tàng riêng của Vương Sâm. Anh có nhiệm vụ đi lấy bảo vật đó về đây cho tôi. Việc làm không có gì khó, nhất là đối với người thông minh như anh. Đây là thử thách đầu tiên để anh được chính thức nhìn nhận như hiệp sĩ đời xưa trước khi được nhận là hiệp sĩ phải đơn độc đi làm một việc gì hào hùng...

- Tôi xin theo luật đó...

- Nhiều thế kỷ trước đây - Ma Vương bắt đầu kể - có một vị vương tử Ai Cập, cho vời người thợ kim hoàn thiên nghệ nhất của mình, một Benvenuto Cellini của thời đại đó, truyền lệnh sáng tạo một chiếc vòng đeo cổ cho công chúa. Đó là quà tặng cho nàng nhân ngày sinh nhật hay ngày nàng về nhà chồng, không ai thời này được rõ. Chỉ biết đó là chiếc vòng tuyệt đẹp làm bằng vàng quý, ngọc quý và bạc quý. Vòng có mang biểu tượng của Vương tử, một con diều hâu đậu trên cái đĩa vàng tượng trưng cho mặt trời, một con rắn tượng trưng cho đời sống quanh quanh vòng. Người thời đó đồn rằng ai làm chủ cái vòng tuyệt hảo đó sẽ có tình yêu và sức khỏe suốt đời.

Nhưng không ai có thể sống mãi để hưởng tình yêu và sức khỏe. Nàng công chúa chết đi, Vương tử quyền thế nghiêng trời một đời đó cũng chết, người nghệ sĩ kim hoàn tài năng thiên phú chế tạo ra tuyệt phẩm đó cũng chết. Chỉ có tuyệt phẩm là còn sống. Tuyệt phẩm không thể nào chết được...

Tôi kêu lên:

- Tôi biết ông nói đến bảo vật gì rồi...Đó là cái vòng của Mãng Xà Vương Tử..

- Đúng. tôi muốn có bảo vật đó. Và Huy Giang , anh sẽ đi lấy bảo vật đó về cho tôi.

Tôi nhìn Ma Vương .Y vừa nói là việc làm đầu tiên của tôi là một việc dễ dàng, nhưng theo tôi việc đi cướp Vòng Mãng xà Vương Tử là một việc khó. Vương Sâm tuy là chủ nhân bảo vật ấy nhưng biết đó là một bảo vật được nhiều người chiếu cố và lão có nhiều gia nhân

và tủ sắt kín, vững chắc tới đâu, cũng không thể giữ được bảo vật, nên lão đã dùng một phương pháp mới để giữ bảo vật, hoặc nói đúng hơn, là nhờ nhà nước giữ gìn bảo vật. Vương Sâm đã đem chiếc vòng quý gọi là Mãng Xà Vương Tử - không hiểu tại sao lại có cái tên lạ ấy đặt cho vòng. - cho bảo tàng viện nhà nước mượn để trưng bày. Bằng cách cho mượn này, Vương Sâm vừa được tiếng là hào sảng, vừa được chánh phủ cảm ơn, trọng nể và vừa được cơ quan bảo vệ quốc bảo của nhà nước canh giữ gìn bảo vật suốt ngày đêm. Tôi đã biết qua hệ thống phòng trộm cướp của Bảo Tàng Viện. Đoạt một vật nhỏ tầm thường nhất của Bảo Tàng Viện đó là một công phu và chưa chắc đã thành công, thất bại thì tù khổ sai chung thân nắm chắc trong tay. Chưa kể vòng Mãng Xà là bảo vật hạng nhất của Viện. Bảo vật được cất giữ ở trong một căn phòng nhỏ bằng kiếng dày, loại kiếng pha lê đặc biệt không có gì phá vỡ được, kể cả mìn hạng nặng. Chung quanh đó có hệ thống đèn điện tử gọi là mắt thần canh giữ và đặc biệt là còn có nhân viên canh sát thay phiên nhau ngồi coi giữ bằng mắt suốt ngày đêm.

Như nghe thấy trước những lời phản đối và kể khó của tôi, Ma Vương làm tôi yên lặng bằng câu nói:

- Tôi phải là chủ bảo vật đó. Anh phải đi lấy nó về và anh sẽ lấy được nó. Lẽ tự nhiên tôi sẽ chỉ cho anh cách lấy nó. Bằng cách nào ? Anh phải làm đúng lời dặn của tôi từng phút từng giây, không sai trệch một ly và anh sẽ thành công. Khi tôi nói không khó khăn tức là không khó khăn. Hãy lấy bút ra ghi, nhưng trước khi anh ra khỏi nơi này, anh phải ghi nhớ tất cả những lời tôi vào óc và hủy tờ giấy ghi chép đi.

Y ngừng nói chờ tôi lấy cuốn sổ tay và cây viết để lên bàn.

- Anh sẽ rời nơi này lúc 10 giờ 30 sáng mai. Chuyến trở về thủ đô của anh sẽ được tính toán thật đúng để anh xuống xe trước cửa Bảo Tàng Viện đúng 1 giờ trưa. Anh sẽ bận bộ y phục do thằng Tôn đưa cho anh. Đó là bộ y phục đặc biệt. Tôn nó cũng sẽ soạn cho anh đủ mọi thứ khác, như áo lạnh, nón nỉ, khăn tay v.v.. Khi vào Bảo Tàng Viện, anh cũng tới gửi áo ngoài và nón nỉ ở phòng giữ y phục của Viện như tất cả mọi người.

Gửi áo xong, anh đi thẳng tới khu trưng bày cổ bảo ngọc. Anh có thể

trò chuyện, gặp gỡ bất cứ ai có mặt ở đó, gặp và nói chuyện với càng nhiều người càng tốt. Nhưng phải nhớ đến 1 giờ 45, anh một mình đi vào khu phòng kiếng bên trong có bày vòng Mãng Xà. Anh đứng đó coi các bảo vật tới đúng 2 giờ.

2 giờ, anh đến sát phòng kiếng. Khu đó vẫn có hai người gác, một người đứng ở cửa phòng, một người ngồi bên trong phòng kiếng. Hai người đó có thể biết mặt anh không ?

- Tôi không biết chắc - tôi đáp - Vì tôi ra vào Bảo Tàng Viện luôn và hình tôi được đăng báo nhiều lần cùng với những bảo vật tôi tìm được, họ có thể biết mặt tôi và cũng có thể không.

- Biết hay không, không quan hệ gì lắm. Anh sẽ tìm lý do để hỏi chuyện cả hai tên gác đó, anh tự giới thiệu anh là nhà thám hiểm Huy Giang với họ và tất nhiên , khi có mặt anh bên phòng kiếng bảo vật, cả hai tên đó đều phải chú ý nhiều tới anh.

Sau khi làm cho hai tên gác biết là có nhà thám hiểm Huy Giang nổi tiếng ở bên phòng kiếng, anh lại đi xa chúng. Lẽ tất nhiên là hai tên đó phải ở lại nơi chúng gác, chúng chỉ có thể dùng mắt nhìn theo anh. Anh làm như chú ý tới những bảo vật trưng bày trong phòng kiếng để rồi đến 2 giờ 15 phút đúng, anh tới trước cửa phòng kiếng. Anh mở cửa bằng một dụng cụ tôi đưa cho anh, bước vào trong phòng kiếng, lấy chiếc vòng, bỏ vào cái túi đặc biệt làm thêm ở bên trong vạt áo bên trái của anh. Xong , anh bước ra, đóng cửa lại và ra khỏi Bảo Tàng Viện.

Ngỡ là nghe lầm, tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Và ra khỏi Bảo Tàng Viện ?

Y nhắc lại:

- Ra khỏi Bảo Tàng Viện.

- Dễ dàng như vậy sao ? - Tôi hỏi thêm một câu nữa mai - Chắc là tôi cùng ra khỏi đó với hai tên lính gác ?

- Anh đừng chú ý gì tới hai tên đó. Cứ coi như không có chúng.

- Tôi thì tôi có thể coi như không có chúng ở đó, nhưng chúng chắc phải để ý tới tôi nhiều. Trừ phi hai tên đó cũng là người của ông. Dù cho hai tên đó có là tay sai đệ tử của ông chẳng nữa, ông nhớ cho rằng khi tôi động tay tới cửa phòng kiếng, hệ thống mắt thần sẽ báo động và cả Viện sẽ rúng động.

Ma Vương nghiêm trang gằn mạnh:

- Hãy nghe tôi nói, đừng ngắt lời tôi. Anh cứ làm theo đúng những lời tôi dặn: anh không để ý tới bọn gác, anh không cần để ý đến bất cứ một cái gì, bất cứ một sự kiện gì xảy ra quanh anh, bất kể chuyện lạ kỳ đến đâu. Huy Giang, anh phải nhớ kỹ điều đó. Đó là điều sống chết của anh. Anh chỉ chú ý đến một điều: mở cửa phòng kiếng đúng 2 giờ 15, lấy vòng, bỏ vòng vào túi áo riêng rồi bước ra, đóng cửa phòng kiếng lại và ra khỏi Viện. Anh sẽ không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết, ngoài những gì anh phải làm. Xong việc, anh trở ra phòng gửi áo, lấy áp mũ và đi ra cửa chính. Từng ấy việc làm anh mất 2 phút.

Ma Vương nói, tôi ghi lời Y vào trang giấy:

- Lúc ra khỏi cửa chính của Viện, anh bước sang bên phải khung cửa, cúi xuống buộc lại dây giày. Rồi anh đi xuống những bậc cửa để xuống vỉa hè. Anh vẫn không cần chú ý gì tới những chuyện xảy ra quanh anh. Tôi nói trước để anh khỏi bị ngạc nhiên. Nguyên do những chuyện đó, tất nhiên, là vì việc anh lấy chiếc Vòng Mãng Xà của Viện.

Anh bước ra đầu phố bên phải của Viện. Và anh sẽ thấy một chiếc xe hơi màu xanh đậm ở đó, người tài xế đội nón lười trai xanh, bận áo xanh, đang đứng đó lau cái đèn xe bên mặt.

Anh mở cửa xe và ngồi vào xe. Anh đưa cho người ngồi trong xe ấy chiếc Vòng Mãng Xà. Lúc đó kim đồng hồ sẽ chỉ 2 giờ 20. Nhớ kỹ: không được chậm hơn 2 giờ 20 phút. Anh sẽ ngồi trong xe với người đó và xe sẽ chạy trong thủ đô đúng 1 tiếng đồng hồ. Tới 3 giờ 20, xe ngừng ở công viên Độc Lập. Anh xuống xe, đi ngang qua công viên để sang đại lộ bên kia, gọi tắc xi và đi về Hội Quán Thám Hiểm

- Về Hội Quán Thám Hiểm ư ?

Tôi đã định không ngắt lời Ma Vương , nhưng việc Y để tôi một mình trở lại hội quán là một việc tôi không hề ngờ, nên vì ngạc nhiên, tôi thốt ra lời.

Ma Vương gật đầu:

- Phải. Trở về Hội Quán Thám Hiểm. Về tới nơi, anh đi thẳng tới phòng tiếp tân, bảo nhân viên trực anh bận việc cần tỉnh trí nên không tiếp bất cứ ai, không nói chuyện bằng điện thoại với bất cứ nơi nào gọi đến. Anh nói rõ cho hẳn biết rằng bọn phóng viên nhà báo sắp kếp đến tới đòi gặp anh, hẳn có thể thay mặt anh nói với nhà báo rằng anh đang bận rộn và anh sẽ tiếp họ vào lúc 8 giờ tối. Việc đó sẽ làm hẳn thấy rằng hẳn quan trọng và chắc chắn sẽ làm đúng lời anh. Anh dặn thêm hẳn là tới 6 giờ tối, hẳn cho người mang lên phòng anh tất cả những nhật báo phát hành buổi chiều.

Y ngừng lại:

- Rõ ràng chưa ? Anh có cần hỏi gì thì hỏi đi..

- Tôi không cần hỏi gì ngoài vấn đề tôi sẽ nói gì với ông nhà báo ?

- Anh sẽ biết anh phải nói gì sau khi đọc hết những tờ báo phát hành chiều mai.

Y nhắc ly rượu và bảo tôi:

- Nhắc lại những gì anh phải làm ngày mai...

Tôi nhắc lại.

- Tốt..- Y gật đầu tỏ vẻ ngợi khen - Chắc anh cũng dự hiểu rằng tôi không mất công mang anh về đây chỉ cốt để nhờ anh làm những việc lặt vặt như việc này. Đây chỉ là một thử thách nhỏ theo cổ tục. Nhưng anh phải làm trọn nó. Huy Giang ..- vì sự sống chết của anh, anh phải lmm trọn nó.

Đôi mắt không mi có ánh sáng giống hệt như mắt rắn độc. Tôi biết

chắc ngày mai tôi sẽ thấy nhiều chuyện lạ, nhất là tôi sẽ thấy thêm một khía cạnh mới trong tài tổ chức thần sầu của Ma Vương . Ngày mai, tôi chỉ là một con cờ di động trên một bàn cờ mà tất cả những nước đi đều đã được tính trước. Ngày mai, tôi sẽ biết rõ..Có hỏi gì thêm cũng là vô ích.

Và tôi không còn có gì nữa để nói với Ma Vương . Bao nhiêu lời cần nói ra, Y đã nói hết rồi.

- Việc mà tôi định trao anh làm sau này là một cuộc mạo hiểm vĩ đại, một việc khó khăn mà chỉ anh với những đức tính và kinh nghiệm của riêng anh mới có thể thành công. Còn bây giờ thì...

Y chạm tay vào một nút chuông điện:

- Anh phải về nghỉ. Đêm nay anh cần tránh xúc động. Tôi rất chịu khó bảo vệ cho những đệ tử của tôi, ngay cả với những người chưa hẳn là đệ tử. Anh hãy về phòng và ngủ ngon...

Một khung cửa mở ra và Ba Tôn đứng đó.

- Ma Vương , tạm biệt ông.- Tôi nói.

- Tạm biệt anh - Y đáp - Dù có chuyện gì xảy ra trong ngày mai đi chăng nữa, tôi mong rằng tối mai tôi lại được gặp mặt anh ở đây và đêm mai sẽ là đêm tốt lành hơn cho anh...

Bây giờ đã gần 11 giờ đêm, bữa ăn và cuộc nói chuyện với Ma Vương kéo dài hơn là tôi tưởng. Về đến phòng, tôi thấy tôi có sẵn ở đây mọi thứ tôi cần dùng trước khi ngủ. Căn phòng này không khác gì mấy phòng ngủ của tôi ở hội quán, điều khác biệt nhỏ nhất mà cũng lớn nhất là những khung cửa ra vào, cửa sổ. Sau hai ly rượu và chừng nửa tiếng đồng hồ sau, tôi lên giường tắt đèn.

Tôi nằm chờ Bé Hiêu tới.

Nằm mắt mở trong bóng tối, tôi suy nghĩ lại những lời Ma Vương vừa dặn và tôi phải làm trong ngày mai. Tôi đúng là một con cờ được Ma Vương di chuyển trên bàn cờ. Nói một cách khác hơn, tôi là một bộ phận nhỏ của một bộ máy lớn, tôi phải được ghép vô bộ máy lớn

đó đúng chỗ, đúng lúc, nếu không máy đó sẽ trục trặc và tôi có thể bị nghiền nát. Nhưng còn những bộ phận khác thì sao? Tỷ dụ một bộ phận nào khác không hoạt động đúng lúc, quá sớm hay quá muộn?

Nhưng tôi tin rằng dù ngày mai có chuyện gì bất như ý xảy ra đi nữa, tính mạng của tôi cũng chưa bị nguy. Việc tôi làm ngày mai quả thật không có gì khó khăn. Nghĩa là tôi sẽ không phải dùng đến trí khôn và thủ đoạn ứng đối của riêng tôi, tất cả đều đã được Ma Vương tính trước. Bất cứ kẻ nào cũng có thể làm được việc lấy chiếc vòng Mãng Xà. Tôi chỉ làm việc đó dễ dàng hơn người khác đôi chút mà thôi.

Tôi cảm thấy tôi bắt buộc phải làm theo ý Ma Vương. Ngày mai chưa phải là cơ hội để tôi ra tay chống lại Y. Dù tôi có trở về Hôi Quán Thám Hiểm tôi cũng chưa thoát được vòng kiềm toả của Y. Nhất là tôi vẫn chưa biết gì nhiều về tổ chức của Y.

Hơn nữa, tôi còn muốn gần Kiều Xuân ...

Với khuôn mặt diễm kiều của Kiều Xuân thấp thoáng ẩn hiện trước mắt, tôi ngủ thiếp đi. Bé Hiêu không tới và đúng như lời Ma Vương , tôi ngủ thật ngon....

Vòng tay yêu tinh

Chương 11

Sáng hôm sau....

Trước khi Tôn tới đánh thức, tôi đã trở dậy và vào nằm trong bồn tắm. Khi Tôn đến, tôi nhận ngay, không đặt một câu hỏi bộ quần áo hần chọn cho tôi bận và những vật dụng tôi mang theo trong mình.

Bộ y phục tôi bận hôm nay bên ngoài không có gì khác với tất cả những bộ y phục khác đồng thời, chỉ có bên trong là một cái túi khá rộng. Tôi xem kỹ cái túi bí mật này. Miệng túi có một hàng những móc câu nhỏ. Tôi hiểu những móc câu này là để móc lấy chiếc vòng. Nhờ những cái móc này, vòng sẽ nằm im trong túi, không làm cho vạt áo nổi lên hình thù kỳ dị. Và dù chạy nhảy hay té ngã, vòng cũng

không rơi ra được ngoài túi.

Đây là sáng kiến riêng của Ma Vương để dùng vào việc đi lấy vòng Mãng Xà.

Tôn còn đưa cho tôi một cái áo ngoài bằng nỉ xám mới tinh. Tôi nhận thấy có tên tôi thêu trong miệng túi áo. Sau cùng hắn đưa cho tôi một vật bằng thép xám có dây da. Tôi nhìn kỹ: đó là cái đồng hồ. Nhưng là một cái đồng hồ xấu xí, cục mịch kinh khủng. Không biết Ma Vương - người tỏ ra yêu mến cái đẹp nhất đời này - tại sao lại có thể dùng được một kiểu đồng hồ đeo tay xấu đến thế này.

- Tôi đã có đồng hồ rồi. Còn đưa tôi cái đồng hồ này làm chi nữa ? - Tôi nói như vậy với Tôn.

- Tôi biết. Nhưng hôm nay ông phải đeo cái đồng hồ này. Vì cái này mới đúng với giờ phút của Ma Vương .

- Tôi hiểu...

Tôi thán phục sự cẩn thận của Ma Vương . Trong một công việc cần chính xác như việc tôi sắp làm, điều kiện đúng giờ vô cùng quan trọng. Tôi tháo chiếc đồng hồ của tôi ra đặt bàn, đeo chiếc đồng hồ riêng của Ma Vương vào tay. Rồi tôi hỏi Tôn:

- Còn chìa khoá mở tủ kiếng của bảo tàng viện?

- Thưa ông đây - hắn đáp - để tôi chỉ ông cách dùng...

Hắn cầm lên một vật bằng thép trông giống cái kéo và chỉ tôi cách dùng. Một lần nữa, tôi lại có dịp thán phục Ma Vương . Tôi đã nhiều lần trông cái tủ bằng kiếng bên trong bày chiếc Vòng Mãng Xà cùng nhiều bảo vật khác của Bảo tàng viện. Tuy chưa mở thử khoá tủ đó lần nào nhưng tôi tin chắc rằng chìa khoá này mở được.

Tôi ăn sáng ở trong phòng rồi với sự hướng dẫn của Tôn, tôi ra khỏi phòng để bước vào chiếc xe chờ đúng 10 giờ 30. Màn các cửa xe được bỏ xuống kín mít và buộc chặt. Tôi muốn hé mở để nhìn cảnh vật bên ngoài , xem toà lâu đài nằm ở vùng nào, nhưng thấy việc làm đó dại dột và vô ích, tôi lại thôi. Đây là chuyến công tác mà Ma

Vương chỉ giao cho tôi làm để thử thách tôi, chỉ cần tôi tỏ ra không vắng lời là hồng cả.

Đúng 1 giờ trưa, tôi xuống xe bước vào Bảo Tàng Viện. Trong óc thuộc lòng thời gian và những động tác tôi sẽ làm ở đây.

Tôi gửi áo ngoài và nón ở phòng giữ đồ và gật đầu chào đáp lại người thư ký ngồi ở phòng chỉ dẫn khi người này nhận ra tôi. Đi thẳng vào khu trưng bày đồ ngọc, tôi đi xem quanh quần trong khu đó nửa tiếng. Tới 1 giờ 45 đứng không sai một giây, tôi đi tới khu trưng bày cổ vật Ai Cập. Tôi không cần tự giới thiệu với người gác ở đây, vì anh này biết mặt tôi.

Đúng 2 giờ trên mặt đồng hồ của Ma Vương, tôi tới cạnh tủ kiếng đựng vòng Mãng Xà. Đúng như lời Ma Vương ở đây có hai người đứng gác. Một gác cửa phòng, một đứng gần tủ kiếng. Cả hai người này cùng tỏ vẻ không biết tôi.

Tới trước mặt người gác bên cửa, tôi nhã nhặn đưa cho y tấm danh thiếp và hỏi y vài câu liên can đến những bảo vật được trưng bày ở đây. Mặt y lộ vẻ hãnh diện khi nhận ra tôi là nhà thám hiểm trứ danh. Sau đó, tôi đi quanh trong phòng nhìn ngắm những cổ vật. Hai anh gác đến gần nhau, họ nói chuyện với nhau về tôi. Tôi liếc nhìn và thấy hai anh cùng nhìn tôi kính phục.

Đồng hồ Ma Vương chỉ 2 giờ 10. Chỉ còn 5 phút nữa thôi.

Tôi nhìn quanh phòng và thấy lúc đó, rải rác trong phòng có tới 10 người đang đứng coi bảo vật. Có ba cặp vợ chồng đứng tuổi có vẻ đưa nhau đi coi Bảo Tàng Viện chứ chẳng hiểu gì về cổ vật. Một thiếu nữ có vẻ là nữ nghệ sĩ. Một ông già tóc bạc. Hai người đàn ông trông có vẻ là giáo sư sử địa đứng nói chuyện với nhau. Một người đàn bà trông ngờ ngác như người không biết mình vào đây để làm gì...

Kim đồng hồ Ma Vương chỉ 2 giờ 14 phút...

Tôi bỗng nghe tiếng chân người chạy rầm rập bên ngoài hành lang Bảo Tàng Viện, tiếng đàn bà rú lên rồi tiếng người la lớn:

- Bắt nó lại...

Một bóng người chạy vụt qua cửa phòng. Tôi nhìn thấy đó là bóng một người đàn bà. Một gã đàn ông đuổi theo, tay gã này cầm lưỡi dao sáng loáng...

Đồng hồ chỉ đúng 2 giờ 15. Tôi bước tới bên tủ kiếng, lấy chìa mở khoá đặc biệt ra tra vào ổ tủ kiếng. Khoá tủ bật mở dễ dàng.

Cuộc náo loạn bên ngoài tăng thêm phần ồn ào náo động. Mọi người trong phòng đều đổ xô ra hành lang. Cả hai anh gác cũng chạy ra cửa.

Tôi thò tay vào tủ. Khi bàn tay tôi rút ra, chiếc vòng Măng xà đã theo tay tôi ra khỏi tủ kiếng. Tôi bỏ vòng vào cái túi riêng trong áo, những móc câu quanh miệng túi giữ ngay lấy vòng.

Tôi bước ra. Một người gác nằm ngang cửa, một người đàn ông hỏi nầy tôi thấy có vẻ là giáo sư đang cúi trên xác người gác, người thiếu nữ có vẻ là nữ nghệ sĩ ngồi dựa lưng vào tường, tay che mặt, khóc nức lên như người điên. Từ phòng ngoài vang lên một tiếng người đàn ông rú lên...

Tôi vẫn bước đều ra khỏi Bảo Tàng Viện. Tôi vào phòng gọi y phục và tự lấy chiếc áo ngoài và cái mũ nỉ của tôi, người giữ phòng này chạy đi đâu mất. Tôi đàng hoàng bận áo, đội mũ và đi ra ngoài.

Theo đúng lời dặn của Ma Vương, vừa ra khỏi cửa, tôi bước qua bên phải, cúi xuống buộc dây giày. Lúc đó, tôi thấy có một bóng người từ bên ngoài vụt chạy vào trong viện.

Đứng thẳng người lên, tôi đi xuống những bậc thềm trước cửa Bảo Tàng Viện. Dưới vỉa hè có hai người đàn ông đang vật lộn, đấm đá nhau. Một số người đã đứng xúm chung quanh coi trận đấu đả. Tôi thấy một cảnh sát viên hấp tấp chạy tới. Tất cả mọi người ở trước cửa viện lúc đó đều chú ý nhìn trận đánh lộn, không ai nhìn thấy tôi bước ra.

Tôi đi ra đầu đường. Ở đây đã đậu một chiếc xe sơn xanh, người tài xế không để ý gì đến trận đánh lộn đang diễn ra trước cửa Viện Bảo

Tàng, y đang mãi lau cái đèn trước của chiếc xe như một anh tài xế mẫn cán lau chùi cho cái xe nhân lúc nhàn hạ.

Thấy tôi đi tới, người tài xế ngừng tay lau xe để mở cửa xe cho tôi. Trước khi bước vào xe, tôi còn dơ tay nhìn đồng hồ.

Đôi kim đồng hồ của Ma Vương chỉ 2 giờ 19 phút.

Tôi bước vào xe. Rèm cửa xe này cũng buông kín và khi cánh cửa sau lưng tôi đóng lại, trong vài giây đồng hồ mắt tôi chưa trông rõ người ngồi sẵn trong xe.

Xe chạy. Có người chuyển động bên tôi, có tiếng người nói, giọng rung động như đang cảm xúc mạnh:

- Anh bình an chứ, anh Huy Giang ?

Giọng nói của người đó làm tôi rùng mình...

Vì đó là giọng nói của Kiều Xuân....

Vòng tay yêu tinh

Chương 12

Tôi đánh bật lửa như để châm điếu thuốc lá. Kiều Xuân vội ngoảnh mặt đi nhưng tôi đã trông thấy đôi mắt nàng rưng rưng lệ và làn da mặt nàng trắng xanh. Tại sao nàng lại khóc? Nàng xúc động vì lo sợ cho tôi ư ?

Không dám tin ngay như thế, tôi nói:

- Tôi bình an. Cám ơn cô. Tất cả mọi việc diễn ra từ lúc tôi đặt chân vào Bảo Tàng Viện đều xảy ra đúng hệt như sự tiên đoán và sắp xếp của Ma Vương . Tôi đã làm xong công tác. Chiếc vòng Mãng Xà hiện nằm trong túi tôi.

- Tôi ...không ...lo sợ vì...cái vòng...

Giọng nói của nàng thồn thức và ghen ngào.

Nàng đang xúc động - tôi chưa biết vì sao nhưng thực sự là nàng đang xúc động - nói là nàng xúc động vì cái vòng Mãng Xà là vô lý, tôi có thêm tin tưởng nàng xúc động vì lo cho tôi. Sự tin tưởng ấy làm tôi can đảm hơn, tôi xích tới ngồi gần nàng hơn. Cũng có thể hôm nay nàng xúc động vì chuyện Ma Vương đã chọn nàng làm mẹ của con y sau này. Có thể là trước đó nàng chưa biết là số phận của nàng nhưng hôm qua, vì tôi bày đặt ra chuyện xin Ma Vương giao nàng cho tôi nếu tôi may mắn và làm cho Ma Vương phải nói ra ý định của y về nàng, nàng mới biết rõ. Tuy nhiên, tôi phải giả vờ như chưa biết gì hết để đó biết thêm:

- Đây là công tác đầu tiên của tôi nên tôi rất mừng khi thấy tôi thành công. Chắc Ma Vương sẽ hài lòng vì tôi. Theo lệnh của Ma Vương , tôi xin trao bảo vật lại cô. Chiếc vòng đây...

Tôi thò tay vào lòng túi:

- Trong xe có đèn không cô ? - Tôi ngừng lại để hỏi nàng. - Tôi cần ánh sáng để khỏi làm hư đến bảo vật...

Nàng nói nhỏ như tiếng thì thào:

- Đừng bật đèn. Cứ đưa cái đồ quý đó cho tôi là được rồi.

Tôi cười lên tiếng. Dù lúc đó tôi thương hại nàng, tôi cũng không sao không cười thành tiếng. Bàn tay nàng đưa tới, gập bàn tay tôi. Tôi nắm lấy tay nàng và nàng không rút tay về. Một lát sau, tự nàng xích lại gần sát tôi, nàng ép má vào ngực tôi như một đứa trẻ sợ hãi. Nàng khóc. Tôi biết nàng khóc nhưng không nói gì cả. Tôi chỉ một tay nắm bàn tay mềm mại của nàng, tay kia vòng sang ôm vai nàng, để mặc cho nàng khóc. Kiều Xuân khóc như một đứa trẻ. Tôi đã hiểu tâm trạng nàng: nàng sợ khi thấy mình sẽ có ngày trở thành vợ Ma Vương . Nàng khóc trong bóng tối và tôi ngồi trong bóng tối ôm nàng, rửa thâm Ma Vương bằng những câu chửi rửa thâm độc nhất mà tôi được biết.

Một lúc lâu sau, như cơn khóc làm nàng dịu bớt, nàng ngồi xa tôi và

cười nhẹ:

- Cảm ơn anh - Giọng nói của nàng trở lại thản nhiên. Nàng trở lại là cô thiếu nữ đẹp, tinh quái mà tôi đã gặp đêm nào trong chuyến xe điện - Tuy anh không nói gì nhưng là người có biệt tài an ủi người khác.

Tôi nói thẳng:

- Cô Kiều Xuân . Tôi không muốn phải đấu trí với cô nữa. Cô đang sợ hãi đến cao độ. Cô biết tại sao và tôi cũng biết.

- Ủa...tại sao tôi lại sợ hãi nhỉ? Mà lại còn sợ hãi tới cao độ ư ?

- Sợ vì cái số phận mà Ma Vương dành cho cô. Cô đã biết rõ đó là số phận gì rồi. Nếu cô còn chưa biết rõ, cô nên để tôi nói cô nghe, chính Ma Vương đã nói cho tôi nghe, sau khi cô ra khỏi phòng.

Yên lặng một lúc rồi từ trong bóng tối, tiếng nói của nàng tới tai tôi nhỏ, rung động và tuyệt vọng:

- Hấn muốn ...lấy tôi. Hấn sẽ lấy tôi...Tôi sẽ tự tử nhưng tôi sợ tôi thiếu can đảm. Trời ơi Trời...Tôi phải làm gì bây giờ? Trời...Ai giúp tôi bây giờ?

- Tôi có thể giúp cô. Tôi sẵn sàng liều chết để giúp cô nếu cô bằng lòng cho tôi được giúp cô.

Không trả lời ngay, nàng ngồi yên và cố gắng tự chủ. Đột nhiên, nàng bật đèn trong xe và nhìn thẳng vào mắt tôi với đôi mắt đăm lẹ của nàng, nàng nói như người đang có một quyết định lớn ở đời:

- Anh Huy Giang , anh cho tôi biết hôm vừa rồi ở trong đèn, khi anh đi lên đài may rủi, tại sao...cái gì đã làm cho anh ngừng bước lại sau khi anh dẫm lên vết chân vàng thứ hai?

Tôi đáp ngay:

- Vì tôi nghe thấy tiếng cô bảo tôi dừng lại.

Cổ họng nàng phát ra một tiếng nghe như tiếng nấc.

- Anh nói thật chứ ?

- Cô nghĩ rằng tôi có thể bày ra một chuyện kỳ diệu như thế được ư? Lúc đó tôi nghe rõ tiếng cô, như cô đang đứng bên cạnh tôi, như cô nói ngay vào tai tôi. Lúc đó tôi đang mê đi. Tôi bị mất hết ý chí...Nhưng vừa nghe tiếng cô, tôi tỉnh lại ngay...Ma Vương không còn làm gì nổi tôi nữa...

Kiều Xuân thốt lên một tiếng:"Ồ.." nửa kinh ngạc, nửa như vui mừng. Tôi thấy nàng vẫn còn xúc động nhưng mắt nàng sáng long lanh và má nàng không còn xanh xao lắm nữa.

Nhìn vào mắt nàng, tôi hỏi:

- Cô gọi tôi lúc đó, phải không?

Nàng gật gật đầu:

- Tôi ngồi trong bóng tối lẫn với họ, nhìn anh...Khi bước chân thứ hai sáng lên ở bên phía Ma Vương , tôi đã dùng hết sức mạnh của tinh thần tôi để kêu gọi anh, để bảo anh ngừng lại...Chỉ một bước nữa thôi là anh chết...Tôi cầu nguyện Thượng Đế..Xin Người dùng quyền phép vạn năng làm cho anh nghe được tiếng tôi...Và anh đã nghe thấy tiếng tôi..Anh đã nhận ra tiếng tôi...Nhưng anh sẽ không thể nghe thấy tiếng tôi..nếu..không có..

- Nếu không có gì ?

- Nếu không có một sức mạnh vô hình nào ở ngoài chúng ta đã tới giúp chúng ta...

Bây giờ đôi gò má nàng trở nên hồng hào. Tôi biết sao nàng lại đỏ mặt. Lời nàng vừa nói không đúng hẳn như ý nàng muốn nói. Nàng muốn nói tôi đã không thể nghe tiếng nàng nếu giữa hai chúng tôi không có tình yêu.

Nhưng tôi thấy tôi không nên tiến xa hơn nữa. Phải để cho Tình Yêu có thời giờ để thở, hãy để cho Tình Yêu đến dần dần. Tình Yêu

không thích bị xô đẩy, bị níu kéo. Ta có thể xô đuổi Tình Yêu và Tình Yêu vẫn đến nhưng ta không thể chạy theo Tình Yêu để níu nó lại để kéo nó lại gần ta khi nó chưa thích. Hai nữa, trong trạng thái tinh thần gần như tuyệt vọng của Kiều Xuân, việc để nàng tin là có một sức mạnh vô hình, ở ngoài hai chúng tôi, giúp nàng chống lại Ma Vương cũng là một việc hay.

Tôi đổi chuyện:

- Tất cả những người ở gần Kiều Xuân không ai chịu giúp Kiều Xuân hay sao?

- Không ai dám chống lại Ma Vương - nàng đáp - Hải Tùng là người gần tôi nhất, thương tôi nhất. Nhưng ông ấy cũng không dám chống lại Ma Vương. Ông ấy có thể làm tất cả mọi chuyện để bảo vệ tôi trừ việc làm trái ý Ma Vương ...Tất cả mọi người đều như thế. Không phải chỉ vì sợ mà thôi..Anh đã thấy Hấn xử trị Lê Các ra sao đó...Nhưng còn vì nhiều nguyên nhân nữa..Hấn trả công cho họ rất hậu. Ai trung thành với Hấn được hưởng nhiều thứ. Không những chỉ có tiền mà thôi. Hấn còn cho họ nhiều thứ khác. Người đời không phải chỉ thích tiền. Mà Hấn còn nhiều thứ khác ngoài tiền bạc...

Vô tình, tôi nói:

- Cô muốn nói đến ma tuý ư ?

Nàng cười nhẹ:

- Tôi biết anh cố ý giả vờ ngu đần. Anh không thể đần đến như thế. Tôi muốn nói đến danh vọng, tài ba...Ma Vương có thể làm cho người ta trở thành kẻ tài hoa. Hoặc có sắc đẹp...Hy vọng nữa. Cả những người rủi phải làm nô lệ cho Hấn suốt đời vẫn còn có hy vọng có một ngày nào đó được thử lại may rủi...

- Có kẻ nào được hưởng trường hợp đó chưa ?

Tôi hỏi. Nàng đáp:

- Có. Trường hợp đó đã xảy ra rồi. Nhưng đừng tưởng hấn làm như vậy vì lòng thương người đâu. Hấn chỉ là kẻ sành tâm lý người đời.

Hắn biết làm những gì có lợi nhiều cho hắn. Cho một vài kẻ được dịp may thứ hai. Hắn giữ cho cả trăm kẻ khác không vì tuyệt vọng mà liều chết làm phản hắn...

Tôi lại đột ngột hỏi:

- Kiều Xuân ...Tại sao cô lại tin rằng tôi không giống những người đó?

- Vì anh không tự ý phục vụ hắn. Vì anh đã chống lại hắn hôm anh lên đài may rủi. Vì anh đã không bị mê hoặc bởi những bước chân vàng quyền rũ đó...

- Tôi đã chẳng bị mê hoặc rồi đó thôi...? Nếu lúc đó cô không gọi tôi...

- Hắn chưa thắng anh, tôi biết - nàng thì thầm - Hắn sẽ không bao giờ thắng được anh hoàn toàn như hắn đã thắng những người kia. Anh không thể để hắn thắng anh..

- Cô nói đúng ý tôi...

Tôi đã hoàn toàn tin Kiều Xuân khi nói với nàng câu đó. Nếu nàng về kể lại lời tôi với Ma Vương , tôi có thể bị nguy..Nhưng tôi tin rằng nàng cũng thực tình. Nếu không, nàng không gọi tôi và tiếng gọi của nàng nếu có không thể tới tai tôi được.

Nàng đưa bàn tay ra và chúng tôi lại nắm tay nhau.

Một lát sau, tôi nhìn xuống mặt đồng hồ và giật mình:

- Chúng mình chỉ còn được ngồi với nhau có 10 phút nữa thôi. Chúng mình cần phải gặp lại nhau để hoạch định một kế hoạch. Chúng mình phải tìm cách gặp lại nhau ngay. Trong khi đó chúng mình vẫn phải tiếp tục đánh lừa Ma Vương .

Nàng gật đầu:

- Đánh lừa Ma Vương là việc khó nhất. Bây giờ chắc anh đã hiểu tại sao tôi lại có thái độ ác cảm với anh rồi chứ ?

- Tôi đã nghi ngay từ đầu - Tôi mỉm cười - Trước khi nghe Ma Vương nói cho tôi biết ý định của Hấn về Kiều Xuân , tôi đã nghi ngờ có một cái gì đó. Chính vì vậy tôi mới nảy ra ý xin cô để khiêu khích cho Hấn phải nói ra..

Nàng quay mặt nhìn đi:

- Không đúng hẳn. Tôi biết anh muốn xin tôi thực tình..

Tôi lại nhìn đồng hồ. Chỉ còn có 6 phút nữa thôi., sáu phút đồng hồ thật quý báu. Tôi hỏi vội nàng:

- Kiều Xuân ...Cho tôi biết đúng lúc nào Kiều Xuân nghĩ rằng tôi là người có thể đưa Kiều Xuân ra khỏi móng vuốt của Ma Vương ?

Đúng như tôi nghĩ, nàng thì thầm:

- Lúc anh hôn em..

- Và em nảy ra sáng kiến tỏ thái độ thù ghét anh từ lúc nào?

- Lúc anh ...sắp ngừng hôn em...

- Tại sao ngay lúc đó em lại thấy cần phải có thái độ thù ghét anh, em có biết không?

Nàng ngây thơ:

- Không, tại sao?

- Tại vì...như thế này ..

Tôi buông tay nàng ra để ôm nàng, kéo nàng lại và hôn nàng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ tôi và nồng nàn hôn lại tôi..

Tôi nói nhỏ vào tai nàng một lát sau:

- Thật lạ kỳ..Đúng lúc em tỏ vẻ thù ghét anh nhất thì anh lại nghĩ rằng em đã yêu anh.

- Ô,...Anh...

Nàng thở ra và lần này nàng hôn tôi trước.

Xe chạy chậm lại. Tôi rửa thăm Ma Vương nhưng vẫn phải làm theo lời Y là sửa soạn để ra khỏi xe. Tôi trao cho Kiều Xuân cái vòng và hạ giọng dặn dò:

- Trong lâu đài có một gã thợ điện...Người gã bé nhỏ. Gã tên là Bé Hiêu . Em biết gã không?

Nàng ngạc nhiên , mắt mở lớn:

- Em có biết Gã...Nhưng mà..?

- Khi về đến nơi, em hãy tìm gặp gã ngay. Anh không có thì giờ để giải thích cho em rõ, em chỉ cần biết Gã là người đã quen anh từ lâu. Có lần anh cứu mạng gã trung thành với anh lắm. Em có thể tìm được gã. Em hãy bảo gã tìm hết cách tới phòng anh ngay trong đêm anh trở về lâu đài. Bằng mọi cách...Anh cần gặp gã. Em nhớ chưa?

Nàng gật đầu:

- Em hãy tìm cách theo gã tới gặp anh nữa..Nghe..

Nàng lại gật đầu.

Tôi nhìn đồng hồ. Chúng tôi còn được gần nhau 40 giây đồng hồ nữa. Chúng tôi dùng 40 giây quý báu đó vào việc xúng đáng.

Xe ngừng.

Tôi dặn nàng lần cuối:

- Nhớ gặp ngay Bé Hiêu . Hãy tin tưởng ở Tình Yêu của hai ta...

Mở cửa xe, tôi bước ra đường. Cửa xe đóng lại và xe lăn bánh đi ngay bỏ tôi đứng lại bên công viên. Theo đúng lời dặn, tôi đi vòng công viên sang phố đông bên kia.

Trên đường đi, tôi trông thấy một người ăn bận y hệt tôi đi ngược chiều. Khi hắn đi ngang mặt tôi, tôi dừng lại sững sờ nhìn hắn. Hắn chính là kẻ đã giả làm tôi, kẻ tôi đã gặp đêm hôm tôi bị bọn Hải Tùng, Kiều Xuân tới bắt đi. Đúng hắn rồi. Tôi muốn đi theo hắn nhưng ngừng lại kịp. Nếu đi theo hắn, tôi làm trái lệnh Ma Vương. Tôi chưa muốn làm trái ý Ma Vương lúc này vì tôi còn muốn được trở về lâu đài để gặp Kiều Xuân, để được gần Kiều Xuân, để tìm cơ hội cứu nàng. Tôi đành quay bước và tiếp tục đi thẳng.

Tới đầu phố bên kia, tôi vẫy tắc xi về Hội Quán Thám Hiểm. Nhớ lại giây phút ngồi trong xe với Kiều Xuân, tôi thấy sung sướng tuyệt vời. Màu nắng ngời hồng ngoài xe, đường phố vui tươi, người người đều hớn hờ. Tôi lâng lâng như mọt cánh bay, tôi muốn hét lớn, muốn cười to, muốn nói cho tất cả mọi người biết là tôi vừa mới yêu, đang yêu và tôi được yêu. Tình yêu tràn ngập trong tôi.

Một cảm giác sung sướng. Chợt, cảm giác huyền diệu mất đi khi lý trí trở lại. Tôi không chỉ yêu không là đủ, tôi còn phải cứu người tôi yêu! Tôi sẽ làm gì để cứu nàng đây? Lại còn vụ đi lấy chiếc vòng bảo vật hôm nay cho Ma Vương nữa? Tôi sẽ làm sao để thoát khỏi bị nghi ngờ? Tôi là người khách cuối cùng đứng cạnh tử kiếng trưng bày chiếc vòng. Hai người gác sẽ nhớ tôi và khai tôi ra. Giờ này chắc chắn người ta đã biết là mất cái vòng và tôi chắc chắn là kẻ bị nghi ngờ là thủ phạm. Ma Vương chỉ sắp đặt kế hoạch cho tôi đến lấy bảo vật chứ không dặn cách thoát thân. Hay là Y muốn cho tôi bị bắt?

Với một tâm trạng bất an và hoang mang, tôi từ xe tắc xi bước xuống cửa Hội Quán Thám Hiểm.

Tôi bước tới quầy tiếp tân. Gã thư ký trẻ tuổi tóc bông, mặt hơi dài ở đây tươi cười chào tôi:

- Ông về sớm vậy, ông Huy Giang?

Gã đưa chìa khoá phòng cho tôi. Lẽ tất nhiên gã không hề ngờ rằng anh chàng Huy Giang vừa trao chìa khoá này cho gã giữ hồi nãy với tôi là hai người khác nhau. Mấy ngày nay, gã và tất cả mọi người vẫn giao thiệp, cười nói, chào hỏi anh chàng Huy Giang giả hiệu mà không ai biết, không ai ngờ. Người giả làm tôi chắc chắn phải là một kịch sĩ có tài.

Cầm chìa khóa phòng trong tay, tôi nói với gã:

- Chiều nay tôi bận việc. Tôi phải viết vài tài liệu quan hệ nên cần tỉnh trí. Chú nhớ dùm tôi..Không được để cho bất cứ ai lên phòng tôi hoặc gọi dây nói cho tôi về bất cứ chuyện gì. Nhớ chưa? Rất có thể sẽ có nhiều người tới hỏi tôi hoặc gọi điện thoại đến, chú hãy trả lời họ là tôi đi vắng. Nếu họ là phóng viên nhà báo thì chú cho họ biết là tới 8 giờ tối nay, tôi sẽ tiếp họ. Đến 6 giờ, chú nhớ mua dùm tất cả nhật báo phát hành buổi chiều, cho người đem lên phòng tôi. Đừng cho đem sớm hơn. Và nhớ đừng để bất cứ ai làm phiền tôi vì bất cứ lý do gì.

- Thừa vâng - Gã thư ký nhanh nhẹn đáp - Tôi để ngay lên ngăn đựng chìa khóa của ông một cái chìa khóa khác. Trò đó sẽ làm cho họ tin rằng ông đi vắng chưa về.

Tôi lên phòng. Sau khi khoá cửa lại cẩn thận, tôi nhìn quanh tìm dấu vết của kẻ giả làm tôi đã sống ở đây mấy ngày đêm vừa qua. Không có gì lạ đáng kể. Trên bàn còn để tập thư từ của tôi mới đến từ vài ngày nay. Cũng không có gì quan trọng. Thư nào cũng được mở coi. Có hai bức thư mời dự tiệc. Kẻ giả làm tôi đã viết thư trả lời thay tôi. Bản phụ của thư trả lời do giấy các bon ghi lại còn dính vào thư mời. Tôi coi kỹ lại chữ ký giả. Tên giả mạo đã ký đúng hết chữ ký của tôi. Thư trả lời từ chối cả hai bữa tiệc, nêu lý do tôi đi vắng không có mặt ở thủ đô trong hai ngày ấy. Tôi tự hỏi hai ngày đó tôi sẽ ở đâu ?

Bên cạnh bàn máy chữ của tôi có một tập tài liệu dày. Mở coi tôi thấy đó là tài liệu viết về những bảo vật của Trung Hoa Cổ mang chữ viết tay của tôi ghi thêm trên từng trang. Tập tài liệu được đề gửi cho ông Thẩm phán nổi tiếng dự bữa tiệc đêm qua của Ma Vương cùng tôi trong lâu đài. Tôi không hiểu mục đích việc gửi tập tài liệu này cho ông Thẩm phán, song việc này làm cho lòng tin của tôi ở Ma Vương trở lại.

Cảm thấy dễ chịu hơn, tôi soát túi các bộ quần áo của tôi treo trong tủ. Kẻ giả mạo tôi không để lại một tờ giấy nhỏ.

Tôi lên giường nằm nghỉ và suy nghĩ về kế hoạch đối phó Ma Vương . Đến 6 giờ, có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa. Gã thiếu niên bồi phòng tên

là Tuấn đứng đó, tay ôm một chồng báo. Mắt gã nhìn tôi ngạc nhiên, tò mò và rõ là gã muốn hỏi tôi nhiều chuyện. Gã không thể ngạc nhiên hơn tôi khi tôi đọc những trang báo có đăng tin về tôi.

Những dòng chữ tít lớn trên trang nhất tờ báo đập vào mắt tôi:

ÁN MẠNG KHỦNG KHIẾP XẢY RA TRONG BẢO TÀNG VIỆN : BA NGƯỜI CHẾT

Một thiếu phụ bị tình nhân cũ dùng dao nhọn đâm chết trước mắt nhân viên canh giữ bảo vật. Người tình mới của thiếu phụ cũng có mặt tại đó đã đoạt lưỡi dao trong tay tình địch và đâm chết tình địch và đâm chết tình địch ngay tại chỗ. Một lát sau đó, kẻ sát nhân chết vì độc dược...

Nhân cuộc xáo trộn này có tên gian lầy trộm mát bảo vật: Chiếc Vòng Mãng Xà

Bảo Tàng Viện tạm đóng cửa để nhân viên hữu trách mở cuộc điều tra...

Với những hàng chữ tít có hơi khác nhau, tất cả các nhật báo ra chiều nay đều đăng đại khái như thế. Tôi choáng váng đọc tiếp bài tường thuật vụ này. Nội vụ được tóm tắt như sau:

Vào hồi hơn 2 giờ trưa nay, một vụ án mạng, nguyên do chắc là vì tình, vì ghen tuông, đã xảy ra trong Bảo Tàng Viện. Một thiếu phụ chưa biết rõ tên tuổi cùng đi với người tình vào Viện đã bị một người đàn ông đi theo, dùng dao nhọn đâm chết. Người đàn ông sát nhân này chắc là người tình cũ của thiếu phụ.

Người đàn ông cùng đi vào Viện với nạn nhân lập tức nhảy đến vật lộn với tên sát nhân. Người này dang được con dao nhọn trong tay tình địch và đâm một nhát trúng tim y làm y té ngã chết tại chỗ.

Nhân viên gác Viện bắt giữ được tên sát nhân thứ hai này, nhưng chưa đầy hai phút sau, trong khi chưa ai kịp hỏi hấn điều gì, hấn cũng ngã ra chết. Hấn chết vì một thứ độc dược quá mạnh do hấn bỏ vào miệng mà không ai trông thấy.

Vụ án mạng làm ba người chết này xảy ra ở gần khu trưng bày cổ vật Ai Cập, một khu nhiều bảo vật quý giá nhất của Viện. Lợi dụng lúc xáo trộn đó, một tên gian đã mở được tủ kiếng trưng bày chiếc vòng cổ Ai Cập vẫn được gọi là Vòng Mãng Xà Vương vì vòng có một con mãng xà ngậm trái mặt trời. Vòng này là bảo vật quý giá nhất của Viện và từ bao năm nay, vẫn là vật được du khách khắp thế giới tới nơi chiêm ngưỡng. Tuy nhiên tên gian đã không thể mang được bảo vật ra khỏi Viện nhờ sự can thiệp hữu hiệu của ông Huy Giang, nhà thám hiểm nổi tiếng.

Nhà thám hiểm Huy Giang, tình cờ có mặt trong Viện lúc đó, đã nhận ra vụ trộm bảo vật trước hơn ai hết. Ông lập tức báo cho nhân viên gác Viện để đóng ngay cửa Viện lại. Tất cả mọi người trong Viện đều chỉ được ra khỏi đó sau khi bị khám xét kỹ lưỡng. Người ta nghĩ rằng tên gian, khi thấy không mang được bảo vật ra thoát, đã cất dấu bảo vật ở một góc nào đó trong Viện với hy vọng sẽ trở lại lấy đi sau. Vì vậy, hiện nay Viện Bảo Tàng đã tạm đóng cửa để tìm cho ra bảo vật.

Nhân viên hữu trách không tin rằng vụ án mạng và vụ lấy trộm bảo vật có liên hệ với nhau. Người ta tin rằng chỉ vì thấy vụ lộn xộn xảy ra trong Viện và thấy những người có phận sự gác bảo vật bỏ chỗ để đuổi bắt hung thủ nên nảy ra ý định lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở ấy để lấy trộm bảo vật. Rất may là nhờ sự bình tĩnh sáng suốt và can thiệp kịp thời của nhà thám hiểm nổi danh Huy Giang, bảo vật có thể sẽ không bị mất. Người ta tin chắc rằng tên gian không kịp mang bảo vật ra khỏi Viện và chỉ trong mấy ngày gần đây, thế nào bảo vật cũng được tìm lại.

Thật là tài tình. Tài tình đến độ tuyệt vời..Tôi đã coi thường Ma Vương khi tôi nghĩ rằng y có thể bỏ mặc tôi đối phó với cảnh sát sau vụ trộm này. Y đã sắp đặt hoàn toàn tất cả. Tôi vừa là tên ăn trộm, tôi lại vừa là nhà thám hiểm trứ danh thông minh, nhanh trí ngăn ngừa vụ trộm không thành công hoàn toàn. Thì ra cùng lúc đó, tên giả là tôi cũng có mặt trong Viện Bảo Tàng. Tên này đã báo cho nhân viên gác Viện biết về vụ trộm sau khi tôi đã yên lành ra khỏi Viện. Chính vì việc này mà Ma Vương đã dặn tôi phải ngồi xe đi quanh trong thành phố một giờ đồng hồ mới về hội quán Thám Hiểm. Vì Viện đóng cửa và khám xét mọi người bên trong nên tên giả tôi đã phải ở lại đó chùng một tiếng đồng hồ.

Tài tình và kinh khủng. Kinh khủng vì có tới ba người bị chết vì âm mưu chiếm đoạt vòng Mãng Xà. Bảo vật đó có giá trị đến chừng nào cũng không thể nào sánh với mạng ba người. Không cần suy nghĩ nhiều. Tôi biết ngay ba người giết nhau hồi trưa nay trong Viện đó chính là ba tên nô lệ của Ma Vương . Bức hình chụp người thiếu phụ nạn nhân nằm chết trong Viện cho tôi nhận ra nàng chính là người thiếu phụ mà tôi đã nhìn thấy đứng ngẩn ngơ trong phòng gần tôi lúc tôi sắp đến giờ hành sự. Bây giờ tôi mới hiểu nguyên do sự có mặt lạc lõng của nàng ở đó và nguyên do vẻ mặt ngẩn ngơ, ngơ ngác của nàng: nàng đang bị ảnh hưởng của ma túy. Cả hai gã đàn ông kia cũng là nô lệ của Ma Vương , họ cũng bị ảnh hưởng của ma túy. Họ giết nhau và tự tử theo lệnh của chủ nhân họ.

Tàn nhẫn đến cực độ...

Tôi đọc nốt bài tường thuật những việc rợn người xảy ra trong Viện Bảo Tàng hồi trưa nay:

Vào khoảng trước 2 giờ chừng vài phút, nhân viên gác bảo vật trong khu Cổ Vật Ai Cập bắt đầu chú ý tới hành vi khả nghi của người đàn ông. Người này trạc trên dưới ba mươi tuổi, ăn bận đàng hoàng tuy không được lịch sự mấy. Y làm cho nhân viên gác viện chú ý tới vì Y không coi các vật trưng bày như mọi người, y lén đi theo một cặp khách, một người đàn ông và một người thiếu phụ, và cố dấu mặt đi khi hai người này nhìn về phía y.

Người đàn ông đi với người thiếu phụ dường như không biết nên không có thái độ gì lạ, người thiếu phụ có lẽ biết có kẻ theo mình nên tỏ vẻ sợ hãi. Sau khi coi các cổ vật trưng bày trong căn phòng gần tủ kiếng bên trong có chiếc Vòng Mãng Xà Vương, người đàn ông đi ra trước, người thiếu phụ theo sau. Gã đàn ông khả nghi nọ cũng theo ra. Tới hành lang, gã rút trong mình ra một lưỡi dao nhọn, bước tới đâm lút cán vào mạng sườn người thiếu phụ. Người đàn bà xấu số này kịp quay lại và rú lên một tiếng trước khi bị mũi dao đâm vào và té xuống. Người đàn ông đi với nàng quay lại. Tên sát nhân rút lưỡi dao ra và quay đầu chạy về phía hành lang sau lưng gã. Người đàn ông đuổi theo. Cuộc lộn xộn diễn ra lúc đó ở trong Viện thật không sao tả nổi...

Hai người gác trong phòng cổ vật Ai Cập đều chạy ra hành lang. Một người lo cấp cứu thiếu phụ nạn nhân, một người đuổi theo bắt tên sát nhân. Vì sự vắng mặt của hai nhân viên đó nên tên gian có mặt trong phòng mới nảy ra ý định mở tủ lấy trộm bảo vật.

Tên sát nhân chạy tới đầu hành lang thì cùng đường, gã chạy trở lại và chạm trán với người đàn ông đuổi theo. Tên sát nhân xông tới đâm nhưng dường như có chút võ nghệ, người đàn ông đoạt được lưỡi dao dễ dàng và đâm một dao trúng ngay tim tên sát nhân.

Nhân viên gác chạy tới vừa kịp khóa tay người đàn ông này dẫn về phòng Quản Đốc Viện. Y không chống cự và cũng không nói gì hết. Khi vào tới phòng Quản Đốc, chưa ai kịp hỏi y lời nào, y đã từ từ gục xuống. Nhân viên gác thấy y sùi bọt ở miệng và tay chân co quắp, nghĩ là y đã nuốt thuốc độc vội tìm cách cứu cấp nhưng không còn kịp nữa. Chất độc do y nuốt thuộc loại kịch độc làm y đứng tim chết ngay.

Vụ xáo trộn làm chết ba mạng người và mất chiếc vòng bảo vật xảy ra thật nhanh, trước sau tính ra chưa đầy 5 phút đồng hồ.

Ông Huy Giang, nhà thám hiểm danh tiếng của chúng ta, đã tới Bảo Tàng Viện từ hai ngày trước. Ông tới tìm tài liệu để viết một báo cáo cho Ủy Ban Bảo Vệ Cổ Vật - Cổ Tích của Ủy Hội Nhân Sinh Liên Hiệp Quốc về tình trạng những cổ vật hiện được trưng bày trong những Bảo Tàng Viện lớn trên thế giới. Ông tới hiệp lực với nhân viên gác thứ nhất để cứu người thiếu phụ bị đâm. Nhưng ngay sau đó khi người đàn ông sát nhân thứ hai bị bắt, vì thói quen nhà nghề - Ông Huy Giang là người rất quen thuộc với các Bảo Tàng Viện và biết rành rẽ về cổ vật, ông chợt thấy nghi ngờ có thể có chuyện chẳng lành xảy ra trong phòng cổ vật Ai Cập nên bảo người gác trở vào ngay đó ngay. Người này trở vào và thấy tủ kiếng đựng bảo vật quý báu nhất phòng đã bị mở, chiếc vòng Măng Xà đã mất. Người gác còn ngỡ ngác vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, chưa biết phải đối phó làm sao thì ông Huy Giang đã lớn tiếng bảo anh nhân ngay chuông báo động. Nhờ vậy, người gác cửa ngoài của Viện lập tức đóng ngay cửa chính lại. Điều đáng kể nhất là trước đó mấy phút người gác cửa chính của Viện không thấy một ai ra khỏi Viện. Sự kiện này cho phép chúng ta tin chắc rằng tuy lấy được bảo vật nhưng tên gian phi chưa thể mang bảo vật ra khỏi Viện được.

Cuộc kiểm soát sau đó cho thấy trong tất cả những phòng của Viện Bảo Tàng lúc đó có 65 người khách và 12 người gác. Tất cả 65 người khách đều bị khám xét rất kỹ. Một trong số 65 người đó là tên gian đã nhân vụ án mạng, lấy trộm vòng Mãng Xà và khi thấy cửa Viện đóng lại, đã cất dấu bảo vật ở một góc nào đó trong Viện. Ngay lúc 4 giờ chiều nay, tất cả nhân viên của Viện đã được huy động đến tìm bảo vật. Cuộc tìm kiếm này sẽ được thực hiện liên tục suốt ngày đêm cho tới khi tìm ra được bảo vật. Và người ta tin rằng thể nào bảo vật cũng được tìm ra.

Bốn báo đặc phái viên tới Bảo Tàng Viện lúc 2 giờ 20, đã được gặp nhà thám hiểm Huy Giang đã mở cuộc phỏng vấn chớp nhoáng như sau:

PHÒNG VẤN NHÀ THÁM HIỂM TRÚ' DANH HUY GIANG:

"Tôi cảm thấy tôi có một phần lỗi trong việc để gian phi lấy bảo vật.."

Huy Giang , nhà thám hiểm nổi tiếng vừa thành công trong một cuộc khai phá cổ vật ở vùng rừng núi Thương Lào giáp giới Trung Hoa trở về, đã lịch thiệp trả lời cuộc phỏng vấn chớp nhoáng của chúng tôi trong văn phòng Quản Đốc Viện Bảo Tàng. Ông nói rằng ông cảm thấy mình có một phần lỗi trong việc để gian phi lấy mất chiếc vòng bảo vật. Dưới đây là nguyên văn lời ông:

- Nếu tôi nhanh trí và bình tĩnh hơn một chút nữa, có thể tôi đã bắt được quả tang tên gian lúc hắn đang mở tủ kiếng. Lẽ ra tôi phải biết sớm hơn. Nguyên do vì từ mấy ngày nay, đầu óc tôi bận rộn quá nhiều vì bản báo cáo mà tôi phải kết thúc trong nội ngày hôm nay. Tôi chỉ bớt được ân hận là bảo vật chắc đã chưa được tên gian đem ra khỏi Viện, vẫn còn hy vọng tìm lại được bảo vật vô giá đó. Nhân viên gác cửa chính của Viện rất đáng khen vì đã kịp thời đóng cửa ngay khi có báo động.

Về việc làm của hai nhân viên có phận sự canh giữ bảo vật trong phòng cổ vật Ai Cập, ông Huy Giang nói:

- Chúng ta không thể kết tội hai nhân viên đó thiếu sót nhiệm vụ. Phản ứng tự nhiên và nhân đạo đã thúc đẩy họ làm như họ đã làm.

Bất cứ ai cũng phải làm như họ. Có điều không may là tình cờ đúng lúc đó lại có một tên gian ở trong phòng. Theo thiên ý của tôi, hai nhân viên đó nếu không đáng khen thưởng thì cũng không đáng trách phạt.

Tôi cũng đồng ý với ông Quản Đốc - ông Huy Giang nói tiếp - rằng hai vụ xảy ra trong ngày hôm nay: vụ án mạng và vụ mất trộm, không có liên hệ gì với nhau. Nghĩ là không thể có sự tổ chức cho người vào đó giết nhau, gây xáo trộn để lấy cắp bảo vật. Điều đáng kể nữa là..điều này không phải là ý nghĩ riêng của tôi, ông Quản Đốc cũng đã nói như thế...tên trộm không phải là đạo trich chuyên nghiệp. Nếu là người trong nghề, y phải biết rằng y không sao có thể bán được cái vòng Mãng Xà cho bất cứ ai, không một ai trên thế giới dám mua cái vòng quốc bảo đó.

Nhà thám hiểm kết thúc cuộc phỏng vấn của chúng tôi bằng một câu nói đùa nhưng nghiêm trọng:

- Tôi hy vọng Viện sớm tìm ra chiếc vòng Mãng Xà...Nếu không rất có thể tôi cũng bị nghi ngờ vì tôi cũng có mặt ở trong phòng cổ vật Ai Cập trong giờ phút cổ vật vô song đó bị mất...

Ông Quản Đốc Viện, tuy đang bối rối, cũng phải cười vì lời nói đùa này của nhà thám hiểm.

Những chàng phóng viên nhà báo được dịp trở tài bịa đặt thêm cho vụ này thêm ly kỳ. Họ tả lại nội vụ y như lúc đó có mặt họ ở đấy. Tuy nhiên tất cả các báo đều đăng một chi tiết như nhau: không ai biết tên tuổi của ba người đưa nhau vào Viện Bảo Tàng để giết nhau, để cùng chết. Cả ba người cùng không mang theo một thứ giấy tờ căn cước nào trong người. Chi tiết này càng làm cho vụ án mạng thêm kỳ bí.

Tôi chịu khó đọc tất cả những bài tường thuật trên các báo. Đúng như Ma Vương tiên đoán, các phóng viên kéo tới thật đông để phỏng vấn tôi. Lúc 8 giờ, tôi cho mời họ lên phòng tôi. Họ hỏi nhiều nhưng tôi không có gì để nói ngoài những gì tên giả mạo tôi đã nói trong văn phòng Quản Đốc Viện. Tôi tiếp nhà báo trong hai mươi phút rồi viện cớ phải kết thúc bản báo cáo, tôi mời họ ra khỏi phòng.

Tôi gọi mang cơm lên phòng. Ăn xong, tôi nằm suy nghĩ chùng một tiếng rồi đi tắm và ngủ. Sự nguy hiểm vì vụ trộm đã qua, tôi không còn sợ bị ai nghi ngờ là kẻ lấy trộm vòng Mãng Xà, song tôi lại thấy sự đe dọa cùng với hiểm nguy bao vây tôi nặng nề hơn bao giờ hết.

Tôi thấy Ma Vương ác độc, tàn nhẫn và nhiều thủ đoạn, nhiều mưu kế quá sức tưởng tượng của tôi. Trước một đối thủ ghê gớm như thế, tôi sẽ làm gì để thắng y? Tôi bắt buộc phải thắng Y để sống, để cứu người tôi yêu... Nhưng tôi sẽ phải làm những gì và tôi có thể làm được những gì ?

Cho tới giây phút này, tôi vẫn chưa biết tôi phải làm gì để cứu Kiều Xuân ..

Và đây là lần thứ nhất tôi cảm thấy sợ Ma Vương .

Vòng tay yêu tinh

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, Tuấn, chú bồi phòng vào đánh thức tôi dậy. Chú đem lên cho tôi tập thư từ của tôi vừa tới, trong số có một thư ngắn được gửi tới hội quán bằng điện thoại. Tôi đọc thấy:

"Huy Giang, anh đã tỏ ra xứng đáng với lòng tin cẩn của tôi. Tôi rất hài lòng về việc anh đã làm. Chiều nay, hãy trở lại Viện Bảo Tàng, anh sẽ nhận được tin trong ngày mai. M.V."

Tuấn cũng đem lên cho tôi, cùng với bữa ăn điểm tâm, tất cả những nhật báo phát hành sáng nay. Vừa ăn, tôi vừa đọc báo. Thoạt đầu, tôi hơi ngạc nhiên khi thấy các báo chí nói nhiều đến bảo vật bị mất cắp, họ như quên hẳn vụ án mạng làm chết những ba mạng người. Sau đó tôi hiểu. Ba mạng người vô danh không có giá trị gì trong số 2000 tỷ người sống trên trái đất, nhưng chiếc vòng Mãng Xà thì cả thế giới chỉ có một mà thôi.

Trên quan niệm đó, Ma Vương đã không ngần ngại chút nào khi cho hy sinh ba mạng nô lệ để tạo cơ hội cho tôi chiếm lấy bảo vật. Điều mỉa mai là các ông chủ báo - tôi biết các ông chủ báo đã ra lệnh cho các phóng viên phải viết nhiều về bảo vật - tuy không phải là môn đệ của Ma Vương, đã tỏ ra đồng ý với Y.

Các báo phát hành sáng nay cho biết ba xác chết vô danh vẫn nằm ở nhà xác thành phố. Vẫn chưa có ai tới nhìn họ hoặc khai báo gì về họ, do đó họ vẫn còn nguyên vô danh. Nhân viên Bảo Tàng Viện được huy động và có sự giúp sức của nhân viên cảnh sát đã tìm kiếm, lục lọi tất cả mọi nơi trong Viện suốt đêm qua nhưng vẫn chưa tìm thấy bảo vật.

Tôi xuống phòng khách của hội quán và suốt mấy tiếng đồng hồ, phải tiếp chuyện những ông bạn tôi, thân cũng như sơ. Tất cả đều ca ngợi sự nhanh trí của tôi và đưa ra nhiều giả thuyết rắc rối về thủ phạm vụ trộm. Cũng như các ông nhà báo, đa số bạn tôi chỉ chú ý tới chiếc vòng Mãng Xà, không mấy ai thèm nhắc đến ba người chết ở trong Viện hôm qua. Vì chiếc vòng, ba kẻ chết đó đã gần hoàn toàn bị người đời quên lãng.

Và tới một giờ trưa, một chú tổng thư văn đem tới cho tôi một bức thư nữa. Phong bì thư cho tôi biết đó là thư của một nhà buôn lớn. Mở coi, bên trong có một tờ thư cho Ông Giám Đốc nhà buôn lớn đó cảm ơn tôi và cho biết món hàng đã nhận được. Tôi hiểu ngay đó chỉ là một cách nói. Tôi có buôn bán hay quen biết gì với nhà buôn này đâu.

Kèm theo tờ thư là một tấm ngân phiếu ghi con số 3.000.000 đồng.

Tôi biết ngay đây là tiền trả công của Ma Vương. Ông Giám Đốc nhà buôn lớn đó có nhiều chi nhánh ở khắp thế giới kia cũng là một môn đệ của Ma Vương gửi cho tôi ngân phiếu này. Một lần nữa tôi lại thấy Ma Vương giữ lời hứa và nói thật: Y đãi người thật hậu. Và do đó Y

lại càng đáng sợ. Kẻ nào chỉ biết lợi dụng người khác không thể lợi dụng được lâu, con người ai cũng biết suy tính lợi hại, thiệt hơn. Con người không chịu để ai bóc lột, lợi dụng mình lâu mà không phản ứng. Người hùng thì phản ứng hùng hồn, người hèn nhát thì phản ứng theo hèn nhát, chỉ cần có cơ hội là người ta làm phản ngay. Nhưng nếu kẻ lợi dụng họ biết đãi ngộ xứng đáng, hậu hỹ nữa, con người không thấy mình thiệt thòi nên không tính đến chuyện phản bội.

Như trường hợp của tôi chẳng hạn.

Tôi đã bị thua Ma Vương . Y có thể sai tôi đi lấy chiếc vòng Mãng Xà bảo vật mà không cần nghĩ đến chuyện chi cho tôi một số tiền nào, dù nhỏ. Nhưng Y đã trả công cho tôi tới 3 triệu đồng, một con số tuy không lớn lắm nhưng cũng ở ngoài sự tưởng tượng của tôi. Từ tôi suy ra, chắc chắn những người khác khi làm theo lệnh của Ma Vương mà thành công, cũng được Y đãi ngộ như tôi. Có thể có kẻ còn được đãi ngộ đặc biệt hơn tôi nữa.

Đồng tiền đối với tôi lúc này thật không cần thiết. Tôi nói không cần thiết chứ không nói vô giá trị.

Tôi cần tiền làm gì ? Tiền đâu có thể giúp tôi chống cự được với Ma Vương , đồng tiền đâu có làm tôi thắng được Y, tiền đâu có giúp tôi cướp được Kiều Xuân , người tôi yêu và cũng yêu tôi, ra khỏi bàn tay sắt của Ma Vương ?

Tôi bỗng cảm thấy bồi hồi, nóng ruột muốn "được" trở về lâu đài sào huyệt bí mật của Ma Vương .

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến cái công tác lớn mà Ma Vương sẽ giao phó cho tôi sau cuộc thử thách mà Y gọi là nhỏ này.

Tôi sẽ và tôi sắp phải làm gì cho Y? Không biết tôi có được ở lâu trong sào huyệt không ? Nếu mai đây Ma Vương cho lệnh tôi đi thật xa, như đi sang Trung Hoa, sang Hoa Kỳ...với một công tác nào đó, làm xong mới được trở lại thì sao. Tôi sẽ phải xa Kiều Xuân , tôi làm cách nào để cứu nàng ??

Những ý nghĩ như thế làm tôi rối trí.

Ba giờ chiều, theo lời dặn trong thư , tôi tới Viện Bảo Tàng.

Vì vẫn chưa tìm thấy bảo vật, Viện Bảo Tàng vẫn còn bị phong tỏa. Tôi lọt qua hàng rào cản của nhân viên công lực một cách dễ dàng. Ở đây, tôi được coi như một người hùng. Mọi người có phận sự ở đây đều tỏ ra kính mến tôi và đều nhìn tôi những cặp mắt ngưỡng mộ, thán phục.

Ông Quản Đốc Viện ăn ngủ luôn ở Viện để chỉ huy và theo dõi vụ lục xét tìm bảo vật. Nói là ăn ngủ chứ thực ra, tôi thấy ông ăn rất ít và ngủ không được.

Tuy lo âu nhưng ông ta vẫn còn nhiều hy vọng. Viện Bảo Tàng là một cơ sở lớn, nhiều ngõ ngách và chỗ giấu. Ông vẫn tin rằng cứ kiếm tìm thế này rồi thế nào cũng thấy cái vòng bảo vật. Giữa hai người, tức là ông Quản Đốc và tôi, tôi mới là người hết hy vọng ở việc tìm được bảo vật.

Ngày hôm đó qua đi, không có tin gì khác của Ma Vương và tôi cũng không gặp bất cứ một môn đệ nào khác của Ma Vương . Đêm về khuya, tôi càng lo sợ. Điều mỉa mai là tôi sợ không còn được trở lại sào huyệt của Ma Vương . Nếu quả thật Ma Vương chỉ nhờ tôi có một việc đi lấy vòng Mãng Xà rồi thôi, trả tôi về với cuộc đời riêng của tôi, tôi sẽ phải làm gì, tôi phải làm sao để gặp lại Kiều Xuân ? Nơi có Kiều Xuân bây giờ là Thiên Đàng của tôi, dù cho Thiên Đàng ấy có cả Ma Vương ngự trị.

Khác với mấy đêm ở trong lâu đài bí mật của Ma Vương , đêm nay tôi trần trọc ngủ không được.

Sáng hôm sau, khi tôi mở bức thư của Ma Vương gửi đến, tôi có cảm giác như một tử tội đang nhận được lệnh ân xá, như một tín đồ được Giáo chủ đưa sứ giả đến gọi vào Thiên Đàng.

Ma Vương viết cho tôi một hàng chữ ngắn:

"Xe sẽ tới đón anh 4 giờ chiều nay. M.V."

Một cái lệnh ngắn rõ là của người trên gửi xuống kẻ dưới. Kẻ nhận thư chỉ có việc vâng lời chứ không có quyền từ chối hay đề nghị bất cứ điều gì hết.

Nhưng không sao, cho Ma Vương ra lệnh miễn sao tôi được gần người tôi yêu. Dù cho Ma Vương có viết thư dài cho tôi, tôi cũng chỉ đọc có đoạn đề cập đến việc tôi trở lại gần Kiều Xuân .

Tôi cản trở lại đó gặp Kiều Xuân trước đã. Kế hoạch chống Ma Vương sẽ được hoạch định sau, chưa vội. Với một tâm trạng vui và lạc quan, tôi đi lấy y phục và đồ dùng thường ngày bỏ vào một túi hành lý nhỏ. Linh cảm cho tôi biết là lần này có thể tôi sẽ ở lại lâu đài lâu ngày và tôi nên có đủ những đồ dùng thường ngày ở bên cạnh.

Suốt từ phút nhận được thư của Ma Vương , tôi không còn làm gì khác ngoài việc sống để chờ xe đến đón.

Đúng 4 giờ , một chiếc xe du lịch sơn đen, tới dừng trước Hội Quán, anh tài xế bận sắc phục nhà tỷ phú hoặc các hãng buôn lớn, bước

vào. Như đã quen biết tôi từ trước, anh cúi chào tôi và xách cái xách du hành của tôi ra xe.

Tôi đã có bằng chứng là Ma Vương không còn thử thách hay ngờ vực, đề phòng tôi nữa. Tôi đã được y chính thức nhận là môn đệ, vì chiếc xe này không có màn cửa. Tôi sẽ biết là xe đưa tôi đi đâu và sào huyệt của Ma Vương ở đâu.

Xe đưa tôi ra khỏi thành phố đi vào xa lộ số 12. Chạy chừng mười lăm phút xe tới Hồ Châu Sơn và theo một tỉnh lộ chạy thẳng về phía Bắc. Xe tới một khu có nhiều rừng thông và chạy vào một con đường trải đá xuyên qua rừng. Vào lúc trời hoàng hôn, xe dừng lại trước một căn nhà gỗ bên đường. Căn nhà có vẻ như nhà của người gác rừng. Một gã đàn ông từ trong nhà bước ra ở đầu xe, gã tài xế nói với gã một câu gì đó. Tôi thấy gã đàn ông đó xách theo một cây súng săn lớn nòng. Xe chạy chừng năm cây số nữa lại đến trước một nhà gỗ khác và một gã đàn ông trong nhà này lại cầm súng bước ra kiểm soát xe và người.

Bóng tối bắt đầu xuống khi xe đến trước một bức tường đá cao. Cổng đá trông chắc chắn như lối vào những toà thành thời Trung cổ. Nhìn lối kiến trúc hai bên cổng, tôi biết rằng trong đó có những ụ súng lớn có đặt liên thanh và súng chống chiến xa. Nhiều tên gác từ trong cổng ra khám xe trước khi cho xe vào. Chứng kiến sự bố trí hữu hiệu này, tôi lại càng thêm kính phục Ma Vương .

Chừng mười phút sau, xe đưa tôi trước thêm lâu đài. Tôi xác định lại vị trí và biết rằng nơi đây là một địa điểm cách thủ đô chừng 200 cây số về hướng Bắc. Lâu đài này nằm giữa một thung lũng và một rừng cây dày, xa cách đường cái đủ để người đi ngoài đường không thể nhìn thấy.

Hải Tùng ra đón tôi.

Tôi có cảm giác như Hải Tùng vui vẻ thấy tôi trở lại. Lão cho tôi biết là một căn phòng mới, lớn hơn, đầy đủ tiện nghi hơn căn phòng cũ, đã được dành sẵn chờ tôi. Lão hướng dẫn tôi đến đó và lên tiếng yêu cầu được ở lại phòng tôi trong lúc tôi nghỉ ngơi, thay y phục và cùng xuống ăn bữa tối với tôi. Tôi đồng ý ngay. Tôi cũng đang cần hỏi chuyện lão. Tôi có cảm tình với Hải Tùng.

Nói trú ngụ mới của tôi chứng tỏ địa vị của tôi đã lên cao nhiều ở đây. Phòng trước của tôi nhỏ hơn và thiếu nhiều tiện nghi hơn nơi này. Tôi có riêng một phòng khách và đặc biệt là những phòng này đều có cửa sổ nhìn ra vườn cây. Những ô cửa sổ này cho tôi biết rằng tôi không còn bị coi là tù nhân nữa.

Ba Tôn, gã bồi phòng, tươi cười chờ tôi ở đây. Thái độ của gã đối với tôi đã rõ rệt là không còn nghi kỵ, đề phòng nữa. Gã đã soạn sẵn quần áo cho tôi. Hải Tùng ngồi đó nói chuyện với tôi qua cửa phòng trong lúc tôi tắm và bận y phục mới.

Hải Tùng cho tôi biết là đêm nay, tôi không gặp Ma Vương. Ma Vương vắng mặt trong bữa ăn tối nay nhưng Y có nhờ Hải Tùng nói lại với tôi là Y rất hài lòng về tôi, tôi đã làm tròn bổn phận và đáp ứng đầy đủ lòng kỳ vọng của Y. Nội trong ngày mai, tôi sẽ được gặp nhiều người lạ rất hữu ích cho tôi. Sau bữa ăn sẽ có một cuộc đánh bài, tôi có thể dự cuộc hay không tùy ý. Lão không nói gì đến cái vòng Mãng Xà và công tác của tôi. Tôi biết lão không muốn đá động đến chuyện đó là vì một nguyên do khác, không phải vì muốn dẫu Ba Tôn. Ba Tôn là người cũng biết rõ như lão về công việc tôi vừa làm cho Ma Vương.

Tôi rất muốn hỏi thăm về Kiều Xuân, tôi sôi nổi muốn biết trong hai ngày tôi vắng mặt ở đây, có những gì xảy ra? Kiều Xuân hiện có mặt trong lâu đài không? Bé Hiêu nữa? Kiều Xuân có liên lạc được với Bé Hiêu chưa?

Tôi rất muốn hỏi nhưng vẫn ngừng được. Hải Tùng là người có cảm

tình với Kiều Xuân , tuy nhiên, cũng theo lời Kiều Xuân cho tôi biết, lão cũng là kẻ trung thành đến cùng với Ma Vương . Nếu phải chọn giữa sự phản bội chống lại Ma Vương hay bỏ rơi Kiều Xuân , nàng chắc là lão sẽ chọn con đường đi theo Ma Vương . Vì vậy, tôi vẫn phải đề phòng Hải Tùng, lão rất thông minh, chỉ cần tôi hờ hênh chút xíu là lão dư biết tôi định làm gì, nghĩ gì, muốn gì.

Tuy rất muốn biết , tôi cũng không dám hỏi Hải Tùng là bữa ăn tối nay có mặt Kiều Xuân hay không.

Hải Tùng tối nay đưa tôi qua hai thang máy, qua hai hành lang mới vào tới phòng ăn. Lâu đài này thật rộng. Tuy đã được đi qua nhiều phòng, nhiều hành lang , dường như cho tới tối nay, tôi vẫn chưa được đi hết, được thấy hết một nửa lâu đài này.

Khi vào tới phòng ăn sáng rực và sang như phòng khánh tiết của một vị vương tử chịu chơi ngày xưa, tôi thất vọng khi không trông thấy có khuôn mặt kiều diễm cùng đôi mắt nhưng đen của Kiều Xuân .

Khách ăn bữa nay có 18 người tất cả, kể cả tôi và Hải Tùng .

Đúng như lời Hải Tùng đã giới thiệu trước, đám bạn mới của tôi tối nay thật lạ và gọi sự tò mò. Họ đều là những người thông minh và trí thức hơn người. Thông minh, trí thức, có vẻ có địa vị trong xã hội, có quyền thế, uy tín và có duyên. Trong số có cả người ngoại quốc: một nữ ca sĩ người Ý đẹp tuyệt vời , một học giả Trung Hoa nổi tiếng đương thời, một nhà bác học người Nhật, môn đệ của Ma Vương thật là đông đảo.

Và bữa ăn thật vui. Chúng tôi nói chuyện nhiều với nhau và nói về đủ mọi vấn đề, nhưng tuyệt nhiên không có một cuộc tranh luận to tiếng hay một lời khích bác, khinh thị nào được thốt ra. Nhất là không ai nói đến việc làm của nhau, tôi nói "việc làm" đây là việc làm cho Ma Vương . Dù Ma Vương vắng mặt, nhưng sự hiện diện của con người

giàu sức mạnh tinh thần ấy lúc nào cũng nhu vẫn có bên bàn ăn. Ghế chủ tịch của Ma Vương ở đầu chiếc bàn dài – cái ghế trông như ngai vàng - bỏ trống như nhiều lần tôi thấy có những cùng ăn với tôi, khi nói chuyện, hướng về đó y như Ma Vương đang có mặt và họ cốt nói cho Ma Vương nghe vậy.

Khi không gặp Kiều Xuân ở đây, tôi chỉ muốn cho bữa ăn qua mau để trở về phòng riêng chờ đêm khuya và Bé Hiêu tới. Tôi thắc mắc không hiểu Bé Hiêu có biết rằng tôi thay phòng ngủ hay không ? Và Bé Hiêu có thể lần mò tới phòng của tôi hay không ? Nếu được gặp Bé Hiêu chắc chắn tôi sẽ được biết tin tức của Kiều Xuân. Nhưng điều cần là Bé Hiêu phải tới được nơi tôi ngủ. Tôi thắc mắc không Kiều Xuân hiện có ở đây hay không?

Những thắc mắc ấy làm cho tôi không thường thức được bữa ăn ngon, và cũng không nói chuyện được vui với những người bạn mới. Tình yêu thực là kỳ dị. Tôi vẫn tự phụ là người tự chủ được trong mọi trường hợp, trước đây, nhiều lần gặp hiểm nguy đến có thể mất mạng, tôi vẫn bình tĩnh, vẫn bắt buộc được tâm trí không nghĩ đến những chuyện gì tôi không muốn nghĩ, vẫn thản nhiên không lo âu. Tối nay, tuy chưa có gì là nguy hiểm, tôi vẫn bồn chồn như một kẻ không hề biết tự chủ là gì. Vì yêu, tôi đã trở thành một cậu học sinh mười tám tuổi thắc mắc, lo âu vì không được nhìn thấy mặt người yêu.

Rồi bữa ăn cũng xong. Hải Tùng, tuy không chính thức nhưng gần như là người thay Ma Vương tiếp khách, đưa chúng tôi qua phòng bên. Lại một căn phòng lớn trang hoàng lịch sự khác. Nhờ đồng người thừa chân đánh bài, tôi không phải ngồi vào bàn, nhưng chẳng may vì thừa chân , Hải Tùng cũng không phải ngồi vào bàn nào hết, lão đề nghị đưa tôi đi coi một vài chỗ mà lão nói là « cần coi » của lâu đài. Tôi không có lý do gì để từ chối.

Tôi theo Hải Tùng đi qua chừng mười phòng lớn. Mắt tôi đã nhìn thấy những bảo vật được trưng bày trong những phòng này. Có thể Ma Vương là người mê thích vật đẹp , quý nhất trần đời. Tôi vốn thích

bảo cổ vật, tôi từng sống rất nhiều giờ liên tiếp trong bảo tàng viện danh tiếng nhất thế giới, chưa bao giờ tôi chán nhìn ngắm bảo vật. Hôm nay tôi thấy chán ngấy vì tôi chỉ muốn nhìn một bảo vật mà thôi . Đó là bảo vật sống : Kiều Xuân.

Hải Tùng vui vẻ và kiên nhẫn nói cho tôi biết lai lịch, xuất xứ của những bảo vật mà tôi chưa được biết rõ. Lão còn nói rằng Ma Vương còn có một căn phòng chứa những bảo vật quý nhất được Y thích nhất. Với Ma Vương, những gì Y cất riêng đó mới thực sự là bảo vật, những gì tôi nhìn thấy đây tuy cũng là bảo vật nhưng thực sự chưa đáng quý lắm.

Đi một vòng, Hải Tùng đưa tôi trở lại căn phòng có những bàn đánh bài. Và đúng lúc không ngờ nhất, tôi lại được gặp Kiều Xuân.

Nàng ngồi ở đây với Phát.

Nàng và Phát đã tới đây trong lúc tôi đi theo Hải Tùng.

Thấy tôi theo Hải Tùng vào phòng, nàng nhìn lên. Nàng chào và cười là cười với Hải Tùng nhưng tôi biết nụ cười đó dành riêng cho tôi. Đột nhiên tôi như người sống lại.

Phát niềm nở bắt tay tôi. Tôi đã chinh phục được cảm tình của gã nhờ cuộc nói chuyện với gã trong bữa ăn có Ma Vương lần trước đây, buổi tối trước ngày tôi nhận lệnh Ma Vương đi lấy vòng Mãng Xà. Gã không còn hận gì tôi nữa. Tôi và gã ngồi nói chuyện với nhau. Kiều Xuân cũng ngồi cùng bàn nhưng nàng làm như không có tôi ở đó. Nàng ngồi yên, vẻ mặt suy nghĩ, mơ màng. Có lúc tôi thấy làn môi hồng của nàng hé mở và nàng khe khẽ hát một điệu hát quen thuộc. Bài ca Trăng Thu. Lời ca của bài ấy có đoạn :

« ...nửa đêm trăng sáng..

Em đến với tình yêu và ánh trăng

Mắt em như trăng sao, hồn anh mở cửa đón chờ...

Phát cũng nghe rõ tiếng nàng khẽ hát một mình, nhưng gã không hiểu gì cả, gã không thể hiểu.

Không ai có thể hiểu trừ hai người yêu thương nhau nhắn nhau qua lời ca ấy. Người nhạc sĩ khi có cảm xúc đặt lên lời ca ấy chắc hẳn một đêm trăng hò hẹn với người yêu, nhạc sĩ không ngờ cảm xúc riêng của mình lại có thể giúp ích cho hai kẻ yêu nhau mà nhạc sĩ không hề biết mặt, biết tên một cách hữu hiệu và thần tình như thế.

Tim tôi rộn rắng một niềm vui chan hoà...

Như vậy là Kiều Xuân đã gặp Bé Hiêu , như vậy là đêm nay nàng sẽ theo chân Bé Hiêu tới phòng tôi. Đêm nay tôi sẽ được gặp riêng nàng..

Hải Tùng , Phát, Kiều Xuân và tôi ngồi cùng bàn. Câu chuyện chỉ được trao đổi giữa ba người đàn ông. Kiều Xuân chỉ thỉnh thoảng mới nói và chỉ nói khi bị ai hỏi. Rõ ràng nàng vẫn ghét mặt tôi. Hải Tùng và Phát cố tình dàn xếp cho nàng và tôi trở thành bạn, hoặc ít nhất nàng đừng ghét tôi đến thế, nhưng vô hiệu.

Kiều Xuân như người vì ghét mặt tôi nên không cần giữ lịch sự, nàng đưa tay lên che miệng ngáp luôn luôn. Rồi nàng chợt nói:

- Xin lỗi cho tôi rút lui. Mười hai giờ...Mười hai giờ đêm nay ...tôi có việc quan trọng cần làm...Việc ngủ...

Tuy nói đùa nhưng nàng không cười. Tôi biết chắc là nàng hẹn tôi đêm nay 12 giờ nàng tới. Nàng nói thêm như vậy vì sợ lời nhắn qua câu ca vừa rồi có thể tôi không hiểu.

Làm bộ bất mãn vì thái độ bất lịch sự cố ý của Kiều Xuân, tôi đứng dậy:

- Tôi cũng có việc quan trọng phải làm..- tôi nói cho nàng hiểu là tôi đã ghi nhận được lời nàng nhắn ..- Nhưng tôi không ngủ, đêm nay tôi sẽ thức trắng đêm..

Hải Tùng tưởng tôi nổi giận vì bị Kiều Xuân tỏ thái độ ghét bỏ quá rõ rệt nên lão vội cắt đứt bầu không khí mà lão cho là nặng nề giữa Kiều Xuân và tôi để đưa tôi về phòng.

Lần này , Hải Tùng chỉ cho tôi cách mở những khung cửa bí mật trên hành lang và ở phòng tôi. Như vậy là từ nay tôi đã có thể tự tôi đi lại được trong sào huyệt này không cần chờ người hướng dẫn và mở cửa dùm cho nữa.

Khi chỉ cho tôi cách , nơi mở cửa phòng bằng điện và lối đi, Hải Tùng lịch sự nói:

- Bây giờ còn sớm. Nếu anh muốn trở xuống phòng ngồi chơi vui với anh em thì anh cứ việc làm như thế này...

Tôi cười nhạt:

- Chắc tôi không trở xuống dưới đó nữa đâu. Nói thực với anh, tôi chịu hết nổi thái độ của cô Kiều Xuân .

Lão có vẻ không được an tâm:

- Chú Phát đã có cảm tình với anh rồi. Không hiểu tại sao Kiều Xuân vẫn cứ thù ghét anh đến thế ? Chuyện hiểu lầm cũ phải bỏ qua đi chứ. Rồi đây rất có thể anh sẽ cùng làm chung một việc với Kiều Xuân , nếu hai người cứ không chịu thua nhau như thế, làm sao cộng tác được ? Để tôi lựa lời nói với nàng...

Tôi lắc đầu:

- Cám ơn anh nhưng anh đừng làm vậy. Anh hãy để tôi lo chiếm cảm tình của nàng. Cảm tình cá nhân là một cái gì phải tự mình làm lấy mới được . Anh nói vô có khi chỉ làm cho nàng thêm ghét tôi.

Lão gật đầu:

- Anh nói có lý. Tuy nhiên anh có thể tin là tôi lúc nào cũng hết lòng giúp anh, kể cả việc giúp anh lấy cảm tình của Ma Vương cũng như của Kiều Xuân .

Lão có vẻ thành thật. Tôi bỗng cảm thấy xúc động:

- Cám ơn anh.

Tôi xiết chặt tay lão. Tôi vẫn nói dối và đánh lừa lão nhưng lời cám ơn vừa rồi của tôi là chân tình.

Trước khi ra khỏi phòng tôi, Hải Tùng còn cho tôi biết rằng sáng mai, Tôn sẽ tới hầu tôi và rất có thể, sáng mai tôi sẽ có lời mời gặp mặt

Ma Vương . Đêm nay, nếu có cần gì tôi có thể dùng điện thoại ở trong phòng. Điện thoại này chỉ dùng để liên lạc trong lâu đài nhưng dù sao, nó cũng cho tôi cái cảm giác là tôi không còn bị canh giữ nữa. Ba Tôn chỉ còn là kẻ hầu tôi chứ không còn là kẻ có nhiệm vụ canh giữ tôi.

Sự kiện này làm tôi thêm mừng rỡ và phấn khởi: không bị nghi ngờ, canh giữ nữa, tôi thêm dễ dàng được gặp Bé Hiêu và Kiều Xuân .

Hải Tùng đi ra.

Sau cùng, chỉ còn mình tôi trong phòng.

Đến gần cửa sổ, tôi thấy cửa không có chấn song sắt nhưng có một tấm lưới thép mỏng che kín. Trở vào tôi tắt hết đèn lớn, chỉ để một ngọn đèn nhỏ để đọc sách. Tôi ngồi đọc sách, lúc đó là 10 giờ 30 .

Đêm trong lâu đài thật êm. Thời gian qua thật chậm. Đến 11 giờ, tôi nghe đâu đó trong phòng ngủ tiếng nói khàn khàn đặc biệt của Bé Hiêu vang lên :

- Thiếu tá ơi...Tôi tới đây....

Dù đã biết trước là đêm nay Bé Hiêu sẽ tới, tim tôi cũng đập hụt một nhịp trong ngực tôi. Một gánh nặng như được nhắc ra khỏi hai vai tôi. Tôi nhảy vào phòng ngủ để về lấy Bé Hiêu :

- Tôi mong chú quá...

Gã cười khì, đôi mắt chuột lộ ý tinh quái:

- Được tin ông trở về, tôi đến ngay. Bây giờ thì mình không còn sợ gì nữa rồi. Ông có quyền yên tâm, chúng mình có thể tự do trò chuyện. Khỏi sợ đũa nào tới làm rộn..Bây giờ ông là tay chân số dách của Ma Vương rồi...Không ai còn nghi ngờ gì ông nữa...

Bé Hiêu rút một điếu xì-gà, đưa lên môi, đốt lửa hút và nhìn tôi bằng đôi mắt thán phục. Tôi phải chặn bốt sự thán phục không đúng đó của gã:

- Những gì tôi vừa làm không phải là do tài ba của tôi. Tất cả đều do Ma Vương sắp đặt trước...

Gã lắc đầu:

- Ông làm tôi rối. Tôi không phục ông vì chuyện ông làm cho Ma Vương , tôi phục ông là về...cô Kiều Xuân . Ở đây cô Kiều Xuân là nữ hoàng. Người có nhiều quyền hành nhất ở đây, sau Ma Vương , là cô Kiều Xuân. Tuy thân ở đây nhưng linh hồn cô Kiều Xuân như bay bổng ở một vùng trời nào khác. Cô ấy không để mắt đến ai, không thèm lưu tâm đến ai. Ông mới tới có một ngày, một đêm, cô ấy đã yêu ông rồi. Nếu ông không tài hoa làm sao có chuyện đó...? Khi cô Kiều Xuân đến gặp tôi, tôi ngạc nhiên đến nỗi lúc đó ông chỉ cần đẩy nhẹ một cái tôi cũng té ngựa...Cô ấy ra lệnh cho tôi: tôi đến phòng chàng không tiện. Chú hãy đưa chàng tới gặp tôi. Bất cứ lúc nào chú có thể...Bất cứ giờ nào...Tôi mong gặp chàng cả trong khi tôi ngủ...Tôi thức ngủ hay giờ giấc không thành vấn đề. Chú mang chàng tới gặp tôi lúc nào chú thấy không có gì nguy hiểm cho chàng. Nhưng ...nàng dặn dò tôi..đừng để cho chàng bị nguy hiểm. Nàng nóng gặp ông lắm...

- Hồi nãy tôi gặp nàng, nàng có nói cho tôi biết là nàng chờ tôi ở phòng nàng lúc 12 giờ đêm nay.

- Ông yên trí đi. Tôi sẽ đưa ông tới phòng nàng trước nửa đêm nay... Ông đã có kế hoạch nào "đập" thủng cha đó chưa ?

Tôi do dự. Thực ra những ý nghĩ của tôi vẫn còn mơ hồ, tôi chưa thể trình bày được gì rõ rệt ngay lúc này. Ma Vương là một địch thủ quá ư nguy hiểm, không thể khinh suất cũng không thể liều lĩnh, nhất là trong vụ này còn có mạng sống của Kiều Xuân . Tôi thành thật đáp Bé Hiêu :

- Chưa có kế hoạch nào cả... Tôi chưa biết được rõ những gì tôi cần biết về Ma Vương nên chưa hoạch định được kế hoạch đối phó với hắn. Tôi cần có cơ hội đi khắp sào huyệt này. Tuy nhiên, tôi có thể nói trước với chú rằng ...nếu cần hy sinh mạng sống của tôi để cứu cô Kiều Xuân khỏi tay Ma Vương , tôi sẽ hy sinh nhưng nếu tôi chết thì Ma Vương cũng phải chết.

Sự kiện này làm tôi thêm mừng rỡ và phấn khởi: không bị nghi ngờ, canh giữ nữa, tôi thêm dễ dàng được gặp Bé Hiêu và Kiều Xuân .

Hải Tùng đi ra.

Sau cùng, chỉ còn mình tôi trong phòng.

Đến gần cửa sổ, tôi thấy cửa không có chấn song sắt nhưng có một tấm lưới thép mỏng che kín. Trở vào tôi tắt hết đèn lớn, chỉ để một ngọn đèn nhỏ để đọc sách. Tôi ngồi đọc sách, lúc đó là 10 giờ 30 .

Đêm trong lâu đài thật êm. Thời gian qua thật chậm. Đến 11 giờ, tôi nghe đâu đó trong phòng ngủ tiếng nói khàn khàn đặc biệt của Bé Hiêu vang lên :

- Thiếu tá ơi... Tôi tới đây....

Dù đã biết trước là đêm nay Bé Hiêu sẽ tới, tim tôi cũng đập hụt một nhịp trong ngực tôi. Một gánh nặng như được nhắc ra khỏi hai vai tôi. Tôi nhảy vào phòng ngủ để vỗ lấy Bé Hiêu :

- Tôi mong chú quá...

Gã cười khi, đôi mắt chuột lộ ý tinh quái:

- Được tin ông trở về, tôi đến ngay. Bây giờ thì mình không còn sợ gì nữa rồi. Ông có quyền yên tâm, chúng mình có thể tự do trò chuyện. Khỏi sợ đũa nào tới làm rộn..Bây giờ ông là tay chân số dách của Ma Vương rồi...Không ai còn nghi ngờ gì ông nữa...

Bé Hiêu rút một điếu xì-gà, đưa lên môi, đốt lửa hút và nhìn tôi bằng đôi mắt thán phục. Tôi phải chặn bót sự thán phục không đúng đó của gã:

- Những gì tôi vừa làm không phải là do tài ba của tôi. Tất cả đều do Ma Vương sắp đặt trước...

Gã lắc đầu:

- Ông làm tôi rồi. Tôi không phục ông vì chuyện ông làm cho Ma Vương , tôi phục ông là về...cô Kiều Xuân . Ở đây cô Kiều Xuân là nữ hoàng. Người có nhiều quyền hành nhất ở đây, sau Ma Vương , là cô Kiều Xuân. Tuy thân ở đây nhưng linh hồn cô Kiều Xuân như bay bổng ở một vùng trời nào khác. Cô ấy không để mắt đến ai, không thèm lưu tâm đến ai. Ông mới tới có một ngày, một đêm, cô ấy đã yêu ông rồi. Nếu ông không tài hoa làm sao có chuyện đó...? Khi cô Kiều Xuân đến gặp tôi, tôi ngạc nhiên đến nỗi lúc đó ông chỉ cần đẩy nhẹ một cái tôi cũng té ngửa...Cô ấy ra lệnh cho tôi: tôi đến

phòng chàng không tiện. Chú hãy đưa chàng tới gặp tôi. Bất cứ lúc nào chú có thể...Bất cứ giờ nào...Tôi mong gặp chàng cả trong khi tôi ngủ...Tôi thức ngủ hay giờ giấc không thành vấn đề. Chú mang chàng tới gặp tôi lúc nào chú thấy không có gì nguy hiểm cho chàng. Nhưng ...nàng dặn dò tôi..đừng để cho chàng bị nguy hiểm. Nàng nóng gặp ông lắm...

- Hồi nãy tôi gặp nàng, nàng có nói cho tôi biết là nàng chờ tôi ở phòng nàng lúc 12 giờ đêm nay.

- Ông yên trí đi. Tôi sẽ đưa ông tới phòng nàng trước nửa đêm nay...Ông đã có kế hoạch nào "đập" thằng cha đó chưa ?

Tôi do dự. Thực ra những ý nghĩ của tôi vẫn còn mơ hồ, tôi chưa thể trình bày được gì rõ rệt ngay lúc này. Ma Vương là một địch thủ quá ư nguy hiểm, không thể khinh xuất cũng không thể liều lĩnh, nhất là trong vụ này còn có mạng sống của Kiều Xuân . Tôi thành thật đáp Bé Hiêu :

- Chưa có kế hoạch nào cả...Tôi chưa biết được rõ những gì tôi cần biết về Ma Vương nên chưa hoạch định được kế hoạch đối phó với hắn. Tôi cần có cơ hội đi khắp sào huyệt này. Tuy nhiên, tôi có thể nói trước với chú rằng ...nếu cần hy sinh mạng sống của tôi để cứu cô Kiều Xuân khỏi tay Ma Vương , tôi sẽ hy sinh nhưng nếu tôi chết thì Ma Vương cũng phải chết.

Gã kéo xích ghé lại để ngồi gần tôi hơn, giọng nói của gã trở nên thành khẩn, sợ hãi:

- Không liệu chết được đâu ông ơi...Nếu liệu mà làm chết được hắn nhiều kẻ ở đây đã liệu rồi. Phải có cách nào khác chớ mình chết mà hắn vẫn sống...chết uổng..

Tôi trấn an gã:

- Chỉ cùng lắm tôi mới phải liều...Còn bây giờ, tôi nghĩ rằng chúng ta chưa có gì bắt buộc phải hành động gấp rút lắm...Ma Vương đã bắt đầu tin tôi, cô Kiều Xuân chưa đến nỗi bị nguy hiểm lắm, chúng ta cứ từ từ mà tiến tới...

Đôi mắt Bé Hiêu rưng rưng lệ:

- Nếu ông phải dùng đến kế tạt sạt ấy, ông tin rằng có tôi bên ông...

Gã làm tôi xúc động, tôi vỗ nhẹ vai gã:

- Không nên. Chỉ một mình tôi liều với Ma Vương là đủ rồi. Chú phải sống để đưa cô Kiều Xuân yên lành ra khỏi nơi đây. Tôi chỉ can đảm hy sinh nếu biết chắc là chú sẽ đưa cô Kiều Xuân ra đi...

Gã vẫn ngoan cố:

- Không..Tôi muốn thoát thân lắm, muốn làm theo lời ông nhưng không được. Đến giờ hành sự có tôi bên ông. Có điều tôi sợ rằng súng đạn không biết có giết nổi hấn không ?

Tôi tỏ vẻ bất mãn:

- Chú lại nói nhăng rồi.. Mới hôm trước, chính chú nói với tôi rằng hấn cũng chỉ là người thường, mũi dao, viên đạn xuyên vào ngực hấn là hấn cũng chết như bất cứ ai. Sao bây giờ chú lại đổi giọng vậy ?

Gã thần thờ:

- Lần trước, tôi nói vậy là nói dóc...Tôi hạ giá hắn để khỏi sợ hắn quá...Đôi khi, tôi hoang mang không biết hắn thực sự là người hay là quỷ ! Sao thân thể hắn to lớn quá vậy ? Nếu hắn cũng là người thường như mình sao thân thể hắn to lớn đến thế.

Nỗi lo sợ trong tôi gia tăng với lời nói của Bé Hiêu . Tôi chỉ có một mình Bé Hiêu là đồng minh, nếu gã tin rằng Ma Vương không phải là người thường thì tôi khó nhờ cậy hay tin tưởng gì được nhiều ở gã. Bàn tay sắt của Ma Vương như đã xiết chặt càn cỏ Bé Hiêu . Tôi thử chế nhạo gã:

- Chán thật. Tôi vẫn tưởng chú là tay giang hồ trên không sợ Trời, dưới không sợ Đất, quỷ thần đều phải chạy mặt...Nếu chú tin ở chuyện hắn là Ma Vương từ Địa Ngục hiện hình lên đây thật thì hết nước nói rồi. Bé Hiêu mà cũng sợ ngáo ộp ư ? Chuyện lạ thế giới.

Gã rầu rĩ:

- Có thể hắn không phải là Ma Vương chính cống ...nhưng hắn cũng không xa lạ gì với quỷ dữ...

Tôi bắt đầu bực dọc thực sự. Một lý do chính làm tôi không vui là khi cãi lý với Bé Hiêu , tôi cũng cãi lý với chính tôi. Trong thâm tâm, chính tôi cũng sợ rằng Ma Vương không phải là người thường. Tôi cũng sợ, cũng nghĩ như Bé Hiêu , có điều gã nói ra mà tôi thì không mà thôi.

Vì vậy, tôi gắt:

- Nếu chú sợ hắn như vậy thì thôi đi... Về đi...Về mà thấp hương thờ

hắn, khẩn vái hắn. Tôi không nhờ cậy gì được chú, tôi không tin được chú...Để tôi rảnh tay đối phó với hắn. Quỷ hay là người, tôi cũng quyết hạ nó...

Tôi tưởng câu nói của tôi làm Bé Hiêu giận dữ nhưng không, gã vẫn chỉ rầu rĩ. Nhưng hắn nói:

- Ông không cần khích tôi. Tôi đã nói tôi ở bên cạnh ông, tôi sẽ có mặt bên ông dù cho có chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Có điều, tôi vẫn sợ.

Khi nói câu đó, thái độ và vẻ mặt của Bé Hiêu có một cái gì hiên ngang, hào hùng làm cho tôi xấu hổ đến nóng mặt. Sợ nhưng vẫn quyết tâm, sợ nhưng vẫn không lùi, Bé Hiêu mới thật sự là người can đảm cao độ, can đảm đến cùng. Tôi xiết chặt tay gã.

- Xin lỗi chú. Nhưng nếu chú sợ thì tôi nguy...Phải không sợ mới hy vọng thắng được kẻ thù chứ ?

Gã ngắt lời tôi:

- Ông không cần xin lỗi cũng như không cần khích tôi. Tôi sợ là vì ở đây có rất nhiều chuyện, nhiều cảnh ông chưa thấy mà tôi đã thấy. Cũng nên đưa ông đi để ông thấy vài cảnh, cũng không hại gì...Mấy giờ rồi ông?

- 11 giờ 20 - tôi đáp - chúng mình có hẹn lúc 12 giờ. Hơn nửa giờ chú đưa tôi đi coi,có đủ không?

- Được chừng nào hay chừng đó. Ông bận bộ đồ xám này không được..Ông nên thay bộ đen...

Tôi thay y phục thật nhanh:

- Ông có súng không ?

- Có đây.

Tôi móc khẩu súng lục ra cho gã coi, khẩu súng này đã bị Hải Tùng tước mất trong đêm tôi bị bắt cóc nhưng đã được Hải Tùng trao trả. Tôi ngạc nhiên khi thấy Bé Hiêu nói:

- Bỏ súng lại đi ông..

- Sao vậy?

- Không nên mang súng theo. Sẵn súng, ông có thể đem ra dùng..

Gã lắc đầu:

- Nổ một phát súng nửa đêm ở đây có khác gì kéo còi báo động ? Đêm nay, chúng ta chỉ nên đi coi thôi, đi và tránh đụng độ. Chưa phải lúc để chúng ta dùng súng.

Sự cảm phục Bé Hiêu trong tôi tăng lên. Gã nói đúng. Nhiều kẻ bị chết vì có súng trong tay. Khẩu súng trong tay tôi lúc này chỉ là một vật có hại nhiều hơn có lợi. Tôi bỏ khẩu súng vào lòng cái bình hoa trên bàn và tháo bao da bỏ xuống dưới gối.

- Bây giờ mình đi chứ ?

Gã rút ra túi ra một cặp giày nỉ, đế cao su:

- Ông mang cặp giày này đi cho êm.

Tôi mang giày vào chân. Chưa hết, Bé Hiêu lại móc trong túi ra một vật khác đưa cho tôi: một cặp bàn tay sắt trông đẹp như một món đồ trang sức. Tôi lồng những ngón tay vào hai bàn tay sắt đó. Bé Hiêu dặn dò:

- Công dụng của nó không bằng súng nhưng êm thắm hơn. Nếu phải dùng đến nó, chúng ta đánh thật nhanh, chuồn êm, lấy bất ngờ làm ưu thế. Đồng ý ?

- Hoàn toàn đồng ý.

- Chúng ta đi.

Gã tắt nốt ngọn đèn nhỏ trong phòng. Gã nắm tay tôi, dắt tôi tới tấm vách trong phòng ngủ, Tới đây, gã còn dặn nhỏ tôi:

- Đặt tay lên vai tôi. Tuyệt đối đừng nói gì nhé...

Tôi không nghe thấy một tiếng động lạ nào phát ra từ tấm vách, vậy mà một mảng vách đã chuyển dịch sang một bên, để lộ một lối đi. Tôi theo Bé Hiêu bước qua nơi vài gậy đồng hồ trước còn là một bức vách dày. Bé Hiêu dừng lại để đóng vách lại như trước. Rồi gã bước sang bên trái, tôi bước theo gã. Tôi đếm được năm mươi bước thì thấy gã đứng lại. Gã chớp đèn bấm. Tia sáng phát ra chỉ như ánh sáng của một con đom đóm. Đã quen mắt với bóng tối, tia nắng từ ngọn đèn bấm nhỏ xíu trong tay Bé Hiêu cho tôi nhìn thấy trước mắt tôi là một cửa thang máy. Gã bóp nhẹ tay tôi và dắt tôi vào thang

máy. Thang hạ xuống. Gã thốt ra một hơi thở nhẹ như bốt lo sợ.

Gã nói nhỏ vào tai tôi:

- Nguy nhất là đoạn đường mình vừa đi qua. Từ đây là đỡ rồi...

Thang máy đi xuống rất chậm. Khi thang ngừng, tôi ước lượng nơi đây phải là một nơi ở sâu trong nền toà lâu đài, chắc chắn nó phải ở dưới hành lang có cửa chính vào toà lâu đài.

Bé Hiêu lại nói nhỏ:

- Đường này là một đường bí mật. Tôi tin là cả lão già Hải Tùng cũng không biết. Đi đường này, mình chỉ sợ gặp có Ma Vương thôi. Mà tôi tin rằng giờ này không đi đường này...Chính vì lý do đó mà tôi mới đưa ông đi đường này..

Chúng tôi ra khỏi thang máy. Tôi theo gã đi qua một lối rộng chừng năm thước, dài chừng hai mươi thước. Hết lối đi, Bé Hiêu lại dừng bước. Rồi tôi thấy trong bóng tối dày đặc trước mặt có một vệt sáng mờ hiện ra: một khung cửa từ từ mở ra giữa tám vách ngay trước mặt chúng tôi. Kẽ hở mở lớn ra thật chậm. Bóng Bé Hiêu hiện ra giữa khung sáng ấy. Gã thận trọng thò đầu qua cửa, nhìn vào bên trong. Khi đã thấy rõ không có ai hay có dấu hiệu gì khả nghi bên trong, gã mới gạt đầu ra hiệu cho tôi bước theo.

Chúng tôi đang đứng trong một hành lang hẹp chỉ một người đi vừa. Hành lang này có đèn mờ. Không rõ ánh sáng từ đâu tới, chỉ thấy sáng lờ mờ như ánh trăng xuống. Tôi để ý nhìn và thấy vách hành lang làm bằng một thứ ván gỗ màu nâu và lối đi thoải dốc xuống dần. Đi hết hành lang này, chúng tôi xuống thấp hơn đầu hành lang kia đến mười thước.

- Như đường xuống Âm Ty ? - Bé Hiêu nói nhỏ - Ông thấy không? Lát nữa ông sẽ thấy Âm Ty.

Gã đi thẳng tới, tôi đi theo sát gót gã. Rồi chúng tôi lọt vào một góc tối. Tới đây, Bé Hiêu dừng lại. Dí sát miệng vào tai tôi, gã thào thì:

- Nằm sấp xuống mà nhìn. Đừng nói gì mà chết. Thở cũng phải thở nhẹ nhẹ...

Tôi nằm xuống theo Bé Hiêu . Nằm xuống, tôi mới thấy một kẻ hở như một vết nứt. Qua kẻ hở đó mắt tôi nhìn xuống căn phòng bên dưới. Cảnh vật mắt tôi nhìn thấy đó làm cho tôi rùng mình và làm tóc tôi dựng đứng lên.

Dưới tôi chừng hai mươi thước, Ma Vương đang ngồi trong một cái ngai lớn bằng đá đen phủ nhung đỏ. Y bận bộ áo đỏ chói, đỏ như máu tươi. Dưới chân ngai, tên nô lệ vệ sĩ da đen tên là A Cốc- tôi đã thấy tên này trong đêm Lê Các bước lên đài may rủi- đứng sững hai tay khoanh trước ngực. Hai bên ngai của Ma Vương có hai mù đàn bà mang mạng đen che kín đầu và mặt. Hai mù này bưng một bình bạc và một cái ly cũng bằng bạc.

Dưới chân ngai và cũng là dưới chân Ma Vương có một người đàn bà quì gối. Người đàn bà này không còn trẻ lắm nhưng cũng chưa già. Trước đây mười năm, bà này là một người đàn bà đẹp. Thân thể nàng, thấp thoáng trong bộ áo trắng mỏng, vẫn là một tấm thân đàn bà đẹp và kêu gọi. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn ngậy lên bình bạc và cái ly bạc trên cao, miệng nàng hé mở thòm thuồng. Nàng như phải trấn tĩnh nhiều để khỏi chồm lẩy vồ bình bạc và ly bạc do hai mù đàn bà kia bưng trên tay.

Ma Vương làm một cử chỉ. Hai mù đàn bà lặng lẽ đổ chất nước ở lòng bình bạc ra ly bạc . Người thiếu phụ khi trông thấy chất nước,

rướn mình lên như muốn vồ lấy nhưng A Cốc, tên hắc nô, đã đặt nẹ sọt roi làm bằng tóc đàn bà lên vai nàng và làm nàng chùn lại.

Ma Vương đỡ lấy cái ly bạc. Y giờ cao ly lên:

- Người đàn bà kia, tên người là gì ?

Giọng nói của Ma Vương tuy sang sảng nhưng vẫn vô hồn.

Trái lại giọng người đàn bà rung động và đứt quãng:

- Tôi tên là Ái Liên.

Tôi đã nhận ra nàng. Ái Liên là một nữ kịch sĩ nổi tiếng nhất trên sân khấu kịch nghệ cách đây hai mươi năm.

Màn kịch bên dưới tiếp diễn:

- Ái Liên...Người biết ta là ai ?

- Ngài là Ma Vương !

- Ta là gì của người ?

- Ngài là Chúa của tôi...!

Tôi cảm thấy Bé Hiêu rùng mình. Và tôi cũng rùng mình.

- Người có mấy Chúa ?
- Tôi chỉ có một Chúa...
- Chúa của người là ai?
- Chúa của tôi là Ma Vương !
- Người chịu hy sinh những gì cho Ma Vương , Chúa của người ?
- Tôi hy sinh hết cho Ma Vương , Chúa của tôi...
- Ái Liên...Người muốn gì..?

Hai tay chấp lại trước ngực. Ái Liên như muốn dùng bàn tay giữ chặt lấy trái tim. Giọng nàng rung động và nhỏ đến nỗi tôi gần như không nghe rõ:

- Tôi muốn gặp lại...một người đàn ông và một đứa trẻ...
- Hai người đó hiện ở đâu ?
- Hai người đó ...đã chết...
- Ta sẽ dùng quyền lực của Ta làm cho hai người đó sống lại vì người...Uống đi !

Trong giọng nói của Ma Vương khi Y nói với người thiếu phụ lời đó như có âm thanh mỉa mai, chế nhạo. Y đưa cái ly bạc ra trước mặt người thiếu phụ và nàng đỡ lấy ly bằng cả hai tay, đưa lên miệng uống cạn ngay chất nước trắng trong đó. Rồi nàng đặt ly xuống dưới chân ngài, cúi chào thật thấp và bước đi. Nàng đi ra ngoài vùng mắt nhìn của tôi, hình ảnh cuối cùng của nàng mà tôi thấy là nàng đi, mặt ngửng cao, mắt và vẻ mặt như người xuất thần, môi nó lẩm nhẩm như nói với người vô hình nào cùng đi bên nàng.

Tôi lại thấy lạnh người. Thái độ của Ma Vương , giọng nói của Y trong cuộc đối đáp với người thiếu phụ vừa qua, có một vẻ gì thật là ma quái. Ý nghĩ nhất định Ma Vương cũng chỉ là một người đàn ông bằng xương bằng thịt có sống có chết như tất cả mọi người đàn ông ở cõi đời này của tôi rung động và giảm đi một lúc một nhiều.

Tôi cố nhìn theo người thiếu phụ cho tới lúc mắt tôi không còn có thể thấy nàng nữa. Căn phòng bên dưới thật rộng. Qua vết nứt trên trần này, mắt tôi chỉ có thể nhìn được một phần ba căn phòng ấy. Vách phòng màu hồng bằng đá, trơ trọi không có vật gì trang hoàng. Nhiều chỗ vách có màn che như sau những tấm màn đó là những khoảng đục sâu vào vách. Trong một góc có một bồn nước, nước bắn vọt lên từ lòng một bát nước bằng đá hồng khổng lồ. Nhiều nệm gối bông cũng màu hồng đặt rải rác trên sàn, trên nệm gối có nhiều người nằm ngò. Tôi nhận thấy trong số có cả đàn ông lẫn đàn bà. Tôi ước lượng có chừng hơn mười cặp nam nữ đang ở trong phòng , mắt tôi chỉ nhìn thấy chừng ba bốn cặp.

Rồi...một tiếng cồng vang lên...

Những tấm màn treo ở vách được kéo lên..

Sau mỗi tấm màn đứng một tên nữ nô lệ, những tên này hướng mắt đăm đăm và thèm thường nhìn về phía Ma Vương . Tôi run lên. Cảnh hiện ra của chúng có cái vẻ ma quái khủng khiếp, giống như những oan hồn dưới địa ngục hiện về.

Ma Vương vẫy tay.

Một gã đàn ông tiến đến chân ngai và cũng như người thiếu phụ vừa rồi, gã quì gối xuống.

Hai thị nữ đứng hai bên ngai, một đưa cầm bình, một đưa cầm ly, lại rót chất nước trắng đục trong bình vào ly đưa lên Ma Vương .

Cuộc hỏi đáp trầm trầm như những lời kinh nhật tụng lại vang lên:

-Người biết Ta là ai?

- Ngài là Ma Vương ..

- Ta là gì của người ?

- Ngài là Chúa tôi...

- Người có mấy Chúa ?

- Tôi chỉ có một Chúa.

- Chúa của người là ai ?

- Chúa của tôi là Ma Vương .

- Người muốn gì ?

Gã đàn ông quì dưới chân ngài ngược mặt nhìn lên, lưng gã cũng thẳng lên. Giọng nói và vẻ mặt gã đã mất vẻ vô hồn, gã có một vẻ tàn ác ,thù hằn kinh khiếp:

- Tôi muốn giết kẻ thù hận. Tôi muốn tìm ra nó...Muốn tự tay tôi giết nó bằng đủ mọi cách, làm cho nó đau đớn.

- Người đã giết nó một lần, nhưng giết quá nhanh người chưa hả giận ? - Giọng của Ma Vương có vẻ chế nhạo, nhưng Y nghiêm giọng ngay khi nói tiếp - Ta sẽ cho phép người tìm lại được kẻ mà người thù hận và cho người có quyền giết nó một lần nữa theo như ý người muốn...Uống đi.

Gã đàn ông uống chất nước trắng đục trong ly bạc, cúi chào cảm ơn, rồi đi.

Cuộc lễ ma quái tiếp tục. Sau mỗi tiếng cồng, một tấm màn mở ra và một người bước tới dưới chân ngài của Ma Vương . Tôi nghe thấy một tên xin được làm vua, một tên khác muốn được làm gã đàn ông duy nhất trong một cõi Thiên Đường chỉ có toàn đàn bà.

Ma Vương hứa làm thoả mãn mọi ước muốn. Y không từ chối một ai.

Tôi hiểu: bọn đàn ông, đàn bà dưới mắt tôi là bọn nô lệ của Ma Vương .

Và chất nước trắng tôi thấy rót ra từ chiếc bình bạc trong tay đứa nữ tỳ của Ma Vương chính là chất ma túy giúp cho người uống nó thoả mãn mọi ước mơ. Lẽ tất nhiên ma túy không thể tạo ra được những cảnh thật, nó chỉ làm cho óc tưởng tượng của bọn người uống đó

tưởng là thấy sự thật, cảm thấy như đang sống thật, đang được giết kẻ thù hay đang hưởng thụ khoái lạc thật sự.

Tôi nhìn xuống, người ngậy ra, quên hết cả. Tôi quên cả Kiều Xuân và cuộc lần mò mạo hiểm đến phòng nàng đêm nay. Tôi quên nhưng may sao Bé Hiêu không quên. Chợt khe hồng trước mắt tôi khép lại. Bé Hiêu chạm tay lên vai tôi và chúng tôi đứng dậy. Êm lặng, chúng tôi đi ngược trở lên.

Tâm hồn tôi vẫn còn bán loạn vì cảnh kỳ dị vừa nhìn thấy. Tôi đã biết lý do vì đâu bọn hắc nô của Ma Vương lại sẵn sàng hy sinh mạng sống cho Ma Vương , tuyệt đối trung thành với Ma Vương . Sau mỗi lần nhờ chất ma túy , chúng được sung sướng, khi trở lại với thực tế, chúng chỉ có một ước muốn: lại được Ma Vương ban cho chất ma túy để lại sung sướng. Thiếu chất ma túy kia, đời sống của chúng không còn lạc thú nào.

Ba người đã chết ở Viện Bảo Tàng trong lúc tôi lấy trộm bảo vật hôm qua chắc chắn là ba người đã từng được Ma Vương cho hưởng thụ ma túy. Họ vâng lời Ma Vương một cách mù quáng, họ sẵn sàng chết cho Ma Vương .

Nếu Ma Vương ..không thực là Ma Vương , Chúa tể Địa ngục, Y cũng không làm cái tên Ma Vương bị mất giá...

Với những ý nghĩ ấy trong đầu, tôi bàng hoàng đi theo Bé Hiêu , đi mà không biết là mình đi đâu, đến đâu cho đến lúc gã dừng bước..ghé miệng vào tai tôi:

- Ông thấy sao? Tôi nói đúng không? Có đúng đó là đường xuống Địa Ngục không?

Tôi như đang cơn mê hoảng choàng tỉnh:

- Có gì lạ đâu? - tôi có ý định hạ giá Ma Vương - Y chỉ là một tên bán ma túy. Tôi đã từng thấy ở Trung Hoa, ở Nhật, những ổ ma túy lớn và nhiều chuyện lạ hơn thế nhiều...Bọn nghiện ma túy ở Đông Phương cũng sẵn sàng cầm dao cắt cổ người ta để có vài điều thuốc không khác bọn hắc nô ở đây.

Tuy cả tôi và Bé Hiêu cùng không tin tưởng mấy ở lời tôi vừa nói, song tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bé Hiêu cười khẩy:

- Tôi mong ông cứ nghĩ được như vậy mãi..

Chúng tôi theo nhau như hai bóng ma đi trong bóng tối. Tôi lờ mờ nhớ là có theo Bé Hiêu bước vào, bước ra nhiều thang máy, nhưng giờ đây tôi không còn nhận định được phương hướng nữa, tôi không còn nhớ phòng tôi ở phía nào. Nếu mất Bé Hiêu bậy giờ, chắc chắn tôi sẽ đi lạc, không làm sao về được nơi tôi ra đi.

- Đến nơi rồi.

Bé Hiêu nói. Gã giữ tôi đứng lại một lát, nghe ngóng.

Tôi thò tay vào túi lấy ra chiếc đồng hồ tay, mặt dạ quang của đồng hồ cho tôi nhìn được giờ giấc trong bóng đêm. Bây giờ là 12 giờ 15.

Bé Hiêu kéo tôi bước theo.

Tôi ngửi thấy trong không khí có một mùi thơm nhẹ nhàng...

Mùi thơm từ da thịt Kiều Xuân .

Tôi đã ở trong phòng nàng..

Vòng tay yêu tinh

Chương 14

Bất giác, tôi thốt lên thành tiếng:

- Đúng là nàng rồi...!

- Ai đó?

Tiếng nói của Kiều Xuân vang đến tai tôi, nàng nói nhỏ, giọng không có âm thanh ngạc nhiên hay sợ hãi.

- Tôi...Huy Giang đây..

Tôi vội vã trả lời nàng.

- Anh..

Một ngọn đèn mờ, nhỏ, sáng lên:

- Sao đến muộn vậy? Em chờ...Lo muốn chết...

Kiều Xuân đang ngồi trên giường, người nàng nhô lên trên đồng mền gối, đôi mắt nhung đen mờ rợn và sáng long lanh, mái tóc dài xoà xuống hai vai. Lúc này nàng có một vẻ đẹp khác: nàng là người đẹp nhất mà tôi đã được gặp, được gần. Mỗi lần gặp nàng, tôi lại thấy nàng đẹp hơn. Tôi thắc mắc không biết tôi sẽ còn thấy nàng đẹp hơn đến chừng nào nữa. Nàng bận chiếc áo ngủ lụa hồng. Từ đây về sau cho đến hết đời tôi, tôi biết tim tôi sẽ đập mạnh mỗi lần tôi trông thấy một chiếc áo ngủ lụa hồng, dù chỉ là chiếc áo được bày hàng trong tủ kiếng.

Nàng lẹ làng ra khỏi giường, chạy tới ôm chầm lấy tôi, hôn tôi. Tôi quên tất cả mọi chuyện khác..

Một lúc sau, không biết dài ngắn bao lâu, tôi nghe thấy tiếng động lạ sau lưng. Quay lại, tôi thấy Bé Hiêu đứng đó, hai tay chấp trước ngực, gã đang vừa cười, vừa khóc.

Bé Hiêu là một tên đạo chích nhưng là một đạo chích giàu tình cảm. Kiều Xuân nhìn gã, nàng cười, nói như một thiếu nữ tinh quái:

- Nếu anh cần nói..."Xứng đôi, vừa lứa " quá...Cứ việc nói đi...

Bé Hiêu cũng cười, giọng trêu mếu:

- Làm tôi nhớ lại...Ma Ri và tôi...Ngày bọn tôi mới yêu nhau. Cũng vậy...Ra rít...Xa nhau một phút gặp lại nhau là lại ôm nhau, hôn nhau...Ấm lòng lắm...

Đến lượt tôi nhớ lại thực tế, tôi nhìn quanh và hỏi chung cả Bé Hiêu lẫn Kiều Xuân:

- Xong rồi. Để bao giờ ba đưa mình thoát được ra ngoài, tha hồ mà...ra rít với xúng đôi...Bây giờ thì phải lo đề phòng chúng mình bị người khác bắt gặp. Có thể có ai biết được trong phòng này có người lạ không?

- Không đâu - nàng đáp - Người ở đây có thể kỳ lạ nhưng toàn là người lịch sự, tuyệt đối tôn trọng đời tư của nhau. Nếu không có lời mời nhau đến phòng, không ai tới phòng nhau lúc nửa đêm. Về việc có người nghi anh tới đây đêm nay nữa thì lại càng không lo. Vì Huy Giang và Kiều Xuân là hai kẻ ác cảm với nhau nhất đời, hai người đó nhìn mặt nhau còn không muốn, đâu có mất công đêm khuya tới thăm nhau...Và mất công...

Nàng hôn tôi:

-...Hôn nhau như thế này...

Tôi hỏi riêng Bé Hiêu:

- Còn chú? Có sợ bị người nửa đêm phát giác ra chú vắng mặt không? Như họ mở cuộc kiểm soát chẳng hạn?

Gã lắc đầu:

- Không sợ. Trừ khi có đại biến. Nếu có kẻ thấy tôi không ngủ ở trong giường, cũng không sợ. Tôi có thể nói là tôi đi kiểm soát hệ thống điện ban đêm. Chỉ có Ma Vương biết rõ việc tôi làm mà thôi. Kẻ khác không có quyền dòm ngó.

Nghe lời gã, tôi thấy cái hại và nhược điểm của Ma Vương: bao nhiêu quyền hành ở đây đều tập trung trong tay Y, không kẻ nào có quyền hành gì với người khác, trừ Y ra. Ma Vương không thể tin ở

ai, không cho phép mọi người biết đến việc làm của nhau, do đó không có sự dòm chừng nhau. Càng tốt.

- Nhưng, dù sao - tôi nói - chúng mình cũng phải đề phòng tối đa. Chúng mình chỉ nên nói chuyện trong bóng tối và nói thật nhỏ...

Kiều Xuân đưa tay tắt ngọn đèn ngủ bên giường. Rồi nàng đi tới kéo nhẹ tấm màn che cửa sổ. Ánh trăng mờ từ đỉnh núi cao bên ngoài xa kia chiếu vào phòng. Ba chúng tôi tới ngồi sát bên nhau trên cái ghế dài ở góc tối nhất của gian phòng ngủ thơm và ấm cúng.

Chúng tôi bàn kế hoạch, góp ý kiến.. Nhưng dù có bàn đến cả đêm hoặc bàn đến đêm mai, chúng tôi cũng chẳng đi đến đâu. Không có kế hoạch nào khả dĩ tin tưởng là thành công được thành hình. Đôi khi, chúng tôi cũng đưa ra được vài kế hoạch thoát đâu thấy hấp dẫn, nhưng chỉ cần xét sâu đến tác dụng đến hậu quả, lại thấy hỏng. Tôi có cảm tưởng như ba chúng tôi là ba con ruồi bị mắc trong một màng lưới nhện, càng vùng vẫy càng chóng chết, nhưng nằm yên rồi cũng chết.

Tiếng kêu nặng những kinh hoàng...

Tôi nẩy tới sau lưng Bé Hiêu.

Một tia sáng chiếu thẳng vào mặt Bé Hiêu. Một bàn tay từ bóng tối bay ra như một con rắn độc, bay tới chụp vào cổ Bé Hiêu. Tôi trông thoáng thấy nét mặt Bé Hiêu nhăn lại đau đớn, rồi hai bàn tay gã bay lên định gỡ cổ.

Ánh sáng chiếu vào mắt tôi, làm tôi không trông thấy gì hết. Tôi thụp người xuống và xông vào. Trước khi tôi kịp nắm được một vật gì, cây đèn bấm rơi xuống thảm rồi tấm thân Bé Hiêu bị đẩy mạnh ngã lên lưng tôi, tôi loạng choạng lùi lại. Đèn trong phòng bật sáng.

Đứng ngay trước mặt tôi, khẩu súng lục đe dọa trong tay, là Hải Tùng.

Đôi mắt Hải Tùng lạnh và tàn nhẫn. Có Thần Chết ở trong đôi mắt ấy. Đôi mắt ấy nhìn tôi rồi nhìn Kiều Xuân. Rồi nét mặt lão ôn hoà đi, bớt vẻ khấn trương như người vừa hết sợ hãi một chuyện gì. Rất nhanh, nét mặt ấy chuyển sang lạ lùng, không tin, ngạc nhiên. Sau đó, nét mặt ấy lại sắt đanh và tàn nhẫn trở lại. Họng súng chĩa vào ngực tôi không hề rung động.

Dưới chân tôi, Bé Hiêu lồm cồm bò dậy rồi loạng choạng đứng lên, hai bàn tay đưa lên xoa cổ. Tôi đưa một bàn tay ra giữ cho gã bớt run rẩy.

- Hai người này làm gì ở đây, Kiều Xuân?

Giọng nói của Hải Tùng vẫn nhỏ và nhẹ, như lão đang cố trấn tĩnh. Qua nét mặt thay đổi của lão, tôi biết lão vừa nghĩ gì trong những giây phút ngắn vừa qua: thoát đầu, lão tưởng tôi và Bé Hiêu vào phòng Kiều Xuân để lén làm một việc gì có hại cho nàng, sau đó, khi thấy Kiều Xuân vẫn yên lành, lão nghi ngờ cả nàng nữa.

Tôi phải làm sao để lão không nghi Kiều Xuân. Phải để Kiều Xuân ở ngoài cuộc bằng bất cứ giá nào. Tôi trả lời Hải Tùng trước khi Kiều Xuân kịp nói:

- Hải Tùng, ông làm chi mà dữ dội quá vậy? Tôi có làm gì đáng sợ đâu mà ông phải chĩa súng giữ tôi? Để tôi kể cho ông nghe tại sao tôi có mặt ở đây..Không có gì khó hiểu hết...Hồi nãy, vì khó ngủ, tôi đi trở xuống dưới phòng ăn. Nhưng chưa quen đường, tôi đi lạc. Tôi gặp gã này. Gã nói gã đi sửa điện gì đó trong lâu đài..Tưởng gã biết đường, tôi nhờ gã đưa tôi về phòng tôi. Nhưng khô hài hết sức, gã

đưa tôi về phòng cô Kiều Xuân...Chuyện chỉ có thể. Tôi rất muốn đi khỏi đây và cô Kiều Xuân cũng không bằng lòng thấy tôi vào phòng cô chút nào...Cô Kiều Xuân...Xin cô nói cho ông Hải Tùng biết sự thực có phải như tôi vừa nói không?

Tôi quay lại nhìn nàng. Câu chuyện của tôi tuy không vững lắm nhưng cũng có thể tạm nghe được. Nếu nàng cũng nhất định nói như tôi thì Hải Tùng có thể vẫn nghi ngờ nhưng không tìm được bằng cứ gì ngay lúc này. Nhưng Hải Tùng không chú ý gì đến tôi, lão hỏi lại Kiều Xuân:

- Kiều Xuân...Tôi hỏi cô...hai gã này vô đây làm chi?

Kiều Xuân nhìn thẳng vào mặt lão, rồi nàng bước tới đứng bên cạnh tôi:

- Bác sĩ Hải Tùng...- nàng nói - Ông Huy Giang đã nói dối như một người quân tử, nói dối để bảo toàn danh dự cho tôi. Nhưng sự thật không phải như ông ấy nói. Sự thật là chính tôi đã yêu cầu chú Bé Hiêu đây đưa ông ta tới đây gặp tôi. Hai người này không có tội gì cả. Trách nhiệm ở tôi hết.

Trên trán Hải Tùng chợt lộ ra những sợi gân máu và khẩu súng trong tay lão từ từ hạ xuống. Mặt lão đỏ lên. Cơ giận lạnh lùng đã biến thành cơ giận nóng bỏng. Lão có thể nguy hiểm, lão có thể làm hại chúng tôi nhưng tôi tin rằng Kiều Xuân biết rõ hậu quả việc làm của nàng.

- Như vậy nghĩa là. -Hải Tùng trầm giọng - cô đã lừa tôi? Cô tưởng là cô đã lừa nổi tôi ư? Làm to...Tôi biết ngay cô muốn dẫu tôi điều gì. Cô đã biết tánh tôi, tôi không ư bị ai lừa bịp...Cô và hấn quen biết nhau tự bao giờ?

Lão bắt đầu cuộc chất vấn, nhưng Kiều Xuân vẫn thản nhiên:

- Chúng tôi chỉ nhìn thấy nhau lần đầu khi ông đưa anh ấy đến gặp tôi đêm ấy...

- Cô cho tên kia đi mời hẳn tới đây đêm nay làm chi?

- Để nhờ anh ấy cứu tôi ra khỏi móng vuốt của Ma Vương.

Hải Tùng sững sờ trở mắt nhìn nàng:

- Tại sao cô lại nghĩ rằng hẳn có thể làm được việc ấy?

- Bởi vì...tôi yêu anh ấy. Và bởi vì anh ấy yêu tôi.

Lão quay lại nhìn tôi. Đột nhiên, cơn giận tiêu tan đi, đôi mắt lão trở lại hiền từ và ưu ái:

- Tội nghiệp - lão như nói một mình - hai người muốn chống lại Ma Vương ư? Hai người như một cặp cừu non trước miệng hổ dữ...

Kiều Xuân đưa tay ra, Hải Tùng cầm lấy bàn tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ như để làm nàng yên tâm. Lão hét nhìn nàng lại nhìn tôi, như chúng tôi là hai kẻ có mặt mũi, hình thù rất lạ mà lão mới gặp lần đầu. Rồi lão đi tắt hết điện trong phòng, chỉ để sáng ngọn đèn ngủ bên giường Kiều Xuân. Lão đi tới bên cửa sổ, hé màn che nhìn ra ngoài. Xong, lão trở lại với chúng tôi.

Lão ra hiệu cho chúng tôi lại gần:

- Lại đây các bạn. Chúng ta cần bàn chuyện này. Chú Hiêu, tôi xin lỗi đã làm chú đau. Tôi cũng xin lỗi đã coi thường chú. Còn Kiều Xuân, tôi không nghi ngờ gì cô, tôi không tới để rình rập cô. Tôi chỉ thấy cô có tâm sự gì khó giải quyết, tôi biết cô đang buồn, đang lo sợ, nhưng cô không nói với tôi. Song, tôi nghĩ là thế nào cô cũng nói cho tôi biết cô lo sợ gì..Tôi suy nghĩ về cô nhiều nên không ngủ được. Tôi nghĩ cô có thể đang nằm khóc. Nên tôi tới, định mở hé cửa coi cô ngủ yên hay thức. Không ngờ cánh cửa mở ra trước mặt tôi, tôi nhìn thấy bóng đàn ông lạ...Và chuyện xảy ra..Cũng may, chưa có gì đáng để ta phải ân hận cả.

Tôi đưa tay ra bắt tay lão, ngỡ ý quên thù hằn qua cái bắt tay ấy. Lão xiết chặt tay tôi. Bé Hiêu thì đứng nghiêm chào và hỏi:

- Thưa...tôi nên rút lui hay ở lại?

- Chú ở lại đây đã - Hải Tùng đáp.

Và lão hỏi tôi:

- Huy Giang...anh biết chú Hiêu này lâu chưa?

Bé Hiêu đỡ lời tôi:

- Thưa bác sĩ...khá lâu. Ông ấy cứu sống tôi. Ông ấy là ơn cứu tử. Tôi quyết đền ơn ông Huy Giang, dù có phải chết. Khi tôi được biết rằng sự đền ơn của tôi có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời của cô Kiều Xuân, tôi lại càng thêm hăng hái và quyết chí.

Tôi kể vắn tắt cho Hải Tùng nghe sự liên lạc giữa tôi và Bé Hiêu. Lão gật đầu tỏ vẻ tán phục:

- Tốt. Bây giờ đến lượt tôi nói về tôi. Tôi là thủ hạ của Ma Vương. Tôi có bốn phận phục vụ ông vì một lời thề nguyện rất nặng.

Tôi đã tự ý thốt ra lời thề ấy, không hề bị bắt buộc. Tôi chịu hết hậu quả việc tôi làm. Tôi đã tới tự nguyện làm đệ tử của Ma Vương chứ không như anh bị bắt buộc tới. Tôi nhìn nhận rằng anh không hề tuyên thệ trung thành với Ma Vương, mà dù anh có thề nguyện đi chăng nữa, lời thề của anh không có giá trị. Vì anh bị cưỡng bách, không thề trung thành không được. Anh có quyền làm đủ mọi cách để tự giải thoát. Nhưng tôi không thể làm được như anh. Tôi không thể làm phản lại những gì tôi đã hứa. Ngoài ra, tôi còn tin chắc rằng nếu tôi không là đệ tử của Ma Vương tôi sẽ không sống được lâu. Mà tôi thì rất muốn được sống. Cuộc sống của tôi, nhờ Ma Vương, đã cho tôi hưởng thụ hạnh phúc, những hạnh phúc mà nếu không có Ma Vương thì tôi không thể nào được hưởng. Trước khi tới với Ma Vương, tôi là kẻ sống mà cũng như chết. Ma Vương cải tử hoàn sinh cho tôi. Anh Hiêu đây nhờ anh cứu cho khỏi chết, ghi ơn anh và trung thành, hy sinh với anh chừng nào, tôi đối với Ma Vương cũng thế. Nếu anh thông cảm được lòng anh Hiêu, chắc chắn anh cũng thông cảm được lòng tôi với Ma Vương.

Tôi nói rõ ràng như vậy để anh hiểu rằng...tôi không hứa hẹn giúp đỡ gì anh và Kiều Xuân hết. Tôi chỉ có thể giúp các người bằng cách báo cho các người biết những nguy hiểm sắp tới với các người, và nhắm mắt làm ngơ những gì tôi biết về việc làm của các người, như việc đêm nay chẳng hạn.

- Thừa bác sĩ...- tôi nói với lão - được ông giúp như vậy đã là quá nhiều lắm rồi. Thật ra, tôi không dám mở miệng yêu cầu ông giúp cho như thế.

Hải Tùng thốt ra một tiếng thở dài chất chứa nhiều âu lo trước khi nói tiếp:

- Điều quan trọng thứ hai tôi cần nói với anh là...theo như tôi nghĩ, theo những hiểu biết của tôi...anh khó có thể thắng Ma Vương. Không thể thắng mà thua thì chắc chắn. Con đường anh chọn đi đó là con đường dẫn đến cái chết. Chết thê thảm, ghê rợn. Tôi biết anh can đảm có thừa nhưng can đảm không đủ giúp anh thắng được Ma Vương. Tôi cần nói thế trước mặt Kiều Xuân để cho nàng biết, để nàng suy nghĩ trước khi bằng lòng chấp nhận để cho người nàng yêu dấn bước vào con đường chết...

Lão kết luận sau vài giây yên lặng:

- Tôi mong hai người tìm một lối thoát khác.

Tôi nhìn vào mặt Kiều Xuân. Làn môi nàng run run và đôi mắt nàng biểu lộ sự đau đớn:

- Còn có lối thoát nào nữa không?

Nàng run giọng hỏi, tiếng nói nhỏ như tiếng thì thầm.

Tôi trả lời thay Hải Tùng:

- Có một lối thoát.. Đó là...em trở thành vợ Ma Vương...Nhưng em chỉ có thể chọn lối thoát đó sau khi tôi chết.

Hải Tùng giơ tay ra ngăn tôi lại:

- Đừng vội bi phẫn. Hãy nghe tôi nói, tôi chưa nói hết ý mà...Tôi không cho việc Kiều Xuân trở thành vợ Ma Vương là một lối thoát đâu...

Có vẻ do dự, ngần ngại, Hải Tùng liếc mắt nhìn Bé Hiêu. Nhưng ngay sau đó, lão vội nghĩ sang chuyện khác. Đúng ra là lão nghĩ tiếp về những gì lão sắp trình bày với chúng tôi:

- Anh nên biết rằng...tôi muốn anh thắng. Đúng hơn là tôi muốn anh thoát tay Ma Vương. Thoát hay thắng cách nào không tổn hại đến lời thề của tôi với Ma Vương, hoặc làm cho cuộc sống của tôi bị đe dọa. Nên nhớ rằng nếu Ma Vương chết, tôi cũng không thể sống. Tức là tôi phải chết theo Ma Vương. Nếu anh chỉ tìm cách thoát khỏi tay Ma Vương, tôi sẽ giúp anh. Ngoài việc đó ra, tôi không thể làm gì giúp anh được hết. Cũng nên nhớ rằng tôi là thủ hạ của Ma Vương, nếu Ma Vương ra lệnh cho tôi giết anh, tôi sẽ phải theo lệnh...giết anh.

Kiều Xuân thản nhiên nói:

- Nếu Huy Giang chết, tôi cũng chết. Nếu ông giết anh ấy, ông cũng giết cả tôi.

Nàng nói bằng một giọng thản nhiên, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng Hải Tùng cũng như tôi, chúng tôi cùng hiểu rằng nàng nói sự thực. Sự việc xảy ra sẽ đúng như nàng nói.

- Dù cô có vì Huy Giang chết mà chết, tôi vẫn cứ phải giết Huy Giang...nếu Ma Vương bảo...tôi giết...

Hải Tùng cũng không cao giọng khi nói câu đó. Và Kiêu Xuân với tôi cũng biết lão nói sự thực.

Im lặng một lúc. Chợt Kiêu Xuân lên tiếng:

- Hải Tùng, hồi nãy ông vừa sắp nói đến một lối thoát nào khác.

Hải Tùng vội ngắt lời nàng:

- Huy Giang...tôi không muốn biết gì hết về kế hoạch của anh. Tôi chỉ muốn biết được một điều: anh có tính giết Ma Vương không?

Tôi do dự. Đây là câu hỏi quan trọng và khó trả lời. Nguy hiểm nữa. Hải Tùng vừa nói rõ cho tôi biết lão không muốn ai tính chuyện giết Ma Vương. Nếu bây giờ tôi nói tôi tính giết Ma Vương, phản ứng của lão sẽ ra sao? Không nên đòi hỏi lão quá nhiều. Còn như nếu tôi nói tôi không định giết Ma Vương tôi sẽ can lỗi nói dối lão. Khi lão biết sự thực, lão sẽ không còn nể nang gì nữa. Tuy chưa được gần Hải Tùng lâu, tuy chưa biết nhiều gì về lão, qua những lời lão vừa trách Kiều Xuân, tôi cũng biết rằng lão là người không thích bị ai lừa bịp, dối trá.

Thông cảm sự yên lặng của tôi, lão bình thản tiếp:

- Như vậy tức là tôi hiểu...anh mưu tính giết Ma Vương. Trước hết tôi khuyên anh bỏ mưu toan đó. Vì việc đó không thể thực hiện được. Anh nghĩ rằng anh có thể giết Ma Vương lúc chỉ có anh và ông ấy ngồi gần nhau? Nhưng anh chưa biết rằng Ma Vương không bao giờ ở một mình cả. Lúc nào cũng có những vệ sĩ gần ông ấy. Anh không thấy chúng đâu. Có những tên vệ sĩ ra mặt và có những tên nấp trong vách, trong những chỗ nấp bí mật không ai ngoài Ma Vương ra, biết. Trước khi anh kịp ra tay, chúng đã nắm cổ anh chặt cứng rồi. Ma Vương lại tinh nhanh và khỏe một cách khủng khiếp. Tôi tin rằng một viên đạn không đủ sức làm chết được Ma Vương cũng như một viên đạn chưa đủ làm chết một con voi đầu đàn vậy. Điều quan trọng là anh sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện ý định mưu sát.

Tôi không nói gì hết, nhưng tôi nghĩ đến vết nứt trên trần nhà qua đó tôi nhìn trộm được Ma Vương hồi nãy. Hải Tùng tuy thông minh

nhưng cũng không biết hết được tất cả. Một họng súng trường chĩa qua khe nứt đó chiếu xuống ngực Ma Vương có thể nổ liền một tràng tám chín viên đạn mà bọn vệ sĩ vẫn chưa biết súng nổ từ nơi nào. Với tám chín viên đạn súng carbin vào ngực, dù Ma Vương có mạnh như voi cũng phải chết. Y chỉ không chết nếu Y không phải là người.

Như hiểu ý được ý nghĩ của tôi, Hải Tùng nói tiếp:

- Giả tử như anh có thể giết được Ma Vương, một việc mà tôi tin chắc là không sao xảy ra được, anh cũng vẫn không thể thoát chết. Nếu giết Ma Vương, anh nên tự tử ngay tại chỗ thì hơn. Vì không có một nơi nào trên trái đất này anh cho thể sống mà bọn đệ tử của Ma Vương không tới giết anh. Bởi vì Ma Vương ngự trị trên linh hồn và thể xác nhưng đệ tử của ông không phải chỉ nhờ hình phạt, nhờ sự sợ hãi mà thôi. Ma Vương không chỉ đe dọa và trừng phạt người. Ông ấy biết đả ngộ người, Ma Vương trả công rất hậu. Ma Vương cho nhiều người được sống sung sướng, hạnh phúc, quyền lực, danh vọng. Ông ta có quá nhiều đệ tử, nhiều đến nỗi anh không thể tưởng tượng được. Đệ tử của ông có mặt trên khắp nơi, trong số có nhiều kẻ có thể lực lớn. Kiều Xuân, tôi nói có đúng không?

- Ông nói đúng.

Nàng đáp. Vẻ mặt nàng thêm sợ hãi hơn.

- Đệ tử của Ma Vương không phải chỉ là bọn hắc nô hoặc số người anh thấy ở đây - Hải Tùng nói tiếp – Tôi sống bên Ma Vương đã lâu, tôi có thể tự hào tôi là người biết hơn ai hết về Ma Vương, tôi cũng chưa được biết tới một phần ba số đệ tử của ông ta. Không được đâu...Huy Giang, anh phải bỏ mưu toan hạ sát Ma Vương. Nếu anh thất bại, cái chết của anh rất khủng khiếp. Nếu anh thành công anh cũng vẫn chết. Nếu anh chết mà không giết nổi Ma Vương, Kiều Xuân không được giải cứu. Còn như nếu anh chết sau Ma Vương, nàng yêu anh, làm sao nàng có thể sống được khi anh chết vì nàng? Sự giải thoát của nàng nếu phải trả bằng cái chết của anh, sẽ quá

đất.

Kiều Xuân đứng phất dậy, nàng dang trước mặt tôi như để đem thân ra bảo vệ tôi và nàng kêu lên:

- Không...Không...Tôi không muốn Huy Giang phải chết...!

Tôi đột ngột hỏi:

- Hải Tùng...Tại sao Ma Vương bận áo thụng mỗi khi ngồi lên ngai và tại sao trong lúc có người đi lên đài may rủi, hai tay ông ta cứ dẫu ở trong tay áo?

Câu hỏi bất chợt và không liên can gì đến câu chuyện đang nói của tôi làm Hải Tùng ngạc nhiên, lão trở mắt nhìn tôi:

- Anh...anh nói chi?

- Tôi đã trông thấy Ma Vương thò hai tay trong tay áo ba lần – tôi nói – Hai lần khi Lê Các lên đài, một lần người đi lên đài là tôi. Ông cũng để ý thấy chứ? Sau khi Ma Vương thò tay ra kéo cái cần sắt làm đảo lộn thứ tự những vết chân vàng, Y thò hai tay vào trong tay áo rộng ngay. Y chỉ rút tay ra khỏi tay áo khi cuộc đi trên những bước chân vàng may rủi đã chấm dứt. Tại sao thế? Chắc chắn có nguyên do nào chứ?

- Bộ anh nghĩ rằng Ma Vương đã bịp chúng ta với trò may rủi đó sao?

- Nghĩ thì chưa. Tôi chỉ thấy thắc mắc. Hải Tùng, ông đã từng chứng kiến nhiều cuộc đi lên đài may rủi, ông thử nhớ lại coi có lần nào ông

thấy Ma Vương để hai bàn tay ở ngoài tay áo hay không? Ông cố nhớ coi...

Lão im lặng, nhưng tôi biết lão đang suy nghĩ. Mặt lão trắng ra..

Sau cùng lão nói:

- Tôi không nhớ ra. Vì tôi không để ý. Lần nào có người lên đài tôi cũng chỉ chú ý nhìn những bước chân vàng. Nhưng...dường như tôi chưa lần nào trông thấy hai bàn tay của Ma Vương trong khi có người đang bước trên những bước chân vàng thì phải...

Chợt lão đứng bật dậy:

- Bậy...Không thể được...Dù cho Ma Vương có thả hai bàn tay trong tay áo thì...có gì khả nghi đâu?

Tôi như người thợ săn nóng ruột bắn bừa một mũi tên vào bóng tối nhưng không ngờ trúng con mồi. Tôi đang tạo ra sự nghi ngờ quyền lực trong lòng Hải Tùng. Và cả trong lòng Bé Hiêu nữa.

- Ông chắc chắn là không có gì khả nghi không? – Tôi háng hái tiếp – Ông có chắc chắn là Ma Vương không chơi trò bịp bợm không? Có ai đã thắng được Ma Vương với cái trò ma quỷ ấy chưa?

Nghe tôi nói, Hải Tùng thở ra một hơi dài. Lão như người vừa trút được gánh nặng:

- Huy Giang, Anh làm cho tôi nghi ngờ rồi cũng lại chính anh làm cho tôi hết nghi ngờ. Tôi đã ở gần Ma Vương 5 năm...Rất tiếc, tôi đã thấy ba người thắng Ma Vương trên những bước chân vàng đó..

Tôi như người bất thành linh bị tát mạnh một cái vào mặt. Nếu có người thắng Ma Vương tức là nếu có người đặt chân lên bốn bước chân vàng của Phật trên đài may rủi đó thì không thể nói là Ma Vương chơi bịp. Tôi ngồi lặng đi không còn nói gì được, nhưng Kiều Xuân hỏi:

- Ba người may mắn đó bây giờ đâu cả rồi?

Hải Tùng lại có vẻ bối rối:

- Một người vì có bệnh nặng từ trước nên...đã chết sau đó sáu tháng...

Giọng nói của Kiều Xuân có âm thanh chế riễu:

- Đúng. Lão đó có bệnh từ trước, thôi thì cho lão chết đi cho rảnh. Nhưng còn hai người may mắn kia?

- Một người chết vì tai nạn phi cơ rớt giữa Thái Bình Dương...- Hải Tùng đáp – Nàng là một người đàn bà. Một tai nạn bất ngờ mà cũng là rất thường. Ma Vương dù có quyền phép nhưng cũng không thể ngăn nổi tai nạn xảy ra. Phi cơ chìm xuống đáy biển và tất cả mọi hành khách trên đó đều mất xác...

Kiều Xuân vờ ngây thơ:

- Như thế là bà đó không may chứ có may mắn gì đâu? Tai nạn đó xảy ra sau ngày bà ta thắng Ma Vương bao lâu nhỉ?

- Ba tháng sau...

- Cũng lại ba tháng sau. Thế là đã hai người chết rồi, chết mà chưa được hưởng thụ gì hết...Thật tiếc. Còn người thứ ba?

- Người thứ ba thì tôi không biết...

Như bất mãn với chính mình, đôi lông mày rậm của Hải Tùng nhíu lại, giọng nói của lão trở thành gắt gỏng:

- Tôi thật không biết...Nhưng chắc chắn đang sống sung sướng ở đâu đó, ở Ba Lê, Đông Kinh...những kinh thành ăn chơi xa hoa quốc tế. Hắn có thể đang sống ở Trung Đông. Hắn muốn được làm vua trong một xứ Ngàn Lẻ Một Đêm. Ma Vương đã cho hắn toại nguyện.

Kiều Xuân kể nói như người tính sổ:

- Hai người chết chắc chắn, một người mất tích. Nhưng cứ vô tư và bình thản mà nghĩ...nếu người may mắn thứ ba đó mà còn sống, dù là sống ở một nơi thật kín đáo nào đó, ông cũng phải đôi khi nghe nói xa gần đến hắn chứ? Ông nên tìm coi hắn ra sao rồi? Có thể nào hắn cũng...cũng gặp tai nạn không may như hai người kia không?

Câu nói nhẹ nhàng của Kiêu Xuân là một đòn đau đánh mạnh vào tâm trạng của Hải Tùng. Lão ngồi ngây mặt ra đến một lúc. Lão có thừa thông minh, không cần phải nhấn mạnh ở điểm khả nghi về trường hợp mất tích của kẻ may mắn thứ ba, Hải Tùng cũng thấy trường hợp đó đầy nghi ngờ để cho lão suy nghĩ, tìm biết.

Chờ cho niềm nghi ngờ đã in sâu vào tâm trạng Hải Tùng, tôi mới nói:

- Như vậy là từ ngày nào tới giờ, có ba người đã may mắn hơn Ma Vương. Nhưng trong số đó có hai người đã chết vì tai nạn, còn số phận một người thì chưa biết ra sao. Cũng không có gì là khó hiểu. Ông Hải Tùng, nếu ông ở vào địa vị Ma Vương, ông cũng dự biết rằng không nên làm cho những đệ tử của mình hoàn toàn tuyệt vọng. Đôi khi cũng phải cho họ có hy vọng. Đôi khi cũng nên dàn xếp cho một kẻ nào đó thắng mình để cho những kẻ kia thêm hăng hái, thêm tin tưởng. Khi Ma Vương có thể làm cho kẻ khác thua, Ma Vương cũng có thể làm cho người khác thắng. Cho thắng để rồi cho chết trong một tai nạn thì có thắng cũng bằng không...

Bé Hiêu thốt ra một câu thật đúng lúc. Gã tránh cho tôi khỏi phải nói ra lời kết tội nặng nề có thể làm chướng tai Hải Tùng:

- Khốn nạn...Vậy là lừa bịp rồi. Hấn thông minh mà thắng bằng cách bịp mình thì đâu có gì đáng cho mình phục, mình sợ..?

Được thế, tôi nhắc lại câu hỏi:

- Ma Vương đã làm gì hai bàn tay dẫu trong tay áo thụng của ông ta suốt trong thời gian có người đi lên đài may rủi?

Kiều Xuân tiếp lời:

- Số phận của kẻ may mắn thứ ba ra sao khi thắng Ma Vương?

Nhiều giọt mồ hôi đọng lại trên trán Hải Tùng.

Lão không còn giận dữ vì Ma Vương, thần tượng của lão bị chúng tôi nghi ngờ. Lão đang run rẩy như người bị xúc động mạnh.

Tôi vỗ vai lão:

- Hải Tùng, ông vừa nói với bọn tôi rằng ông không thích ai lừa bịp. Giả tử như Ma Vương lừa bịp ông, Ma Vương đưa ông ra làm một trò ma giáo ma ông yên trí đó là chuyện quan trọng thật, ông xử sự ra sao?

Tôi thấy rõ lão cố gắng lấy lại sự trấn tĩnh. Tình trạng xúc động và cố gắng tự chủ của lão làm cho tôi thấy sợ. Tôi đã kết tội Ma Vương quá nặng trong khi tôi chưa có một bằng chứng xác thực nào để có thể căn cứ vào đó mà quả quyết rằng Ma Vương bịp. Và nếu Hải Tùng biết rằng tôi chỉ cố tình tố cáo Ma Vương để lung lạc lòng tin tưởng của lão...

Nhưng rất may, lời tố cáo của tôi không phải là hoàn toàn vu vơ. Suốt trong thời gian có người đi lên đài may rủi, quả thực hai bàn tay của Ma Vương đều nằm gọn trong hai tay áo y. Kiều Xuân, Bé Hiêu nhận thất thế và Hải Tùng cũng nhận thấy như thế. Lại còn những trường hợp gặp tai nạn khả nghi của những kẻ may mắn chiến thắng Ma Vương. Dù ngoan cố đến đâu, Hải Tùng cũng không thể chối được sự khả nghi. Người ngu si nhất đời cũng nhận thấy Ma Vương đáng nghi, đừng nói gì đến người thông minh như Hải Tùng.

Như người vừa chọn xong một quyết định, Hải Tùng không trả lời tôi, lão quay lại Bé Hiêu:

- Anh Hiêu...anh phải nói thật: đã bao giờ anh xem kỹ bộ máy điện mà Ma Vương vẫn nói là chỉ dùng để đảo lộn thứ tự những bước chân vàng trên 21 bậc thang của đài may rủi chưa? Anh phải nói sự thực đừng bịa đặt lừa tôi mà đại...

Bé Hiêu bối rối hết nhìn tôi lại nhìn Kiều Xuân. Gã nuốt nước miếng hai ba lần.

- Trả lời ngay...

Hải Tùng gay gắt, trang nghiêm ra lệnh.

Bé Hiêu khổ sở nói như kẻ tuyệt vọng:

- Thiếu tá Huy Giang, cô Kiều Xuân..Thật trong đời tôi, tôi nói dối đã nhiều song chưa bao giờ tôi thấy muốn nói dối bằng lúc này. Tôi rất muốn nói rằng tôi chưa biết gì về bộ máy đó hoặc tôi đã xét nó và thấy nó là máy bịp. Song rất tiếc...Sự thật là tôi đã xem xét kỹ nó rồi và thấy nó không có gì là khả nghi hết. Nó chỉ hoàn toàn một cái máy điện dùng để thay đổi vị trí những bước chấu vàng trên 21 bực thang...

Lời khai của Bé Hiêu làm tiêu tan hy vọng của tôi trong nháy mắt. Nếu Ma Vương bịp, y chỉ có thể bịp với cái máy điện gắn gần ngay ngai vàng đó của y. Nếu Y bịp, nhất định Y phải bịp bằng cái máy đó. Trong vài giây đồng hồ, tôi hơi hận Bé Hiêu vì gã đã không tể nhị chối là gã không biết. Nhưng ngay sau đó, tôi lại nghĩ khác: Bé Hiêu có quyền được nói sự thật.

Tôi gượng vui để nói với Bé Hiêu:

- Chú nói sự thật là đúng. Chúng ta đang hận vì bị Ma Vương lừa bịp, tất nhiên chúng ta không thể bắt chước Ma Vương mà lừa bịp lẫn nhau. Dù cho sự lừa bịp ấy có đem lợi đến cho chúng ta nhiều là chừng nào.

Bé Hiêu rên rỉ:

- Tôi muốn nói dối lắm Thiếu Tá ơi...Nhưng không nói được.

Bỗng dưng tôi nhận thấy Hải Tùng lại có thái độ khác lạ kỳ dị. Tôi tưởng rằng sau khi nghe Bé Hiêu nói thế, lão phải tươi lên vì lòng tin ở Ma Vương của lão không bị suy giảm, nhưng không, lão lại có vẻ xúc động và khổ sở, bối rối hơn bao giờ hết.

- Hiêu, anh về đi – lão đột ngột nói – Tôi sẽ đưa ông Huy Giang về phòng.

Bé Hiêu đi tới bức vách. Gã vừa cười vừa méo cúi chào, rồi bức vách mở ra, để lộ một lối đi, gã biến mất qua khe hở đó.

Chớ Bé Hiêu đủ thì giờ đi xa rồi, Hải Tùng mới lên tiếng:

- Kiều Xuân...bây giờ để tôi nói cho cô biết lý do làm tôi tới đây đêm nay. Như tôi đã nói, tôi không tới để rình rập cô vì nghi ngờ cô lừa dối tôi. Thật sự không phải thế. Tôi suy nghĩ về cô rất nhiều trong mấy ngày gần đây và tôi vừa nghĩ ra được một kế có thể làm cô thoát được tay Ma Vương...Lẽ tất nhiên tôi chỉ đề nghị thôi, Kiều Xuân mới là người quyết định.

Tôi và Kiều Xuân cùng nín thở nghe lão nói tiếp, Kiều Xuân đưa bàn tay mềm của nàng ra nắm chặt lấy tay tôi.

- Tôi chợt nhớ ra cái mưu này trong một truyện cổ của Trung Hoa. Kế giả chết. Trong truyện cổ, người ta gọi là kế "thiền thù thoát xác", con mồi bị người bắt, giả chết để người đem vứt đi và nó sống lại. Trong vở kịch lớn của văn học Anh quốc, vở Roméo and Juliet của đại văn hào Shakespeare cũng có cái mưu kế giả chết đó. Hai người còn nhớ nàng Juliet được một tu sĩ giúp cho bằng cách cho nàng uống một thứ thuốc làm nàng chết trong mấy ngày chứ? Trong vở kịch ấy, Ma Vương của cặp tình nhân đáng thương đó chính là hai

gia đình thù hận nhau của họ.

Kiều Xuân nói như người thì thầm:

- Giả chết? Tôi phải giả chết...?

Hải Tùng gật đầu. Đôi mắt lão nhìn nàng chan chứa cảm thương. Tôi có cảm giác như Kiều Xuân chính là con gái lão, một người con gái được ông bố già yêu thương, hy sinh cho tất cả để được sung sướng.

- Gần như vậy thôi chứ không hẳn là giả chết...

Giọng nói của Hải Tùng lúc đó vừa chứa chan hy vọng, thương yêu, vừa nhuốm đau đớn, tủi cực:

- Với sự hiểu biết của tôi về y dược và cơ thể con người, tôi có thể làm cho Kiều Xuân trong một thời gian tương đối ngắn, từ một cô gái khoẻ mạnh, tươi trẻ, đẹp như hiện nay trở thành...già, yếu, xấu, bệnh tật. Làm cho nét quyến rũ của Kiều Xuân mất đi, Ma Vương sẽ không còn thấy Kiều Xuân xứng đáng với y nữa. Tôi sẽ giữ cho Kiều Xuân ở trong tình trạng đó mãi cho tới khi nào Ma Vương tìm được người đẹp nào khác và chán hẳn cô...Hoặc cho đến lúc có sự việc khác xảy ra...

Lão giơ tay lên cản Kiều Xuân:

- Khoan đã. Cho tôi nói hết. Tôi cần phải nói hết những gì có thể xảy ra cho cô. Nếu làm vậy, sắc đẹp của cô có thể nguy hại đấy. Vì làm cho cô mất đẹp thì dễ nhưng làm cho cô trở lại đẹp thì hơi khó. Có thể vì thời gian giữ cô ở trạng thái xấu lâu quá đi, tài năng của tôi không còn làm cô trở lại đẹp như xưa được nữa. Có điều tôi chắc

chấn rằng nếu cô xấu xí, ốm yếu, bệnh tật, Ma Vương sẽ không chọn cô đâu. Việc này quan hệ tới cô, chỉ có cô là người quyết định.

Kiều Xuân áp bàn tay tôi lên ngực nàng, nàng hồi hộp:

- Để thoát tay Ma Vương, tôi chấp nhận tất cả nguy hiểm. Bác sĩ Hải Tùng, tôi bằng lòng theo mưu kế của ông.

Và nàng hỏi dồn:

- Mưu này có thể thành công, phải không ông?

Hải Tùng không tỏ ra vui mừng, phấn chấn khi Kiều Xuân bằng lòng mưu kế của lão. Trái lại lão tỏ ra ưu phiền, lo âu:

- Trước đây, khi mới nghĩ ra được mưu này, tôi tin là có thể thành công. Đó là khi tôi chưa biết trong cuộc có một chàng Romeo, khi đó tôi tưởng chỉ có mình nàng Juliet mà thôi...

Kiều Xuân nhíu đôi lông mày, ngạc nhiên:

- Ông nói gì?

- Cô còn trẻ con quá - Huy Giang cầm nhẹ bàn tay nàng – cô có chịu xa hẳn người cô yêu không? Không gặp mặt chàng, không bao giờ thư từ cho chàng, không được nghe tiếng chàng nói... Như vậy không phải là trong một tháng mà là một năm, hai năm? Cô có chịu để cho tình yêu chết mòn trong trái tim chàng không? Cô có chịu sống cũng như chết rồi không?

Kiều Xuân trả lời ngay:

- Không.

Tôi thấy đã đến lúc tôi phải có tiếng nói trong vụ này:

- Còn tôi thì các người bỏ đi đâu? Dù cho Kiều Xuân có thuận theo mưu kế của ông đi nữa, không lẽ tôi như người ở ngoài cuộc, khoanh tay chờ hạnh phúc từ trên trời rơi xuống hay sao? Tôi không thể ngồi yên được...

Hải Tùng bình thản đáp:

- Tôi không có ý thuyết phục Kiều Xuân. Tôi chỉ đưa ra một mưu kế mà tôi nghĩ rằng may ra có thể thành công. Mưu kế ấy không phải là dễ thực hiện. Ma Vương không phải là người dễ bị lừa. Phải làm sao cho Kiều Xuân có những triệu chứng bệnh tật thật. Ma Vương sẽ sai tôi điều trị cho nàng. Khi thấy tôi chữa không được, ông ta sẽ nhờ đến những bác sĩ tài ba khác. Nên nhớ không phải chỉ mình tôi trong số đệ tử Ma Vương là bác sĩ...

Tuy vậy tôi vẫn tin rằng tôi có thể qua mặt được những nhà y học chuyên khoa ấy được, vì tôi ở gần người bệnh hơn, vì tôi không bị nghi ngờ. Mưu kế này nếu thực hiện, cần thiết một thời gian rất dài! Vì sao? Vì Ma Vương không chịu thua sớm đâu. Nếu ông chỉ muốn gần Kiều Xuân vì sự đòi hỏi của dục tình không mà thôi – tôi xin lỗi phải nói quá trắng trợn, nhưng lúc này không phải là lúc chúng ta có thì giờ nói xa xôi, bóng gió – làm cho ông ta mất thêm muốn thật dễ. Nhưng cảm tình của Ma Vương với Kiều Xuân không phải chỉ là sự thèm muốn của dục tình. Ma Vương coi trọng Kiều Xuân hơn thế. Nên nhớ Ma Vương đã chọn nàng làm người mẹ của con ông ta. Và khi Ma Vương đã làm hết sức mà vẫn không lấy lại được nhan sắc cùng sức khỏe được cho nàng, rất có thể ông ta sẽ chọn cho nàng một lối thoát mà ông ta tưởng là tốt đẹp cho nàng...Đó là cái chết.

Lão ngừng lại, đôi mắt ưu ái nhìn Kiều Xuân.

Tôi lắc đầu:

- Mưu kế ấy nhiều nguy hiểm quá. Không thể dùng được. Phải để cho tôi thực hiện kế hoạch của tôi trước..

Hải Tùng cười cay đắng:

- Không cần anh lên tiếng phản đối, tôi cũng biết là mưu kế của tôi không làm được. Vì khi nghĩ ra mưu kế đó, tôi không biết rằng Kiều Xuân có người yêu. Nếu nàng có người yêu, nàng sẽ không hy sinh tình yêu và người yêu nàng sẽ không chịu hy sinh nàng. Chuyện đó dễ hiểu và dễ chấp nhận. Anh nghĩ rằng cuộc đời anh mà thiếu nàng sẽ không còn đáng sống?

Tôi đáp ngay:

- Tôi không nghĩ thế. Tôi biết như thế...

Hải Tùng hỏi Kiều Xuân:

- Còn cô? Cô có chịu mất Huy Giang không?

Nàng trả lời rất nhẹ, nhẹ như hơi thở:

- Không, nhưng để chàng khỏi phải chết...

- Cô sẽ hy sinh? – Hải Tùng lắc đầu – Không được đâu. Khi hai người yêu nhau, ý kiến của một người không thể dùng cho cả hai người. Dù cô có chịu hy sinh, Huy Giang cũng không để cho cô hy sinh. Chàng vẫn làm đủ mọi cách để cứu cô. Nhất là Huy Giang lại không phải là người chịu ngồi yên chờ đợi. Nếu chàng chịu ngồi yên, đừng can thiệp thì may ra tôi và cô, cộng lực lại, hai ta có thể lừa được Ma Vương. Vì nóng ruột cứu cô, Huy Giang sẽ bại lộ chẳng sớm thì muộn. Khi đó Ma Vương sẽ biết rõ âm mưu và để cứu chính tôi khỏi chết, tôi sẽ phải lánh xa, phải bỏ rơi cô. Còn giả tử như cô và Huy Giang có thể thoát khỏi đây, hai người đưa nhau đi tới đâu cũng vẫn bị bọng tay sai của Ma Vương tìm tới đó. Hai người sẽ trốn tránh, sẽ sợ hãi suốt đời. Tôi thành thật hỏi cô một cuộc sống như thế có xứng đáng để hai người sống không? Tình yêu trong hoàn cảnh ấy chắc gì không mau tàn lụi?

- Không bao giờ chúng tôi...

Tôi nói và Kiều Xuân tiếp:

...hết yêu nhau.

Tuy nói thế nhưng cả nàng và tôi cùng bị xúc động vì cái viễn ảnh đen tối mà Hải Tùng vừa vẽ ra trước mắt chúng tôi. Cuộc sống bị ám ảnh bởi Ma Vương thật không xứng đáng cho chúng tôi sống. Cũng như tất cả những người yêu nhau chân thật ở cõi đời này, tôi và Kiều Xuân cùng không sợ mình sẽ khổ, nhưng sợ người mình yêu sẽ khổ.

Kiều Xuân thẫn thờ:

- Vậy thì chúng tôi có thể làm gì bây giờ?

Hai bàn tay lúc thì chấp lại sau lưng, lúc thì khoanh trước ngực, một

bàn tay đưa lên vuốt bộ râu, Hải Tùng đi đi, lại lại trong phòng. Lão có vẻ suy nghĩ. Khi lão dừng lại trước mặt tôi, tôi lại thấy vết gân xanh nổi trên vùng trán thông minh của lão.

Lão nắm chặt bàn tay lại đấm nhẹ vào ngực tôi:

- Chúng ta chỉ còn có một cách.

Lão dần từng tiếng:

- Tìm xem vì lý do gì hai bàn tay Ma Vương lại thủ trong tay áo suốt thời gian có người lên đài may rủi.

Đến lượt tôi và Kiều Xuân ngạc nhiên, chúng tôi nhìn nhau, không hiểu Hải Tùng định nói gì. Giả thuyết Ma Vương lừa bịp chúng tôi đã bị phá hư, đã đổ ngã khi Bé Hiêu chứng nhận rằng bộ máy điện ở bên ghế của Ma Vương trên đài cao không có gì khả nghi. Hải Tùng còn muốn nhắc lại chuyện đó làm chi nữa?

Ý nghĩ bị lừa bịp, dù người lừa lão có là Ma Vương, dường như làm cho Hải Tùng tức giận đến điên lên. Người lão run rẩy và lão phải quay mặt đi để hai chúng tôi khỏi nhìn thấy những nét giận làm cho mặt lão biến đổi.

Một lát sau, khi đã trấn tĩnh được, Hải Tùng mới quay lại. Lão giải thích:

- Chỉ còn một cách chống lại Ma Vương hữu hiệu nhất là tìm coi ông ta có đánh lừa bọn mình hay không. Nếu ông ta lừa bịp tôi, lời thề có thể tự giải toả được đôi phần. Nhưng việc đó không cần phải là có thể tìm rõ được ngay. Cần có thì giờ. Trong thời gian đó, tôi chờ đợi...

Như một người cha yêu thương cô con gái, Hải Tùng dơ tay lên vuốt nhẹ lọn tóc nhung dài và êm mượt của Kiều Xuân, miệng lẩm bẩm:

- Tội nghiệp...Đẹp mà làm gì nếu đẹp mà không được hiển dương sắc đẹp cùng tuổi xuân của mình cho người mình yêu dấu...

Lão ra hiệu cho tôi và đi tới bức vách đứng chờ tôi.

Tôi nói nhỏ với Kiều Xuân:

- Đêm mai.

- Không...- nàng thì thầm -...đêm nay chứ...

Tôi nhớ lại giờ giấc. Lúc này là đã 1 giờ sáng và nàng nói đúng, chúng tôi sẽ gặp lại vào đêm nay chứ không phải đêm mai.

Vòng tay nàng choàng lấy cổ tôi và môi nàng xiết lên môi tôi:

- Anh yêu...Em yêu anh.

Và nàng buột cho tôi đi.

Khi đi ngang qua khung cửa, tôi nhìn lại. Nàng vẫn đứng yên chỗ tôi rời nàng, hai tay còn đưa về phía tôi, mắt mở rộng chứa chan tình yêu và hy vọng. Nàng như một cô bé sợ ma không dám lên giường tắt đèn ngủ. Tôi cảm thấy trái tim tôi đập mạnh một nhịp. Nhịp đập của sự quyết tâm.

Khung cửa khép lại.

Tôi yên lặng đi theo Hải Tùng suốt trên quãng đường từ đó về phòng tôi. Lão vào phòng và đứng yên nhìn tôi trong một lúc, vẻ mặt đầy lo âu. Đột nhiên, tôi cảm thấy mệt mỏi, rã rời.

- Đêm nay chắc chắn anh phải ngủ ngon hơn tôi, Hải Tùng bỗng nói.

Lão đi. Vì quá mệt mỏi nên tôi cũng không bận tâm tìm hiểu tại sao lão lại nói như thế. Tôi còn chỉ kịp thay quần áo ngủ và ngủ ngay trước khi kịp kếp tấm mền che kín cả người.

Vòng tay yêu tinh

Chương 15

Tiếng chuông điện thoại reo vang đánh thức tôi dậy. Chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng theo thói quen, tôi đưa tay ra nhắc ống nói. Ngay lúc đó, tôi chưa tỉnh để biết rõ hiện tại tôi hiện nằm ở đâu. Tôi vẫn tưởng như tôi đang trở dậy trong căn phòng riêng của tôi ở Hội Quán Thám Hiểm.

Giọng nói của Hải Tùng như một thùng nước lạnh dội vào mặt tôi:

- Chào anh Huy Giang - lão nói - Không muốn đánh thức anh dậy sớm nhưng...tôi muốn mời anh ăn sáng với tôi và sau đó, đi một vòng trên lưng ngựa với tôi. Ở đây chúng ta có mấy con ngựa khá tốt, buổi sáng này đẹp quá, bỏ qua rất ồng.

- Nên lắm - tôi đáp - tôi sẽ có mặt ở nhà dưới trong 10 phút nữa. Tôi

tìm ông ở đâu?

- Anh cứ gọi tên Tôn, hắn sẽ đưa anh đến tôi. Tôi chờ anh...

Nói xong lão đặt máy xuống.

Ánh mặt trời chan hòa qua khung cửa sổ chiếu vào phòng. Nhìn đồng hồ, tôi thấy kim chỉ 10 giờ. Tôi đã ngủ liền sáu tiếng đồng hồ. Rửa mặt, tắm, và thay y phục xong, tôi nhấn chuông gọi Tôn đưa tôi xuống gặp Hải Tùng. Hắn đưa tôi vào một căn phòng đầy ánh nắng, đẹp xinh, dễ thương như những phòng ăn ở những miền quê nước Pháp. Phòng này nhìn ra một vườn cỏ rộng và xanh. Có chừng mười người ăn bận lịch sự đang ngồi trước những cái bàn nhỏ ăn uống. Trong số này có vài người tôi đã gặp.

Hải Tùng ngồi ở một góc. Tôi đến ngồi với lão. Chúng tôi cùng ăn một bữa sáng thật ngon, hoặc ít nhất, tôi cũng ăn thật ngon. Hải Tùng có vẻ như người không có chút xíu âu lo gì ở đời, lời nói chuyện của lão có cái giọng châm biếm rất thú vị. Cứ qua những gì hai chúng tôi nói với nhau sáng nay thì cuộc gặp gỡ đêm qua ở trong phòng Kiều Xuân như không xảy ra. Hải Tùng không đá động gì đến nó, và tôi, theo ý Hải Tùng, cũng làm lơ luôn.

Từ đó, chúng tôi xuống chuồng ngựa. Hải Tùng chọn một ngựa ô, lão và con vật đã quen biết nhau vì khi lão vào tới, con ngựa hí lên như chào mừng, tôi cười một con ngựa hoa. Chúng tôi cho ngựa phi nước kiệu trên con đường đất vòng giữa rừng cây, giữa những gốc thông, gốc Tùng lớn. Đây đó trên đường, có những người đứng gác. Những người gác này giờ tay chào Hải Tùng khi chúng tôi đi ngang mặt họ.

Chúng tôi yên lặng phi ngựa bên nhau cho đến lúc đột ngột, con đường đưa chúng tôi ra khỏi rừng cây. Hải Tùng gìm cương ngựa đứng lại. Chúng tôi đang đứng ở lưng một ngọn đồi thoải dốc và

dưới kia là dòng sông nước bạc phản chiếu ánh nắng sáng lên óng ánh. Vật làm tôi chú ý ngay tới trên dòng sông là một chiếc thuyền buồm.

Thuyền thật đẹp, dài tới một trăm hai mươi thước, bề ngang tới ba mươi thước. Thuyền có buồm và có cả động cơ. Chỉ nhìn nó, tôi cũng biết là nó có vận tốc khá mạnh và đi biển dễ dàng vững chắc không kém gì những tàu chiến.

- Thuyền Tiên Nữ - Hải Tùng nói - Thuyền của Ma Vương. Ông đặt tên cho thuyền là Tiên Nữ vì nó có vẻ ngây thơ và trong trắng quá. Còn có một cái tên nữa xứng với nó hơn song không được lịch sự mấy. Nó có thể chạy nhanh được ba mươi nút một giờ.

Mắt tôi rời cái thuyền để nhìn về một cây cầu gỗ bắc từ bờ sông ra xa ngoài dòng sông. Bên cầu có nhiều chiếc thuyền nhỏ buộc vào. Gần đấy là một căn nhà nhỏ nằm dưới vòm cây.

Mắt tôi nhìn theo bờ sông. Cách chỗ thuyền đậu chừng ba trăm thước bờ sông có một ghềnh đá lớn. Những tảng đá lớn như những cái nhà theo nhau trườn ra bờ sông.

Và trên đỉnh tảng đá lớn nhất, một người đang đứng, hai tay khoanh lại trước ngực, vạt áo đen bay phất phới theo gió...

Tôi giật mình vì bóng người đứng đó là Ma Vương.

Ma Vương đứng thẳng người, mắt nhìn ra dòng sông, lưng quay lại tôi và Hải Tùng.

Tôi kêu lên:

- Kia...

Tiếng kêu của tôi ngưng ngang vì chỉ trong một chớp mắt, Ma Vương đã biến mất.

Hải Tùng quay lại hỏi tôi:

- Chi vậy?

- Ma Vương – tôi đáp - lạ quá. Tôi vừa thấy Ma Vương đứng trên tảng đá kia. Thoáng cái, hắn biến đâu mất...

Tôi tưởng là tôi hoa mắt, nhưng Hải Tùng, không ngạc nhiên chút nào, bình thản bảo tôi:

- Ông ấy nhảy xuống cái cửa hang ở đó. Có một đường hầm ăn thông từ lâu đài ra tới đó. Cửa đường hầm ở ngay dưới chân Ma Vương.

Hải Tùng tiết lộ sự kiện đó như nói đến một chuyện rất thường.

Lão giật cương cho ngựa trở vào rừng. Tôi đi theo. Chúng tôi cho ngựa phi chừng nửa tiếng đồng hồ nữa trong rừng cây. Trời thu, lá rừng có màu vàng ối đẹp tuyệt vời. Đẹp và đầy đủ, không còn đòi hỏi gì hơn. Có lúc tôi nghĩ đến chuyện nếu Ma Vương đừng chọn Kiều Xuân làm vợ, rất có thể tôi không còn nghĩ đến chuyện chống trả Y, tôi có thể trung thành phục vụ Y mãi và tôi sẽ không hối hận gì hết.

Hải Tùng đưa tôi đến một vùng bãi cỏ trống ở giữa rừng. Ở đây có một dòng suối nước trong vắt chảy qua thảm cỏ xanh. Cảnh vật yên

tĩnh thần tiên. Không có một tiếng động nào của loài người làm vang động bầu không khí yên tĩnh này. Chỉ có tiếng suối chảy hoà với tiếng lá cây reo xào xạc, tiếng chim kêu. Tôi như nghe thấy cả tiếng mây bay trên trời, tiếng hoa nở ở bên cạnh.

Hải Tùng nhảy xuống ngựa. Lão thả cho ngựa đi rong gặm cỏ và tự do uống nước. Lão chỉ vào một gốc cây bên suối, bảo tôi:

- Huy Giang, chúng mình ngồi đây. Tôi có chuyện cần nói với ah.

Tôi cũng thả cho con ngựa tôi cưỡi được tự do đi theo con ngựa ô của Hải Tùng và tới ngồi bên lão.

Hải Tùng nói ngay vào chuyện:

- Huy Giang. Anh làm cho cuộc sống hiện tại của tôi bị đảo lộn. Anh đem sự nghi ngờ đen tối trở lại tâm trí tôi. Tôi chỉ còn coi trọng có một vài việc ở đời, trong số đó có những bước chân vàng may rủi của Ma Vương. Anh làm tôi nghi ngờ luôn cả việc đó.

Tôi hỏi hộp hỏi lão:

- Như vậy có nghĩa là ông vẫn chưa tin lời của Bé Hiêu? Chính Bé Hiêu đã nói trước mặt ông rằng hắn đã xem xét kỹ bộ máy điện ở bên ngai của Ma Vương nhưng không thấy gì khả nghi kia mà?

- Anh nên nói thật ý nghĩ của anh – lão lạnh lùng và nghiêm nghị khuyên cáo tôi – Anh không nên đờn phép với tôi. Tôi đã nói ghét nhất kẻ nao lừa dối tôi. Ngay cả Ma Vương là người tôi kính sợ và mang ơn nữa, lừa dối tôi tôi cũng không chấp nhận. Anh đưa ra giả thuyết rằng Ma Vương đã lừa bịp chúng mình lên đài may rủi ấy, bằng chứng anh đưa ra là hai bàn tay ông ta lúc nào cũng thủ kín

trong hai tay áo suốt trong thời gian có người bước lên đài. Bằng chứng ấy làm tôi nghi. Nếu quả thật Ma Vương lừa bịp chúng ta thì ông ta có thể dùng những cơ khí điện tử tinh vi mà một anh thợ điện chuyên bắt dây đèn tầm thường như Bé Hiêu không thể nào khám phá nổi. Phải những người như tôi và anh chú tâm may ra mới tìm thấy được. Anh nghĩ sao? Nói thật đi...

- Tôi cũng có ý nghĩ như ông – tôi nói – nhưng tôi muốn giữ im lặng để tự ông nghĩ ra hơn là tôi nói. Nếu tôi nói ra trước, ông có thể cho là tôi cố tình bới móc và ông không tin tôi...

Lão lắc đầu:

- Hoặc là anh đã nói quá nhiều. Hai là anh nói chưa đủ. Anh đã làm tôi nghi ngờ. Việc anh cần làm với tôi là làm cho tôi hết nghi ngờ...Anh phải làm cho tôi biết chắc là tôi đã bị Ma Vương bịp, hoặc là tôi biết Ma Vương vẫn không bịp tôi.

Tôi vội vã hỏi:

- Nếu tôi làm cho ông thấy rõ rằng ông đã bị Ma Vương bịp như tất cả mọi người, ông sẽ xử sự ra sao?

Lão quả quyết:

- Nếu anh làm tôi biết chắc như thế anh đã làm hại được Ma Vương nhiều hơn là anh đâm được một nhát dao hay bắn một viên đạn vào ngực ông ta. Anh sẽ không còn cô đơn trong cuộc chống lại Ma Vương nữa, tôi hứa với anh như thế...

Tôi dò dẫm lão:

- Hải Tùng... Ông nên giải thích cho tôi rõ trước đã...Tại sao việc Ma Vương có lừa bịp ông hay không lại làm cho ông xúc động đến thế? Tôi muốn biết tại sao ông lại coi việc Ma Vương lừa bịp hay không, quan trọng đến thế? Ông nhận rằng Ma Vương đãi ông rất hậu, Ma Vương đã cứu sống ông và hiện giờ Ma Vương là tấm mộc che chở ông với luật pháp. Nhờ Ma Vương, ông có tất cả những gì ông cần có. Vậy thì...việc Ma Vương lừa bịp hay không theo tôi nghĩ có can hệ gì lắm đâu?

Lão vùng quay lại và vung tay ra nắm lấy hai vai tôi...

Tôi có cảm giác đau trên người như hai vai tôi bị kẹp bởi một gọng kềm sắt:

- Bởi vì.. – đôi mắt Hải Tùng rực sáng..- tôi là người bị thua Ma Vương...Tôi đã đi trên đài may rủi và dẫm cả ba bước chân vàng của Ma Vương. Tôi bị án tử hình nhưng chưa thi hành án. Tôi có thể chết bất cứ lúc nào trong tám năm....

Tôi ngạc nhiên:

- Ông...mà bị vậy ư?

Lão gằn giọng:

- Tám năm. Tôi phải mang cái án tử hình trên đầu trong tám năm. Ma Vương có quyền hành hạ tôi, làm tôi khổ nhục trăm bề trong tám năm. Hành hạ thể xác không khổ bằng bị hành hạ tinh thần. Nhiều lúc hấn làm tôi kinh sợ thất thần khi hấn úp mở cho tôi biết hấn sắp thi hành án xử tử, nhiều lúc khác hấn làm tôi hy vọng bằng lời hứa sẽ cho tôi đi lại lên đài may rủi một lần nữa. Chỉ cần một lời nói nửa đùa, nửa thật của hấn cũng đủ làm tôi bàng hoàng, bán loạn. Huy Giang,

tôi không phải là thằng hèn nhát. Nhưng trước cái chết, không ai là không sợ hãi. Người ta có thể đối diện với cái chết một lần, hai lần mà vẫn giữ được khí phách, nhưng không ai có thể chạm mặt với cái chết cả trăm lần mà không kinh sợ. Người nào sống cũng yêu mến đời sống, cũng sợ hãi cái chết và muốn xa lánh cái chết. Can đảm của tôi bị mòn dần đi...Nếu Ma Vương không lừa bịp tôi,nếu hấn không thắng tôi nhờ bịp bợm, hấn có quyền bắt tôi phải sợ hãi, hấn có quyền bắt tôi phải chết. Nhưng nếu hấn đã thắng tôi nhờ lừa bịp, nếu trong bao nhiêu năm trời nay hấn đã làm tôi sợ hãi như đùa giỡn với một đứa trẻ con khờ dại, trong những cơn kinh sợ mất hồn của tôi, hấn vẫn cười thầm tôi là một thằng già đầu mà ngu đần...thì không thể nào được. Tôi không chấp nhận hấn rỡ chơi với sự sống chết của tôi như thế...Hấn không có quyền...Anh hiểu chưa?

Tôi đã tận mắt trông thấy không biết bao nhiêu là người, đàn ông có, đàn bà có, thông minh có, ngu đần có..bước đi trên những bước chân vàng...Chính mắt tôi đã nhìn thấy họ chết vì họ thua may mắn,vì họ không may mắn bằng Ma Vương. Có những người chết bình thản,, có những người chết khóc lóc, van xin. Nhưng tất cả đều chết với lòng tin rằng mình kém may mắn,mình đã dự một cuộc thử thời vận công bằng. Nhưng nếu tất cả những kẻ đó đã sợ hãi, đã chết vì bị bịp, vì kẻ thi may rủi với họ nhờ một biện pháp nào đó nắm chắc cái thắng trong tay...thì không thể được. Tôi không chịu như thế.

Hải Tùng đứng bật dậy. Như nghẹn thở, lão mở nút áo ngực và hít thở nhiều hơi dài.

Tôi chờ cho lão nguôi xúc động mới nói:

- Ông phải giúp cho tôi tìm coi sự thật. Một mình tôi không đủ sức khám phá được chuyện ấy..

Lão lắc đầu:

- Anh đã có tên Hiêu giúp anh.

- Bé Hiêu cũng giúp tôi được nhiều nhưng chưa đủ. Nếu có ông, ba chúng ta có thể khám phá được sự thật mau hơn.

Lão vẫn khẳng định:

- Không, không có lý do gì tôi phải giúp anh. Anh là người gây ra sự nghi ngờ này, bản phận anh phải nêu ra bằng cứ làm cho tôi tin. Bằng cách nào là việc riêng của anh. Thật ra thì giả thuyết của anh đưa ra chưa có được một bằng chứng nhỏ nào hết. Anh chỉ dựa trên vài chi tiết quá nhỏ nhặt. Anh có nhiều phần có thể sai hơn là có thể đúng. Tại sao tôi phải liều mạng để giúp anh tìm ra một việc mà chỉ mình anh nói là có. Tôi biết là anh âm mưu chống lại Ma Vương mà không tố cáo anh như thế này cũng đã là quá đáng rồi. Tôi không thể đi xa hơn nữa. Anh có thể cùng Bé Hiêu đi tìm bằng chứng, tôi hứa sẽ không làm gì để cản trở anh.. Nếu anh sai, tôi vẫn đối xử với anh như thế này, còn nếu anh đúng tôi sẽ đổi khác. Khi nào anh tìm ra được bằng chứng đích xác là Ma Vương bịp tôi, cho tôi thấy...tôi hứa với anh là anh sẽ không cô đơn nữa...

Lão kết luận:

- Trong khi chờ đợi, Hải Tùng không thể giúp gì anh hơn. Vì Hải Tùng vẫn còn muốn được sống. Dù là sống với cái chết như một lưỡi dao nặng ngàn cân được treo bằng sợi chỉ ở ngay trên đầu...

Lão đi tới chỗ con ngựa ô đang gặm cỏ và nhảy lên lưng ngựa. Lập trường của lão đã quyết, tôi thấy tôi không nên nói gì hơn nữa. Nói nữa tức là năn nỉ, và người như Hải Tùng không thích bị ai lừa bịp cũng như không trọng ai năn nỉ lão. Tôi cũng lẳng lặng lên ngựa theo lão trở về. Tuy không được lão giúp nhưng không bị lão tố cáo, đó là một điều đáng mừng lắm rồi. Không tố cáo, không cản trở việc tôi và Bé Hiêu làm tức là lão đã chịu giúp chúng tôi rồi còn gì.

Từ đó về tới lâu đài, Hải Tùng và tôi không nói gì với nhau nữa. Tôi chia tay lão ở chuồng ngựa và lên lầu, về phòng tôi thay y phục. Một tấm thiếp của Ma Vương chờ tôi trên mặt bàn trong phòng tôi. Rất lịch sự, Ma Vương hỏi thăm sức khoẻ của tôi. Y hy vọng tôi được vui vẻ trong mấy ngày nay và hẹn để gặp tôi vào lúc 9 giờ tối.

Buổi chiều trôi qua không có chuyện gì đáng kể. Tôi suy nghĩ nhiều về những lời tâm sự của Hải Tùng. Càng ôn lại những lời lão nói, tôi lại càng thấy có cảm tình với lão. Tôi lại nhận thấy thái độ của lão là đúng. Và có một điều lạ là càng suy nghĩ, tôi càng thêm tin tưởng ở sự thành công của tôi. Tinh thần tôi lên cao, tôi hăng hái và tự tin hơn những ngày đầu mới bị Ma Vương thâu vào vòng kiểm toả rất nhiều.

Bữa ăn tối đó vẫn vắng mặt Ma Vương. Hải Tùng trở thành vị chủ toạ nhưng lão không dám ngồi vào chiếc ghế ở đầu bàn vẫn dành riêng cho Ma Vương. Phát ngồi cạnh tôi. Tôi trông thấy Kiều Xuân ngồi mãi tận đầu bàn đằng kia. Nàng cố tình không biết là bàn ăn có tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy rõ từng hơi thở của nàng, tất cả đều cho tôi, vì tôi và của tôi. Nàng có thể không nhìn tôi nhưng tôi khó có thể làm như nàng.

Phát uống rượu nhiều. Hắn có vẻ chịu trách nhiệm về tôi. Hắn không thèm chú ý đến ai khác nhưng rất chú ý đến tôi. Hắn nói nhiều chuyện lạ nhưng càng nghe chuyện hắn, tôi càng thấy khinh, tởm hắn. Hắn luôn luôn tự nhận là một nhà khoa học để tuyên bố nhiều điều khinh mạn về đời sống con người. Theo hắn, sự sống không có qua một chút thiêng liêng, cao đẹp gì hết. Sự sống, theo giả thuyết của hắn, cũng chẳng có gì thần bí và đáng quý bởi vì các nhà khoa học trong tương lai có thể phá sinh ra sự sống, tức là chế tạo được ra sinh vật, con người. Hắn sốt sắng và hăng hái đưa ra nhiều bằng chứng chứng minh giả thuyết của hắn và quả quyết tương lai của nhân loại sẽ đúng như lời hắn nói.

Nghe Phát ba hoa, tôi nghĩ rằng giữa hắn và Ma Vương, kẻ có nhiều

tính chất người hơn không phải là hấn mà lại là Ma Vương. Phát vừa nói vừa uống rượu, nhưng càng say, hấn lại càng tỏ ra khinh mạn và càng sắc sảo hơn trong những giả thuyết khoa học của hấn.

- Huy Giang - hấn bảo tôi – anh có quá nhiều cái mà ta gọi là tình cảm trong tinh thần của anh. Anh cho rằng đời sống là một cái gì cao đẹp, quý báu và không ai có quyền làm mất đời sống của kẻ khác...Bậy... đời sống là cái quái gì...Anh có thể làm mất đời sống dễ dàng như anh thò tay tắt một ngọn đèn điện. Tôi có thể diệt trừ tình cảm trong thần kinh của anh nếu anh cho phép tôi và anh sẽ trở thành một vĩ nhân...Anh bằng lòng cho tôi thí nghiệm không?

Tôi trả lời hấn là tôi sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của hấn.

Đúng 9 giờ, Ma Vương hiện ra. Tôi hết thắc mắc về nơi tôi sẽ gặp Ma Vương đêm nay. Y tới ngồi vào ghế chủ tọa và ra hiệu cho tôi ngồi ghế bên trái Y.

Ma Vương giờ ly rượu lên:

- Uống mừng Huy Giang, người cộng tác mới nhất của tôi..Một người cộng tác mà tôi rất hài lòng...

Tất cả đều đứng lên uống mừng tôi. Tôi thấy và nhiều người khác cũng thấy Kiều Xuân cũng giờ ly rượu của nàng lên theo đúng phép lịch sự nhưng nàng lại đặt ly xuống bàn, không uống.

Và Ma Vương cũng giờ ly rượu lên nhưng không uống.

9 giờ 5 phút, như tuân một mệnh lệnh bí mật nào đó, mọi người từ từ theo nhau ra khỏi phòng. Vài phút sau chỉ còn có Ma Vương, tôi và Phát ngồi lại. Tôi hơi ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy Hải Tùng thì

rút lui mà Phát lại ngồi lại.

Khi bọn hầu bàn đã dọn xong bàn ăn và đi ra hết, Ma Vương đột ngột:

- Có một chiếc tàu biển chở khách sắp sửa rời bến. Ba ngày nữa tàu sẽ nhổ neo. Đó là chiếc Phụng Hoàng. Tàu này có mang theo vài món cổ vật, tuy không phải tuyệt phẩm song cũng đáng được sự chú ý của tôi. Trong số đó có một pho tượng Phật lớn và 12 pho tượng Phật nhỏ bằng đủ các thứ ngọc có trên trái đất này. Tương truyền đó là bộ tượng Phật của Nữ Hoàng Sa Ba ngày xưa. Ít nhất bộ tượng Phật đó cũng có giá trị như một cổ vật. Bọn Đức Quốc Xã cướp được bộ tượng Phật đó ở vùng Đông Âu. Sau đó đến bọn Hồng quân Nga xô khi tiến vào đất Đức, chiếm lại được trong những kho tàng bảo vật của Hít Le. Chúng giữ bộ tượng này trong điện Cẩm Linh và đã đem về dâng cho chúa tể của chúng thời đó là Sít Ta Lin. Khi Sít Ta Lin chết, những bảo vật đó được kể là công sản và mới đây bọn thủ lãnh Nga Cộng vừa mới bán đi. Lại còn một chuỗi hạt ngọc cổ Trung Hoa. Trên mỗi hạt ngọc đều có khắc trọn một bài thơ tứ tuyệt của Lý Bạch. Chưa từng có một chuỗi ngọc nào thứ hai như thế.

Ma Vương ngừng lại nhìn tôi, rồi nhìn Phát:

- Tôi muốn có hai bảo vật đó và tôi sẽ có chúng. Anh và Phát sẽ đi lấy chúng về đây cho tôi.

Tôi gật đầu. Tuy không hỏi nhưng tôi chờ đợi Ma Vương giải thích về cách thức, kế hoạch đi lấy bảo vật. Tôi nhận thấy Phát không uống thêm chút rượu nào nữa kể từ phút có mặt Ma Vương. Hắn nhìn xuống ly rượu, mấy ngón tay hắn vờn vờn trên ly rượu ấy, môi hắn nở một nụ cười như ngạo mạn, như mỉa mai. Tôi có cảm giác như hắn đang rình xét tôi, hắn như chờ đợi ở tôi một cái gì đó. Dù Ma Vương sắp nói những gì với tôi đi nữa, tôi nghĩ rằng Phát đã được nghe trước tôi.

Ma Vương nói tiếp:

- Huy Giang... Tôi chọn anh làm người chỉ huy vụ này không phải chỉ vì việc làm cần người tài ba, kinh nghiệm và gan dạ mà thôi. Tôi chọn anh phần lớn là vì anh chịu tuân theo kỷ luật một cách tuyệt đối. Đêm nay tôi chỉ nói qua cho anh biết về hoàn cảnh đặc biệt của tàu Phụng Hoàng cùng những điều kiện để anh hành sự, những khó khăn mà anh phải khắc phục, để anh suy nghĩ thêm. Anh sẽ nhận được chỉ thị đầy đủ khi anh lên đường.

Lên đường! Như vậy có nghĩa là tôi sắp phải xa Kiều Xuân? Ý nghĩ đó làm tôi bối rối – tôi không muốn phải xa nàng, dù chỉ là xa trong thời gian ngắn – nhưng làm sao từ chối được? Sự bối rối, lo âu của tôi hiện ra trên mặt tôi, tôi chắc như vậy, vì như cảm thấy thế, Ma Vương nói ngay:

- Anh sẽ phải đi vắng trong ít ngày. Và anh sẽ dùng thuyền. Kế hoạch của tôi dự định anh sẽ không lên tàu Phụng Hoàng khi tàu đậu bến. Anh sẽ đi trên một chiếc thuyền riêng và lên tàu Phụng Hoàng khi nó đang lên đèn trên biển khơi. Việc lên tàu như thế gần giống như hành động của giới hải tặc thời xưa. Thơ mộng và hào hùng lắm chứ?

Đôi mắt Y nhìn tôi như mĩa mai, như riều cợt:

- Anh là người thích hành động phiêu lưu mạo hiểm. Tôi tin rằng anh sẽ rất thích thú vụ này. Tôi cũng phiêu lưu mạo hiểm như anh, tôi ao ước được là anh để đi làm vụ này.

Tôi mỉm cười:

- Tôi cảm ơn ông đã chọn tôi.

Tuy miệng nói vậy, nhưng lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi, triệu chứng đó cho tôi biết rằng tôi đang bị hoang mang mạnh.

- Tàu Phượng Hoàng khởi hành vượt biển vào mùa này sẽ không sợ gặp bão lớn giữa biển. Cùng ngày tàu Phượng Hoàng nhổ neo, anh và Phát cũng lên đường trên chiếc du thuyền Tiên Nữ của tôi, chiếc du thuyền mà sáng nay tôi thấy anh đã nhìn ngắm một cách thích thú. Ngoài số thủy thủ của du thuyền toàn là những người trung thành với tôi, còn có một số người mà tôi gọi là hắc nô. Bọn hắc nô của tôi không phải chỉ toàn là người da đen. Sở dĩ tôi gọi chúng là hắc nô vì linh hồn chúng đen y như cuộc đời của chúng vậy. Bọn hắc nô sẽ được dùng đến khi cần thiết và khẩn cấp. Chúng hoàn toàn đặt dưới quyền xử dụng của anh nhưng tôi hy vọng anh sẽ không phải dùng đến chúng. Du thuyền Tiên Nữ... cái tên đẹp đấy chứ? Anh có thấy tôi chọn cho thuyền cái tên dịu dàng ấy đúng không? Du thuyền Tiên Nữ sẽ làm một chuyến du lịch, nhưng ra khơi, nó sẽ được chuyển biến thành một chiếc thuyền khác. Nó sẽ trở thành chiếc Hải Mã giống hệt như chiếc Hải Mã của một nhà tỷ phú hiện đang buông neo ở một hải cảng Nam Mỹ. Những dòng chữ Hải Mã sẽ tạm được sơn trên du thuyền Tiên Nữ trong thời gian nó đi làm công tác này.

Anh sẽ chặn đường tàu Phượng Hoàng ở giữa biển. Tàu Phượng Hoàng chạy với vận tốc 15 nút một giờ trong khi Tiên Nữ chạy với vận tốc 30 nút. Anh thừa sức cho Tiên Nữ chạy vòng quanh tàu Phượng Hoàng mà người trên tàu không thể biết, cho đến giờ hành sự. Làm xong việc cần làm trên tàu Phượng Hoàng, anh và chiếc Tiên Nữ có thể yên ổn trở về đây hai ngày trước khi tàu đó về tới bến.

Người tôi nhẹ đi sau câu nói đó của Ma Vương. Như vậy có nghĩa là không đi vắng lâu. Hai nữa, một điều vô cùng quan trọng đối với tôi: Ma Vương không có ý định tàn sát những thủy thủ trên tàu Phượng Hoàng, vì y vừa nói rằng hai ngày sau khi tôi trở về đây, tàu Phượng Hoàng cũng về tới bến. Nếu kế hoạch của y bắt buộc tôi phải giết nhiều người trên tàu, tôi sẽ lâm vào một tình trạng bối rối.

Phát thốt ra một tiếng cười nghe như tiếng chó sủa. Hắn có vẻ ngạo mạn ra mặt và đôi mắt sắc lạnh của Ma Vương nhìn lâu vào mặt hắn. Biết là mình lỡ miệng, Phát vội vàng nghiêm mặt lại.

Tôi đặt câu hỏi:

- Thưa ông..Chắc ông đã có cách chặn đứng được tàu Phượng Hoàng ở giữa biển?

- Lẽ tất nhiên - Ma Vương đáp – Tôi sắp nói với anh về việc đó. Trong chuyến vượt biển mùa này, chiếc tàu đó sẽ không chở quá 100 hành khách. Vài người trong số đó sẽ là người của ta. Và tôi sẽ làm cho một số hành khách chuyến này ít hơn thường lệ. Một số phòng trên tàu sẽ được dành cho hội viên một hội du lịch thật sự, và đến ngày tàu nhổ neo, vì những lý do chánh đáng nào đó, hội du lịch đó sẽ hủy bỏ lệnh mượn phòng. Nhưng dù không có người đi, hội du lịch đó vẫn trả tiền tàu như thường. Vì vậy tôi tin rằng chuyến này tàu sẽ có nhiều lắm là 30 hành khách, trong số đó có 10 người là của ta.

Bây giờ chúng ta nói đến đêm anh lên tàu Phượng Hoàng. Suốt buổi hôm đó anh ở trên du thuyền Tiên Nữ, chạy quanh chiếc Phượng Hoàng với một khoảng cách xa 15 cây số. Đêm đó trời sẽ tối đen vì không có trăng sao. Tới 9 giờ tối trên tàu có một cuộc hoà nhạc ở phòng khách.. Số hành khách ít ỏi của tàu sẽ tụ hết ở đó. Hai phần ba số sĩ quan của tàu cũng có mặt ở đó. Trên chiếc tàu Tiên Nữ, anh tắt hết đèn và đến gần tàu Phượng Hoàng chỉ còn cách 5 cây số.

Trên tàu Phượng Hoàng sẽ có người làm một dấu hiệu và anh sẽ cho trả lời. Cùng lúc đánh hiệu, hai người của ta sẽ ném vài trái bom vào phòng máy của tàu Phượng Hoàng. Những trái bom này chứa một chất hơi lạ, phát minh của anh Phát đây. Ngay sau khi bom vừa nổ, chất hơi lạ tỏa ra, tất cả những ai ở trong phòng máy tàu đều không còn biết gì đến công việc họ đang làm cũng như trách nhiệm

của họ. Một người thứ ba của ta sẽ lên vào phòng máy và cho tàu dừng lại.

Ma Vương ngừng nói, đôi mắt sắc và lạnh của y nhìn vào mặt tôi. Rõ ràng y dò xét phản ứng của tôi. Cả Phát cũng nhìn tôi. Nhưng may mắn sao tôi vì biết trước nên cố tình giữ được không cho những nét ghê tởm hiện rõ trên mặt tôi. Qua lời nói của Ma Vương, tôi hiểu rằng như vậy là tất cả bọn thủy thủ trong phòng máy tàu Phượng Hoàng sẽ bị giết chết vì chất hơi độc hại đã man ấy. Tôi cố giữ cho giọng nói của tôi không rung động để hỏi:

- Nhưng vậy là ta đã thanh toán xong bọn thủy thủ trong phòng máy. Sau đó, tôi sẽ phải làm những gì nữa?

Trong một lúc lâu, Ma Vương chăm chú nhìn tôi. Y không trả lời ngay câu hỏi của tôi và tôi cố gắng gạt ra ngoài tâm trí hình ảnh bọn thủy thủ không may quần quai trên sàn tàu vì nghẹt thở.

Tôi chịu đựng cái nhìn soi mói ấy của Y. Tôi nhú đôi lông mày lại như khó chịu vì không hiểu tại sao tôi lại bị Y nhìn như thế. Tôi không biết Y đã tìm thấy gì qua nét mặt tôi. Y nghĩ gì về tôi sau khi Y nhìn tôi kỹ như thế, đột nhiên, tôi cảm thấy sự chú ý của Y nhẹ bớt đi và Y nói, giọng ngọt ngào:

-Ồ Huy Giang..anh nghĩ lầm rồi đó. Chúng ta không cần giết bọn thủy thủ. Những trái bom hơi tôi vừa nói tới đó không phải là bom hơi độc, chúng chỉ tiết ra một chất hơi làm cho người nào hít phải nó lăn ra ngủ say và chỉ tỉnh lại khi nào chất hơi đã tan hết trong không khí. Công hiệu của nó cấp thời, vừa hít phải là người ta lăn ra ngủ ngay. Chỉ năm giây sau khi bom nổ là bọn thủy thủ trong phòng máy tàu Phượng Hoàng đã ngủ say như chết. Sáu tiếng đồng hồ sau, chúng sẽ tỉnh lại nhẹ nhàng, khoan khoái vì được ngủ một giấc quá ngon nữa là khác.

Y cười nhẹ:

- Chúng tôi không đến nỗi khát máu quá đâu, anh yên chí..

Một cái gì đó bảo tôi nên dẫu sự nhẹ nhõm, dễ chịu của tôi đi như tôi đã dẫu sự khó chịu, lo âu vừa rồi.

Và tôi lãnh đạm nói:

- Chúng ta hãy còn đối phó với bọn sĩ quan và thủy thủ ở những nơi khác trên tàu? Sẽ có những chuyện gì xảy đến với họ? Thưa ông..Cứ theo những lời ông vừa nói thì cho tới lúc này, trong vụ này tôi chỉ là kẻ bàng quang, đứng ngoài nhìn vào, một tên tổng thư văn đi đến một nơi nào đó để được người ta trao cho một món đồ cầm về cho chủ. Vai trò thống khoái của tôi ở chỗ nào? Tôi chưa thấy...?

Ma Vương trả lời tôi:

- Bắt đầu từ giây phút này, việc thực hiện vụ này ở trong tay anh. Lúc đó anh đã tới gần tàu Phượng Hoàng và lên tàu cùng anh Phát đây và một số người đủ để làm chủ tình hình trên tàu. Tôi có thể biết trước được tình hình lúc đó sẽ có những trở ngại gì xảy ra nhưng tôi để anh trọn quyền dùng sự tháo vát và trí thông minh của anh để đối phó. Sẽ có sự rối loạn trên tàu Phượng Hoàng nhưng anh phải chú ý ngăn không cho một kẻ nào dùng thuyền cấp cứu thoát được khỏi tàu. Trước khi anh lên tàu, viên thuyền trưởng cùng một hay hai thủy thủ có thể bị một tai nạn nhẹ. Không có gì quan trọng đâu. Họ chỉ không hoạt động được một lúc rồi lại bình phục. Anh sẽ phải chế ngự họ, tránh đổ máu càng tốt. Nhưng dù có đổ máu hay không, anh cũng bắt buộc phải chế ngự họ. Nếu cần đổ máu, máu vẫn phải đổ. Những điều kiện về khí hậu có thể làm vụ này thêm rắc rối. Tôi chắc việc của anh sẽ không dễ làm lắm đâu...

Ma Vương nói vậy và tôi cũng nghĩ như thế. Tôi nghĩ rằng Ma Vương dường như dấu tôi điều gì đó trong vụ này.

Ma Vương lại tiếp:

- Trong những lời dặn cuối cùng trước phút anh lên đường, anh sẽ được cho biết đích xác những bảo vật anh có bốn phận đem về cho tôi nằm ở nơi nào trên tàu. Hiện lúc này, anh chỉ cần biết rằng những bảo vật đó nằm trong một căn phòng sắt dưới tàu. Những bảo vật chứa ở trong két sắt quý báu đến nỗi chỉ có một mình Thuyền trưởng là biết rõ những con số để mở két. Nhưng anh sẽ không phải mất thì giờ thuyết phục hẳn nó cho anh biết số chữ để mở khoá két. Sẽ có một chuyên viên mở khoá két tài ba nhất thế giới cùng lên tàu Phượng Hoàng với anh. Với chuyên viên tài ba này, việc mở cái két đó dễ như trò chơi của trẻ nít. Sau khi anh lấy được những bảo vật cho tôi rồi, anh chỉ việc ung dung trở xuống du thuyền, mở máy thẳng đường về đây, đem theo một số anh em ta đã có mặt trên tàu từ trước.

Ma Vương kết luận:

- Công việc của anh chỉ có thế.

Tôi suy nghĩ trong vài giây đồng hồ. Lời nói cuối cùng của Ma Vương cho tôi biết rằng sau khi làm vụ này, vài tay sai của Y sẽ bị những nạn nhân nhớ mặt và có thể bị nhận diện sau này. Tôi nghĩ đến trường hợp của tôi. Tôi đặt câu hỏi:

- Thưa ông... Ông có nghĩ đến chuyện có thể có vài kẻ nào đó trên tàu Phượng Hoàng nhìn ra chúng tôi sau này?

Y trả lời tôi dễ dàng:

- Lẽ tất nhiên là tất cả các người đều mang mặt nạ.

Phát sửa lại kiểu ngồi. Hắn có vẻ bối rối nhưng tôi vẫn chưa tìm biết được nguyên do.

Tôi lại hỏi:

- Thưa ông...còn vấn đề máy vô tuyến trên tàu? Trước khi rút lui, tôi cần phải phá hủy máy vô tuyến của họ chứ?

- Việc đó không cần thiết. Máy vô tuyến của du thuyền của ta cực mạnh. Suốt trong thời gian du thuyền đi xa tàu Phượng Hoàng, máy vô tuyến của tàu Phượng Hoàng sẽ bị máy của thuyền ta đàn áp. Những làn sóng điện của tàu Phượng Hoàng phát ra không thể đi xa. Chuyên viên vô tuyến của ta sẽ lo vụ đó.

Tôi ngồi yên lặng trong một lúc.

Mọi vấn đề như vậy dường như đều được thanh toán trọn vẹn và thoả mãn. Nếu đúng như thế, tôi không có điều gì đáng lo hết...

Nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn cứ thấy thắc mắc như có một vài điều kiện gì chưa ổn. Như nguy hiểm vẫn còn rình rập tôi ở đâu đó...

Dưới vẻ lạnh lùng, thân nhiên của Ma Vương, tôi như nhận thấy làn hơi lạnh của Tử Thần.

Ma Vương làm đứt quãng dòng tư tưởng của tôi:

- Huy Giang....Tôi tin rằng anh đã hài lòng với phần thưởng trọng hậu anh đã được hưởng sau công tác Vòng Mãng Xà Vương. Phần thưởng cho công tác này còn lớn hơn thế nhiều. Anh nghĩ sao về một chuyến nghỉ ngơi dài hạn..chừng 6 tháng? Sau khi làm xong cho tôi việc này, anh được tự do đi bất cứ nơi nào anh muốn đi, ở bất cứ đâu, làm bất cứ chuyện gì trong vòng nửa năm. Lẽ tất nhiên là mọi phí khoản đều do tôi đài thọ. Cho tôi được nói thêm rằng anh có thể xài bất cứ số tiền nào anh muốn. Huy Giang, anh nghĩ sao?

- Cám ơn ông – tôi đáp – nhưng ngay lúc này, tôi chưa thấy cần nghỉ ngơi. Tôi cũng chưa muốn đi đâu hết. Ông có thể tin tôi nói rằng việc được gần ông làm cho tôi thích thú hơn là ở xa ông. Nếu ông cho phép tôi được chọn lựa nơi tôi sống trong những ngày tôi được nghỉ hoàn toàn tự do như ông nói, tôi muốn được ở đây, trong lâu đài này...

Nét mặt Ma Vương vẫn lạnh lùng, khó hiểu như cũ, nhưng tôi cảm thấy là tôi đã làm Y hài lòng.

- Được rồi. Chúng ta sẽ tính đến chuyện ấy sau. Huy Giang..Anh cứ tiếp tục như anh đã bắt đầu đi, anh sẽ không phải than phiền gì về sự rộng rãi của tôi...

Y đứng dậy. Tôi cũng lễ phép đứng lên. Phát cũng đứng lên nhưng với vẻ thận trọng thấy rõ. Trong một giây, Ma Vương đứng nhìn hai chúng tôi.

- Anh sẽ làm gì cho qua tối nay?

Y hỏi tôi. Và tôi đáp:

- Thưa...anh Phát đây có ý mời tôi đánh bài với anh.

Phát không hề ngỏ lời mời tôi đánh bài. Tôi chỉ nói thế vì tôi chưa muốn xa Phát lúc này, tôi có thể nói thế vì hồi vừa rồi Phát đã uống rượu nhiều và nói nhiều, tôi hy vọng hắn không nhớ là hắn có ngỏ lời mời tôi đánh bài với hắn hay không, hình như Ma Vương có ý định bảo tôi đi theo. Nhưng khi nghe tôi nói như thế, Y lại thôi và đi một mình ra khỏi phòng.

Tới cửa, Y đứng lại và nói:

- Huy Giang, ngày mai anh lên du thuyền Tiên Nữ. Anh nên làm quen với nó trước...Thôi chào.

Ma Vương ra khỏi phòng. Phát ngồi im tới một phút, mắt đăm đăm nhìn vào nơi Ma Vương vừa biến mất.

Sau cùng hắn nói:

- Huy Giang, anh thật hay ạ. Tôi không hiểu tại sao anh lại đoán biết, nhưng thật sự đêm nay tôi không còn chịu đựng sự có mặt của Ma Vương lâu hơn nữa...

Hắn đưa tay ra với chai rượu mạnh. Tôi mỉm cười. Tuy say và nói nhiều, Phát cũng vẫn nhớ đã nói gì với tôi. Hắn rót rượu vào đầy ly và đưa lên uống cạn.

- Thật cừ ạ - tôi nhìn chất rượu mạnh làm cho Phát hưng lên rất nhanh, hắn tiếp - Huy Giang, uống với tôi đi.

Tôi chỉ rót một chút vào ly tôi trong khi hắn lại rót đầy ly hắn và lại uống cạn.

Hắn làm bằm:

- Thật là bậy...Y đối với anh như đối với một đứa trẻ con.....Anh là một người đàn ông có bản lĩnh, anh cần được cho biết sự thật...

Như vậy là tôi đoán đúng. Ma Vương giấu tôi vài sự kiện gì đó trong vụ này là nhờ Phát, tôi sắp được biết.

Đến lượt tôi mời hắn:

- Uống với tôi – Tôi rót rượu vào ly cho hắn – Anh nói gì, tôi không hiểu? Ai đối xử với tôi như trẻ con?

Phát nhìn tôi, đôi mắt đục ngầu vì say:

- Anh tin thật rằng chất hơi độc trong trái bom do tôi chế tạo ra chỉ làm cho bọn thủy thủ ngủ ngon hay sao? Anh cần biết trước hết rằng chất hơi ấy làm cho bọn họ ngủ, nhưng mà ngủ vĩnh viễn không bao giờ dậy nữa...

Tôi đưa ly lên uống và vẫn bình tĩnh:

- Ồ...thì ngủ một giấc hay ngủ luôn, vài mạng thủy thủ thì có nghĩa lý gì?

- Vài mạng thủy thủ nghĩa lý gì?

Hắn trở mắt nhìn tôi rồi đập mạnh tay xuống bàn:

- Hay..Tôi nói đúng về anh. Chính tôi đã nói với Ma Vương rằng anh là người can đảm có thừa...Tôi nói là không cần gì phải sợ anh chùn bước khi trao cho anh công việc giết người..

Hắn cười rũ rượi:

- Mang mặt nạ để cho họ không nhìn ra mặt mình. Chết cứng cả rồi còn nhìn cái khi mốc gì nữa... Tất cả những tên trên tàu sẽ chết hết, không phải chỉ chết mấy thằng thủy thủ mà thôi...

Cảnh vật như quay cuồng quanh tôi.

Tôi cố trấn tĩnh để nghe Phát nói tiếp:

- Hai mươi phút sau khi bọn mình rời khỏi chiếc tàu không may đó, một trái bom nổ chậm để lại trên tàu sẽ phát nổ. Không một ai sống sót vì bao nhiêu thuyền cấp cứu đều đã bị bọn hắc nô lấy đi phá hủy hết...Chiếc Phụng Hoàng sẽ chìm xuống đáy biển mất tích...Thế là hết...

Hắn trở thành rên rỉ:

- Ma Vương có thể làm cho bọn người trên tàu không ai có thể nhận diện được chúng ta, nhưng ông ấy không thích thế..Vụ trộm chiếc tàu Phụng Hoàng cùng với hành khách của nó mất tích giữa biển là một sự bí mật của biển cả mà ông ta thích bày đặt ra...

- Tôi rất hài lòng được anh cho tôi biết sự thật – tôi nói - thảo nào khi nghe Ma Vương nói vụ này, tôi cứ thấy hồ nghi làm sao ấy..

Chợt Phát như tỉnh rượu, đôi mắt hấn trở lên nhìn về góc phòng, ly rượu rời khỏi tay hấn rớt xuống sàn. Mặt hấn trắng bệch ra...

Tôi quay lại nhìn...

Từ một góc tối của căn phòng, Ma Vương vừa hiện ra...

Vòng tay yêu tinh

Chương 16

Nguy hiểm xảy ra, và đây là một nguy hiểm lớn.

Tôi phải cấp tốc nghĩ ra một giải pháp nếu vụ nguy hiểm này quả có một giải pháp...

Phát có thể bị Ma Vương đưa xuống địa ngục mà một sợi tóc của tôi cũng không bị đụng tới, nhưng cửa có thể tôi bị chia xẻ số phận của Phát. Làm sao tôi có thể đoán trước được phản ứng của Ma Vương trong vụ này để mà đối phó?

Nếu Ma Vương nghĩ rằng tôi cố tình làm cho Phát thổ lộ những điều đó, Y sẽ trừng phạt tôi mà không cần hỏi để tôi giải thích. Chỉ nội cái việc tôi không tin lời Y cũng đủ là một nguyên do chính đáng để Y trừng phạt tôi nặng nề rồi.

Nặng nề nhất là tôi vừa bắt được quả tang Y nói dối tôi. Y có thể nghĩ rằng việc này sẽ làm cho tôi, kể từ nay, không còn tin tưởng ở Y, và do sự mất tin tưởng đó, không còn ích lợi gì cho Y được nữa. Ma Vương vừa bị "mất thể diện" và nếu Y quả là người có máu Trung Hoa, việc "mất thể diện" là một việc rất quan trọng. Người Trung Hoa rất coi trọng thể diện. Tôi biết Ma Vương là người có trí óc phi

thường, và một tự ái cũng phi thường. Tự ái của Ma Vương vừa bị tổn thương nặng.

Lối thoát duy nhất của tôi chỉ có thể là cách làm cho tự ái của Y không bị tổn thương nhiều trước khi Y biết là tôi biết tự ái của Y bị tổn thương. Lập tức tôi đứng dậy và bước đến trước mặt Ma Vương:

- Ma Vương – tôi hỏi ngay vào mặt Y – Ông làm ơn cho tôi biết tôi đã qua hết thời gian bị thử thách chưa?

Tuy nhiên, tôi vừa hỏi vừa cười và cái cười của tôi cố ý là một cái cười gượng.

Ma Vương nắm ngay lấy cơ hội để khởi mắt thể diện do tôi đưa ra trước mặt Y như một cây gậy. Có thể Y cho là tôi mới hỏi Y câu đó, tôi chỉ đoán vậy thôi chứ không thể biết rõ điều đó. Nhưng tôi đã nghĩ ra được một lối thoát tuyệt vời: Ma Vương có nói rằng tôi sẽ phải qua một thời gian thử thách mà?

Và tôi cũng không thể biết Y đã nghe được Phát tiết lộ những gì với tôi. Hoặc, tôi cũng có thể nghĩ rằng Y cho lệnh Phát nói những điều đó với tôi để xem phản ứng của tôi ra sao. Nếu Y nghe hết từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện giữa tôi và Phát, càng tốt. Vì tôi chưa hề nói một câu nào để Y nghĩ rằng tôi có thể phản Y hay oán trách Y đã không nói thật với tôi.

Không trả lời tôi ngay, Ma Vương nói với Phát:

- Anh nói đúng đó.

Rồi Y quay lại tôi:

- Huy Giang...Cho tôi biết anh biết anh bị thử thách từ lúc nào? Tôi muốn biết sự nhận xét của anh tinh tế đến bậc nào...?

- Vấn đề thứ nhất làm cho tôi khó hiểu là sự lo âu của ông đối với tàu Phượng Hoàng..

Ma Vương ngồi xuống ghế và chỉ tay cho tôi ngồi chiếc ghế đối diện.

- Nếu tôi ở vào địa vị của ông – tôi nói tiếp – tôi sẽ không có thái độ như ông. Một vụ lớn như vậy cần có người chết. Chỉ có người chết mới không thể nói được. Còn người sống, dù cho ta có cẩn thận, đề phòng kỹ đến mấy đi chăng nữa, cũng vẫn có thể biết và nói một vài điều về ta, và vẫn có thể nhận ra ta. Đã có nhiều người che kín mặt nhưng vẫn bị nhận ra vì giọng nói, vì dáng người, vì một cử chỉ quen thuộc nào đó. Luật giang hồ là giết. Và chỉ có chết mới bịt được miệng thiên hạ....

Tôi bạo dạn tiếp:

- Trong vụ này, nếu quả thật kế hoạch của ông là để cho bọn thủy thủ trên tàu Phượng Hoàng sống, tôi vẫn tuân lệnh ông nhưng trong lòng, tôi phản đối.

Đôi mắt Ma Vương không rời tôi một chớp mắt suốt trong thời gian tôi nói câu trên. Tôi cảm thấy sức mạnh tinh thần của Y đung chạm với sức mạnh tinh thần của tôi mạnh như búa đập trên đe. Sự thật sẽ phát ra từ những đụng chạm mạnh ghê hồn đó.

Y hỏi:

- Lúc nào thì anh thấy sự nghi ngờ của anh thành sự thật?

Tôi đáp ngay:

- Khi tôi thấy ông trở lại phòng này.

Đột nhiên tôi để cho cơn giận hờn - giận hờn vì bị thử thách chứ không phải giận dữ - có chỗ thoát ra ngoài.

- Ma Vương..- tôi nói hơi lớn – tôi rất bất mãn thấy ông vẫn chưa tin tôi hoàn toàn. Tôi đòi hỏi ông hãy ngừng thử thách tôi. Hoặc là ông tin tôi hoàn toàn; hai là ông không tin tôi. Không được ông tin tưởng hoàn toàn, tôi không thể nào phục vụ tốt cho ông được. Nếu ông tin tôi mà tôi không đáp ứng được lòng tin của ông xin ông cứ tùy tiện xử phạt. Tôi sẵn sàng chịu đựng sự xử phạt của ông, nhưng nếu ông dùng tôi, xin ông ngừng nghi ngờ. Tôi nghĩ tôi thật không đáng để ông phải nghi ngờ, thử thách nhiều đến thế...

Sau khi nói câu đó, tôi nghĩ rằng tôi đã thắng. Tức là tôi đã thoát được mối nguy hiểm hôm nay và hơn thế nữa, trước mắt Ma Vương giá trị của tôi lại lên cao một bậc.

Đôi mắt sắc, lạnh, tàn nhẫn của Ma Vương như diu đi:

- Tôi đồng ý với anh, Huy Giang..- Y bình thản nói – Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy vui vì đã để anh chịu đựng sự thử thách này. Vì nó cho tôi thấy rõ anh là người tôi có thể tin được đến chừng nào.

- Tôi đã hứa trung thành với ông, tôi đã giữ lời hứa và tôi sẽ giữ mãi lời hứa. Nếu ông xử thành thật với tôi, tôi dám nói rằng ông sẽ không thể có một đệ tử nào trung thành với ông hơn tôi.

- Tôi hiểu...

Y gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Tôi liền quay lại nhìn Phát. Khuôn mặt của Phát đã lấy lại được chút hồng hào. Hắn đang nhìn tôi, nét mặt rất lạ.

Tôi cười:

- Phát...Anh đóng kịch khéo thật đấy. Tôi ngờ anh là một kịch sĩ tài ba hơn là một nhà hoá học có tài.

- Anh Phát...rất... có ích cho.. tôi -Ma Vương dần từng tiếng một – Chưa...bao giờ..anh Phát...giúp tôi..nhiều bằng đêm nay.

Tôi trông thấy Phát rùng mình. Nhưng tôi vờ như không thấy gì hết.

Ma Vương đứng dậy:

- Phát...Anh đi theo tôi. Có vài vấn đề chúng ta cần thảo luận lại.

Y nhìn tôi:

- Huy Giang, còn anh...

Tôi đỡ lời:

-...Tôi trở về phòng tôi một mình...Tôi đã biết đường...

Ma Vương đi tới cửa. Phát đi theo. Tới cửa, Phát quay mặt nhìn lại tôi. Trong đôi mắt hắn, tôi nhận thấy có sự biết ơn chen lẫn một nỗi kinh sợ rùng rợn.

Tôi đã tới chỗ bức vách có khung cửa đưa tôi về phòng tôi. Tới đây, tôi quay lại vì tiếng gọi của Ma Vương:

- Huy Giang...

Ma Vương đứng giữa khung cửa bên kia, thân thể đồ sộ của Y che kín người Phát.

- Ông gọi tôi?

- Huy Giang.- Y nói rõ ràng – Chưa bao giờ tôi hài lòng vì anh như đêm nay.

- Tôi cũng rất mừng – Tôi cúi chào Y – Kính ông...

Tôi nhấn ngón tay lên nút mở cửa dẫu ở trên vách. Cửa mở. Tôi bước vào thang máy. Trước khi thang máy đóng cửa, tôi còn nhìn thấy ở khung cửa bên kia, nơi Phát và Ma Vương đứng, có hai tên hắc nô hiện ra. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thoáng về Phát dường như hắn đã bị hai tên hắc nô nắm lấy hai cánh tay.

Bây giờ, tôi đã về tới phòng riêng của tôi.

Đêm đã khuya. Đêm nay, Kiều Xuân chờ tôi đến với nàng. Nàng đang chờ tôi trong phòng nàng, nhưng vừa qua một cơn kinh động lớn, tôi cảm thấy mệt mỏi, rã rời không còn muốn đi đâu, làm gì nữa...

Tôi đã thoát nguy hiểm. Ma Vương đã tin tôi, tôi biết khá chắc về việc đó. Và Phát bị mang đi hành tội. Hấn bị trừng phạt nặng nhẹ chừng nào, tôi không thể biết...

Đêm nay, tôi chỉ nên ở yên trong phòng.

Lát nữa Bé Hiêu sẽ tới, tôi sẽ nhờ gã đem tin tới cho Kiều Xuân..

Tắt hết đèn lớn trong phòng chỉ để lại ngọn đèn mờ trên bàn ngủ, tôi thay đồ ngủ và lên giường nằm. Tôi nằm đó, hút thuốc lá và suy nghĩ. Càng nghĩ ngợi, tôi lại càng thấy giận và căm hờn, một nỗi giận hờn mà tôi không làm sao đối phó được. Vụ cướp tàu Phượng Hoàng hứa hẹn nhiều kinh dị, nhiều người chết thê thảm, rùng rợn. Nhưng làm sao được? Tôi vẫn cứ phải nhúng tay vào việc giết người, giết cả trăm mạng để làm hài lòng Ma Vương. Không còn cách nào khác. Nếu tôi từ chối, cuộc đời tôi sẽ kết liễu ngay lập tức và Kiều Xuân cũng chết, sự việc xảy ra chắc chắn như vậy. Tôi và Kiều Xuân chết mà Ma Vương vẫn không hề hấn gì. Vụ cướp tàu vẫn cứ diễn ra theo đúng ý Ma Vương, một kẻ nào khác ở đây sẽ được chọn thay thế tôi đi làm việc đó..

Nhưng tôi không thể giết người..

Dù tôi có chết và Kiều Xuân cũng chết, tôi vẫn không thể vì thế mà giết người...

Tôi chỉ còn có cách báo cho những người trên tàu Phượng Hoàng biết tai họa ghê gớm đang chờ đợi họ trên biển để họ tránh...

Lén báo tin cho họ biết, tôi có thể chết thay cho họ, chết thay thì không đúng, tôi có thể chết vì họ nhưng tôi vẫn cứ phải báo...

Nếu tôi giết những người vô tội đó, dù giết một cách bất đắc dĩ, giết theo lệnh kẻ khác, suốt đời tôi sẽ không bao giờ hết hối hận, suốt đời tôi sẽ không bao giờ còn có sự thư thái của tâm hồn, nghĩa là tôi sẽ không còn biết thế nào là sung sướng, thế nào là hạnh phúc.

Và tôi còn biết chắc một điều: nếu tôi giết người, dù là giết để cứu nàng khỏi chết, Kiều Xuân cũng sẽ đổi thái độ với tôi. Rất có thể nàng sẽ không còn yêu nổi tôi nữa.

Lối thoát thứ hai của tôi trong vụ này là: làm sao hạ được Ma Vương trước ngày du thuyền Tiên Nữ nhỏ neo đưa tôi đi làm vụ đánh cướp tàn nhẫn, dã man này.

Đang nằm suy nghĩ, chợt tôi cảm thấy sự có mặt của một người nào đó ở căn phòng khách bên ngoài. Rất nhẹ nhàng, tôi trườn mình ra khỏi giường và tôi nhìn ra. Người vừa lọt vào phòng chính là Bé Hiêu.

Tôi ra hiệu cho gã vào và nói nhỏ:

- Cẩn thận này. Nghe cho rõ...Có nhiều chuyện quan trọng vừa xảy ra.

Tôi vẫn tắt nhưng rõ ràng kể cho gã nghe những sự việc xảy ra trong ngày hôm nay, từ cuộc nói chuyện giữa tôi và Hải Tùng ngoài rừng đến vụ Phát vì say rượu đã tiết lộ âm mưu đen tối của Ma Vương với tôi để rồi bị Ma Vương bắt gặp và đem đi hành phạt. Tôi cảm thấy Bé Hiêu rùng mình sợ hãi.

Gã nói như thêu thào:

- Lạy Chúa.. Anh chàng Phát chẳng tử tế gì song cũng đáng thương..Tôi sợ.. Ma Vương sẽ làm cho hắn...không bao giờ nói được nữa. Thiếu Tá ơi, chúng ta phải hành động gấp mới được.

Tôi nói vào tai gã:

- Đêm nay, linh tính báo cho tôi biết rằng tôi nên ở yên trong phòng này. Bé Hiêu, chú đừng tưởng việc tôi ở yên trong phòng này đêm nay là việc dễ làm đối với tôi, bởi vì tôi biết rằng cô Kiều Xuân đang chờ mong tôi...

- Không, tôi biết chứ. Tôi biết lắm..Phải can đảm lắm ông mới tự kềm chế được. Tôi cần nói với ông chuyện này trước đã... Sau khi gặp lão Hải Tùng và nghe ông với lão tranh luận đêm qua, tôi suy nghĩ nhiều...Thiếu Tá, ông tin rằng Bé Hiêu cũng là thằng biết suy nghĩ chứ?

Tôi vội đề cao tự ái của gã:

- Nhất định rồi. Chú suy nghĩ được những gì nào?

- Tôi suy nghĩ về chuyện lên trở lại đền may rủi để xem thật kỹ lại bộ máy điều động những bước chân vàng trên 21 bậc thang. Phải tìm cách trở lại đó xem xét thật kỹ. Thật sự thì lần trước, tôi xem không được kỹ lắm. Bởi vì lần đó tôi chỉ tình cờ có dịp xem qua, tôi nhất định tìm ra sự thật. Nhưng muốn lọt vào đó thực là khó. Vì lúc nào cũng có hai tên hắc nô đứng canh đài. Không một ai, kể cả lão Hải Tùng, người có nhiều quyền hành và uy tín nhất sau Ma Vương, người được Ma Vương tin cẩn nhất, ai cũng biết...cũng không được

phép vào trong đèn. Có 24 tên hắc nô túc trực ở đó, thay phiên nhau canh gác suốt ngày đêm. Hai tên canh một tiếng đồng hồ lại đổi hai tên khác. Làm sao vô được đó? Tôi suy nghĩ mãi về chuyện đó. Mình không thể đánh lừa bọn hắc nô. Cũng không thể giết được chúng. Giết hai tên thì có thể được, nhưng khi khám phá ra xác hai tên đó, Ma Vương lập tức biết ngay có chuyện gì xảy ra và âm mưu của mình lộ ngay.

Gã thở dài nảo nuột:

- Làm sao?...Làm sao..?

Gã biết nhiều hơn tôi về việc này, nếu gã không tìm ra được biện pháp, tôi không thể giúp ý kiến gì được.

Sau vài phút suy nghĩ nặng nề nữa, chợt Bé Hiêu nắm lấy tay tôi:

- Nè ông...hay là như vậy...Ông nghĩ như vậy được không?...Nếu mình xoay được vài bình nước ma túy...thứ nước đêm qua ông thấy Ma Vương cho bọn chúng uống đó...đem đến dử bọn hắc nô canh đài..? Chúng sẽ ngoan ngoãn đi theo mình ngay.. Đi theo để được uống thứ nước ma đó...Chúng mê thứ nước quỷ quái đó lắm...Ông nghĩ sao?

Trái tim tôi tự dưng đập loạn lên..

Đầu óc của Bé Hiêu thực ra không đến nỗi ngu đần lắm như tôi vẫn nghĩ. Đúng là nhiều người cùng lo một chuyện vẫn có lợi hơn một người. Đầu óc một người thông minh có thể nghĩ ra được một điều xuất chúng. Bé Hiêu vừa nghĩ được một sáng kiến hơn người.

Đến lượt tôi nắm chặt tay gã:

- Bé Hiều...Chú nói đúng..Chú quả thực biết suy nghĩ...

Giọng nói của tôi run lên vì xúc động:

- Chú nói đúng đấy. Nếu mình có được chất ma túy đó thì mình có thể dụ được bọn hắc nô...Uống xong chất nước ma đó, chúng sẽ mê man, quên hết mọi việc. Chúng sẽ không nhớ cả ai đã đem thứ nước quý đó cho chúng uống. Chú..Chú..có biết chất nước đó được trữ ở đâu không?

Giọng nói của Bé Hiều có những âm thanh kiêu hãnh:

- Biết chứ. Tôi là con chuột trong sào huyết này bao lâu nay, tôi sống trong toà lâu đài này như một con chuột..len lỏi khắp chốn. Tôi có nói rằng trừ Ma Vương ra, tôi là người biết nhiều nhất về lâu đài này mà. Lão Hải Tùng biết cũng nhiều song chưa biết nhiều bằng tôi..

Tôi xiết tay gã:

- Đúng rồi. Chú có nói với tôi như thế. Nhưng chú biết chỗ cất nước ma túy...mà...chú có thể đến đó lấy trộm được không?

Gã cười nhẹ...Tôi thấy là gã có quyền kiêu hãnh, gã có quyền cười.

- Hà...lấy trộm là nghề ruột của tôi mà...

- Nghĩa là...chú biết chỗ và có thể lấy trộm được?

- Chứ sao..

- Vậy thì nhất rồi. Chú sẽ tới đó lấy trộm và hai chúng ta sẽ là hai thiên thần...không..sẽ là hai quỷ sứ đến mở đường cho bọn hắc nô đi vào cõi thiên đường của chúng. Chất ma túy đó có tác dụng ngay, mạnh lắm. Vừa uống vào là chúng mê đi ngay nhưng không biết thời gian công hiệu là bao lâu?

- Về chuyện đó thì tôi không rõ. Nhưng...chúng ta chỉ cần 10 phút để tìm kiếm cái mà ta cần tìm trong đèn..Không cần lâu hơn. Tôi nghĩ chỉ cần 10 phút. Công hiệu của chất ma túy đó chắc chắn phải lâu hơn 10 phút. Bọn hắc nô sau khi uống ma túy sẽ quên hết, mà dù có tên nào nói, chúng cũng không được ai tin.

Tôi quyết định:

- Xong rồi. Chú đi lấy ma túy vào sáng mai. Bây giờ chú nên ra khỏi đây. Cần tuyệt đối cẩn thận. Và nếu không có gì khó khăn lắm, chú thông tin nói với cô Kiều Xuân dùm tôi: nói với cô đừng chờ tôi đêm nay, đừng lo sợ. Nhưng...cần nhất là chú không gặp gì nguy hiểm khi đến phòng cô ấy. Bé Hiêu, chú thật là cừ khôi..Nếu chú là một cô gái, tôi đã hôn chú năm bảy cái. Thôi, đi.

Vài giây sau, tôi biết Bé Hiêu đã ra khỏi phòng.

Tôi trở vào giường nằm và lần này, tôi tắt nốt ngọn đèn ngủ để nằm ngủ. Đây là lần thứ nhất kể từ phút tôi rơi vào bàn tay thép của Ma Vương tôi không cảm thấy bị đè nén quá nặng, quá chặt. Lần thứ nhất tôi cảm thấy đôi chút dễ chịu. Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một lối thoát.

Tôi ngủ thật say.

Vào lúc đêm khuya, khi nhớ lại, tôi ước lượng lúc đó vào khoảng ba hoặc bốn giờ sáng, tôi mơ thấy - có thể là tôi mơ nhưng cũng rất có thể đó là cảnh thực - Ma Vương đứng bên giường tôi, cúi nhìn tôi ngủ. Rất có thể Ma Vương đã vào phòng tôi để xem xét và cảnh tôi nằm ngủ say như thế chắc chắn đã làm tiêu tan nốt chút nghi ngờ còn lại trong óc Y về tôi. Người ngủ say bao giờ cũng là người vô tư và không có gì gian xảo hoặc cần dấu diếm. Chỉ trong vài giây mơ màng nửa thức nửa ngủ, tôi thấy hình bóng của Ma Vương, song dù Y có vào phòng tôi cũng chẳng sao. Tôi ngủ ngon lại ngay lúc đó.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm.

Trong lúc tôi đang bận y phục, có chuông điện thoại reo vang. Hải Tùng gọi đến. Lão cho tôi biết Ma Vương muốn tôi xuống du thuyền sau khi ăn sáng xong. Và lão sẽ cùng xuống thuyền với tôi.

Như vậy nghĩa là Ma Vương không thay đổi kế hoạch dù xảy ra vụ anh chàng Phát vô duyên và không may bép xép đêm qua, tôi vẫn được Y tin và trao cho thực hiện vụ cướp tàu Phụng Hoàng.

Tôi xuống phòng ăn và gặp Hải Tùng chờ tôi ở đó. Lão và tôi cùng ăn điểm tâm. Tôi muốn hỏi dò lão về tình trạng của Phát nhưng không dám. Chắc chắn Hải Tùng phải biết rõ hiện giờ Phát ra sao và vì nguyên do nào hắn bị trừng phạt nặng nề đến thế nhưng lão không nói và tôi cũng không hỏi.

Chúng tôi đi bộ trên con đường xuyên qua rừng cây - cảnh vật trong buổi sáng mùa thu, nắng vàng tuyệt đẹp, trời trong xanh và cao; lá thu xào xạc, chỉ còn thiếu có vài con nai vàng ngơ ngác và Kiều Xuân đi bên tôi là cuộc đời sáng hôm nay đối với tôi hoàn toàn đẹp và đáng sống. Nhìn lên trời xanh và hít thở làn không khí trong lành thơm mùi lá khô, tôi nghĩ rằng cuộc đời này sẽ đẹp biết là chừng nào

nếu không có Ma Vương. Chưa bao giờ tôi kiên quyết phải hạ cho bằng được Ma Vương bằng giây phút ấy.

Trên đường đi, tôi và Hải Tùng trao đổi với nhau những câu ngắn về đủ mọi vấn đề, nhưng tuyệt nhiên chúng tôi không đá động gì đến câu chuyện chúng tôi nói với nhau trong buổi sáng hôm qua cũng trong khu rừng thu này. Tuy không nói, tôi cũng dự biết rằng vấn đề đó vẫn đè nặng trên tâm trí Hải Tùng, cũng như nó vẫn đè nặng trên tâm trí tôi. Mặc dù vậy, tôi thấy rằng chúng tôi không còn gì để nói với nhau về vấn đề đó nữa. Hải Tùng đã nói rõ trong cuộc nói chuyện tay đôi hôm qua về lập trường của lão cùng những điều lão yêu cầu tôi phải làm. Tôi chỉ cần làm sao cho lão thấy rõ, với bằng chứng xác đáng, là lão đã bị bịp vì trò đi lên đài may rủi với bầy bước chân vàng do Ma Vương đặt ra.

Tới cầu tàu, chúng tôi xuống một chiếc xuồng máy và xuồng đưa chúng tôi tới du thuyền. Trông bên ngoài du thuyền Tiên Nữ đã đẹp, bên trong thuyền cũng đẹp như nhìn bên ngoài. Đẹp, sang và đầy đủ tiện nghi. Tôi đã từng được thấy du thuyền của Quốc Vương Farouk, du thuyền của nhà tỷ phú Onassis và du thuyền của Quốc Vương Fark: ba du thuyền được kể là đẹp nhất thế giới. Nhưng so với chiếc Tiên Nữ này, cả ba chiếc đó còn kém xa nhiều điểm, nhất là về sức mạnh. Bên ngoài, thân du thuyền này làm bằng gỗ như mọi du thuyền khác song ở giữa hai lần ván có một lớp thép mỏng, nhẹ - một hợp kim đặc biệt như thứ hợp kim dùng để chế tạo phi thuyền - nhưng rất chắc, đạn bắn không thủng. Du thuyền trang bị hai giàn máy cực mạnh có vận tốc mau lẹ hơn cả những tàu chiến.

Hải Tùng giới thiệu tôi với Thuyền Trưởng. Gã này là một người đàn ông to con nhưng hơi thấp, tóc dày, râu quai nón rậm rì và đôi vai nở như vai đồ vật. Tên gã là Cung Đô, một cái tên thật đẹp với con người cứng rắn của gã song tôi nghĩ rằng đó không phải là tên thật của gã.

Nhìn Cung Đô, người ít tưởng tượng đến đâu cũng phải nhớ tới hình ảnh của những tên hải tặc thời xưa. Nếu sinh ra đời trước đây 100

năm, chắc chắn Cung Đô cũng chỉ huy một chiếc thuyền buồm có cả trăm tù nhân chèo dưới hầm và chuyên dọc ngang trên biển chặn đánh những thương thuyền.

Phó thuyền trưởng và thủy thủ đoàn toàn là những tên có bộ mã góm ghiếc uống máu người không tanh.

Kỷ luật trên du thuyền là kỷ luật sắt. Thủy thủ sinh hoạt như những cảm tử quân của quân lực chính quy đang thời chiến.

Thuyền trưởng Cung Đô hướng dẫn tôi đi coi khắp thuyền. Hải Tùng tuy không xa lạ gì với du thuyền nhưng cũng chịu khó đi theo tôi. Tôi say mê tìm hiểu chiếc du thuyền đặc biệt nhất thế giới này nên thời gian trôi qua thật mau. Một giờ trưa tôi với Hải Tùng mới rời du thuyền.

Khi về tới lâu đài, tôi được lệnh Ma Vương vờ tôi tới gặp gấp. Hôm nay, tôi được đưa tới một phần khác của lâu đài. Thực sự, tôi không hề ngờ rằng toà lâu đài quái dị này có thể rộng lớn và nhiều phòng đến thế. Tôi đã tưởng những ngày qua tôi đã đi hết hai phần ba toà lâu đài này, hôm nay tôi mới biết là thực ra, tôi chỉ mới được thấy có một phần tư toà lâu đài và tôi chưa được thấy rất nhiều cái tôi cần thấy.

Ma Vương chờ tôi trong một căn phòng tráng lệ ngoài sức tưởng tượng của tôi. Và trưa nay, Ma Vương, trước mắt tôi, đổi khác hẳn. Y tỏ ra vui vẻ, dễ dãi, hiếu khách, lịch sự và lễ độ. Y tiếp tôi lần này như tiếp một người bạn. Tôi không rõ lý do Y gọi tôi đến gặp Y trưa nay, vì suốt buổi nói chuyện, Y chỉ nói với tôi về những bảo vật, những tuyệt phẩm mà loài người đã làm ra được kể từ ngày trái đất này có loài người. Rồi thôi. Y tuyệt đối không nói gì đến công việc tôi sắp phải làm. Y không thốt ra một lời đe dọa nhỏ nào. Cặp mắt sắc và vô tình, tàn nhẫn như mắt rắn độc của Y trưa nay cũng dịu dàng đi. Qua những lời Y nói, tôi phải nhận rằng Y là người quý báu những bảo vật nhất cõi đời này.

Khi tôi rời Y, tôi thấy tôi bị Y quyến rũ. Một sức quyến rũ cực mạnh. Tôi đã bị Y chinh phục cảm tình. Nói theo ngôn ngữ bình dân, tôi đã mê Y. Thái độ bạn hữu chân thành, chí tình của Y làm cho tôi tự cảm thấy xấu hổ vì âm mưu làm hại Y mà tôi đang lén lút thực hiện. Nếu không có tình yêu, tức là nếu không có Kiều Xuân, chắc chắn sau cuộc gặp gỡ với Ma Vương trưa nay, tôi đã hoàn toàn bị Y chinh phục, tôi đã trở thành đệ tử trung thành cả hồn lẫn xác của Y và tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện phản Y. Có lẽ vì muốn chinh phục tôi nên Y mới tiếp tôi như trưa nay. Chỉ có lý do đó mới có thể giải thích được sự kiện khác lạ này mà thôi.

Tình yêu thực có sức mạnh vô song, nhờ có tình yêu, tôi đã thoát được cạm bẫy cảm tình của Ma Vương. Tôi bàng hoàng nghĩ đến chuyện nếu tôi không được gặp Kiều Xuân, nếu không có Kiều Xuân ở đây, có thể tôi đã trở thành nô lệ trung thành của Ma Vương suốt đời này.

Bữa ăn đông người dự trưa hôm đó làm cho tâm trí tôi nhẹ bớt áp lực của Ma Vương – không có mặt Ma Vương trong bữa ăn đó - Bữa ăn cũng không có mặt Kiều Xuân và lẽ tất nhiên, không có mặt Phát. Tuy tôi không hỏi nhưng Hải Tùng cũng nói thoáng cho tôi biết rằng Kiều Xuân vắng mặt vì nàng về thành phố có việc, và có thể nàng sẽ không trở về đây trước sáng mai. Tôi ghi nhận sự kiện Hải Tùng nói cho tôi biết như thế để đêm nay, tôi đừng mất công tìm đến phòng nàng.

Đúng như lời Hải Tùng nói, suốt ngày hôm đó tôi không nhìn thấy Kiều Xuân.

Đêm tới, tôi thức giấc chờ Bé Hiêu, nhưng cũng không thấy gã tới.

Sáng hôm sau, trong phòng ăn chung, tôi đã gặp vài nhân vật khá hấp dẫn, trong số có một sĩ quan cấp Tướng. Ông này trông bề ngoài

là một võ quan uy vũ, hào khí nhưng thật ra, có cái tâm trạng của một thằng hèn chuyên bợ đỡ, tâng bốc người khác và đáng khinh nhất là phản trắc và đê tiện. Ăn sáng xong, hấn rủ tôi đi chơi bằng ngựa. Tôi và hấn cưỡi ngựa đi trong rừng cây, chúng tôi đi trên những con đường khác với con đường tôi đã đi với Hải Tùng sáng hôm trước.

Vào lúc 10 giờ sáng, ngựa tôi dừng ở dưới một gốc thông ven đường lớn. Tôi chợt thấy ở đầu con đường có chút bụi bốc lên rồi một chiếc xe hơi nhỏ, sơn màu đỏ, kiểu thể thao hai chỗ ngồi chạy ngang mặt tôi.

Người thiếu nữ ngồi lái xe là Kiều Xuân. Nàng giơ tay vẫy..

Gã võ quan tưởng nàng vẫy gã, vung roi ngựa lên chào đáp lại rồi rít và miệng thốt lên những tiếng la lối nồng nhiệt y như gã đi coi đua xe thấy xe về nhất.

Trời đất trước mắt tôi, đột nhiên sáng tươi và rục rờ hơn. Gió mát hơn, nắng vàng hơn và tai tôi nghe rõ hơn tiếng chim hót.

Tôi nghĩ ngay đến chuyện đêm nay, tôi sẽ lại được gặp Kiều Xuân, được ôm tấm thân mềm, thơm của nàng trong vòng tay tôi, được hôn lên đôi môi như bông hoa hồng mới nở, được nghe tiếng nàng nói. Trong một khoảnh khắc thời gian, tâm trí tôi quên hết mọi lo âu, mọi suy nghĩ, quên Phát, quên Ma Vương, quên cả chuyến đi sắp tới để chỉ còn biết có cảm giác sung sướng sắp tới. Từ giây phút đó, tôi như người chỉ sống để chờ bóng đêm xuống.

Khi về đến lầu đài và trả ngựa vào chuồng ngựa, tôi ngồi uống nước trong phòng giải khát trên hiên lầu đài, hy vọng còn được nhìn thấy một lần nữa bóng dáng yêu kiều của người yêu. Tôi còn hy vọng được tới gần nàng để nói nhỏ với nàng một tiếng: " Anh yêu em ".

Hải Tùng xuất hiện và sau khi uống rượu khai vị, lão và tôi cùng ngồi chung bàn ăn trưa.

Trưa nay, tôi thấy Hải Tùng có vẻ bối rối không được vui. Lão như người đang có chuyện bận trí muốn nói nhưng lại ngại hậu quả. Chúng tôi cùng uống rượu và trao đổi với nhau những câu vô thưởng, vô phạt về đủ mọi vấn đề. Nhưng tôi cũng chờ đợi lão thổ lộ tâm sự nên tôi cũng không được thoải mái lắm. Thái độ của lão làm cho tôi cũng thấy lo lo, vì tôi nghi rằng sự lo âu của lão có liên hệ đến Kiều Xuân và liên hệ đến Kiều Xuân tức là đến tôi.

Sau cùng lão thốt ra một tiếng thở dài:

- Có chuyện cần nói mà cứ chần chừ, không giải quyết được gì...Cần nhìn thẳng vào vấn đề làm mình sợ hãi...Huy Giang..anh đi theo tôi.

Bỗng dưng...tôi chợt nhớ lại một câu của lão nói: nếu Ma Vương, chủ nhân cả hồn lẫn xác của lão, ra lệnh cho lão bắt tôi, giết tôi, dù có không muốn, lão cũng vẫn làm việc đó. Tôi đã biết sức mạnh kinh khủng của lão già có dáng vẻ thất thường này.

Tôi sửng sờ:

- Ông nói như vậy nghĩa là...tôi bị bắt giữ sao?

Lão lắc đầu:

- Không phải thế. Chưa đến nỗi thế.. Ma Vương chỉ ra lệnh tôi dẫn anh đi coi một cảnh này..Vì sao Ma Vương lại muốn anh nhìn thấy cảnh đó? Để làm gì? Tôi không được biết và dù có biết tôi cũng không có quyền nói để anh biết. Vậy anh đừng nên hỏi tôi làm gì cho phiền cả đôi bên.

Lão nhún vai, kết luận:

- Thôi, chúng ta đi.

Tôi đi theo lão, thắc mắc, lo âu. Những giây phút này làm cho thần kinh tôi căng thẳng như một sợi giây đàn bị căng tới mức tận cùng.

Khi Hải Tùng dừng lại và tôi dừng lại sau lưng lão, tôi nghĩ rằng lão đưa tôi tới một cái đài cao của lâu đài. Hoặç ít nhất, chúng tôi đang ở một tầng lâu cao.

Lão đưa tôi vào một căn phòng nhỏ, trơ trụi không có đồ đạc. Tôi có cảm giác như đây là một căn nhà mồ hơn là một căn phòng để người sống ở, một hầm đá dùng làm nơi chứa những áo quan ngày xưa. Vách tường đều bằng đá trắng bên trên vòng cung như cuốn tò vò.

Hải Tùng bước tới một bức vách đó, lão ra hiệu cho tôi đến đứng bên và chạm tay vào một chốt điện nào đó: một khe hở lớn chừng 10 phân, dài chừng một thước, làm bức vách đá nứt ra làm đôi. Khe hở đó như một khung cửa sổ nhỏ nằm ngay ngang mắt tôi.

Hải Tùng nói nhỏ:

- Nhìn coi...

Nơi tôi nhìn vào là một nơi chan hoà một vùng ánh sáng kỳ dị màu đỏ nhạt. Thứ ánh sáng làm cho con mắt khó chịu và tai tôi nghe thấy một tiếng gì nhỏ nhỏ nhưng đều đều, liên tu không ngừng, như một nốt nhạc. Tôi không phải là một nhạc sĩ có tài đủ để xác định đúng đờ là nốt nhạc gì, tôi chỉ lờ mờ nhận thấy tiếng đó thật cao, như tiếng

cánh con ong khi bay sát vào nhau. Tiếng động đó cũng như làn ánh sáng màu đỏ, cũng làm cho tôi cảm thấy khó chịu.

Thoạt nhìn qua khe hở, tôi tưởng tôi nhìn vào một nơi có nhiều người và tất cả những người trong làn ánh sáng đỏ này đều hướng mặt về một trung tâm điểm. Khi nhìn rõ hơn, tôi thấy rất đông người, như có cả ngàn người, tất cả đều quì gối, tất cả đều cúi đầu, người nọ quì sau lưng người kia. Và nơi họ quì đó như rất rộng, mắt tôi nhìn mãi tới khoảng xa và thấy có những bóng người nhỏ xíu.

Tôi liếc mắt nhìn qua phải, qua trái..Chỗ nào cũng thấy có người quì. Tôi liếc mắt nhìn lên trần: lạ lùng chưa, trần nhà cũng có người quì gối và những người này chúc đầu xuống đất. Họ như bị treo ngược trên trần.

Tôi chú mục nhìn kỹ đám người quì gối ngay trước mắt tôi, nhìn kỹ người quì gần mắt tôi nhất...

Và tôi chợt nhận ra: tất cả những người quì đó cả ngàn người mà tôi trông thấy đó, chỉ là một.

Và người đó là...Phát.

Cả ngàn bộ mặt Phát, nhăn nhó, khổ sở, răn rúm, đổi chiều nhau trên cả ngàn mảnh gương gắn quanh chỗ hấn quì gối. Bây giờ tôi mới nhìn ra căn phòng tôi đang nhìn vào đó có hình tròn, mặt tường tròn vây quanh đều gắn kiếng. Trần phòng cũng có kiếng. Giữa phòng là một cái cột trụ kiếng. Phát quì gối trước trụ kiếng ấy, nhìn vào cả ngàn bộ mặt của chính hấn bao quanh hấn.

Rồi bỗng dựng Phát nhồm dậy...

Tôi thấy hấn dơ tay xua xua loạn lên như đuổi một cái gì đi xa. Bộ điệu của Phát lúc đó rõ ra là bộ điệu của người điên loạn.

Như cả một đội quân người máy, bao nhiêu hình bóng trên mặt kiếng đều cử động theo Phát. Tất cả đều xua tay. Phát quay mình lại. Như một đội quân tuân lệnh chỉ huy, tất cả những hình bóng đều rùng rùng chuyển động và quay mình lại. Phát nằm sấp xuống sàn, mặt úp vào hai bàn tay. Tôi biết rằng dù cho có nằm úp mặt như thế, dù có nhắm mắt, có che mặt, Phát vẫn nhìn thấy cả ngàn bộ mặt bao vây hấn.

Tôi lùi lại, toàn thân run rẩy và tâm hồn xúc động...

Phát bị trừng phạt vì tội bép xép thế này đây. Ma Vương muốn cho tôi chứng kiến cảnh này, cho tôi lãnh hội một bài học. Và lối trừng phạt này thật nguy hiểm, vì nó tàn phá thần kinh của người chịu trừng phạt, nó có thể làm cho người ta phát điên.

Âm thanh vo ve như tiếng ong đập cánh mà tôi nghe thấy đó có tác dụng giữ không cho người bị tội trong căn phòng kiếng này không thể ngủ. Chỉ cần thay đổi, lên xuống cao hơn, thấp hơn một chút là âm thanh rền rĩ này trở thành lạ tai và làm người nghe mất ngủ. Làn ánh sáng màu đỏ cũng vậy. Không ai có thể ngủ được trong làn ánh sáng quái dị này.

- Trời..Trời..

Tôi quay lại nói với Hải Tùng, giọng tôi run và môi tôi khô như ngói:

- Tôi thấy rồi..Tội nghiệp hấn..Bắn cho hấn phát súng còn nhân đạo hơn..

Lão kéo tôi trở lại khe hở:

- Nhìn vô...Làm sao để cho Phát nhìn thấy mặt anh trong kiếng. Và anh cũng phải nhìn thấy mặt anh trong đó...Lệnh của Ma Vương...

Tôi vùng vẫy không chịu. Lão nắm chặt cần cổ tôi và dí mặt tôi vào khe hở. Như tôi đã biết, Hải Tùng tuy bề ngoài chỉ là một ông già hiền lành nhưng lão có một sức mạnh kinh khủng. Lão nắm cổ tôi dễ dàng như nắm cổ đứa bé con...

Tôi bị lão nắm cổ dí sát mặt vào đó và tôi nhìn thấy mặt tôi hiện ra ở ngay trước mắt tôi. Y như tôi cũng là một người ở trong phòng chứ không phải là ở ngoài nhìn vào.

Phát cũng trông thấy tôi. Hấn la lên:

- Huy Giang...Cứu tôi...Cho tôi ra khỏi đây..

Hải Tùng kéo giật tôi lại. Lão buông tôi ra để quay lại nhấn nút điện đóng khe hở.

Tôi nức nở như một đứa trẻ, xong đến đánh đấm lão:

- Khốn nạn... Đồ khốn nạn... Tàn nhẫn.

Lão nắm tay tôi. Tôi cố hết sức dang tay ra nhưng hai tay tôi như bị kẹp lại trong những gọng kềm sắt. Sau cùng, cơn giận của tôi tiêu tan đi và người tôi mềm nhũn:

- Thôi..Thôi.. Hải Tùng dịu dàng nói với tôi như người anh cả nói với

đưa em trai vừa bị đánh đòn – Không phải lỗi tại tôi. Đây là mệnh lệnh của Ma Vương. Tôi chỉ là người tuân lệnh. Thôi, chúng mình nên về.

Tôi cúi đầu đi theo lão.

Trên đường về phòng, tôi suy nghĩ về sự xúc động vừa qua của tôi. Tôi xúc động không phải vì có cảm tình với Phát. Chắc hẳn đã nhiều lần đứng ở bên ngoài phòng kiếng nhìn vào trong và thích thú khi thấy những kẻ khác bị hành hạ, khổ sở. Nếu cần và nếu có dịp, tôi bắn chết Phát không chút do dự hay tiếc thương. Nhưng, tôi xúc động là vì sự trừng phạt làm cho tội nhân chết dần, chết mòn, làm cho tội nhân mất trí đờ tòn nhẫn quá, quỉ quái quá. Chỉ có những kẻ không còn tâm hồn người nữa mới có thể nghĩ ra được lối trừng phạt con người kinh khiếp đến thế.

Kẻ bị giam trong phòng kiếng đó sẽ thấy mình cô đơn khủng khiếp. Cảnh tượng tượng đó có một cái gì không thể nói được nên lời.

Khi về tới phòng riêng của tôi, tôi mới trấn tĩnh lại được. Tuy vậy, khi cất tiếng hỏi Hải Tùng, giọng của tôi vẫn còn run:

- Hẳn có thể...sống được bao lâu trong đó?

Hải Tùng vẫn dịu dàng và hoà nhã:

- Không sao nói được. Có điều biết chắc là hẳn sẽ ra khỏi đó...trí nhớ mất hết. Hẳn sẽ quên hết. Hẳn không cần nhớ tên hẳn là gì, tại sao hẳn lại phải vào đó. Tất cả dĩ vãng của hẳn đều biến mất, trong óc hẳn chỉ còn một khoảng trống. Hẳn quên tất cả những gì hẳn đã học được, quên cả những thói quen thường ngày. Hẳn sẽ không bao giờ còn...nhớ lại bất cứ một chuyện gì. Hẳn sẽ sống như một con vật, chỉ còn biết tìm ăn khi thấy đói, tìm uống khi thấy khát, mệt thì lăn ra ngủ.

Y như một con vật. Tôi đã thấy có những người chỉ sau bảy ngày bị trừng phạt trong đó đã mất trí. Có người chống cự được lâu hơn. Người chống cự lâu nhất từ trước tới giờ mà tôi biết là 3 tuần. Nhưng không ai thoát được tình trạng mất trí. Không ai thoát...

Tôi rùng mình..Và tôi bàng hoàng:

- Tôi không xuống ăn bữa nay đâu...

Hải Tùng nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ cố gắng tự trấn tĩnh, cố gắng quên và cố gắng tỏ ra như thường. Đây là lúc chúng ta tỏ ra chúng ta có nghị lực. Nghị lực của thằng đàn ông là gì? Là việc có thể tự chủ, để làm gì? Để sống. Anh tỏ ra xúc động tức là anh yếu đuối. Kẻ thù hay đối thủ của anh sẽ khinh thường anh. Anh có nhớ chuyện ông Nguyễn Biểu ngày xưa đi gặp tướng Tàu không? Bị tướng Tàu mưu áp đảo tinh thần bằng cách nấu dầu người bưng lên mời ăn, ông ấy đường hoàng cầm đũa gắp ăn đôi mắt của đầu lâu.

Lão thân ái vỗ nhẹ vai tôi:

- Anh không thể giúp gì được Phát. Phát là đệ tử của Ma Vương. Anh ấy đã bước lên đài may rủi và đã thua Ma Vương..

Hắn sống hay chết tùy theo ý Ma Vương. Và Ma Vương đang rất muốn tìm biết xem anh có chịu nhận quyền bắt người sống phải chết tùy ý của Ma Vương hay không. Trấn tĩnh lại đi Huy Giang. Đây là lúc anh tận dụng năng lực và can đảm cùng trí thông minh của anh. Chỉ mới nhìn người khác bị trừng phạt, anh đã chịu không nổi rồi, làm sao anh có thể...

Hải Tùng nói không hết ý nhưng tôi cũng hiểu..

Lão muốn nói rằng nếu chỉ mới thấy Phát bị Ma Vương trừng phạt, tôi đã bán loạn cả tinh thần rồi, làm sao tôi có thể chống lại được Ma Vương, đừng nói gì đến chuyện cứu được cả Kiều Xuân và chiến thắng.

Tôi thấy lão nói đúng.

Thấy tôi có vẻ nghe lời, lão lại ưu ái tiếp:

- Hãy vui lên, hoặc hãy tỏ ra vui. Hãy sống như thường ngày. Tôi sẽ báo cáo với Ma Vương là anh chỉ thấy lạ lạ, thấy tò mò về căn phòng kiếng đặc biệt ấy chứ không tỏ ý gì bất mãn hay thương xót Phát. Tức là anh đã công nhận Ma Vương có toàn quyền muốn bắt ai chết, ai đau đớn đến thế nào cũng được. Anh muốn để cho Ma Vương biết như thế, nghĩ như thế về anh hay anh muốn ông ta biết rằng anh phản đối ông ta và cảnh tượng Phát bị giam trong phòng kiếng làm cho anh xúc động đến ăn không nổi?

- Được rồi – tôi nói với Hải Tùng – tôi nghe ông. Nhưng ông ở lại đây với tôi cho đến giờ ăn, được không? Chúng ta cùng xuống phòng ăn?

- Được – lão đáp – chúng ta cùng xuống uống rượu, đồng ý?

Tôi nhìn thấy khuôn mặt thiếu não của tôi hiện lên trong tấm kiếng trên tử rượu. Khuôn mặt trong kiếng ấy làm tôi nhớ đến cả ngàn khuôn mặt kẻ bị trừng phạt mà tôi vừa thấy, và bàn tay cầm chai rót rượu vào ly của tôi lại run lên đây đây.

Tôi quay mặt đi để khỏi nhìn thấy mặt tôi trong kiếng và nói:

- Tôi không bao giờ còn muốn soi kiếng nữa.

Tôi ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Hải Tùng rót ly khác cho tôi:

- Thôi đừng nghĩ tới chuyện đó nữa. Quên nó đi. Nếu gặp Ma Vương trong bàn ăn tối nay, anh nên cảm ơn ông ta đã cho anh có dịp thấy một cảnh lạ. Đồng thời anh có thể hỏi ông vài câu cách kiến tạo phòng kiếng cùng những gì gọi là hiệu năng của nó.

Ma Vương không có mặt trong bàn ăn tối nay. Tin rằng sẽ có người báo cáo với Ma Vương về thái độ của tôi trong bữa ăn trưa nay. Nhờ có lời dặn dò của Hải Tùng, tôi ăn uống, chuyện trò vui vẻ vừa phải – vì tôi dư biết rằng nhiều khi, tự nhiên tỏ ra quá vui, quá nói cười nhiều, cũng là một hình thức bán loạn trong tâm hồn, một hình thức xuất hiện sự sợ hãi ẩn nấp trong lòng – Tuy nhiên, tối nay, vì phải cố gắng để vui, để quên, tôi cũng uống hơi nhiều rượu...

Kiều Xuân có mặt ở bàn ăn. Tôi bắt gặp nàng liếc nhìn tôi nhiều lần. Vì không biết có chuyện gì xảy đến cho tôi, nàng có vẻ không hiểu, đôi khi tỏ ra lo âu.

Nếu nàng biết rõ có chuyện gì vừa xảy ra đến với tôi, nếu nàng biết rõ trong trái tim và tâm hồn tôi hiện có nhiều âu lo và đen tối đến chừng nào, nàng còn sợ hãi nhiều hơn nữa.

Vòng tay yêu tinh

Chương 17

Sau bữa ăn, tôi ngồi lại bàn ăn nói chuyện cùng vài người nữa cũng không thích đánh bài như tôi. Tới gần 12 giờ đêm tôi mới về phòng riêng. Tôi có cảm giác tôi sẽ gặp Bé Hiêu đêm nay dù gã có thành công trong việc đi lấy trộm bình nước ma túy hay không?

Một mình trong phòng vắng, hình ảnh Phát bị trừng phạt trong phòng kiếng cùng những cảm giác ghê rợn của tôi khi chứng kiến cảnh kinh dị đó trở về ám ảnh tôi, mạnh và dữ hơn bao giờ hết.

Tôi suy nghĩ đến lý do Ma Vương sai Hải Tùng dắt tôi chứng kiến cảnh đó. Để làm gì? Tại sao y lại dặn Hải Tùng phải bắt tôi nhìn thấy tôi trong kiếng? Tại sao y lại bắt Hải Tùng phải làm sao cho Phát cũng trông thấy tôi?

Tôi chỉ có một câu trả lời cho cả hai câu hỏi tại sao này,

Ma Vương muốn cảnh cáo tôi. Như vậy có nghĩa là Y không hoàn toàn hài lòng về lối giải thích của tôi.

Nhưng trả lời như vậy tôi thấy vẫn chưa ổn...

Nếu Ma Vương chưa hài lòng, tại sao Y không áp dụng biện pháp cảnh cáo nào mạnh hơn, nặng hơn với tôi? Cảnh cáo tôi bằng cách đó thật quá nhẹ, tôi có thể làm rằng tôi chưa hề bị cảnh cáo. Ma Vương là người hành động rất thận trọng và rõ ràng, Y không bao giờ để xảy ra chuyện hiểu lầm. Tuy chưa gần Y nhiều, tôi đã thấy rõ Y là người hành động minh bạch: trừng phạt rõ ra trừng phạt, tán

thường rõ ra tán thưởng. Y cũng chẳng ngại ngần gì nếu Y thấy tôi cần bị cảnh cáo.

Tôi suy nghĩ lại và đi đến kết luận: Ma Vương quả có hài lòng với lời giải thích của tôi, nhưng Y vẫn thấy cần cho tôi biết sẽ có những gì chờ đợi tôi nếu tôi không trung thành tuyệt đối với Y. Từ ngày tôi tới đây, tôi mới chỉ được Y thưởng công, tôi chỉ mới gặp những người Y cho sống sung sướng, tôi chưa thấy ai bị Y bắt chết, chưa thấy ai bị trừng phạt.

Thật vậy, Phát là đệ tử bị trừng phạt thứ nhất mà tôi thấy ở đây.

Nhưng...Nếu cuộc trừng phạt trong phòng kiếng, nếu còn được để cho sống, Phát sẽ mất trí, sẽ quên hết..thì tại sao Ma Vương lại bắt tôi nhìn vào phòng cho Phát trông thấy mặt tôi làm chi?

Tôi không tìm được câu trả lời cho câu hỏi này. Tôi đành kết luận có thể đó là một quyết định không có dụng ý, ẩn ý gì hết của Ma Vương. Nhưng...sau đó, tôi lại băn khoăn vì tôi biết rằng Ma Vương không quyết định việc gì mà không có dụng ý.

Sau cùng, tôi đành chịu không suy nghĩ gì được về sự kiện khó hiểu đó.

12 giờ 30...tôi nghe có tiếng động nhỏ vang lên từ góc phòng ngủ.

- Lấy được rồi, Thiếu Tá ơi...

Giọng nói của Bé Hiêu đầy rung động.

Tôi đi tới chỗ gã đứng. Bao nhiêu dây thần kinh đang trùng xuống của tôi đột nhiên trở lại rắn rỏi. Giờ hành động đã điểm. Tôi như người lính nhìn thấy quân thù ngoài mặt trận, chỉ còn có việc hoặc nhắm mắt bắn bừa hoặc hăng máu xông lên, người lính khi lâm trận không còn thì giờ để suy nghĩ, cũng không có tâm trí đâu để mà kinh sợ. Tôi chỉ còn thấy cổ họng tôi có chút đau đau như bị co lại. Tôi phải tiến lên, không còn lùi hay cứ đứng tại chỗ được nữa. Tôi như người đánh bạc trước một ván bài đã xong tất cả, chỉ còn chờ lật lên là biết ăn thua. Tôi đang đánh bài với đối thủ là Tử Thần. Kết quả của ván bài này là tôi sống hoặc tôi chết.

- Đây nè, Thiếu Tá...

Bé Hiêu dúm bình nước vào những ngón tay lạnh giá của tôi. Bình đá đã lạnh nhưng tay tôi còn lạnh hơn. Bình giống hệt như những bình tôi đã trông thấy đêm nào Ma Vương phân phát ma túy cho đám đệ tử.

Bình đá tuy không trong suốt như thủy tinh song cũng cho mắt tôi trông thấy chất nước lạ đọng bên trong. Chất nước ma ấy màu trắng đục và như có những hạt gì nhỏ ly ty. Những hạt nhỏ này bắt ánh sáng của ngọn đèn, lấp lánh trong bình. Nước có mùi thơm thơm và mùi cay của rượu.

Tôi định ném một chút coi sao, Bé Hiêu giữ tay tôi lại:

- Đừng ông... - Gã vội vã và sợ hãi nói- Nước này là nước ma...Gần nó đã độc hại rồi.. Ông đừng dại mà ném nó. Phản ứng không thể lường được...

- Phải đấy...

Tôi đóng nút bình nước ma lại.

- Bây giờ chúng mình làm gì đây?

Tôi hỏi Bé Hiêu câu đó, gã mới chính là người chỉ huy cuộc mạo hiểm đêm nay, tôi chỉ là người đi theo gã.

Như đã có kế hoạch sẵn, Bé Hiêu đáp ngay, không do dự:

- Đến thẳng đèn...Chúng nó đổi gác vào đúng ca đêm. Bọn hắc nô củ vừa đi, bọn mới vừa tới. Chúng ta bắt tay vào việc ngay lúc này là hay nhất.. À, mà còn cái này nữa...

Gã cười nhẹ thích chí:

- Có cái này mới đủ lễ bộ...

Bé Hiêu thò tay vào bên trong ngực áo lấy ra hai cái ly cũng bằng đá quý. Đúng hai cái ly Ma Vương vẫn dùng đựng nước ban cho bọn đệ tử.

Tôi hỏi gã, giọng thán phục:

- Chú lấy nước ma này có khó khăn lắm không?

Gã kiêu hãnh đáp:

- Người khác không ai có thể lấy được nó, trừ Bé Hiêu. Lấy đi là một chuyện, đem bình và ly trả vào chỗ cũ để chúng khỏi biết bị mất trộm lại là một việc khác...

Gã hạ giọng:

- Tôi thật không muốn nghĩ đến chuyện đem trả nhưng không trả không được. Tôi hy vọng khi đem trả, tôi cũng có nhiều may mắn như khi đến lấy đi...

Và gã tiếp, giọng đầy hy vọng:

- Nhưng tôi tin là sẽ không có chuyện gì xảy ra..Tài nghệ của tôi từ ngày vào sào huyết này, tiến bộ tuyệt vời. Tôi cũng không ngờ tôi lại có thể khéo léo và thông minh đến như thế. Nghệ thuật đạo chích, ông ạ, không phải chỉ cần can đảm, khéo léo mà thôi, nghệ thuật ăn trộm còn cần nhiều thông minh nữa..Thông minh và..nhiều may mắn..Có đủ các điều kiện mà chỉ cần thiếu may mắn, thiếu một chút xiu thôi, cũng vụt đi hết.

- Nếu chú nói rằng chú sẽ thành công, tôi tin rằng chú sẽ thành công...

- Nói thật với ông...khi vào nơi chúng cất chất nước ma khốn nạn này, tôi có cảm giác như tôi phải vào một cái chuồng nhốt một trăm con rắn độc và phải làm sao để vào rồi lại ra mà không bị chúng mổ chết tươi trong đó.

Tôi xúc động:

- Chú hy sinh nhiều quá..Tôi không biết làm sao để đền ơn chú...

- Ông đã cứu tôi khỏi chết..Riêng với ông, tôi coi như tôi đã đi tàu suốt từ lâu rồi. Nếu bây giờ tôi có làm sao..thì cũng như ngày xưa tôi không được gặp ông... Vậy thôi...Hơn nữa, tôi làm việc này cũng để tự cứu tôi, không phải tôi chỉ làm vì ông và cô Kiều Xuân.

Gã đổi chuyện:

- Thôi, chúng ta đi là vừa...

- Phải đấy – tôi tiếp lời gã – chúng ta đi...

Tôi tắt đèn chúng tôi xuống một hành lang lớn và dài. Đi hết hành lang này, tôi theo Bé Hiêu vào một hành lang nhỏ. Rồi vào một chỗ tối đen. Tôi nghĩ Bé Hiêu có đôi mắt có thể nhìn rõ trong đêm tối như mắt mèo vì tuy tối đen, gã vẫn nắm tay tôi, dắt tôi đi không do dự.

Yên lặng hoàn toàn và nặng nề bao quanh hai chúng tôi.

Chợt Bé Hiêu dừng lại. Tôi thấy có ánh đèn loé lên. Gã dùng cây đèn bấm bút máy soi lên bức vách chặn đường và nhấn một nút điện bí mật ở đó. Một khung cửa mở ra, tôi nhìn vào một nơi có nhiều chốt điện.

Bé Hiêu, miệng ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ:

- Bao nhiêu dây điện trong đèn tụ cả về đây. Ông đang ở ngay sau cái ghế ông ngồi hôm đầu tiên ông tới đèn... Nằm xuống..

Tôi trườn mình nằm êm xuống bên Bé Hiêu.

Một khung cửa nhỏ bằng cuốn sách mở êm trên sàn, cho tôi nhìn xuống cảnh vật trước mắt.

Tôi đang nhìn vào Đèn May Rủi.

Khung cửa nhỏ xíu tôi đang nhìn qua đó ở sát với sàn đèn. Ngay trước mắt tôi là lưng cái ghế đá tôi đã ngồi và bị trói chặt vào lòng ghế khi Lê Các đi trên đài may rủi. Tôi biết rằng ngay trên đầu tôi là những hàng ghế để cho bọn đệ tử ngồi dự kiến những cuộc đi lên đài. Nhìn qua bốn chân ghế đá giờ đây không có người ngồi, tôi nhìn thấy một phần đèn và những bậc thang đi lên đài, những bậc thang giờ đây không sáng lên những bước chân vàng may rủi.

Một vùng ánh sáng trắng từ trên cao chiếu xuống làm sáng rực nơi có đặt hai ngai vàng, một ngai của kẻ may mắn hơn Ma Vương, một ngai của Ma Vương. Ngai của Ma Vương trống không người ngồi nhưng nó vẫn có nguyên vẻ đe dọa khủng khiếp như nó cũng có linh hồn vậy.

Trên trang đài có hai tên hắc nô đứng hai bên.

Cả hai tên hắc nô cùng cao, khỏe, gân guốc. Chúng bận áo trắng lưng đeo dao găm, tay cầm roi da- sợi roi da này có vẻ cũng có thể được xử dụng như một sợi dây treo cổ khi cần đến – Khuôn mặt xanh xao của chúng như cũng phát ra ánh sáng dưới ánh đèn sáng. Đặc biệt là nét mặt của hai tên hắc nô đó không có vẻ gì là mơ màng hay buồn ngủ, chúng có vẻ rất tinh nhanh.

Tôi nhìn và giật mình vì một đôi mắt sắc nhìn thẳng vào mặt tôi. Đó là đôi mắt của bức tượng Ma Vương trên bức vách lớn sau đài. Đôi mắt ấy như có tinh thần, và chúng như đang ngạo nghễ chế giễu tôi.

Tôi rời mắt nhìn ra đằng trước để ngược nhìn qua cửa sổ nhỏ đó lên khoảng trên đầu tôi. Trên đó đúng là vùng ghế dành cho những đệ tử của Ma Vương ngồi dự khán những cuộc đi lên đài may rủi. Có tới 300 ghế.

Khung cửa sổ đóng lại. Bé Hiêu chạm tay vào tôi:

- Đưa cho tôi bình nước ma..

Gã nói nhỏ, tôi đem theo bình nước ma, gã vẫn giữ hai cái ly ngọc.

Gã dặn tôi:

- Tôi ra khỏi đây, ông đếm từ 1 đến 60 rồi tắt điện. Ông đặt tay lên cần điện cho đến lúc tôi trở lại đây. Ông làm như thế này...một...hai...Nhớ chưa?

Gã trườn ra khỏi nơi nấp êm ru. Tim đập hơi mạnh, tôi đếm từ 1 đến 60 và kéo mạnh cần đẩy cho điện tắt. Những giây phút đứng yên

trong bóng tối chờ đợi thật nặng nề. Tôi chờ đúng hai phút thì thấy Bé Hiêu trở lại.

- Bật điện lên – Gã ra lệnh.

Tôi làm theo lời. Khung cửa nhỏ trước mặt tôi và Bé Hiêu lại mở ra, cho chúng tôi nhìn vào đèn.

Bọn hắc nô chưa kịp phải ứng gì hết vì sự kiện tắt điện ngắn ngủi vừa qua. Hai tên hắc nô canh đài có vẻ khẩn trương, chúng trừng mắt nhìn quanh, đề phòng, tìm kiếm.. Chúng như hai con chó săng đánh hơi thấy mùi...

Tôi trông thấy sáng ngời trên một bậc thang đài, bậc thang dưới cùng, bình nước ma và hai cái ly ngọc.

Cùng lúc ấy, hai tên hắc nô cũng trông thấy.

Chúng ngậy mặt nhìn bình nước và hai cái ly, như không tin ở mắt chúng. Rồi chúng trở mắt nhìn nhau. Sau đó, như hai thằng người máy bị máy đẩy tiến tới, chúng bước tới vài bước gần bình nước ma. Đột nhiên mặt chúng hiện rõ nét thèm khát vô tả, những ngọn roi trong tay chúng rớt xuống, chúng chồm tới vồ lấy bình nước...

Chúng rót nước ra ly và ngửa cổ uống..

- Lậy Chúa...

Bé Hiêu xúc động kêu lên. Gã kêu thay cho tôi, vì tôi cũng xúc động không kém.

Có một cái gì quái đản trong hành động của hai tên hắc nô ngoài kia. Chúng như mất hết tự chủ, như không còn biết gì khác ngoài việc phải uống cho bằng được chất nước ấy.

Hai tên quay lưng lại đài.

Chúng vẫn cầm ly ngọc trên tay. Một tên cúi gồi xuống trước, tiếp đó là tên kia. Mắt chúng nhắm lại, toàn thân chúng mềm ra, nhưng hai tay chúng vẫn còn nắm chặt hai cái ly quý báu. Chúng đã đi vào giấc mơ thấy thiên đường của chúng.

- Đi..

Bé Hiêu kéo tay tôi. Tôi theo gã ra khỏi phòng điện. Gã đóng cửa căn phòng nhỏ xíu này rồi lại dắt tôi đi mau qua một hành lang tối. Chúng tôi quẹo trái, đi lên chừng hai chục bậc thang. Tôi thấy có ánh sáng chiếu vào mặt.

- Mau lên...

Bé Hiêu lên trước và kéo tôi lên.

Bây giờ, chúng tôi đã đứng ở trên đỉnh đài cao, ở ngay sau ngai vàng của Ma Vương.

Dưới chân chúng tôi là xác hai tên hắc nô nằm dài.

Bé Hiêu quì gối xuống trước chiếc cần máy Ma Vương vẫn sử dụng để đảo lộn thứ tự những bước chân vàng trên 21 bậc thang. Gã bắt tay ngay vào việc. Gã mở nắp hộp máy ở chân cần và nhìn vào đó, tôi thấy dây nhợ chằng chịt và bầy bóng đèn nhỏ. Không cần hỏi tôi cũng biết rằng bầy bóng đèn nhỏ đó liên lạc với bầy bước chân vàng dưới kia.

Bé Hiêu làm việc rất nhanh. Y như gã đã thành thạo việc sửa chữa những bộ máy điện tử rắc rối kỳ kiêu này. Tôi đứng chờ gã và thời gian trôi qua, vừa lâu vừa mau. Tôi như đang sống trong một giấc mơ.

Sau cùng, Bé Hiêu đẩy cần máy.

Tôi thấy cả bầy bước chân vàng sáng lên trên những bậc thang. Khi Ma Vương đẩy cần máy này, tôi nghe tiếng máy chuyển động rào rào. Đêm nay, máy chạy êm. Tôi nghĩ rằng Bé Hiêu đã thành công trong việc làm cho máy mất tiếng động khi chạy.

Bé Hiêu, không ngoảnh lại, bảo tôi:

- Ông xuống chạy lên đài cho tôi. Ông dẫm lên tất cả bảy vết chân...

Tôi làm theo lời gã.

Khi tôi trở lên tới nơi, Bé Hiêu nhìn ngậy vào lòng hộp máy như người xuất thần. Gã hỏn hển chỉ cho tôi thấy:

- Ông coi này...Hắn quả nhiên dùng trò bịp để thủ thắng..Bảy bóng đèn này có liên lạc với bảy với bảy vết chân ở trên bảng báo tin chứ không liên lạc với bảy bước chân ở trên thang. Hắn có thể làm cho bất cứ vết chân nào cũng là vết chân của hắn. Ông coi nhé...

Sự xúc động làm cho Bé Hiêu quên cả giữ gìn, đã nói hơi lớn. Nhưng tôi cũng xúc động nên mặc gã.

- Tôi làm cho ba bước chân đầu là của Ma Vương.

Quả nhiên, ba bước chân sáng lên ở trái cầu báo kết quả trên trần đèn đều ở bên phía đen của Ma Vương..

- Ông thấy chưa? Ông tin chưa?...Hắn xử dụng một bộ máy điện tử dẫu trong tay áo. Hắn chỉ cần nhấn nút trong máy điện tử đó, những bóng đèn này sẽ sáng hay tắt tùy ý. Hắn muốn cho bước chân nào của Phật là của Phật, bước chân nào của hắn là của hắn. Việc ông đi trên đài không liên can gì đến bảng kết quả...

Tôi thở ra một hơi dài.

Cái mà tôi muốn tìm ở đây, tôi đã tìm thấy.

- Xong rồi..Xong rồi..Mình bắt được hắn bịp rồi.

Miệng nói, hai tay Bé Hiêu làm việc thật nhanh. Gã đập nắp hộp máy điện lại như cũ.

Những vết chân vàng trên 21 bậc thang tắt đi. Những bước chân vàng trên trái cầu kết quả cũng tắt.

- Mau mau.. ông xuống lấy bình nước. Nhớ hai cái ly...

Chân chúng tôi như mọc cánh khi chạy ra khỏi đèn. Chúng tôi đi mau trên đường trở về trong sôi sục một ý nghĩ...

Tôi có thể hạ được Ma Vương...

Vòng tay yêu tinh

Chương 18

Khi về tới hành lang tối gần sát cửa vào phòng tôi, chợt Bé Hiêu dừng lại.

Gã dơ tay ngăn tôi im lặng. Thói quen đề phòng của gã đã trở lại sau những giây bông bột vừa qua vì lột được mặt nạ của Ma Vương. Gã ra hiệu, tay chỉ chỉ vào phòng như muốn bảo tôi:

- Nghe...Có người...

Tôi bắt chước gã, áp tai vào vách và nghe thấy có tiếng chân người đi đến. Gã bảo tôi:

- Vào phòng mau. Giả vờ ngủ..

Chúng tôi chạy vội lên, trong hành lang tối, một bóng người đã hiện ra...

Bóng người bước đi lảo đảo như đi không vững. Khi y ngã vào vách, tôi có cảm giác như y biến vào vách tối. Có một vẻ gì quen thuộc trong bóng dáng đó.

Khi y quay mặt lại, tuy tối nhưng nhờ đứng gần, và mắt đã quen với bóng tối, tôi nhận ra gã...

Bóng người đi tới phòng tôi đó là Phát.

Mặt gã hốc hác, tiều tụy, đôi tròng mắt gã sâu hoắm xuống làm mặt gã như mặt đầu lâu. Môi gã sưng vều và rướm máu như gã dùng răng cắn chặt nhiều lần.

Phát cũng đã nhìn thấy tôi. Gã nhận ra tôi và lão đảo tiến tới:

- Anh là Huy Giang...Tôi quen anh...Tôi đến tìm anh...Cứu tôi...Dấu tôi...Đừng để tôi bị bắt lại...

Bé Hiêu sở bàn tay vào quả đấm sắt. Gã định đấm cho Phát ngất đi nhưng tôi chặn tay gã lại.

Tiếng động của bọn đuổi theo mỗi giây một lớn hơn...

- Đứng. Bọn đuổi bắt sẽ bắt lại được hấn ở đây. Chúng sẽ làm cho hấn nói đến chuyện bắt gặp hai đứa mình trong hành lang này. Không thể để hấn lọt trở vào tay Ma Vương...Để tôi dấu hấn...

Tôi nắm lấy cánh tay Phát và đẩy hấn tới trước khung cửa bí mật vào phòng ngủ tôi. Bé Hiêu mở cửa, tôi đẩy Phát vào trong đó. Tôi và Bé Hiêu cũng lỏn vào phòng. Cánh cửa khép êm sau lưng chúng tôi.

- Vào nấp trong tủ này...

Tôi mở tủ áo cho Phát chui vào đó. Tuy đã nửa đêm nhưng nửa tỉnh của Phát cũng vẫn làm cho hấn ngoan ngoãn nghe lệnh tôi.

Tôi đóng cửa tủ lại và theo Bé Hiêu ra phòng ngoài.

Bé Hiêu lẩm bẩm:

- Lôi thôi quá...Không ngờ mắc cái thằng khỉ này...

Tôi trấn an gã:

- Chưa có gì nguy hiểm. Tôi tin là chúng sẽ không tới đây lục tìm kẻ trốn. Chúng không thể nghi ngờ tôi. Mình sẽ tìm cách thanh toán hẳn sau. Bây giờ..chỉ còn sợ chúng bắt gặp chú. Chú có cách nào về phòng chú mà không sợ chạm trán chúng không?

- Có chứ. Tôi thừa sức về yên lành. Có điều tôi không yên tâm. Để ông ở đây với thằng cha khùng đó..

- Tôi lo thân tôi được mà – tôi ngắt lời gã, bây giờ đến lượt tôi ra lệnh cho gã - Việc của anh bây giờ là tìm gặp Hải Tùng. Nói cho lão biết chúng mình đã tìm được bằng chứng Ma Vương đánh bịp. Kể cho lão nghe đúng những gì mình đã làm, đã thấy. Rồi tới gặp cô Kiều Xuân. Anh cũng nói cho cô ấy biết mình đã tìm thấy gì...Chúng ta thắng hay bại là do tài ba của anh đêm nay. Cần nhất là báo ngay cho Hải Tùng biết. Lão sẽ giúp chúng ta được nhiều việc. Có lão, chúng ta sẽ thắng.

Bé Hiêu gừ lên một tiếng trong cổ họng.

Trong phòng ngủ của tôi có tiếng động. Trở vào, tôi thấy Phát lục đục trong tủ áo. Tôi mở tủ, vỗ vai gã:

- Ngồi im. Chúng tới bắt anh trở lại phòng kiếng. Tôi không thể cứu

được anh đâu. Đừng động đây...

Khi tôi trở ra phòng khách, Bé Hiêu không còn ở đấy nữa.

Tôi cởi áo ngoài, cởi giày, lấy mấy cuốn sách để trên bàn ngủ, lên giường nằm, vừa hút píp vừa đọc sách, thoải mái. Nhưng bề trong, thần kinh tôi căng thẳng. Từng giây, từng phút chậm và nặng nề trôi qua.

Chợt, tôi có cảm giác có mắt ai đang nhìn tôi.

Tôi vẫn tiếp tục đọc. Cảm giác bị người khác nhìn làm tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi vươn vai, ngáp và nhìn ra...

Ma Vương đứng ở đó..

Y bạn bộ y phục đồ chọi từ đầu đến gót chân.

Sau lưng Y có tới sáu tên hắc nô. Hai tên nữa đứng chặn hai bên khung cửa bí mật vừa được mở ra để Ma Vương bước vào đây.

- Ma Vương...!

Tôi kêu lên. Tôi không cần phải giả vờ nhiều tiếng kêu của tôi cũng có đầy đủ thanh âm kinh ngạc. Và tôi kinh ngạc thực sự, tôi không ngờ rằng Ma Vương lại đích thân cầm đầu bọn đuổi bắt Phát.

- Anh giật mình? Anh ngạc nhiên? Tôi cũng ngạc nhiên khi tôi gõ cửa phòng mà không thấy anh ra mở cửa?

- Ông gõ cửa? Thật tình tôi không nghe tiếng...?

Tôi tự hỏi không biết Y có gõ cửa thật hay không?

- Tôi thấy anh đang mãi mê đọc sách - Ma Vương tiếp – Và anh có thể thắc mắc muốn biết tại sao khi gõ cửa phòng anh không thấy anh trả lời tôi lại ngạc nhiên? Vì tôi đang đuổi bắt một tên tội phạm bỏ trốn, một tên nguy hiểm. Và...một tên tuyệt vọng. Kh người ta tuyệt vọng, người ta dám làm đủ mọi hành động liều lĩnh. Dấu vết của tên bỏ trốn dẫn tôi tới đây. Khi gõ cửa phòng anh mà không thấy anh trả lời, tôi đã sợ rằng tên tội phạm đó đã tới trốn ở phòng anh và đã làm hại đến sự an ninh của anh...

Y nói có lý. Tôi nhớ lại vừa mới hỏi chiều nay Y đối xử với tôi thật tình thân mật và ưu ái. Rất có thể là Y đã lo lắng cho tôi. Nghĩ thế tôi cảm thấy an tâm hơn và bình tĩnh hơn.

- Xin cảm ơn ông nhiều. Tôi không thấy ai qua phòng tôi cả. Thưa ông..nếu tôi có thể biết...ai là kẻ phạm tội đang bị ông đuổi bắt?

- Người mà tôi tìm bắt là Phát...

- Phát?

Tôi nhìn ngậy Y như thật tình tôi không hiểu:

- Thưa ông tôi tưởng là anh Phát...

Y ngắt lời tôi:

- Anh tưởng là hấn đang ở trong phòng kiếng, nơi anh trông thấy hấn chịu trừng phạt hồi chiều nay? Tôi nghĩ rằng rất có thể anh thắc mắc muốn biết vì lý do nào tôi lại bỏ hấn vào đó? Anh có thể nghĩ rằng hấn là một thủ túc thân tín của tôi và hấn rất quý báu cho tôi? Quả có thể. Nhưng đó là chuyện trước kia, chuyện cũ rồi. Đột nhiên hấn không còn đáng được tôi tin cậy nữa. Hấn bỗng dưng trở thành không còn giá trị gì với tôi. Như có một thần linh nào khác nhập vào linh hồn hấn. Và hấn trở thành mối đe dọa với tôi.

Khi nói những lời này, Ma Vương cất cao giọng. Tim tôi như ngừng đập khi tôi nghĩ rằng Y cố ý nói lớn như thế để cho Phát nấp ở đâu đó trong phòng tôi cũng nghe tiếng.

Vẫn cao giọng, Ma Vương nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Phát. Trước kia tôi cũng quý mến hấn như hiện giờ tôi quý mến anh vậy. Tiếc thay cho hấn, một thần linh nào khác đã nhập vào linh hồn hấn. Và tôi bắt buộc phải trừng phạt hấn để đuổi cái thần linh đó ra khỏi thân xác hấn. Tất nhiên sự va chạm của hai thần linh trong thân xác hấn sẽ làm cho thân xác hấn nát tan, chẳng thể nào còn nguyên vẹn được.

Rõ ràng là Y muốn kiêu ngạo.

Người tôi lạnh toát đi. Tôi sắp đi tới đích trong cuộc chống lại Y, nếu chỉ vì tội chưa chấp một gã chẳng quý báu gì cho tôi là Phát mà tôi bị vạ lây thì thật là đáng tiếc.

Tôi ngồi im, Ma Vương lại hỏi:

- Anh không thấy gì lạ thật sao, Huy Giang?

- Thừa tôi không thấy gì lạ - tôi đáp – tôi không biết có những chuyện gì xảy ra ở bên ngoài nhưng nếu có ai vô phòng tôi chắc chắn tôi đã biết...

Tôi biết ngay là tôi nói hớ, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng rồi, tôi không làm sao rút lại được.

- Chưa chắc đâu Huy Giang – Y làm bộ hiền từ nói – Như vừa rồi chẳng hạn, tôi gõ cửa phòng khá lớn nhưng anh có nghe tiếng gì đâu. Vì anh đang mải mê đọc sách mà? Vì vậy, rất có thể có kẻ lẻn vào phòng anh mà anh không biết. Tôi không thể để cho anh bị nguy vì tên tuyệt vọng ấy. Tôi phải ra lệnh cho chúng xét phòng anh.

Y dơ tay ra hiệu cho bọn hắc nô mở cuộc lục soát. Nhưng trước khi bọn hắc nô kịp động thủ, cánh cửa tủ bật mở...Từ trong tủ sắt Phát nhảy xổ ra...

Phát nhảy một bước tới khung cửa có hai tên hắc nô đứng gác. Tôi nhìn thoáng thấy tay hắc thủ một vật gì bằng sắt sáng loáng.

Ánh thép loang loáng bay lên làm hoa mắt...Hai tiếng rú lên. Một tên hắc nô ngã ngửa vào vách, cổ họng bị một vật chém máu tươi phun ra có vòi. Tên hắc nô kia quy xuống, hai tay ôm bụng. Máu tươi từ bụng gã phun ra có vòi...

Nhảy qua hai tên hắc nô đó, Phát thoát ra hành lang thật nhanh.

Ma Vương quát lên một tiếng. Bốn tên hắc nô trong số sáu tên đứng sau lưng Y chạy theo Phát.

Hai tên hắc nô còn lại đến gần tôi. Chúng dùng dây thừng đem trói

giật hai tay tôi ra đằng sau.

Ma Vương đứng sững nhìn tôi, vẻ chế nhạo trên mặt Y đã biến đi, nhường chỗ cho những nét quái dị khủng khiếp.

- Tôi biết trước nó sẽ tới đây – Y gần từng tiếng – Chính vì vậy nên tôi mới để cho nó trốn khỏi phòng kiếng..

Tôi hiểu Ma Vương đã giăng bẫy để bắt tôi. Và ngu si, tôi đã đâm đầu vào cái bẫy đó.

Đột nhiên cơn giận bùng bùng bốc lên trong tôi. Tôi không muốn, không cần nói dối nữa. Tôi vứt bỏ cá mặt nạ phục tùng trên mặt tôi. Sẽ không bao giờ tôi còn hãi sợ Ma Vương nữa. Y có thể làm cho thân xác tôi đau đớn, sống dở chết dở, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Y có thể giết tôi

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 378 vì bản photocopy bị thiếu

.....

trước khi tôi chết, nhưng tôi cóc cần...Tôi đã biết ra bộ mặt thật của Y: Ma Vương chỉ là một thằng bịp. Một thần bịp cao tay, nhưng chỉ là một thằng bịp. Y chẳng có gì ma quái, thần kỳ hơn những thằng bịp khác ở cõi đời này. Và quan trọng nhất là tôi đã dò ra được trò bịp của Y nhưng Y vẫn chưa biết là tôi đã biết. Y vẫn tưởng tôi chỉ là một tên không khâm phục Y và như vậy là Y đã trị được tôi.

Tôi cười lớn và nói thẳng vào mặt Y:

- Anh có thể giết nó, anh có thể giết tôi...Nhưng chúng tôi không phục anh. Như thế là anh đã thất bại rồi.. Anh muốn thu phục chúng tôi, nhưng không nổi...Rất tiếc Phát nó chỉ đâm có hai thằng hắc nô xuẩn ngốc kia. Đúng ra thì nó phải đâm thủng ngực anh mới phải...

Tuy đã ngờ trước, sự thay đổi thái độ của tôi dường như cũng làm cho Ma Vương chấn động tâm thần vài giây. Nhưng Y tự trấn tĩnh rất nhanh. Khi Y nói, tôi thấy giọng Y vẫn bình thường. Y như không hề thù hận gì tôi. Y cũng như không hề thất vọng:

- A... Thì ra thế. Sự thật bây giờ mới được thốt ra từ cửa miệng anh. Thì ra từ ngày gặp tôi, anh chỉ toàn là nói dối. Cũng hay. Tôi vẫn nghi anh. Tôi nghi không bao giờ sai. Điều đó đủ an ủi cho tôi. Ma Vương hay bất cứ Phật Chú cũng không thể thần phục được tất cả mọi linh hồn. Có điều nghĩ rằng tôi không thù

.....

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 379 vì bản photocopy bị thiếu

.....

đã cố ý hy sinh nó để lộ mặt nạ anh. Tôi sẽ để cho nó sống ở đây nhiều ngày nữa. Cuộc lùng bắt nó sẽ còn kéo dài. Đã khá lâu rồi, tôi không có dịp được giải trí bằng một cuộc lùng bắt hồi hộp.

Ma Vương nói nhỏ với một trong hai tên hắc nô bằng một thứ tiếng lạ mà tôi không hiểu. Tên hắc nô đó cúi đầu nhận lệnh rồi đi ra.

Y quay lại tôi:

- Thằng Phát sẽ có thể còn sống dai dẳng nhiều ngày nữa. Nhưng anh thì sẽ không được như nó đâu. Phát không thể thoát chết. Anh cũng vậy. Đêm nay tôi sẽ thức trọn đêm để sắp đặt cho anh một chương trình đặc biệt. Cái chết của anh sẽ đem lại cho tôi thật nhiều thú vị.

Tên hắc nô vừa đi ra trở lại với 6 tên nữa. Chúng xúm lại quanh tôi, dẫn tôi đi.

Không chống cự, tôi đi theo chúng.

Mắt tôi không nhìn lại Ma Vương nhưng tai tôi không thể không nghe trảng cười ghê rợn và thích thú của Y vang vang trong đêm tối.

Vòng tay yêu tinh

Chương 19

Một ngày trôi qua, rồi một đêm qua tôi mới gặp lại Ma Vương.

Suốt một ngày, một đêm đó tôi chỉ được trông thấy những bộ mặt hốc hác, xanh xao, giống nhau như hệt của bọn hắc nô có nhiệm vụ canh giữ tôi và mang cơm nước cho tôi.

Tôi bị đưa xuống, tôi đoán thế, một căn phòng kín ở dưới hầm sâu. Phòng tuy hẹp nhưng cũng có giường ghé cần thận. Lẽ tất nhiên phòng không có cửa sổ, không có cửa ra vào. Dẫn tôi tới đây, bọn hắc nô cởi trói cho tôi và bỏ tôi nằm đó.

Vào tới đây, cơn giận của tôi không thể nào phát xuất được, làm cho tôi run rẩy suốt đêm. Tôi giận đến nỗi nhiều lúc tôi có cảm giác là tôi ngất lịm. Bé Hiêu chắc đã thoát. Chắc chắn gã làm hết cách để tìm tới báo cáo với Hải Tùng nhưng không biết gã có tới gặp Hải Tùng kịp

.....

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 381 vì bản photocopy bị thiếu

.....

Và nếu Bé Hiêu gặp được Hải Tùng, không biết lão có chịu chấp nhận câu chuyện Bé Hiêu kể hay không?

Tôi tin là không. Hải Tùng không coi trọng Bé Hiêu vì lão không biết gì nhiều về cuộc đời đạo chích giang hồ trước đây của Bé Hiêu. Hải Tùng lại rất cẩn trọng, lão chỉ tin khi chính mắt lão nhìn thấy, chính tai lão nghe thấy. Lẽ tất nhiên lão đòi hỏi Bé Hiêu phải chỉ cho lão thấy bằng cứ. Việc lão và Bé Hiêu lén trở vào đền may rủi lại mất một thời gian nữa, chưa chắc lần này Bé Hiêu đã may mắn đưa được Hải Tùng vào đền như đã đưa tôi. Biện pháp dùng nước ma quyền rũ bọn hắc nô canh đài chắc đã bị lộ, họ phải nghĩ ra một cách nào khác.

Và tỷ dụ như Hải Tùng tin ngay lời Bé Hiêu, với sự thúc dục của Kiều Xuân, biết đâu lão lại chẳng hấp tấp hành động để rồi cũng rơi vào bẫy của Ma Vương như tôi và Phát?

Lại còn Kiều Xuân nữa? Phản ứng của nàng ra sao khi nàng nghe Bé Hiêu kể chuyện, khi nàng biết tôi bị Ma Vương bắt?

Đêm dài qua nặng nề và dài lê thê.

Khi gặp Ma Vương, tôi cố gắng giữ nét mặt tươi tỉnh để cho Y đừng biết là trong đêm dài vừa qua tôi đã lo âu nhiều.

.....

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 382 vì bản photocopy bị thiếu

.....

Tùng đi theo Y. Ma Vương bận bộ áo dài đen từ đầu đến chân. Đôi mắt Y sáng lên khi nhìn tôi. Tôi nhìn Hải Tùng. Không biết Bé Hiêu đã gặp được lão chưa? Mặt lão vẫn thản nhiên và mắt lão nhìn tôi không chút xúc động. Trái tim tôi lạnh đi...

Ma Vương ngồi xuống ghế. Không chờ được mời, tôi tự tiện ngồi xuống ghế đối diện Y. Tôi móc hộp đựng thuốc lá ra ngạo mạn mới Ma Vương một điếu. Hành động của tôi chỉ là một việc làm nông nổi trẻ nít. Làm xong, tôi hối hận ngay. Ma Vương không thêm chú ý gì đến việc làm của tôi. Y chỉ nhìn tôi kỹ càng như để ghi nhận những đặc điểm của tôi.

- Huy Giang – sau cùng, Y nói – tôi không giận anh, tôi cũng không giận dữ về anh. Nếu tôi có cảm thấy hối hận, chắc chắn tôi đã hối hận vì anh. Nhưng anh, chỉ có mình anh mà thôi, phải chịu trách nhiệm về sự tan vỡ này.

Y ngừng lại. Tôi giữ im lặng.

- Anh đã làm tôi thất vọng. Anh nói dối tôi. Anh định cứu một kẻ đã bị tôi trừng phạt. Anh dùng ý chí của anh chống lại ý chí của tôi. Anh không còn được tôi tin cậy nữa. Trong trường hợp ấy, chắc anh đã biết số phận anh ra sao chứ?

Tôi đáp ngay, không cần suy nghĩ:

-;;...

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 383 vì bản photocopy bị thiếu

mất thì giờ tự biện hộ cho những vụ giết người của anh? Anh đã giết người nhiều quá, quen quá rồi còn gì. Việc giết người đối với anh cũng tự nhiên như việc ăn, ngủ, hít thở khí trời. Vậy thì mất công làm chi?

Tuy miệng nói không giận nhưng đôi mắt chột sáng, chột tối của Ma Vương cho tôi biết là Y đang giận dữ:

- Anh đã cố ý gây cho Phát thổ lộ bí mật về những trái bom được dùng trên tàu Phượng Hoàng. Anh toan tính làm sao để cho tàu khởi chìm mặc dầu anh đã biết rằng tôi muốn nó phải chìm.

Tôi gật đầu:

- Đúng thế

Y nhắc lại:

- Và anh đã nói dối tôi.

Tôi thản nhiên:

- Vì lời nói dối thường được dùng để đáp lại lời nói dối. Bởi vì anh đã nói dối với tôi trước. Nếu anh nói thật với tôi quyết định của anh về vụ đó, tôi đã trả lời với anh là anh không nên tin tôi mà giao cho tôi đi làm vụ đó. Người nào nói dối một lần sẽ còn nói dối nhiều lần. Đúng như anh nói, kẻ dối trá không thể tin được.

.....

Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 384 vì bản photocopy bị thiếu

Khuôn mặt có nhiều nếp nhăn trí thức của lão vẫn phẳng lặng, bình thản như không. Như lão không nghe thấy câu nói bóng gió của tôi cổ tình nói với lão.

Tôi nói tiếp:

- Khi Phát nói ra những sự thật về tàu Phụng Hoàng, lập tức tôi hết tin tưởng ở anh. Tại sao? Vì một lý do dễ hiểu nhất là anh định giết cả tôi nữa chứ không phải chỉ giết có bọn thủy thủ và hành khách vô tội trên tàu Phụng Hoàng mà thôi. Bọn sát nhân tay sai của anh chắc chắn đã được lệnh giết tôi hoặc bỏ tôi nằm ngất trên tàu Phụng Hoàng đã bị gài bom nổ chậm sau khi tôi lấy được bảo vật cho anh. Chính anh đã phản tôi trước, không phải tôi phản anh.

Lý luận của tôi dường như làm cho Ma Vương đuối lý. Và Hải Tùng hình như nhìn tôi chăm chú hơn. Hùng khí nổi lên, tôi tiếp:

- Bây giờ, khi tôi đã thua chí anh...Thua lần này là lần thứ hai, đừng nghĩ rằng tôi sẽ lạy van anh để mong anh tha mạng cho tôi. Không, nếu tưởng thế tức là anh chưa biết gì về con người tôi hết.

Ma Vương bình tĩnh quay lại nói với Hải Tùng:

- Tôi vẫn nói Huy Giang là người có nhiều nghị lực. Anh ta có thể có ích nhiều cho chúng ta. Rất tiếc,

mất vài câu cuối trang 385 vì photocopy.....;;...

có bản lãnh tự chủ hơn người. Những câu trêu tức của tôi không làm cho y bực tức chút nào. Cả khi Y đui lý, Y cũng vẫn lạnh lùng bình thản.

Y đổi chuyện:

- Huy Giang, tôi muốn nói cho anh biết những lỗi lầm của anh, mặc dù sự biết này chẳng còn đem lợi gì cho anh. Anh có biết cũng vô ích, nhưng vì cảm tình với anh, tôi cứ nói... Lỗi thứ nhất của anh là anh nói đến lời hẹn đánh bài với Phát. Anh quá vội vã làm cho Phát ngạc nhiên. Nên nhớ rằng bất cứ làm việc gì, không bao giờ nên vội vã hấp tấp...

Anh vội vã như vậy tất nhiên anh phải có một lý do. Tò mò, tôi muốn biết vì sao anh lại vội vã như thế? Bài học thứ hai: đừng bao giờ cung cấp cho đối thủ của mình có lý do tò mò về mình.

Khi tôi trở vào phòng, anh cố tình không biết về sự hãi của Phát. Suốt cuộc nói chuyện sau đó, mắt anh cố tình tránh nhìn Phát. Hành

động đó ngây thơ quá. Nó chứng tỏ rằng anh coi thường sự thông minh của người mà anh muốn đánh lừa muốn làm cho phải tin anh. Lẽ ra, anh phải tố cáo Phát với tôi. Đằng này, vừa muốn làm cho tôi tin anh, vừa muốn cứu cả nó. Anh tham lam quá. Bài học thứ ba: ở đời đừng bao giờ tham lam. Phụ thêm: đừng coi thường đối thủ.

Ngay từ phút đó, tôi biết anh đã gian trá với tôi

.....;;...Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 386 vì bản photocopy bị thiếu

được tôi. Tuy nhiên tôi vẫn chưa trừng phạt anh ngay, tôi vẫn còn để cho anh một lối thoát. Tôi trừng phạt Phát, và tôi cho anh lên phòng kiếng nhìn hấn. Một là để cảnh cáo anh, hai là để cho Phát nhớ anh kỹ hơn. Rồi tôi cho lệnh thả Phát ra khỏi phòng kiếng. Hấn chỉ còn nhớ có mình anh là bạn hấn ở đây, tất nhiên hấn phải tìm đến anh. Nếu anh chịu nhận bài học của tôi, anh đã tố cáo hấn với tôi, nhất là khi thấy tôi lừng lững đến tận phòng anh. Nếu lúc đó anh bắt giữ hấn, đem nộp hấn cho tôi, nếu anh hy sinh hấn, có thể tôi đã tin anh thành thật và tôi đã thua anh. Nhưng anh đã khôn mà không ngoan. Anh đã không làm tròn vai trò của anh...Chính thật ra anh yếu đuối nhiều hơn mạnh mẽ, thứ tình cảm lắm lắm đã làm anh thua tôi. Một kẻ như Phát có giá trị gì với anh? Anh cứu hấn để làm gì? Tôi dư biết anh không có cảm tình với hấn, anh chỉ làm cho hấn có cảm tình với anh vì cảm tình ấy có thể có lợi cho anh..Vậy thì...tại sao anh lại định cứu hấn?

Tôi ngồi im nghe Ma Vương nói. Y có thể tưởng tôi im lặng vì hối hận, thật ra tôi yên lặng vì mừng. Theo những lời Ma Vương nói, rõ ràng Y không biết gì hết về công việc quan trọng tôi đã làm đêm qua: việc khám phá ra trò bịp bợm của Y trong đèn may rủi. Y cũng chưa biết rằng tôi đã gặp Phát ở ngoài phòng tôi và chính tôi đưa hấn vào phòng. Ma Vương chưa biết là vì Y chưa bắt được Phát – nói đúng ra, Y chưa thềm bắt Phát - nếu Phát bị bắt, có thể nào hấn nói ra chuyện

.....;;...Ghi chú của người đánh máy: Mất vài câu cuối trang 387 vì bản photocopy bị thiếu

Rất lịch sự, tôi hỏi:

- Nếu có thể tôi muốn biết tình trạng của Phát bây giờ ra sao?

Ma Vương mỉm cười:

- Không lấy gì làm khả quan lắm. Tuy nhiên, hắn vẫn còn đủ điều kiện để cung cấp cho tôi một buổi săn bắt hứng thú nữa. Hiện giờ hắn đang nằm trong một hầm tối gần phòng thí nghiệm của hắn. Hắn đang nằm nghỉ. Một lát nữa hắn sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đó. Trong cuộc chạy trốn mà hắn yên trí là do sáng kiến của hắn, hắn vẫn có dịp lấy trộm được vài món ăn uống. Tôi không muốn hắn kiệt sức, vì nếu kiệt sức, hắn sẽ nằm một chỗ chờ bị bắt. Cuộc săn đuổi sẽ chẳng còn gì hứng thú...

Y đứng dậy:

- Huy Giang. Trong vòng một tiếng đồng hồ nữa anh sẽ bị đưa ra xét xử. Hãy chuẩn bị chờ bọn hắc nô đưa anh tới đèn may rủi.

Y qua lại:

- Đi, Hải Tùng.

Niềm hy vọng được nói chuyện riêng vài câu với Hải Tùng của tôi tan tành. Tôi cần phải được nó với Hải Tùng vài câu. Nhưng Hải Tùng đã

theo chân Ma Vương ra khỏi phòng giam và bức tường khép lại sau lưng lão.

Lão không cả ngoái cổ lại nhìn tôi.

Tôi nhớ lại đêm chứng kiến cảnh Lê Các đi lên đài may rủi. Đêm ấy Hải Tùng đưa Lê Các ra và cùng đứng với Lê Các dưới chân thang cho tới lúc Lê Các đi lên đài. Tôi còn một chút hy vọng: lát nữa đây Hải Tùng cũng sẽ đưa tôi ra trước đài và lão cũng sẽ đứng bên tôi vài phút như lão đã đứng với Lê Các. Tôi cần có vài phút gần lão để nói nhanh với lão những lời tôi muốn nói và cần nói. Những lời có thể là lời cuối cùng của tôi.

Nhưng Hải Tùng không tới với tôi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bốn tên hắc nô tới phòng giam. Chúng đưa tôi đi. Hai tên đi trước tôi, hai tên đi sau tôi. Chúng áp giải tôi qua những hành lang dài, vắng người, lên những bậc thang đá cho tới lúc tới trước một bức vách cao kia, chúng dừng lại như đợi chờ.

Tôi nghe một tiếng cồng vang lên, bức vách mở ra một khung cửa. Bốn hắc nô sau lưng tôi định đẩy tôi qua đó nhưng tôi gạt tay chúng ra và đường hoàng bước vào đền.

Khung cửa đóng lại sau lưng tôi.

Tôi đang đứng ở trong đền.

Nơi tôi đứng tuy vẫn còn tối nhưng ở gần vùng sáng tỏa ra chiếu sáng rực đài may rủi với những bậc thang lên đài. Tôi nghe tiếng người rì rào. Tiếng đó tới tai tôi từ phía tay trái. Tôi nhìn về phía đó. Trong bóng tối tôi nhận thấy có nhiều khuôn mặt trắng mờ. Đường

như có đông người tới dự và ngồi hết ghế. Tôi tưởng tôi nghe thấy tiếng gọi rung động của Kiều Xuân:

- Anh yêu...

Nhưng tôi không thể nhìn thấy nàng.

Tôi nhìn lên đài. Cảnh đài đêm nay giống hệt như cảnh đài đêm Lê Các đi lên đài và tôi ngồi coi. Ngai vàng sáng rực lên. Trên đó vương miện và vương trượng cũng rực rỡ chói lọi...

Trên ngai tháp Ma Vương đã ngồi đó, cao lớn gần như vĩ đại trong bộ áo đen với hai tay áo thụng.

Đứng dưới chân Ma Vương là tên hắc nô A Cốc, sợi dây bện bằng tóc đàn bà ve vẩy như một con rắn dài giữa hai bàn tay hộ pháp của gã.

Tiếng cồng lại nổi lên.

Tiếng nói của Ma Vương rộn ràng và nổi như sóng cuộn trong toà đền im phăng phắc:

- Huy Giang...Hãy tới đài chịu xét xử tội trạng.

Tôi bước lên. Tới phút cuối cùng này, tôi vẫn còn hy vọng thấy Hải Tùng từ trong bóng tối bước ra cùng đi với tôi. Tôi dừng lại dưới chân thang. Trên 21 bậc thang dẫn lên ngai vàng, 7 vết chân vàng sáng rực trên nền đá đen.

7 bước chân vàng sáng rung rinh như có hồn, như chúng biết cử động.

Mỗi bên thang có 7 tên hắc nô đứng canh chừng. Mắt chúng đều nhìn cả vào tôi.

Trong óc tôi, những ý nghĩ theo nhau qua với độ nhanh của những cơn bão lốc. Tôi có nên đứng đây nói lớn lên trò gian lận, bịp bợm của Ma Vương không? Nếu tôi tố cáo, có ai tin tôi không? Nhưng ngay sau khi ý nghĩ la lớn lên đến óc tôi, tôi nghĩ ngay đến bọn hắc nô quái ác, hung dữ và trung tín đứng kia. Chúng sẽ không để tôi nói được nửa câu. Tôi vừa há miệng là những sợi dây kia đã choàng vào cổ tôi, kéo tôi ngã sấp xuống...

Không..Tôi phải nghĩ đến cách khác...

Hay là...tôi chạy thẳng lên đài, xông tới bóp cổ Ma Vương, liệu chết với Y?

Cũng không thể được. Bọn hắc nô sẽ không để tôi tới gần được Ma Vương. Tôi làm thế chỉ thêm nhục, và làm tăng thêm quyền lực của Ma Vương trước mắt những người ngồi xem dưới kia. Rất có thể là khi tôi đứng một mình như thế này, Ma Vương cũng hy vọng thấy tôi làm liều.

Tuy nhiên, tôi vẫn có thể đến gần Ma Vương.

Tôi nhìn lên. Những vết chân vàng được đặt nằm không cách khoảng nhất định. Bước chân cuối cùng nằm tít trên cao. Từ vết chân đó tới chỗ Ma Vương ngồi chỉ còn cách có ba bước. Nếu tôi đứng dẫm lên những vết chân nằm dưới, chờ đặt chân lên vết chân vàng thứ bảy đó, tôi có thể từ đó nhảy chồm tới chỗ Ma Vương ngồi. Một khi tôi đã xiết được tay vào cổ y, bọn hắc nô có dằng được tôi ra cũng còn khó.

Tôi tin như thế. Chúng có thể đâm chết tôi hoặc chặt hai tay tôi rồi khỏi thân tôi mà những ngón tay tôi vẫn còn đâm vào cổ họng Ma Vương.

Rồi tôi lại nghĩ đến Bé Hiêu.

Chắc chắn Bé Hiêu phải có kế hoạch gì cứu tôi chứ? Nếu không cứu được tôi, chắc chắn gã cũng làm một trò gì náo loạn để phá đám cuộc xét xử tôi đêm nay? Tôi tin rằng Bé Hiêu, gã đàn ông nhỏ con nhưng già gan và lớn gan ấy, không phải là loại người chịu trốn chui, trốn lủi khi có chuyện nguy nan xảy tới. Còn Hải Tùng nữa? Hải Tùng cũng không phải là người tầm thường, lão trung thành với Ma Vương nhưng chỉ trung nếu Ma Vương không lừa dối lão mà thôi. Khi lão biết là Ma Vương lừa bịp lão, nhất là đã nhờ lừa bịp mà thắng lão, làm khổ lão từ bao nhiêu lâu nay, khinh thường lão, lão sẽ trở thành kẻ thù nguy hiểm của Ma Vương. Nhất định Bé Hiêu phải tới gặp Hải Tùng rồi chứ?

Và còn Kiều Xuân?

Những ý nghĩ xô đuổi nhau, chen lấn nhau, chồng chất lên nhau trong óc tôi. Tôi không còn suy nghĩ được rõ ràng điều gì nữa. Tôi níu chặt lấy ý nghĩ cuối cùng: nhất định Bé Hiêu, Hải Tùng, Kiều Xuân phải làm một cái gì để cứu tôi, tôi phải chờ đợi họ, tôi không được liều mạng...

Nhưng..không biết Ma Vương có cho tôi được đi lại trên những vết chân vàng này hay không đã chứ?

Tiếng nói của Y vang vang, sang sảng trong giáo đường:

- Huy Giang...Đúng lý ra anh không còn được dấp đặt chân lên những vết chân vàng quý báu này nữa. Anh đã rấp tâm phản bội tôi...Đêm nay, anh chỉ được đưa tới đây để nghe lời phán quyết...

Nhưng tôi lúc nào cũng đại lượng, không những chỉ đại lượng với anh mà là với tất cả mọi anh chị em ở đây. Tôi vẫn để cho anh được một cơ hội thử lại thời vận của anh. Tuy nhiên, anh chỉ được thử với một điều kiện..

Con người có ba thứ quý báu nhất. Ba thứ đó có khi là một, có khi chia ra thành ba. Đó là: linh hồn, đời sống và trí nhớ. Trí nhớ đây là cá nhân riêng của con người, trí nhớ đó làm cho người này khác với người kia. Con người không ai hoàn toàn giống ai là nhờ ở trí nhớ.

Huy Giang, bây giờ tôi cho anh dấp may cuối cùng. Anh còn được quyền chọn để mất một là trí nhớ, hai là linh hồn và đời sống của anh.

Nghĩa là:

Anh có thể gia nhập đoàn hắc nô, uống nước ma và đời sống cùng trí nhớ của anh vẫn còn nguyên. Anh chỉ bị mất có linh hồn, nhưng thỉnh thoảng anh lại có dấp được sung sướng, sung sướng như anh đã chưa từng bao giờ được sung sướng như thế. Và rồi chẳng bao lâu sau, anh sẽ thấy nước ma cùng những gì nó mang tới cho anh quý báu hơn tất cả những gì khác ở cõi đời này.

Nếu anh không chịu gia nhập hắc nô, tôi cho anh đi lên thang may rủi lần cuối cùng. Anh được quyền đặt bước lên bốn bước chân vàng. Nếu anh đặt chân lên ba vết chân của tôi, anh sẽ chết. Chết thật chậm, thật đau đớn, thật khôn nạn, thật thê thảm trong tay A Cốc đây.

Nếu anh may mắn đặt chân lên được bốn vết chân vàng của Phật, tức là những bước chân may mắn, anh sẽ còn giữ được đời sống và linh hồn của anh, nhưng anh sẽ phải bỏ lại trí nhớ ở đây. Anh sẽ quên hết chuyện cũ. Việc đó không đau đớn cho anh chút nào. Anh sẽ không bị đưa vào phòng kiếng. Chỉ một giấc ngủ say, trở dậy như một người mới tỉnh, một người không có dĩ vãng...

Có tiếng rì rào nổi lên sau lưng tôi.

Ma Vương giơ tay lên và tiếng rì rào tắt đi. Giáo đường trở lại yên lặng:

- Phán quyết của ta như vậy - Ma Vương nói lớn - Mọi việc sẽ đúng như vậy...

Không do dự, tôi nói ngay:

- Tôi nhận điều kiện đi lên đài...

- Được lắm - Ma Vương hạ bàn tay xuống – thiên thần hộ mạng của anh chắc rất hài lòng vì quyết định của anh. Nhưng nên nhớ rằng trong giang sơn của Ma Vương, thiên thần không có quyền phép gì hết. Tôi cũng nghĩ trước rằng như anh sẽ chọn một quyết định như thế. Và để tỏ cho anh biết rằng độ lượng của tôi giàu thịnh đến là chừng nào, tôi lại đề nghị với anh một cửa thoát khác. Một cửa thoát mà anh có thể thoát nguy hiểm mà vẫn giữ nguyên được cả ba thứ quý báu nhất đời anh: linh hồn, đời sống và trí nhớ của anh...

Tôi chăm chú nhìn Ma Vương. Tâm trí của tôi được báo động để khám phá ra mau chóng cạm bẫy của Y. Tôi dự biết Ma Vương là kẻ

không có tình thương người, không bao giờ Y tỏ ra độ lượng hay thương xót tôi. Y chỉ nói thế để đánh lừa bọn đệ tử dưới kia.

Y định giảng bậy gì nữa đây?

Trên cao, Ma Vương hướng mắt nhìn về những hàng ghế sau lưng tôi:

- Lối làm của người này – Y chỉ tay xuống chỗ tôi đứng, mắt vẫn nhìn về đám đệ tử - là một lối làm thuộc về tình cảm. Gã đã coi trọng một người khác hơn tôi. Việc này cho tất cả mọi người thấy rằng Tôi, Ma Vương, với các người phải là nhất. Không một ai có thể được coi trọng hơn Ma Vương.

Nhưng lúc nào tôi cũng công bằng và khoan hồng. Gã này có thể cứu được người khác, nhưng gã không thể cứu được chính thân gã. Nhưng người khác có thể cứu gã. Trong số các người, có ai tình nguyện đứng ra cứu gã không? Nghĩa là có ai trong số các người, vì tình cảm nặng với gã, hoặc vì thương hại gã dám đứng ra giữa gã và tôi?

Tiếng rì rầm nổi lớn hơn sau lưng tôi.

Ma Vương lại giơ tay. Y nói lớn hơn:

- Nghe đây...Nếu trong số các người có ai đứng ra cứu gã...Sự việc sẽ được giải quyết như vậy: kẻ đó sẽ thay gã để đi lên đài may rủi, kẻ đó chỉ đặt lên ba bước chân vàng thôi. Nếu hai trong ba bước chân đó là vết chân may mắn, cả hai người sẽ có quyền thông thả ra khỏi nơi này, tự do và an toàn. Cả hai được đưa nhau đi tự do mà còn được hưởng nhiều tặng phẩm giá trị...

Nhưng...nếu hai vết chân vàng là của tôi, cả hai sẽ cùng bị chết thâm, sẽ nhìn thấy nhau chết dần, chết mòn..

Ta, Ma Vương, phán quyết như thế..

Kẻ nào muốn cứu gã này xin mời bước ra đứng bên gã...

.....

Tiếng người rì rào sau lưng tôi làm tôi ù tai, vì tôi nghe như trong đó có tiếng ghen ngào của Kiều Xuân.

Tôi hiểu Ma Vương bày đặt cái trò này để làm gì... Y nham hiểm vô cùng... Y nghi rằng tôi không cô đơn trong âm mưu chống lại Y ở đây, tôi còn có "đồng chí". Y muốn giết thêm một kẻ đã dám âm mưu chống Y cùng với tôi. Tôi nghĩ đến Kiều Xuân, tôi nghĩ đến Bé Hiêu. Nếu họ không có mưu chước gì để cứu tôi, có thể họ sẽ bước ra để cùng với tôi chết, để tỏ tình với tôi...Với cái máy điện tử trong tay áo, Ma Vương có thể làm cho bất cứ vết chân nào cũng là vết chân của Y, dù cho có cả trăm kẻ bước lên đài cứu tôi kết quả cũng vậy mà thôi...

Lập tức, tôi bước lên và nói lớn:

- Tôi không nhờ ai hết. Tôi có thể đi lên đài ngay...

Tiếng người sau lưng tôi trở thành ồn ào như tiếng la ó...

Tôi nhìn lên và thấy nét mặt Ma Vương thay đổi hẳn đi..

Đây là lần thứ nhất tôi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như đá ấy biểu lộ tình cảm. Thoạt đầu, Y như không tin rồi Y giận dữ, cái giận bùng bùng làm cho đôi mắt y quắc lên...

Tôi nhìn sang bên..

Có một người vừa từ trong bóng tối bước ra đứng bên tôi.. Người đó là Kiều Xuân.

Tôi vội vã dục nàng:

- Đi vô...Đi vô..Trở lại đi em..

Và nàng thản nhiên:

- Muộn rồi. Còn trở lại làm chi nữa...

Nàng nhìn tôi:

- Em cùng chết với anh.

Và nhìn lên Ma Vương, nàng cao giọng:

- Tôi chịu đi lên đài thay cho Huy Giang.

Ma Vương đứng bật dậy và như hiểu ý định của Y, hai tên hắc nô đứng gần chúng tôi nhất, chồm tới, quàng hai sợi dây thừng đen vào cổ chúng tôi...

Kiều Xuân ôm chầm lấy tôi...

Nàng không nói tiếng nào khác với tôi và tôi cũng không cần nghe nàng nói gì. Bởi vì..còn có lời lẽ nào, ngôn ngữ nào diễn tả nỗi tình yêu của chúng tôi lúc đó? Ngôn ngữ, âm thanh trở thành vô hiệu và thừa thãi khi hai kẻ yêu nhau ôm chặt lấy nhau. Hai con tim chúng tôi nói với nhau và những tiếng nói đó người ngoài không có ai có thể nghe thấy được.

Ma Vương có thể biết rằng trong đám môn đệ của Y có một kẻ đồng lõa với tôi nhưng quả tình Y không ngờ rằng đồng lõa của tôi lại là Kiều Xuân.

Hai tên hắc nô toan giựt hai mối dây xiết cổ chúng tôi cho chúng tôi rời nhau ra nhưng từ trong đám đông ở trong bóng tối, có tiếng ai đó la lớn:

- Ma Vương...Hãy tỏ ra tôn trọng lời hứa...

Ma Vương trừng mắt nhìn vào bóng tối, đôi mắt Y toé lửa. Y đang giận. Y muốn nhìn cho biết kẻ nào vừa la lên câu đó: người đó cũng là một kẻ muốn chống đối ý muốn của Y. Nhưng ở nơi đám đệ tử của Y ngồi, bóng tối quá dày đặc, hai nữa mọi người ở đó đang xông xáo, nhốn nháo, đang cử động. Y không thể nhìn được kẻ la đó là ai.

Đang giữa cơn bàng hoàng và xúc động, tôi cũng không thể nhận ra đó là tiếng nói của ai.

Nhưng người la lên câu đó hợp lý. Ma Vương không thể làm khác được. Y ra hiệu và hai tên hắc nô cụt hứng phải giựt cho hai vòng thòng lọng tuột ra khỏi cổ Kiều Xuân và tôi.

Ma Vương ngồi phịch xuống gai. Rõ ràng là Y xúc động, giận dữ đến tột độ. Trong vẻ giận dữ của Y có chen lẫn nhiều thất vọng. Y cố gắng hết sức để lấy lại bình tĩnh nhưng ý tưởng giết người vẫn hiện rõ trên từng thớ thịt trên mặt Y.

Sau cùng, Ma Vương lớn tiếng:

- Ta đã quyết định như thế và sự việc sẽ đúng như thế...

Tôi cảm thấy trong tiếng nói của Y có những âm thanh ghen ngào:

- Kiều Xuân...Người tình nguyện thay tên Huy Giang bước lên đài may rủi ư?

Nàng đáp ngay, giọng trong và không chút do dự:

- Phải. Tôi tình nguyện.

Rõ ràng là nàng không còn sợ Ma Vương nữa, nàng không sợ Ma Vương tức là nàng không còn sợ chết.

Ma Vương hỏi xuống:

- Tại sao?

- Tại vì tôi yêu Huy Giang. Kiều Xuân thản nhiên đáp.

Tôi cảm thấy những bắp thịt trên cánh tay Ma Vương co lại. Nhiều thớ thịt trên mặt y cũng co lại làm cho đôi vành môi của Y nhếch lên, để lộ hàm răng trắng như răng chó sói, như răng hổ. Trên vàng trán hói nhẵn bóng như trái banh của Y nhiều giọt mồ hôi đột nhiên hiện ra, lấp lánh vì ánh đèn sáng.

Y vung bàn tay ra kéo cần máy điện thay đổi vị trí những vết chân vàng trên 21 bậc thang...

Những vết chân vàng trên những bậc thang chuyển động, thay đổi lên xuống. Nhưng..tôi không nghe thấy tiếng động cơ chạy rì rào như những lần trước khi Ma Vương kéo cần máy làm thay đổi vị trí của những vết chân vàng như thế. Có lẽ vì đang cơn giận dữ, Ma Vương không để ý thấy có gì lạ.

Tôi nghĩ ngay đến Bé Hiêu, đến Hải Tùng. Họ đang làm gì? Sự kiện không có tiếng động máy điện chạy rì rào khi Ma Vương kéo cần máy đó có liên hệ gì đến hai người bạn đồng minh đó của tôi không?

Ma Vương không để cho tôi có thì giờ suy nghĩ lâu hơn, Y tiếp:

- Kiều Xuân...Người sẽ đi trên những vết chân vàng thay cho Huy Giang. Và mọi sự sẽ đúng như lời Ta đã nói trước. Nhưng...riêng với người ta cần nói thêm một điều: chưa có kẻ nào bước lên đài may rủi bị thua Ta đã chết như người sẽ chết. Những kẻ đã thua ta và đã chết trước đây trong những cơn hành hạ, so với cái chết của người chỉ là những cái chết vô cùng sung sướng. Người sẽ chết đau khổ, rất đau khổ...nếu người thua ta. Cả tên tình nhân của người cũng sẽ phải chết như người chết.

Giọng Ma Vương rền rĩ trong toà đèn rộng – Im lặng đã trở lại, đám đệ tử của Ma Vương sau cơn nhón nháo bây giờ đều ngòai ngậy như bọn chết đứng. Giọng nói rền rĩ của Ma Vương có nhiều âm thanh

đau thương hơn là đe dọa. Tuy vậy, những gì Y nói vẫn làm cho người nghe sởn gai ốc cùng mình:

- Người sẽ chết sau tên tình nhân của người. Người sẽ nhìn nó chết. Và trước khi nó được chết, nó sẽ oán hận người. Nó sẽ căm hận cái ngày nó không may được gặp người. Rồi..sau khi nó được chết, ta sẽ giao người cho tên A Cốc. Nhưng tên A Cốc sẽ không giết người ngay...Người không thể chết dễ như thế. Chưa đâu. A Cốc sẽ được quyền hưởng thụ thân xác người trong một thời gian. Khi nó chán người, nó sẽ giao người cho những tên hắc nô khác do nó chọn lựa. Người sẽ phải sống để cung phụng khoái lạc cho tất cả bọn hắc nô của ta. Khi cả bọn hắc nô đã chán người rồi, chỉ đến lúc đó người mới được chết.

Y đưa tay ra hiệu cho hai tên hắc nô đứng gần chúng tôi nhất...

Tôi rướn người lên đứng chặn trước mặt Kiều Xuân.

Tôi định tấn công chúng để chúng giết tôi ngay ở đây..

Kiều Xuân đưa hai tay lên úp lấy mặt. Và sau lưng tôi, tôi nghe rõ tiếng nàng nói, nhanh, thồn thức nhưng vẫn rõ:

- Anh yêu...Đừng liều mạng...Bé Hiêu và Hải Tùng...sẽ cứu chúng ta...

Hai tên hắc nô nắm chặt hai cánh tay tôi. Lời nói của Kiều Xuân làm cho hai tay tôi xuôi xuống, tôi để yên cho chúng đẩy tôi tới cái ghế tôi đã ngồi hôm nào chúng kiến Lê Các đi lên đài. Chúng đẩy tôi ngồi xuống ghế, và cũng như đêm nào trước đây không lâu, chúng dùng dây da dính liền ghế trói chặt chân, tay tôi dính vào ghế. Chúng cũng choàng sợi dây da vào miệng tôi, cho tôi không nói được. Tôi chỉ còn nhìn được.

Trói tôi vào ghế xong, chúng đi trở về chỗ cũ.

Tiếng nói đặc biệt khàn khàn của Bé Hiêu vang lên ngay dưới chân tôi làm toàn thân tôi như bị một làn điện mạnh chạy qua:

- Thiếu Tá đừng sợ. Bé Hiêu đây. Chốt dây trói được tháo lỏng rồi. Ông giật mạnh là dây tuột. Ngay dưới tay ông có khẩu súng lục. Khi ông thấy tôi la lên, ông giật dây trói, cầm lấy súng và bắn nó...

Nếu lúc đó tôi không ngồi trên ghế có lẽ tiếng nói của Bé Hiêu đã làm cho tôi xúc động đến khuyu hai đầu gối xuống.

Trên cao kia, tiếng nói của Ma Vương lại vang vang:

- Kiều Xuân...Đài May Rủi chờ đợi người. Bước lên đi...

Với những bước chân rất vững vàng, với dáng người, với điệu đi thanh thoát, quý phái, Kiều Xuân bước tới chân thang.

Không do dự nàng bước lên đài.

Chân nàng đặt lên vết chân vàng thứ nhất..

Trên trái cầu báo kết quả treo lơ lửng giữa trần đền, một vết chân vàng bật sáng. Vết chân ở đó bên May Mẫn, bên phần vết chân của Phật. Kiều Xuân đã có một vết chân Phật.

Ma Vương ngồi im trong ngai..

Kiều Xuân bước lên, bước lên..

Nàng đặt chân lên vết chân vàng thứ hai trên bậc thang.

Một vết chân vàng nữa lập tức sáng lên trên trái cầu. Và vết chân này cũng là một vết chân Phật. Kiều Xuân đã đặt chân lên được hai vết chân may mắn.

Và Ma Vương nghển đầu lên, người Y như muốn trườn ra khỏi lòng ngai. Tôi nhìn rõ đôi mắt Y trở ra, Y nhìn lên trái cầu đã ghi hai vết chân Phật với đôi mắt của kẻ nghi ngờ cả chính mình.

Tiếng người thờ, người thốt ra những tiếng kinh ngạc ào ào vang lên. Đám đệ tử của Ma Vương lại nhón nháo.

Với hai vết chân vàng, Kiều Xuân đã cứu được cả tôi và nàng cùng thoát chết theo đúng điều kiện do Ma Vương đặt ra...

Nàng đã lên được hai phần ba của 21 bậc thang lên ngai vàng với mũ vàng và gậy vàng. Nàng uyển chuyển bước lên, bước lên nữa...

Chân nàng đặt lên vết chân vàng thứ ba. Nàng dậm mạnh chân lên vết chân vàng thứ ba đó.. Và vết chân vàng thứ ba hiện lên trái cầu...

Tiếng ồn ào rền rền như sấm động: lại một vết chân vàng nữa của Phật. Kiều Xuân đã có ba bậc chân vàng may mắn.

Nét mặt Ma Vương bán loạn trông thấy. Hai bàn tay y trong hai tay áo rộng thùng thình cử động liên hồi trong khi sau lưng tôi đám đệ tử

nhao nhao đứng lên. Tôi nghe rõ tiếng người la lớn những tiếng kinh ngạc...

Bọn hắc nô đứng ngây như tượng gỗ. Cả tên A Cốc cũng há hốc miệng nhìn lên trái cầu. Một sự lạ chưa từng xảy ra, một sự lạ không ai có thể ngờ xảy ra đang xảy ra trong đền: một người đi trên những vết chân vàng và bất cứ vết chân nào người đó dẫm lên cũng là vết chân may mắn, vết chân của Phật...!

Theo điều kiện của Ma Vương, Kiều Xuân chỉ phải đi trên có 4 bước chân vàng thôi. Chỉ cần nàng đặt chân lên được hai vết chân của Phật, hai chúng tôi đã thoát chết, hai chúng tôi đã được quyền dắt nhau ra khỏi nơi này...

Nhưng nàng cứ đi lên, đi lên mãi. Nàng đặt chân lên ba, rồi bốn, rồi năm vết chân vàng... Tất cả những vết chân vàng đó đều là...vết chân của Phật.!

Tiếng la nổi lên bây giờ rền trời. Tất cả mọi người - trừ Ma Vương chết sững và đám hắc nô người máy của Y - đều la ó. Kiều Xuân đã bước lên cả bảy vết chân vàng và...

Cả bảy bước chân đó đều của Phật...

Trong cả bảy vết chân đó không có một vết chân nào của Ma Vương.

Tiếng ồn ào trong đền bây giờ nổi lên vang rền như sấm động, mọi người nhón nháo, nhiều bóng người từ trong bóng tối nhào lên như muốn chạy lên đài, tiếng la ó cuồn cuộn nổi lên lớn đến nhức óc..

Ma Vương đứng bật dậy..

Nhưng một khung cửa nhỏ sau lưng Ma Vương đã bật mở, một bóng người nhỏ thó từ trong khung cửa nhảy ra..

Người đàn ông nhỏ thó đó là Bé Hiêu.

Tay Bé Hiêu cầm khẩu súng lục. Và gã bước nhanh tới dí họng súng vào mạng sườn Ma Vương. Tiếng ồn ào náo động trong đền tắt ngay, đột ngột. Tất cả mọi người, kể cả bọn hắc nô ngần ngợ, không hiểu, đều hướng mắt nhìn lên đài.

- Dơ tay lên..

Bé Hiêu quát lớn và tất cả mọi người đều nghe rõ tiếng gã quát:

- Đừng dờ trò..Chết ngay tức khắc...Dơ tay lên...Mau...

Và người ta chứng kiến cái cảnh tượng chưa ai từng tưởng tượng có thể xảy ra: sau tiếng quát ra lệnh của người đàn ông nhỏ thó, nhỏ như một anh bé con đứng bên cạnh người lớn so với tấm thân vĩ đại của Ma Vương, hai bàn tay Ma Vương từ từ đưa lên cao khỏi đầu. Đưa lên và để đó không làm được một cử động gì khác.

Tôi dăng mạnh hai tay. Đúng như lời Bé Hiêu nói trước, dây trói chân tay tôi đã được tháo rời thành ghế, chỉ cần tôi dăng mạnh là bật tung. Tôi chồm dậy quá mạnh và tôi ngã sấp xuống nền đá trước mặt. Tôi vội vã quờ tay dưới ghế và nắm được khẩu súng để ở đó.

Trên cao, tên hắc nô A Cốc vừa định vung tay tung ngọn roi về phía Bé Hiêu. Tôi dơ súng lên và không nhắm, bóp cò ngay. Một khoái lạc khủng khiếp đến vội tràn ngập toàn thân tôi khi viên đạn thoát ra từ họng súng trong tay tôi bay xiên vào đầu tên hắc nô đó.

Chỉ một viên đạn thôi...A Cốc từ từ ngã ra và gã nhào từ trên đài cao xuống chân thang. Gã chết trước khi biết gã bị bắn.

Bọn hắc nô còn lại đứng ngẩn ngơ hết nhìn Ma Vương lại nhìn nhau. Chúng vẫn quen hành động theo lời chỉ huy, không có người chỉ huy chúng, chúng trở thành bất lực.

Tôi nghe tiếng Bé Hiêu nói lớn:

- Một thằng hắc nô làm bậy là anh chết trước.

Bé Hiêu thúc mạnh mũi súng vào mạng sườn Ma Vương.

Ma Vương ra lệnh cho bọn hắc nô. Tiếng nói của y nghe như tiếng ma, tiếng quỷ từ cõi Âm Ty vọng về.

Ma Vương nói với bọn hắc nô bằng một thứ tiếng riêng. Tôi nghe không hiểu nhưng linh tính cho tôi biết rằng dường như trong mấy tiếng ngắn đó, Ma Vương còn bảo bọn hắc nô làm một việc gì khác ngoài việc đứng yên một chỗ.

Bọn hắc nô buông khí giới xuống, chúng đứng tụ vào một góc dưới chân đài.

Tôi nhảy ba bước lên đài.

Kiều Xuân đứng sau lưng Bé Hiêu. Tôi nhảy tới đứng cạnh Ma Vương, cũng như Bé Hiêu đứng kia, mũi súng trong tay tôi cũng chĩa

vào mạng sườn Ma Vương chế ngự y. Kiêu Xuân đi vội tới đứng bên tôi.

Tiếng ồn ào náo động trong đền lại nổi bùng lên, lớn mạnh hơn trước. Trong những hàng ghế đá, người ta xô đẩy nhau để chạy tới trước. Vùng sáng dưới chân đài đột nhiên có đầy người. Tôi nhìn xuống và thấy hiện ra cả trăm khuôn mặt vừa ngạc nhiên vừa cảm phấn nhìn lên Ma Vương.

Từ trong đám đông náo loạn đó, một người đàn ông bước ra đứng trong ánh sáng.

Người đó là Hải Tùng.

Mặt lão trắng bệch như vôi. Hai mắt lão rực lửa trông dữ dội không thua gì mắt Ma Vương. Hai bàn tay lão đưa ra đằng trước, những ngón tay quắp lại trông như những móc thép. Lão bước lên đài, bước lên từng bước một. Suốt từ lúc bước ra cho tới lúc đi lên hết 21 bậc thang, những bậc thang vẫn còn lấp lánh những bước chân vàng, đôi mắt rực lửa căm hờn của Hải Tùng không giây phút nào rời nhìn mặt Ma Vương. Có thể noi lão nhìn Ma Vương trừng trừng và không chớp mắt.

Lão bước lên như Tử Thần đi tới hái linh hồn kẻ lâm tử...

Bé Hiêu thì thào bảo tôi:

- Ngăn lão lại, Thiếu Tá... Chưa thể để lão giết tên đại bịp này được. Thiếu Tá mau bảo lão đứng lại.

Đến lúc đó tôi mới hiểu Hải Tùng đi lên để giết Ma Vương ngay lập tức. Nếu giết Ma Vương trước khi chỉ rõ tội trạng bịp bợm lường gạt

của y cho bọn đệ tử của y thấy, rất có thể sẽ còn một số còn trung thành với y làm khó dễ chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đã thắng Ma Vương rồi, chúng tôi cần vạch rõ cho tất cả mọi người cùng thấy tội trạng của y trước khi giết y.

Tôi la lớn:

- Hải Tùng...Đứng lại..

Hải Tùng vẫn đi lên. Lão như không nghe tiếng tôi. Mắt lão vẫn rục lửa chiếu thẳng vào mắt Ma Vương. Lão đi tới như người đang ở trạng thái xuất thần. Lão chỉ còn một ý định là tới giết Ma Vương, không còn biết đến chuyện gì khác....

- Hải Tùng...Đứng lại ngay..Tôi không muốn giết anh nhưng nếu anh còn đi lên nữa..tôi sẽ bắn anh...Đứng lại ngay..

Lão đứng lại.

- Anh.. đừng giết nó..Anh...để..cho tôi...quyền giết nó?

Giọng lão the thé và sắc như dao.

Nếu tôi không nhìn thấy lão nói mà chỉ nghe thấy tiếng nói ấy, tôi nhất định không tin rằng đó là tiếng Hải Tùng.

Tôi đáp lời yêu cầu của lão:

- Việc đó tính sau. Bây giờ phải làm sao ngăn không cho bọn hắc nô động thủ. Chỉ một thẳng nhảy vào là Ma Vương có lẽ chạy trốn. Bắn

giết lung tung bọn hắc nô bất lợi. Anh hãy giữ cho bọn chúng đứng yên.

Hải Tùng quay lại nói với bọn hắc nô. Chúng vẫn đứng yên nhưng nhìn vẻ yên lặng khác lạ của chúng, tôi càng thấy rõ như chúng đang chờ đợi một cái gì và chúng không chịu bó tay đầu hàng một cách dễ dàng như thế.

Bé Hiêu vội vã:

- Thiếu Tá...Ông bắt nó ngồi vào ngai. Tôi sẽ chỉ cho tất cả anh chị em thấy ngón bịp của nó...

Tôi thúc mũi súng vào mạng sườn Ma Vương, đẩy y đi trở lại ngai. Y đi theo tôi ngay, không chống cự. Y không cả nhìn lại tôi, gần như Y vẫn thản nhiên và Y cũng đang chờ đợi một cái gì xảy tới.

Tôi bắt Y ngồi xuống ngai. Y ngồi ngay. Tôi nhìn kỹ nét mặt Y. Ma Vương đã trở lại bình thản, khuôn mặt lớn và nhẵn không qua một nếp nhăn nào của Y đã trở lại vô hồn và lạnh lùng như thường, không giận mà cũng không ngán sợ. Chỉ có đôi mắt Y là chiếu thẳng Hải Tùng. Y nhìn Hải Tùng không chớp. Tôi có cảm giác Ma Vương tin rằng người cầm đầu vụ này là Hải Tùng, kẻ thù chính của Y là Hải Tùng, còn bọn tôi chỉ là bọn bị Hải Tùng lợi dụng, chỉ huy, sai bảo.

Nhưng...dù cho Y có tin là Hải Tùng phản Y đi chẳng nữa, tại sao Y lại không chống đối hoặc tìm cách chống đối? Chúng tôi đã thắng Y quá dễ. Y không ngờ nên trở tay không kịp ư? Chắc không phải thế. Ma Vương tất nhiên phải tính trước đến trường hợp Y có thể bị phản, bị kẻ thù chế ngự đột ngột, Y tất phải đặt sẵn kế hoạch đối phó. Nếu Y có bị chết, chắc chắn còn nhiều người khác chết trước Y hoặc chết sau Y, Y không thể đầu hàng hoặc chịu chết dễ đến thế.

Tôi không tin Ma Vương chịu chế ngự dễ như thế. Tôi tin rằng Y có kế hoạch thoát thân nào khác và Y đang chờ đợi. Mỗi giây đồng hồ trôi qua, nỗi lo âu trong tôi càng tăng lên.

- Anh chị em đứng yên chỗ. Đừng gây náo loạn. Anh chị em coi đây. Tôi trình bày để anh chị em thấy chúng ta đã bị tên điểm này lường gạt như thế nào trong bao nhiêu năm nay...

Bé Hiêu nói lớn câu đó. Tôi không dám rời mắt nhìn Ma Vương để nhìn Bé Hiêu đang làm những gì.

Nhưng tôi không cần nhìn Bé Hiêu, tôi đã biết bộ máy điện tử làm cho những vết chân vàng hiện trên trái cầu kết quả là vết chân của Phật hay của Ma Vương tùy ý muốn của đại bịp Ma Vương.

- Nó hứa với chúng ta cái này cái nọ...Nó dọa giết chúng ta. Lần nào nó cũng thắng chúng ta.. Trong khi chúng ta sợ chết khiếp thì nó cười thảm chúng ta. Nó cười chúng ta ngu xuẩn...Chúng ta ngốc dại bị nó đánh lừa trong bao năm mà cứ tưởng là nó may mắn hơn ta thật..Anh chị em nhìn đây...Trong tay áo nó dấu cái máy điện tử này. Nó ngồi đây hai tay chuyên thủ trong tay áo. Nó bận áo rộng là để làm việc đó. Nó chỉ cần ngồi im một chỗ, dùng ngón tay bấm mấy cái như vậy...Tôi làm thử cho anh chị em thấy tận mắt..Cô Kiều Xuân...Mời cô đi xuống thang..

Khoé mắt của tôi nhìn thấy Kiều Xuân yếu điệu đi trở xuống thang. Tuy đang cơn xúc động đáng quý phái trong khi đi đứng của nàng vẫn còn y nguyên. Nàng như những bà Hoàng Hậu vẫn uy nghi cả khi bị quân cách mạng đưa ra chém đầu giữa chợ.

Kiều Xuân xuống tới chân đài may rủi, nàng đứng lại chờ.

- Bây giờ mời cô đi trở lên..Cô dẫm lên tất cả 7 vết chân vàng đó cho tôi.. Đó anh chị em coi..Trên trái cầu báo kết quả, anh chị em có thấy hiện ra vết chân vàng nào không?

Tôi liếc nhìn trái cầu lơ lửng giữa toà đèn rộng. Trái cầu không ghi qua một vết chân vàng nào mặc dầu Kiều Xuân vừa đặt chân lên cả 7 vết chân vàng nằm rải trên 21 bậc thang.

Bé Hiêu nói lớn:

- Anh chị em thấy đó...Như vậy có nghĩa là những vết chân vàng ở trên bậc thang này không có liên quan gì đến những vết chân ở trên trái cầu kia...

Cử toạ đứng nhìn lặng im. Họ ngẩn ngơ như những người vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Họ chờ đợi những sự việc sắp tới. Cả toà đèn đông người nhưng không một tiếng động trừ tiếng nói the thé của Bé Hiêu:

- Tha hồ cho chúng mình lựa chọn vết chân vàng trên thang. Nó chỉ cần bấm nút cái máy này dấu trong tay áo nó là những vết chân liền hiện trên trái cầu... Nó đã đánh lừa chúng ta trong bao nhiêu năm. Nó gian lận. Chúng ta bị thua vì nó gian lận, nó lừa bịp.

Bé Hiêu làm một cử động gì đó và những vết chân vàng bật sáng trên trái cầu. Bằng chứng gian lận đã rõ rệt rồi. Đám đông ào ào phản ứng. Tiếng người chửi rủa vang lên. Nhiều người giận dữ nhào tới định xông lên đài để cản xé Ma Vương.

Tôi la lớn:

- Hải Tùng...Giữ họ lại..

Và trong cơn náo loạn ấy, tôi có cảm giác như Ma Vương đang lắng nghe..

Kiều Xuân đến bên tôi:

- Anh..- nàng nói – em thấy có chuyện khả nghi. Hồi nãy có 7 tên hắc nô đứng ở kia. Bây giờ chỉ còn có 6.

Tôi nhìn xuống nơi bọn hắc nô đứng và quả nhiên ở đó chỉ có 6 tên.

Tôi chợt hiểu Ma Vương vừa lắng nghe tiếng động gì. Hồi nãy khi ra lệnh cho bọn hắc nô hạ khí giới, Y đã nói thêm một mệnh lệnh nữa: chờ có cơ hội một tên sẽ lén ra ngoài nổi hiệu báo động.

Khi hiệu báo động nổi lên, bọn hắc nô trung thành với chủ nhân chúng sẽ ào ào kéo tới đây và một trường chém giết khủng khiếp sẽ diễn ra. Bọn chúng có vũ khí, những người kia thì chỉ chân tay không và không quen chiến đấu, không thể liều mạng.

Trí óc tôi còn đang suy nghĩ tìm một giải pháp thì náo loạn nổ bùng...

Ma Vương đang ngồi như tượng trên ghế bồng vung tay ra. Bàn tay Y chém xuống cổ tay tôi làm khẩu súng trong tay tôi văng ra xa.

Khẩu súng chạm mạnh xuống nền đá và phát nổ. Tôi nghe tiếng Kiêu Xuân la và tiếng Bé Hiêu gọi lớn...

- Hải Tùng...

Ánh đèn tràn đầy toà đèn. Trong một cái chớp mắt tôi nhìn thấy ở khắp mọi nơi, bọn đệ tử còn trung thành với Ma Vương và những người muốn giết Ma Vương đang đánh đá nhau, đâm chém nhau...

Và tôi thấy Hải Tùng nhảy vọt từ dưới chân thang lên đài.

Ma Vương vung tay ra nắm lấy cổ tôi – Y đã đứng dậy, Y định túm lấy tôi quăng xuống chân đài hoặc ném tôi vào Hải Tùng – nhưng nhanh hơn, tôi thụp xuống và lấy hết sức tôi phóng xuống chân Y, đẩy Y loạng choạng rồi vòng tay ôm chặt lấy hai chân Y.

Hải Tùng đã nhảy tới. Lão chĩa bàn tay có những ngón tay thép ra chụp lấy cổ Ma Vương. Hai tay Ma Vương cũng chụp lấy cổ Hải Tùng và hai người cùng siết cổ nhau cùng lăn tròn trên những bậc thang xuống đài.

Có những tiếng kêu gọi nhau khùng khiếp vang lên từ bên ngoài như nghe tiếng một bầy chó sói. Bọn hắc nô tiếp viện đã tới.

- Lẹ lên Thiếu Tá.

Bé Hiêu kéo tôi lại. Gã chỉ tay về phía đằng sau ngai vàng:

- Ông chạy vô đó...Mau...

Đây là con đường đi vào hành lang bí mật mà Bé Hiêu đã đưa tôi đến đây đêm nào. Tôi nắm vội tay Kiều Xuân, dắt nàng chạy vào đó. Bé Hiêu chạy sau chúng tôi. Một cánh cửa nhỏ mở ra, tôi trông thấy nhiều bậc thang hiện ra lơ mờ.

Bé Hiêu dục dã:

- Xuống mau...Trước đi..

Kiều Xuân bước xuống trước. Tôi theo sau, trước khi thụt đầu xuống tôi nhìn qua những chân ngai vàng và cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trong toà đền là một cảnh chém giết khủng khiếp.

Nhưng tôi không nhìn thấy Hải Tùng và Ma Vương đâu.

Bé Hiêu đẩy tôi xuống và nhảy xuống theo tôi. Gã gần như nhảy trúng hai vai tôi. Cánh cửa bên trên được đóng sập xuống.

Những bậc thang dẫn chúng tôi vào một căn phòng nhỏ bằng đá. Ngay trên đầu chúng tôi là nền đền. Những tiếng chân chạy rầm rập trên đó làm chúng tôi có cảm giác như đang ở trong lòng một cái trống vĩ đại bằng đá.

Vào tới đây Bé Hiêu dúi khẩu súng vào tay tôi:

- Ông ra canh cửa. Phải mở cái cửa nữa mới ra khỏi đây được..

Tôi cầm súng đứng ở cửa căn phòng. Sau lưng tôi Bé Hiêu loay hoay mò mẫm ở vách đá. Kiêu Xuân đứng sát vào tôi:

- Được rồi...- Bé Hiêu la lên.

Tôi quay lại. Một khung cửa hẹp đã hiện ra giữa lòng vách đá. Tôi dắt Kiêu Xuân lọt qua đó vào một hành lang hẹp có ánh đèn mờ. Khung cửa khép lại sau lưng chúng tôi và nhìn trở lại là vách đá, tôi

không còn thấy một dấu vết nhỏ nào chứng tỏ ở đó vừa có một khung cửa.

Trên đầu chúng tôi vẫn còn rầm rập tiếng chân người chạy qua, chạy lại.

Chợt..có năm tiếng nổ theo nhau vang lên..

Cả ba người chạy trốn chúng tôi cùng nghe rõ 5 tiếng nổ liên tiếp nhau. Chúng tôi dừng lại, lắng nghe.

Sau tiếng nổ thứ năm, những tiếng động bên trên từ từ dịu đi rồi mất hẳn.

Vòng tay yêu tinh

Chương 20

Sự yên lặng ấy thật đột ngột và đầy đe dọa. Có chuyện gì xảy ra ở trong đền ? Không có lý bọn hắc nô đã giết được hết những người toan giết Ma Vương. Cũng không có lý bọn hắc nô đã bị đàn áp.

Năm tiếng nổ vừa rồi có thể là 5 tiếng súng. Nhưng ai đã bắn súng, cũng không có lý chỉ có 5 tiếng súng nổ mà chế ngự được ngay cảnh náo loạn khủng khiếp như tất cả mọi người đều nổi điên trong đó?

Kiều Xuân nói như thì thầm

- Im cả rồi. Sao vậy kìa ?

Tôi cũng nói nhỏ:

- Một bên đã thắng...!

Tôi cảm thấy Kiều Xuân rùng mình:

- Ma Vương... Anh không nghĩ rằng Ma Vương đã thắng chứ ?

Tôi không thể trả lời được nàng. Tôi không thể biết được cuộc chiến trí mạng giữa Ma Vương và Hải Tùng đã kết liễu ra sao.. Ma Vương giết chết Hải Tùng hay ngược lại. Tôi hy vọng Hải Tùng đã giết được Ma Vương. Ma Vương tuy mạnh hơn người thường nhưng sức mạnh của Hải Tùng – tôi đã biết – là một sức mạnh vô địch, khủng khiếp. Lão có hai cánh tay bằng thép và khi lão đã siết được cổ Ma Vương dù hai tay lão có bị chặt rời khỏi thân thể, tôi tin rằng chúng vẫn siết chặt cổ Ma Vương. Điều dễ đoán nhất là cả Hải Tùng và Ma Vương đã đều chết.

Ma Vương chết vì bàn tay thép của Hải Tùng và Hải Tùng chết vì những mũi dao của bọn hắc nô. Nhưng tôi không thể nói cho Kiều Xuân biết.

Nhưng tôi cũng cần phải nói lời gì để làm cho nàng bớt sự lo âu:

- Dù cho Ma Vương có thoát chết được hôm nay hay không, thời ngự trị vàng son của hắn cũng chấm dứt rồi. Hắn không còn được người kính sợ hay thần phục nữa. Trò bịp bợm của Ma Vương đã bị lộ tẩy. Tất cả đều thấy hắn chẳng có quyền phép gì hơn chúng ta. Ma Vương không còn đáng sợ nữa.

Qua bàn tay nàng nắm chặt tôi, tôi cảm thấy nàng vẫn còn run rẩy:

- Em không sợ nếu có anh ở bên – nàng run giọng – anh và chú Hiêu. Nếu có ông Hải Tùng cùng ở bên cạnh mình nữa thì nhất.

Bé Hiêu chột nói:

- Mẹ kiếp...Mình tưởng mình đã biết hết. Nào ngờ..

Câu nói của gã làm tôi lo âu:

- Chú nói chi?

Bé Hiêu quờ quạng vách tường nhẩn thín trước mặt chúng tôi:

- Tôi nói là chúng ta chưa thoát thân. Tôi tưởng là tôi đã rõ biết tất cả

đường ngang, ngõ tắt trong sào huyết này nhưng cho đến giây phút này, tôi mới biết là tôi lầm...

Bé Hiêu thật dễ thương, nhưng gã có một tật hay nói nhiều. Nói nhiều mà còn nói xa xôi, bóng gió nữa. Tôi gần giọng hỏi gã:

- Chú nói vậy nghĩa là sao đây ?

- Chúng ta có thể bị lạc đường – gã đáp – chúng ta có thể cứ đi quanh quẩn trong này cả đêm. Tôi không biết con đường này dẫn chúng ta đến đâu.

Tôi ngạc nhiên:

- Ủa..Tôi tưởng chú biết...?

Gã phớt tỉnh:

- Tôi cũng tưởng như ông.

Tôi đề nghị:

- Chúng ta cứ việc đi thẳng tới. Sau lưng chúng ta là đèn may rủi. Điều đó chúng ta biết chắc rồi, con đường này chắc chắn phải đưa chúng ta tới một nơi nào chứ ?

Gã chặc lưỡi:

- Tất nhiên. Nhưng nó có thể đưa ba chúng ta tới chỗ chết. Ông thấy không..chúng ta ba người mà chỉ có mỗi một cây súng, lại thêm cô Kiều Xuân yếu đuối không thể chiến đấu được...Nếu bọn hắc nô cả trăm thẳng ập tới thì sao? Đừng nói gì cả trăm thẳng, chỉ cần 10 thẳng thôi, chúng ta cũng có thể bị chết. Chết lúc nào chứ chết lúc này, khi chúng ta đã hạ được Ma Vương thật là đáng tiếc...Chết vì bọn hắc nô ngu si như súc vật nữa lại càng là một cái chết đáng hối hận..

Tuy bực tức nhưng tôi cũng thấy Bé Hiêu nói đúng. Chết lúc này và nhất là chết vì bọn hắc nô súc vật thật là lãng nhách.

Đúng lúc chúng tôi lo sợ thì hành lang tới một ngã tư. Rẽ trái hay rẽ phải đây ? Đường nào đi tới đất sống, đường nào đi vào chỗ chết ? Bé Hiêu đứng lại và quay nhìn chúng tôi. Tôi cảm phục gã vì càng những lúc nguy cấp, gã lại càng tỏ ra thông minh, tháo vát, gã nói với Kiều Xuân :

- Cô chọn một con đường...Cô chỉ tay vào đường nào là chúng tôi đi đường ấy...

Hai con đường giống hệt nhau. Không do dự, Kiều Xuân chỉ tay vào con đường bên phải.

- Đúng rồi...-Bé Hiêu vui vẻ la lên - Chúng ta cứ đường phải mà đi. Có chết cũng là chết phải..

Tôi dắt Kiều Xuân theo gã đi . Vừa đi, gã vừa chăm chú nhìn hai bên vách như để tìm những dấu vết có thể có ở đó.

Tôi thấy đây là lúc thuận tiện để tôi hỏi về những việc xảy ra trong thời gian tôi bị Ma Vương giam kín một chỗ.

- Bé Hiêu ..Anh cho tôi biết anh đã làm cách nào để phá cái máy điện tử của Ma Vương ? Trong khi tôi bị giam, anh đã trở lại đền ư ?

Tuy chỉ thấy lưng Bé Hiêu nhưng tôi cũng biết là gã đang cười , cái cười làm miệng gã mở rộng đến mang tai.

- Tôi đâu có trở lại đấy, ông..Trở lại đấy khó lắm đâu phải dễ. Ông đã cùng tới đó với tôi, ông biết là khó đến chừng nào..

- Vậy thì chú sửa lại cái máy đó làm Ma Vương ngắt ngư lúc nào mà giỏi quá vậy ?

- Tôi sửa máy ngay đêm tôi với ông vào đó và khám phá ra nó. Ông tưởng là tôi lắp lại cái máy như cũ nhưng chính lúc đó là lúc tôi phá nó ..Tôi cho tất cả bước chân vàng trên trái cầu đều thuộc về bên may mắn. Cho Ma Vương tha hồ nhún nút, bước chân nào hiện lên trái cầu cũng là vết chân của Phật. Hấn không ngờ là máy bị phá, hấn không kiểm soát lại nên hấn vỡ mặt...Hà...Hà...Thật suốt đời tôi chưa bao giờ tôi thống khoái bằng lúc tôi nhìn bộ mặt ngơ ngác của

hắn. Lúc đó ông có nhìn mặt hắn không? Ha..Ha..Hầu như người đang ngủ mê, hắn không tin ở chính mắt hắn...

Tôi cũng cười lớn theo Bé Hiêu mặc dù lúc đó đời sống của ba chúng tôi vẫn còn bị đe dọa, dù lúc đó chúng tôi còn có thể bị chết. Quả thực giây phút nhìn Ma Vương ngạc nhiên đến đờ mặt ra đó là một khoảng thời gian thống khoái nhất đời. Bé Hiêu có quyền cười. Gã có quyền cười từ lúc đó cho tới lúc gã chết.

- Không hiểu tại sao - gã tiếp - tôi lại có ý nghĩ rằng ông sẽ bị Ma Vương bắt đi lên đài lần tới..Linh tính thật kỳ cục. Tôi nghĩ vậy mà hoá ra đúng. Lúc đó có lẽ tôi cũng nghĩ rằng còn lâu lắm tôi mới có dịp đặt chân vào đền, rờ mó cái máy đó. Nên tôi tiện tay sửa lại nó luôn. Không ngờ tuyện vời..

Tôi đưa tay lên nắm lấy vai Bé Hiêu, giữ gã đứng lại:

- Chú Hiêu..Chú đã trả lại tôi gấp ngàn lần những gì tôi đã làm cho chú...

Gã giơ bàn tay nhỏ như trẻ con lên ngăn tôi:

- Chờ đến lúc chúng mình thoát ra khỏi đây và có cảm ơn tôi cũng chưa muộn.

Gã chợp mắt đầu lên như một con rắn nghe thấy tiếng động lạ:

- Chi vậy ?

Có một tiếng nổ vừa vang lên, tiếng nổ lớn hơn những tiếng súng chúng tôi vừa nghe thấy nổ trong đền hồi nãy. Tiếng nổ này cũng gần chúng tôi hơn nữa. Vách hàng lang và cả sàn hành lang dưới chân chúng tôi đều rung chuyển.

Bé Hiêu thì thào:

- Không phải tiếng súng, ông ơi..Hình như là tiếng bom...Hay là...đúng rồi, tiếng tạc đạn..

Tiếng nổ thứ hai vang lên. Khi âm vang của nó chưa dứt, tiếp theo là

tiếng nổ thứ ba..

Bé Hiêu kêu lên:

- Đúng tạc đạn rồi..

Và như một con chó săn tinh khôn đánh hơi thấy con mồi, gã tíu tít chạy qua chạy lại hai bên vách hành lang. Tôi có cảm giác như toàn thân gã đều tìm lối thoát. Gã sờ bằng tay, dẫm bằng chân và dùng cả mũi ngửi để tìm cửa.

- Phải mau mau ra khỏi đây..

Chợt gã đứng lại:

- Đây rồi...

Gã la lên và rồi rít vẫy chúng tôi lại:

- Đứng sau tôi. Ông coi chừng khi tôi mở cửa..

Việc tìm ra cửa khó nhưng việc mở cửa thì dễ. Tất cả những khung cửa bí mật hoặc để lộ cho mọi người qua lại trong lâu đài này đều có một hệ thống đóng mở giống nhau. Chỉ vài giây sau Bé Hiêu đã tìm ra chốt điện mở cửa.

Khung cửa bí mật mở ra và trước mặt chúng tôi là một thang máy.

Bé Hiêu thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Tôi và Kiều Xuân theo gã vào thang máy:

- Chúng mình đi lên hay đi xuống ông?

Gã nhường cho tôi quyền quyết định, nhưng tôi có thể hơn gã ở nhiều nơi, ở đây gã hơn tôi. Tôi hỏi lại gã:

- Anh nghĩ sao, nên lên hay xuống ?

Gã lý luận:

- Đền May Rủi ở tầng dưới cùng của lâu đài. Hiện chúng ta đang ở dưới thấp, nếu chúng ta đi xuống nữa, chúng ta sẽ tới sào huyệt của bọn hắc nô. Dại gì mà xuống thấp hơn nữa, chúng ta đi lên...

Tôi đồng ý ngay:

- Đúng đấy.

Kiều Xuân lại quyết định:

- Chúng ta đã đi theo đường phải. Bây giờ chúng ta đi lên.

Bé Hiêu nhấn nút điện cho thang máy đi lên. Đúng lúc đó, tiếng nổ thứ tư vang lên. Lần này tiếng nổ còn gần chúng tôi hơn nữa. Cả thang máy rung chuyển. Trong dư vang của tiếng nổ, chúng tôi nghe có tiếng gạch đá rơi ầm ầm..

Kiều Xuân xúc động:

- Chúng ta tới gần hơn...

Tôi thấy hy vọng sáng lên trong đôi mắt đẹp của nàng và hy vọng sáng lên trong đôi mắt Bé Hiêu. Gã nói như người tính toán một mình:

- Nếu lọt vào được phòng riêng của Ma Vương thì chắc chắn là thoát. Vào được đó mình sẽ tìm được đường hầm bí mật thông ra biển.

Gã cho thang máy dừng lại. Cửa thang vừa mở, tôi đã ngửi thấy mùi khói thuốc cháy khét lẹt. Bé Hiêu thận trọng lộ đầu ra ngoài nhìn. rồi gã gạt đầu ra hiệu cho chúng tôi gã bước ra khỏi thang máy trước.

Chúng tôi bước vào một căn phòng nhỏ. Trong phòng không có đồ đạc gì hết. Cuối phòng có một khung cửa lớn bằng đồng. Tôi là người đã nhìn thấy nhiều khung cửa lớn trong những toà nhà lớn, nhưng chưa bao giờ mắt tôi nhìn thấy nhiều khung cửa lớn, vĩ đại, đồ sộ và chắc chắn như khung cửa này. Hai cánh cửa được làm bằng đồng đen, trông nặng đến nỗi tôi nghĩ rằng cửa phải được mở ra, đóng vào bằng máy điện. Sức người kể cả người khỏe, cũng không

đủ để làm chuyển động cánh cửa đồng lớn đến như thế.

Trong khi chúng tôi đứng đó do dự, ngần ngại, hai tiếng nổ lớn nữa vang lên. Tiếng nổ như vang lên ở trên tầng lầu ngay trên đầu chúng tôi. Tiếp đó là một tiếng ầm dữ dội vang lên . Đó là tiếng thang máy từ trên cao rớt xuống đất. Khi ra khỏi thang máy: Bé Hiều đã phá hoại cái thang máy này. Phá hoại là nghề riêng của gã nên chỉ cần mất nửa phút là làm cho thang máy rớt từ trên cao xuống tận cùng hầm lâu đài.

Cánh cửa vào thang máy bật tung. Từ trong vòm thang khói đen bốc lên, bay ra mù mịt:

- Cháy rồi...Cháy rồi...Thiếu Tá ơi ...

Bé Hiều kêu lên và tôi thấy mặt gã trở thành trắng bệch.

Đột nhiên tôi nghĩ đến Phát.

Những tiếng tạc đạn vừa nổ làm tôi liên tưởng đến những tiếng tạc đạn có hơi độc đã được Phát chế tạo dành để dùng cho cuộc đánh tàu Phượng Hoàng. Chính Ma Vương nói cho tôi biết vài tiếng đồng hồ trước khi bọn hắc nô tới áp giải tôi tới đền may rủi là hiện lúc đó Phát đang ẩn nấp ở một nơi gần phòng thí nghiệm của hắn. Chắc chắn là khi lệnh báo động vang lên trong lâu đài, những tên hắc nô có nhiệm vụ cầm chân Phát tại chỗ đã vội vã kéo nhau ùn ùn chạy đi tiếp cứu Ma Vương . Phát đã nhìn thấy cơ hội để hắn có thể trả thù. Tuy đang cơn điên loạn nhưng rất có thể hắn cũng còn đủ trí khôn và trí nhớ để tìm vào nơi cất những trái bom do chính tay hắn chế tạo ra, lấy chúng đem đi dùng vào việc giết Ma Vương , kẻ thù tối độc của hắn.

Tôi bước tới đẩy thử cánh cửa bằng đồng. Đúng như tôi nghĩ, cánh cửa không nhúc nhích nửa ly. Bé Hiều bước tới tiếp tay tôi. Gã tìm thấy một nút điện nằm ngay giữa nắm đấm, nhấn nút và có tiếng động cơ rè rè chuyển động , cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Tôi chìa súng vào phòng.

Một căn phòng rộng, dài hiện ra trước mắt tôi không biết bao nhiêu

bảo vật đẹp tuyệt trần. Phòng riêng của Ma Vương . Đây chính là nơi tôi đã được Ma Vương vời đến hôm nào và tôi đã từ đây bước ra, lòng thán phục Ma Vương . Hôm ấy, nếu không có tình yêu giữ tôi lại, nếu đời tôi không có Kiều Xuân và nếu tôi không được nàng yêu, tôi đã từ bỏ ý định chống đối Ma Vương và tôi đã trở thành đệ tử trung thành của Y.

Khói thuốc súng khét lẹt không biết từ đâu bay vào phòng này. Khói làm mờ những bảo vật quý nhất, đẹp nhất trên trái đất. Nơi cuối phòng có treo những tấm thảm Trung Đông lớn và trong lúc đứng đó, súng cầm lăm lăm trong tay chờ đợi mọi biến cố, tôi thấy những tấm thảm nơi cuối phòng lay động.

Bé Hiêu cũng trông thấy như tôi, gã la lên:

- Coi chừng....

Tấm thảm rẽ ra và một người loạng choạng bước vào phòng.

Người đó là Ma Vương .

Ba chúng tôi, Kiều Xuân , Bé Hiêu và tôi, lập tức đứng sát vào nhau. Ba chúng tôi như trở thành một đề đối phó với con người quái quỷ ấy. Hình như Ma Vương đã bị thương, nếu không bị thương, Y cũng đã bị kiệt lực. Tuy vậy khi nhìn thấy Y, bao nhiêu tóc trên đầu tôi đều dựng đứng hết cả lên như khi tôi bị sợ hãi đến cùng cực.

Không những tôi chỉ sợ hãi mà thôi, cảm giác của tôi lúc đó là một cái gì nặng hơn cả sợ hãi.

Kiều Xuân la lên một tiếng nhỏ khi nàng thấy Ma Vương như không trông thấy ba chúng tôi. Y cứ lảo đảo bước tới...

Hai tay Ma Vương đưa ra đằng trước quờ quạng như một người mù.

Và...Ma Vương đã bị mù mắt.

Đôi mắt gã, hai vật đáng sợ nhất , kinh dị nhất, lạ kỳ nhất trên khuôn mặt dị hình của Y đã mất ánh sáng. Chúng hãy còn mở lớn nhưng đôi tròng đã bất động. Đuôi mắt có máu tươi rỉ ra, mép Y cũng có vết

máu.

Bộ áo rộng của Ma Vương , bộ áo đại lễ màu đen Y vẫn bận mỗi khi lên ngôi trên ngai chứng kiến đệ tử đi lên đài may rủi, giờ đây rách toang. Trên vòng cổ Y tôi nhìn thấy rõ vết ngón tay của Hải Tùng. Cổ Ma Vương sưng lên và thâm tím lại vì bị xiết quá chặt.

Một chân Ma Vương hình như bị thương nặng. Y lão đảo và kéo lê chân đi, làm đổ vỡ lung tung những pho tượng quý bày trong phòng. Có thể đến lúc đó Y vẫn chưa biết hai mắt Y đã bị mù, vì Y vẫn còn nhìn ngang nhìn ngửa, đảo qua đảo lại cái đầu như để nhìn cho rõ hơn.

Ba chúng tôi trước cảnh đó đứng im như pho tượng trong lúc Ma Vương đến gần chúng tôi hơn.

Rồi tôi nhìn thấy từ trong lòng đôi mắt đã mờ của Y có những giọt lệ chảy ra, rớt xuống má Y rồi rớt xuống ngực áo rách.

Ma Vương...khóc ...!

Thế rồi, những tấm thảm treo nơi cuối phòng lại lay động.

Một người đàn ông khác bước vào.

Người đàn ông này đuổi theo Ma Vương .

Và người đàn ông đuổi theo này là Phát.

Vai Phát đeo một cái túi vải trông như những cái túi vải của binh sĩ. Trong túi có đựng nhiều vật gì có vẻ nặng. Hắn bước vào phòng, trông thấy Ma Vương, hắn há miệng và từ miệng hắn phát ra một tiếng gì quái đản, tôi nghe rõ nhưng không thể biết đó là tiếng rú hay tiếng cười.

Phát như không trông thấy ba chúng tôi, hắn chỉ nhìn Ma Vương . Hắn như chỉ còn biết Ma Vương .

Phát thọc tay vào túi vải lấy ra một trái tạc đạn. Hắn cầm trái bom trong tay và bây giờ thì hắn cười lớn:

- Ma Vương ...Tâu Đại Vương...Xin Đại Vương dùng gót ngọc...Ha...Ha...

Phát cười học lên khoái trá trong lúc Ma Vương khóc, nước mắt chảy ròng ròng.

Ma Vương cứ lảo đảo quờ quạng, tìm đường đi. Giọng nói của Phát trở thành đe dọa. Hấn quát lớn:

- Ma Vương . Đứng lại. Bom nổ tan xác bây giờ.

Ma Vương dừng lại.

- Đồ chó. Đồ khốn kiếp.- Phát hấn học lớn tiếng - Bây giờ mày hết hách dịch rồi ư? Mày giết nổi tao hay tao giết được mày? Ma Vương ..Tao giết mày như giết một con chó...

Ma Vương đứng im, tấm thân cao lớn run rẩy như tàu lá trước gió.

- Thằng chó...Bây giờ mày hết oai hùng rồi ư ? Bao nhiêu quyền phép của mày để đâu cả ?Bọn hắc nô tay sai của mày chết đâu rồi ?

Phát ngửa cổ cười học lên. Gã như quên rằng gã đang cầm trên tay một trái bom độc và nếu trái bom đó rớt xuống, không chỉ Ma Vương sẽ chết mà tất cả mọi người có mặt trong căn phòng này, kể cả gã, cũng sẽ chết.

- Ha..Ha..Thú quá. Thằng chó chết kia. Mất mày mù rồi. Mày đâu còn thấy đường nữa mà định mò đi? Mà mày đi đâu bây giờ chứ? Mày hết đất sống rồi. Tao làm phúc cho mày về Địa Ngục, để Ma Vương thứ thiệt dưới đó bẻ răng, cắt lưỡi mày...

Gã đổi giọng riều cợt:

- Ôi ..Ma Vương ..Ôi chúa tôi...Xin người đoái thương, xin Người nhìn đến kẻ đệ tử trung thành này. Xin Người để mắt nhìn đến tôi. Tôi xin nguyện trung thành với Người suốt đời tôi.

Ma Vương từ từ quay lại phía Y nghe phát ra tiếng nói của Phát.

Đến lúc này Phát mới nhìn thấy ba chúng tôi.

Bàn tay cầm trái bom dơ lên cao, sẵn sàng ném xuống.

Kiều Xuân đứng chắn trước mặt tôi như nàng định dùng thân thể nàng che cho tôi, hai tay nàng dang ra, nàng kêu lớn:

- Phát...Đừng ném...Đừng.

Tôi cần phải thú thực một điều đáng xấu hổ: lúc đó mọi phản ứng của tôi đều bị tê liệt. Tôi biết rằng nếu trái bom trong tay Phát rớt xuống, Kiều Xuân, Bé Hiêu và tôi cùng chết với Ma Vương và Phát,, nhưng tôi không làm gì được để ngăn cản cho việc ấy đừng xảy ra. Tôi không nghĩ cả đến việc nổ súng bắn Phát mặc dầu tôi vẫn cầm lăm lăm khẩu súng trong tay.

Nhưng dù tôi có bắn trúng Phát, gã vẫn ngã xuống và trái bom trong tay gã vẫn nổ, chúng tôi vẫn chết theo gã như thường.

Tiếng kêu của Kiều Xuân có mãnh lực cứu sống tôi và Bé Hiêu.

Bây giờ tâm trí Phát không còn bình thường nữa sau trận bị Ma Vương hành hạ trong phòng kiếng, tâm trí hắn đã trở thành điên loạn, nhưng hắn vẫn còn nhận ra Kiều Xuân. Chắc rằng trước kia Phát cũng yêu Kiều Xuân - người ta có thể yêu mà không biết là mình yêu - nên giờ đây khi nàng la lên, hắn làm theo lời nàng ngay. Cánh tay dơ trái bom lên cao từ từ hạ xuống, Phát nhú mày nhìn cho rõ hơn:

- Kiều Xuân đấy ư? Còn những ai nữa đó? Phải họ đi với Kiều Xuân không? -Hắn hỏi dồn - Tới cả đây coi..

Ba chúng tôi làm theo lời Phát.

- Huy Giang đó hả? Ai kia? Thằng cha Hiêu ư? Hai người đứng đó. Kiều Xuân qua đây với tôi. Đừng có tin hai cha đó. Đừng tin ai hết. Chỉ có mình tôi trong cái sào huyết khố nạn này là thật lòng thương Kiều Xuân mà thôi...Qua đây đứng với tôi mau..

Hắn gằn giọng:

- Hai anh kia đứng sát vào tường. Dơ hai tay lên đầu. Đứng yên...Đừng cử động. Huy Giang ...Tôi có nợ anh một món. Tôi sẽ trả nợ anh nhưng tôi không thể tin anh được.

Hắn quay lại Kiều Xuân :

- Kiều Xuân, đi đâu đó?

- Chúng tôi tìm đường thoát khỏi nơi đây...

Nàng dịu giọng nói với Phát như một cô chị gái hiền từ khuyên bảo thằng em trai bướng bỉnh:

- Phát cùng đi với chúng tôi nhé ?

- Đi với chúng tôi là đi đâu ? Chúng tôi là những ai?

Đôi mắt Phát rực lửa khi hắn nói câu đó và cơn điên khùng của hắn dường như lại bùng bùng nổi dậy.

- Tôi không đi đâu hết. Kiều Xuân cũng không đi đâu hết. Ở lại đây với tôi. Việc gì chúng mình phải đi đâu ? Đây là giang sơn của chúng mình. Ma Vương bắt tài. Ma Vương tàn ác và gian trá, chúng ta đuổi nó đi, chúng ta giết nó đi. Tôi sẽ là Chúa Tể nơi này. Tôi có tài hơn Ma Vương , tôi sẽ chỉ huy bọn hắc nô cừ khôi, tài tình hơn nó. Tôi có bí quyết chế nước ma cho bọn hắc nô dùng, chúng sẽ vâng lệnh tôi như chúng đã vâng lệnh Ma Vương . Tôi làm cho chúng nó sung sướng hơn khi chúng phục vụ Ma Vương nhiều, chắc chắn chúng sẽ trung thành với tôi hơn với Ma Vương . Kiều Xuân sẽ là Nữ Hoàng nơi này..Tôi sẽ chịu chuộc Kiều Xuân , tôi sẽ không bao giờ làm em khổ sở...Em phải tin tôi...

Phát đưa tay trái ra vòng ôm lấy vai Kiều Xuân .

Tôi nhìn thấy toàn thân nàng phản đối vòng tay đó của Phát.

Tôi nói khẽ với nàng:

- Cẩn thận. Đừng làm nó nổi giận.

Tuy tôi nói khế nhưng Phát cũng vẫn nghe thấy, hấn quát:

- Câm mồm. Anh biết cái gì mà nói? Anh là gì mà dám khuyên Kiều Xuân ? Đừng quên rằng Kiều Xuân thương tôi hơn thương anh...

Tôi đành dùng mắt để bảo Kiều Xuân : "Hấn điên rồi. Đừng cãi vã với hấn. Chỉ nên làm sao cho hấn đừng liệng trái bom"

Ma Vương thật chưa chết , nhưng Ma Vương thứ hai đã sửa soạn lên ngôi.

Kiều Xuân nắm lấy tay Phát , thật ra nàng nắm tay hấn không phải vì thân thiết mà để tay hấn đừng vòng ôm vai nàng nữa:

- Phát. Đừng nói bậy. Đi với chúng tôi. Chúng tôi đưa anh ra khỏi nơi đây. Đây không phải là nơi để chúng mình sống..

Phát lại vòng tay xuống ôm ngang mình nàng:

- Kiều Xuân nói đúng. Chúng ta không ở đây. Chúng ta tới đền may rủi ở . Nơi đó mới xứng đáng với chúng mình..

Hấn nói tới đền may rủi và nhớ lại những gì xảy ra ở đấy, hấn cười lên the thé:

- Với những trái bom này, mình là Chúa Tể...Bom ngủ. Không chết người đây. Kẻ nào hít phải khói bom này chỉ lăn ra ngủ. Tân Ma Vương rất nhân đạo. Tân Ma Vương không ác ôn côn đồ như thằng khốn nạn này...Hoan hô Tân Ma Vương ...

Kiều Xuân đột ngột hỏi:

- Hải Tùng đâu ? Phát có thấy ông bạn mình, ông Hải Tùng ở đâu không?

- Hải Tùng hả ? Lão đang nằm ngủ say ở trong đền. Hình như lão bị gãy xương lưng. Lão đánh nhau với Ma Vương nhưng không giết nổi nó. Phải nhờ tôi đến mới trị nổi Ma Vương ...Ha...Ha...Trong túi vải

này có nhiều pháp thuật thần sầu lắm...Trong này có một bình nước, chỉ một tia sáng xẹt ra là Ma Vương bị mù mắt liền...Ha..Ha...Nó trở thành con chuột mù...

Hắn cười lên ha hả và tiếng cười đầy điên loạn:

- Nó chưa được chết ngay. Còn lâu nó mới chết. Tôi còn bắt nó sống để hành hạ như nó đã hành hạ không biết bao nhiêu người. Nó nhốt tôi vào phòng kiếng, tôi sẽ bắt nó đi lên đi xuống đài may rủi. Đi lên đi xuống 21 bậc thang suốt đời nó. Nó bày ra cái trò lên thang đó, nó sẽ phải khổ vì đi lên đi xuống...Ha...Ha...Chúng mình sẽ ngồi trên ngai coi nó đi lên, đi xuống.. Kiêu Xuân ..Tôi cho em ngồi cái ngai vàng lớn, tôi ngồi ngai vàng nhỏ cũng được, miễn là có em ngồi ở bên. Tôi cho em đội vương miện, cầm vương trượng. Em là Nữ Hoàng của tất cả. Kể nào chào tôi là phải cúi đầu trước em...

Tôi đành mang Kiêu Xuân ra để thức tỉnh hắn:

- Bọn hắc nô chưa bị tiêu diệt hoàn toàn. Tính mệnh Kiêu Xuân vẫn còn bị đe dọa. Chúng ta cần đưa Kiêu Xuân ra khỏi đây trước đã. Phát...Nếu anh biết con đường hầm bí mật Ma Vương vẫn dùng để đi từ đây ra bờ biển, anh nên chỉ để Kiêu Xuân thoát đi.

Gã hét lên:

- Tôi ra lệnh cho anh phải câm mồm. Tất cả mọi người ở đây đều tuân lệnh Ma Vương . Bây giờ Ma Vương tuân lệnh tôi, tất cả phải tuân lệnh tôi. Nghe chưa ?

Gã quắc mắt chỉ tay:

- Đi tới góc kia...

Không còn biết làm cách nào hơn, tôi đành làm theo lời hắn.

Hắn chỉ cho tôi tới một góc phòng, nơi có bày một cặp sư tử bằng ngọc thạch lớn như sư tử thật.

- Tôi cho phép anh với thằng Hiêu ra khỏi đây. Anh đã cứu tôi một lần, tôi tha chết cho anh. Tôi cho anh được trở về thành phố. Còn

thằng Hiêu thì ...tôi không ưa cái bản mặt chuột kẹp gian xảo của nó, tôi cũng cho nó đi nốt. Hai thầy trò anh ra khỏi đây cấm không được trở lại nữa...Nghe chưa?

Gã trừng mắt nhìn Bé Hiêu và Bé Hiêu cũng ríu ríu bước tới đứng bên tôi.

- Anh muốn tìm đường hầm bí mật ra biển? Đó..Cửa đường hầm đó. Thò tay vào mồm con sư tử bên trái , vặn lưỡi nó hai cái, cửa mở...

Tôi làm theo lời Phát nói. Quả nhiên sau hai cái vặn cái lưỡi cũng bằng ngọc của con sư tử, có tiếng máy điện chuyển động và một khung cửa hiện ra trên tấm vách.

Chúng tôi tìm thấy đường hầm nhưng tôi không thể ra đi được một mình. Tôi không thể bỏ Kiều Xuân lại với Phát - Phát đã điên rồi. Trước sau thể nào gã cũng chết cùng với Ma Vương . Phát không thể không chết cùng một lúc với Ma Vương.

- Hải Tùng ...

Bàn tay cầm trái bom của Phát lại dơ lên:

- Cho anh cái này...Cầm đi để đối phó với bọn hắc nô canh cửa hầm...Cẩn thận ạ. Bất trượt là đi luôn đó ghen..Ha..Ha...

Như một gã trẻ con tinh nghịch, Phát ném dứ cho tôi trái bom. Tim tôi đập mạnh. Nếu gã ném trái bom tới mà tôi vô phúc bắt trượt thì bom sẽ nổ, tôi và Bé Hiêu sẽ ngủ gục ở đây và chúng tôi sẽ chết. Kiều Xuân cũng chết nếu không có hai chúng tôi đưa nàng ra khỏi nơi ma quái này.

Phát liệng trái bom tới và may mắn hãy còn ở với tôi, tôi chụp trúng.

Khi Phát liệng dứ trái bom, Kiều Xuân đã đứng xa được gã vài bước.

Tôi và Bé Hiêu nhìn nhau. Chúng tôi hiểu ý nhau. Tôi nhìn Kiều Xuân . Nàng cũng hiểu tôi muốn nói gì với nàng qua mắt nhìn.

Phát lại quát lớn:

- Đi đi...Còn đứng đó chờ gì nữa...

Tôi gạt đầu. Bé Hiêu đưa tay lên nhấn nút điện gã vừa tìm thấy ở bên khung cửa. Điện trong phòng chợt tắt phụt. Trong bóng tối có tiếng Phát gừ lên tức giận và bàn tay Kiều Xuân tung ra nắm được tay tôi:

- Em đây...

Tôi kéo nàng qua khung cửa..Không kịp tìm chốt đóng cửa hầm lại, ba chúng tôi chạy luôn xuống bực đá.

Bọn hắc nô đúng là một lũ người máy. Chúng chỉ có nhận lệnh và làm theo đúng lệnh. Chúa của chúng là Ma Vương . Ma Vương bảo chúng canh cửa và chúng chỉ biết có một việc canh cửa. Tuy bên trên có những tiếng động ồn ào nhưng trong đường hầm bí mật này , hai tên hắc nô đứng canh cửa vẫn chỉ biết có canh cửa. Chúng không cần thắc mắc gì hết về những tiếng động lạ đang âm âm nổ trên đầu chúng.

Hai bên khung cửa sắt chặn đường đi của chúng tôi có hai tên hắc nô. Hai tên cao lớn, vạm vỡ, trông hung ác , cầm giáo , lưng có đeo dao găm. Thấy ba chúng tôi xuất hiện ở đầu thang đi xuống, chúng thủ thế. Bé Hiêu nhanh trí la lớn:

- Ma Vương xuống...

Gã chỉ tay lên đầu cầu thang . Hai tên hắc nô nhìn lên và tôi rút súng ra nổ một phát vào giữa ngực một tên. Tên kia bị Bé Hiêu dùng đòn giang hồ đánh một cú chặt karaté vào giữa cổ họng, gục xuống ngất đi.

Tôi sợ bên trong kia - đường hầm từ đây ra tới bờ biển còn xa lắm, xa cả hai , ba cây số - thể nào cũng còn trạm gác nữa. Tiếng súng nổ vừa rồi có thể báo cho bọn hắc nô trong kia biết là có biến.

Bé Hiêu loay hoay tìm chốt điện để mở cánh cửa sắt. Nhưng không thấy, mồ hôi gã nhỏ giọt trên trán. Chợt, Kiều Xuân nói:

- Cửa này có khoá. Có lần tôi nghe Ma Vương nói đến những chìa

khóa mở cửa này. Soát mình bọn này coi..

Đông người bao giờ cũng lợi hơn một người. Có tìm chốt điện đến sáng mai Bé Hiêu cũng không thấy. Gã cúi xuống soát trong mình tên hắc nô, quả nhiên gã móc ra được một chùm chìa khóa.

Chưa đầy một phút sau, Bé Hiêu đã mở được cửa sắt. Con đường hầm hiện ra trước mặt chúng tôi, dài dằng dặc, vắng tanh, có đèn sáng và sạch không một cọng rác.

Chúng tôi bước vội qua khung cửa và qua xác hai tên hắc nô. Lần này Bé Hiêu có đủ thì giờ để đóng cửa lại cẩn thận.

Chúng tôi vừa đi vừa chạy trên đường hầm. Bé Hiêu chạy trước, tôi dắt tay Kiều Xuân. Nàng tuy mệt nhưng không thốt ra một nửa tiếng kêu than.

Đúng như tôi nghĩ, chạy chừng trăm thước, chúng tôi tới một cửa sắt khác. Hai tên hắc nô đứng gác ở đây cầm súng trường. Đây là hai khẩu súng đầu tiên mà tôi thấy nằm trong tay bọn hắc nô ở đây.

Hai tên cùng chia súng vào chúng tôi nhưng có lẽ nhận ra Bé Hiêu chúng chưa bấm cò bắn chúng tôi.

Bé Hiêu cố trấn tĩnh, cố nhịn thở để nói lớn từ xa:

- Đừng bắn. Ma Vương bảo chúng tôi đi trước...

Bọn hắc nô không bóp cò nhưng hai mũi súng vẫn chỉ vào chúng tôi.

Một tên cất giọng khàn khàn hỏi. Nghe giọng nói đặc biệt của gã, tôi đoán gã là người Tàu:

- Các người đi đâu ?

Bé Hiêu trả lời như máy:

- Có lệnh của Ma Vương ...Đi ra biển sửa soạn du thuyền Tiên Nữ..

Bọn hắc nô ngốc dại tin ngay. Chúng hạ súng xuống.

Tên Tàu Lai lại hỏi:

- Có lệnh của Ma Vương ư ? Tín bài đâu ?

Bé Hiêu hát hàm cho tôi:

- Tín bài của Ma Vương đâu ? Lấy ra trình đi..

Hiểu ý, tôi thò tay vào túi. Hai tên hắc nô tưởng tôi rút tín bài của Ma Vương ra trình nhưng vật tôi rút ra là khẩu súng. Tôi nổ hai phát và hai tên gục xuống không tên nào thốt ra được một tiếng.

Tôi vừa lạnh lùng và tàn nhẫn giết ba mạng người.

Trên mặt trận, tôi đã nhiều lần cầm súng bắn quân thù, nhưng đây là việc xảy ra trên mặt trận. Người lính chiến bắn quân thù trên chiến trường có tâm trạng khác với người dùng súng bắn kẻ thù riêng của mình khi mặt đối mặt. Nhưng đây là chuyện sau này, tôi sẽ hồi hận nhiều về hành động giết người bừa bãi của tôi hôm nay nhưng ngay lúc này tôi vẫn bắt buộc phải giết, nếu tôi chưa muốn bị giết..

Hai tên hắc nô vừa gục xuống, đường hầm rung chuyển như có động đất, như bên trên bị dội bom hạng nặng. Từng tảng đá lớn từ trên đầu đường hầm rơi xuống phát ra những tiếng ầm ầm rền như sấm động. Đèn điện lập loè, chớp chớp mấy cái rồi tắt phụt. Bóng tối dày đặc bao trùm chúng tôi. Tối đen đến nỗi tôi không còn nhìn thấy mặt Kiều Xuân .

Nếu cuộc chạy chết này không có Bé Hiêu , tôi tin rằng tôi không thể đưa Kiều Xuân ra khỏi đường hầm. Trong mình Bé Hiêu lúc nào cũng có cây đèn bấm. Gã lấy vội đèn bấm ra và chúng tôi lại có ánh sáng.

Khi tiếng đá tảng tạm im, tôi nghe Bé Hiêu nói:

- Trên đó nổ rồi...Thế là hết đời Ma Vương ..

Tôi cũng nghĩ như Bé Hiêu . Tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả mặt đất vừa rồi không phải là tiếng tạc đạn. Đó phải là tiếng máy điện

phát nổ và khi máy điện nổ, cả lâu đài, hoặc ít nhất cũng là một phần lớn của lâu đài, nổ tan tành. Nếu lâu đài bị nổ tan, nếu Ma Vương chết, Phát cũng phải chết. Cả trăm kẻ khác cũng chết theo. Hải Tùng cũng không tránh khỏi cái chết. Những người đó bị chết tan thân không có gì thiệt hại nhưng bao nhiêu bảo vật được Ma Vương đem về tàng trữ ở đây từ bao nhiêu năm nay với bao nhiêu công lao, bị phá tan, thật tiếc. Những bảo vật đó là kết tinh của tinh hoa nhân loại. Làm chúng bị tiêu hủy thật là một trọng tội đối với nhân loại. Mất đi những vật quý không sao có thể thay thế được đó, loài người từ nay bị nghèo đi rất nhiều, rất nhiều.

Nghĩ đến những bảo vật vừa bị phá hủy ở trên đầu tôi, bỗng dưng tôi cảm thấy đau đớn, tiếc hận một cách khủng khiếp! Cảm giác tiếc hận làm cho thần kinh của tôi trùng xuống, toàn thân tôi mệt mỏi, đầu óc tôi trống rỗng và tôi không còn thiết gì nữa. Kể cả việc chạy chết...

Tôi có cảm tưởng tôi là một tên tội phạm có tội nặng đối với nhân loại.

Kiều Xuân cũng có cái cảm giác đó như tôi, vì hai vòng tay nàng ôm ghì lấy tôi và nàng khóc nức nở nghẹn ngào. Chúng tôi ôm chặt nhau đứng trong đường hầm tối đen, không còn muốn bước đi nữa.

Mở xong cánh cửa sắt thứ hai, Bé Hiêu đã bước qua cửa nhưng không thấy hai chúng tôi đi theo, gã dừng chân, dục:

- Đi chứ? Còn chờ gì nữa?

Tôi phải cố gắng lấy lại nghị lực để dắt tay Kiều Xuân đi theo gã.

Ánh đèn bấm trong tay Bé Hiêu soi đường cho chúng tôi. Tiếng nổ vừa rồi mạnh đến nỗi có nhiều đoạn đường hầm bị sụp. Nhiều tảng đá lớn rớt xuống nằm chình ình ngay giữa đường. Chúng tôi phải len lỏi, trèo qua những tảng đá ấy. Kiều Xuân vẫn còn khóc, còn tôi vẫn thấy sợ. Chúng tôi vẫn chưa chắc đã thoát chết. Chỉ cần một đoạn đường hầm bị sụp, đá đổ xuống nghẽn lối là chúng tôi sẽ bị mắc kẹt trong đường hầm này. Chắc chắn là cửa hầm đã bị đá gạch của toà lâu đài đổ xuống bít kín., chúng tôi khó lòng trở lên mặt đất bằng lối cửa đường hầm.

Nếu đường hầm sụp, ba chúng tôi sẽ bị chết trong này như ba con chuột.

May sao càng đi xa lâu dài, sự thiệt hại của đường hầm càng thấy ít đi. Khi kiến tạo con đường hầm bí mật này, có lẽ Ma Vương đã nghĩ đến, đã tính đến một cuộc trị vì lâu dài cả trăm năm, một cơ nghiệp truyền tử lưu tôn nên Y đã cho làm đường hầm rất vững chắc. Sau cùng, chúng tôi tới một cánh cửa sắt lớn. Chúng tôi biết đây là cánh cửa cuối cùng. Cửa này không có người gác. Bé Hiêu vất vả mãi nhưng rồi cả một khung cửa sắt lớn ấy chuyển động và chúng tôi cảm thấy không khí mát lạnh ùa vào mặt. Có tiếng sóng biển vỗ rất gần. Chúng tôi đã tới chỗ tảng đá hôm nào tôi trông thấy Ma Vương đứng sững nhìn ra biển.

Tôi dắt Kiều Xuân lên tảng đá. Tôi trông thấy chiếc thuyền Tiên Nữ sáng rực ánh đèn. Thuyền dường như đến gần cầu tàu hơn, sẵn sàng đón người ra đi. Trên thuyền có một ngọn đèn pha chiếu xuống con đường từ rừng đi ra cầu tàu.

Bọn thủy thủ đã biết trong lâu đài có sự biến động. Chúng đã đề phòng bị tấn công. Du thuyền chưa đi vì bọn thủy thủ còn chờ đợi Ma Vương của chúng. Nhưng chúng tôi không lên thuyền, chúng tôi chỉ cần chiếm được một cái xuồng máy.

Bây giờ đây, lửa cháy từ lâu đài làm cho cả một góc rừng cây rực một màu hồng. Tiếng nổ liên hồi phát ra như tiếng một kho đạn lớn bị phát nổ. Đám tang Ma Vương thật ồn ào. Con người kỳ dị đó khi sống đã ảnh hưởng đến nhiều người, đã bắt nhiều người phải chết, khi Y chết, tất phải có nhiều người chết theo. Tôi nghĩ đến Hải Tùng, đến Phát, đến cả trăm người chết theo Ma Vương mà tôi đã quen hoặc chưa quen, đã gặp hoặc chưa gặp.

Ánh đèn pha trên du thuyền chiếu vào ba chúng tôi. Bọn trên thuyền tưởng là chúng tôi muốn lên thuyền nên không có phản ứng gì. Nhưng khi tới cầu tàu, Bé Hiêu nhảy xuống chiếc xuồng lớn nhất đậu ở đó. Gã cho máy nổ, tôi đỡ Kiều Xuân nhảy xuống và chiếc xuồng lướt thẳng ra khơi.

Vòng tay yêu tinh

Chương 21

ĐOẠN KẾT CỦA MỘT CUỘC PHIÊU LƯU CÓ TÌNH YÊU TUYỆT ĐẸP

Đêm, trời có trăng xuống và sao lấp lánh. Xuồng máy có động cơ cực mạnh lướt như bay trên mặt biển lặng. Bé Hiều cầm lái. Tôi ngồi sau ôm vai Kiều Xuân. Nàng ngã đầu vào ngực tôi. Những sợi tóc của nàng theo gió bay vào mặt tôi. Cảm giác đó làm cho tôi biết rằng tôi đang tỉnh chứ không phải là đang mơ, tôi đang sống và tôi có tình yêu. Sau bao nhiêu nguy hiểm và tuyệt vọng, lo âu, sau cùng tình yêu của chúng tôi đã thắng. Rút lại kinh nghiệm vụ này, tôi thấy một sự thật hiện lên rõ rệt.: thành thật bao giờ cũng thắng giả dối. Dù người đời có nói và nghĩ thế nào đi chăng nữa, thành thật bao giờ cuối cùng cũng vẫn thắng giả dối. Thành công trên giả dối không thể nào lâu bền. Người ta không thể lừa dối được tất cả mọi người mãi mãi.

Như Ma Vương chẳng hạn. Con người đó quả là một thiên tài, một nhân vật thông minh xuất chúng và nhiều tài năng, nhiều khả năng dị thường. Nếu Y cứ thành thật dùng trò chơi 7 bước chân vàng để ngự trị mọi người, rất có thể Y sẽ thành công mãi mãi. Nhưng Y đã giả dối, Y đã lừa đảo, rốt cuộc Y bị người khác lừa lại bằng chính cái trò lừa đảo của Y.

Chúng tôi đã thắng Y, chúng tôi đã giết được Y, nhưng Y còn đệ tử trung thành ở nhiều nơi trên thế giới này. Liệu những tên đó có chịu buông tha cho những kẻ đã hại chủ nhân chúng chẳng? Chưa biết, nhưng sống là tranh đấu, không tranh đấu với người này thì tranh đấu với người khác. Chúng tôi bắt buộc phải chấp nhận sự kiện có thể bị trả thù.

Tôi gạt bỏ quá khứ đen tối đi để hướng về tương lai.

Tôi nói nhỏ vào tai Kiều Xuân :

- Em yêu...Tất cả vốn liếng tiền bạc của anh chỉ có hai trăm năm mươi ngàn đồng. Đó là tổng số tiền vốn của anh trong đêm đầu tiên anh gặp em.

- Thì đã sao? Thế là nhiều rồi còn gì nữa?

Nàng ngòì sát vào tôi.

- Số tiền ấy chỉ vừa đủ để chúng mình sống qua một tuần trăng mật. Số tiền Ma Vương trả công anh đi lấy vòng Mãng Xà cho Y sẽ được gửi đến tặng Viện Bảo Tàng. Tên người tặng tiền sẽ là...Vô Danh.

- Tất nhiên là thế rồi - Nàng hôn tôi và dơ tay lên như muốn với lấy ngôi sao trên trời - Anh có thấy không? Chúng ta được tự do...Tự do thật sướng ...Phải không anh ?

Trước mắt chúng tôi, mờ mờ trong sương đêm, đã thấy ẩn hiện ánh sáng của những dãy đèn thành phố.

Ánh sáng lấp lánh trong màn đêm mờ đó gợi cho tôi nhớ đến một vật. Tôi thờ dài:

- Bao nhiêu là bảo vật tiêu tan...Mất đi thật vô ích. Biết thế lúc đó mình lượm lấy cái vương miện trên ngai vàng. Bao nhiêu kim cương gắn ở đó. Có nó, ăn tiêu huy hoàng đến đời con, đời cháu mình cũng chưa hết của...

Bé Hiêu chợt quay lại bảo tôi:

- Ông muốn lấy cái vương miện đó ư? Có gì khó đâu...

Gã thò tay vào trong ngực áo:

- Vương miện của ông đây...

Tay gã rút ra cái vương miện đầy trân châu, kim cương rực rỡ đặt vào lòng Kiều Xuân . Ánh sáng phát ra từ những viên kim cương chiếu lên mặt chúng tôi. Chúng tôi nhìn ngây bảo vật tuyệt vời đó trong một lúc lâu không nói được nên lời. Dường như chúng tôi không tin là cái vương miện đắt giá nhất trái đất này lại nằm trong lòng Kiều Xuân thật.

Bằng giọng nói thản nhiên như đây là một chuyện thường, Bé Hiêu nói tiếp:

- Vương miện hơi bị méo một chút. Nhưng không hề hấn gì, sửa lại được ngay. Tôi vồ cả cây vương miện, nhưng tiếc quá, tuột ay rơi mất. Không kịp mò tìm... Chúng mình chia nhau cái mào này vậy. Chia làm hai hoặc chia làm bốn. Ông và cô Kiều Xuân lấy hai phần. Tôi và Ma-Ri, vợ tôi, lấy hai phần. Tôi xin chia cho vợ tôi một phần vì lúc lấy cái mào này, tôi nghĩ đến nó. Đem về làm quà tặng nó. Chắc vợ tôi nó mừng lắm.

- Bé Hiêu ..Tôi tặng riêng chú cái này...

Kiều Xuân nhô người lên, nâng hôn lên má Bé Hiêu .

Gã xúc động:

- Trời..Trời..Cô làm tôi nhớ vợ tôi quá...

Bây giờ, dẫy đèn hải cảng đã hiện rõ trước mắt chúng tôi. Chúng tôi sắp trở về với loài người bình thường và cuộc sống cũ. Tôi liệng khẩu súng và trái tạc đạn xuống biển và quay lại ôm Kiều Xuân trong vòng tay.

Bình mình sắp lên trên biển. Trời đã hừng đông. Cuộc sống đầy mật ngọt..

Làn môi Kiều Xuân còn ngọt hơn mật...

Nguồn: Thư viện Toàn cầu
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 02/11/2007 3:22:30 CH